Biblica® Opna Lifandi Orð Nýja testamentið og Sálmarnir™

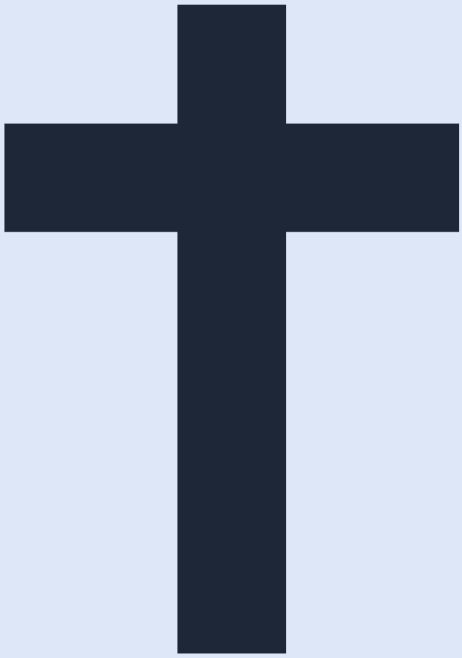

Icelandic: Biblica® Opna Lifandi Orð Nýja testamentið og Sálmarnir™ (New Testament+)

Biblica® Opna Lifandi Orð Nýja testamentið og Sálmarnir™

Icelandic: Biblica® Opna Lifandi Orð Nýja testamentið og Sálmarnir™ (New Testament+)

copyright © 1979, 1995 Biblica, Inc.

Language: Íslenska (Icelandic)

Contributor: Biblica, Inc.

Biblica® Opna Lifandi Orð Nýja testamentið og Sálmarnir™
Höfundarréttarvarið © 1979, 1995 af Biblica, Inc.
Biblica® Open Icelandic Living New Testament and Psalms™
Copyright © 1979, 1995 by Biblica, Inc.
“Biblica” er vörumerki skráð hjá bandarísku einkaleyfa- og vörumerkjaskrifstofunni af Biblica, Inc. Notað með leyfi.
“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

Creative Commons License

Þetta verk er gert aðgengilegt samkvæmt CC BY-SA leyfinu (Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License). Til að skoða afrit af þessu leyfi skaltu fara á https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0 eða senda bréf til Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, Bandaríkjunum.
Biblica® er vörumerki skráð af Biblica, Inc., og notkun á Biblica® vörumerkinu krefst skriflegs leyfis Biblica, Inc. Samkvæmt skilmálum CC BY-SA leyfisins geturðu afritað og endurdreift þessu óbreyttu verki svo framarlega sem þú heldur Biblica® vörumerkinu óskertu. Ef þú breytir afriti eða þýðir þetta verk og býrð þannig til afleitt verk, verður þú að fjarlægja Biblica® vörumerkið. Á afleidda verkinu verður þú að tilgreina hvaða breytingar þú hefur gert og eigna verkið á eftirfarandi hátt: "Upprunalega verkið eftir Biblica, Inc. er fáanlegt ókeypis á www.biblica.com og open.bible."
Tilkynning um höfundarrétt verður að birtast á titla- eða höfundarréttarsíðu verksins sem hér segir:
Biblica® Opna Lifandi Orð Nýja testamentið og Sálmarnir™
Höfundarréttarvarið © 1979, 1995 af Biblica, Inc.
Biblica® Open Icelandic Living New Testament and Psalms™
Copyright © 1979, 1995 by Biblica, Inc.
“Biblica” er vörumerki skráð hjá bandarísku einkaleyfa- og vörumerkjaskrifstofunni af Biblica, Inc. Notað með leyfi.
“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.
Þú verður einnig að gera afleidda verkið þitt aðgengilegt samkvæmt sama leyfi (CC BY-SA).
Ef þú vilt láta Biblica, Inc. vita um þýðingu þína á þessu verki, vinsamlegast hafðu samband við okkur á https://open.bible/contact.
This work is made available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License (CC BY-SA). To view a copy of this license, visit https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0 or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.
Biblica® is a trademark registered by Biblica, Inc., and use of the Biblica® trademark requires the written permission of Biblica, Inc. Under the terms of the CC BY-SA license, you may copy and redistribute this unmodified work as long as you keep the Biblica® trademark intact. If you modify a copy or translate this work, thereby creating a derivative work, you must remove the Biblica® trademark. On the derivative work, you must indicate what changes you have made and attribute the work as follows: “The original work by Biblica, Inc. is available for free at www.biblica.com and open.bible.”
Notice of copyright must appear on the title or copyright page of the work as follows:
Biblica® Opna Lifandi Orð Nýja testamentið og Sálmarnir™
Höfundarréttarvarið © 1979, 1995 af Biblica, Inc.
Biblica® Open Icelandic Living New Testament and Psalms™
Copyright © 1979, 1995 by Biblica, Inc.
“Biblica” er vörumerki skráð hjá bandarísku einkaleyfa- og vörumerkjaskrifstofunni af Biblica, Inc. Notað með leyfi.
“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.
You must also make your derivative work available under the same license (CC BY-SA).
If you would like to notify Biblica, Inc. regarding your translation of this work, please contact us at https://open.bible/contact.
This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.
You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

- You include the above copyright and source information.
- If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.
- If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.
Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2023-04-12

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 23 Aug 2023 from source files dated 13 Apr 2023
1ee7b7b6-a534-5285-87f7-67a155e4e8c2

Contents

Sálmarnir 1
Matteus 66
Markús 105
Lúkas 130
Jóhannes 172
Postulasagan 203
Rómverjabréfið 243
I. Korintubréf 264
II. Korintubréf 283
Galatabréfið 296
Efesusbréfið 303
Filippíbréfið 310
Kólossubréfið 315
I. Þessaloníkubréf 320
II. Þessaloníkubréf 324
I. Tímóteusarbréf 326
II. Tímóteusarbréf 331
Títusarbréfið 335
Fílemonsbréfið 337
Hebreabréfið 338
Jakobsbréf 353
I. Pétursbréf 358
II. Pétursbréf 364
I. Jóhannesarbréf 368
II. Jóhannesarbréf 373
III. Jóhannesarbréf 374
Júdasarbréf 375
Opinberun Jóhannesar 377

Sálmarnir

1

1 Mikil er gæfa þess manns sem ekki fer að ráðum óguðlegra, ekki á félagsskap
við syndara sem hæða Guð, 2 heldur hefur unun af því að hlýða Drottni og íhuga orð
hans dag og nótt, og þannig nálgast hann sífellt meira.
3 Hann líkist tré sem stendur við rennandi læk og ber sætan ávöxt sinn á réttum
tíma og blöð þess visna ekki. Slíkum manni tekst allt vel.
4 En hvað með syndarana? Það er önnur saga! Þeir fjúka burt eins og hismi undan
vindi. 5 Þeir munu ekki standast á degi dómsins né heldur í söfnuði réttlátra.
6 Drottinn vakir yfir lífi og áformum hinna trúuðu, en vegur óguðlegra endar í
vegleysu.

2

1 Hvílík heimska að þjóðirnar skuli ráðast gegn Drottni! Furðulegt að menn láti
sér detta í hug að þeir séu vitrari en Guð! 2 Leiðtogar heimsins hittast og ráðgera
samsæri gegn Drottni og Kristi konungi. 3 „Komum,“ segja þeir, „og vörpum af okkur
oki hans. Slítum okkur lausa frá Guði!“
4 En á himnum hlær Guð að slíkum mönnum! Honum er skemmt með þeirra
fánýtu ráðagerðum. 5 Hann ávítar þá í reiði sinni og skýtur þeim skelk í bringu.
Drottinn lýsir yfir: 6 „Þennan konung hef ég útvalið og krýnt í Jerúsalem, minni
helgu borg“.
Hans útvaldi svarar: 7 „Ég mun kunngera áform Guðs, því að Drottinn sagði við
mig: „Þú ert sonur minn. Í dag verður þú krýndur. Í dag geri ég þig dýrlegan“.“
8 „Bið þú mig og ég mun leggja undir þig öll ríki heimsins. 9 Stjórnaðu þeim með
harðri hendi og mölvaðu þau eins og leirkrukku!“
10 Þið, konungar jarðarinnar! Hlustið meðan tími er til! 11 Þjónið Drottni með
óttablandinni lotningu og fagnið með auðmýkt. 12 Fallið á kné fyrir syni hans og
kyssið fætur hans svo að hann reiðist ekki og tortími ykkur! 13 Gætið ykkar, því að
senn mun blossa reiði hans. En munið þetta: Sæll er hver sá sem leitar ásjár hjá
honum.

3

1 Sálmur eftir Davíð þegar hann flúði frá Absalon, syni sínum.
2 Ó, Drottinn, það eru svo margir á móti mér, svo margir sem gera uppreisn gegn
mér. 3 Menn segja að Guð muni alls ekki hjálpa mér. 4 En, Drottinn, þú ert skjöldur
minn, sæmd mín og von. Þú lætur mig bera höfuðið hátt, þrátt fyrir allt.
5 Ég hrópaði til Drottins og hann svaraði mér frá musteri sínu í Jerúsalem. 6 Þá
lagðist ég fyrir og sofnaði í friði. Síðar vaknaði ég öruggur, því að Drottinn gætir
mín. 7 Nú er ég óhræddur, jafnvel þótt tíu þúsund óvinir umkringi mig! 8 Ég mun
hrópa til Drottins: „Drottinn, rís þú upp! Bjargaðu mér, þú Guð minn!“ Og hann mun
slá óvini mína og brjóta tennur illvirkjanna. Hjálpin kemur frá Guði. Blessun hans
hvílir yfir þjóð hans.

4

1-2 Þú, Guð réttlætis míns, þú sem hefur annast mig í öllum mínum erfiðleikum.
Hlusta nú þegar ég kalla á nýjan leik. Miskunna þú mér. Heyr bæn mína.

3 Drottinn Guð spyr: „Þið mannanna börn, ætlið þið endalaust að vanhelga nafn
mitt með því að tilbiðja þessa heimskulegu hjáguði? Vitið þið ekki að heiður þeirra
er bull og hégómi?“
4 Takið eftir: Drottinn hefur sýnt mér mikla náð og hann mun hlusta og svara mér
þegar ég kalla. 5 Sýnið Drottni óttablandna lotningu og syndgið ekki gegn honum.
Hugsið um þetta í hvílum ykkar og verið þögul. 6 Setjið traust ykkar á Drottin, og
færið honum þóknanlegar fórnir.
7 Margir spyrja hvar hjálp sé að fá. Drottinn, þú ert sá sem hjálpar. Láttu ljós þitt
lýsa okkur. 8 Gleðin sem þú hefur veitt mér er mun meiri en þeirra sem gleðjast yfir
ríkulegri uppskeru. 9 Nú leggst ég til hvíldar í friði og sofna, því þú, Drottinn verndar
mig gegn öllu illu.

5

1-2 Drottinn, hlustaðu á orð mín. Heyr þú mína einlægu bæn. 3 Hlustaðu á
kveinstafi mína, þú Guð, konungur minn, því að ég mun aldrei biðja til neins nema
þín. 4 Á hverjum morgni horfi ég til himins, já til þín, og legg bænir mínar fram fyrir
þig.
5 Ég veit að þú fyrirlítur óguðleika og að þeir sem iðka hið illa fá ekki að dveljast
hjá þér. 6 Hrokafullir syndarar standast augnaráð þitt ekki, því að þú hatar illgjörðir
þeirra. 7 Þú munt eyða þeim sem tala lygi og þú hefur andstyggð á morðum og
svikum.
8 En hvað um mig? Af náð þinni fæ ég að ganga inn í musteri þitt, umvafinn vernd
þinni og ást. Ég vil tilbiðja þig í djúpri lotningu.
9 Drottinn, leiddu mig eins og þú lofaðir mér, annars munu óvinir mínir sigra mig.
Segðu mér skýrt hvað ég á að gera, og hvert ég á að fara, 10 því að þeir reyna að
blekkja mig. Hjörtu þeirra eru full af illsku. Tortíming og dauði býr í ráðum þeirra
og þeir nota svik og pretti sér til framdráttar. 11 Ó, Guð láttu þá fá makleg málagjöld.
Þeir lendi í eigin gildru. Hrintu þeim burt vegna hinna mörgu afbrota þeirra, því að
þeir storka þér.
12 En þeir sem treysta þér gleðjast og kætast. Þeir hrópa af gleði því þú verndar
þá. Þeir sem elska þig gleðjast yfir þér. 13 Því að þú, ó Guð, blessar hinn trúaða, þú
verndar hann með skildi elsku þinnar.

6

1-2 Æ, Drottinn! Ekki refsa mér í reiði þinni! 3 Miskunnaðu mér því að ég
örmagnast. Lækna mig, því að líkami minn er sjúkur. 4 Ég er hræddur, veit ekki
mitt rjúkandi ráð. Ó, Drottinn, reistu mig á fætur, og það fljótt!
5 Komdu Drottinn og læknaðu mig. Bjargaðu mér í kærleika þínum. 6 Því að ef
ég dey, þá get ég ekki lengur lofað þig meðal vina minna. 7 Ég er aðframkominn af
kvöl. Hverja nótt væti ég koddann með tárum. 8 Augu mín daprast af hryggð vegna
illráða óvina minna.
9 Farið! Látið mig í friði, þið illmenni, því að Drottinn hefur séð tár mín 10 og heyrt
grátbeiðni mína. Hann mun svara öllum mínum bænum. 11 Óvinir mínir munu
verða til skammar og skelfingin mun steypast yfir þá. Guð mun reka þá sneypta
burtu.

7

1-2 Ég treysti þér, Drottinn, Guð minn, að þú frelsir mig frá þeim sem ofsækja mig.
3 Þeir vilja ráðast á mig úr launsátri eins og ljón, særa mig og draga burt hálfdauðan.
Láttu það ekki takast! 4 En Drottinn, ef ég hefði illt fyrir stafni 5 – ef ég launaði gott

með illu eða beitti nágranna mína órétti, 6 þá væri réttlátt að þú létir óvini mína
eyða mér, fella mig og fótum troða.
7 En Drottinn! Rís þú upp í reiði gegn ofstopa óvina minna. Vakna þú Drottinn!
Láttu mig ná rétti mínum! 8-9 Safnaðu saman öllum þjóðum. Taktu þér sæti hátt
uppi yfir þeim og dæmdu syndir þeirra. En mig, Drottinn, lýstu mig réttlátan svo
allir heyri, auglýstu réttlæti mitt og ráðvendni. 10 Stöðvaðu alla illsku, Drottinn, og
blessa þá sem í einlægni tilbiðja þig. Því að þú, réttláti Guð, kannar hugarfylgsni
mannanna og rannsakar viðhorf þeirra og tilgang.
11 Guð er skjöldur minn. Hann mun vernda mig. Hann frelsar þá sem hjartahreinir
eru.
12 Guð er fullkomlega réttlátur dómari og dag hvern gremst honum illska hinna
vondu. 13 Ef þeir iðrast ekki mun hann bregða sverði og eyða þeim. Hann hefur
spennt boga sinn 14 og lagt eldlegar örvar á streng, – banvænar örvar.
15 Hinn illi bruggar launráð og íhugar vélabrögð sín. Hann lætur til skarar skríða
með lygum og svikum. 16 Hann falli á eigin bragði. 17 Ofbeldið sem hann ætlaði
öðrum, verði honum sjálfum að fjörtjóni.
18 Ég lofa og vegsama Drottinn, því hann er góður. Ég vil lofsyngja nafni Drottins,
honum sem er öllum drottnum æðri.

8

1-2 Ó, Drottinn Guð, mikið er nafn þitt! Jörðin er full af dýrð þinni og himnarnir
endurspegla mikilleik þinn.
3 Þú hefur kennt börnum að lofsyngja þér. Fyrirmynd þeirra og vitnisburður þaggi
niður í óvinum þínum og valdi þeim skömm.
4 Þegar ég horfi á himininn og skoða verk handa þinna, tunglið og stjörnurnar sem
þú hefur skapað – 5 þá undrast ég að þú skulir minnast mannsins, láta þér umhugað
um mannanna börn. 6 Og líka, að þú lést manninn verða litlu minni en Guð! Krýndir
hann sæmd og heiðri!
7 Þú hefur sett hann yfir allt sem þú hefur skapað, allt er honum undirgefið: 8 Uxar
og allur annar fénaður, villidýrin 9 fuglar og fiskar, já, allt sem í sjónum syndir. 10 Ó,
Drottinn Guð, hversu dýrlegt er nafn þitt um alla jörðina!

9

1-2 Drottinn, ég vil lofa þig af öllu hjarta og segja öllum frá þínum dásamlegu
verkum! 3 Ég vil fagna, já, kætast þín vegna! Ég vil lofsyngja þér, Drottinn Guð, þú
ert öllum guðum æðri.
4 Óvinir mínir hörfuðu undan, já, hrösuðu og fórust fyrir augliti þínu. 5 Þú hefur
látið mig ná rétti mínum, ábyrgst verk mín og sagt frá hásæti þínu að þau séu góð.
6 Þú hefur ávítað þjóðirnar og eytt illvirkjunum, þurrkað út nöfn þeirra að eilífu.
7 Þið, óvinir mínir, eruð búnir að vera, og eigið ykkur ekki viðreisnar von. Drottinn
mun eyða borgum ykkar og minning þeirra mun gleymast.
8-9 En Drottinn lifir að eilífu. Hann situr í hásæti sínu, sker úr málum þjóðanna
og dæmir þær með réttvísi. 10 Allir kúgaðir komi til hans. Hann er skjól þeirra og
athvarf á neyðarstundu. 11 Allir þeir sem þekkja miskunn þína, Drottinn, treysta á
hjálp þína. Þú hefur aldrei yfirgefið þá sem treysta þér.
12 Lofsyngið Guði, honum sem býr í Jerúsalem! Víðfrægið dáðir hans um allan
heiminn! 13 Hann sem refsar morðingjum. Hann hlustar eftir þeim sem hrópa á
réttlæti. Hann daufheyrist ekki við hrópum þeirra sem eru í nauðum staddir.

14 Og nú, Drottinn, miskunna þú mér, þú sérð hvernig óvinir mínir kvelja mig. Hríf
mig úr þessari dauðans hættu. 15 Frelsa mig að ég geti lofað þig í allra áheyrn í
hliðum Jerúsalem og glaðst yfir því að þú bjargaðir mér.
16 Þjóðirnar falla sjálfar í gryfjuna sem þær hafa grafið öðrum, þær hafa lent í eigin
gildru. 17 Drottinn lætur svikráð þeirra koma þeim sjálfum í koll!
18 Illmennin munu hrapa til heljar og eins verða örlög þeirra þjóða sem gleyma
Drottni. 19 Því að ekki verður skortur hinna snauðu umborinn endalaust og né hjálp
fátæklinganna látin dragast lengur.
20 Ó, Drottinn, rís þú upp, dæm þjóðirnar og refsa þeim. Lát þær ekki hrósa sigri
yfir þér! 21 Lát þá skjálfa af ótta og skilja að þeir eru aðeins dauðlegir menn.

10

1 Drottinn, hvers vegna ert þú víðs fjarri og gerir ekkert í málinu?! Hvers vegna
felur þú þig þegar ég þarfnast þín svo mjög? 2 Komdu og lækkaðu rostann í hinum
hrokafullu og illgjörnu sem ofsækja lítilmagnann. Láttu illskubrögð þeirra koma
þeim sjálfum í koll! 3 Því að þessir menn stæra sig af illsku sinni, hæða Guð og hrósa
þeim sem Drottinn fyrirlítur. Að safna auði er þeirra hjartans mál.
4 Þessir vondu og sjálfumglöðu menn virðast halda að Guð sé ekki til. Að leita
Guðs, það dettur þeim ekki í hug! 5 En samt ná þeir árangri og óvinir þeirra lúta í
lægra haldi fyrir þeim. Þeir vita ekki að refsing þín bíður þeirra.
6 Sá hrokafulli segir:. „Hvorki Guð né menn geta stöðvað mig, ég mun finna
einhverja leið!“ 7 Munnur hans er fullur af formælingum, lygi og ofbeldi. Hann
hrósar sér af illum áformum. 8 Slíkir menn læðast í skúmaskotum borgarinnar og
myrða þann sem fram hjá gengur. 9 Eins og ljón sitja fyrir bráð sinni, sitja þeir fyrir
fátæklingnum, tilbúnir að hremma hann. Þeir leggja snörur fyrir fórnarlömb sín,
veiða þau í net. 10 Hinir ólánssömu undrast mátt þeirra og falla fyrir skeytum þeirra.
11 Þeir segja við sjálfa sig: „Guð sér þetta ekki, og hann mun aldrei komast að því.“
12 Drottinn, rís þú upp! Refsa þeim, ó Guð! Gleymdu ekki fátæklingunum né öðrum
sem eiga bágt. 13 Hvers vegna lætur þú illmennin sem spotta þig, ganga laus? Þeir
halda að þú munir aldrei refsa þeim. 14 Drottinn, þú sérð verk þeirra. Þú þekkir öll
þeirra brögð. Allt það böl og hryggðina sem þeir hafa valdið, gjörþekkir þú! Refsaðu
þeim Drottinn, og það strax!
Drottinn, hinn bágstaddi treystir á þig og þú ert kallaður stoð lítilmagnans.
15 Brjóttu armlegg illgjörðamannanna. Veittu þeim eftirför uns enginn er eftir
orðinn. 16 Drottinn er konungur um aldir alda! Þeim sem elta aðra guði verður
útrýmt úr landi hans.
17 Drottinn, þú þekkir vonir hinna hógværu. Vissulega munt þú heyra hróp þeirra
og hugga hjörtu þeirra. 18 Þú munt láta munaðarlausa og alla kúgaða ná rétti sínum,
svo að mennirnir – þeir eru bara mold – beiti ekki lengur ofbeldi.

11

1 Hvernig getið þið sagt: „Flýðu til fjallanna og leitaðu skjóls!?“ Vitið þið ekki að
ég treysti því að Drottinn muni hjálpa mér.
2 Óguðlegir leggja ör á streng, spenna boga sína og miða úr launsátri á lýð Guðs.
3 Menn segja: „Lögin hafa verið afnumin! Hinir réttlátu verða að forða sér.“
4 En, Drottinn er enn í sínu heilaga musteri. Hann ríkir enn frá himnum. Hann
fylgist grannt með öllu sem gerist á jörðu. 5 Hann prófar bæði trúaða og vantrúaða.
Hann fyrirlítur þá sem elska ofbeldi. 6 Hann mun senda eld og brennistein yfir
illgjörðamennina og svíða þá með glóheitum vindi.

7 Því að Guð er réttlátur og hefur mætur á góðum verkum. Hinir hjartahreinu
munu sjá auglit hans.

12

1-2 Drottinn! Hjálpa þú! Hinum trúuðu fækkar óðum. Hvar eru þeir sem hægt er
að treysta? 3 Allir ljúga og iðka svik og pretti, en einlægnin virðist fokin út í veður
og vind.
4-5 En Drottinn mun ekki fara mjúkum höndum um þá sem iðka ranglæti. Hann
mun útrýma þessum lygurum sem segja: „Við skulum ljúga til um áform okkar, enda
ráðum við sjálfir hvað við segjum!“ 6 Þessu svarar Drottinn: „Ég mun rísa upp og
verja þá kúguðu, fátæku og hrjáðu. Ég mun frelsa þá samkvæmt bænum þeirra.“
7 Loforð Drottins eru áreiðanleg. Hvert orð á vörum hans er satt og rétt eins og
marghreinsað skíragull. 8 Drottinn, við vitum að þú munt varðveita þitt fólk frá
verkum illra manna, þó svo þeir vaði alls staðar uppi og njóti heiðurs í landinu.

13

1-2 Hversu lengi ætlar þú Drottinn að gleyma mér – að eilífu, eða hvað? Ætlar þú
sífellt að horfa í aðra átt þegar ég er í nauðum staddur? 3 Hve lengi verð ég að
byrgja inni angist mína? Hve lengi eiga óvinir mínir að hreykja sér upp yfir mig?
4 Svara mér Drottinn, Guð minn, og sendu mér ljós þitt, annars er úti um mig!
5 Þaggaðu niður í óvinum mínum sem segja: „Við höfum sigrað hann!“ Láttu þá
ekki hlakka yfir því að ógæfa hendi mig.
6 En, – ég mun treysta þér og miskunn þinni hvað sem á gengur og fagna yfir hjálp
þinni! 7 Ég vil lofsyngja Drottni, því að ríkulega blessaði hann mig.

14

1 En sá heimskingi sem segir: „Guð er ekki til!“ Sá er líka bæði illur og spilltur og
einskis góðs af honum að vænta.
2 Drottinn horfir niður af himnum og virðir fyrir sér mennina, hvort einhver sé
skynsamur og geri vilja hans. 3 Nei, það gerir enginn þeirra. Allir eru þeir viknir
af leið, allir spilltir af synd. Enginn er raunverulega góður, ekki einn einasti! 4 Þeir
kúga og kvelja þjóð mína og dettur ekki í hug að ákalla mig! Skyldu þeir ekki fá að
kenna á því illgjörðamennirnir?
5 Þeir munu óttast þegar þeir sjá að Guð er með þeim sem elska hann. 6 Hann er
skjól hinna hrjáðu og hógværu þegar illgjörðamenn ofsækja þá. 7 Ó, að lausnardagur
þeirra væri nú þegar kominn! Að Guð kæmi frá bústað sínum á Síon til bjargar þjóð
sinni. En sá gleðidagur þegar Drottinn frelsar Ísrael!

15

1 Drottinn, hver fær að leita skjóls og hælis í tjaldi þínu á fjallinu þínu helga?
2 Sá sem er hógvær og lifir réttlátu lífi. 3 Sá sem ekki baktalar náungann, leggur
sig ekki eftir slúðri né gerir meðbróður sínum mein. 4-5 Sá sem andmælir illverkum
og fyrirlítur þau. Sá sem heiðrar þá er fylgja Drottni í trúfesti og stendur við orð sín
hvað sem það kostar.

16

1 Bjarga mér, ó Guð, því að hjá þér leita ég skjóls. 2 Ég sagði við Drottin: „Þú
ert minn Drottinn, þú ert mín eina hjálp.“ 3 Ég þrái samfélag við trúaða fólkið í
landinu, á því hef ég alla mína velþóknun. 4 Þeir sem kjósa sér annan guð uppskera
þrengingu og tár. Ekki vil ég snerta við fórnum þeirra né nefna guði þeirra á nafn.

5 Drottinn er arfleifð mín. Hann er fjársjóður minn og fögnuður alla daga! Hann
verndar allar eigur mínar. 6 Hann hefur gefið mér unaðsreit að erfð. 7 Ég lofa Drottin
sem gefur mér góð ráð. Á nóttunni leiðbeinir hann mér og segir mér hvað gera skuli.
8 Drottinn hverfur mér aldrei úr huga. Af því að hann er með mér hrasa ég hvorki
né fell. 9 Nú fagnar andi minn, líkami og sál 10 því að þú munt ekki skilja mig eftir
meðal hinna dánu né leyfa að þinn elskaði rotni í gröfinni. 11 Þú hefur leyft mér að
lifa og fagna. Ég mun njóta þeirrar miklu gleði að lifa með þér að eilífu!

17

Bæn Davíðs

1 Drottinn, ó hjálpa þú mér, því að ég er heiðvirður og breytni mín réttlát. Hlustaðu
þegar ég hrópa til þín! 2 Úrskurða mig réttlátan svo að allir heyri, þú réttvísi
Drottinn. 3 Þú hefur prófað mig, já jafnvel um nætur, en engar illar hugsanir fundið
hjá mér, né vond orð mér á vörum.
4 Boðorðum þínum hef ég hlýtt og forðast félagsskap við illmenni og rudda. 5 Ég
hef fylgt leiðsögn þinni og ekki farið villur vegar. 6 Ég ákalla þig því að ég veit að þú
svarar mér! Já, hlustaðu á bæn mína. 7 Sýndu mér kærleika þinn og náð, þú sem
frelsar hina ofsóttu. 8 Vernda mig eins og sjáaldur augans. Hyl mig í skjóli vængja
þinna.
9 Óvinir mínir umkringja mig með morðsvip í augum. 10 Þeir eru óguðlegir og
beita mig ofbeldi. Hlustaðu á tal þeirra! Hvílíkur hroki! 11 Þeir koma nær og nær,
ákveðnir í að troða mig undir. 12 Þeir líkjast gráðugum ljónum sem vilja rífa mig á
hol – ungum ljónum sem liggja í leyni og bíða eftir bráð.
13-14 Drottinn, rís þú upp og hastaðu á þá! Rektu þá frá! Komdu og frelsaðu mig
frá hinum óguðlegu sem aðeins leita jarðnesks ávinnings, þeim sem þú hefur gefið
auð og völd og ótal afkomendur.
15 En ég sækist ekki eftir veraldlegum auði, heldur því að þekkja þig og lifa
réttvíslega – vera sáttur við þig. Ég vil hugsa um þig jafnt á degi sem nóttu og
þegar ég vakna mun ég sjá auglit þitt og gleðjast!

18

1 Þennan sálm orti Davíð eftir að Drottinn hafði frelsað hann undan óvinum hans,
þeirra á meðal Sál konungi.
2 Drottinn – ég elska þig! Þú hefur gert stórkostlega hluti fyrir mig! 3 Drottinn
er vígi mitt, þar er ég öruggur. Enginn getur veitt mér eftirför og unnið á mér.
Hann er felustaður minn, frelsari og varðborg, kletturinn þar sem enginn getur náð
mér! Hann er skjöldur minn. Styrkur hans er eins og uxans sem mundar horn sín
í vígahug! 4 Mér nægir að ákalla hann – lof sé Guði! – og ég frelsast undan öllum
óvinum mínum.
5 Ég var bundinn hlekkjum dauðans og holskeflur óguðlegra risu ógnandi gegn
mér. 6 Umkringdur og hjálparvana barðist ég um í netinu sem dró mig niður í djúp
dauðans.
7 Þá hrópaði ég til Drottins. – Hróp mitt náði eyrum hans á himnum! 8 Þá
lyftist jörðin og nötraði og undirstöður fjallanna skulfu vegna bræði hans. Hvílíkur
landskjálfti! Já, Drottinn reiddist. 9 Eldsblossar gengu út af munni hans svo að jörðin
sviðnaði og reykur streymdi um nasir hans. 10 Hann sveigði himininn og steig niður
mér til bjargar! Skýjasorti var undir fótum hans. 11 Hann steig á bak kerúbi og sveif
til mín með hraða vindsins. 12 Hann skýldi sér með myrkri, leyndi komu sinni með

regnsorta og dimmu skýi. 13 En svo birtist hann í skýjunum! Hvílík hátign! Eldingar
leiftruðu og haglið dundi!
14 Himnarnir nötruðu í þrumugný Drottins. Guð allra guða hafði talað! 15 Hann
sendi út eldingar sínar sem örvar og tvístraði óvinum mínum. Sjá, hvernig þeir
flýðu! 16 Þá hljómaði skipun Drottins – og hafið hopaði og það sá í mararbotn!
17 Þá seildist Drottinn niður frá himnum, greip mig og frelsaði mig úr neyðinni.
Hann bjargaði mér úr hyldýpi dauðans.
18 Hann frelsaði mig frá ofurafli óvinarins, úr höndum þeirra sem hötuðu mig, því
í greipum þeirra mátti ég mín einskis.
19 Þeir réðust á mig þegar ég mátti mín einskis, en Drottinn studdi mig. 20 Hann
leiddi mig í öruggt skjól, því að hann hefur velþóknun á mér. 21 Drottinn launaði
mér réttlæti mitt og hreinleika. 22 Því að ég hef hlýtt boðorðum hans og ekki syndgað
með því að snúa í hann baki. 23 Ég gætti lögmáls hans í hvívetna og lítilsvirti enga
grein þess. 24 Ég lagði mig fram við að halda það og forðaðist ranglæti. 25 Þess vegna
hefur Drottinn launað mér með blessun, því að ég gerði það sem rétt var og gætti
hreinleika hjarta míns. Allt þetta þekkti hann, enda vakir hann yfir hverju skrefi
mínu.
26 Drottinn, þú miskunnar þeim sem auðsýna miskunn og ert góður við ráðvanda.
27 Þú blessar hjartahreina en snýrð þér frá þeim sem yfirgefa þig. 28 Þú hlífir hinum
hógværu, en ávítar stolta og hrokafulla. 29 Já, þú lætur lampa minn skína. Drottinn,
Guð minn, hefur lýst upp myrkrið sem umlukti mig. 30 Með þinni hjálp stekk ég yfir
múra og brýt niður borgarveggi óvinarins.
31 Drottinn, hann er mikill Guð! Fullkominn í öllum hlutum! Orð hans standast öll.
Skjöldur er hann öllum þeim sem til hans leita. 32 Því hver er hinn sanni Guð nema
Drottinn? Og hver er bjargið nema hann?
33 Hann styrkir mig og verndar hvar sem ég fer. 34 Hann gerir fætur mína fima
sem geitanna á fjöllunum. Hann tryggir mér fótfestu á hæstu tindum. 35 Hann æfir
hendur mínar til hernaðar og gerir mér kleift að spenna eirbogann.
36 Þú fékkst mér skjöld hjálpræðis þíns. Hægri hönd þín, Drottinn, styður mig,
mildi þín hefur gert mig mikinn. 37 Þú lagðir veg fyrir fætur mína og þar mun ég
ekki hrasa. 38 Ég veitti óvinum mínum eftirför, elti þá uppi og eyddi þeim. 39 Ég
tók þá einn af öðrum – þeir gátu enga vörn sér veitt – allir lágu í valnum að lokum.
40 Hjálpin frá þér var eins og brynja í bardaganum. Óvini mína beygðir þú undir mig.
41 Þú stökktir þeim á flótta og ég eyddi öllum þeim sem ofsóttu mig.
42 Þeir hrópuðu á hjálp, en fengu enga. Þeir æptu til Drottins, en hann ansaði ekki,
43 en ég muldi þá mélinu smærra og dreifði þeim upp í vindinn. Ég fleygði þeim
burt eins og rusli á haug. 44-46 Þú veittir mér sigur í sérhverri orustu. Þjóðirnar
komu og þjónuðu mér. Jafnvel þær sem ég þekkti ekki komu nú og veittu mér
lotningu. Útlendingar sem aldrei höfðu mig augum litið lýstu sig reiðubúna til
þjónustu. Skjálfandi stigu þeir niður úr virkjum sínum.
47 Guð lifir! Lofaður sé hann, klettur hjálpræðis míns. 48 Hann er sá Guð sem
endurgeldur þeim sem ofsækja mig og auðmýkir þjóðir fyrir augum mér.
49 Hann frelsar mig frá óvinum mínum. Hann sér til þess að þeir ná ekki til mín
og bjargar mér undan öflugum andstæðingum.
50 Fyrir þetta, Drottinn minn, lofa ég þig í áheyrn þjóðanna. 51 Oftsinnis hefur þú
frelsað mig – það var kraftaverk í öll skiptin! Þú gerðir mig að konungi, þú hefur
elskað mig og auðsýnt mér gæsku og eins muntu gera við afkomendur mína.

19

1-2 Himnarnir sýna okkur dýrð Guðs. Þeir eru þögull vitnisburður um mikilleik
verka hans. 3 Dagur og nótt vitna um vísdóm Drottins. 4-5 Hljóðlaust og án orða
bera þau boðin um gervalla jörðina. Sólin fer sína braut um loftin – einmitt þá sem
Drottinn setti henni í upphafi. 6 Hnarreist siglir hún yfir hvolfið, geislandi eins og
brúður í brúðkaupi eða hlaupari sem hlakkar til að renna sitt skeið. 7 Sólin fer um
himininn frá austri til vesturs, ekkert fær dulist við geislaflóð hennar og yl.
8-9 Lög Guðs eru fullkomin. Þau vernda og auka skilning, gleðja og lýsa. 10 Lög
Guðs eru eilíf, réttlát og hrein. 11 Þau eru dýrmætari en gull. Þau eru sætari en
hunang. 12 Því að þau vara okkur við hættum og efla velgengni þeirra sem hlýða
þeim.
13 Hver verður var við syndina sem loðir við hjarta mitt? Hreinsa mig af leyndum
syndum. 14 Forða mér frá vondum mönnum, og stöðva hönd mína að ég geri ekkert
ljótt. Sýknaðu mig af syndum mínum svo að ég lifi hreinu lífi.
15 Ó, að orðin á vörum mér og hugsanir mínar geðjist þér, þú Guð, klettur minn og
frelsari.

20

1-2 Drottinn sé með þér og bænheyri þig á degi neyðarinnar! Guð Jakobs frelsi
þig frá allri ógæfu. 3 Hann sendi þér hjálp frá helgidómi sínum, styðji þig frá Síon.
4 Hann minnist með gleði gjafa þinna og brennifórna. 5 Hann veiti þér það sem hjarta
þitt þráir og láti öll þín áform ná fram að ganga.
6 Þegar við fréttum um sigur þinn, munum við hrópa fagnaðaróp og veifa fánanum
Guði til dýrðar, því að mikla hluti hefur hann gert fyrir þig. Hann veiti svör við öllum
þínum bænum!
7 Guð blessi konunginn! – Já, það mun hann vissulega gera! í himinhæðum heyrir
hann bæn mína og veitir mér mikinn sigur.
8 Hinir stæra sig af herstyrk og vopnavaldi, en við af Drottni, Guði. 9 Þjóðir þessar
munu hrasa og farast, en við rísa og standa traustum fótum.
10 Drottinn, sendu konungi okkar sigur! Drottinn, heyr þú bænir okkar.

21

1-2 Drottinn! Yfir valdi þínu og mætti fagnar konungurinn. Hann gleðst stórlega
yfir hjálp þinni! 3 Því að þú hefur veitt honum það sem hjarta hans þráir, allt sem
hann bað þig um!
4 Þú leiddir hann til valda og veittir honum velgengni og blessun. Þú krýndir hann
kórónu úr gulli. 5 Hann bað um langa ævi og góða daga og þú heyrðir bænir hans.
Ævidagar hans munu aldrei taka enda! 6 Frægð og frama gafst þú honum, íklæddir
hann vegsemd og dýrð. 7 Þú veitir honum eilífa blessun og gleður hann með nærveru
þinni meira en orð fá lýst. 8 Konungurinn treystir Drottni og því mun hann aldrei
hrasa né falla. Hann reiðir sig á elsku og trúfesti þess Guðs sem er æðri öllum
guðum.
9 Drottinn, hönd þín mun ná öllum óvinum þínum og hatursmönnum. 10-11 Þegar
þú stígur fram eyðast þeir í eldinum sem út frá þér gengur. Drottinn mun afmá þá
og afkomendur þeirra.
12 Samsæri hafa þeir gert gegn þér Drottinn, en það mun ekki takast. 13 Þegar þeir
sjá boga þinn spenntan, flýja þeir sem fætur toga.
14 Drottinn, þinn er mátturinn og dýrðin! Heyr þú lofgjörð okkar! Um máttarverk
þín syngjum við og kveðum!.

22

1-2 Guð minn, Guð minn, hví hefur þú yfirgefið mig? Hví ert þú þögull og hjálpar
ekki þegar ég hrópa til þín í neyð minni? 3 Daga og nætur græt ég og ákalla þig, en
fæ ekkert svar! 4-5 – En samt ert þú hinn heilagi og lofsöngvar Ísraels óma umhverfis
hásæti þitt. Feðurnir treystu þér og þú frelsaðir þá. 6 Þú heyrðir er þeir hrópuðu til
þín, brást við og bjargaðir þeim. Vonir þeirra brugðust ekki þegar þeir leituðu til
þín.
7 En ég er maðkur en ekki maður! Hræddur og fyrirlitinn af minni eigin þjóð – já
öllum mönnum. 8 Þeir sem sjá mig hrista höfuðið og senda mér tóninn. 9 „Er þetta
sá sem treysti Drottni fyrir málum sínum?“ segja þeir og hlæja. „Sá sem taldi sig
öruggan um velþóknun Guðs? Því trúum við ekki fyrr en við sjáum Drottin hjálpa
honum.“
10-12 Drottinn, oft hefur þú hjálpað mér. Móðir mín fæddi mig heilbrigðan í heiminn
og þar varst þú til staðar og gættir mín, eins og öll mín bernskuár. Frá fæðingu hef
ég átt allt undir þér. Þú varst minn Guð allt frá fyrstu stundu. Yfirgef mig ekki nú,
nei ekki núna á neyðarstundu þegar enginn getur hjálpað nema þú!
13 Ég er umkringdur illmennum. Þeir líkjast sterkum basan – uxum. 14 Þeir æða
að mér með opinn skoltinn, eins og öskrandi ljón sem ræðst á bráðina. 15 Þrek mitt
fjaraði út, rann út í sandinn og bein mín gliðnuðu sundur. Hjartað er bráðnað í
brjósti mér 16 og tungan þurr eins og brenndur leir. Þú lætur mig horfast í augu við
dauðann. 17 Hópur illvirkja hefur umkringt mig. Eins og hundar slá þeir hring um
mig. Hendur mínar og fætur hafa þeir gegnumstungið. 18 Ég get talið öll mín bein.
Þeir stara á mig og senda mér háðsglósur. 19 Þeir skipta á milli sín klæðum mínum
og varpa hlutkesti um kyrtil minn.
20 Ó, Drottinn, vertu ekki fjarri! Drottinn, styrkur minn, skunda mér til hjálpar!
21 Bjargaðu mér frá dauða, frá því að falla fyrir hendi kúgarans. 22 Frelsaðu mig úr
gini þessara varga, undan hornum uxanna!
23 Ég vil lofa þig meðal bræðra minna, standa upp í söfnuðinum og vitna um þín
undursamlegu verk. 24 Ég segi: „Lofið Drottin, allir þið sem óttist hann, hver og einn
ykkar heiðri hann og tigni. Allur Ísrael lofsyngi honum, 25 því að hann hefur ekki
fyrirlitið ákall mitt um hjálp, ekki snúið við mér baki í eymd minni. Hann heyrði
hróp mitt og kom!“
26 Ég vil rísa á fætur og vegsama þig fyrir augum þjóðar minnar. Heit mín vil
ég efna í áheyrn allra þeirra sem elska þig og heiðra. 27 Fátæklingurinn mun eta
sig saddan og allir þeir sem leita Drottins munu finna hann og vegsama nafn hans.
Hjörtu þeirra munu fagna að eilífu. 28 Öll jörðin mun sjá það og snúa sér til Drottins,
og fólk af öllum þjóðum mun vegsama hann.
29 Því að Drottinn er konungur yfir öllum þjóðum. 30 Jafnt háir sem lágir, allir
dauðlegir menn, lúti honum og lofi hann. 31 Og börnin okkar, – einnig þau munu
þjóna honum því þau hafa heyrt vitnisburð okkar um hann. 32 Ófæddar kynslóðir
munu heyra um máttarverk hans okkar á meðal.

23

1 Drottinn er minn hirðir, mig mun ekkert skorta.
2 Hann lætur mig hvílast á grænum grundum og njóta næðis hjá lygnum vötnum.
3 Hann hressir mig og styrkir og leiðir mig réttan veg. Hann hjálpar mér, nafni sínu
til vegsemdar.
4 Og jafnvel þótt ég fari um dimman dal, óttast ég ekkert illt, því að þú ert hjá mér
og hughreystir mig!

5 Já, og þú heldur mér veislu frammi fyrir fjendum mínum og þeir geta ekkert við því gert! Þú smyrð höfuð mitt með blessun og annast ríkulega allar mínar þarfir.
6 Gæska þín og velþóknun fylgja mér alla ævidaga mína og síðan fæ ég að búa hjá þér að eilífu!

24

1 Jörðin er eign Drottins og allt sem á henni er, – heimurinn og þeir sem í honum búa. 2 Það var hann sem safnaði vötnunum saman svo að hafið varð til og þurrlendið birtist.
3 Hver fær að stíga upp á fjall Drottins og ganga inn í bústað hans? Hver fær staðist frammi fyrir honum? 4 Aðeins þeir sem hafa hreint hjarta og óflekkaðar hendur, heiðarlegt fólk sem segir sannleikann. 5 Þeir munu njóta gæsku Guðs, og hann, frelsari þeirra, mun lýsa þá réttláta. 6 Það eru þeir sem fá að standa frammi fyrir Drottni og tilbiðja hann, Guð Jakobs.
7 Opnist þið fornu dyr! Konungur dýrðarinnar vill ganga inn. 8 Hver er konungur dýrðarinnar? Það er Drottinn, hinn voldugi og sterki, sigurhetjan. 9 Já, opnist þið ævafornu dyr fyrir konungi dýrðarinnar!
10 Hver er þessi konungur dýrðarinnar? Drottinn, sá er ræður öllum hersveitum himnanna, hann er konungur dýrðarinnar!

25

1 Drottinn, ég sendi bæn mína upp til þín. 2 Hafnaðu mér ekki, Drottinn, því að ég treysti þér. Láttu ekki óvini mína yfirbuga mig. Láttu þá ekki vinna sigur. 3 Sá sem treystir Drottni, mun ekki verða til skammar en hinir ótrúu verða það.
4 Drottinn, sýndu mér þann veg sem ég á að ganga, bentu mér á réttu leiðina. 5 Leiddu mig og kenndu mér því að þú ert sá eini Guð sem getur hjálpað. Á þig einan vona ég. 6-7 Drottinn, minnstu ekki æskusynda minna. Líttu til mín miskunnaraugum og veittu mér náð. Minnstu mín í elsku þinni og gæsku, Drottinn minn.
8 Drottinn er góður og fús að vísa þeim rétta leið, sem villst hafa. 9 Hann sýnir þeim rétta leið sem leita hans með auðmjúku hjarta. 10 Þeir sem hlýða Drottni fá að ganga á hans vegum og upplifa elsku hans og trúfesti.
11 En Drottinn, hvað um syndir mínar? Æ, þær eru svo margar! Fyrirgef þú mér vegna elsku þinnar og nafni þínu til dýrðar.
12 Sá maður sem óttast Drottin – heiðrar hann og hlýðir honum – mun njóta leiðsagnar Guðs í lífinu. 13 Hann verður gæfumaður og börn hans erfa landið.
14 Drottinn sýnir trúnað og vináttu þeim sem óttast hann. Hann trúir þeim fyrir leyndarmálum sínum!
15 Ég mæni á Drottin í von um hjálp, því að hann einn getur frelsað mig frá dauða. 16 Kom þú, Drottinn, og miskunna mér, því að ég er hrjáður og hjálparlaus og 17 vandi minn fer stöðugt vaxandi. Ó, frelsaðu mig úr neyð minni! 18 Líttu á eymd mína og sársauka og fyrirgefðu mér syndir mínar!
19 Sjáðu óvini mína og hve þeir hata mig!
20 Frelsaðu mig frá þessu öllu! Bjargaðu mér úr klóm þeirra! Láttu engan segja að ég hafi treyst þér án árangurs.
21 Láttu hreinskilni og heiðarleika vernda mig – já vera lífverði mína! Ég reiði mig á vernd þína. 22 Ó, Guð, frelsa þú Ísrael úr öllum nauðum hans.

26

1 Drottinn, láttu mig ná rétti mínum, því að ég hef kappkostað að halda boð þín
og treyst þér af öllu hjarta. 2 Rannsakaðu mig yst sem innst, Drottinn, og prófaðu
viðhorf mín og einlægni. 3 Afstaða mín til lífsins og allra hluta mótaðist hjá þér. Þú
kenndir mér elsku og sannleika. 4 Ég forðast félagsskap hræsnara og þeirra sem tala
lygi. 5 Ég hef andstyggð á samkundum syndaranna og stíg ekki fæti þar inn. 6 Ég þvæ
hendur mínar, gef til kynna sakleysi mitt og geng að altari þínu 7 með þakkargjörð á
vörum, minnugur máttarverka þinna.
8 Drottinn, ég elska hús þitt – helgidóminn þar sem dýrð þín birtist! 9-10 Láttu mér
ekki farnast eins og syndurum og morðingjum eða þeim sem beita saklausa menn
vélráðum og heimta mútur.
11 Nei, með slíkum á ég enga samleið. Ég geng hinn beina, en bratta veg
sannleikans. Miskunna mér og frelsa mig. 12 Opinskátt og í áheyrn allra lofa ég
Drottin, hann sem ver mig hrösun og falli.

27

1 Drottinn er ljós mitt og frelsari, hvern ætti ég að óttast? Hann er skjól mitt og
vígi, og því hræðist ég ekki.
2 Þegar illmenni reyna að uppræta mig, þá hrasa þeir sjálfir og falla. 3 Þótt voldugur
her umkringi mig á alla vegu, þá óttast ég ekki hót! Ég er öruggur og veit að Guð
mun frelsa mig.
4 Drottinn, þetta þrái ég mest af öllu: Að hugleiða í helgidómi þínum, og vera
frammi fyrir þér alla mína ævidaga. Þar vil ég gleðjast yfir dýrð hans og fullkomnun,
hún er engu lík! 5 Þar verð ég öruggur á óheilladeginum – öruggur í skjóli Drottins.
Hann lyftir mér upp á háan klett 6 þar sem óvinirnir ná ekki til mín. Þá mun ég færa
honum fórnir og lofa hann fagnandi. 7 Drottinn, heyrðu hróp mitt! Ég kalla hátt!
Sendu mér miskunn þína og hjálp!
8 Drottinn, ég minnist þess sem þú sagðir: „Þú þjóð mín, kom þú og leitaðu mín.“
„Já, Drottinn! Ég kem!“ svara ég.
9 Drottinn, hyl þig ekki fyrir mér. Hafnaðu ekki þjóni þínum í reiði. Þú varst mér
skjól þegar á móti blés, yfirgefðu mig ekki. Hafnaðu mér ekki, þú Guð hjálpræðis
míns. 10 Þótt faðir minn og móðir vísuðu mér á bug, þá tækir þú mér tveim höndum
og huggaðir mig.
11 Drottinn, hvað á ég til bragðs að taka? Svaraðu mér fljótt! Óvinir umkringja mig!
12 Láttu þá ekki ná mér, Drottinn! Láttu mig ekki falla þeim í hendur! Þeir ásaka
mig að ástæðulausu og sitja á svikráðum við mig. 13 En ég treysti því að Drottinn
frelsi mig og að ég sjái hjálp hans, því að enn er von, – enn er ég á lífi!
14 Þú, hver sem þú ert, misstu ekki vonina! Treystu Drottni og hann mun frelsa þig!
Vertu hugrakkur og djarfur og óttastu ekki. Biddu um stund og hann mun senda þér
hjálp!

28

1 Ég hrópa til þín um hjálp, Drottinn, því að þú ert klettur hjálpræðis míns. Ef þú
hjálpaðir ekki væri úti um mig. Framundan væri ekkert nema dauðinn. 2 Drottinn,
ég lyfti höndum til himins og ákalla þig um hjálp. Ó, heyr þú grátbeiðni mína!
3 Drottinn, refsaðu mér ekki ásamt illgjörðamönnunum, þeim sem sitja á
svikráðum við nágranna sína. 4 Refsaðu þeim eins og rétt er. Illvirki þeirra eiga
skilið réttlátan dóm. 5 Þeir hugsa ekkert um Guð, sköpun hans og verk. Þess vegna
mun Guð ryðja þeim úr vegi, rífa þá eins og ónýtt hús sem ekki verður endurreist.

6 Lofaður sé Drottinn! Hann heyrði grátbeiðni mína! 7 Hann er styrkur minn, skjól
mitt gegn öllum árásum. Honum treysti ég og hann hjálpaði mér. Gleðin svellur í
brjósti mér og brýst út í lofgjörð til hans! 8 Drottinn verndar sitt fólk og veitir konungi
sínum sigur.
9 Stattu vörð um þjóð þína, Drottinn! Vernda og blessa þitt útvalda fólk. Eins og
fjárhirðir leiðir sauði sína, þá leið og vernda þjóð þína að eilífu.

29

1 Þið englar Drottins, lofið hann í mætti hans og dýrð! 2 Lofið hann í mikilleik
dýrðar hans, þeirri dýrð er stafar af nafni hans. Tilbiðjið hann í helgum skrúða.
3 Raust Drottins fyllir himininn, hún kveður við eins og þruma! 4 Rödd hans
hljómar kröftuglega, hún hljómar af mikilleik og tign. 5-6 Hún fellir sedrustrén til
jarðar og klýfur hin hávöxnu tré í Líbanon. Raust Drottins skekur fjöllin í Líbanon
og hristir Hermonfjall. Hans vegna hoppa þau um eins og ungir kálfar! 7-8 Rödd
Drottins kveður við í eldingunni og endurómar í eyðimörkinni sem nötrar endanna
á milli. 9 Raust Drottins skekur skógartrén, feykir burt laufi þeirra og lætur hindirnar
bera fyrir tímann. Allir þeir sem standa í helgidómi hans segja: „Dýrð! Já, dýrð sé
Drottni!“
10 Flóðið mikla var ógurlegt, en Drottinn er enn meiri! Og enn birtir hann mátt
sinn og kraft. 11 Hann mun veita lýð sínum styrkleik og blessa hann með friði og
velgengni.

30

1-2 Ég vil lofa þig Drottinn, því að þú hefur frelsað mig frá óvinum mínum. Þú
leyfðir þeim ekki að yfirbuga mig. 3 Ó, Drottinn Guð minn, ég hrópaði til þín og þú
læknaðir mig. 4 Þú hreifst mig burt frá barmi grafarinnar, já úr dauðans greipum, og
gafst mér líf og framtíð!
5 Syngið Drottni lof og þökk, þið sem á hann trúið. 6 Reiði hans stendur stutta stund,
en náð hans varir að eilífu! Hans vegna stend ég stöðugur, fastur fyrir eins og fjöllin.
Gráturinn sækir að um nætur, en gleðisöngur þegar dagur rís.
7-8 Þegar allt gekk mér í hag, hugsaði ég: „Svona verður það alla tíð, nú getur
ekkert stöðvað mig framar! Drottinn hefur velþóknun á mér. Hans vegna stend ég
stöðugur, fastur fyrir eins og fjöllin!“ Þá snerir þú þér, Drottinn, burt frá mér og hélst
aftur af blessun þinni. Skyndilega var kjarkur minn brostinn. Ég varð skelkaður og
örvænti um minn hag. 9 Ég hrópaði til þín Drottinn. Já, svo sannarlega ákallaði
ég þig! 10 Ég sagði: „Hvers vegna vilt þú Drottinn, koma mér á kné? – leiða mig í
dauðann? Þar verður lofsöngur minn til lítils gagns. Hvernig á ég þá, liðið lík, að
lofa þig, og vegsama trúfesti þína?! 11 Heyr þú ákall mitt, Drottinn! Miskunna þú
mér og sendu mér hjálp þína.“
12 Þá breytti hann grát mínum í gleðidans! Hann dró af mér sorgarklæðin og færði
mig í veisluskrúða! 13 Og þá gat ég lofsungið honum og gleymt ógnum grafarinnar!
Ó, Drottinn, minn Guð, hvernig fæ ég fullþakkað þér?

31

1-2 Drottinn, þér einum treysti ég. Láttu ekki óvini mína yfirbuga mig. Bjargaðu
mér, því að þú ert réttlátur í öllum hlutum. 3 Svara mér í skyndi, nú þegar ég hrópa
til þín. Beygðu þig niður að mér og hlustaðu á bæn mína. Vertu mér verndarbjarg,
skjól fyrir óvinum. 4 Já, þú ert klettur minn og vígi, sýndu mátt þinn og gerðu nafn
þitt dýrlegt og bjargaðu mér. 5 Forða fæti mínum frá snörunni sem óvinir mínir hafa
lagt fyrir mig. Þú einn getur frelsað mig. 6 Í þínar hendur fel ég anda minn. Þú, Guð,

sem stendur við öll þín orð, þú hefur bjargað mér. Þig einan lofa ég. 7 Ég hata alla
þá sem dýrka fánýt falsgoð en Drottni treysti ég. 8 Ég gleðst mjög, því að þú hefur
miskunnað mér, þú gafst gaum að þrengingum mínum og sálarneyð. 9 Þú framseldir
mig ekki óvinum mínum, heldur rýmkaðir um mig á alla vegu.

10-11 Ó, Drottinn, miskunna mér í neyð minni. Augu mín eru grátbólgin, heilsa mín
brostin af sorg. 12 Ár mín líða í harmi, hryggðin styttir ævi mína. Syndirnar draga
úr mér allan þrótt. Hokinn stend ég – sneyptur af skömm. Óvinirnir spotta mig og
nágrannarnir hæða mig. Óhug slær að vinum mínum. Þeir, jafnvel þeir, forðast að
mæta mér og líta undan þegar ég geng hjá. 13 Ég er gleymdur eins og líkið í gröf
sinni – eins og brotið ker sem fleygt hefur verið á haug. 14 Ég frétti hvað um mig var
sagt – um baktal óvina minna. Ógn og skelfing var hvert sem ég leit, svik og prettir í
öllum hornum!

15-16 En Drottinn, þér treysti ég! Ég sagði: „Þú einn ert minn Guð,“ þú ákveður
ævilengd mína. Frelsaðu mig Drottinn, undan þeim sem ofsækja mig. 17 Láttu
velþóknun þína aftur verða augljósa á þjóni þínum. Frelsa mig því að þú ert góður!
18 Drottinn, láttu mig ekki verða til skammar þegar ég ákalla þig um hjálp. Láttu
illmennin blygðast sín fyrir það sem þau treysta á. Já, sendu þá sneypta og þegjandi
í gröfina 19 lygarana sem ásaka réttláta með hroka og fyrirlitningu.

20 Mikil er miskunn þín við þá sem treysta þér og vitna um trúfesti þína, þá sem
elska þig og heiðra í augsýn annarra.

21 Vertu ástvinum þínum skjól gegn svikráðum manna, verndaðu þá fyrir illum
tungum. 22 Lofaður sé Drottinn, því að hann hefur sýnt mér dásamlega náð og
verndað mig gegn illu. 23 Í fljótfærni sagði ég: „Drottinn hefur yfirgefið mig.“ En
hann heyrði samt bæn mína og svaraði mér!

24 Elskið Drottin, öll þið sem honum treystið, því að Drottinn verndar trúfasta, en
refsar harðlega þeim sem hafna honum í hroka. 25 Verið því glöð og hughraust, öll
þið sem vonið á Drottin!

32

1-2 Hvílík náð að fá syndir sínar fyrirgefnar! Það er dásamlegt þegar afbrotin eru
strikuð út! En sá léttir hverjum játandi syndara að heyra Drottin segja: „Ég sýkna
þig.“

3 Sú var tíðin að ég þrjóskaðist við og neitaði að iðrast. En synd mín kvaldi mig
og nagaði öllum stundum. 4 Ég var friðlaus bæði nætur og daga og fann að Drottinn
áminnti mig. Styrkur minn þvarr eins og lækur sem þornar á heitu sumri. 5 Að
lokum játaði ég synd mína fyrir þér, viðurkenndi afbrotin. Ég sagði: „Ég vil játa
það allt fyrir Drottni,“ og þá fyrirgafstu mér! Sekt mín var strikuð út!

6 Þess vegna segi ég: Þú sem trúir, játaðu synd þína strax fyrir Guði, já, strax og
samviskan angrar þig. Notaðu tímann meðan fyrirgefning Guðs stendur þér til boða.
Annars vofir dómurinn yfir þér.

7 Þú ert skjól mitt í andstreymi lífsins og lausn í nauðum og vanda. Með
frelsisfögnuði umlykur þú mig. 8 Drottinn segir: „Ég vil fræða þig og vísa þér veginn
gegnum lífið. Ég vil gefa þér ráð og fylgjast með framför þinni. 9 Vertu ekki eins og
þrjóskur hestur! Með taum og beisli verður að temja hann.“

10 Miklar eru þjáningar syndugs manns, en þá sem treysta Drottni umlykur hann
elsku. 11 Gleðjist yfir Guði, þið sem á hann trúið, og rekið upp fagnaðaróp, þið sem
honum hlýðið!

33

1 Gleðjist og fagnið fyrir Drottni, þið hans trúuðu, því að lofsöngur hæfir réttlátum!
2 Leikið af þrótti á alls konar hljóðfæri og lofið Drottin. 3 Lofsyngið honum með nýjum
söngvum. Sláið strengina ákaft og hrópið fagnaðaróp!

4 Því að orð Drottins er áreiðanlegt – því má treysta. Öll hans verk eru í trúfesti
gjörð. 5 Hann elskar allt sem rétt er og gott, kærleikur hans umvefur heiminn. 6-7 Það
var orð Drottins sem skapaði himininn og alla hans stjörnumergð. Og höfunum
safnaði hann saman og bjó þeim sinn rétta stað.

8 Allir heimsbúar – bæði háir og lágir – óttist Drottin, og nálgist hann með lotningu.
9 Því að hann talaði og þá stóð heimurinn þar! Orð hans hljómaði og veröldin varð
til!

10 Drottinn ónýtir áform þjóða sem gegn honum rísa 11 en fyrirætlanir hans standa
að eilífu, frá kynslóð til kynslóðar.

12 Sæl er sú þjóð sem á Drottin að Guði, það fólk sem hann hefur kosið eignarlýð
sinn. 13-15 Drottinn lítur niður af himni, horfir á mannanna börn. Hann hefur
myndað hjörtu þeirra og gefur gætur að öllum athöfnum þeirra.

16-17 Velbúinn her tryggir konungi ekki sigur og ofurafl eitt stoðar lítið. Stríðshestur
er ekki til að reiða sig á, styrkur hans einn frelsar engan. 18-19 En, – augu Drottins
vaka yfir þeim sem óttast hann, þeim sem reiða sig á elsku hans. Hann frelsar þá
frá dauða, varðveitir líf þeirra á neyðarstund.

20 Ég hef sett traust mitt á Drottin. Enginn getur hjálpað nema hann, hann er
skjöldur og vígi! 21 Hans vegna gleðjumst við og fögnum. Hans heilaga nafni
treystum við. 22 Miskunn þín Drottinn umvefji okkur. Við vonum á þig.

34

1-2 Ég vil lofa Drottin öllum stundum, vegsama hann seint og snemma. 3 Ég hrósa
mér af Drottni. Hinir hógværu hlusta og öðlast nýjan kjark. 4 Lofið Drottin ásamt
mér, tignum í sameiningu nafn hans.

5 Ég hrópaði til hans og hann svaraði mér, frelsaði mig frá öllu því sem ég hræddist.
6 Lítið til hans og gleðjist og þið munuð ekki verða til skammar.

7 Ég var vesæll og aumur, en ég hrópaði til Drottins. Drottinn heyrði hróp mitt og
frelsaði frá öllu því sem ég hræddist. 8 Engill Drottins stendur vörð um þá sem óttast
hann, og hann bjargar þeim.

9 Finndu og sjáðu hve Guð er góður! Sæll er sá sem leitar hælis hjá honum.
10 Treystið Drottni og sýnið honum lotningu – óttist hann – því að þeir sem óttast
hann líða engan skort. 11 Ung ljón búa við skort en þeir sem leita Drottins fara einskis
góðs á mis.

12 Börnin góð, komið og ég mun kenna ykkur að óttast Drottin. Það er mikilvægt.
13 Viljið þið lifa langa og góða ævi? 14 Gætið þá tungu ykkar! Segið aldrei ósatt orð.
15 Haldið ykkur frá öllu illu og ástundið það sem gott er. Reynið að lifa í sátt við aðra
menn og keppið eftir friði.

16 Því að augu Drottins hvíla á hinum réttlátu og hann hlustar eftir bænum þeirra.
17 En öllum óguðlegum mun Drottinn eyða og afmá minningu þeirra af jörðinni.
18 Þegar réttlátir hrópa, þá heyrir Drottinn og frelsar þá úr nauðum. 19 Já, Drottinn
er nálægur öllum þeim sem hafa auðmjúkt hjarta. Hann frelsar þá sem í einlægni og
auðmýkt iðrast synda sinna. 20 Góður maður kemst oft í vanda – fær sinn skammt af
mótlæti – en Drottinn á lausn við öllu slíku. 21 Jafnvel gegn slysum verndar Drottinn
hann.

22 Ógæfan eltir og drepur óguðlegan mann og þeir sem hata réttláta bíða síns
dóms. 23 En Drottinn frelsar líf þjóna sinna. Enginn sem leitar hælis hjá honum
verður dæmdur sekur.

35

1 Drottinn, farðu gegn þeim sem ásækja mig. Berst þú við þá sem berjast gegn
mér. 2 Klæddu þig brynju, taktu fram skjöld og verndaðu mig. 3 Lyftu spjóti mér
til varnar, því að óvinir mínir nálgast. Segðu við mig: „Ég bjarga þér!“ 4 Láttu þá
verða til skammar sem ofsækja mig. Snúðu þeim frá og ruglaðu þá í ríminu! 5 Feyktu
þeim burt eins og laufum í vindi. Engill þinn varpi þeim um koll. 6 Gerðu veg þeirra
myrkan og hálan er engill þinn eltir þá.

7 Því að þótt ég gerði þeim ekkert illt, lögðu þeir fyrir mig gildru og grófu mér gröf.
8 Láttu eyðingu koma yfir þá þegar þeir eiga þess síst von. Þeir falli á eigin bragði
og tortímist.

9 En ég mun fagna í Drottni. Hann mun frelsa mig! 10 Ég lofa hann af öllu hjarta.
Hver er vörn lítilmagnans nema hann? Hver annar en hann verndar hinn veika og
þurfandi gegn ofbeldismönnunum sem ræna og rupla.

11 Slíkir menn eru ljúgvottar. Þeir ásaka mig um hluti sem ég hef aldrei heyrt. 12 Ég
gerði þeim gott eitt, en þeir launa mér með illu. Ég er að dauða kominn. 13 Þegar
þeir lágu sjúkir klæddist ég sorgarbúningi og var dapur. Ég fastaði – neitaði mér um
mat – og bað í einlægni fyrir heilsu þeirra. 14 Ég var harmandi, eins og móðir mín,
vinur eða bróðir væru sjúk og að dauða komin. 15 En nú gleðjast þeir yfir óförum
mínum. Þeir koma saman til að baktala mig – jafnvel ókunnugir og útlendingar eru
í þeirra hópi. 16 Þeir ala á illsku, formæla mér og hæða mig.

17 Drottinn, hve lengi ætlar þú að horfa á aðgerðalaus?

Gríptu inn í og bjargaðu mér, því að ég er einmana og þessir vargar bíða færis.
18 Frelsaðu mig og þá mun ég þakka þér í áheyrn alls safnaðarins, vegsama þig
meðal fjölda fólks.

19 Láttu þá ekki fá sigur sem ráðast gegn mér án minnsta tilefnis. Láttu mig ekki
falla, því það mundi gleðja þá mjög.

20 Þeir tala hvorki um frið, né það að gera gott, nei, heldur brugga þeir saklausum
mönnum launráð. 21 Þeir hafa hátt og segja mig beita ranglæti. „Já!“ segja þeir, „við
sáum það með eigin augum!“ 22 En Drottinn þekkir málið betur en nokkur annar.
Gríptu inn í! Skildu mig ekki eftir einan og yfirgefinn!

23 Stígðu fram, Drottinn, Guð minn! Láttu mig ná rétti mínum. 24 Þú ert réttlátur
og þekkir málið. Lýstu yfir sakleysi mínu. Láttu ekki óvini mína hlakka yfir ógæfu
minni.

25 Láttu þá ekki segja: „Gott! Það fór eins og við óskuðum! Loksins tókst okkur
að gera út af við hann!“ 26 Láttu þá blygðast sín. Láttu þá sem sýna mér hroka og
fagna yfir óförum mínum, sjálfa þola skömm og svívirðing. 27 Láttu þá sem óska
mér blessunar sjá góða daga. Þeir hrópi: „Mikill er Drottinn sem gerir vel við þjón
sinn!“

28 Ég vil segja öllum frá réttlæti Drottins og lofa hann liðlangan daginn.

36

1-2 Rödd syndarinnar talar í huga guðleysingjans og hvetur hann til vondra verka.
Enginn guðsótti býr í hjarta hans. 3 Syndin dregur hann á tálar, mistök hans verða
augljós og menn hata hann. 4 Svik og tál eru á vörum hans og hann er hættur að

vera hygginn og breyta vel. 5 Á nóttunni liggur hann í rúmi sínu og upphugsar svik,
forðast ekki hið illa.
6 Drottinn, miskunn þín er mikil eins og himinninn og trúfesti þín takmarkalaus.
7 Réttlæti þitt er stöðugt eins og fjöllin. Dómar þínir hvíla á vísdómi, þeir vitna um
mikilleik þinn líkt og úthöfin. Þú berð umhyggju fyrir mönnum og skepnum. 8 Hversu
dýrmæt er miskunn þín ó, Guð! Mennirnir leita skjóls í skugga vængja þinna. 9 Þú
nærir þá með krásum af borði þínu og lætur þá drekka úr lækjum unaðssemda
þinna.
10 Þú, Drottinn, ert uppspretta lífsins! í þínu ljósi sjáum við ljós. 11 Lát miskunn
þína haldast við þá sem þekkja þig og réttlæti þitt við þá sem hlýða þér og elska.
12 Lát ekki fót hins hrokafulla troða á mér né hendur óguðlegra hrekja mig burt.
13 Líttu á! Illgjörðamennirnir eru fallnir! Þeim hefur verið varpað um koll og þeir
megna ekki að rísa upp aftur.

37

1 Öfundaðu aldrei vonda menn, 2 því að fyrr en varir eru þeir fallnir og visna eins
og grasið. 3 Treystu heldur Drottni, vertu góðgjarn og sýndu kærleika. Þá muntu
búa öruggur í landinu og farnast vel.
4 Þú skalt gleðjast í Drottni – og hann mun veita þér það sem hjarta þitt þráir. 5 Fel
Drottni framtíð þína, áform þín og verk, og treystu honum. Hann mun vel fyrir öllu
sjá. 6 Heiðarleiki þinn og hreinskilni verða öllum augljós, og Drottinn mun láta þig
ná rétti þínum.
7 Hvíldu í Drottni og treystu honum. Bíð þess í þolinmæði að hann hefjist handa.
Öfunda ekki vonda menn sem vegnar vel.
8 Láttu af reiðinni! Slepptu heiftinni. Vertu ekki svekktur og áhyggjufullur – slíkt
leiðir ekki til góðs. 9 Þeir sem illt fremja verða þurrkaðir út, en þeir sem treysta
Drottni eignast landið og gæði þess. 10 Innan skamms verða guðleysingjarnir á bak
og burt. Þegar þú leitar þeirra eru þeir horfnir. 11 En hinir hógværu fá landið til
eignar, þeir munu hljóta blessun og frið.
12-13 Drottinn hlær að þeim sem brugga launráð gegn hans trúuðu. Hann hefur
þegar ákveðið daginn er þeir verða dæmdir. 14 Óguðlegir hyggja á illt gegn
réttlátum, undirbúa blóðbað. 15 En þeir munu farast fyrir eigin sverði og bogar
þeirra verða brotnir.
16 Betra er að eiga lítið og vera guðrækinn, en óguðlegur og hafa allsnægtir, 17 því
að óguðlegir munu falla, en Drottinn annast sína trúuðu.
18 Daglega skoðar Drottinn réttlætisverk trúaðra og reiknar þeim eilíf laun. 19 Hann
styður þá í kreppunni og heldur lífinu í þeim í hallæri. 20 Vantrúaðir farast og óvinir
Guðs visna eins og grasið. Eins og sinu verður þeim brennt, þeir líða burt eins og
reykur. 21 Guðlaus maður tekur lán og borgar ekki, en hinn guðrækni er ónískur og
gefur með gleði. 22 Þeir sem Drottinn blessar eignast landið, en bannfærðum verður
útrýmt.
23 Drottinn stýrir skrefum hins guðrækna og gleðst yfir breytni hans. 24 Þótt hann
falli þá liggur hann ekki flatur því að Drottinn reisir hann á fætur.
25 Ungur var ég og nú er ég gamall orðinn, en aldrei sá ég Drottin snúa baki við
guðhræddum manni né heldur börn hans biðja sér matar. 26 Nei, guðræknir menn
eru mildir og lána og börn þeirra verða öðrum til blessunar.
27 Viljir þú búa við frið og lifa lengi, þá forðastu illt en gerðu gott, 28 því að Drottinn
hefur mætur á góðum verkum og yfirgefur ekki sína trúuðu, hann mun varðveita
þá, en uppræta niðja óguðlegra.

29 Hinir réttlátu fá landið til eignar og búa þar mann fram af manni.
30-31 Guðrækinn maður talar speki, enda réttsýnn og sanngjarn. Lögmál Guðs er
í hjarta hans og hann kann að greina gott frá illu.
32 Ranglátir menn njósna um réttláta, vilja þá feiga. 33 En Drottinn stöðvar áform
illvirkjanna og sýknar réttláta fyrir dómi.
34 Óttastu ekki, því að Drottinn mun svara bæn þinni! Gakktu hiklaust á hans
vegum. Á réttum tíma mun hann veita þér velgengni og uppreisn æru. Þá muntu sjá
illvirkjunum útrýmt.
35-36 Ég sá vondan mann og hrokafullan – hann þandi sig út eins og laufmikið tré
– en svo var hann horfinn! Ég leitaði eftir honum, en fann hann ekki framar. 37 En
hvað um hinn ráðvanda og hreinskilna? Það er önnur saga! Því að góðir menn og
friðsamir eiga framtíð fyrir höndum. 38 Illum mönnum verður útrýmt og þeir eiga
enga framtíðarvon.
39 Drottinn bjargar hinum guðræknu. Hann er þeim hjálp og skjól á neyðartímum.
40 Þeir treysta honum og því hjálpar hann þeim og frelsar þá frá vélráðum óguðlegra.

38

1-2 Drottinn, ekki refsa mér, þótt þú sért reiður. 3 Örvar þínar standa í mér og
hönd þín liggur þungt á mér. 4-5 Vegna reiði þinnar er ég sjúkur maður, heilsa mín
er farin vegna synda minna. Syndir mínar líkjast flóði sem færir mig í kaf, eins og
byrði sem ég kikna undan. 6-7 Ólykt leggur af sárum mínum – það er drep í þeim.
Ég er ráðþrota vegna synda minna. Ég ráfa um í angist liðlangan daginn. 8 Lendar
mínar brenna af sviða og líkami minn er helsjúkur. 9 Máttur minn er þrotinn og ég
er örvæntingu nær.
10 Drottinn, ég þrái bót á meini mínu! Þú heyrir kvein mín og andvörp. 11 Hjartað
hamast í brjósti mér, kraftar mínir búnir og sjónin dvín. 12 Ástvinir mínir og góðir
grannar forðast sjúkdóm minn og böl og frændur mínir eru á bak og burt.
13 Óvinir mínir sæta færis að drepa mig. Liðlangan daginn sitja þeir á svikráðum,
brugga mér banaráð. 14-15 En illráð þeirra verka ekki á mig! Ég virði þá ekki viðlits.
Áform þeirra rætast ekki, 16 því að ég vona á þig, Drottinn, Guð minn. Kom þú og
vernda mig. 17 Þaggaðu niður í þeim sem hlæja að óförum mínum.
18 Ég er að falli kominn og angist mín er enn hin sama. 19 Ég játa syndir mínar og
iðrast þess sem ég hef gert. 20 En ofsóknum óvina minna linnir ekki og heift þeirra
minnkar ekki. Þeir hata mig án ástæðu. 21 Þeir launa mér gott með illu, hata mig
fyrir góðverk mín.
22 Yfirgefðu mig ekki, Drottinn. Vík ekki frá mér! 23 Komdu skjótt og hjálpaðu mér,
þú frelsari minn!

39

1-2 Ég hugsaði: „Ég ætla ekki að kvarta, né segja neitt ljótt meðan óguðlegir heyra
til.“ 3-4 Og ég þagði. En hið innra leið mér verr og verr. Ég hélt aftur af mér, en
gremjan magnaðist í mér. Að lokum gat ég ekki orða bundist: 5 „Drottinn, fæ ég
aðeins að lifa örfá ár í viðbót? 6-7 Ævi mín er lítið lengri en höndin á mér! Og í þínum
augum er hún nánast ekki neitt! Maðurinn, hvað er hann? Vindblær, flöktandi
skuggi! Ys hans og amstur kemur engu til leiðar. Hann rakar saman fé sem svo aðrir
eyða!“
8 En á hvern vona ég þá? Drottinn, ég vona á þig!
9 Frelsa mig frá syndum mínum svo að heimskingjarnir hafi mig ekki að spotti.

10 Drottinn, ég þegi því að þú hefur talað. Ég vil ekki kvarta, því að þú hefur refsað mér.
11 Drottinn láttu refsingu þína taka enda – ég þoli ekki meira! 12 Þegar þú hirtir manninn vegna synda hans, þá er nánast úti um hann. Hann er sem mölétin flík, já, hann líður burt eins og gufa. 13 Heyr þú bæn mína, Drottinn, hlustaðu á hróp mitt! Vertu ekki hljóður við tárum mínum. Mundu að ég er gestur hér, förumaður á þessari jörð eins og forfeður mínir.
14 Miskunna þú mér, Drottinn og læknaðu mig. Lofaðu mér aftur að sjá glaðan dag áður en ég dey.

40

1-2 Ég setti alla mína von á Drottin. Hann heyrði kvein mitt og að lokum bjargaði hann mér. 3 Hann dró mig upp úr glötunargröfinni, hinni botnlausu leðju, og lyfti mér upp á klett. Hann gerði mig styrkan í gangi.
4 Þá fylltist munnur minn lofsöng – lofgjörð um Guð. Margir hlustuðu er ég söng um velgjörðir hans við mig. Þeir munu einnig lúta honum og lofa hann, setja traust sitt á hann. 5 Þeir sem treysta Drottni verða lánsamir, þeir sem forðast ráð dramblátra og halda sér frá lygi.
6 Drottinn, Guð minn, mörg dásemdarverk hefur þú gert og mikillar umhyggju höfum við notið. Ekkert kemst í samjöfnuð við þig! Mér endist ekki tími til að rifja upp öll þín undraverk!
7 Sláturfórnir og matfórnir þráir þú ekki frá lýð þínum, og brennifórnir heimtar þú ekki. Nei, þú þráir að ég þjóni þér alla ævi. 8 Ég sagði: „Sjá, ég kem, rétt eins og orð þitt býður mér. 9 Það að gera vilja þinn, Drottinn minn, þrái ég því að lögmál þitt er ritað á hjarta mitt!“
10 Ég hef vitnað um það fyrir öllum, aftur og aftur, að þú fyrirgefur syndir. Það veistu Drottinn. 11 Ég hef ekki þagað yfir réttlæti þínu heldur boðað það öllum. Allur söfnuðurinn hefur heyrt mig tala um elsku þína og trúfesti.
12 Þess vegna, Drottinn minn, taktu ekki miskunn þína frá mér! Ég á allt mitt undir kærleika þínum og náð. 13 Sért þú ekki með mér, er úti um mig. Vandamál mín eru mér ofvaxin, og syndir mínar – sem eru fleiri en hárin á höfði mér – hafa lamað mig. Ég veit ekki mitt rjúkandi ráð.
14 Ó, Drottinn, ég hrópa til þín! Frelsa þú mig! Komdu fljótt og hjálpaðu mér. 15-16 Ruglaðu þá í ríminu; sem sækjast eftir lífi mínu. Sendu þá burt með skömm!
17 Allir þeir sem elska Drottin og leita hans, skulu gleðjast yfir hjálpræði hans. Þeir segi án afláts: „Mikill er Drottinn!“
18 Ég er aumur og fátækur, en þó ber Drottinn umhyggju fyrir mér. Þú, Guð minn, ert hjálp mín, og frelsari; Ó, komdu og bjargaðu mér! Láttu það ekki dragast!.

41

1-2 Guð blessar þann sem hjálpar bágstöddum. Á mæðudeginum bjargar Drottinn honum. 3 Drottinn verndar hann og heldur í honum lífinu. Hann lætur hann njóta sæmdar og frelsar hann frá óvinum hans. 4 Drottinn annast hann á sóttarsæng, veitir honum hvíld og hressing.
5 Ég bað: „Drottinn, miskunnaðu mér. Læknaðu sál mína því að ég hef syndgað gegn þér.“
6 Óvinir mínir biðja mér bölbæna og segja: „Bara að hann deyi sem fyrst svo að allir gleymi honum!“ 7 Sumir sem heimsækja mig í veikindunum eru að þykjast. Innst inni hata þeir mig og líkar vel að ég er sjúkur. Þegar út er komið baktala þeir mig.

8 Hatursmenn mínir hæða mig og spotta. Þeir skrafa og pískra hvað gera skuli þegar
ég er allur 9 „Þetta er banvænt, hvað sem það er,“ segja þeir, „honum mun aldrei
batna.“
10 Og besti vinur minn, hann snerist líka gegn mér, maðurinn sem ég treysti svo
vel, hann sem át við borð mitt. 11 En, Drottinn, yfirgef mig ekki! Miskunnaðu mér
og læknaðu mig svo að ég geti endurgoldið þeim! 12 Ég veit að þú elskar mig og
að þú munt ekki láta óvini mína hlakka yfir mér. 13 Vegna sakleysis míns hefur þú
varðveitt mig og lætur mig lifa með þér að eilífu.
14 Lofaður sé Drottinn, Guð Ísraels, frá eilífð til eilífðar. Amen. Amen.

42

1-2 Eins og hindin þráir vatnslindir, þrái ég þig, ó Guð. 3 Mig þyrstir eftir Guði,
hinum lifandi Guði. Hvenær fæ ég að koma og standa frammi fyrir honum? 4 Daga
og nætur leita ég hans grátandi, en óvinir mínir spotta mig og segja: „Hvar skyldi
Guð þinn vera?!“
5-6 Hresstu þig nú, sál mín! Minnstu þess er þú á hátíðum leiddir skrúðgönguna til
musterisins, og söngst lofsöng um Drottin? Það var ógleymanlegt! Til hvers þá að
vera hnugginn? Hvers vegna að súta og syrgja? Treystu Drottni! Já, svo sannarlega
vil ég lofa hann á ný. Aftur vil ég þakka honum hjálp hans. 7 Ég er dapur og stúrinn,
en samt vil ég hugsa um þig hér við fjöllin Misar og Hermon þar sem Jórdan streymir
fram. 8 Bylgjur þínar hafa brotnað á mér og fossar þínir baðað mig í sorg.
9 En þó streymir náð Drottins til mín dag eftir dag og um nætur lofa ég hann og
bið til Guðs sem gaf mér lífið.
10 Ég bið og segi: „Ó, þú Guð, klettur minn.“ „Hvers vegna hefur þú yfirgefið mig?
Hvers vegna verð ég að þola árásir óvina minna?“ 11 Mig svíður undan ögrunum
þeirra og aftur og aftur gera þeir gys að mér. „Hvar er þessi Guð þinn?!“ segja þeir.
12 En sál mín, misstu ekki móðinn. Láttu þér ekki gremjast það. Vonaðu á Guð. Já ég
veit að hann mun hjálpa mér og þá mun ég lofa hann fyrir allt það sem hann gerir.
Hann er björgun mín! Hann er minn Guð!

43

1 Ó, Guð, láttu mig ná rétti mínum gegn svikulum og vondum mönnum sem ásaka
mig. 2 Þú einn ert Guð, skjól mitt og vígi. Hvers vegna hefur þú vísað mér frá? Hví
verð ég að ganga um harmandi, kúgaður af óvinum? 3 Sendu ljós þitt og sannleika
til að vísa mér veginn að musteri þínu á Síon, fjallinu þínu helga. 4 Þar vil ég ganga
að altari Guðs, uppsprettu gleðinnar, og lofa hann með hörpuleik. Ó, Guð, – minn
Guð!
5 Sál mín hvers vegna ertu döpur og kjarklaus? Treystu Guði! Víst mun ég fá að
lofa hann á ný, því hann mun hjálpa mér og aftur mun auglit mitt gleðjast!

44

1-2 Guð, við höfum heyrt um máttarverk þín á dögum forfeðra okkar. Þeir hafa
sagt: 3 Hann rak heiðnu þjóðirnar úr landinu og gaf okkur það, lét Ísrael setjast hér
að. 4 Ekki sigruðu þeir af eigin krafti, heldur vegna máttar þíns og velþóknunar
þinnar á þeim.
5 Þú ert konungur minn og Guð. Láttu þjóð þína vinna sigur! 6 Aðeins í þínum
krafti og nafni sigrum við óvininn. 7 Vopnin duga skammt, þau tryggja ekki sigur.
8 Aðeins með þinni hjálp getum við sigrað.
9 Guð, aftur og aftur hrósa ég mér af þér. Hvernig get ég þakkað þér sem skyldi!
10 En þó hefur þú, Drottinn, nú um stund yfirgefið okkur og ekki stutt í orustum.

11 Já, þú hefur barist gegn okkur og við höfum flúið. Óvinir okkar gerðu árás. Þeir
rændu og rupluðu. 12 Þú hefur farið með okkur eins og sláturfé, tvístrað okkur meðal
þjóðanna. 13 Þú selur þjóð þína fyrir lítið, metur hana einskis virði. 14 Nágrannarnir
hæða okkur og spotta vegna alls sem þú lætur á okkur dynja. 15 Þín vegna er
„Gyðingur!“ háðsyrði og hneyksli meðal þjóðanna, öllum til ama. 16-17 Ég verð fyrir
stöðugum skömmum, mér er formælt og ég fyrirlitinn af hefnigjörnum óvinum.
18 Og þetta hefur gerst, Drottinn, þrátt fyrir tryggð okkar við þig. Sáttmála þinn
höfum við ekki rofið. 19 Ekki höfum við snúið okkur gegn þér, ekki vikið eitt skref
af vegi þínum! 20 Væri svo, gætum við skilið refsingu þína, landauðn og niðdimmu
dauðans. 21 Ef við hefðum hætt að tilbiðja Guð og snúið okkur að hjáguðadýrkun,
22 hefði honum þá ekki verið kunnugt um það? Hann sem þekkir alla hluti og
leyndarmál mannanna. 23 En það höfum við ekki gert. Við erum í dauðans hættu
fyrir það eitt að þjóna þér! Við erum eins og lömb leidd til slátrunar!
24 Vakna þú! Rís þú á fætur! Hvers vegna sefur þú, Drottinn? Hefur þú hafnað
okkur fyrir fullt og allt? 25 Hvers vegna horfir þú í aðra átt? Af hverju er þér sama
um sorg okkar og neyð? 26 Við erum fallnir og liggjum hér endilangir. 27 Rís þú upp,
Drottinn, komdu og hjálpaðu okkur! Frelsaðu okkur vegna eilífrar elsku þinnar.

45

1-2 Hjarta mitt svellur af fögrum orðum. Ég vil flytja konungi ljóð. Tunga mín er
penni hraðritarans, hún flytur langa sögu á augabragði:
3 Þú ert fegurri en mannanna börn. Blessun streymir um varir þínar. Velþóknun
Guðs er yfir þér að eilífu.
4 Þú hetja, tak herklæði þín, máttugur ertu og krýndur ljóma 5 Sæktu fram!
Sigursæll ertu, vörður tryggðar og réttlætis. Gakk fram – máttarverk þín verði á
allra vörum!
6 Örvar þínar eru hvesstar, óvinir falla að fótum þér. 7 Hásæti þitt, ó Guð, stendur
um eilífð. Réttlætið er sproti þinn. 8 Þú elskar hið góða hefur andstyggð á illsku. Því
hefur Guð, þinn Guð, sveipað þig gleði sem engan annan.
9 Skikkja þín ilmar af myrru, alóe og kassíu. Hallir þínar eru skreyttar fílabeini og
fyllast af ljúfum tónum. 10 Konungadætur eru í hópi vinkvenna þinna. Drottningin
stendur þér við hlið, fagurlega klædd og skreytt skíra gulli frá Ófír! 11-12 „Dóttir mín,
hlustaðu. Ég vil gefa þér ráð: Gleymdu heimþránni, vertu ekki döpur. Konungurinn
elskar þig og gleðst yfir fegurð þinni. Sýndu honum lotningu því hann er herra þinn.
13 Íbúar Týrus, baða þig í gjöfum og auðmenn þjóðarinnar leita hylli þinnar.“
14 Brúðurin – konungsdóttir – bíður í skrauthýsi sínu, íklædd fegursta djásni, kjól
skreyttum gulli og perlum. 15 Fögur er hún! Meyjarnar leiða hana á fund konungs.
16 Þær fara í skrúðgöngu gegnum hliðið. Þarna er höllin! 17 „Synir þínir verða allir
konungar og feta í fótspor föður síns. Þeir munu sitja á hásætum víðs vegar um
heim!“
18 „Ég mun gera nafn þitt kunnugt meðal allra kynslóða og þjóðir jarðarinnar munu
hylla þig að eilífu.“

46

1-2 Guð er mér hæli og styrkur, örugg hjálp í nauðum. 3 Þess vegna óttumst við
ekki, þótt heimurinn farist og fjöllin steypist í hafið. 4 Hafið æði og freyði, fjöllin
nötri og skjálfi!
5 Lækir gleðinnar streyma frá borg Guðs – frá heilögum bústað Guðs hins hæsta.
6 Hér býr Guð, hún mun ekki haggast. Þegar þörf er á, kemur Guð henni til hjálpar.

7 Þjóðir risu upp og létu ófriðlega en þegar Guð talaði varð heimurinn að þagna og jörðin nötraði.
8 Drottinn, hann sem ræður hersveitum himinsins, er hér! Hann er á meðal okkar!
Hann, Guð Jakobs, er kominn til að hjálpa.
9 Komið og sjáið máttarverk hans á jörðinni. 10 Hann stöðvar styrjaldir um víða
veröld, brýtur vopnin og kastar á eld.
11 „Þögn! Standið kyrr! Vitið að ég er Guð! Allar þjóðir heims syni mér lotningu.“
12 Drottinn hersveita himinsins er hér, hann er á meðal okkar! Hann, Guð Jakobs,
er hér til að frelsa!

47

1-2 Komið allar þjóðir! Klappið saman höndum af gleði! Hrópið af fögnuði fyrir
Guði! 3 Drottinn er æðri öllum guðum. Hann er ógurlegur. Honum verður ekki með
orðum lýst. Hann er konungur til endimarka jarðarinnar. 4 Hann hefur beygt þjóðir
undir sig 5 og valið úr yndislegt land og gefið okkur, þjóð sinni, Ísrael.
6 Guð er stiginn upp með miklu hrópi og hvellum lúðurhljómi.
7-8 Lofsyngið Guði, konungi okkar. Já, syngið lofgjörðarsöng fyrir konunginn,
konung allrar jarðarinnar. Lofsyngið Guði! 9 Hann ríkir yfir þjóðunum. Hann situr
á hásæti sínu. 10 Leiðtogar heimsins koma og taka undir lofgjörðina með lýð Guðs
Abrahams. Skjaldarmerki þjóðanna eru sigurtákn hans. Hann er mjög upphafinn.
Hann er konungur alls heimsins.

48

1-2 Mikill er Drottinn! Vegsömum hann, já lofum hann! Hann býr á sínu helga
fjalli í Jerúsalem. 3 Fallegt er Síonfjall í norðri. Fjallið sem þjóðin elskar, þar sem
konungurinn mikli býr.
4 Drottinn sjálfur er verndari Jerúsalem. 5 Konungar jarðarinnar sátu þar
ráðstefnu. Þeir skoðuðu borgina. 6 Þeir urðu agndofa, hræddir og flýðu. 7 Hátign
Jerúsalem skelfdi þá. Þeir urðu magnþrota eins og kona sem fæðir barn! 8 Því að
með austanvindinum einum tortímir þú heilum her! 9 Dýrð þín, Jerúsalem, er á allra
vörum. Þú ert borgin þar sem Guð býr, hann sem ríkir yfir hersveitum himinsins.
Við höfum séð hana eigin augum! Guð hefur reist Jerúsalem. Hún mun standa að
eilífu.
10 Drottinn, í musterinu hugleiðum við kærleika þinn. 11 Nafn þitt er þekkt um alla
jörðina. Þú ert lofaður um víða veröld vegna hjálpræðis þíns. Vegsemd þín breiðist
um allan heim því alls staðar framkvæmir þú réttlætisverk. 12 Gleð þig, Jerúsalem!
Gleð þig Júdaættkvísl! Því að Guð mun vissulega láta þig ná rétti þínum. 13 Komið
og skoðið borgina! Gangið um og teljið turnana! 14-15 Lítið á múrinn og sjáið hallirnar
og segið komandi kynslóð frá því að slíkur sé Drottinn! Hann mun leiða okkur um
aldur og ævi.

49

1-3 Hlustið nú háir og lágir, ríkir og fátækir. Allir heimsbúar hlýðið á. 4 Ég tala
til ykkar vísdómsorð. 5 Með undirleik hörpu kveð ég um hyggindi, veiti svör við
spurningum lífsins: 6 Láttu ekki ógæfuna hræða þig, né óvini sem umkringja þig
með illsku! 7 Auðæfum sínum treysta þeir og stæra sig af miklu ríkidæmi 8 en þó gæti
enginn þeirra greitt Guði lausnargjald fyrir bróður sinn, keypt hann lausan. 9-10 Sál
mannsins er dýrmætari en svo að hún verði keypt fyrir fé. Auður alls heimsins
hrekkur ekki til að kaupa einum manni líf og forða honum frá gröfinni.

11 Þið auðmenn og vitringar og aðrir sem hreykið ykkur hátt, þið munuð farast
eins og aðrir menn. Þið hafið enga kröfu til lífsins fremur en fífl og fáráðlingar. Þið
verðið að eftirláta öðrum auð ykkar. 12 Hús og eignir bera nöfn ykkar rétt eins og
þið ætlið að búa þar að eilífu! 13 Nei, maðurinn verður að deyja. Hann er eins og
skepnurnar, þrátt fyrir frægð sína og frama. 14 Slík verða afdrif hinna hrokafullu en
samt mun þeirra getið með virðingu þegar þeir eru dauðir.
15 En þeir fá ekki umflúið dauðann. Þegar upp er staðið verða hinir vondu að
þjóna hinum góðu. Vald auðsins er þeim gagnslaust í dauðanum og ekki taka þeir
auðæfi sín með sér.
16 En hvað um mig? Guð mun leysa sál mína frá dauða og frelsa mig úr helju.
17 Vertu ekki gramur þótt einhver verði ríkur og reisi sér glæsihöll. 18 Ekkert af því
mun hann taka með sér í gröfina, ekki einu sinni frægð sína! 19 Í lifanda lífi telur
hann sig heppinn og heimurinn klappar honum lof í lófa, 20 en þó deyr hann eins og
aðrir og hverfur inn í myrkrið. 21 Sá sem elskar eigin lofstír deyr eins og skepnan,
þrátt fyrir frægð sína og frama.

50

1 Drottinn er alvaldur Guð. Hann kallar þjóð sína saman úr austri og vestri. 2 Dýrð
Guðs ljómar frá musteri hans á Síonfjalli. 3 Hann birtist í þrumugný, umlukinn
eyðandi eldi og stormviðri. 4 Hann er kominn til að dæma lýð sinn. Hróp hans
heyrist á himni og jörðu: 5 „Safnið saman þjóð minni sem með fórnunum á altari
mínu hefur gert sáttmála við mig.“ 6 Guð mun dæma réttláta dóma. Himinninn
vitnar um réttlæti hans.
7 Hlusta þú, þjóð mín! Ég er þinn Guð! Taktu eftir úrskurði mínum: 8 Fórnir
þínar tek ég gildar. Þar hefur þú sýnt trúfesti. 9 En ég girnist þó ekki uxa þína
og geitur, 10-11 því að öll dýr jarðarinnar tilheyra mér! Hjarðirnar á fjöllunum og
fuglar loftsins – allt er það mitt. 12 Væri ég hungraður, segði ég þér ekki frá því –
allt á jörðu er mitt, ekkert er undan skilið. 13 Nei, ég þrái ekki kjötfórnir þínar og
blóðfórnir, 14-15 heldur þakklæti og orðheldni. Ákallaðu mig á degi neyðarinnar og
þá mun ég frelsa þig. Og þú skalt vegsama mig. Já, þetta skaltu gera. 16 En við
hina óguðlegu segir Drottinn: „Hættið að þylja upp lögmál mitt og heimta af mér,
17 þið sem hafnið aga og lítilsvirðið boðorð mín. 18 Þið aðstoðið þjófinn og samneytið
hórkörlum. 19 Þið bölvið og ljúgið 20 og baktalið bróður ykkar. 21 Þannig ferst ykkur
og svo á ég að þegja?! Er ég þá eins og þið? Nei, ég mun hegna ykkur svo ekki
verður um villst. 22 En þið sem gleymduð Guði, fáið eitt tækifæri enn, síðan læt ég
eyðinguna koma og þá er allt um seinan.
23 Sá sem færir þakkargjörð að fórn, heiðrar mig. Og þeir sem breyta eftir orðum
mínum fá að sjá hjálpræði mitt.“

51

1 Þennan sálm orti Davíð 2 eftir að Natan spámaður hafði birt honum dóm Guðs
vegna hórdóms hans með Batsebu og morðsins á Úría eiginmanni hennar.
3 Þú góði og miskunnsami Guð, ó, fyrirgefðu mér! Vertu mér náðugur! Taktu burt
synd mína og skömm! 4 Þvoðu mig hreinan af syndasekt minni. Hreinsaðu hjarta
mitt 5 því að ég játa synd mína – daga og nætur minnir hún á sig! 6 Gegn þér, já þér
einum, hef ég brotið. Drýgt hræðilega synd. Þú varst vitni að öllu þessu og dómur
þinn er réttlátur. 7 Syndugur var ég þegar móðir mín fæddi mig, sekur þegar ég
varð til. 8 Þú vilt að menn séu hreinskilnir við sjálfa sig, einlægir og segi satt. Gefðu
mér náð til að gera það!

9 Þvoðu mig að ég verði hreinn, hreinsaðu mig svo ég verði hvítari en snjór. 10 Og
þegar þú hefur refsað mér, þá gefðu mér gleði mína á ný. 11 Einblíndu ekki á syndir
mínar, heldur afmáðu þær allar. 12 Skapaðu í mér nýtt og hreint hjarta, ó Guð! Gefðu
mér þinn heilaga anda svo að ég hugsi rétt og þrái það sem gott er. 13 Varpaðu mér
ekki burt frá þér og taktu ekki þinn heilaga anda frá mér. 14 Fylltu mig aftur gleði
þíns hjálpræðis og löngun til að hlýða þér! 15 Þá get ég leitt aðra syndara inn á veg
þinn svo að þeir – sekir eins og ég – játi syndir sínar og snúi sér til þín. 16-17 Frelsaðu
mig frá dauðans háska, ó Guð minn. Þú einn getur frelsað mig! Leyf mér að syngja
um miskunn þína, Drottinn. Opnaðu varir mínar svo að ég megi vegsama þig! 18 Þú
hefur ekki þóknun á dýrafórnum, annars myndi ég láta þær í té. Og brennifórnir
eru ekki í uppáhaldi hjá þér. 19 Þetta vilt þú: Auðmjúkan anda og iðrandi samvisku.
Þann sem iðrast af öllu hjarta, munt þú ó Guð, ekki fyrirlíta.

20 Drottinn, lát Ísrael ekki gjalda syndar minnar. Hjálpaðu þjóð þinni og vernda
Jerúsalem.

21 Þegar hjarta mitt er rétt gagnvart þér, þá gleðst þú yfir verkum mínum og því
sem ég fórna á altari þínu.

52

1 Þennan sálm orti Davíð 2 til að andmæla óvini sínum Dóeg sem síðar tók af lífi
áttatíu og fimm presta og fjölskyldur þeirra (sjá: 1. Sam. 22.).

3 Kallar þú þig hetju?! Þú sem hreykir þér af ódæði gegn þjóð Guðs og herðir
þig gegn miskunn hans. 4 Þú ert eins og skeinuhættur hnífur, þú svikahrappur!
5 Þú elskar illt meir en gott, lygi umfram sannleika. 6 Rógburð elskar þú og annað
skaðræðistal!

7 En Guð mun koma þér á kné, draga þig út úr húsi þínu og uppræta af landi
lifenda. 8 Hinir réttlátu munu sjá það og óttast Guð, síðan hlægja og segja: 9 „Svo
fer fyrir þeim sem fyrirlíta Guð og treysta á mátt sinn og megin, þeim sem þrjóskast
í illsku sinni.“

10 Ég er sem grænt olífutré í garði Guðs. Ég treysti á miskunn hans meðan ég lifi.
11 Drottinn, ég vil vegsama þig að eilífu og þakka það sem þú hefur gert. Ég segi
hinum trúuðu: Góður er Guð!

53

1-2 En sú heimska að segja: „Guð er ekki til.“ Hvers vegna segja menn slíkt? Vegna
þess að hjörtu þeirra eru spillt og verk þeirra vond.

3 Guð lítur niður af himni. Hann rennir augum yfir mannanna börn. Skyldi nokkur
vera hygginn og leita vilja Guðs? 4 Nei, allir hafa þeir snúið í hann baki. Þeir eru
spilltir. Enginn þeirra gerir vilja Guðs, ekki einn einasti! 5 Þeir munu fá sinn dóm,
illgjörðamennirnir sem ofsækja lýð Guðs. 6 Þeir munu þjást af ótta, jafnvel þegar
engin hætta er! Guð mun á sínum tíma tvístra þeim. Hann hefur fellt sinn dóm og
hafnað þeim.

7 Ó, að Guð kæmi frá Síon og frelsaði Ísrael! Þá munum við taka gleði okkar á ný.

54

1 Sálmur eftir Davíð, 2 ortur þegar menn frá Síf reyndu að svíkja hann í hendur Sál
konungs.

3 Komdu í mætti þínum, ó Guð, og bjargaðu mér! Verndaðu mig með krafti þínum!
4 Bænheyrðu mig, 5 því að ofbeldismenn hafa risið gegn mér – heiðingjar sem ekki
trúa á þig, sækjast eftir lífi mínu.

6 En Guð er minn hjálpari. Hann er vinur minn! 7 Fyrir hans tilverknað mun
illska þeirra koma þeim sjálfum í koll. Efndu loforð þitt, Guð, og þurrkaðu út þessa
illvirkja.
8 Glaður kem ég fram fyrir þig með fórn mína. Ég lofa nafn þitt, Drottinn, því það
er gott.
9 Guð hefur frelsað mig frá dauða og yfirbugað óvini mína.

55

1-2 Heyr bæn mína, ó Guð! Snú þér ekki frá þegar ég ákalla þig. 3 Hlustaðu á ákall
mitt. Ég andvarpa og græt í sorg minni.
4 Óvinir mínir æpa á mig, hóta að drepa mig. Þeir umkringja mig og brugga mér
banaráð, öskra á mig í hamslausri reiði. 5-6 Ég er lamaður af ótta, fullur örvæntingar.
Hvílík skelfing! 7 Ó, að ég hefði vængi eins og fuglinn! Þá mundi ég fljúga burt og
leita skjóls. 8 Ég mundi svífa langt og leita skjóls í eyðimörkinni, 9 flýja á öruggan
stað, laus úr allri hættu.
10 Ó, Drottinn, ruglaðu þá í ríminu! Sérðu ekki kúgunina sem viðgengst? 11 Þeir
vakta borgina daga og nætur, ganga múrana og skima eftir óvinum. En neyðin er
innandyra, því að ofbeldi og svik eru í borginni, 12 morð og gripdeildir.
13 Ekki var það óvinur minn sem ofsótti mig – það gæti ég þolað. Þá hefði ég falið
mig um stund. 14 En það varst þú, vinur minn og félagi. 15 Við sem vorum alúðarvinir
og gengum saman í Guðs hús.
16 Dauðinn taki þá og dragi þá til heljar, því að illska er í húsum þeirra, synd í
hjörtum þeirra.
17 En ég hrópa til Guðs, og hann mun frelsa mig! 18 Kvölds og morgna og um miðjan
dag sárbæni ég Guð. Ég veit að hann heyrir til mín og mun svara mér. 19 Þótt óvinir
mínir séu margir, mun hann samt frelsa mig og gefa mér frið. 20 Sjálfur Guð – sem
er frá eilífð – mun svara mér, en óvinir mínir, breytast ekki og óttast ekki Guð.
21 En vinur minn, sveik mig og ofsótti – rauf heit sitt. 22 Orðin á tungu hans voru
ljúf og blíð en hjartað fullt af hatri.
23 Varpaðu áhyggjum þínum á Drottin, hann ber umhyggju fyrir þér. Hann mun
aldrei láta trúaðan mann verða valtan á fótum. 24 Guð mun varpa óvinum mínum
til heljar, til dánarheima. Morðingjar og svikarar munu ekki ná háum aldri. En ég
treysti þér, að þú leyfir mér að lifa.

56

1-2 Drottinn, miskunna þú mér, því að liðlangan daginn sækja óvinir mínir að.
3 Fjandmennirnir ryðjast fram, fjölmennt lið, þeir ætla að drepa mig.
4 Þegar ég er hræddur, set ég traust mitt á þig. 5 Ég treysti loforðum Guðs og veit
því að þessir óvinir munu ekki ná mér, þeir eru aðeins dauðlegir menn! 6 Þeir vinna
gegn mér með öllum ráðum og hugsa um það eitt að fella mig. 7 Þeir áreita mig, sitja
um mig. Þeir liggja í leyni eins og stigamenn, hlusta eftir fótataki mínu og leggja ör
á streng. 8 Þeir halda sig sleppa við refsingu, og komast undan, en Drottinn, láttu þá
fá makleg málagjöld, annað er ekki réttlátt.
9 Þú þekkir alla hrakninga mína og tár, já, þekkir þau með tölu!
10 Þegar ég hrópa til þín um hjálp, breytist bardaginn. Óvinir mínir flýja! Þá veit
ég að Guð er með mér! Hann liðsinnir mér! 11 Með hjálp Guðs mun ég lofa orð hans,
já vissulega mun ég lofa orð hans. 12 Ég treysti Guði. Loforð hans eru dásamleg! Ég
óttast ekki svikráð mannanna – hvað geta þeir gert mér?! 13 Drottinn, ég vil standa

við orð mín og þakka þér hjálpina! 14 Þú hefur frelsað mig frá dauða og forðað frá hrösun og þess vegna fæ ég að njóta ljóss og lífs með þér.

57

1-2 Þennan sálm orti Davíð þegar hann flýði inn í hellinn undan Sál. (Sjá 1. Sam. 22:1-2 og 24:1-9).

Ó Guð, vertu mér náðugur, því að ég treysti þér. Ég vil leita skjóls undir vængjum þínum uns storminn hefur lægt. 3 Ég hrópa til Guðs hins hæsta, hans sem leysir öll mín mál. 4 Hann sendir mér hjálp frá himnum og frelsar mig vegna elsku sinnar og trúfesti. Hann mun bjarga mér frá lygurum sem sitja um líf mitt. 5 Ég er umkringdur ofstopamönnum – glefsandi úlfum. Tennur þeirra eru hvassari en örvar og spjót og tungurnar beittari en sverð! 6 Drottinn, lofað sé nafn þitt á himnum! Láttu dýrð þína líka birtast á jörðu! 7 Óvinir mínir hafa lagt gildru fyrir mig. Þeir hafa grafið mér gryfju. Ég er mæddur og kvíðinn. En! Eitt veit ég: Þeir munu sjálfir falla í hana!

8 Guð minn, nú er hjarta mitt rótt og ég treysti þér. Ég vil lofa þig! 9 Rís þú nú upp, sál mín! 10 Vakna þú harpa og gígja! Bjóddu morgunroðann velkominn með söng! Allir landsbúar heyra þakkargjörð mína. 11 Ég vil syngja þér lof meðal þjóðanna. 12 Miskunn þín er há eins og himninninn og trúfesti þín nær til skýjanna. 13 Þú ert hærri en hæstu himnar, ó, Guð. Láttu dýrð þína breiðast yfir gjörvalla jörðina.

58

1-2 Þið konungar og leiðtogar þjóðanna, talið þið sannleika? Er réttlæti í dómum ykkar og úrskurðum? 3 Nei, svo er ekki. Þið eruð allir svikarar sem seljið „réttlæti“ fyrir mútur. 4 Slíkir menn hafa allt frá fæðingu vikið af réttum vegi. Þeir hafa talað lygi frá því þeir fengu málið. 5-6 Eiturnöðrur eru þeir, slöngur sem daufheyrast við skipunum særingamannsins.

7 Drottinn, slíttu úr þeim eiturbroddinn! Dragðu vígtennurnar úr þessum vörgum, ó Guð. 8 Láttu þá hverfa eins og jörðin hafi gleypt þá. Sláðu vopnin úr höndum þeirra. 9 Láttu þá þorna upp eins og snigla og ekki sjá sólina frekar en þeir sem andvana eru fæddir. 10 Guð mun svipta þeim burt, eyða þeim skjótar en pottur hitnar yfir eldi.

11 Þá munu hinir guðhræddu fagna, þegar réttlætið sigrar og þeir fá að ganga um blóðidrifin stræti fallinna óvina. 12 Þá munu menn sjá að réttlætið sigrar og að Guð dæmir jörðina með réttvísi.

59

1 Þennan sálm orti Davíð þegar Sál konungur sendi menn heim til hans til að handsama hann og drepa (sjá: 1. Sam. 19:11).

2 Ó, Guð minn, frelsaðu mig frá óvinum mínum! Verndaðu mig gegn þeim sem vilja drepa mig! 3 Forðaðu mér frá þessum glæpalýð, þessum morðingjum. 4 Þeir sitja um líf mitt. Sterkir menn bíða útifyrir. Drottinn, þeir eru ekki hér af því að ég hafi gert þeim rangt. 5 Samt vilja þeir drepa mig! Drottinn, vaknaðu! Sjáðu hvað er að gerast! Hjálpaðu mér! 6 Þú Drottinn, Guð hinna himnesku hersveita, Guð Ísraels, rís þú upp og refsa heiðnu þjóðunum sem umhverfis okkur búa. Miskunna ekki illgjörðamönnum. 7 Að kvöldi koma þeir og njósna. Þeir snuðra eins og hundar og ráfa um borgina. 8 Ég heyri háðsglósur þeirra og hvernig þeir formæla Guði. „Enginn heyrir til okkar,“ segja þeir. 9 En þú Drottinn, hlærð að þeim, gerir einnig gys að heiðingjunum sem umhverfis okkur búa.

10 Guð, þú ert styrkur minn! Ég vil syngja þér lof, því að þú ert skjól mitt og hlíf.

11 Guð mætir mér með náð sinni. Hann lætur mig sjá þegar óvinir mínir verða
auðmýktir. 12 Ekki lífláta þá, þeirri ráðningu gleymir þjóð mín fljótt. Steyptu þeim
heldur af stóli. Varpa þeim til jarðar, Drottinn, þú skjöldur minn. 13 Þeir eru
hrokafullir. Þeir formæla og ljúga. 14 Sviptu þeim burt með reiði þinni svo að þeir
verði ekki framar til. Láttu þá kenna á því og sjá að þú, Drottinn, ert við völd í Ísrael
og um allan heim.
15 Á hverju kvöldi koma þeir aftur, ýlfra eins og hundar og ráfa um borgina, urra
og leita að æti.
16 En ég? – Á hverjum morgni vil ég syngja um miskunn þína og mátt, því að á
degi neyðarinnar varstu mér vígi. 17 Þú styrkur minn, um þig vil ég syngja ljóðin
mín. Þú háborg mín! Þú minn miskunnsami Guð!

60

1 Þennan sálm orti Davíð 2 þegar hann átti í ófriði við Sýrlendinga og óvíst var um
úrslit. Þetta gerðist á sama tíma og Jóab, hershöfðingi Ísraels, vann sigur á 12.000
Edomítum í Saltdalnum.
3 Þú Guð, hefur útskúfað okkur og brotið niður varnirnar. Þú hefur reiðst okkur
og tvístrað. Drottinn sýndu aftur miskunn þína. 4 Þú lést landið skjálfa, sprungur
opnuðust. Drottinn læknaðu það og græddu sárin. 5 Þú lést lýð þinn kenna á hörðu,
við reikuðum eins og drukknir menn.
6 En nú hefur þú reist okkur herfána! Þangað stefnum við allir sem elskum þig.
7 Réttu út þína sterku hönd og frelsaðu okkur! Bjargaðu ástvinum þínum. 8-9 Guð
hefur heitið hjálp. Hann hefur svarið það við heilagleika sinn! Er að undra þótt ég
sé glaður?! „Síkem, Súkkót, Gíleað, Manasse – allt er þetta mitt,“ segir hann. „Júda
gefur konung og Efraím varðmenn. 10 Móab er þjónn minn og Edóm þræll. Og yfir
Filisteu æpi ég siguróp!“
11 Hver fer með til Edóms, inn í víggirtar borgir hans? 12 Guð! Hann sem áður
útskúfaði og yfirgaf hersveitir okkar!
13 Drottinn, styð okkur gegn óvinunum, því að ekki hjálpa menn.
14 Með Guðs hjálp vinnum við stórvirki, hann mun fótum troða óvinina.

61

1-2 Ó, Guð, heyrðu hróp mitt! Hlustaðu á bæn mína. 3 Því að hvar sem ég fer, jafnvel
um endimörk jarðar, þá hrópa ég eftir hjálp þinni. Þegar hjarta mitt örmagnast og
ég get ekki meir, þá lyftu mér á klett, hjálpræðisbjargið þitt góða, mitt örugga skjól.
4 Þú ert skjól mitt, háreist borg, ókleif óvinum.
5 Í helgidómi þínum mun ég búa að eilífu, öruggur í skjóli vængja þinna, 6 því að
þú, ó Guð, hefur heyrt heit mín og uppfyllt óskir þeirra sem óttast þig og heiðra
nafn þitt.
7 Þú munt lengja lífdaga mína og láta ævi konungsins vara frá kyni til kyns. 8 Ég
mun lifa frammi fyrir Drottni að eilífu! Lát elsku þína og trúfesti gæta mín, þá mun
ég lofa nafn þitt um aldur og ævi og efna heit mín dag eftir dag.

62

1-2 Ég bíð rólegur og þögull eftir hjálp Drottins. 3 Hann einn er bjarg mitt og
lausnari, vörn mín og vígi. Ég hef ekkert að óttast.
4-5 En hvað um þessa menn sem ásaka mig þegar veldi mitt stendur höllum fæti,
vilja mig feigan og ljúga og pretta til að steypa mér af stóli. Þeir tala fagurgala, satt
er það, en hata mig í hjörtum sínum! 6 En ég stend þögull frammi fyrir fyrir Drottni

og vænti hjálpar hans. Hann einn getur hjálpað. 7 Já, hann einn er bjarg mitt, og lausnari, vörn mín og vígi. Ég hef ekkert að óttast.

8 Öryggi mitt og farsæld er í hendi Drottins. Hann einn er skjól mitt og klettur – þangað kemst óvinurinn ekki!

9 Þú þjóð mín, treystu Drottni. Segið honum óskir ykkar, hann getur uppfyllt þær! 10 Mennirnir miklast og hrokast í hégóma sínum. Einn þykist öðrum meiri, en hann metur alla jafnt.

11-12 Safnið ekki auði með svikum og ránum og treystið ekki illa fengnu fé. Treystið Drottni! Minnist þess aftur og aftur að Drottins er styrkurinn. 13 Já, hjá þér Drottinn, er miskunn og þú launar sérhverjum eftir verkum hans.

63

1 Þennan sálm orti Davíð þegar hann leitaði skjóls í Júdeueyðimörkinni.

2 Ó, þú Guð minn, ég leita þín! Mig þyrstir eftir þér í þessari skrælnuðu eyðimörk. Ó, hve ég þrái þig! 3 Þegar ég gekk um í helgidómi þínum þá leitaði ég þín, þráði að sjá veldi þitt og dýrð.

4 Miskunn þín er betri en lífið sjálft! Með vörum mínum lofa ég þig. 5 Ég vil lofa þig svo lengi sem ég lifi, lyfta höndum mínum í bæn til þín. 6 Þá mun sál mín mettast og verða glöð, og munnur minn lofa þig með fögnuði.

7 Ég ligg andvaka um nætur og hugsa um þig, rifja upp öll þau skipti sem þú hefur hjálpað. 8 Þá fyllist ég gleði, finn mig öruggan hjá þér. 9 Ég vil halda mér fast við þig, og styðjast við þína sterku hönd. 10 Þeir munu sjálfir deyja sem brugga mér banaráð, og hverfa niður til heljar. 11 Þeir munu falla fyrir sverði, verða sjakölum að bráð.

12 Ég vil gleðjast í Guði! Og þeir sem honum treysta skulu fagna sigri því að munni lygaranna hefur verið lokað.

64

1-3 Ó, Drottinn, hlustaðu á neyðaróp mitt, því að hópur af þorpurum og bófum hafa gert samsæri gegn mér. Verndaðu mig! 4 Orð þeirra eru eins og rýtingur í bakið. Þeir hvæsa á mig og nísta hjarta mitt. 5-6 Þeir senda mér kaldar kveðjur úr launsátri, vinna verk sín í skyndi, eru hvergi smeykir. Þeir sitja á svikráðum. Hittast á laun og leggja gildrur fyrir aðra. „Þetta sér enginn,“ segja þeir. 7 Þeir upphugsa ill verk og segja „Nú er allt klappað og klárt!“ Hjörtu þeirra fyllast illsku og svikum.

8 En Guð mun slá þá til jarðar. Eins og hendi sé veifað hittir örin þá 9 Tunga þeirra verður þeim að falli. Menn hrista höfuðið yfir þeim og 10 óttа slær á alla. Þeir játa mikilleik Guðs og hans voldugu verk, gefa gætur að því sem hann gerir. 11 En hinir trúuðu munu fagna í Drottni, leita hjálpar hans og hrósa sigri með honum.

65

1-2 Ó, þú Guð á Síon, við lofum þig og vegsömum og efnum heit okkar við þig. 3 Þú heyrir bænir og því leita allir menn til þín. 4 Margar freistingar urðu mér að falli, ég gerði margt rangt, en þú fyrirgafst mér allar þessar syndir. 5 Sá er heppinn sem þú hefur útvalið, sá sem fær að búa hjá þér í forgörðum helgidóms þíns og njóta allsnægta í musteri þínu. 6 Með krafti þínum sýnir þú réttlæti þitt, þú Guð, frelsari okkar. Þú ert skjól öllum mönnum, allt að endimörkum jarðar.

7 Þú reistir fjöllin í mætti þínum, 8 þú stöðvar brimgný hafsins og háreysti þjóðanna. 9 Þeir sem búa við ysta haf óttast tákn þín og austrið og vestrið kætast yfir þér! 10 Þú vökvar jörðina og eykur frjósemi hennar. Ár þínar og uppsprettur

munu ekki þorna. Þú gerir jörðina hæfa til sáningar og gefur þjóð þinni ríkulega uppskeru. 11 Með steypiregni vökvar þú plógförin og mýkir jarðveginn – útsæðið spírar og vex! 12-13 Landið klæðist grænni kápu. Heiðarnar blómstra og hlíðarnar brosa, allt er loðið af gróðri! 14 Hjarðirnar liðast um hagana og dalirnir fyllast af korni. Allt fagnar og syngur!

66

1 Allur heimurinn gleðjist með Guði! 2 Lofið nafn hans, það er undursamlegt! Segið öllum frá máttarverkum hans!
3 Guð, hversu undursamleg eru verk þín! Máttur þinn er stórkostlegur! Ekki er að furða þótt óvinir þínir smjaðri fyrir þér. 4 Lofaður sért þú um víða veröld! 5 Komið og sjáið máttarverk Guðs! Mikil eru þau undur sem fólk hans fær að sjá og reyna. 6 Hann opnaði þeim veg í gegnum hafið! Þar gengu þeir yfir þurrum fótum. Hvílík gleði og fögnuður ríkti þann dag!
7 Drottinn mun ríkja að eilífu vegna máttar síns. Hann virðir vandlega fyrir sér mennina. Engir uppreisnarmenn þora að láta á sér bæra.
8 Sérhver maður lofi Drottin og vegsami nafn hans. 9 Hann gaf okkur lífið og hann verndar frá hrösun. 10 Þú, ó Guð, hreinsaðir okkur í eldi eins og silfur er hreinsað. 11 Þú hefur fjötrað okkur og lokað inni og lagt á okkur byrðar. 12 Þú lést hersveitir troða okkur fótum og við urðum að fara gegnum eld og vatn, en að lokum leiddir þú okkur út og inn í yndislegt land.
13 Nú kem ég í helgidóm þinn, fórna og efni þannig heit mitt. 14 Manstu, þegar ég var í nauðum staddur, þá gaf ég þér heit? 15 Nú ber ég fram fórn mína: Hrúta, naut og kiðling. Megi reykurinn af fórnum þessum stíga upp til þín.
16 Komið og hlustið, þið sem óttist Drottin, og ég skal segja ykkur hvað hann hefur gert fyrir mig!: 17 Ég hrópaði til hans um hjálp, – og víst bjó lofgjörðin undir! 18 En fyrst játaði ég synd mína, annars hefði ég ekki fengið svar. 19 En hann heyrði bæn mína og hlustaði, gaf gaum að því sem ég sagði.
20 Lof sé Guði! Hann vísaði ekki bæn minni á bug né tók miskunn sína frá mér.

67

1-2 Ó, veittu okkur miskunn þína og náð! Leyfðu okkur að sjá þig og kærleika þinn. 3 Leyfðu öllum mönnum að fá að kynnast þér og þekkja hjálpræði þitt. 4 Allar þjóðir skulu lofa Drottin. 5 Þær skulu fagna og gleðjast, því að þú færir þeim réttlæti, og leiðir þær um réttan veg. 6 Allur heimurinn lofi þig, ó Guð! Já, allar þjóðir í heiminum flytji þér þakkargjörð! 7-8 Því að uppskera jarðarinnar varð mikil og Guð, hefur blessað okkur ríkulega. Og hann blessi okkur áfram svo að allar þjóðir megi óttast hann og elska.

68

1-2 Þegar Guð rís á fætur þá tvístrast óvinir hans! Þeir sem hata hann flýja sem mest þeir mega. 3 Blástu þeim burt eins og reyk í vindi! Bræddu þá eins og vax í eldi! Þannig munu óguðlegir tortímast fyrir Guði.
4 En hinir trúuðu skulu fagna. Þeir kætist og gleðjist 5 og lofsyngi Guði! Hefjið lofsöng til hans sem ekur um á skýjunum. Nafn hans er Drottinn! Gleðjist og fagnið í nærveru hans. 6 Hann er faðir föðurlausra og verndari ekkna, hann er heilagur. 7 Hann lætur hinn einmana komast heim aftur og leiðir fanga út í frelsið á ný. Þar verður sungið og fagnað! En uppreisnarmenn skulu búa við sult og seyru.
8 Guð, þegar þú leiddir þjóð þína gegnum öræfin, 9 þá skalf jörðin og himnarnir nötruðu. Sínaífjall hneigði sig fyrir þér af virðingu og ótta – þér Guði Ísraels. 10-11 Þú,

Guð, sendir regnskúrir yfir land þitt, hresstir það og endurnærðir. Þar settist þjóð
þín að. Þú gafst hinum hrjáðu heimili og skjól.
12-13 Drottinn lætur orð sín rætast og þegar hann talar flýja óvinirnir. Konurnar
sem heima eru flytja gleðifrétt: „Óvinaherinn er flúinn, þeir sem vildu eyða öllu og
umturna!“ Og konur í Ísrael skipta herfanginu. 14 Þær hylja sig með gulli og silfri, rétt
eins og dúfan vængjum sínum! 15 Þegar Guð stökkti óvinunum á flótta þá snjóaði á
Salmonsfjalli.
16-17 Þið voldugu Basanfjöll, þið illkleifu tindar! Hvers vegna horfið þið með öfund
til Síonar – fjallsins sem Drottinn hefur kosið sér til bústaðar? 18 Með þúsundum
vagna lagði Drottinn upp frá Sínaí og kom til síns heilaga musteris á Síon. 19 Hann
kleif fjöllin, tók með sér fjölda bandingja og veitti viðtöku gjöfum frá mönnum,
jafnvel uppreisnarmönnum. Og nú býr hann hér!
20 Lofaður sé Drottinn! Hann leiðir okkur dag eftir dag og hjálpar í öllum vanda.
21 Guð er hjálpræðisguð. Hann er alvaldur og bjargar frá dauða. 22 En óvinum
sínum eyðir hann, þeim sem þrjóskast og halda áfram á glæpabraut. 23 Hann segir:
„Komið!“ við óvini þjóðar sinnar, þá sem fela sig til fjalla eða í hafdjúpunum. 24 Þjóð
hans vill troða þá undir, ganga í blóði þeirra og gefa hundum hræ þeirra.
25 Guð, konungur minn, gengur inn til musteris síns. 26 Fremst fara söngvarar,
þá hljóðfæraleikarar og stúlkur sem slá taktinn. 27 Allur Ísrael gleðjist með Guði,
uppsprettu Ísraels á þessum hátíðardegi. 28 Fremst fer Benjamínsætt, hún er
minnst. Þá koma prinsar og öldungar Júda og síðan höfðingjar Sebúlons og Naftalí.
29 Sýn þú, Guð, mátt þinn og styrk, því að mikla hluti hefur þú gert.
30 Konungar jarðarinnar gefa gjafir til musteris þíns í Jerúsalem. 31 Ávíta þú óvini
okkar, Drottinn. Færðu þá hingað, sneypta og berandi skattinn! Tvístraðu þeim
sem efna til ófriðar. 32 Egyptar sendi gull og Bláland fórni höndum í lotningu til
Guðs. 33 Syngið frammi fyrir Drottni, þið konungsríki jarðarinnar, syngið honum
lofgjörðarsöng, 34 honum, Guði eilífðar, sem ekur um himininn og talar með
þrumuraust svo að undir tekur.
35 Drottinn hefur máttinn! Dýrð hans ljómar yfir Ísrael og hans voldugu verk
birtast á himninum. 36 Við krjúpum fyrir honum í lotningu og ótta í musteri hans.
Ísraels Guð veitir þjóð sinni mátt og megin. Lofaður sé Guð!

69

1-2 Frelsaðu mig, ó Guð, því að vatnið hækkar sífellt 3 og ég sekk æ dýpra í þessa
botnlausu leðju. 4 Ég er útgrátinn og örmagna, hálsinn þurr og sár og augun þrútin.
Góði Guð, bjargaðu mér! 5 Þeir eru margir sem hata mig að ástæðulausu, fjöldi
manna sem brugga mér banaráð. Þó er ég saklaus. Þeir heimta að ég bæti það sem
ég hef ekki brotið!
6 Ó, Guð, þú þekkir heimsku mína og syndir. 7 Drottinn Guð, þú sem ræður
hersveitum himnanna, láttu mig ekki verða til hneykslunar þeim sem treysta þér.
Þú Guð Ísraels, forðaðu mér frá því að valda þeim vonbrigðum, 8 þó svo að þín
vegna sé ég hæddur og smáður. 9 Jafnvel bræður mínir sniðganga mig! 10 Guð, þú
ert í huga mér öllum stundum og um musteri þitt hugsa ég. Og vegna þess að ég
held uppi málstað þínum, hata þeir mig, rétt eins og þig. 11 Ég hef fastað og iðrast
frammi fyrir þér, en þeir hæddu mig engu að síður.
12 Ég klæddist hærusekk – tákni auðmýktar og iðrunar – og þá ortu þeir um mig
níðvísu! 13 Ég er nýjasta fréttin í bænum og jafnvel rónarnir spotta mig! 14 En ég

held áfram að biðja til þín, Drottinn, og gefst ekki upp, því að þú hlustar! Svaraðu mér með blessun þinni og miskunnaðu mér.
15 Dragðu mig upp úr leðjunni, Drottinn, ég finn að ég er að sökkva! Forðaðu mér frá óvinum mínum, úr þessum hræðilega pytti! 16 Láttu ekki flóðið taka mig, hringiðuna svelgja mig! 17 Ó, Drottinn, svaraðu bænum mínum, vegna gæsku þinnar og náðar við mig. 18 Snúðu ekki við mér bakinu, því að ég er í nauðum staddur! Flýttu þér! Komdu og frelsaðu mig! 19 Drottinn, komdu og bjargaðu mér! Leystu mig undan ofríki óvina minna. 20 Þú sérð þá og þekkir háðsglósur þeirra, hvernig þeir níða mig niður.
21 Háðsyrði þeirra hafa sært mig djúpu sári og andi minn örmagnast. Ó, ef einhver hefði sýnt mér samúð og einhver viljað hugga mig! 22 Þeir færðu mér eitraðan mat – malurt – og edik við þorstanum. 23 Verði gleði þeirra að sorg og friður þeirra að skelfingu. 24 Myrkur komi yfir þá, blinda og ringulreið. 25 Reiði þín upptendrist gegn þeim og eldur þinn tortími þeim. 26 Leggðu hús þeirra í rúst svo að þar búi enginn framar. 27 Því að þeir ofsækja þann sem þú hefur slegið og hlæja að kvöl þess sem þú hefur gegnumstungið. 28 Skráðu hjá þér allar syndir þeirra, já láttu enga gleymast. 29 Strikaðu þá út af listanum yfir þá sem fá að lifa, leyfðu þeim ekki að njóta lífsins með réttlátum.
30 Ó, Guð, frelsaðu mig úr þessari neyð! Ég veit að þú munt bjarga mér! 31 Ég lofa Guð í ljóði, mikla hann með lofsöng. 32 Það mun gleðja hann meira en margs konar fórnir. 33 Hinir auðmjúku munu sjá að Drottinn hjálpar mér og þeir munu gleðjast. Já, gleðjist, þið sem leitið Guðs! 34 Því að Drottinn heyrir hróp hinna snauðu, og snýr ekki við þeim bakinu.
35 Himinn og jörð, lofið Drottin, og hafið og allt sem í því er! 36 Því að Guð mun frelsa Jerúsalem og endurreisa borgirnar í Júda og þjóð hans mun búa við öryggi. 37 Börnin munu erfa landið og þeir sem elska Drottin njóta þar friðar og velgengni.

70

1-2 Bjargaðu mér, ó Guð! Flýttu þér Drottinn, að hjálpa mér! 3-4 Óvinir mínir sækjast eftir lífi mínu og njóta þess að kvelja mig. Rektu þá burt með skömm! Stöðvaðu þá! Láttu þá ekki hæða mig og spotta. 5 Allir þeir sem leita Guðs skulu fagna og gleðjast. Þeir sem elska hjálpræði þitt hrópi: „Lofaður sé Guð!“ 6 En ég er í miklum vanda ó, Guð! Flýttu þér að hjálpa mér! Þú ert sá eini sem getur bjargað. Drottinn minn, láttu það ekki dragast!

71

1 Drottinn, þú ert skjól mitt! Ekki yfirgefa mig! 2 Frelsaðu mig frá óvinum mínum, því að þú er réttlátur. Bjargaðu mér! Snúðu eyra þínu að mér og hlustaðu á mína einlægu bæn. 3 Vertu mér vígi og skjól gegn öllum árásum. 4 Já, bjargaðu mér ó Guð, frá svikum þessara illmenna. 5 Drottinn, þú ert mín síðasta von. Allt frá barnsaldri treysti ég á þig. 6 Frá fæðingu hefur þú vakað yfir mér og verndað mig – skyldi ég ekki vegsama þig?! 7 Velgengni mína, sem margir undrast, á ég vernd þinni að þakka. 8 Ég vil lofa þig liðlangan daginn, ó Guð, því að alls góðs hef ég notið úr hendi þinni. 9 Nú þegar aldurinn færist yfir, þá vísa mér ekki frá. Hafnaðu mér ekki þegar þrekið minnkar. 10-11 Óvinir mínir hvísla: „Guð hefur yfirgefið hann! Nú er hann auðveld bráð. Hann hefur engan sér til hjálpar!“ 12 Guð minn, farðu ekki frá mér! Komdu fljótt og hjálpaðu mér! 13 Útrýmdu þeim. Láttu þá verða til skammar sem óska mér óhamingju. 14 En ég mun áfram treysta þér og ekki draga úr lofgjörð minni! 15 Oftsinnis frelsaðir þú mig úr bráðri hættu. Ég vitna og rifja upp gæsku

þína og daglega umhyggju. 16 Drottinn, styrkur þinn heldur mér uppi. Það skulu allir
vita að þú einn ert góður og réttlátur. 17 Guð minn, allt frá æsku hjálpaðir þú mér –
um dásemdarverk þín hef ég ekki þagað. 18 Nú er ég orðinn gamall og hárin grá, en
Drottinn yfirgefðu mig ekki! Láttu mig lifa enn um stund, svo að unga kynslóðin fái
að heyra um máttarverk þín. 19 Kraftur þinn og kærleikur, Drottinn, nær til himna.
Ó, hve það er dásamlegt! Hvar er slíkan Guð að finna sem þig?! 20 Þú hefur sent
okkur margvíslegt mótlæti – en ég veit að þú munt frelsa á ný og leyfa okkur að lifa!
21 Þú munt auka við heiður minn og hugga mig að nýju.

22 Ég leik á hörpu mína og lofa þig, því að öll þín orð og fyrirheit hafa staðist,
þú hinn heilagi í Ísrael. 23 Ég vil lofa þig hárri röddu, því að þú hefur frelsað mig!
24 Liðlangan daginn vitna ég um ást þína og réttlæti, því að óvinir mínir sem óskuðu
mér ógæfu, voru auðmýktir og roðnuðu af skömm.

72

1 Guð, hjálpa þú konunginum, að hann fái skorið úr málum manna eftir vilja
þínum og hjálpaðu syni hans til að gera rétt. 2-3 Gefðu að hann dæmi þjóð þína með
sanngirni og láti hina snauðu ná rétti sínum. Stjórnspeki hans leiði af sér velferð og
grósku. 4 Styrktu hann að vernda fátæklinga og þurfandi og eyða kúgurum þeirra.
5 Þá mun hann lifa meðan sólin skín og tunglið gefur birtu. Já, að eilífu!

6 Stjórn hans verður mild og góð eins og gróðrarskúr á sprettutíma. 7 Á ríkisárum
hans mun réttlætið blómgast og friður eflast, já, meðan veröldin er til. 8 Ríki hans
mun ná frá hafi til hafs, frá Evfrat-fljóti til endimarka jarðar. 9 Óvinir hans munu
lúta honum og leggjast flatir á jörðina við fætur hans. 10 Konungarnir frá Tarsus
og eylöndunum munu færa honum gjafir, og skatt þeir frá Saba og Seba. 11 Allir
konungar munu lúta honum og þjóðir þeirra þjóna honum. 12 Hann mun bjarga
hinum snauða er hrópar á hjálp, og hinum þjáða sem enginn réttir hjáparhönd.
13 Hann aumkast yfir bágstadda og þá sem ekkert eiga og liðsinnir fátæklingum.
14 Hann verndar þá og leysir frá ofríki og kúgun því að líf þeirra er dýrmætt í augum
hans. 15 Lífið blasir við honum og menn munu gefa honum gull frá Saba. Hann mun
njóta fyrirbæna margra og fólk mun blessa hann liðlangan daginn. 16 Landið mun
gefa góða uppskeru, einnig til fjalla eins og í Líbanon. Fólki mun fjölga í borgunum
eins og gras vex á engi! 17 Nafn hans mun lofað að eilífu og meðan sólin skín mun
orðstír hans aukast. Allir munu óska sér blessunar hans og þjóðirnar segja hann
sælan.

18 Lofaður sé Drottinn, Guð Ísraels, hann einn gerir furðuverk. 19 Lofað sé hans
dýrlega nafn að eilífu! Öll jörðin fyllist dýrð hans! Amen, já amen!

20 (Hér enda sálmar Davíðs Ísaísonar.)

73

1 Guð er góður við Ísrael! Hann er góður þeim sem hreinlyndir eru. 2 En hvað
um mig? Ég var kominn á ystu nöf. Það munaði engu að mér skrikaði fótur og ég
félli! 3 Ég hafði fyllst gremju út af velgengni hinna hrokafullu. 4 Þeim virtist ganga
allt í haginn. Þeir eru hraustir og sterkir. 5 Þeir virðast lausir við alla erfiðleika og
áföll sem henda aðra. 6 Hrokinn er eins og glitrandi festi um háls þeirra og þeir eru
sveipaðir ofríki eins og skikkju. 7 Þeir belgjast út af offitu og augu þeirra tútna af
ágirnd. 8 Þeir hæðast að Guði og hafa í hótunum við fólk hans. Hroki er í hverju
orði. 9 Þeir stæra sig gegn himninum og blaðrið í þeim heyrist um allar jarðir.

10 Þjóð Guðs er orðlaus og gleypir í sig boðskap þeirra. 11-12 „Guð virðist láta þá í
friði,“ segir fólk, „já, þessir guðleysingjar lifa áhyggjulausu lífi og verða ríkari með
hverjum degi.“
13 Hef ég eytt tíma mínum til einskis? Er til nokkurs að kappkosta að lifa heiðvirðu
lífi? 14 Allt sem ég hef upp úr því er erfiði og strit – alla daga, sí og æ! 15 Ef ég talaði
með þessum hætti, væri ég að bregðast lýð þínum. 16 En þetta er samt svo torskilið
– velgengni þeirra sem hata Drottin. 17 En dag einn fór ég í helgidóm Drottins til að
íhuga, og þá hugleiddi ég framtíð þessara vondu manna. 18 Sá vegur sem þeir ganga
mun enda í skelfingu. Skyndilega mun þeim skrika fótur og þeir hrasa og steypast
fram af brúninni, niður í hyldýpið. 19 Það verður snöggur endir á allri „gæfunni“,
skyndileg tortíming. 20 Líf þeirra líkist draumi. Þeir munu vakna til veruleikans,
eins og þegar menn vakna af draumsvefni og sjá að allt var ímyndun ein!
21 Þegar ég skyldi þetta, fylltist ég hryggð og leið illa. 22 Ég sá hve heimskur og
fávís ég var. Ég hlýt að vera eins og skynlaus skepna í þínum augum, Guð! 23 En
samt elskar þú mig! Þú heldur í hægri hönd mína og varðveitir mig.
24 Og áfram munt þú leiða mig með vísdómi þínum og speki. 25 Hvern á ég að á
himnum nema þig? Og þú ert sá sem ég þrái mest á jörðu! 26 Heilsu minni hrakar
og hjarta mitt þreytist, en Guð lifir! Hann er styrkur minn, ég fæ að tilheyra honum
að eilífu.
27 Drottinn, þeir sem hafna þér munu farast, því að þú eyðir þeim sem þjóna öðrum
guðum.
28 En hvað um mig? Ég vil komast eins nálægt Guði og ég get! Ég hef kosið að trúa
á Drottin. Hann er skjól mitt. Ég vil vitna um það í allra áheyrn að margsinnis hefur
hann bjargað mér á undursamlega hátt.

74

1 Guð, hvers vegna hefur þú hafnað okkur fyrir fullt og allt? Af hverju ertu reiður?
Við erum þó þín eigin hjörð? 2 Mundu, að við erum þjóðin þín – fólkið sem þú forðum
leystir úr útlegð og valdir þér til eignar og gleði. Þú útvaldir Jerúsalem sem bústað
þinn á jörðu.
3 Fáðu þér göngu og skoðaðu rústirnar! Sjáðu, óvinirnir hafa eyðilagt borgina og
musteri þitt. 4 Þar, já, inni í helgidómnum, æptu þeir heróp, reistu stríðsfána sína
og guðamyndir og fögnuðu sigri! 5-6 Allt er eins og rjúkandi rúst, eins og brunninn
skógur. Með öxum sínum og sleggjum hjuggu þeir og brutu allan útskurðinn. 7 Þeir
kveiktu í musterinu og gjöreyddu helgidóm þinn, Drottinn. 8 „Þurrkum út allt sem
minnir á Drottin!“ öskruðu þeir og brenndu síðan öll samkomuhús Guðs í landinu.
9-10 Ekkert er nú eftir sem sýnir að við séum þín útvalda þjóð. Spámennirnir eru
horfnir og hver getur þá sagt okkur hvenær þessi ósköp munu enda? Hve lengi ætlar
þú Guð að leyfa óvinum þínum að óvirða nafn þitt? Ætlar þú að láta þá komast upp
með þetta að eilífu? 11 Eftir hverju ertu að bíða? Af hverju gerir þú ekkert? Ó, rektu
þá burt með þinni sterku hendi!
12 Guð, þú ert konungur minn frá alda öðli. Hjálpar þinnar hef ég notið á öllum
mínum ferðum. 13-14 Þú klaufst hafið með mætti þínum, molaðir haus sjávarguðsins!
15 Eftir skipun þinni opnuðust lindir og þar gat þjóð þín svalað þorstanum. Og þú
þurrkaðir fyrir þau farveg Jórdanar, sem annars streymir endalaust. 16 Þú stjórnar
bæði nóttu og degi og sólina og stjörnurnar hefur þú skapað. 17 Öll náttúran er á
valdi þínu og vetur og sumar eru þín verk. 18 Drottinn líttu á, óvinir þínir spotta þig,
ofstopalýður óvirðir nafn þitt!

19 Ó, Drottinn, frelsaðu mig! Verndaðu turtildúfuna þína fyrir ránfuglunum.
Bjargaðu eignarlýð þínum úr klóm varganna. 20 Minnstu loforða þinna! Landið er
hulið myrkri og ofbeldismenn út um allt. 21 Drottinn, þjóð þín er kúguð, en láttu hana
ekki þurfa að þola þessa svívirðing endalaust. Leyfðu hinum fátæku og hrjáðu að
lofa nafn þitt! 22 Komdu, ó Guð, og ákærðu óvini okkar. Hlustaðu á óþverrann sem
þessi illmenni ausa yfir þig alla daga! 23 Gleymdu ekki formælingum óvina þinna,
þær glymja hærra og hærra.

75

1-2 Þökk sé þér Drottinn! Máttarverk þín staðfesta umhyggju þína.

3 „Já,“ svarar Drottinn, „og þegar stundin er komin mun ég refsa öllum
illgjörðamönnum! 4 Þótt jörðin nötri og íbúar hennar skjálfi af ótta, eru undirstöður
hennar traustar, enda verk handa minna!“

5 Ég sagði hinum hrokafullu að láta af drambi sínu og illmennunum að hætta sínum
ögrandi augnagotum, 6 að láta af þrjósku og hroka. 7 Velgengni og völd getur enginn
þakkað sér sjálfum, 8 allt eru það gjafir frá Guði. Hann upphefur einn, en niðurlægir
annan. 9 Drottinn heldur á bikar fullum af freyðandi víni – það er dómurinn gegn
illmennum heimsins. Þau skulu drekka hann í botn! 10 En ég mun vegsama Guð um
aldur og ævi. 11 Styrkur hinna óguðlegu verður að engu, en réttlátir skulu ríkja með
reisn.

76

1-2 Orðstír Drottins er mikill í Júda og Ísrael. 3 Bústaður hans er í Jerúsalem. Hann
situr á Síonfjalli. 4 Þar sundurbraut hann vopn óvina okkar.

5 Öll háreist fjöll blikna í ljóma dýrðar hans! 6 Úrvalslið óvinanna er gjörsigrað!
Þeir liggja flatir, sofnaðir svefninum langa. Enginn þeirra getur framar lyft hendi.
7 Þegar þú, Guð Jakobs, hastaðir á þá, féllu bæði hestar og riddarar. 8 Ekki er að
undra þótt menn óttist þig! Hver fær staðist reiði Guðs?! 9 Þegar þú birtir þeim
dóminn frá himnum, þá nötraði jörðin og þagnaði fyrir þér. 10 Þú stígur fram til að
refsa illgjörðamönnunum, en verndar hina auðmjúku. 11 Þegar við sjáum heimsku
og reiði mannanna, þá skiljum við enn betur hve dýrð þín er mikil.

12 Efnið heitin sem þið gáfuð Drottni, Guði ykkar. Allir sem umhverfis hann eru
færa honum gjafir. Þeir nálgast hann með óttablandinni virðingu. 13 Hann er sá
sem lægir ofstopa höfðingjanna og kemur konungum jarðarinnar á kné!

77

1 Ég ákalla Drottin. Ég hrópa og kalla til hans. Ó, að hann vildi hlusta! 2 Ég er
í miklum vanda og þarfnast mjög hjálpar hans. Alla nóttina er ég á bæn, ég lyfti
höndum til himins, – ég bið og bið. Ég mun ekki eiga glaðan dag fyrr en Drottinn
hefur hjálpað mér. 3 Ég hugsa um Guð, mikið þrái ég hjálp hans! 4 Drottinn, mér
mun ekki koma dúr á auga fyrr en þú hefur hjálpað mér. Ég er við það að gefast
upp, jafnvel bænin er mér erfið.

5 Góðar minningar liðinna ára leita sífellt á huga minn. 6 Þá sungum við gleðiljóð
langt fram á kvöld! Ég velti þessu fyrir mér, íhuga hve allt hefur breyst. 7 Hefur
Drottinn hafnað mér fyrir fullt og allt? Mun hann ekki miskunna mér framar?
8 Elskar hann mig ekki lengur og er umhyggja hans búin fyrir fullt og allt? Gekk
hann á bak orða sinna? 9 Gleymdi hann miskunn sinni við mig, vesalinginn? Hefur
hann í reiðikasti lokað dyrum kærleika síns? 10 „Þetta eru örlög mín,“ sagði ég,

„blessun Guðs hefur snúist í bölvun.“ 11 Ég renni huganum yfir alla þá blessun sem
ég hef notið frá Guði. 12 Sú gæfa gleymist seint! – Já, hún líður mér aldrei úr minni!
13 Guð minn, þínir vegir eru heilagir. Hvar skyldi aðra eins að finna? 14 Þú ert Guð
undra og tákna. Stórvirki þín blasa við augum.
15 Með þinni voldugu hendi bjargaðir þú sonum Jakobs og Jósefs. 16 Þegar
Rauðahafið sá þig, ókyrrðist það! Jafnvel djúpið skalf af ótta! 17 Það varð skýfall og
þrumur bergmáluðu um himininn. Elding leiftraði. 18 Þrumurnar tjáðu reiði þína og
eldingarnar lýstu upp jörðina!
19 Þú lagðir veg gegnum hafið – veg sem enginn þekkti áður! 20 Þú leiddir fólk þitt
þessa leið eins og fjárhóp, undir leiðsögn Móse og Arons.

78

1 Þjóð mín, hlustaðu á kenningu mína. Gefðu gaum að því sem ég hef að segja.
2-3 Nú ætla ég að rifja upp fyrir þér liðna atburði, frásagnir sem varðveist hafa frá
kynslóð til kynslóðar. 4 Ég birti ykkur sannleikann, svo að þið getið sagt börnum
ykkar frá dásemdarverkum Drottins, öllum þeim undrum sem hann vann. 5 Lögmál
sitt gaf hann Ísrael og bauð forfeðrunum að kenna það börnum sínum 6 sem síðan
skyldu kenna það sínum afkomendum. Þannig skyldi lögmál hans berast frá einni
kynslóðinni til annarrar. 7 Því hefur sérhver kynslóð getað haldið lög Guðs, treyst
honum og heyrt um hans dásemdarverk. 8 Ný kynslóð skyldi ekki þurfa að fara að
fordæmi feðra sinna sem voru þrjóskir, óhlýðnir og ótrúir og forhertu sig gegn Guði.
9 Þótt íbúar Efraím væru alvopnaðir, þá flúðu þeir þegar að orustunni kom.
10 Þannig rufu þeir sáttmálann við Guð og fóru sína eigin leið. 11-12 Þeir gleymdu
máttarverkum Drottins, sem hann hafði fyrir þá gert og forfeður þeirra í Egyptalandi,
13 þegar hann klauf hafið og leiddi þá yfir þurrum fótum. Vatnið stóð eins og veggur
til beggja handa! 14 Að degi til leiddi hann þá með skýi, en eldstólpa um nætur.
15 Hann rauf gat á klettinn í eyðimörkinni. Vatnið streymdi fram og þeir svöluðu
þorsta sínum.
16 Já, það flæddi frá klettinum, líkast rennandi á! 17 Samt héldu þeir fast við
þrjósku sína og syndguðu gegn hinum hæsta Guði.
18 Þeir kvörtuðu og kveinuðu og heimtuðu annað að borða en það sem Guð gaf
þeim. 19-20 Þeir ásökuðu jafnvel sjálfan Guð og sögðu: „Hann gaf okkur vatn, en
hvers vegna fáum við ekki brauð eða kjöt?!“ 21 Drottinn hlustaði og honum rann
í skap, reiði hans upptendraðist gegn Ísrael. 22 Enda treystu þeir honum ekki, né
trúðu forsjá hans. 23 Jafnvel þótt hann lyki upp himninum – eins og glugga! – 24 og
léti manna rigna niður. 25 Já, þeir átu englabrauð! – og urðu mettir.
26 Þá lét hann austanvind blása og stýrði vestanvindinum með krafti sínum. 27 Og
viti menn, fuglum rigndi af himni, – þeir voru eins og sandur á sjávarströnd! 28 Af
hans völdum féllu þeir til jarðar um allar tjaldbúðirnar. 29 Og fólkið át nægju sína.
Hann mettaði hungur þeirra. 30 En varla höfðu þeir lokið matnum – fæðan var enn í
munni þeirra, 31 þá reiddist Drottinn þeim og lagði að velli æskumenn Ísraels. 32 En
þeir sáu sig ekki um hönd, en héldu áfram að syndga og vildu ekki trúa kraftaverkum
Drottins. 33 Þess vegna stytti hann ævi þeirra og sendi þeim miklar hörmungar. 34 En
þegar neyðin var stærst, tóku þeir að leita Guðs. Þeir iðruðust og snéru sér til hans.
35 Þeir viðurkenndu að Guð er eini grundvöllur lífsins – að hinn hæsti Guð væri
frelsari þeirra. 36 En því miður fylgdu þeir honum aðeins í orði kveðnu, en ekki af
heilum hug, 37 hjarta þeirra var langt frá honum. Þeir stóðu ekki við orð sín.
38 Samt var hann þeim miskunnsamur, fyrirgaf syndir þeirra og tortímdi þeim ekki.
Margoft hélt hann aftur af reiði sinni. 39 Hann minntist þess að þeir voru dauðlegir

menn, eins og andblær sem kemur og fer. 40 Já, oft risu þeir gegn Guði í eyðimörkinni
og ollu honum vonbrigðum. 41 Aftur og aftur sneru þeir við honum baki og freistuðu
hans. 42 Þeir gleymdu krafti hans og kærleika og hvernig hann hafði frelsað þá frá
óvinum þeirra. 43 Þeir gleymdu plágunum sem hann sendi Egyptum í Sóan 44 þegar
hann breytti fljótum þeirra í blóð, svo að enginn gat drukkið. 45 Eða þegar hann fyllti
landið af flugum og froskum! 46 Lirfurnar spilltu uppskerunni og engispretturnar átu
allt, hvort tveggja var frá honum komið. 47 Hann eyddi vínviði þeirra með hagléli
og mórberjatrjánum með frosti. 48 Búpeningurinn hrundi niður í haganum, haglið
rotaði hann og sauðirnir drápust í eldingum. 49 Hann úthellti reiði sinni yfir þá,
sendi þeim ógn og skelfingu. Hann leysti út sendiboða ógæfunnar – engla sem létu
þá kenna á því! 50 Hann gaf reiðinni lausan tauminn. Og ekki hlífði hann Egyptunum.
Þeir fengu vænan skerf af plágum og sjúkdómum. 51 Þá deyddi hann frumburði
Egypta, efnilegan ungviðinn, sem vonirnar voru bundnar við. 52 Sinn eigin lýð leiddi
hann styrkri hendi gegnum eyðimörkina. 53 Hann var skjól þeirra og vörn. Þeir
þurftu ekkert að óttast, en hafið gleypti óvini þeirra. 54 Hann greiddi för þeirra til
fyrirheitna landsins, til hæðanna sem hann hafði skapað. 55 Íbúum landsins stökkti
hann á flótta en gaf þar ættkvíslum Ísraels erfðahlut og skjól. 56 En þótt þeir nytu
gæsku Guðs, risu þeir gegn hinum hæsta og fyrirlitu boðorð hans. 57 Þeir sneru af
leið og rufu trúnað rétt eins og feður þeirra. Eins og bogin ör misstu þeir marksins
sem Guð hafði sett þeim. 58 Þeir tóku aðra guði, reistu þeim ölturu og egndu Drottin
á móti sér. 59 Guð sá verk þeirra og reiddist – fékk viðbjóð á Ísrael. 60 Hann yfirgaf
helgidóm sinn í Síló, bústað sinn meðal manna. 61 Örk sína lét hann falla í hendur
óvinanna og vegsemd hans var óvirt af heiðingjum. 62 Hann reiddist lýð sínum og
lét hann falla fyrir sverði óvinanna. 63 Æskumenn Ísraels fórust í eldi og ungu
stúlkurnar upplifðu ekki sinn brúðkaupsdag. 64 Prestunum var slátrað og ekkjur
þeirra dóu áður en þær gátu harmað þá. 65 Þá var sem Drottinn vaknaði af svefni,
eins og hetja sem rís upp úr vímu, 66 og hann gaf þeim vænt spark í bakhlutann
og sendi þá burt með skömm, sömu leið og þeir komu. 67 Hann hafnaði fjölskyldu
Jósefs, ætt Efraíms, 68 en kaus Júdaættkvísl og Síonfjall, sem hann elskar. 69 Þar reisti
hann musteri sitt – voldugt og traust rétt eins og himin og jörð. 70 Hann kaus Davíð
sem þjón sinn, tók hann frá sauðunum, 71 úr smalamennskunni, til að verða leiðtogi
og hirðir þjóðar sinnar. Og hann gætti hennar af öryggi og með hreinu hjarta.

79

1 Guð, – hefur þú ekki heyrt: Heiðingjarnir hafa ráðist inn í land þitt! Musterið
hefur verið saurgað og Jerúsalem er rjúkandi rúst! 2 Lík þinna manna liggja
á bersvæði og eru fæða hræfugla og villidýra! 3 Óvinirnir hafa stráfellt íbúa
Jerúsalem, svo að allt flýtur í blóði. Enginn er eftir til að grafa hina föllnu.
4 Nágrannaþjóðirnar hæða okkur og spotta og ausa svívirðingum.

5 Drottinn, hversu lengi ætlar þú að vera okkur reiður? Að eilífu? Á vandlæti
þitt að brenna þar til öll von er úti?! 6 Úthelltu heldur reiði þinni yfir guðlausu
þjóðirnar, ekki okkur! Já, yfir konungsríkin sem ekki ákalla nafn þitt. 7 Það eru þau
sem hafa útrýmt þjóð þinni og ráðist inn á hvert heimili. 8 Við biðjum þig: Láttu
okkur ekki gjalda löngu drýgðra synda forfeðranna! Miskunnaðu þig yfir eymd
okkar, því að við höfum verið troðnir niður í svaðið! 9 Hjálpaðu okkur, því að þú
ert frelsari okkar! Hjálpaðu okkur, vegna þíns eigin orðstírs! Frelsaðu okkur og
fyrirgefðu okkur syndirnar. 10 Hvers vegna fá heiðnu þjóðirnar að hæða okkur og
segja: „Hvar er þessi Guð ykkar?!“ Hefndu ófara lýðs þíns svo að eftir verði tekið!

11 Hlustaðu á stunur fanganna og hinna dauðadæmdu. Sýndu mátt þinn og frelsaðu þá. 12 Drottinn, láttu þá fá sjöfalt endurgjald, þessar þjóðir sem hæða þig og spotta!
13 Þá munum við, þjóð þín og gæsluhjörð, lofa þig að eilífu og þakka mikilleika þinn frá kynslóð til kynslóðar.

80

1-2 Þú hirðir Ísraels sem leiðir þjóð þína eins og hjörð. Þú Guð sem situr á hásæti uppi yfir verndarenglunum, beygðu þig niður og hlustaðu á bæn mína. Láttu veldi þitt birtast í geisladýrð! 3 Leyfðu ættkvíslum Efraíms, Benjamíns og Manasse að verða vitni að því er þú frelsar okkur með mætti þínum.
4 Dragðu okkur til þín á ný, ó Guð. Líttu til okkar með velþóknun og kærleika, það er okkar eina von. 5 Ó, Drottinn, þú Guð sem stjórnar hersveitum himnanna, hve lengi ætlar þú að draga bænheyrsluna og láta reiði þína haldast? 6 Þú hefur alið okkur á sorg og súr 7 og gert okkur að andstyggð í augum nágrannaþjóðanna sem hæða okkur og spotta.
8 Drottinn hersveitanna, dragðu okkur til þín á ný. Líttu til okkar með velþóknun og kærleika, annars er úti um okkur. 9 Þú fluttir okkur frá Egyptalandi eins og gæðavínvið, upprættir heiðingjana og gróðursettir okkur í landinu. 10 Þú plægðir jörðina og braust landið, við skutum rótum og klæddum hæðirnar.
11 Við skyggðum á fjöllin og breiddum úr okkur eins og greinar sedrustrésins, 12 þöktum landið frá Miðjarðarhafi og allt til Evfrat. 13 En nú hefur þú brotið niður múra okkar og eftir stöndum við varnarlausir. 14 Landið hefur verið eytt og er nú orðið að bústað villidýra.
15 Við biðjum þig, þú Guð hinna himnesku hersveita, komdu og blessaðu okkur. Líttu niður af himni, sjáðu þjáningar okkar og hlúðu að þessum vínviði þínum! 16 Vernda það sem þú sjálfur gróðursettir, einkasoninn þinn! 17 Óvinirnir lögðu okkur að velli og kveiktu í borgunum. Þeir farast fyrir augliti þínu! 18 Styrktu manninn sem þú elskar, soninn sem þú valdir 19 og við munum aldrei snúa við þér baki. Lífgaðu okkur á nýjan leik og þá skulum við ákalla þig.
20 Drottinn, Guð hersveitanna, dragðu okkur til þín á ný. Líttu niður til okkar og láttu okkur sjá velþóknun þína.

81

1-2 Guð er okkar styrkur! Syngið lofsöng og fagnið fyrir Guði Ísraels! 3 Syngið lofsöng og berjið bumbur, sláið strengi hörpunnar og látið gígjurnar hljóma! 4 Lúðurinn hvelli! Komið til fagnaðar þegar tunglið er fullt og fjölmennið á hátíðir Drottins. 5 Þetta er regla í Ísrael; boðorð frá Guði Jakobs. 6 Við höldum hátíð og minnumst sigurs Drottins á Egyptum þegar við vorum þrælar þar í landi. Ég heyrði ókunna rödd sem sagði: 7 „Ég vil varpa af þér byrðinni, losa af þér ánauðarfjötrana.“
8 Og hann hélt áfram: „Þú hrópaðir í neyðinni og ég frelsaði þig. Ég svaraði þér úr þrumuskýi. Ég reyndi trú þína hjá Meríba, þar sem þorstinn var sár. 9 Hlustaðu nú á mig, þjóð mín, þegar ég áminni þig. Ísrael, ó, að þú vildir hlýða mér. 10 Engum öðrum guðum mátt þú þjóna og ekki tilbiðja neina útlenda guði. 11 Því að það var ég, Drottinn, Drottinn Guð þinn sem leiddi þig út úr Egyptalandi. Prófa þú mig einu sinni enn. Opnaðu munninn og sjáðu hvort ég muni ekki fylla hann. Þú munt vissulega fá hjá mér hverja þá blessun sem þú þarft! 12 Nei, annars – þjóð mín vill ekki hlusta á mig. Ísrael kærir sig ekki um mig. 13 Þess vegna leyfi ég þeim að ráfa í blindni á vegum þrjósku sinnar og lifa eftir sínum eigin girndum.

14 Aðeins ef þjóð mín vildi hlusta á mig! Ó, að Ísrael kysi nú að fylgja mér, ganga
á mínum vegum! 15 Þá mundi ég skjótlega brjóta óvini þeirra á bak aftur – reiða
hnefann gegn kúgurum þeirra. 16 Þá mundu hatursmenn Drottins skríða fyrir honum
og ógæfa þeirra vara við. 17 En ykkur mundi hann ala vel! Já, gefa ykkur hunang úr
klettaskoru!“

82

1 Guð stígur fram á himnum. Hann segir: „Réttur er settur!“ Síðan birtir hann
úrskurð sinn gegn dómurum á jörðu.
2 Hve lengi ætlið þið, dómarar, að sniðganga réttlætið? Hve lengi ætlið þið að
draga taum hinna ranglátu? 3 Kveðið upp réttláta dóma í málum hinna fátæku og
föðurlausu, bágstöddu og þjáðu, 4 losið fátæklingana úr klóm hinna guðlausu! 5 Þið
eruð sljóir og fáfróðir og blindir. Þess vegna riðar þjóðfélagið til falls. 6 Ég hef kallað
ykkur „guði“ og „syni hins hæsta“, 7 en í raun og veru eruð þið aðeins dauðlegir
menn. Þið munuð falla rétt eins og aðrir af höfðingjunum.
8 Rís þú upp, ó Guð, og dæmdu jörðina. Þú hefur hana á valdi þínu og þjóðirnar
eru í þinni hendi.

83

1-2 Guð, vertu ekki þögull og afskiptalaus þegar við biðjum til þín. Svaraðu okkur!
Já, bjargaðu okkur!
3 Heyrirðu ekki skarkalann og ysinn í hópi óvina þinna? Sérðu ekki hvað þeir
aðhafast, þessir hatursmenn þínir? 4 Þeir eru með ráðagerðir um að tortíma þeim
sem þú elskar! 5 „Komum!“ segja þeir, „þurrkum út Ísrael, svo að þeir hætti að
vera til og gleymist.“ 6 Þetta var samþykkt af leiðtogum þeirra. Þessir undirrituðu
sáttmála um að fylkja liði gegn almáttugum Guði: 7 Ísmaelítar, Edomítar, Móabítar
og Hagrítar. 8 Einnig Gebalmenn, Ammon, Amalek, Filistear og Týrusbúar. 9 Assýría
hefur líka slegist í hópinn og gjört bandalag við afkomendur Lots.
10 Farðu með þá eins og Midíansmenn forðum, já eins og þú fórst með Sísera og
Jabín við Kíshonlæk 11 og með óvini þína við Endór, en lík þeirra urðu að áburði á
jörðina. 12 Láttu höfðingja þeirra falla eins og Óreb og Seeb, foringja þeirra deyja
líkt og Seba og Salmúna 13 sem sögðu: „Leggjum undir okkur haglendi Drottins!“
14 Þú, Guð minn, feyktu þeim burt eins og ryki, eins og hismi fyrir vindi 15 – eins
og skógi sem brennur til ösku. 16 Flæmdu þá burt í óveðri, skelfdu þá með fellibyl
þínum. 17 Drottinn, láttu þá kenna á andúð þinni uns þeir viðurkenna mátt þinn
og vald. 18 Láttu öll þeirra verk mistakast, svo að þeir skelfist og blygðist sín 19 og
viðurkenni að þú einn, Drottinn, ert Guð yfir öllum guðum og að jörðin öll er á þínu
valdi.

84

1-2 Ó, hve musteri þitt er yndislegt, þú Drottinn hersveitanna. 3 Mig langar svo
mjög, já ég þrái, að nálgast þig, hinn lifandi Guð. 4 Jafnvel spörvum og svölum
leyfist að búa sér hreiður innan um ölturu þín og eiga þar unga sína. Þú Drottinn
hinna himnesku hersveita, konungur minn og Guð minn! 5 Sælir eru þeir sem fá að
búa í musteri þínu og syngja þér lof.
6 Sælir eru þeir sem fá styrk frá þér og þrá það eitt að ganga veg þinn. 7 Þegar
þeir ganga gegnum táradalinn, þá breytir þú honum í vatnsríka vin og haustregnúð
færir þeim blessun. 8 Þeir styrkjast á göngunni og fá að lokum að ganga fram fyrir
Drottin í musteri hans á Síon.

9 Drottinn, Guð hersveitanna, heyrðu bæn mína! Hlusta þú Guð Ísraels. 10 Guð,
þú ert vörn okkar, miskunna honum sem þú smurðir til konungs.
11 Einn dagur í musteri þínu er betri en þúsund aðrir sem eytt er á öðrum stað!
Frekar vildi ég vera dyravörður í musteri Guðs míns, en búa í höllum óguðlegra.
12 Því að Drottinn er okkur ljós og skjöldur. Vegsemd og náð veitir hann. Hann neitar
þeim ekki um nein gæði sem hlýða honum.
13 Drottinn hersveitanna, sæll er sá maður sem treystir þér.

85

1-2 Drottinn, þú hefur baðað land þetta blessun! Þú hefur snúið hlutunum Ísrael
í hag 3 og fyrirgefið syndir þjóðar þinnar, já, hulið þær allar! 4 Reiði þína hefur þú
líka dregið í hlé.
5 Dragðu okkur nær þér svo að við getum elskað þig heitar, að þú þurfir ekki að
reiðast okkur á ný. 6 (Eða mun reiði þín vara að eilífu, frá kynslóð til kynslóðar?)
7 Lífgaðu okkur við, þjóð þína, svo að við getum aftur lofað þig. 8 Leyfðu okkur að
njóta elsku þinnar og gæsku, ó Guð, og veittu okkur hjálp þína.
9 Þegar Drottinn talar til þjóðar sinnar, hlusta ég vel, þegar hann ávarpar sinn
útvalda lýð. Hann flytur okkur frið og velgengni þegar við snúum hjörtum okkar
til hans. 10 Vissulega njóta þeir hjálpar hans þeir sem hlýða honum og heiðra hann.
Velgengni og blessun hans mun breiðast yfir allt landið. 11 Miskunn og sannleikur
munu mætast, réttlæti og friður kyssast! 12 Trúfestin eflist á jörðu og réttlætið brosir
frá himni! 13 Drottinn blessar landið og það ber margfalda uppskeru. 14 Réttlæti og
friður fylgir Drottni.

86

1 Drottinn, líttu til mín! Hlustaðu á bæn mína! Svaraðu mér því að ég er í nauðum
staddur.
2 Bjargaðu mér frá dauða, því að ég tilheyri þér. Frelsaðu mig, því að ég treysti þér
og hlýði. 3 Miskunna mér, Drottinn. Ég mæni til þín og vona á þig liðlangan daginn.
4 Drottinn, leyfðu mér að gleðjast því að ég tilbið þig einan. 5 Drottinn, þú ert mildur
og góður og fús að fyrirgefa, gæskuríkur við alla sem ákalla þig.
6 Heyr þú bæn mína Drottinn, því að ég ákalla þig í neyð minni. 7 Þegar ég er í
vanda staddur hrópa ég til þín því að þú hjálpar mér.
8 Enginn hinna heiðnu guða stenst samjöfnuð við þig! Þín verk eru engu lík!
9 Þjóðirnar – þú skapaðir þær allar – munu koma og lúta þér. Þær munu lofa þitt
háa og heilaga nafn 10 því að þú ert mikill og gerir furðuverk. Þú einn ert Guð!
11 Sýndu mér, Drottinn, hvert þú vilt senda mig og þangað mun ég fara, því það
er vegur sannleikans. Ó, að ég gæti tignað þig af heilu hjarta og hreinni samvisku!
12 Ég lofa þig Drottinn Guð minn af öllu hjarta. Ég vil vegsama nafn þitt að eilífu.
13 Mikill er kærleikur þinn! Þú ert mér alltaf svo góður! Þú frelsaðir mig úr djúpi
heljar.
14 Ofstopamenn rísa gegn mér. Guðlaus illmenni vilja ryðja mér burt. 15 En þú,
Drottinn, ert miskunnsamur Guð, seinn til reiði, langlyndur og trúr. 16 Líttu til mín
í náð og styrktu mig. Ég er þjónn þinn, frelsaðu mig. 17 Gefðu mér tákn um að þú
elskir mig. Þegar óvinir mínir sjá það, munu þeir blygðast sín því að þú hjálpar mér
og huggar mig.

87

1-2 Hátt á hinu heilaga fjalli, stendur Jerúsalem, borg Guðs – borgin sem hann elskar
öllum borgum framar.

3 Vel er um þig talað, þú borg Guðs! 4 Ef ég í vinahópi minnist á Egyptaland eða
Babýlon, Filisteu eða Týrus eða hið fjarlæga Bláland, þá hrósa þeir sér sem fæddir
eru á þessum stöðum. 5 En mestur heiður fylgir Jerúsalem! Hún er móðirin og gott
er að vera fæddur þar! Hann, hinn hæsti Guð, mun sjálfur vernda hana.
6 Þegar Drottinn lítur yfir þjóðskrárnar, mun hann merkja við þá sem hér eru
fæddir!
7 Á hátíðum og tyllidögum munu menn syngja: „Jerúsalem, uppsprettur lífs míns
eru í þér!“

88

1-2 Drottinn, þú Guð minn og hjálpari minn, ég ákalla þig um daga og nætur.
3 Svaraðu bænum mínum! Hlustaðu á hróp mitt, 4 því að ég er altekinn ótta og
finn dauðann nálgast. 5 „Líf hans er að fjara út,“ segja sumir, „það er vonlaust með
hann.“ 6 Ég er einn og yfirgefinn og bíð þess eins að deyja, rétt eins og þeir sem falla
á vígvellinum.
7 Þú hefur varpað mér niður í myrkradjúp. 8 Reiði þín hefur þrýst mér niður, hver
holskeflan á fætur annarri kaffærir mig. 9 Vinir mínir sneru við mér bakinu og eru
horfnir – það var af þínum völdum. Ég er innikróaður, sé enga undankomuleið.
10 Augu mín eru blinduð af tárum. Daglega kalla ég eftir hjálp þinni. Ó, Drottinn, ég
lyfti höndum í bæn um náð!
11 Gerðu kraftaverk svo að ég deyi ekki, því hvað gagnar mér hjálp þín ef ég ligg
kaldur í gröfinni? Þá get ég ekki lofað þig! 12 Geta hinir látnu vegsamað gæsku
þína? Syngja þeir um trúfesti þína?! 13 Getur myrkrið borið vitni um máttarverk
þín? Hvernig eiga þeir sem búa í landi gleymskunnar að tala um hjálp þína?
14 Ó, Drottinn, dag eftir dag bið ég fyrir lífi mínu. 15 Drottinn, hvers vegna hefur þú
útskúfað mér? Af hverju hefur þú snúið þér burt frá mér og litið í aðra átt? 16 Allt
frá æsku hef ég átt erfiða ævi og oft staðið andspænis dauðanum. Ég er magnþrota
gagnvart örlögum þeim sem þú hefur búið mér. 17 Heift þín og reiði hefur lamað
mig. Þessi skelfing þín hefur næstum gert út af við mig. 18 Alla daga hvolfist hún yfir
mig. 19 Ástvinir, félagar og kunningjar – öll eru þau farin. Ég sit hér einn í myrkri.

89

1-2 Ég vil syngja um miskunn Drottins að eilífu! Ungir sem gamlir skulu fá að heyra
um trúfesti þína. 3 Elska þín og náð vara að eilífu og trúfesti þín stendur óhögguð
eins og himninninn.
4-5 Svo segir Drottinn Guð: „Ég hef gert sáttmála við Davíð, minn útvalda þjón. Ég
hef unnið þann eið, að afkomendur hans skuli sitja á konungsstóli héðan í frá og að
eilífu!“
6 Himninninn lofi máttarverk þín, Drottinn og herskarar englanna vegsami trúfesti
þína. 7 Því að hver á himnum kemst í samjöfnuð við Guð? Hinn mesti meðal
englanna, hver er hann við hlið Drottins?! 8 Hinir voldugu englar nálgast hann með
ótta og virðingu. Hann er ægilegur í þeirra augum. 9 Drottinn, þú konungur hinna
himnesku hersveita, enginn kemst í samjöfnuð við þig! Trúfestin er einkenni þitt!
10 Þú hefur hemil á ofstopa hafsins, stöðvar óveðursöldur. Með einu orði lægir
þú þær. 11 Þú rotaðir skrímslið, það lá marflatt – og tvístraðir óvinum þínum með
undramætti. 12 Himninninn og jörðin, allt er það þitt. Þú skapaðir það. 13 Þú skapaðir
norðrið og suðrið líka. Tabor og Hermon kætast, hin háu fjöll, sem hönd þín gjörði.
14 Mikill er máttur þinn! Hægri hönd þín er upphafin í mætti og dýrð!

15-16 Tvær eru undirstöður hásætis þíns: Réttvísi og réttlæti, og miskunn og
trúfesti eru fylgdarsveinar þínir. Sælir eru þeir sem heyra fagnaðarópið – þeir sem
ganga í ljósinu sem stafar frá Drottni. 17 Þín vegna gleðjast þeir alla daga og fagna
yfir þínum réttlátu verkum. 18 Þú ert styrkur þeirra. Þetta er undursamlegt! Já,
við hressumst og gleðjumst því við vitum að þú hefur velþóknun á okkur! 19 Sjálfur
Drottinn er okkar vörn og hann, hinn heilagi í Ísrael – sjálfur Guð – hefur gefið okkur
konung.

20 Þú talaðir við spámann þinn í sýn og sagðir: „Ég hef fundið rétta manninn meðal
fólksins, hann skal verða konungur! 21 Það er Davíð, þjónn minn! Ég hef smurt hann
minni heilögu olíu.

22 Ég vil veita honum kraft og styrkja hann á göngunni. 23 Óvinir hans skulu ekki
fella hann, né illmennin kúga hann. 24 Ég mun láta hann sjá er ég eyði óvinum hans
og þurrka út hatursmenn hans.

25 Ég mun stöðugt vernda hann og blessa og umvefja hann elsku minni. Mín vegna
mun hann verða mikill. 26 Ríki hans mun ná frá Miðjarðarhafi til Evfratfljóts. 27 Hann
mun segja við mig: „Þú ert faðir minn, Guð minn, klettur hjálpræðis míns.“

28 Ég mun líta á hann sem frumgetinn son minn og gera hann fremstan meðal
konunga jarðarinnar. 29 Ég mun elska hann að eilífu og vera honum góður. Ég
mun halda sáttmála minn við hann að eilífu. 30 Hann mun aldrei skorta erfingja
og hásæti hans mun standa um eilífð eins og himinninn. 31-33 Ef afkomendur hans
hafna lögmáli mínu og óhlýðnast mér, þá mun ég hegna þeim, 34 en aldrei mun ég
þó hætta að miskunna þeim, né bregðast loforði mínu. 35 Nei, sáttmála minn mun
ég alls ekki rjúfa. Ekkert orða minna tek ég aftur. 36-37 Ég hef heitið Davíð því (og
hinn heilagi Guð talar sannleika) að konungsætt hans mun vara um aldir alda, já rétt
eins og sólin! 38 Konungdómur hans skal standa að eilífu eins og tunglið, – trúfasta
vitnið á himninum!“

39 En, – hvers vegna hefur þú þá útskúfað mér?! Hafnað þeim sem þú valdir
til konungs? 40 Hefur þú rofið sáttmálann við hann? Þú sem kastaðir kórónu hans í
skítinn! 41 Múra hans hefur þú brotið og rifið niður varnarvirkin. 42 Allir vegfarendur
ræna hann. Hann er til háðungar nágrönnum sínum. 43 Þú magnaðir óvini hans gegn
honum, og nú kætast þeir! 44 Þú slóst sverð hans til jarðar og neitaðir honum um
hjálp í bardaganum. 45 Þú hefur bundið enda á vegsemd hans og hrint hásæti hans
um koll. 46 Hann lítur út sem öldungur þótt ungur sé, og það er af þínum völdum.
Þú hefur hulið hann skömm.

47 Ó, Drottinn, hve lengi á þetta ástand að vara? Ætlar þú að fela þig fyrir mér að
eilífu? Hve lengi á reiði þín að brenna?

48 Mundu hve mannsævin er stutt og að verk okkar flestra eru hégómleg og smá.
49 Enginn maður lifir endalaust. Öll deyjum við að lokum. Og hver getur stigið upp
úr gröf sinni?

50 Drottinn, hvar er nú kærleikur þinn til mín? Hvar er gæskan sem þú lofaðir
Davíð með eiði? 51 Veistu það, Drottinn, að öll þjóðin hæðist að mér! 52 Óvinir þínir
spotta mig, manninn sem þú útvaldir til konungs.

53 En þrátt fyrir allt og allt, sé Drottinn lofaður um eilífð! Amen, amen.

90

1 Bæn guðsmannsins Móse.

Drottinn, þú hefur verið okkur athvarf frá kynslóð til kynslóðar. 2 Áður en þú
skapaðir fjöllin og jörðin varð til, varst þú, ó Guð – þú átt þér hvorki upphaf né endi!

3 Þú talar – og maðurinn verður aftur að dufti. 4 Þúsund ár eru eins og einn dagur
fyrir þér, eins og klukkustund! 5-6 Við berumst með straumi tímans og hverfum líkt og
í draumi. Við erum eins og grasið sem grær að morgni en skrælnar að kvöldi, visnar
og deyr. 7 Við föllum fyrir reiði þinni og hnígum fyrir bræði þinni. 8 Þú hefur breitt
úr syndum okkar frammi fyrir þér – einnig hinum leyndu syndum – engin þeirra er
þér hulin. 9 Reiði þín er enginn leikur. Er að undra þótt ævin sé erfið og dagarnir líði
sem andvarp.
10 Ævi okkar er sjötíu ár og þegar best lætur áttatíu ár. En jafnvel bestu árin eru
full af mæðu og hégóma. Þau eru horfin áður en varir og við á bak og burt! 11 Hver
þekkir ógnir reiði þinnar, og hvert okkar óttast þig eins og ber?
12 Kenndu okkur að telja alla okkar daga og skilja hve ævin er stutt. Gefðu að við
fáum notað hana til góðs.
13 Ó, Drottinn, hve lengi er þess að bíða að þú dragir reiði þína í hlé og blessir
okkur á nýjan leik? 14 Miskunna okkur á hverjum morgni að við megum gleðjast
hvern einasta dag. 15 Já, gefðu okkur gleði í stað armæðu liðinna daga. 16 Leyfðu
okkur aftur að reyna máttarverk þín svo að börn okkar sjái dýrð þína eins og við
forðum.
17 Náð Drottins Guðs sé með okkur. Hann veiti okkur gæfu og gengi.

91

1 Sæll er sá sem nýtur verndar hins hæsta og hvílir í skjóli hins almáttuga, 2 sá
sem getur sagt við Drottin: „Þú ert skjól mitt og vörn! Þú ert minn Guð, ég treysti
þér!“
3 Hann frelsar þig úr snörunni og bjargar þér undan plágunni. 4 Hann mun skýla
þér undir vængjum sínum. Þar muntu finna öruggt skjól! Hann hefur lofað að
vernda þig og frelsa. 5 Nú þarftu ekki lengur að óttast ógnir myrkursins, né örina
sem þýtur að morgni. 6 Heldur ekki drepsótt næturinnar né skelfingu um hábjartan
dag.
7 Þótt þúsund falli mér við hlið og tíu þúsund mér til hægri handar, þá mun hið illa
ekki ná til mín. 8 Ég mun horfa á þegar óguðlegum er refsað en sjálfur vera óhultur,
9 því að Drottinn er skjól mitt! Ég hef valið hinn hæsta Guð mér til varnar. 10 Hvernig
ætti þá ógæfa að yfirbuga mig eða plága að nálgast hús mitt? 11 Eins skipar hann
englum sínum að vernda þig, hvar sem þú ert. 12 Þeir munu styðja þig á göngunni
og forða þér frá hrösun. 13 Þótt þú mætir ljóni eða snák, þá er ekkert að óttast – þú
munt jafnvel troða þau fótum!
14 Hefur Drottinn ekki sagt: „Vegna þess að þú elskar mig, mun ég frelsa þig. Ég
bjarga þér af því að þú þekkir mig og veist að mér er óhætt að treysta. 15 Þegar þú
kallar á mig, svara ég þér. Ég er með þér á hættustund, frelsa þig og held uppi heiðri
þínum. 16 Ég mun gefa þér langa og góða ævi og láta þig sjá hjálpræði mitt.“

92

1-2 Gott er að þakka Drottni og lofsyngja Guði hinum hæsta. 3 Á hverjum morgni
segi ég við Drottin: „Þökk sé þér fyrir miskunn þína!“ Og á kvöldin fagna ég yfir
trúfesti hans. 4 Syngið honum lof og leikið undir á hörpu og gígju. 5 Drottinn, mikið
ertu mér góður. Ég syng af gleði! – Er nokkur hissa á því?
6 Ó, Drottinn, mikil eru máttarverk þín! 7 Þeir einir sem ekki nenna að hugsa, fara
þeirra á mis. Heimskingjarnir skilja ekki 8 að hinir óguðlegu – sem í bili virðast hafa
það gott – munu afmáðir að eilífu. 9 En Drottinn, þú lifir að eilífu, hátt upphafinn á
himnum, 10 meðan óvinir þínir – illgjörðamennirnir – tvístrast.

11 Ég finn styrk og kraft, en Drottinn, allt er það þér að þakka! Blessun þín hefur
endurnært mig. 12 Ég heyrði dóminn yfir óvinum mínum og sá þegar þeim var eytt.
13 En hinir réttlátu munu blómgast líkt og ávaxtatré, já vaxa eins og sedrustrén í
Líbanon.
14 Því að þeir eru gróðursettir í garði Drottins og njóta umhyggju hans. 15 Jafnvel
á elliárunum bera þeir ávöxt og eru sem laufguð tré. 16 Þeir bera vitni um réttlæti
Drottins, að hann er skjól og vernd og allt sem hann gerir er gott!

93

1-2 Drottinn er konungur! Hann er íklæddur mætti og dýrð. Heimurinn allur er
hásæti hans. Ó, Drottinn, þú hefur ríkt frá örófi alda. 3 Brimöldur hafsins boða
dýrð þína. 4 En þú ert meiri en voldugar öldur sem brotna við strendur úthafanna!
5 Skipunum þínum fær enginn breytt og heilagleiki er einkenni húss þíns að eilífu.

94

1-2 Drottinn, þú ert Guð hefndarinnar – sá Guð sem réttir hlut þeirra sem
ranglæti eru beittir. Láttu dýrð þína birtast. Rís upp, þú dómari jarðar. Refsaðu
ofstopamönnum fyrir illverk þeirra. 3 Drottinn, hve lengi eiga óguðlegir að hrósa
sigri? 4 Þeir eru að springa af monti! Hlustaðu á grobbið í þeim! 5 Drottinn, líttu
á hvernig þeir kúga þjóð þína og kvelja fólkið sem þú elskar. 6-7 Þeir myrða ekkjur
og munaðarleysingja og líka útlendinga sem hér hafa sest að. „Drottinn sér þetta
ekki,“ segja þeir, „hann lætur sér fátt um finnast.“
8 Heimskingjar! 9 Haldið þið að Guð sé blindur og heyrnarlaus, hann sem skapar
bæði augu og eyru! 10 Hann refsar þjóðunum – og nú er komið að ykkur. Enginn
hlutur er honum hulinn. Eins og hann viti ekki hvað þið hafið gert!
11 Drottinn þekkir skammsýni og hégómleika mannanna 12-13 og því agar hann
okkur til góðs. Það gerir hann til þess að við göngum á hans vegum og gefumst ekki
upp í mótlæti. 14 Drottinn afneitar ekki lýð sínum né yfirgefur þjóð sína. 15 Dómar
hans eru réttlátir og fylgjendur hans fagna af hreinu hjarta.
16 Hver vill vernda mig fyrir illgjörðamönnum? Hver vill vera skjöldur minn? 17 Án
Drottins væri ég dauðans matur. 18 Ég æpti: „Drottinn, ég er að hrapa!“ og af gæsku
sinni frelsaði hann mig. 19 Drottinn, þegar efasemdir ásækja mig og hjarta mitt er
fullt af angist, þá gefðu mér frið þinn og endurnýjaðu gleði mína.
20 Vilt þú vernda og viðhalda spilltri valdsstjórn sem hallar réttlætinu? Leyfir þú
slíkt? 21-22 Hefur þú þóknun á þeim sem dæma saklausa til dauða? Nei! Drottinn, Guð
minn, er vígi mitt, kletturinn þar sem ég leita skjóls. 23 Guð lætur syndir óguðlegra
koma þeim sjálfum í koll. Illverk þeirra verða þeim að falli.

95

1 Komið! Við skulum lofsyngja Drottni! Hrópum gleðióp til heiðurs kletti
hjálpræðisins!
2 Komum fram fyrir hann með þakkargjörð, syngjum honum lofgjörðarsálm.
3 Því að Drottinn er mikill Guð og æðri öllum sem menn kalla guði. 4 Hann hefur
upphugsað djúp jarðar og hannað hin hæstu fjöll. 5 Hann gerði hafið og myndaði
þurrlendið, allt er hans! 6 Komið! Föllum fram fyrir Drottni, skapara okkar, 7 því að
hann er okkar Guð. Við erum hjörðin hans og hann er hirðir okkar. Ó, að þið vilduð
heyra kall hans í dag og koma til hans.
8 Forherðið ekki hjörtu ykkar eins og Ísraelsmenn gerðu hjá Meriba og Massa í
eyðimörkinni. 9 Þar drógu feður ykkar orð mín í efa – sömu menn og sáu mig gera

mörg kraftaverk. Þeir freistuðu mín, kvörtuðu og reyndu á þolinmæði mína. 10 „Í fjörutíu ár hafði ég viðbjóð á þessari kynslóð,“ segir Drottinn Guð. „Hjörtu þeirra allra voru langt í burtu frá mér og ekki vildu þeir halda lög mín. 11 Þá hét ég því að þeir skyldu aldrei komast inn í fyrirheitna landið, staðinn sem ég hafði ætlað þeim til hvíldar.“

96

1 Syngið Drottni nýjan söng! Syngið þann söng um alla jörðina! 2 Syngið um velgjörðir hans, lofið nafn hans. Kunngerið hjálpráð hans dag eftir dag.

3 Segið frá dýrð hans meðal þjóðanna, – allra þjóða. Kunngerið öllum dásemdarverk hans. 4 Því að Drottinn er mikill og mjög vegsamlegur. Hann einn er sá Guð sem rétt er að tilbiðja. 5 Þjóðirnar tilbiðja falsguði eina, en okkar Guð hefur skapað himininn! 6 Hann er umvafinn heiðri og dýrð, styrkur og fegurð fylla musteri hans.

7 Þið kynkvíslir jarðar, játið Drottni heiður og dýrð.

8 Heiðrið hann eins og skyldugt er! Berið fram fórnina og tilbiðjið hann. 9 Tilbiðjið Drottin í heilagleik og heiðri. Allur heimurinn skjálfi fyrir augliti hans. 10 Kunngjörið þjóðunum að Drottinn er konungur. Hann ríkir yfir alheimi. Hann er skapari jarðar og mun dæma allar þjóðir með réttvísi.

11 Himnarnir gleðjist og jörðin kætist og brimgnýr hafsins boði tign hans og mátt. 12 Ávöxtur jarðar vitnar um dýrð hans og þytur trjánna lofar hann. 13 Því að Drottinn mun dæma heiminn með réttvísi og þjóðirnar eftir trúfesti sinni!

97

1 Drottinn er konungur! Allur heimurinn gleðjist! Fagnið þið eyjar við ysta haf!

2 Tignarleg ský umlykja hann. Réttlæti og réttvísi eru undirstöður hásætis hans. 3 Eldur gengur út frá honum og eyðir öllum óvinum hans. 4 Elding hans leiftrar og lýsir upp jörðina. Heimurinn skelfur af ótta. 5 Fjöllin bráðna eins og vax fyrir Drottni. 6 Himnarnir kunngera réttlæti hans og allar þjóðir sjá dýrð hans.

7 Allir skurðgoðadýrkendur verða til skammar – þeir sem stæra sig af falsguðum – því að allir slíkir guðir verða að beygja sig fyrir Drottni. 8-9 Jerúsalem og borgirnar í Júda hafa heyrt af réttvísi þinni, Drottinn, og fagna, því að þú ríkir með reisn yfir allri jörðinni og ert hátt yfir alla aðra guði hafinn.

10 Drottinn elskar þá sem hata hið illa. Hann verndar líf fylgjenda sinna og frelsar þá undan óguðlegum. 11 Ljós skal lýsa hinum réttlátu og gleði hlotnast hinum góðu. 12 Allir réttlátir fagni fyrir Drottni og vegsami hans heilaga nafn.

98

1 Syngið nýjan söng fyrir Drottin því að hann hefur unnið dásamlegt verk! Hann er sigursæll í mætti sínum og heilagleika.

2 Hann hefur tilkynnt sigur sinn – birt þjóðunum réttlæti sitt. 3 Hann hefur miskunnað lýð sínum, haldið loforð sín til Ísrael. Allur heimurinn sá er Guð bjargaði þjóð sinni. 4 Þess vegna hefja löndin fagnaðarsöng, syngja og lofa hann af öllu hjarta.

5 Syngið Drottni við undirleik hörpu. 6 Blásið í lúðra og básúnur gjalli! Hljómsveitin spili lofgjörðarlag. Hyllið Drottin, konunginn! 7 Hafið drynji og lofi Drottin! Jörðin og íbúar hennar reki upp fagnaðaróp!

8-9 Fossarnir klappi lof í lófa og klettarnir syngi gleðisöng, því að Drottinn mun dæma heiminn í réttlæti sínu og af réttvísi.

99

1 Drottinn er konungur! Þjóðirnar skjálfi! Hásæti hans stendur miklu ofar
englunum. Jörðin nötri í óttablandinni virðingu.
2 Drottinn ríkir með hátign á Síon, æðri öllum konungum á jörðu. 3 Þeir tigni hans
háa og heilaga nafn!
4 Drottinn er voldugur konungur. Hann elskar réttlæti. Réttvísi og heiðarleiki
einkenna stjórnarfar hans. Þannig ríkir hann í Ísrael. 5 Vegsamið Drottin, hinn
heilaga Guð! Föllum fram við fótskör hans.
6 Móse og Aron voru prestar hans og Samúel spámaður hans. Þeir báðu til Drottins
og hann bænheyrði þá. 7 Úr skýstólpa talaði hann við þá, þeir hlustuðu og hlýddu
fyrirmælum hans. 8 Ó, Drottinn, þú ert okkar Guð! Þú svaraðir þeim og fyrirgafst
syndir þeirra.
9 Tignið Drottin Guð! Tilbiðjið hann í Jerúsalem á fjallinu helga. Hann er heilagur.

100

1 Öll veröldin fagni fyrir Drottni! 2 Þjónið Drottni með gleði, gangið fram fyrir hann
með fagnaðarsöng!
3 Reynið að skilja hvað í því felst að Drottinn er Guð. Við erum handaverk hans!
Fólkið sem hann leiðir.
4 Gangið inn um hlið hans með þakkargjörð, í forgarða hans með lofsöng. Þakkið
honum, lofið nafn hans. 5 Því að Drottinn er góður! Miskunn hans varir að eilífu og
trúfesti hans frá kynslóð til kynslóðar.

101

1 Ég vil syngja um réttlætið og miskunnsemina. Ég vil lofsyngja þér, ó Guð!
2 Ég, konungurinn, vil kappkosta að lifa heiðarlega og ganga um heimili mitt í
grandvarleik – hjálpaðu mér til þess!
3 Gefðu mér að forðast allt sem er gróft og ljótt – að fyrirlíta hið illa. 4 Já, ég vil
ekki vera sjálfselskur og vondur. 5 Ég umber ekki þá sem baktala nágranna sinn, og
hroka og dramb mun ég ekki þola. 6 Ég leita uppi réttláta menn í landinu og kalla
þá til starfa, að þeir búi hjá mér, – þeir einir sem grandvarir eru. 7 Svikara og lygara
þoli ég ekki í mínum húsum. 8 Ég þagga niður í illmennunum í landinu og útrými
úr borginni öllum óguðlegum.

102

1-2 Drottinn, heyrðu bæn mína! Hlustaðu á ákall mitt! 3 Snúðu ekki baki við mér á
ögæfutímum. Hneigðu eyra þitt að mér og svaraðu mér fljótt. 4-5 Ævi mín líður svo
hratt, dagarnir fljúga hver af öðrum. Heilsan er búin, hjartað er sjúkt – ég er eins
og visið strá. Maturinn er bragðlaus, ég er hættur að finna bragð. 6 Ég er ekkert
nema skinn og bein. 7 Ég er líkastur pelikan í eyðimörk eða uglu í húsarúst. 8 Ég
ligg andvaka og styn eins og einmana fugl á þaki.
9 Óvinir mínir hæða mig og spotta dag eftir dag. 10-11 Fæða mín er aska, ekki brauð,
og drykkur minn blandast tárum mínum. Þú ert mér reiður Drottinn og hefur varpað
mér burt frá þér.
12 Líf mitt líður burt eins og kvöldskuggi. Ég visna eins og gras 13 en þú Drottinn
ríkir í dýrð þinni að eilífu. Þinn orðstír mun lifa frá kynslóð til kynslóðar.
14 Ég veit að þú munt koma og vægja Jerúsalem. – Gerðu það núna! – Efndu loforð
þitt um hjálp. 15 Því að þjóð þín elskar hvern stein í múr hennar og jafnvel rykið á
strætum hennar.

16 Þjóðirnar og konungar þeirra skjálfi fyrir Drottni og hans miklu dýrð, 17 því að
Drottinn mun endurreisa Jerúsalem og birtast þar í dýrð! 18 Hann hlustar á bænir
fátæklinganna, gefur gaum að beiðni þeirra.
19 Þetta hef ég skráð til þess að komandi kynslóðir lofi Drottin fyrir öll hans verk.
Fólk sem enn hefur ekki séð dagsins ljós mun vegsama hann. 20 Segið þeim að
Drottinn leit niður frá musteri sínu á himnum. 21 Hann heyrði stunur þjóðar sinnar
í ánauðinni – hún var dauðans matur – og hann frelsaði hana!
22-23 Þess vegna streyma þúsundir til musteris hans í Jerúsalem og lofa hann og
vegsama um alla borgina. Konungar jarðarinnar eru í þeim hópi.
24 Hann hefur tekið frá mér lífskraftinn og stytt ævi mína.
25 En ég hrópaði til hans: „Þú, Guð sem lifir að eilífu, láttu mig ekki deyja fyrir
aldur fram! 26 Í upphafi lagðir þú undirstöður jarðarinnar og himnarnir eru verk
handa þinna. 27 Þau munu hverfa en þú ert að eilífu. Þau fyrnast, líkt og slitin föt
sem lögð eru til hliðar. 28 En þú ert hinn sami og ár þín taka aldrei enda.
29 En afkomendur okkar munu lifa og þú munt varðveita þá, kynslóð fram af
kynslóð.“

103

1 Ég vil lofa Guð af öllu hjarta. 2 Ég vil vegsama Drottin og minnast allra velgjörða
hans við mig. 3 Hann fyrirgefur syndir mínar. Hann læknar mig. 4 Hann frelsar mig
frá dauða. Hann umlykur mig náð og miskunn. 5 Hann hleður á mig gjöfum! Hann
endurnýjar lífsþrótt minn og gerir mig sterkan sem örn. 6 Hann réttir hlut þeirra
sem misrétti þola. 7 Hann opinberaði Móse vilja sinn og hver hann væri og einnig
þjóð sinni Ísrael.
8 Hann er miskunnsamur og mildur við þá sem eiga það ekki skilið. Hann er seinn
til reiði og fullur náðar og kærleika.
9 Hann er ekki langrækinn né eilíflega reiður. 10 Hann hefur ekki refsað okkur
fyrir syndir okkar eins og sanngjarnt var 11 því að miskunn hans við þá sem óttast
hann og heiðra, er eins há og himninninn er yfir jörðinni. 12 Hann fleygði burt syndum
okkar og það langt, já, eins langt og austrið er frá vestrinu! 13 Eins og faðir miskunnar
börnum sínum, eins hefur Drottinn miskunnað þeim sem óttast hann, 14 því hann
veit að við erum bara dauðlegir menn 15 og að ævi okkar er stutt og líður hratt. Við
erum eins og jurt sem vex og blómgast 16 en skrælnar fyrr en varir í brennheitum
vindinum, deyr og gleymist.
17-18 En miskunn Drottins endist að eilífu fyrir þá sem reiða sig á orð hans og óttast
hann. Og hjálpræði hans nær til barnabarnanna ef við höldum sáttmála hans og
hlýðum boðum hans.
19 Drottinn hefur reist sér hásæti á himnum og þaðan stjórnar hann heiminum.
20 Lofið Drottin, þið voldugu englar sem framkvæmið skipanir hans og takið við
fyrirmælum hans. 21 Lofið Drottin, þið hersveitir englanna sem framfylgið vilja hans.
22 Öll verk Drottins, um víða veröld, lofa hann! Einnig ég vil lofa hann!

104

1-2 Ég lofa Drottin! Drottinn, þú Guð minn, þú ert undursamlegur! Þú ert íklæddur
hátign og dýrð og umlukinn ljósi! Þú þandir út himininn eins og dúk og dreifðir um
hann stjörnunum. 3 Þú mótaðir þurrlendið og rýmdir fyrir hafinu. Þú gerðir ský að
vagni þínum og ferð um á vængjum vindarins. 4 Englarnir eru erindrekar þínir og
eldslogar þjóna þér.

5 Undirstöður heimsins eru traustar, þær eru þitt verk, og þess vegna haggast hann
ekki. 6 Þú lést vatnsflóð ganga yfir jörðina og hylja fjöllin. 7-8 Og þegar þú bauðst,
safnaðist vatnið saman í höfunum, fjöllin risu og dalirnir urðu til. 9 Þú settir sjónum
sín ákveðnu mörk svo að hann skyldi aldrei aftur flæða yfir þurrlendið.
10 Þú settir lindir í dalina og lækir renna um fjöllin. 11 Þeir eru dýrunum til drykkjar
og þar svalar villiasninn þorsta sínum. 12 Þar gera fuglar sér hreiður og söngur
þeirra ómar frá trjánum. 13 Hann sendir regn yfir fjöllin svo að jörðin ber sinn ávöxt.
14 Safaríkt grasið vex að boði hans og er búfénu til fæðu. En maðurinn yrkir jörðina,
ræktar ávexti, grænmeti og korn, 15 einnig vín sér til gleði, olíu sem gerir andlitið
gljáandi og brauð sem gefur kraft. 16 Drottinn gróðursetti sedrustrén í Líbanon, há
og tignarleg, 17 og þar byggja fuglarnir sér hreiður, en storkurinn velur kýprustréð
til bústaðar. 18 Steingeiturnar kjósa hin háu fjöll, en stökkhérarnir finna sér stað í
klettum.
19 Tunglið settir þú til að afmarka mánuði, en sólina til að skína um daga. 20 Myrkur
og nótt eru frá þér komin, þá fara skógardýrin á kreik. 21 Þá öskra ljónin eftir bráð
og heimta æti sitt af Guði. 22 Þegar sólin rís draga þau sig í hlé og leggjast í fylgsni
sín, 23 en mennirnir ganga út til starfa og vinna allt til kvölds. 24 Drottinn, hvílík
fjölbreytni í öllu því sem þú hefur skapað! Allt á það upphaf sitt í vísdómi þínum!
Jörðin er full af því sem þú hefur gert!
25 Framundan mér teygir sig blikandi haf, iðandi af alls konar lífi! 26 Og sjá! Þarna
eru skipin! Og þarna hvalirnir! – þeir leika á alls oddi! 27 Allar skepnur vona á
þig, að þú gefir þeim fæðu þeirra á réttum tíma. 28 Þú mætir þörfum þeirra og þau
mettast ríkulega af gæðum þínum.
29 En snúir þú við þeim bakinu er úti um þau. Þegar þú ákveður, deyja þau og
verða að mold, 30 en þú sendir líka út anda þinn og vekur nýtt líf á jörðinni.
31 Lof sé Guði að eilífu! Drottinn gleðst yfir verkum sínum!
32 Þegar hann lítur á jörðina, skelfur hún og eldfjöllin gjósa við snertingu fingra
hans.
33 Ég vil lofsyngja Drottni svo lengi sem ég lifi, vegsama Guð á meðan ég er til! 34 Ó,
að ljóð þetta mætti gleðja hann, því að Drottinn er gleði mín og fögnuður.
35 Ó, að misgjörðarmenn hyrfu af jörðinni og að óguðlegir yrðu ekki framar til. En
Drottin vil ég vegsama að eilífu! Hallelúja!

105

1 Þakkið Drottni fyrir öll hans undursamlegu verk og segið frá þeim meðal
þjóðanna. 2 Syngið fyrir hann, leikið fyrir hann og segið öllum frá máttarverkum
hans. 3 Lofið og vegsamið hans heilaga nafn. Þið sem tilbiðjið Drottin, fagnið!
4 Leitið hans og máttar hans, og keppið eftir að kynnast honum!
5-6 Minnist dásemdarverkanna sem hann vann fyrir okkur, sína útvöldu þjóð,
afkomendur Abrahams og Jakobs, þjóna hans. Munið þið hvernig hann útrýmdi
óvinum okkar? 7 Hann er Drottinn, Guð okkar. Elska hans blasir við hvar sem er í
landinu. 8-9 Þótt þúsund kynslóðir líði, þá gleymir hann ekki loforði sínu, sáttmála
sínum við Abraham og Ísak. 10-11 Þennan sáttmála endurnýjaði hann við Jakob. Þetta
er hans eilífi sáttmáli við Ísrael: „Ég mun gefa ykkur Kanaansland að erfð.“ 12 Þetta
sagði hann meðan þeir voru enn fámennir, já mjög fáir, og bjuggu sem útlendingar
í landinu. 13 Síðar dreifðust þeir meðal þjóðanna og hröktust úr einu landinu í
annað. 14 Samt leyfði hann engum að kúga þá og refsaði konungum sem það reyndu.
15 „Snertið ekki við mínum útvöldu og gerið spámönnum mínum ekkert mein.“ sagði
hann.

16 Og hann lét hungursneyð koma yfir Kanaansland og allur matur gekk til þurrðar.
17 Þá sendi hann Jósef í ánauð til Egyptalands, þjóð sinni til bjargar. 18 Þeir hlekkjuðu
hann og þjáðu, 19 en Guð lét hann þola eldraunina og batt að lokum enda á fangavist
hans. 20 Og faraó sendi eftir Jósef og lét hann lausan, 21 og setti hann svo yfir allar
eigur sínar. 22 Þá hafði Jósef vald til að fangelsa höfðingja og segja ráðgjöfum konungs
til.
23 Síðar kom Jakob (Ísrael) til Egyptalands og settist þar að með sonum sínum.
24 Þau ár fjölgaði Ísrael mjög, já svo mjög að þeir urðu fjölmennari en Egyptar, sem
réðu landinu. 25 En Guð sneri hjörtum Egypta gegn Ísrael, þeir hötuðu þá og hnepptu
í þrældóm.
26 Þá útvaldi Guð Móse sem fulltrúa sinn og Aron honum til hjálpar. 27 Hann gjörði
tákn meðal Egypta og vakti þannig ótta hjá þeim. 28 Þeir fóru að skipun Drottins og
hann sendi myrkur yfir landið, 29 breytti ám og vötnum í blóð svo að fiskurinn dó.
30 Þá kom flóðbylgja af froskum – þeir voru um allt, jafnvel í svefnherbergi
konungs! 31 Að skipun Móse fylltist landið af mývargi og flugum. 32 Í stað regns dundi
banvænt hagl yfir landið og eldingar skelfdu íbúana. 33 Vínviður þeirra og fíkjutré
drápust, féllu brotin til jarðar. 34 Þá bauð hann engisprettum að naga allan grænan
gróður 35 og eyðileggja uppskeruna, – hvílík plága! 36 Þá deyddi hann frumburðina,
– elsta barn í hverri egypskri fjölskyldu – þar fór framtíðarvonin. 37 Og Drottinn
leiddi sitt fólk heilu og höldnu út úr Egyptalandi, hlaðið gulli og silfri. Ekkert þeirra
var veikt eða vanmáttugt. 38 Og Egyptar voru því fegnastir þegar Ísraelsmenn héldu
á brott, því að þeir óttuðust þá.
39 Um daga breiddi Guð út ský og hlífði þeim gegn brennheitri sólinni og um nætur
lýsti hann þeim leiðina með eldstólpa. 40 Þeir báðu um kjöt og hann sendi þeim
lynghænsni og brauð gaf hann þeim – manna, brauð frá himni. 41 Hann opnaði
klettinn og vatnið spratt fram og varð að læk í eyðimörkinni. 42 Hann minntist loforðs
síns til Abrahams, þjóns síns, 43 og leiddi sitt útvalda fólk fagnandi út úr Egyptalandi.
44 Og hann gaf þeim lönd heiðingjanna, sem stóðu í fullum blóma með þroskaða
uppskeru og þeir átu það sem aðrir höfðu sáð til. 45 Allt skyldi þetta hvetja Ísrael til
trúfesti og hlýðni við lög Drottins.
Hallelúja!

106

1 Hallelúja! Drottinn, þökk sé þér því að þú ert góður! Elska þín varir að eilífu.
2 Hver getur talið upp öll máttarverk Guðs og hver getur lofað hann eins og rétt er
og skylt? Enginn!
3 Sæll er sá réttláti sem gerir nágrönnum sínum gott.
4 Drottinn, þegar þú blessar og bjargar fólki þínu, minnstu þá einnig mín. 5 Gefðu
mér hlut í velgengni þinna útvöldu, að fá að gleðjast með þeim og deila með þeim
hjálp þinni.
6 Bæði við og feður okkar höfum margvíslega syndgað. 7 Máttarverk þín í
Egyptalandi mátu þeir lítils og fljótlega gleymdu þeir góðverkum þínum og risu
gegn þér við hafið hið rauða. 8 En samt frelsaðir þú þá, hélst uppi heiðri nafns þíns
og sýndir mátt þinn. 9 Þú klaufst hafið, lagðir þurran veg um botn þess og leiddir
þá þar í gegn. 10 Þannig frelsaðir þú þá frá óvinum þeirra. 11 Síðan féll sjórinn aftur
í farveg sinn og óvinir þeirra fórust – ekki einn komst af!
12 Þá loks trúðu þeir Drottni og sungu honum lofsöng.
13 En þeir voru fljótir að gleyma honum á ný! Þeir treystu ekki orðum hans 14 en
heimtuðu sífellt meira og meira og reyndu eins og þeir gátu á þolinmæði Guðs. 15 Og

hann lét að vilja þeirra, en þó ekki að öllu leyti. 16 Þeir gerðu uppreisn gegn Móse
og líka Aron, manninn sem Guð hafði valið til prests. 17 Þá opnaðist jörðin og gleypti
Datan og flokk Abírams. 18 Eldur féll af himni og eyddi illmennum þessum.
19-20 Þeir gerðu sér líkneski af nauti, sem étur gras, og tilbáðu það í stað hins
dýrlega Guðs! 21-22 Þannig óvirtu þeir Guð, frelsara sinn, sem gert hafði undur og
tákn í Egyptalandi og við hafið rauða. 23 Þess vegna áformaði Guð að eyða þeim
öllum. En Móse, hans útvaldi þjónn, tók sér stöðu milli fólksins og Guðs og bað
hann að láta af reiði sinni og tortíma þeim ekki.
24 Og ekki vildu þeir inn í fyrirheitna landið, þeir treystu ekki að Guð mundi
vernda þá. 25 Þeir kvörtuðu í tjöldum sínum og fyrirlitu skipun hans. 26 Þá ákvað
hann að láta þá deyja í eyðimörkinni, 27 tvístra afkomendum þeirra meðal þjóðanna
og herleiða þá til annarra landa. 28 Og hjá Peór gengu forfeður okkar í lið með
fylgjendum Baals og báru fram fórnir til dauðra skurðgoða. 29 Það reitti Drottin
til reiði og þess vegna braust út plága meðal þeirra. 30 Hún hélst þar til Pínehas
gekk fram og refsaði þeim sem henni höfðu valdið. 31 Hans verður ætíð minnst fyrir
það réttlætisverk.
32 Hjá Meríba reitti Ísrael Drottin aftur til reiði og olli Móse miklum vanda, 33 – hann
reiddist og talaði ógætileg orð. 34 Og ekki útrýmdi Ísrael þjóðunum sem fyrir voru í
landinu, eins og Guð hafði skipað þeim, 35 heldur blönduðust þeir heiðingjunum og
tóku upp ósiði þeirra. 36 Þeir færðu skurðgoðum þeirra fórnir og leiddust burt frá
Guði. 37-38 Þeir fórnuðu jafnvel börnum sínum til illra anda – til hjáguða Kanverja
– úthelltu saklausu blóði og vanhelguðu landið með morðum. 39 Þeir saurguðust
af illverkum þessum, því að með hjáguðadýrkun sinni rufu þeir trúnað við Guð.
40 Vegna alls þessa reiddist Drottinn Ísrael, lýð sínum, og fékk viðbjóð á honum,
41-42 og lét hann heiðnar þjóðir drottna yfir honum. Ísrael var stjórnað af óvinum
sínum og þeir kúguðu hann.
43 Aftur og aftur leysti hann þá undan okinu, en þeir héldu áfram að óhlýðnast
honum, uns syndir þeirra komu þeim á kné.
44 Samt bænheyrði hann þá og linaði þjáningar þeirra. 45 Hann minntist loforðsins
sem hann gaf þeim og aumkaðist yfir þá í elsku sinni, 46 svo að jafnvel þeir sem
kúguðu þá, sýndu þeim miskunn.
47 Ó, frelsaðu okkur, Drottinn Guð! Safnaðu okkur saman frá þjóðunum svo að við
getum sameiginlega þakkað þér og lofað nafn þitt.
48 Lofaður sé Drottinn, Guð Ísraels, frá eilífð til eilífðar. Og allt fólkið segi: „Amen!“
Hallelúja.

107

1 Þakkið Drottni, því að hann er góður og miskunn hans varir að eilífu. 2 Hafi
Drottinn frelsað þig, þá segðu frá því! Segðu öðrum frá því að hann hafi frelsað þig
frá óvinum þínum.
3 Hann leiddi hina útlægu heim frá ystu endimörkum jarðarinnar. 4 Þeir ráfuðu
heimilislausir um eyðimörkina, 5 hungraðir og þyrstir og að niðurlotum komnir.
6 „Drottinn, hjálpaðu okkur!“ hrópuðu þeir, og hann svaraði bæn þeirra! 7 Hann
leiddi þá í öruggt skjól, til byggilegrar borgar. 8 Ó, að þetta fólk vildi nú lofa Drottin
fyrir miskunn hans og öll hans dásamlegu verk, 9 því að hann svalar þyrstri sál og
mettar hungraðan gæðum.
10 Hverjir eru þessir sem sitja í myrkri og skugga dauðans, þjáðir af eymd og
volæði? 11 Þeir gerðu uppreisn gegn Drottni, fyrirlitu hann, hinn hæsta Guð. 12 Þess
vegna beygði hann þá með mæðu. Þeir hrösuðu og enginn gat hjálpað þeim á fætur.

13 Þá hrópuðu þeir til Drottins í neyð sinni og hann bjargaði þeim! 14 Hann leiddi þá
út úr myrkri og skugga dauðans og braut fjötra þeirra. 15 Þeir skulu lofa Drottin fyrir
elsku hans og öll hans miskunnarverk! 16 Því að hann mölvaði hlið dýflissunnar og
braut sundur rimlana.

17 Sumir kölluðu yfir sig ógæfu með heimsku sinni. 18 Loks bauð þeim við öllum
mat. Þeir sáu ekkert framundan nema dauðann. 19 Þá kölluðu þeir til Drottins í neyð
sinni og hann bjargaði þeim úr angist þeirra, kom þeim á réttan veg. 20 Hann sendi
út orð sitt og læknaði þá, hreif þá frá dyrum dauðans. 21 Ó, að menn þessir vildu lofa
Drottin fyrir elsku hans og öll hans dásemdarverk! 22 Þeir þakki honum heilshugar
og kunngjöri verk hans með gleði.

23 Og svo eru þeir sem sigla um höfin, kaupmenn sem flytja vörur milli landa.
24 Einnig þeir fá að reyna máttarverk Drottins. 25 Hann kallar á storminn og lætur
öldurnar rísa. 26 Skipin sveiflast til himins og hverfa í öldudali – öllum um borð fellst
hugur í neyðinni. 27 Þeir ramba og skjögra eins og drukknir menn og vita ekki sitt
rjúkandi ráð. 28 Þá hrópa þeir til Drottins í neyð sinni og hann frelsar þá. 29 Hann
kyrrir bæði sjó og vind. 30 Hvílík blessun að ná höfn og njóta lognsins! 31 Ó, að þessir
menn vildu þakka Drottni miskunn hans og öll hans dásemdarverk. 32 Þeir lofi hann
upphátt í söfnuðinum og í áheyrn leiðtoga Ísraels.

33 Hann þurrkar upp fljótin 34 og gerir land óguðlegra að skorpinni saltsléttu. 35 En
hann kann líka að breyta auðninni í frjósama og vatnsríka vin. 36 Þangað leiðir hann
hungraða sem setjast þar að og byggja sér borgir, 37 sá í akra, gróðursetja víngarða
og afla afurða. 38 Þannig blessar hann! Og þeir margfaldast stórum og fénaði þeirra
fjölgar.

39 Sumir missa allt í ofsókn, þjáningu og sorg, 40 því að Guð sendir hrokafullum
skömm og lætur tignarmenn ráfa um í rústum, 41 en hann bjargar fátæklingum sem
honum treysta, gefur þeim fjölda afkomenda og mikla hagsæld. 42 Þetta sjá hinir
guðhræddu og þeir gleðjast, meðan óguðlegir þegja í skömm.

43 Þú sem ert vitur, hugleiddu þetta! Hugsaðu um miskunn og kærleika Drottins.

108

1-2 Ó, Guð, nú vil ég lofa þig! Ég vil syngja og fagna frammi fyrir þér.

3 Vaknaðu, harpa og gígja! Við viljum bjóða morgunroðann velkominn með söng!
4 Ég vil lofa þig um víða veröld, Drottinn, vegsama þig hjá hverri þjóð. 5 Því að
miskunn þín nær til skýjanna og trúfesti þín er ómælanleg! 6 Láttu tign þína og
mátt birtast og dýrð þína breiðast yfir jörðina. 7 Hlustaðu á ákall vina þinna og
bjargaðu þeim með krafti þínum, já, bænheyrðu þá.

8 Fögnum og gleðjumst því að við höfum fengið loforð frá Guði! Hann hefur lofað
að gefa okkur Síkemland og Súkkótdal. 9 „Ég á Gíleað, ég á Manasse og Efraím er
hjálmurinn á höfði mínu. Júda er veldissproti minn 10 en Móab og Edóm fyrirlít ég
og yfir Filisteu æpi ég siguróp.“

11 Hver nema Guð getur veitt mér styrk til að sigrast á víggirtum borgum? Hver
nema hann getur opnað mér leið inn í Edóm?

12 Drottinn, hefur þú útskúfað okkur? Hefur þú gert her okkar óvígan? 13 Ó, veittu
okkur lið gegn óvinum okkar, því að mannahjálp er gagnslaus. 14 Með hjálp Guðs
munum við vinna hetjudáð og hann mun gjörsigra óvini okkar.

109

1 Þú Guð sem ég lofa, vertu ekki þögull 2 því að óguðlegir baktala mig og ljúga á
mig sökum. 3 Án saka hata þeir mig og ráðast á mig. 4 Ég elska þá, en jafnvel meðan
ég bið fyrir þeim, ofsækja þeir mig. 5 Þeir gjalda gott með illu og ást mína með hatri.

6 Leyfðu þeim að finna hvernig mér líður! Leyfðu óvini mínum að þola sama
óréttlæti og hann beitir mig – vera dæmdur af ranglátum dómara. 7 Og þegar
úrskurður fellur, lát hann þá verða honum til tjóns. Líttu á bænir hans eins og
innantómt raus. 8 Styttu æviár hans. Skipaðu annan í embætti hans. 9-10 Börn
hans verði föðurlaus og kona hans ekkja og rektu þau burt úr rústum heimilis
þeirra. 11 Lánardrottnarnir taki landareign hans og ókunnugir fái allt sem hann
hafði aflað. 12-13 Enginn sýni honum miskunn né aumki sig yfir föðurlausu börnin
hans. Afkomendur hans verði afmáðir og ætt hans eins og hún leggur sig. 14 Refsaðu
fyrir syndir föður hans og móður og dragðu ekki af. 15 Láttu misgjörðir hans aldrei
falla í gleymsku, en minningu ættarinnar að engu verða.

16 Hann sýndi engum manni miskunn, en ofsótti nauðstadda og steypti
aðþrengdum í dauðann. 17 Hann formælti öðrum, bölvunin komi honum sjálfum
í koll. Að blessa lét hann ógert, blessun sé því fjarri honum. 18 Að bölva, það átti við
hann, það var honum eðlilegt eins og að éta og drekka.

19 Formælingar hans bitni á honum sjálfum, hylji hann, eins og fötin sem hann er
í og beltið um mitti hans. 20 Þetta séu laun andstæðinga minna frá Drottni – þeirra
sem ljúga á mig og hóta mér dauða.

21 En Drottinn, farðu með mig eins og barnið þitt! Eins og þann sem ber þitt eigið
nafn. Frelsaðu mig Drottinn, vegna elsku þinnar.

22-23 Það hallar undan fæti, ég finn að dauðinn nálgast. Ég er hristur til jarðar eins
og padda af ermi! 24 Ég skelf í hnjánum – fastan var erfið, ég er ekkert nema skinn
og bein. 25 Ég er eins og minnisvarði um mistök og þegar menn sjá mig hrista þeir
höfuðið.

26 Hjálpaðu mér Drottinn Guð minn! Frelsaðu mig sakir elsku þinnar og kærleika.
27 Gerðu það svo að allir sjái, svo að enginn efist um að það var þitt verk, 28 – þá mega
þeir formæla mér ef þeir vilja, sama er mér, aðeins að þú blessir mig. Þá munu illráð
þeirra gegn mér mistakast og ég ganga mína leið, glaður í bragði.

29 Ónýttu áform þeirra! Sveipaðu þá skömm! 30 Þá mun ég ekki láta af að þakka
Drottni, lofa hann í allra áheyrn. 31 Því að hann er athvarf fátækra og þeirra sem
líða skort. Hann frelsar þá undan óvinum þeirra.

110

1 Guð sagði við minn Drottin – við Krist: „Þú skalt ráða og ríkja mér við hlið. Ég
mun sigra óvini þína og láta þá þjóna þér.“

2 Guð hefur reist þér hásæti í Jerúsalem og þaðan muntu drottna yfir óvinum
þínum. 3 Þegar konungsvald þitt verður lýðum ljóst, mun þjóð þín flýta sér á þinn
fund og æskufólk þitt íklæðast helgum skrúða. Eins og döggin er ný á hverjum
morgni, eins mun styrkur minn endurnýjast dag eftir dag. 4 Guð hefur unnið mér
eið – og hann iðrast þess ekki – að þú ert prestur að eilífu að hætti Melkísedeks.
5 Guð er þér til hægri handar til að vernda þig. Þegar reiðidómur hans verður birtur
mun hann fella marga konunga til jarðar. 6 Hann mun refsa þjóðunum, lík þeirra
munu liggja út um allt. Hann mun mölva höfuð þeirra. 7 Á leiðinni drekkur hann úr
lindinni við veginn og ber höfuðið hátt.

111

1-2 Hallelúja! Ég þakka Guði máttarverk hans, já, í áheyrn og augsýn allrar
þjóðarinnar. Allir sem vilja, íhugi þetta ásamt mér. 3 Því að máttarverkin lýsa
mikilleika hans, hátign og eilífum kærleika.
4 Hver getur gleymt dásemdarverkum hans, miskunn hans? 5 Hann annast þarfir
þeirra sem honum treysta og gleymir ekki loforðum sínum. 6 Hann sýndi mátt sinn
er hann gaf þjóð sinni landið Ísrael – land sem margar þjóðir byggðu. 7 Allt gerir
hann af trúfesti og réttlæti og öll fyrirmæli hans eru áreiðanleg og góð, 8 gefin í
kærleika og af réttvísi – þau munu standa að eilífu. 9 Hann hefur frelsað þjóð sína
og gert við hana eilífan sáttmála. Heilagt og óttalegt er nafn Drottins.
10 Hvernig öðlast menn visku? Með því fyrst að óttast og heiðra Guð og síðan með
því að halda lög hans. Lofað sé nafn hans að eilífu.

112

1 Dýrð sé Guði! Að trúa á Guð og treysta honum veitir ómælda blessun. Sæll er sá
maður sem hefur unun af boðorðum hans.
2 Börn hans njóta hvarvetna heiðurs, því að góður arfur eflir göfugan mann.
3 Sjálfur býr hann við auðlegð og góðverk hans gleymast ekki. 4 Réttlátum er hann
ljós í myrkri – miskunn hans og gæska eru augljós. 5 Sá mun blessun hljóta sem er
góðgjarn og fús að lána og framkvæmir verk sín með réttvísi.
6 Slíkur maður verður ekki fórnarlamb illra atvika. Umhyggja Guðs fyrir honum
verður umræðuefni þeirra sem þekkja hann. 7 Hann óttast ekki vondar fréttir, né
kvíðir því sem koma skal. Hann er öruggur og veit að Drottinn annast hann. 8 Þess
vegna óttast hann ekkert og horfir á óvini sína með stakri ró. 9 Hann hefur miðlað
mildilega og gefið fátækum. Góðverk hans munu ekki gleymast. Hann mun njóta
vinsælda og hafa áhrif.
10 Þetta sjá óguðlegir og þeim gremst. Þeir munu gnísta tönnum og tortímast og
óskir þeirra rætast ekki.

113

1 Hallelúja! Þið þjónar Drottins, lofið nafn hans. 2 Lofað sé nafn hans um aldur og
ævi! 3 Vegsamið hann frá sólarupprás til sólarlags! 4 Því að hann er hátt upphafinn
yfir þjóðirnar og dýrð hans er himnunum hærri.
5 Hver kemst í samjöfnuð við Guð hinn hæsta? 6 Hann situr hátt og horfir niður
á himin og jörð. 7 Hann reisir hinn fátæka úr skítnum, leiðir hinn hungraða frá
sorphaugnum 8 og fær þeim sæti með tignarmönnum! 9 Fyrir hans hjálp verður hún
hamingjusöm móðir – konan sem ekki gat fætt manni sínum börn. Hallelúja! Lof sé
Drottni!

114

1 Í árdaga, þegar Ísraelsmenn flúðu Egyptaland, land hinnar framandi tungu,
2 varð Júda og Ísrael bústaður Guðs og ríki hans.
3 Hafið rauða sá þá koma og hopaði. Og áin Jórdan, hún stöðvaðist svo að þeir gátu
gengið yfir. 4 Fjöllin hoppuðu eins og hrútar og hæðirnar sem lömb! 5 Hvað olli því,
þú rauða haf, að þú hopaðir til beggja hliða? Og hvers vegna, áin Jórdan, stöðvaðist
rennsli þitt? 6 Og þið fjöll, hvers vegna hoppið þið eins og hrútar og þið hæðir sem
lömb?
7 Nötra þú jörð frammi fyrir augliti Drottins, Guðs Jakobs, 8 því að hann lét
uppsprettu opnast á klettinum.

115

1 Drottinn, gefðu ekki okkur, heldur þínu nafni dýrðina. Gefðu að allir vegsami þig
vegna miskunnar þinnar og trúfesti. 2 Hvers vegna leyfir þú heiðingjunum að segja:
„Guð þeirra er ekki til!“
3 Guð er á himnum og hann gerir það sem hann vill. 4 Guðir heiðingjanna eru
mannaverk, smíðisgripir úr silfri og gulli.
5 Þeir hvorki tala né sjá, en hafa þó bæði munn og augu! 6 Þeir heyra ekki, finna
enga lykt 7 og hreyfa hvorki legg né lið! Þeir geta ekki sagt eitt einasta orð! 8 Smiðirnir
sem þau gera og tilbiðja, eru engu gáfaðri en þau!
9 Ísrael, treystu Drottni! Hann er hjálpari þinn, hann er skjöldur þinn. 10 Þið
prestar af Aronsætt, treystið Drottni! Hann er ykkar hjálp og hlíf. 11 Þú lýður hans,
þið öll, yngri sem eldri, treystið honum. Hann er hjálp og skjöldur.
12 Drottinn mun ekki gleyma okkur og hann blessar okkur öll. Hann blessar Ísraels
fólk og prestana af Arons ætt, 13 já, alla, bæði háa og lága – þá sem óttast hann.
14 Drottinn blessi þig og börnin þín. 15 Drottinn, hann sem skapaði himin og
jörð, mun blessa þig – já, þig! 16 Himinninn tilheyrir Drottni, en jörðina gaf hann
mönnunum.
17 Ekki geta andaðir menn lofað Drottin hér á jörðu, 18 en það getum við! Við lofum
hann að eilífu! Hallelúja! Lof sé Drottni!

116

1 Ég elska Drottin, því að hann heyrir bænir mínar – og svarar þeim. 2 Meðan ég
dreg andann mun ég biðja til hans, því að hann lítur niður og hlustar á mig.
3 Ég horfðist í augu við dauðann – var hræddur og hnípinn. 4 Þá hvíslaði ég:
„Drottinn, frelsaðu mig!“ 5 Náðugur er Drottinn og góður er hann! 6 Drottinn hlífir
vondaufum og styrkir hjálparvana. 7 Nú get ég slakað á og verið rór, því að Drottinn
hefur gert mikla hluti fyrir mig. 8 Hann hefur bjargað mér frá dauða, augum mínum
frá gráti og fótum mínum frá hrösun. 9 Ég fæ að lifa! Já, lifa með honum hér á jörðu!
10-11 Þegar ég átti erfitt hugsaði ég: Þeir segja ósatt, að allt muni snúast mér í
hag. 12 En nú, hvernig get ég nú endurgoldið Drottni góðverk hans við mig? 13 Ég vil
lyfta bikarnum og vínberjalegi að fórn, þakka honum lífið. 14 Fórnina sem ég lofaði
Drottni, færi ég nú í allra augsýn. 15 Hann elskar vini sína og lætur þá ekki deyja án
gildrar ástæðu.
16 Drottinn, þú hefur leyst fjötra mína, því vil ég þjóna þér af öllu hjarta. 17 Ég vil
lofa þig og færa þér þakkarfórn. 18-19 Í forgörðum musteris Drottins í Jerúsalem vil
ég – og það í augsýn allra – færa honum allt sem ég hafði lofað. Dýrð sé Drottni!

117

1 Lofið Drottin allar þjóðir. Vegsamið hann allir lýðir. 2 Miskunn hans er mikil og
trúfesti hans varir að eilífu. Lofaður sé Drottinn!

118

1 Þakkið Drottni því að hann er góður! Elska hans varir að eilífu. 2 Söfnuður Ísraels
lofi hann og segi: „Elska hans varir að eilífu!“ 3 Og prestar Arons taki undir og syngi:
„Elska hans varir að eilífu!“ 4 Og heiðingjarnir sem trú hafa tekið segi: „Elska hans
varir að eilífu.“
5 Í angist minni bað ég til Drottins. Hann svaraði mér og frelsaði mig. 6 Ég er hans!
Hvað skyldi ég þá óttast? Hvað geta dauðlegir menn gert mér? 7 Ég er vinur Drottins
og hann hjálpar mér. Óvinir mínir skulu vara sig!

8 Betra er að treysta Drottni, en að reiða sig á menn. 9 Öruggara er að leita hjálpar
hans en stuðnings frá voldugum konungi!
10 Þó óvinaþjóðirnar ráðist gegn mér, allar sem ein, þá mun ég ganga fram undir
gunnfána hans og gjöreyða þeim. 11 Já, þær umkringja mig og gera árás, en ég
útrými þeim undir sigurmerki hans. 12 Þær þyrpast að mér eins og flugnager, blossa
gegn mér sem eyðandi eldur. En undir fána hans gjörsigra ég þá!
13 Þú, óvinur minn, gerðir allt til að útrýma mér, en Drottinn kom mér til hjálpar.
14 Þegar orustan stóð sem hæst var hann styrkur minn og lofsöngur og að endingu
veitti hann mér sigur.
15-16 Á heimilum réttlátra syngja menn fagnaðarljóð, enda nýkomnar fréttir af
sigri! 17 Ekki mun ég deyja, heldur lifa og segja öllum frá máttarverkum hans.
18 Drottinn refsaði mér, en ofurseldi mig ekki dauðanum.
19 Ljúkið upp hliðum musterisins – ég ætla að ganga inn og þakka Drottni. 20 Um
þessi hlið liggur leiðin til Drottins og réttlátir ganga þar inn. 21 Ó, Drottinn, þökk sé
þér að þú bænheyrðir og bjargaðir mér.
22 Steinninn sem smiðirnir höfðu hafnað var gerður að hornsteini hússins! 23 Það
var að vilja og fyrir tilstilli Drottins og er í einu orði sagt stórkostlegt! 24 Þetta er
dagurinn sem Drottinn hefur gert. Fögnum og verum glöð í dag! 25 Ó, Drottinn,
hjálpa þú. Frelsa þú okkur. Láttu okkur ná árangri. 26 Blessaður sé sá sem er að
koma, sá sem sendur er af Drottni. Við blessum þig frá helgidóminum.
27-28 Drottinn er ljósið sem lýsir okkur. Dansið fyrir honum, já, alla leiðina að altari
hans. Hann er minn Guð, ég þakka honum og lofa hann. 29 Þakkið Drottni, því að
hann er góður! Miskunn hans varir að eilífu!

119

1 Sælir eru þeir sem breyta í öllu eftir lögum Guðs. 2 Sælir eru þeir sem leita Guðs
og gera vilja hans í hvívetna, 3 þeir sem hafna málamiðlun við hið illa og ganga
heilshugar á Guðs vegum. 4 Þú, Drottinn, gafst okkur lög þín til þess að við hlýddum
þeim 5 – ó, hve ég þrái að breyta grandvarlega eftir þeim. 6 Þá verð ég ekki til
skammar, heldur hef hreinan skjöld.
7 Ég vil þakka þér leiðsögn þína og réttláta ögun, það hefur kennt mér að lifa
lífinu rétt! 8 Ég vil vera þér hlýðinn! Og þá veit ég að þú munt alls ekki yfirgefa mig.
9 Hvernig getur ungt fólk lifað hreinu lífi? Með því að hlusta á orð þín og fara eftir
þeim. 10 Ég leitaði þín af öllu hjarta – láttu mig ekki villast burt frá boðum þínum.
11 Ég hef íhugað orð þín af kostgæfni og varðveitt þau í hjarta mínu svo að þau
verndi mig frá því að syndga.
12 Lof sé þér Drottinn, kenndu mér lög þín. 13 Ég fer með lög þín upphátt 14 – þau
veita mér meiri gleði en mikil auðæfi.
15 Ég vil íhuga þau og hafa þau í heiðri. 16 Ég gleðst yfir þeim og gleymi þeim ekki.
17 Leyfðu mér að lifa langa ævi, og læra að hlýða þér meir og meir. 18 Opnaðu augu
mín svo að ég sjái dásemdirnar í orði þínu. 19 Ég er pílagrímur hér á jörðu – mikið
vantar mig leiðsögn! Boðorð þín eru mér bæði leiðsögn og kort! 20 Ég þrái fyrirmæli
þín meira en orð fá lýst!
21 Ávítaðu þá sem hafna boðum þínum. Þeir hafa kallað bölvun yfir sig. 22 Láttu
það ekki viðgangast að þeir spotti mig fyrir að hlýða þér. 23 Jafnvel þjóðhöfðingjar
hallmæla mér, en samt vil ég halda lög þín. 24 Lögmál þitt er mér bæði ljós og
leiðsögn.

25 Ég er bugaður maður, alveg kominn á kné. Lífgaðu mig með orði þínu! 26 Ég
sagði þér áform mín og þú svaraðir mér. Skýrðu nú fyrir mér leiðsögn þína, 27 svo
að ég skilji hvað þú vilt og upplifi dásemdir þínar.
28 Ég græt af hryggð, hjarta mitt er bugað af sorg. Uppörvaðu mig og lífga með
orðum þínum. 29-30 Leiddu mig burt frá öllu illu. Hjálpaðu mér, óverðugum, að hlýða
lögum þínum, því að ég hef valið að gera rétt. 31 Ég held mér við boðorð þín og hlýði
þeim vandlega. Drottinn, forðaðu mér frá öllu rugli. 32 Ég vil kappkosta að fara eftir
lögum þínum, því að þú hefur gert mig glaðan í sinni.
33-34 Segðu mér, Drottinn, hvað mér ber að gera og þá mun ég gera það. Ég vil
hlýða þér af heilum hug svo lengi sem ég lifi. 35 Ó, leiddu mig um réttan veg, – því
hvað er betra en það?!
36 Gefðu að ég hlýði reglum þínum, en leiti ekki eftir rangfengnum gróða. 37 Snúðu
huga mínum frá öllu öðru en því að fylgja þér. Lífgaðu mig, hresstu mig, svo að ég
geti horft til þín.
38 Minntu mig á það aftur og aftur að fyrirheit þín gilda fyrir mig! Já, ég treysti
þér, heiðra þig og óttast!
39 Þaggaðu niður háðið og spottið sem beint er að mér, því að lög þín eru góð og
þeim fylgi ég. 40 Ég þrái að hlýða þeim. Þess vegna, Drottinn, lífgaðu mig við!
41 Þú lofaðir að frelsa mig! Miskunna mér nú í kærleika þínum, 42 og þá mun ég
geta svarað þeim sem spotta mig, því að orðum þínum treysti ég.
43 Gef að ég gleymi aldrei orðum þínum og treysti alltaf þínum réttláta úrskurði.
44-46 Þess vegna vil ég hlýða þér um aldur og ævi og njóta þess frelsis sem lög þín
veita. Ég mun fræða konunga um gildi þeirra og þeir munu hlusta af áhuga og
virðingu.
47 Ég elska lög þín! Ég gleðst yfir boðum þínum! 48 „Komið, komið til mín!“ segi
ég við þau; því að ég elska þau og þrái að íhuga þau.
49-50 Drottinn, gleymdu ekki fyrirheitum þeim sem þú gafst mér, þjóni þínum, –
þau eru það sem ég treysti á. Þau eru styrkur minn þegar á móti blæs – þau hressa
mig og lífga! 51 Ofstopamenn spotta mig fyrir hlýðni mína við Guð, en ég læt ekki
haggast. 52 Allt frá því ég var barn hef ég leitast við að hlýða þér, orð þín hafa verið
mér huggun.
53 Ég reiðist hinum óguðlegu, þeim sem hafna og fyrirlíta lög þín. 54 Því að þessi
lög hafa verið uppspretta gleði minnar alla ævi. 55 Um nætur hugsa ég til þín Drottinn
og minnist laga þinna. 56 Það hefur veitt mér mikla blessun að halda fyrirmæli þín.
57 Drottinn, þú ert minn og ég hef ákveðið að hlýða orðum þínum. 58 Ég þrái
blessun þína af öllu hjarta. Miskunna mér eins og þú lofaðir mér. 59-60 Þegar ég sá
að ég var á rangri leið, snéri ég við og flýtti mér aftur til þín. 61 Óguðlegir menn
hafa reynt að tæla mig til syndar, en ég er staðráðinn í að hlýða lögum þínum.
62 Um miðnætti rís ég upp og þakka þér þín réttlátu ákvæði.
63 Sá er bróðir minn sem óttast og treystir Drottni og hlýðir orðum hans. 64 Ó,
Drottinn, jörðin er full af miskunn þinni! Kenndu mér lög þín!
65 Drottinn, blessun þín umlykur mig, eins og þú hafðir lofað mér. 66 Kenndu mér
góð hyggindi og þekkingu, því að lög þín vísa mér veginn. 67 Áður var ég reikull,
þar til þú refsaðir mér, en nú hlýði ég þér með glöðu geði. 68 Þú ert góður og gerir
aðeins gott, hjálpaðu mér að fylgja leiðsögn þinni.
69 Ofstopamenn hafa spunnið upp lygar um mig, en málið er, að ég hlýði lögum
þínum af öllu hjarta. 70 Þeir eru tilfinningalausir, skilja ekkert, en ég elska þig og
fylgi orðum þínum.

71-72 Hirting þín var það besta sem fyrir mig gat komið, því að hún beindi augum
mínum að lögum þínum. Lög þín eru mér meira virði en hrúgur af gulli og silfri!
73 Þú, Drottinn, ert skapari minn, gefðu mér vit til að halda lög þín. 74 Allir þeir
sem óttast og elska þig, taka mér vel, þeir sjá að einnig ég treysti orðum þínum.
75-77 Ég veit, Drottinn, að ákvarðanir þínar eru réttar og að úrskurðir þínir gerðu
mér gott. Huggaðu mig með miskunn þinni, eins og þú lofaðir mér. Umvef mig náð
þinni svo að ég haldi lífi. Lög þín eru unun mín.
78 Lát hina stoltu verða til skammar, þá sem beita mig brögðum. En ég vil íhuga
fyrirmæli þín.
79 Láttu þá sem treysta þér, þá sem heiðra þig, koma til mín og við munum ræða lög
þín. 80 Gefðu mér náð til að þóknast vilja þínum svo að ég verði aldrei til skammar.
81 Ég þrái hjálp þína af öllu hjarta! Þú lofaðir að hjálpa mér! 82 Ég einblíni á þig,
bíð eftir því að sjá loforð þitt rætast.
Hvenær ætlar þú að hugga mig með hjálp þinni? 83 Ég er eins og hrukkóttur
vínbelgur, skorpinn af reyk, uppgefinn af að bíða. Samt held ég fast við lög þín og
hlýði þeim. 84 Hve lengi verð ég að bíða þess að þú refsir ofsækjendum mínum?
85-86 Ofstopamenn sem hata sannleika þinn og lög hafa grafið mér gryfju. Lygi þeirra
hefur komið mér í mikinn vanda. Þú elskar sannleikann, hjálpaðu mér! 87 Þeir höfðu
næstum gert út af við mig, en ég neitaði að láta undan og óhlýðnast lögum þínum.
88 Láttu mig halda lífi sakir miskunnar þinnar og ég mun halda áfram að fara eftir
boðum þínum.
89 Drottinn, á himnum stendur orð þitt óhaggað um eilífð.
90-91 Trúfesti þín nær frá kynslóð til kynslóðar, hún stendur óhögguð eins og jörðin
sem þú hefur skapað. Hún varir samkvæmt orðum þínum. Allir hlutir lúta þér.
92 Ég hefði örvænt og farist ef lögmál þitt hefði ekki verið unun mín. 93 Ég mun
aldrei yfirgefa lög þín, í þeim fann ég lífsgleði og góða heilsu. 94 Ég tilheyri þér! Ég
bið þig, varðveittu mig! Ég vil breyta eftir orðum þínum. 95 Óguðlegir bíða færis til
að drepa, en ég íhuga loforð þín og reglur.
96 Ekkert er fullkomið í þessum heimi nema eitt – orð þín. 97 Ég elska þau! Ég
íhuga þau liðlangan daginn. 98 Þau hafa gert mig vitrari en óvini mína, veitt mér
leiðsögn gegnum lífið. 99 Ég er orðinn hyggnari en allir kennarar mínir, því að ég
íhuga reglur þínar, 100 skynsamari en öldungar, því að ég held fyrirmæli þín.
101 Ég hef hafnað vegum illskunnar, því að ég vil vera hlýðinn orðum þínum.
102-103 Ekki hef ég snúið baki við fyrirmælum þínum; orð þín eru sætari en hunang!
104 Orð þín ein veita mér skilning og vísdóm, er þá nokkur hissa þótt ég hati lygina?
105 Þitt orð er lampi fóta minna, ljós á vegum mínum. Það forðar mér frá hrösun.
106 Ég hef sagt það áður og segi enn: „Ég vil hlýða lögum þínum, þau eru yndisleg!“
107 Óvinum mínum hefur næstum tekist að koma mér á kné, frelsaðu mig eins og
þú lofaðir mér! 108 Hlustaðu á þakkargjörð mína og kenndu mér vilja þinn. 109 Líf
mitt hangir á bláþræði, samt vil ég ekki óhlýðnast boðum þínum. 110 Illmenni hafa
lagt gildrur fyrir mig, en ég mun ekki víkja af þínum vegi. 111 Lög þín eru það besta
sem ég á! – Þau eru fjársjóður minn og endast mér að eilífu! 112 Ég er ákveðinn í að
hlýða þér allt þar til ég dey.
113 Þeir finnst mér andstyggilegir sem haltra til beggja hliða – þeir sem ófúsir eru
að hlýða þér. Mitt val er klárt: Ég elska boðorð þín. 114 Þú ert skjól mitt og skjöldur
og ég treysti orðum þínum. 115 Burt frá mér, þið illgjörðamenn! Reynið ekki að fá
mig til að óhlýðnast boðorðum Guðs. 116 Drottinn, þú lofaðir að halda í mér lífinu.

Láttu engan geta sagt að þú hafir brugðist mér. 117 Hjálpaðu mér svo að ég megi
frelsast og halda áfram að íhuga orðin þín.
118 Þú snýrð þér frá þeim sem afneita lögum þínum. Þeir verða sjálfum sér til
skammar. 119 Illgjörðamennirnir eru eins og sorp í þínum augum. Ég vil ekki vera
einn af þeim, og þess vegna elska ég þig og hlýði lögum þínum. 120 Ég skelf af
hræðslu við þig; óttast að þú dæmir mig sekan.
121 Ofursel mig ekki duttlungum óvina minna, því að ég hef iðkað réttlæti og verið
heiðarlegur í öllu. 122 Lofaðu mér einu: Að blessa mig! Láttu ekki hina hrokafullu
kúga mig. 123 Ó, Drottinn, hvenær ætlar þú að efna loforð þitt og frelsa mig?
124 Drottinn, gerðu við mig eftir gæsku þinni og kenndu mér, þjóni þínum, hlýðni.
125 Ég er þjónn þinn, gefðu mér því vit til að fara eftir reglum þínum í öllu sem ég
geri.
126 Drottinn, láttu nú til skarar skríða! Þessi illmenni hafa brotið lög þín. 127 Ég
elska boðorð þín meira en skíra gull! 128 Öll eru þau réttlát, boðorð Guðs, sama um
hvað þau fjalla. Aðrar reglur vil ég ekki sjá.
129 Lögmál þitt er yndislegt! Er einhver hissa á að ég vilji hlýða því? 130 Þú útskýrir
fyrir okkur orð þín og jafnvel einfeldningurinn skilur þau. 131 Orð þín vekja áhuga
minn, ég hlusta á þau með opnum munni!
132 Komdu og miskunnaðu mér, eins og öðrum þeim sem elska þig. 133 Leiðbeindu
mér með lögum þínum, svo að hið illa nái ekki tökum á mér. 134 Bjargaðu mér úr
klóm vondra manna svo að ég geti farið eftir fyrirmælum þínum. 135 Líttu til mín í
náð þinni og kenndu mér lög þín. 136 Ég græt því að lög þín eru fótum troðin.
137 Drottinn, þú ert réttvís og refsing þín sanngjörn. 138 Skipanir þínar góðar og
réttlátar. 139 Ég er í uppnámi og reiðin sýður í mér, því að óvinir mínir hafa forsmáð
lög þín. 140 Ég hef séð að orð þín eru sönn og hrein, og þess vegna elska ég þau!
141 Ég er lítilmótlegur og fyrirlitinn en boðorðum þínum hef ég ekki gleymt.
142 Réttlæti þitt varir að eilífu, og lög þín eru byggð á trúfesti. 143 Boðorð þín eru
huggun mín í andstreymi og neyð. 144 Lög þín eru réttlát í öllum greinum. Hjálpaðu
mér að skilja þau svo að ég haldi lífi.
145 Ég ákalla þig af öllu hjarta! Bænheyrðu mig, Drottinn! Þá mun ég hlýða lögum
þínum. 146 „Bjargaðu mér!“ hrópa ég, „svo að ég geti hlýtt þér.“ 147 Fyrir sólarupprás
var ég á fótum, ég bað til þín og beið svars. 148 Já, ég vaki um nætur og íhuga fyrirheit
þín. 149 Hlustaðu á bæn mína og miskunna mér, bjargaðu lífi mínu eins og þú hefur
heitið mér.
150 Nú koma illmennin, nú gera þau árás! Orð þitt þekkja þeir ekki, nei alls ekki.
151 En þú Drottinn ert mér nærri, í trúfesti eru orð þín sögð. 152 Ég heyrði orð þín í
bernsku og veit að þau breytast ekki.
153 Líttu á sorg mína og bjargaðu mér, því að boðum þínum hef ég hlýtt. 154 Já,
frelsaðu mig frá dauða samkvæmt orði þínu. 155 Óguðlegir munu ekki frelsast því að
þeim er sama um boðorð þín. 156 Drottinn, mikil er miskunn þín, bjargaðu lífi mínu!
157 Margir eru óvinir mínir og fjendur, en frá reglum þínum hvika ég ekki. 158 Þarna
eru svikararnir – mér býður við þeim! Þeim er alveg sama um orð þitt. 159 Drottinn,
það skaltu vita, að ég elska boðorð þín. Miskunnaðu mér og leyfðu mér að halda lífi
og heilsu. 160 Trúfestin er rauði þráðurinn í orðum þínum og reglur þínar vara að
eilífu.
161 Höfðingjar ofsækja mig án saka, hvað geri ég? – skoða lög þín með lotningu!
162 Ég fagna yfir lögum þínum eins fundnum fjársjóði. 163 Ég hata lygi og fals, en
elska lög þín. 164 Sjö sinnum á dag lofa ég þig vegna þinna réttlátu ákvæða.

165 Þeir sem elska lögmál þitt eiga frið í hjarta og er ekki hætt við hrösun.
166 Drottinn, ég þrái hjálp þína og þess vegna hlýði ég boðum þínum. 167-168 Ég
hef leitað og gætt boðorða þinna og elska þau af öllu hjarta. Þetta veistu, því að allt
sem ég geri þekkir þú til fulls.

169 Drottinn, heyr þú hróp mitt og gefðu mér skilning á orði þínu. 170 Hlusta á bænir
mínar og frelsaðu mig eins og þú lofaðir mér. 171 Ég vegsama þig því að þú kenndir
mér boðorð þín. 172 Efni þeirra er lofgjörð mín, öll eru þau réttlát. 173 Veittu mér lið
þegar ég þarfnast hjálpar, því að ég hef kosið að hlýða þér. 174 Ó, Drottinn, ég þrái
hjálpræði þitt og lög þín elska ég! 175 Láttu sál mína lifa svo að ég geti lofað þig og
orð þín styðja mig á göngu lífsins.

176 Ég villist eins og týndur sauður, leitaðu mín, því að boðorðum þínum hef ég
ekki gleymt.

120

1 Ég ákalla Guð í neyð minni og hann hjálpar mér.

2 Drottinn, frelsaðu mig frá svikum og prettum. 3 Þú lygatunga, hver verða örlög
þín? 4 Oddhvassar örvar munu stinga þig og glóandi kol brenna þig!

5-6 Hvílík mæða að búa með óguðlegum! Ég er þreyttur á þeim sem hata friðinn.
7 Ég þrái frið, en þeir elska stríð og láta ráð mín sem vind um eyrun þjóta.

121

1 Ég horfi til fjallanna, þar sem Jerúsalem rís. Hvaðan skyldi ég fá hjálp? 2 Hjálp
mín kemur frá Drottni, skapara himins og jarðar! 3-4 Hann mun aldrei láta mig hrasa
eða falla. Hann gætir mín öllum stundum og sefur ekki á verðinum.

5 Sjálfur Drottinn gætir þín! Hugleiddu það! Hann verndar þig gegn öllu illu og er
þér alltaf nær. 6 Hann verndar þig jafnt daga sem nætur. 7 Hann frelsar þig frá illu
og heldur í þér lífinu. 8 Hann hefur augun á þér hvort sem þú gengur út eða inn, já
hann varðveitir þig alla daga og að eilífu.

122

1 Ég varð glaður þegar sagt var við mig: „Komdu! Förum í musterið, hús Drottins!“

2-3 Við erum stödd í Jerúsalem og borgin er full af fólki. 4 Allur Ísrael – þjóð Drottins
– er kominn til að tilbiðja og lofa Drottin samkvæmt reglu lögmálsins. 5 Sjáið! Þarna
eru dómararnir í borgarhliðinu, þeir skera úr deilumálum fólksins.

6 Biðjið þess að friður haldist í Jerúsalem og að þeir sem hana elska njóti heilla
og hamingju. 7 Ég bið að friður ríki umhverfis þig og hagsæld sé í höllum þínum,
8 já, vegna bræðra minna og vina sem hér búa. 9 Ég bið um hamingju þér til handa,
Jerúsalem, vegna musteris Drottins sem í þér er.

123

1 Ó, Guð, þú sem ríkir á himnum, ég hef augu mín til þín.

2 Við horfum til Drottins Guðs, þráum miskunn hans og náð, rétt eins og þjónninn
mænir á húsbónda sinn og þernan á húsmóður sína.

3-4 Miskunna okkur, Drottinn, miskunna okkur. Við höfum fengið nóg af háði og
spotti hinna hrokafullu.

124

1 Hefði það ekki verið Drottinn sem með okkur var þetta skulu allir í Ísrael játa –
hefði það ekki verið Drottinn, 2-3 þá hefðu óvinirnir gleypt okkur lifandi, útrýmt okkur
í heiftarreiði sinni. 4-5 Við hefðum skolast burt á augabragði, horfið í strauminn.
6 Lofaður sé Drottinn, hann bjargaði okkur úr klóm þeirra. 7 Við sluppum eins og
fugl úr snöru veiðimanns. Snaran gaf sig og við flugum burt!
8 Hjálp okkar kemur frá Drottni sem skapaði himin og jörð.

125

1 Þeir sem treysta Drottni eru eins og Síonfjall, þeir haggast ekki.
2 Fjöllin umhverfis Jerúsalem eru henni til verndar, eins er Drottinn, hann umlykur
og verndar sitt fólk. 3 Ekki skulu óguðlegir drottna yfir trúuðum, né réttlátir
þvingaðir til illverka.
4 Ó, Drottinn, gerðu vel við þá sem góðir eru, þá sem leitast við að gera vilja þinn,
en útrýmdu illgjörðamönnum. Láttu frið og velgengni ríkja í Ísrael.

126

1 Þegar Drottinn flutti þjóð sína aftur til Jerúsalem, heim úr herleiðingunni, þá
héldum við að okkur væri að dreyma! 2 Við sungum og hlógum af gleði. Þá sögðu
heiðnu þjóðirnar: „Drottinn hefur gert ótrúlega hluti fyrir þá!“ 3 Já, undursamlega
hluti! Hvílíkt undur! Hvílík gleði! 4 Hresstu okkur nú Drottinn, já gefðu okkur
kröftuga gróðrarskúr!
5 Þeir sem sá með tárum skulu uppskera með gleðisöng. 6 Grátandi bera þeir sæðið
til sáningar, en syngjandi koma þeir aftur og bera kornbindin heim!

127

1 Ef hús er ekki byggt að ráði Drottins, erfiða smiðirnir til ónýtis. Ef Drottinn
verndar ekki borgina, vaka verðirnir til einskis. 2 Hvers vegna þrælar þú myrkranna
á milli af ótta við skort? Veistu ekki að Guð vill að vinir hans fái þá hvíld sem þeir
þarfnast? Á meðan þeir sofa, blessar hann þá með gjöfum.
3 Börnin eru gjöf frá Guði, ávöxtur móðurkviðar og laun frá Drottni. 4 Börn sem
maður eignast ungur, eru eins og beittar örvar – þau koma síðar að gagni! Sæll er sá
maður sem hefur fyllt örvamæli sinn með þeim! Hann mun ekki verða til skammar
þegar hann þarf að útkljá deilumál við óvini sína!

128

1 Sæll er hver sá sem heiðrar Drottin, treystir honum og hlýðir.
2 Honum mun launað með velgengni og hamingju. 3 Kona hans hugsar vel um
heimilið – og ekki mun þau skorta börn! Þarna sitja þau að matnum, þróttmikil
og frísk eins og ung olífutré! 4 Þannig launar Guð þeim sem elska hann og treysta
honum.
5 Drottinn blessi þig frá musterinu á Síon. Alla þína ævidaga muntu gleðjast yfir
velgengni Jerúsalem 6 og eignast marga afkomendur. Friður Guðs sé yfir Ísrael!

129

1 Allt frá bernsku var ég ofsóttur (það er Ísrael sem talar) 2 og misréttinu linnti
ekki – en aldrei var ég þurrkaður út. Aldrei hefur óvinum mínum tekist að uppræta
mig!
3-4 Þótt þeir húðstrýktu mig og tættu bak mitt, þá segi ég samt: „Drottinn er góður!“
Því að hann braut hlekkina sem illmennin höfðu fjötrað mig með.

5 Þeir sem hata Jerúsalem skulu verða til skammar og flýja. 6-7 Þeir skulu vera
eins og gras á þaki – það skrælnar áður en það hefur vaxið og myndað fræ.
Sláttumaðurinn mun grípa í tómt og sá sem bindur fær ekki neitt. 8 Þeir sem framhjá
fara skulu ekki óska þér blessunar. En við ykkur segjum við: „Drottinn blessi þig!“

130

1 Ó, Drottinn, ég er í nauðum staddur, heyrðu hróp mitt! 2 Hlustaðu á mig! Svaraðu
og hjálpaðu mér!
3-4 Drottinn, ef þú rifjaðir sífellt upp syndir okkar, hver fengi þá staðist? En þú
fyrirgefur! Getum við annað en óttast þig og elskað? 5 Og þess vegna bið ég og vona
og treysti hjálp Guðs, því að hann hefur lofað að hjálpa. 6 Næturverðirnir þrá nýjan
dag, en ég þrái Drottin enn meira!
7 Ísrael, treystu Drottni því að hann er góður og miskunnsamur og veitir gnægð
lausnar. 8 Hann mun sjálfur leysa Ísrael frá öllum misgjörðum hans.

131

1 Drottinn, ég er hvorki stoltur né hrokafullur. Ég álít sjálfan mig ekki betri en
aðra. Ég læt ekki sem ég viti alla hluti. 2 Ég er hljóður fyrir Drottni, eins og barn
sem vanið hefur verið af brjósti. Ég er hættur að suða og nauða.
3 Ísrael, ver þú hljóður og treystu Drottni, nú og ævinlega.

132

1 Manst þú, Drottinn, allar þjáningar Davíðs? 2-5 Hann náði ekki að hvílast, kom
ekki dúr á auga. Þá kom honum í hug að reisa hús yfir örk þína, musteri fyrir hinn
volduga í Ísrael. Og hann hét því að svo skyldi verða og sór hátíðlegan eið fyrir
Drottni.
6 Fyrst var örkin í Síló í Efrata og síðan í Jaar. 7 Nú fær hún stað í musterinu, bústað
Guðs hér á jörð. Þar munum við falla fram og tilbiðja hann. 8 Rís þú upp, Drottinn!
Gakktu inn í musteri þitt ásamt örk þinni, tákni máttar þíns!
9 Við munum íklæða prestana hvítum skrúða, klæðum hreinleikans. Og þjóðin
mun hrópa fagnaðaróp!
10 Vísaðu Davíð þjóni þínum ekki frá – konunginum sem þú útvaldir handa þjóð
þinni. 11 Þú lofaðir Davíð því að sonur hans yrði eftirmaður hans, skyldi erfa hásætið.
Vissulega munt þú aldrei ganga á bak orða þinna! 12 Og annað fyrirheit gafstu
Davíð líka: Ef afkomendur hans héldu ákvæði sáttmála þíns við þig, þá mundi
konungdómurinn haldast í ætt Davíðs að eilífu.
13 Ó, Drottinn, þú hefur útvalið Jerúsalem að bústað þínum.
14 „Þetta er hvíldarstaður minn um aldur og ævi,“ sagðir þú, „staðurinn sem ég hef
þráð. 15 Borg þessa vil ég blessa og auðga og fátæklingar hennar fá nóg að borða.
16 Presta hennar mun ég íklæða hjálpræði, og hinir trúuðu er þar búa munu hrópa
fagnaðaróp. 17 Veldi Davíðs mun aukast, og ég mun gefa honum son, eftirmann í
hásæti hans. 18 Ég hyl óvini hans skömm, en á honum skal kóróna hans ljóma.“

133

1 Sjáið hve yndislegt það er þegar systkini búa saman í sátt og samlyndi! Vináttan
er dýrmæt! 2 Hún er eins og ilmolían sem hellt var yfir höfuð Arons, rann niður
skeggið og draup á kyrtil hans, 3 eins og áin Jórdan sem sprettur upp við Hermonfjall
og vökvar Ísrael. Guð mun blessa Jerúsalem og veita þar líf að eilífu.

134

1 Já, lofið Drottin, þið sem vakið yfir musteri hans um nætur.
2 Lyftið höndum til helgidómsins og lofið Drottin.
3 Drottinn blessi þig frá Síon, hann sem skapaði himin og jörð.

135

1-2 Hallelúja! Lýður Drottins lofi hann í forgörðum musteris hans. 3 Lofið Drottin
því að hann er góður, vegsamið hans dýrlega nafn. 4 Því að Drottinn hefur kosið
Ísrael sér að eignarlýð.

5 Ég þekki mikilleik Drottins – að hann er öllum guðum æðri.

6 Það sem honum þóknast, það gerir hann á himni, á jörðu og einnig í
hafdjúpunum! 7 Hann lætur skýin stíga upp af jörðinni og eldinguna leiftra svo að
rigni; og vindana lætur hann blása úr forðabúrum sínum. 8 Hann laust frumburði
Egyptalands, bæði menn og dýr. 9 Undur og tákn gerði hann í augsýn Faraó og þjóna
hans. 10 Fjölmennar þjóðir lagði hann að velli, felldi volduga konunga 11 – Síhon,
Amoríta-konung og Óg, konung í Basan og konunga Kanaanslands 12 og gaf Ísrael
lönd þeirra til eilífrar eignar.

13 Ó, Drottinn, nafn þitt varir að eilífu! Frægð Drottins er kunn frá kynslóð til
kynslóðar, 14 því að hann réttir hlut þjóðar sinnar og miskunnar þjónum sínum.

15 Heiðingjarnir tilbiðja skurðgoð úr gulli og silfri, handaverk manna 16 – mállaus
og sjónlaus skurðgoð, 17 sem hvorki heyra né draga andann. 18 Smiðir þeirra líkjast
þeim og þeir sem tilbiðja þau.

19 Ísrael, lofa þú Drottin! Æðstuprestar Arons, vegsamið nafn hans, 20 og einnig
þið prestar af Levíætt. Já, lofið nafn hans, öll þið sem treystið honum og óttist hann.
21 Þið íbúar Jerúsalem, lofið Drottin, hann sem býr í Jerúsalem! Hallelúja!

136

1 Þakkið Drottni, því að hann er góður, miskunn hans varir að eilífu!

2 Þakkið Guði guðanna, því að miskunn hans varir að eilífu. 3 Þakkið Drottni
drottnanna, því að miskunn hans varir að eilífu.

4 Lofið hann sem einn gjörir furðuverk, því að miskunn hans varir að eilífu. 5 Lofið
hann sem skapaði himininn, því að miskunn hans varir að eilífu. 6 Lofið hann sem
aðskildi höf og lönd, því að miskunn hans varir að eilífu. 7 Lofið hann sem skapaði
ljósgjafa himinsins, því að miskunn hans varir að eilífu. 8 Sólina til að ráða deginum,
því að miskunn hans varir að eilífu 9 og tunglið og stjörnurnar til að ráða um nætur,
því að miskunn hans varir að eilífu. 10 Lofið Guð sem laust frumburði Egypta, því
að miskunn hans við Ísrael varir að eilífu. 11-12 Hann leiddi þá út með mætti sínum
og sinni voldugu hendi, því að miskunn hans við Ísrael varir að eilífu. 13-14 Lofið
Drottin sem opnaði þeim leið gegnum Rauðahafið, því að miskunn hans – varir að
eilífu, 15 en drekkti í hafinu hersveitum faraós, því að miskunn hans við Ísrael varir
að eilífu.

16 Lofið hann sem leiddi lýð sinn yfir auðnina, því að miskunn hans varir að eilífu.
17 Lofið hann sem frelsaði lýð sinn undan voldugum konungum, því að miskunn hans
varir að eilífu 18 og laust þá til dauða, þessa óvini Ísraels, því að miskunn hans við
Ísrael varir að eilífu: 19 Síhon, Amoríta-konung, því að miskunn Guðs við Ísrael
varir að eilífu 20 – og Óg, konung í Basan – því að miskunn hans við Ísrael varir
að eilífu. 21 Guð gaf Ísrael lönd þessara konunga til eilífrar eignar, því að miskunn

hans varir að eilífu. 22 Já, þau skyldu verða varanleg gjöf til Ísrael, þjóns hans, því
að miskunn hans varir að eilífu.
23 Hann minntist okkar í eymd okkar, því að miskunn hans varir að eilífu 24 og
frelsaði okkur frá óvinum okkar, því að miskunn hans varir að eilífu.
25 Hann gefur fæðu öllu því sem lifir, því að miskunn hans varir að eilífu. 26 Já,
færið Guði himnanna þakkir, því að miskunn hans varir að eilífu!

137

1 Við sátum á bökkum Babylonsfljóts og minntumst Jerúsalem – og grétum.
2 Gígjurnar höfum við lagt til hliðar, hengt þær á greinar pílviðarins. 3-4 Hvernig
eigum við að geta sungið? Samt heimta kúgarar okkar söng, vilja að við syngjum
gleðiljóð frá Síon! 5-6 Ef ég gleymi þér Jerúsalem, þá visni mín hægri hönd! Ef ég
elska annað umfram Jerúsalem, þá sé mér mátulegt að missa málið og tapa röddinni.
7 Ó, Drottinn, gleymdu ekki orðum Edómíta, daginn þegar Babyloníumenn
hernámu Jerúsalem. „Rífið allt til grunna!“ æptu þeir. 8 Þú Babýlon, ófreskja
eyðingarinnar, þú munt sjálf verða lögð í rúst. Lengi lifi þeir sem eyða þig – þig
sem eyddir okkur. 9 Og heill þeim sem tekur ungbörn þín og slær þeim við stein!

138

1 Drottinn, ég þakka þér af öllu hjarta! Ég vil lofsyngja þér í áheyrn englanna
á himnum. 2 Ég vil falla fram fyrir þínu heilaga musteri, þakka þér elsku þína og
trúfesti, og loforð þín sem þú hefur innsiglað með þínu mikilfenglega nafni. 3 Þegar
ég bið, þá heyrir þú bænir mínar, styrkir mig og hughreystir.
4 Konungar jarðarinnar skulu þakka þér, Drottinn, því að allir heyra þeir rödd þína.
5 Já, þeir skulu syngja um verk Drottins, því að mikil er dýrð hans. 6 En þótt Drottinn
sé mikill, þá lýtur hann að hinum lítilmótlegu, en hrokafullir halda sig fjarri. 7 Þótt
ég sé umvafinn erfiðleikum, muntu sjá um að allt fari vel. Þú réttir fram hnefann
gegn óvinum mínum. Kraftur þinn mun frelsa mig. 8 Drottinn mun leysa úr öllum
mínum málum – því að Drottinn, miskunn þín varir að eilífu. Yfirgef mig ekki, því
að ég er verk handa þinna.

139

1 Drottinn, þú rannsakar mig út og inn og veist allt um mig. 2 Hvort ég sit eða
stend, það veist þú. Og þú lest hugsanir mínar úr fjarlægð! 3 Þú veist hvert ég stefni
og þekkir langanir mínar. Og hvort sem ég geng eða ligg, þá athugar þú það. Þú
veist öllum stundum hvar ég er. 4 Þú þekkir orðin á tungu minni áður en ég opna
munninn! 5 Þú bæði fylgir mér og ferð á undan mér, leggur hönd þína á höfuð mitt
og blessar mig.
6 Þetta er stórkostlegt! Já, næstum of gott til að vera satt! 7 Hvert get ég farið frá
anda þínum eða flúið frá augliti þínu? 8 Fari ég til himna, þá ertu þar, til dánarheima,
þá ertu líka þar! 9 Ef ég svifi á skýjum morgunroðans og settist við fjarlæga strönd,
10 einnig þar mundi hönd þín leiða mig og ég finna styrk þinn og vernd. 11 Og þótt
ég reyndi að læðast frá þér inn í myrkrið, þá myndi nóttin lýsa eins og dagur! 12 Því
að myrkrið hylur ekkert fyrir Guði, dagur og nótt eru jöfn fyrir þér.
13 Öll líffæri mín hefur þú skapað, ofið þau í kviði móður minnar. 14 Þökk, að þú
skapaðir mig eins undursamlega og raun ber vitni! Þetta er dásamlegt um að hugsa!
Handaverk þín eru stórkostleg – það er mér alveg ljóst. 15 Þú varst til staðar þegar
ég var myndaður í leyni. 16 Þú þekktir mig þegar ég var fóstur í móðurkviði og
áður en ég sá dagsins ljós hafðir þú ákvarðað alla mína ævidaga – sérhver dagur
var skráður í bók þína!

17-18 Hugsanir þínar, ó Guð, eru mér torskildar, en samt eru þær stórkostlegar! Ef
ég reyndi að telja þær, þá yrði það mér ofviða því að þær eru fleiri en sandkorn á
sjávarströnd! Já, ég mundi vakna eins og af draumi, en hugur minn, hann væri enn
hjá þér!
19 Vissulega munt þú, Guð, útrýma níðingunum. Já, burt með ykkur, þið
morðingjar! 20 Þeir guðlasta og hreykja sér upp gegn þér – hvílík heimska!
21 Drottinn, ætti ég ekki að hata þá sem þig hata? Og ætti ég ekki að hafa viðbjóð á
þeim? 22 Jú, ég hata þá, því að þínir óvinir eru mínir óvinir.
23 Prófaðu mig Guð. Rannsakaðu hjarta mitt og hugsanir mínar. 24 Sýndu mér það
í fari mínu sem hryggir þig og leiddu mig svo áfram veginn til eilífs lífs.

140

1-2 Ó, Drottinn, frelsaðu mig frá vondum mönnum. Verndaðu mig gegn ofbeld-
ismönnunum 3 sem sitja á svikráðum alla daga og vekja ófrið. 4 Orð þeirra eru eins
og eitruð höggormsbit. 5 Varðveittu mig gegn ofbeldi þeirra og svikráðum. 6 Þessir
ofríkismenn hafa lagt gildru fyrir mig, sett út snöru sína. Þeir bíða þess að geta
kastað yfir mig neti, flækja mig í möskva sína.
7-8 Ó, Drottinn, þú ert minn Guð! Hlustaðu á grátbeiðni mína! Láttu ekki svikráð
níðinganna heppnast. 9 Láttu þá ekki ná árangri eða hreykja sér hátt. 10 Svikráð
þeirra komi þeim sjálfum í koll! 11 Eldsglóðum rigni yfir þá. Steyptu þeim í gjár sem
þeir komast ekki úr.
12 Láttu lygara einskis ávinnings njóta í landi okkar, en refsaðu þeim í skyndi.
13 Drottinn mun örugglega rétta hlut fólks sem þolað hefur ofsóknir þeirra, hann
mun flytja mál hinna snauðu. 14 Hinir guðhræddu þakka þér. Þeir fá að lifa í nálægð
þinni.

141

1 Drottinn, þú hefur hlustað á bæn mína, svaraðu mér fljótt! Heyr þegar ég hrópa
til þín eftir hjálp. 2 Líttu á bæn mína sem kvöldfórn, eins og reykelsi sem stígur upp
til þín.
3 Hjálpaðu mér, Drottinn, að gæta munns míns – innsiglaðu varir mínar! 4 Frelsaðu
mig frá löngun í hið illa. Forðaðu mér frá félagsskap við syndara og þeirra vondu
verkum. Láttu mig sneiða hjá svallveislum þeirra. 5 Hirting frá guðhræddum manni
er mér til góðs – hún er áhrifaríkt læknislyf! Ég vil ekki hlusta á hrós vondra manna.
Ég bið gegn illsku þeirra og svikum. 6-7 Þegar foringjar þeirra fá sinn dóm, þegar
þeim verður hrint fram af kletti, þá munu menn þessir hlusta á viðvörun mína og
skilja að ég vildi þeim vel. 8 Drottinn, ég horfi til þín í von um hjálp. Þú ert skjól mitt.
Láttu þá ekki tortíma mér. 9 Forðaðu mér frá gildrum þeirra. 10 Hinir óguðlegu falli
í eigin net, en ég sleppi heill á húfi.

142

1-2 Ég bið og bið til Drottins, stöðugt grátbæni ég hann. 3 Ég er hræddur og
ráðvilltur. Þú einn þekkir leiðina framhjá gildrum óvina minna. 4 Enginn maður
hugsar hlýtt til mín. Hvergi er góð ráð að fá. Öllum er sama um mig. 5 Því bið ég til
Drottins og segi: „Drottinn, þú einn ert skjól mitt á jörðu, ég er hvergi öruggur nema
hjá þér. 6 Heyrðu hróp mitt því að ég er mjög þjakaður. Frelsaðu mig frá þeim sem
ofsækja mig, því að þeir eru mér yfirsterkari. 7 Leiddu mig úr þessum mikla vanda
og þá mun ég lofa þig. Hinir guðhræddu munu þyrpast til mín og fagna með mér
yfir hjálp þinni.“

143

1 Drottinn, heyrðu bæn mína. Svaraðu ákalli mínu, því að þú ert réttlátur og
stendur við orð þín. 2 Leiddu mig ekki fyrir dóm, því að enginn er réttlátur frammi
fyrir þér.
3 Óvinir mínir eltu mig og náðu mér. Þeir slógu mig til jarðar og drógu mig inn í
myrkrið – ég er eins og þeir sem gengnir eru til grafar. 4 Ég eygi enga von, er lamaður
af ótta. 5 Ég hugsa um máttarverk þau sem þú vannst fyrir langa löngu. 6 Ég leita
þín. Mig þyrstir eftir þér eins og örþrota land, skrælnað af þurrki. 7 Komdu skjótt,
Drottinn og bjargaðu mér, því að ég er að örmagnast! Snúðu ekki við mér bakinu, því
að þá væri úti um mig. 8 Sýndu mér miskunn þína að morgni, því að þér treysti ég.
Sýndu mér þann veg er ég á að ganga, því að bæn mín er beðin í einlægni. 9 Frelsaðu
mig undan óvinum mínum, Drottinn minn, ég vil flýja í skjól þitt. 10 Hjálpaðu mér
að gera vilja þinn, því að þú ert minn Guð. Þinn góði andi leiði mig um réttan veg.
11 Drottinn, láttu mig lífi halda og leystu mig úr öllum þessum nauðum, því að þú
ert réttlátur og veist að ég hef ekkert til saka unnið. 12 Ég er þjónn þinn. Þú elskar
mig og ert mér svo góður! Ryð þú burt þessum óvinum mínum og láttu þá hverfa
sem ofsækja mig.

144

1 Lofaður sé Drottinn! Hann er bjargið sem líf mitt er byggt á! Hann gefur mér
kraft og leikni í bardaga. 2 Hann er miskunn mín. Hann er vígi mitt, borg mín og
hjálpari, skjöldur minn og athvarf. Hann leggur þjóðir undir mig.
3 Drottinn, hvers virði er maðurinn að þú ómakir þig og minnist hans? Hvers vegna
skyldir þú yfirleitt skipta þér af fólki? 4 Því að maðurinn er eins og vindblær, dagar
hans eins og hverfandi skuggi.
5 Drottinn, sveigðu himininn og stígðu niður! Þegar þú tyllir þér á fjöllin þá rýkur
úr þeim. 6 Láttu eldingar leiftra, – skjóttu örvum þínum og tvístraðu óvinunum!
7 Réttu hönd þína niður og frelsaðu mig, dragðu mig upp úr hinum djúpu vötnum,
undan ofurvaldi óvinanna. 8 Munnur þeirra er fullur af svikum og með hægri hönd
sinni innsigla þeir lygi.
9 Ég vil syngja þér nýjan söng, ó Guð, og leika undir á tístrengjaða hörpu, 10 því að
þú veitir konungum okkar sigur. Þú frelsar þjón þinn Davíð undan sverði dauðans.
11 Bjargaðu mér! Frelsaðu mig undan óvinum þessum, þeir bæði ljúga og svíkja.
12-15 Nú vil ég lýsa landinu þar sem Drottinn er Guð – hamingjulandinu! Þar eru
synirnir hraustir og stæltir eins og þróttmikil tré. Dæturnar fagrar og prúðar eins
og úthöggnar hallarsúlur. Hlöðurnar fullar af alls konar afurðum. Hjarðir þúsunda
sauða liðast um hagana. Uxarnir eru klyfjaðir og ekkert skarð í múrnum. Friður
hvert sem litið er, enginn maður í útlegð og glæpir horfnir af strætunum. Já, sæl er
sú þjóð sem á Drottin að Guði.

145

1-2 Ég vil lofa þig, þú Guð minn og konungur, og vegsama nafn þitt hvern einasta
dag, já að eilífu! 3 Mikill er Drottinn! Lofið hann án afláts! Dýrð hans er meiri en við
fáum skilið! 4 Sérhver kynslóð fræðir börn sín um hans mörgu dásemdarverk. 5 Ég
vil íhuga dýrð þína og vegsemd, glæsileik þinn og kraftaverk. 6 Undur þín eru á allra
vörum, ég vil tala um stórvirki þín. 7 Öllum er ljúft að segja frá kærleika þínum,
syngja um réttlæti þitt. 8 Náðugur og miskunnsamur er Drottinn, seinn til reiði og
fullur góðvildar. 9 Drottinn er öllum góður og miskunn hans hvílir yfir öllu sem hann
hefur skapað. 10 Öll sköpunin þakkar þér Drottinn, og þjóð þín lofar þig. 11 Þau segja

frá dýrð ríkis þíns, og tala um kraft þinn og mátt. 12 Þau víðfrægja mikilleik þinn og máttarverk – dýrð konungdóms þíns. 13 Því að á ríki þínu er enginn endir, veldi þitt nær frá kynslóð til kynslóðar.

14 Drottinn reisir við hina föllnu og styður þá sem ætla að hníga. 15 Allra augu mæna á þig eftir hjálp, því að þú gefur þeim fæðu þeirra á réttum tíma. 16 Þú uppfyllir þarfir þeirra og blessar þá.

17 Drottinn er réttlátur og miskunnsamur í öllu sem hann gerir. 18 Hann er nálægur öllum sem ákalla hann í einlægni. 19 Hann uppfyllir þarfir þeirra sem óttast hann og elska. Hann heyrir hróp þeirra og hjálpar þeim. 20 Hann verndar alla þá sem elska hann, en útrýmir öllum óguðlegum.

21 Ég vil lofa Drottin! Og þið öll, vegsamið hans heilaga nafn á meðan ævi ykkar endist.

146

1 Dýrð sé Guði! Já, ég vil vegsama hann! 2 Ég vil lofa hann á meðan ég lifi, vegsama hann fram á síðustu stund.

3 Reiddu þig ekki á hjálp valdsmanna, því að þeir falla og ekkert verður úr aðstoð þeirra. 4 Þeir munu deyja og andi þeirra líður burt, áform þeirra verða að engu. 5 En sæll er sá maður sem reiðir sig á hjálp Guðs, Guðs Jakobs, sem vonar á Drottin, Guð sinn 6 – þann Guð sem skapaði himin og jörð og hafið og allt sem í því er. Hann er sá Guð sem óhætt er að treysta! 7 Hann leitar réttar fátækra og kúgaðra og gefur hungruðum brauð. Hann frelsar fanga, 8 opnar augu blindra, lyftir okinu af þeim sem eru að bugast. Drottinn elskar þá sem gera rétt. 9 Hann verndar útlendingana sem sest hafa að í landinu og gætir réttinda ekkna og einstæðinga, en ónýtir ráðabrugg vondra manna.

10 Drottinn mun ríkja að eilífu. Jerúsalem, veistu að Drottinn er konungur að eilífu?! Hallelúja!

147

1 Hallelúja! Já, lofið Drottin! Það er gott að lofa Drottin! Indælt og rétt!

2 Hann er að endurreisa Jerúsalem og flytja hina herleiddu heim. 3 Hann reisir upp hina niðurbeygðu og bindur um sár þeirra.

4 Hann þekkir fjölda stjarnanna, já og hverja fyrir sig með nafni! 5 Mikill er Drottinn! Vald hans er stórkostlegt! Þekking hans er takmarkalaus. 6 Drottinn styður auðmjúka, en varpar illmennum til jarðar. 7 Syngið honum þakkarljóð, lofið Guð með hörpuleik. 8 Hann fyllir himininn skýjum, gefur steypiregn og klæðir fjöllin grænu grasi. 9 Hann fæðir hin villtu dýr og hrafnarnir krunka til hans eftir æti. 10 Í hans augum kemst sprettharður foli varla úr sporunum og máttur mannsins má sín lítils. 11 En hann gleðst yfir þeim sem elska hann og reiða sig á kærleika hans og gæsku.

12 Lofa þú hann, Jerúsalem! Vegsama Guð þinn, Síon! 13 Því að hann hefur gert múra þína öfluga og blessað börnin þín. 14 Hann lætur frið haldast í landinu og fyllir hlöður þínar af úrvals hveiti. 15 Hann sendir boð sín til jarðar, skipanir hans berast hratt eins og vindurinn. 16 Skjannahvít mjöllin er frá honum komin og hrímið sem glitrar á jörðinni. 17 Haglélið er líka hans verk og frostið sem bítur í kinnarnar. 18 En síðan sendir hann hlýjan vorvind, snjórinn þiðnar og árnar ryðja sig. 19 Hann kunngjörði Ísrael lögmál sitt og ákvæði 20 – það hefur hann ekki gert við neina aðra þjóð, nei, þeim kennir hann ekki fyrirmæli sín.

Hallelúja! Dýrð sé Drottni!

148

1 Þið sem búið á himnum, lofið Drottin! Lofið hann í upphæðum!
2 Lofið hann allir englar, allar hersveitir himnanna. 3 Lofið hann sól og tungl og allar lýsandi stjörnur. 4 Lofið hann hæstu himnar og þú dögg er svífur um háloftin.
5 Allt sem hann hefur skapað lofi nafn hans, því að þegar hann talaði, þá varð það allt til, 6 hann fékk þeim stað um aldur og ævi, setti þeim lögmál sem þau fá ekki brotið.
7 Lofið Drottin einnig á jörðu, líka þið skepnur í hafdjúpunum. 8 Eldur og hagl, snjór, regn, vindur og veður öll, – allt hlýði það Drottni. 9 Allt skal þetta lofa Drottin: fjöll og hæðir, ávaxtatré sem önnur tré, 10 villidýr og búfé, höggormar og fuglar 11 konungar og allar þjóðir, höfðingjar og dómarar, 12 piltar og stúlkur, aldraðir og börn. 13 Sameiginlega skulu þau lofa Drottin, því að hann einn er þess verður og dýrð hans er ofar himni og jörðu. 14 Hann hefur gert þjóð sína volduga. Heldur uppi heiðri hinna guðhræddu – lýðs Ísraels, þjóðarinnar sem honum stendur næst. Hallelúja! Dýrð sé Drottni!

149

1 Hallelúja! Lofið Drottin! Syngið honum nýjan söng. Lofsyngið honum öll þjóðin.
2 Ó, Ísrael, gleð þig yfir skapara þínum. Þið sem búið í Jerúsalem, fagnið yfir konungi ykkar! 3 Lofið nafn hans með gleðidansi og leikið fyrir hann á bumbur og gígjur.
4-5 Drottinn hefur unun af lýð sínum. Hann frelsar hina auðmjúku. Hinir trúuðu gleðjist með sæmd og syngi fagnandi í hvílum sínum.
6-7 Lofið hann, þið fólk hans! Framkvæmið refsingu hans á þjóðunum með tvíeggjuðu sverði. 8 Setjið konunga þeirra og fyrirmenn í járn og fullnægið á þeim skráðum dómi. Drottinn er vegsemd þjóðar sinnar. Hallelúja!

150

1 Hallelúja! Lofið Drottin! Lofið hann í musteri hans, lofið hann á himnum. 2 Lofið hann fyrir máttarverk hans. Lofið hann fyrir mikilleik hátignar hans.
3 Lofið hann með lúðrablæstri, hörpu og gígju. 4 Lofið hann með strengjaleik og hjarðpípum. 5 Lofið hann með hljómandi skálabumbum, já og með hvellum skálabumbum!
6 Allt sem andardrátt hefur lofi Drottin! Einnig þú! Hallelúja!

Matteus

Ættartala Jesú Krists

1 Þessir eru forfeður Jesú Krists, afkomanda Davíðs konungs og Abrahams:
2 Abraham var faðir Ísaks. Ísak var faðir Jakobs. Jakob var faðir Júda og bræðra
hans. 3 Júda var faðir Peresar og Sera (móðir þeirra hét Tamar). Peres var faðir
Esroms. Esrom var faðir Rams, 4 en Ram var faðir Ammínadabs og sonur hans var
Nakson. Nakson var faðir Salmons. 5 Salmon var faðir Bóasar (kona hans var Rut).
Óbeð var faðir Ísaís, 6 en Ísaí faðir Davíðs konungs og Davíð faðir Salómons (móðir
hans var ekkja Úría). 7 Salómon var faðir Róbóams og sonur hans var Abía. Abía var
faðir Asafs. 8 Asaf var faðir Jósafats. Jósafat var faðir Jórams og Jóram faðir Ússía.
9 Ússía var faðir Jótams, en sonur hans var Akas og Esekía var sonur hans. 10 Esekía
var faðir Manasse, en hann var faðir Amoss og Amos faðir Jósía. 11 Jósía var faðir
Jekonja og bræðra hans (þeir fæddust í herleiðingunni til Babýlon).
12 Eftir herleiðinguna: Jekonja var faðir Sealtíels, Sealtíel var faðir Serúbabels,
13 Serúbabel faðir Abíúds og Abíúd faðir Eljakíms. Eljakím var faðir Asórs, 14 en
sonur hans var Sadók. Og Sadók var faðir Akíms, Akím faðir Elíúds 15 og Elíúd faðir
Eleasars. Eleasar var faðir Mattans, Mattan faðir Jakobs og 16 Jakob faðir Jósefs en
hann var eiginmaður Maríu, móður Jesú Krists.
17 Þetta eru fjórtán ættliðir frá Abraham til Davíðs konungs, fjórtán ættliðir frá
Davíð fram að herleiðingunni og einnig fjórtán ættliðir frá herleiðingunni fram til
Krists.

Fæðing barnsins sögð fyrir

18 Aðdragandinn að fæðingu Jesú var á þessa leið: María móðir hans var trúlofuð
Jósef. Hún varð þunguð af völdum heilags anda meðan hún var enn ósnortin
mey. 19 Jósef, unnusti hennar, sem var mjög sómakær maður, ákvað þá að slíta
trúlofuninni í kyrrþey, því að hann vildi ekki valda henni opinberri smán.
20 Eitt sinn er hann var að íhuga þetta á andvökunóttu, sofnaði hann og dreymdi
að engill stóð hjá honum og sagði:
„Jósef, sonur Davíðs, hikaðu ekki við að kvænast Maríu, því að barnið sem hún
gengur með, er getið af heilögum anda. 21 Hún mun eignast son, og þú skalt láta
hann heita Jesú (sem þýðir Guð frelsar), því að hann mun frelsa þjóð sína frá syndum
hennar. 22 Þannig mun rætast það sem spámaður Guðs sagði: 23 „Takið eftir! Meyjan
mun þunguð verða! Hún mun fæða son og hann verða kallaður „Immanúel“ (en það
þýðir Guð er með okkur)“.“
24 Þegar Jósef vaknaði, ákvað hann að gera eins og engillinn hafði sagt honum
og ganga að eiga Maríu, 25 þau höfðu þó ekki kynmök fyrr en eftir að sonurinn var
fæddur. Og Jósef gaf drengnum nafnið Jesús.

2

Jesús fæðist

1 Jesús fæddist í bænum Betlehem í Júdeu á valdatímum Heródesar konungs. Um
það leyti komu stjörnufræðingar til Jerúsalem frá Austurlöndum og spurðu:
2 „Hvar er nýfæddi Gyðingakonungurinn? Við höfum séð stjörnu hans austur í
löndum og nú erum við komnir til þess að sýna honum lotningu.“

3 Heródes konungur varð óttasleginn er hann heyrði þetta, og alls kyns sögusagnir
komust á kreik í Jerúsalem. 4 Heródes kallaði því saman trúarleiðtoga Gyðinga og
spurði:
„Hafa spámennirnir sagt hvar Kristur eigi að fæðast?“
5 „Já,“ svöruðu leiðtogarnir, „í Betlehem, því að þannig skrifaði Míka spámaður:
6 „Þú Betlehem litla, þú ert ekki einhver þýðingarlaus smábær í Júdeu, því frá þér
mun koma höfðingi sem annast þjóð mína, Ísrael“.“
7 Heródes sendi þá stjörnufræðingunum leynileg boð um að finna sig, og á þeim
fundi fékk hann að vita hvenær þeir hefðu fyrst séð stjörnuna. Síðan sagði hann:
8 „Farið til Betlehem og leitið að barninu, og þegar þið hafið fundið það, skuluð þið
koma aftur og láta mig vita hvar það er, svo að ég geti einnig veitt því lotningu!“
9 Að þessum viðræðum loknum héldu stjörnufræðingarnir aftur af stað. Og sjá!
Stjarnan birtist þeim á ný og fór fyrir þeim uns hún staðnæmdist loks yfir Betlehem.
10 Gleði þeirra var takmarkalaus! 11 Þeir gengu inn í húsið þar sem María og barnið
voru, krupu á kné frammi fyrir því og tilbáðu það. Síðan tóku þeir upp farangur
sinn og gáfu barninu gull, reykelsi og myrru.
12 Á heimleiðinni komu þeir ekki við í Jerúsalem til þess að hitta Heródes, því að
Guð hafði sagt þeim í draumi að fara aðra leið.

Flóttinn til Egyptalands

13 Þegar þeir voru farnir, dreymdi Jósef að hann sæi engil frá Drottni sem sagði:
„Flýðu til Egyptalands og taktu með þér barnið og móður þess, því að Heródes
konungur sækist eftir lífi barnsins. Vertu síðan um kyrrt í Egyptalandi þar til ég segi
þér að snúa heim aftur.“
14 Jósef lagði af stað til Egyptalands með barnið og Maríu þessa sömu nótt. 15 Þar
dvöldust þau uns Heródes konungur lést, en þá rættust orð spámannsins: „Ég
kallaði son minn frá Egyptalandi.“

Saklausum fórnað

16 Heródes varð æfur af reiði þegar hann komst að því að stjörnufræðingarnir
höfðu brugðist honum og sendi þegar í stað alla hermenn til Betlehem. Hann gaf
þeim skipun um að drepa alla drengi, tveggja ára og yngri, sem ættu heima þar
í nágrenninu. Þetta gerði Heródes vegna þess að stjörnufræðingarnir höfðu sagt
honum að þeir hefðu fyrst séð stjörnuna tveimur árum áður. 17 Jeremía spámaður
hafði sagt fyrir um þennan hryllilega verknað Heródesar með þessum orðum: 18 „Í
Rama kveður við angistarvein og óstöðvandi grátur. Rakel grætur börnin sín. Hún
er óhuggandi því þau eru ekki lengur lífs.“
19 Eftir dauða Heródesar birtist engill Drottins Jósef í draumi í Egyptalandi og sagði:
20 „Rís þú á fætur og farðu aftur til Ísraels með Jesú og móður hans.“
21 Hann sneri því þegar í stað aftur til Ísraels með Jesú og móður hans. 22 Á
leiðinni frétti hann sér til mikils ótta að nýi konungurinn í Júdeu væri Areklás, sonur
Heródesar. Þá var hann varaður við í öðrum draumi, að fara til Júdeu, og því héldu
þau til Galíleu 23 og settust að í Nasaret. Þar með rættist þessi spádómur um Krist:
„Hann mun kallaður Nasarei.“

3

Jóhannes skírari tekur til starfa

1 Meðan þau bjuggu í Nasaret tók Jóhannes skírari að predika í óbyggðum Júdeu.
Kjarninn í boðskap hans var þessi:

2 „Snúið ykkur frá syndinni og til Guðs, því ríki himnanna er nálægt.“ 3 Jesaja
spámaður sagði þannig fyrir um starf Jóhannesar mörgum öldum áður: „Ég heyri
hrópað í auðninni: Ryðjið Drottni veg – gjörið beinar brautir hans.“
4 Klæðnaður Jóhannesar var ofinn úr úlfaldahári, og hann notaði leðurbelti. Hann
lifði á engisprettum og villihunangi. 5 Fólk streymdi frá Jerúsalem, allri Júdeu og úr
Jórdandalnum til þess að hlusta á hann. 6 Þá sem játuðu syndir sínar skírði hann í
ánni Jórdan. 7 Margir farísear og saddúkear komu til að láta skírast hjá Jóhannesi.
Þegar hann sá þá koma ásakaði hann þá opinberlega og sagði:
„Þið höggormssynir! Hver hefur sagt að þið gætuð umflúið reiði Guðs? 8 Áður
en þið látið skírast verðið þið að sýna í verki að þið hafið snúið ykkur frá syndinni.
9 Þið skuluð ekki halda að þið getið sloppið með því að segja: „Það er allt í lagi með
okkur, við erum Gyðingar – afkomendur Abrahams“ það er engin trygging í því. Guð
gæti breytt grjótinu hérna í Gyðinga, ef hann vildi. 10 Nú þegar hefur öxi Guðs verið
reidd til höggs, því að dómurinn er skammt undan og hvert það tré sem ekki ber
ávöxt verður upp höggvið og brennt í eldi. 11 Þá sem iðrast synda sinna skíri ég í
vatni, en sá sem kemur á eftir mér er mér svo miklu æðri að ég er ekki einu sinni
verður þess að halda á skónum hans! 12 Hann mun skilja hismið frá kjarnanum og
safna korninu í hlöðuna en brenna hismið í óslökkvandi eldi.“

Skírn Jesú

13 Þá kom Jesús frá Galíleu til árinnar Jórdan til þess að skírast hjá Jóhannesi,
14 en Jóhannes færðist undan að skíra hann og sagði:
„Kemur þú til að skírast hjá mér?! Ég þyrfti fremur að fá skírn hjá þér.“
15 „Láttu þetta samt eftir mér því þá gerum við það sem rétt er,“ sagði Jesús.
Þá skírði Jóhannes hann. 16 Þegar Jesús steig upp úr vatninu að skírninni lokinni,
opnuðust himnarnir yfir honum og hann sá anda Guðs koma niður yfir sig, í dúfulíki,
17 og rödd af himni sagði: „Þessi er minn elskaði sonur sem ég hef velþóknun á.“

4

Jesú freistað

1 Eftir þetta leiddi heilagur andi Jesú út í óbyggðina, til þess að hans yrði freistað
af Satan. 2 Þegar Jesús hafði verið þar matarlaus í fjörutíu sólarhringa var hungrið
farið að sverfa að. 3 Þá reyndi Satan að fá hann til að breyta steinum í brauð og sagði:
„Ef þú ert sonur Guðs, þá breyttu þessum steinum í brauð.“
4 „Nei!“ svaraði Jesús. „Biblían segir að fæðan sé manninum ekki hið eina
nauðsynlega heldur það að fara eftir orði Guðs.“
5 Satan fór þá með hann til Jerúsalem, upp á þak musterisins, og sagði:
6 „Ef þú ert sonur Guðs þá kastaðu þér fram af þakbrúninni, því að Biblían segir:
„Guð mun senda engla sína til að gæta þín, þeir munu vernda þig svo þú slasist ekki
á steinunum fyrir neðan.“ “
7 „Já, en hún segir einnig að enginn skuli leggja heimskulegar þrautir fyrir Drottin,
Guð sinn!“ svaraði Jesús byrstur.
8 Því næst fór Satan með Jesú upp á hátt fjall og sýndi honum þaðan þjóðir heimsins
og alla dýrð þeirra. 9 „Allt þetta mun ég gefa þér, ef þú krýpur fyrir mér og tilbiður
mig.“
10 „Burt með þig Satan!“ skipaði Jesús. „Guðs orð segir: „Drottin Guð þinn átt þú
að tilbiðja og hlýða honum einum.“ “
11 Þá fór Satan burt, en englar komu og þjónuðu Jesú.

Jesús byrjar að predika

12-13 Þegar Jesús frétti að Jóhannes hefði verið handtekinn, fór hann norður í
Galíleu. Hann fluttist frá Nasaret og settist að í Kapernaum, sem er við Galíleuvatnið
í héraði Sebúlóns og Naftalí. 14 Þá rættist þessi spádómur Jesaja:
15-16 „Í landi Sebúlons og landi Naftalí við vatnið – héraðinu handan Jórdan og í
Efri-Galíleu þar sem margir útlendingar búa – var fólkið í myrkri, en dag einn braust
ljósið fram og skein á meðal þess.“
17 Upp frá þessu tók Jesús að predika:
„Snúið ykkur frá syndinni og til Guðs, því að ríki himnanna er nálægt.“

Köllun fiskimanna

18 Dag einn var hann á gangi við Galíleuvatnið. Þá hitti hann tvo menn á báti við
ströndina. Þetta voru Símon, sem kallaður var Pétur, og Andrés bróðir hans. Þeir
voru fiskimenn og voru að kasta neti í vatnið.
19 Jesús kallaði til þeirra: „Komið og fylgið mér, og ég skal kenna ykkur að veiða
menn!“ 20 Þá yfirgáfu þeir netin og fóru með honum.
21 Spölkorn þaðan sá hann tvo aðra menn við vatnið, Jakob og Jóhannes, sem
einnig voru bræður. Þeir sátu þar í báti ásamt Sebedeusi föður sínum og bættu net.
Jesús kallaði einnig á þá og 22 þeir stóðu samstundis upp frá vinnunni, skildu föður
sinn eftir og fylgdu Jesú.

Jesús læknar marga

23 Jesús ferðaðist um alla Galíleu og talaði í samkomuhúsum Gyðinga (en þar fóru
guðþjónustur fram). Hann predikaði gleðiboðskapinn um guðsríki og læknaði hvers
konar sjúkdóma og meinsemdir. 24 Fregnir af kraftaverkum hans bárust langt út fyrir
Galíleu. Sjúkt fólk kom jafnvel alla leið frá Sýrlandi til að fá lækningu hjá honum.
Hann læknaði alla sjúka (sama hver sjúkdómurinn var), einnig geðveika og lamaða,
og þá sem haldnir voru illum öndum. 25 Mikill mannfjöldi fylgdi honum hvert sem
hann fór – fólk frá Galíleu, bæjunum tíu austanvert við Galíleuvatnið, Jerúsalem,
Júdeu og jafnvel frá landsvæðinu handan Jórdanar.

5

Sæluboðin

1 Dag nokkurn þegar fólkið þyrptist að honum fór hann upp á fjallið ásamt
lærisveinum sínum, 2 settist þar niður og kenndi:
3 „Sælir eru auðmjúkir, því að þeirra er himnaríki.
4 Sælir eru sorgmæddir, því að þeir munu huggaðir verða.
5 Sælir eru hógværir, því að þeir munu eignast landið.
6 Sælir eru þeir sem þrá réttlætið, því að það mun falla þeim í skaut.
7 Sælir eru miskunnsamir, því að þeim mun miskunnað verða.
8 Sælir eru hjartahreinir, því að þeir munu sjá Guð.
9 Sælir eru þeir sem vinna að friði, því að þeir munu kallaðir verða synir Guðs.
10 Sælir eru þeir sem ofsóttir eru fyrir trú sína á mig, því að þeirra er himnaríki.
11 Gleðjist og fagnið þegar fólk talar illa um ykkur, ofsækir ykkur eða ber lognar
sakir á ykkur vegna þess að þið fylgið mér, 12 því að mikil laun bíða ykkar á himnum!
Minnist þess að hinir fornu spámenn þoldu einnig ofsóknir.

Salt og ljós

13 Þið eruð salt jarðarinnar, þið eigið að bæta heiminn! Hvernig færi ef þið misstuð
seltuna? Þið yrðuð einskis nýt eins og rusl sem fleygt er út og fótum troðið. 14 Þið
eruð ljós heimsins. Allir sjá borg sem reist er á fjalli. 15-16 Felið því ekki ljósið ykkar

heldur látið það skína til að allir sjái það! Leyfið öllum að sjá góðverk ykkar, svo að þeir þakki föður ykkar á himnum.

Kristur uppfyllir lögmálið

17 Misskiljið mig ekki. Ég kom ekki til að afnema lög Móse og viðvaranir
spámannanna. Nei, ég kom til að uppfylla hvort tveggja og staðfesta það. 18 Ég
segi ykkur satt: Hver einasta grein lögbókarinnar mun standa óhögguð uns tilgangi
hennar hefur verið náð. 19 Þar af leiðir að sá sem brýtur hið minnsta boðorð og
hvetur aðra til þess að gera hið sama verður minnstur í himnaríki. En sá sem kennir
lög Guðs og fer eftir þeim mun verða mikill í himnaríki. 20 Ég vil benda ykkur á
eitt: Ef góðverk ykkar verða ekki fremri góðverkum faríseanna og annarra leiðtoga
þjóðarinnar, þá komist þið alls ekki inn í guðsríkið.

Morð á upptök í hjartanu

21 Þannig segir í lögum Móse: „Drepir þú mann, verður þú sjálfur að deyja.“ 22 En
ég bæti við: Ef þú reiðist – jafnvel þótt það sé aðeins við bróður þinn á þínu eigin
heimili – vofir dómurinn yfir þér! Ef þú kallar vin þinn fífl, átt þú á hættu að þér
verði stefnt fyrir réttinn! Og bölvir þú honum áttu eld helvítis yfir höfði þér. 23 Ef þú
stendur frammi fyrir altarinu í musterinu og ert að færa Guði fórn, og minnist þess
þá allt í einu að vinur þinn hefur eitthvað á móti þér, 24 skaltu skilja fórn þína eftir
hjá altarinu, fara og biðja hann fyrirgefningar og sættast við hann. Komdu síðan
aftur og berðu fram fórnina. 25 Flýttu þér að sættast við óvin þinn áður en það er
um seinan, því að annars mun hann draga þig fyrir rétt. Þá verður þér varpað í
skuldafangelsi, 26 þar sem þú verður að dúsa uns þú hefur greitt þinn síðasta eyri.

Hórdómur í huganum

27 Boðorðið segir: „Þú skalt ekki drýgja hór.“ 28 En ég segi: Sá sem horfir á konu
með girndarhug, hefur þegar drýgt hór með henni í huga sínum. 29 Ef það sem þú
sérð með auga þínu verður til þess að þú fellur í synd, skaltu stinga augað úr þér og
fleygja því. Betra er að hluti af þér eyðileggist en að þér verði öllum kastað í víti.
30 Ef hönd þín – jafnvel sú hægri – kemur þér til að syndga, þá er betra að höggva
hana af og fleygja henni en að lenda í helvíti.

Hjónabandið er heilagt og bindandi

31 Í lögum Móse segir svo: „Sá sem vill skilja við konu sína verður að fá henni
skilnaðarbréf.“ 32 En ég segi: Skilji maður við konu sína af annarri ástæðu en þeirri
að hún hafi verið honum ótrú, veldur hann því að hún drýgir hór, og sá sem síðar
kvænist henni drýgir einnig hór.

Sverjið ekki

33 Þið þekkið líka þessa gömlu reglu: „Þú skalt ekki sverja rangan eið, og haltu
þau heit sem þú hefur gefið Guði.“ 34 Ég segi: Sverjið ekki, hvorki við himininn, því
að hann er hásæti Guðs, 35 né jörðina, því hún er fótskör hans. Sverjið ekki við
Jerúsalem, því hún er borg hins mikla konungs. 36 Þú mátt ekki heldur sverja við
höfuð þitt, því þú getur ekki einu sinni breytt háralit þínum, hvað þá meira. 37 Látið
nægja að segja: Já, ég vil… eða: Nei, ég vil ekki! Það á að vera hægt að treysta því
sem þú segir. Þurfir þú að staðfesta orð þín með eiði er ekki allt með felldu.

Gakktu auka mílu

38 Í lögum Móse stendur: „Stingi maður auga úr öðrum manni, skal hann sjálfur
gjalda fyrir það með eigin auga. Brjóti einhver tönn úr þér, skaltu brjóta tönn úr
honum í staðinn.“ 39 Ég segi hins vegar: Launið ekki ofbeldi með ofbeldi! Slái einhver

þig á aðra kinnina, snúðu þá einnig hinni að honum. 40 Höfði einhver mál gegn þér þannig að þú tapar skyrtunni þinni, skaltu líka láta yfirhöfn þína af hendi. 41 Ef hermenn skipa þér að bera varning sinn eina mílu, þá skaltu bera hann tvær. 42 Gefðu þeim sem biðja þig, og snúðu ekki bakinu við þeim sem vilja fá lán hjá þér.

Elskið óvini ykkar

43 Sagt hefur verið: „Elskaðu vini þína og hataðu óvini þína.“ 44 En ég segi: Elskið óvini ykkar og biðjið fyrir þeim sem ofsækja ykkur. 45 Ef þið gerið það, komið þið fram eins og hæfir sonum hins himneska föður. Hann lætur sólina skína jafnt á vonda sem góða. Hann lætur einnig rigna jafnt hjá réttlátum sem ranglátum. 46 Hvaða góðverk er það að elska þá eina sem elska ykkur? Jafnvel skattheimtumennirnir gera það. 47 Eruð þið nokkuð frábrugðin heiðingjunum, ef þið eruð einungis vinir vina ykkar? Nei! 48 Verið því fullkomin eins og ykkar himneski faðir er fullkominn.

6

Þóknist Guði með góðverkum ykkar

1 Gætið þess að vinna ekki góðverk til þess eins að fá hrós hjá mönnum, því að þá farið þið á mis við launin frá föður ykkar á himnum. 2 Látið ekki á því bera, eins og hræsnararnir gera, ef þið gefið einhverjum eitthvað. Þeir láta blása í lúður fyrir sig í samkomuhúsunum og á götuhornunum til þess að fá hrós fyrir góðverk sín! Ég segi ykkur satt: Þeir hafa þegar fengið laun sín.

3 Gætið þess að ekki beri mikið á því þegar þið réttið einhverjum hjálparhönd. Segið vinstri hendinni ekki hvað sú hægri gerir! 4 Faðir ykkar á himnum veit leyndarmálið og mun launa ykkur.

Um bænina

5 Verið ekki eins og hræsnararnir þegar þið biðjið. Þeir biðja á áberandi hátt á götuhornum og í samkomuhúsunum, þar sem allir sjá þá. Ég segi ykkur satt. Allt og sumt sem þeir fá fyrir þetta er athygli annarra! 6 Vertu í einrúmi þegar þú biður. Lokaðu dyrunum og bið til föður þíns þannig að enginn viti. Faðir þinn, sem þekkir leyndar hugsanir þínar, mun bænheyra þig. 7-8 Þyljið ekki bænir ykkar í belg og biðu eins og heiðingjarnir. Þeir halda að bænin verði heyrð ef hún er nógu löng og fagurlega orðuð. Minnist þess að faðir ykkar veit nákvæmlega hvers þið þarfnist, jafnvel áður en þið biðjið. 9 Biðjið þannig:

„Kæri Faðir, þú sem ert á himnum, helgist þitt nafn. 10 Komi ríki þitt. Verði þinn vilji á jörðu eins og á himnum. 11 Gefðu okkur fæðu í dag eins og aðra daga. 12 Fyrirgefðu okkur syndirnar, eins og við fyrirgefum þeim sem syndga gegn okkur. 13 Leiddu okkur ekki í þyngri prófraunir en þær sem við fáum staðist og frelsaðu okkur frá illu. Amen.“ 14-15 Faðirinn á himnum mun fyrirgefa ykkur ef þið fyrirgefið þeim sem hafa brotið gegn ykkur, en ef þið fyrirgefið þeim ekki, mun hann ekki heldur fyrirgefa ykkur.

Nokkur orð um föstu

16 Fastið ekki þannig að á því beri eins og hræsnararnir. Þeir reyna að sýnast aðframkomnir, svo að fólk finni til með þeim en það eru einu launin sem þeir fá. 17 Verið heldur vel til fara, hreinir og snyrtilegir, 18 svo að engan gruni að þið séuð hungraðir. Faðir ykkar á himnum veit leyndarmálið og hann mun launa ykkur.

19 Safnið ekki auðæfum á jörðu, því að þar eyðast þau og þeim kynni að verða stolið. 20 Safnið heldur verðmætum á himnum! Þar munu þau aldrei rýrna og þar stafar engin hætta af þjófum. 21 Séu auðæfi þín á himnum, mun einnig hugur þinn og hjarta vera þar, því að hugurinn er bundinn við það sem þér finnst verðmætast.

Innra ljós

22 Augað er lampi líkamans. Ef augu þín eru heilbrigð, þá verður allur líkami þinn
bjartur. En ef þau eru sjúk, þá verður allur líkaminn dimmur. 23 Ef nú ljósið í þér er
myrkur, hvílíkt verður þá myrkrið.
24 Ekki er hægt að þjóna tveimur guðum, því að þið munuð hata annan en elska
hinn. Enginn getur þjónað bæði Guði og peningum.

Hafið ekki áhyggjur

25 Ráðlegging mín er þessi: Hafið engar áhyggjur af mat, drykk, fatnaði eða því
um líku. Þið eigið nú þegar líf og líkama, og það er miklu dýrmætara en fæðan og
fatnaðurinn. 26 Takið eftir fuglunum. Þeir hafa ekki áhyggjur af því hvað þeir eiga
að borða, þeir þurfa hvorki að sá né uppskera né safna í forðabúr, því að faðir ykkar
á himnum sér fyrir þeim. Þið eruð miklu dýrmætari en fuglarnir, í hans augum.
27 Haldið þið ef til vill að áhyggjurnar lengi lífið?
28 Hvers vegna hafið þið áhyggjur af fatnaði? Virðið fyrir ykkur blómin sem vaxa
á jörðinni. Þau kvíða engu. 29 Salómon, í allri sinni dýrð var þó ekki klæddur slíku
skarti sem þau! 30 Skyldi Guð ekki miklu fremur vilja annast ykkur fyrst honum
er svona umhugað um blómin, sem standa í dag en eru fallin á morgun! Æ, þið
lítiltrúaðir! 31-32 Hafið því engar áhyggjur af fæðu eða fötum! Verið ekki eins og
heiðingjarnir sem hugsa ekki um annað. Ykkar himneski faðir veit vel að þið þarfnist
alls þessa.
33 Sækist fyrst eftir að tilheyra honum og gera vilja hans, þá mun allt þetta veitast
ykkur að auki.
34 Kvíðið ekki morgundeginum því hann er einnig í hendi Guðs. Lifið einn dag í
senn.

7

Dæmið ekki

1 Verið ekki aðfinnslusamir, og þá munu aðrir ekki heldur finna að við ykkur. 2 Eins
og þú ert við aðra, munu þeir verða gagnvart þér. 3 Hvers vegna hefur þú áhyggjur
af flísinni í auga bróður þíns? Þú ert sjálfur með planka í auganu! – Já, heilan bjálka!
4 Er rétt af þér að segja: „Vinur, leyfðu mér að hjálpa þér að fjarlægja þessa flís úr
auganu á þér,“ meðan þú sérð alls ekki til vegna plankans sem er í þínu eigin auga?
5 Hræsnari! Losaðu þig fyrst við plankann, og eftir það muntu sjá vel til að hjálpa
bróður þínum.
6 Láttu ekkert heilagt í hendur spilltra manna. Kastaðu ekki perlum fyrir svín, því
þau munu troða þær niður í svaðið og ráðast að því búnu gegn þér.

Gefist ekki upp

7 Biðjið og þið munuð öðlast. Leitið og þið munuð finna. Knýið á og þá mun verða
lokið upp. 8 Því sá öðlast sem biður. Sá finnur sem leitar og fyrir þeim, sem á knýr,
mun opnað verða. 9 Hvaða maður gæfi barni sínu stein, ef það bæði um brauð? 10 Eða
höggorm, ef það bæði um fisk? Enginn! 11 Fyrst þið sem eruð vondir og syndugir
menn, hafið vit á að gefa börnunum ykkar góðar gjafir, hversu miklu fremur mun þá
faðir ykkar á himnum gefa þeim góðar gjafir sem biðja hann?
12 Vertu við aðra eins og þú vilt að þeir séu við þig – þetta er kjarninn í lögum
Móse.

Mjói vegurinn

13 Eina leiðin til himins liggur um þrönga hliðið. Vegurinn til glötunar er breiður
og hlið hans vítt – greiðfær leið öllum sem hana velja. 14 Vegurinn til lífsins er mjór
og hlið hans þröngt, fáir eru þeir sem finna hann.

15 Gætið ykkar á falskennendum sem dulbúa sig sem saklaus lömb, en eru hið innra
sem gráðugir úlfar. 16 Þið getið þekkt þá á afleiðingum orða þeirra og verka – á sama
hátt og þið þekkið tré af ávöxtum þess. Það er óþarfi fyrir ykkur að ruglast á vínviði
og þyrnirunna, eða á fíkjutré og þistlum. 17 Tré þekkist af ávöxtunum. 18 Tré sem
ber ljúffenga ávexti, ber ekki óæta ávexti, og tré sem ber vonda ávexti, ber ekki
góða á sama tíma. 19 Tré það, sem ber eintómt óæti, er rifið upp og notað í eldinn.
20 Leiðin til að þekkja tré eða mann er að kanna ávextina.

Aldrei þekkt ykkur

21 Ekki eru allir guðræknir, sem tala guðrækilega. Þeir ávarpa mig: „Herra“ – en
munu samt ekki komast til himins, heldur aðeins þeir sem gera það sem faðir minn
á himnum vill að þeir geri. 22 Margir munu segja við mig á dómsdegi: „Herra, herra,
við sögðum fólkinu frá þér, við rákum út illa anda með þínu nafni og unnum mörg
önnur mikil kraftaverk.“ 23 Ég mun svara þeim: „Ég hef aldrei þekkt ykkur né þið
haft samfélag við mig. Farið burt, því verk ykkar eru vond.“
24 Þeir sem hlusta á orð mín og fara eftir þeim, líkjast hyggnum manni sem byggir
húsið sitt á klöpp. 25 Þó að rigni og vatnavextir verði, stormurinn æði og lemji húsið,
mun það ekki haggast, því það er byggt á traustum grunni.
26 Þeir sem heyrt hafa orð mín, en fara samt ekki eftir þeim, eru heimskir. Þeir
eru eins og maður sem byggir húsið sitt á sandi. 27 Og þegar stormurinn blæs og
flóðbylgjan kemur æðandi og skellur á því, hrynur það með braki og brestum.“
28 Mannfjöldinn undraðist predikun Jesú, því að hann talaði af miklum myn-
dugleika, eins og sá sem valdið hefur, en ekki eins og fræðimennirnir.

8

Jesús læknar holdsveikan mann

1 Mikill mannfjöldi fylgdi Jesú þegar hann gekk niður fjallshlíðina að ræðunni
lokinni.
2 Og viti menn! Þá kom holdsveikur maður til hans. Hann kraup við fætur hans og
sagði: „Herra, ef þú vilt getur þú læknað mig.“ 3 Jesús snerti manninn og sagði: „Ég
vil að þú verðir heilbrigður!“ Og samstundis hvarf holdsveikin!
4 Jesús sagði þá við hann: „Segðu engum frá þessu strax, en farðu rakleitt til
prestsins og láttu hann skoða þig. Taktu með þér fórn þá sem lög Móse gera ráð
fyrir að holdsveikir beri fram, þegar þeir læknast, sem opinbera staðfestingu þess
að þú sért orðinn heilbrigður.“

Jesús læknar þjón liðsforingja

5-6 Þegar Jesús kom til Kapernaum mætti hann rómverskum liðsforingja.
Liðsforinginn skýrði frá því að þjónn hans lægi lamaður heima og honum liði illa.
7 „A ég að koma og lækna hann?“ spurði Jesús.
8-9 „Herra,“ sagði liðsforinginn, „ég er ekki verður þess að þú komir inn á heimili
mitt (og það er reyndar ekki nauðsynlegt). Segðu aðeins núna: „Læknist þú!“ og þá
mun þjónn minn verða heilbrigður! Þetta segi ég vegna þess að ég er settur undir
vald æðri liðsforingja, en hef jafnframt sjálfur vald yfir mínum hermönnum. Ég segi
við einn þeirra: „Farðu!“ og hann fer, og við annan: „Komdu!“ og hann kemur. Við
þjón minn segi ég: „Gerðu þetta!“ og hann hlýðir skilyrðislaust. Þess vegna veit ég
að þú hefur vald til að skipa þessum sjúkdómi að fara og hann mun fara!“
10 Jesús varð undrandi! Hann sneri sér að mannfjöldanum og sagði: „Hvergi
í Ísrael hef ég fundið svo mikla trú! 11 Og ég skal segja ykkur eitt: Margir
útlendingar (eins og þessi rómverski liðsforingi) munu koma hvaðanæva að og sitja

með Abraham, Ísak og Jakobi í konungsríki himnanna. 12 Mörgum Ísraelsmönnum
– já, einmitt þeim sem konungsríkið var ætlað – mun verða kastað út í myrkrið og
þar verður grátið og kveinað.“
13 Síðan sagði Jesús við liðsforingjann:
„Farðu heim til þín. Verði þér að trú þinni.“ Samstundis varð þjónninn heilbrigður!

Tengdamóðir Péturs læknast

14 Eftir þetta fór Jesús heim til Péturs. Tengdamóðir Péturs lá þar með mikinn
hita. 15 Jesús snerti hönd hennar og við það hvarf hitinn. Hún reis á fætur og gaf
þeim að borða.
16 Um kvöldið voru færðir til Jesú menn sem höfðu illa anda. Hann rak illu andana
út með einu orði og læknaði þá sem sjúkir voru. 17 Þarna rættist spádómur Jesaja:
„Sjúkdóma okkar og þjáningar tók hann á sig.“

Að fylgja Jesú

18 Þegar Jesús sá að fólk dreif stöðugt að, sagði hann lærisveinunum að þeir skyldu
búa sig undir að sigla yfir vatnið.
19 Í sama mund sagði einn af fræðimönnum Gyðinga við hann: „Meistari, ég vil
fylgja þér hvert sem þú ferð!“
20 Jesús svaraði: „Refir eiga greni og fuglarnir hreiður, en ég, Kristur, á ekkert
heimili – engan stað til að hvílast.“
21 Þá sagði annar úr hópi lærisveinanna: „Herra, þegar faðir minn er dáinn, skal
ég fylgja þér.“
22 „Fylgdu mér núna!“ sagði Jesús. „Láttu hina andlega dauðu annast sína dauðu.“

Vatn og vindur hlýða Jesú

23 Síðan steig Jesús út í bátinn og hélt yfir vatnið ásamt lærisveinum sínum. 24 Þá
hvessti skyndilega svo að öldurnar gengu yfir bátinn, en Jesús svaf.
25 Lærisveinarnir vöktu hann og hrópuðu: „Drottinn! Bjargaðu okkur Við erum að
farast!“ 26 „Lítil er trú ykkar,“ svaraði Jesús. „Hvers vegna eruð þið hræddir?“ Síðan
reis hann á fætur og hastaði á vindinn og öldurnar. Þá lægði vindinn og allt varð
kyrrt! 27 Lærisveinarnir voru orðlausir af undrun og ótta. „Hver er hann eiginlega?“
spurðu þeir hver annan, „vindurinn og vatnið hlýða honum!“

Illir andar reknir út

28 Þegar þeir komu að landi í byggðum Gadarena, komu á móti þeim tveir menn
haldnir illum öndum. Menn þessir höfðu búið um sig í gröfunum og voru svo óðir
að enginn þorði að fara þar um.
29 Þeir hrópuðu nú til Jesú og sögðu: „Hvað vilt þú okkur, sonur Guðs? Þú hefur
ekki enn leyfi til að tortíma okkur!“
30 Skammt þar frá var svínahjörð á beit. 31 Illu andarnir báðu hann og sögðu:
„Sendu okkur í svínin, ef þú ætlar að reka okkur út.“
32 „Já, farið þangað,“ svaraði Jesús. Þá fóru þeir úr mönnunum, í svínin og öll
hjörðin æddi fram af hengiflugi og drukknaði í vatninu. 33 Þegar svínahirðarnir sáu
þetta, flúðu þeir til næsta bæjar og sögðu frá því sem gerst hafði. 34 Allir, sem þar
bjuggu, flýttu sér út til að sjá Jesú, en eftir það báðu þeir hann að fara og láta sig í
friði.

9

Jesús fyrirgefur og læknar

1 Jesús steig því aftur út í bátinn og þeir héldu yfir vatnið til Kapernaum,
heimabæjar hans. 2 Ekki var liðin löng stund er menn báru lamaðan mann til hans á

dýnu. Þegar Jesús sá trú þeirra sagði hann við veika manninn: „Vertu hughraustur, vinur minn. Ég hef fyrirgefið þér syndirnar.“

3 „Guðlast!“ hugsuðu fræðimenn Gyðinganna, sem þarna voru staddir. „Þessi
maður heldur þó ekki að hann sé Guð?“ 4 Jesús vissi hvað þeir hugsuðu og spurði
því: „Hvers vegna hugsið þið illt? 5-6 Er erfiðara að fyrirgefa syndir mannsins en að
lækna hann?“ Síðan sneri hann sér að lamaða manninum og sagði: „Ég segi við þig,
til þess að sanna að ég hef vald hér á jörðu til þess að fyrirgefa syndir: Stattu upp!
Taktu dýnuna þína og farðu heim til þín!“

7 Maðurinn spratt á fætur og flýtti sér heim! 8 Ótti greip fólkið þegar það sá
kraftaverkið gerast þannig fyrir augum sér, og það lofaði Guð fyrir að hafa gefið
manni slíkt vald.

Matteus skattheimtumaður

9 Jesús lagði nú af stað niður veginn og sá þá Matteus, skattheimtumann, sitja hjá
skattstofunni. „Komdu og vertu lærisveinn minn,“ sagði Jesús við hann. Matteus
stóð þegar á fætur og fylgdi honum.

10 Síðar voru Jesús og lærisveinar hans saman í boði (heima hjá Matteusi). Meðal
gestanna voru margir sem höfðu illt orð á sér, svo sem alræmdir svindlarar.

11 Nú var faríseunum nóg boðið og þeir spurðu lærisveinana: „Hvers vegna
umgengst meistari ykkar slíka menn?“ 12 Jesús varð fyrir svörum og sagði: „Vegna
þess að heilbrigðir þurfa ekki læknishjálp, heldur hinir sjúku!“ 13 Síðan bætti hann
við: „Farið og reynið að skilja þetta biblíuvers: „Það eru ekki fórnir ykkar eða gjafir
sem ég þrái – heldur að þið sýnið miskunnsemi.“ Ég kom til að leiða synduga menn
til Guðs, en ekki réttláta.“

Spurt um föstu

14 Dag einn komu lærisveinar Jóhannesar skírara til Jesú og spurðu: „Hvers vegna
fasta lærisveinar þínir ekki? Það gerum við og farísearnir líka.“ 15 „Haldið þið að
vinir brúðgumans séu hryggir og fastandi meðan hann er hjá þeim?“ spurði Jesús.
„Að því kemur að ég verð tekinn frá þeim, og þá fá þeir nægan tíma til að fasta.

16 Hver haldið þið að bæti gamla flík með efni sem á eftir að hlaupa? Bótin mundi
rifna frá og gatið verða enn þá stærra en áður. 17 Og hver notar gamla vínbelgi undir
nýtt vín? Gömlu belgirnir láta undan þrýstingnum og springa, vínið fer allt niður
og belgirnir eyðileggjast. Nei, við notum nýja belgi undir nýtt vín og þá varðveitist
hvort tveggja.“

Stúlka rís upp og kona læknast

18 Rétt í þessu bar að forstöðumann samkomuhússins. Hann kraup að fótum Jesú
og sagði: „Litla dóttir mín er nýdáin, en þú getur kallað hana aftur til lífsins ef þú
vilt koma og snerta hana.“

19 Meðan Jesús og lærisveinar hans voru á leið heim til forstöðumannsins,
20 læddist kona sem þjáðst hafði af blæðingum í tólf ár, að baki honum og snerti fald
yfirhafnar hans. 21 Hún hugsaði: „Ef ég aðeins get snert hann, þá mun ég læknast!“
22 Jesús sneri sér við og sagði við hana: „Dóttir, vertu ekki kvíðin! Trú þín hefur
læknað þig!“ Frá þeirri stundu var hún heilbrigð.

23 Þegar Jesús gekk inn í hús forstöðumannsins og sá alla í uppnámi og heyrði
útfarartónlistina, 24 sagði hann: „Út með allt þetta fólk! – Litla stúlkan er ekki dáin,
hún sefur.“

Þá hló fólkið og gerði gys að orðum hans. 25 Loksins tókst þó að koma fólkinu út.
Jesús gekk að rúmi litlu stúlkunnar og tók í hönd hennar. Við það reis hún upp og

varð heilbrigð á sömu stundu! 26 Fréttir af þessu stórkostlega kraftaverki bárust um allt héraðið.

Tveir blindir fá sýn

27 Tveir blindir menn eltu Jesú þegar hann yfirgaf hús forstöðumannsins og hrópuðu: „Sonur Davíðs konungs! Vertu okkur miskunnsamur!“ 28 Þeir fóru alla leið inn í húsið þar sem hann dvaldist. Jesús spurði þá: „Trúið þið að ég geti gefið ykkur sjónina?“ „Já, herra“, svöruðu þeir, „við trúum því.“

29 Þá snerti hann augu þeirra og sagði: „Verði ykkur að trú ykkar.“ 30 Á sömu stundu fengu þeir sjónina! Jesús bannaði þeim stranglega að segja frá þessu, 31 en eigi að síður báru þeir söguna um allan bæinn.

32 Þegar Jesús var að fara þaðan mætti hann manni sem var mállaus vegna þess að illur andi var í honum. 33 Jesús rak illa andann út og þá talaði mállausi maðurinn. Fólkið varð forviða og hrópaði: „Aldrei höfum við séð neitt þessu líkt!“

34 En farísearnir sögðu: „Hann getur rekið illu andana út af því að hann er sjálfur með illan anda. Sjálfur Satan, konungur illu andanna, er í honum!“

Verkamenn kallaðir til starfa

35 Jesús ferðaðist nú til allra bæja og þorpa á þessum slóðum. 36 Hann kenndi í samkomuhúsum og flutti gleðiboðskapinn um guðsríkið. Hvar sem hann kom læknaði hann fólk af hvers konar sjúkdómum. Hann kenndi í brjósti um mannfjöldann sem til hans kom, því fólkið sá enga lausn á vanda sínum. Það var eins og hjörð án hirðis. 37 Jesús sagði þá við lærisveina sína: „Uppskeran er mikil en verkamennirnir fáir. 38 Biðjið því hann, sem ræður uppskerunni, að senda fleiri verkamenn út á akrana.“

10

Postularnir tólf

1 Jesús kallaði nú til sín tólf af lærisveinum sínum, gaf þeim vald til að reka út illa anda og lækna hvers konar sjúkdóma. 2-4 Nöfn þessara tólf lærisveina eru:

Símon (einnig kallaður Pétur),
Andrés (bróðir Péturs),
Jakob Sebedeusson,
Jóhannes (bróðir Jakobs),
Filippus,
Bartólómeus,
Tómas,
Matteus (skattheimtumaðurinn),
Jakob Alfeusson,
Taddeus,
Símon (en hann var meðlimur róttæks stjórnmálaflokks sem kallaðist Selótar) og
Júdas Ískaríot (sá sem síðar sveik hann).

Fyrirmæli til lærisveinanna

5 Jesús sendi þá af stað og gaf um leið þessi fyrirmæli: „Farið hvorki til heiðingja né Samverja. 6 Farið aðeins til Ísraelsmanna – hinna týndu sauða Guðs þeirra á meðal. 7 Segið þeim að ríki himnanna sé nálægt. 8 Læknið sjúka og holdsveika, vekið upp dauða og rekið út illa anda. Gefið á sama hátt og þið hafið þegið! 9 Takið ekki með ykkur peninga, 10 föt né skó til skiptanna og jafnvel ekki göngustaf. Þeir sem njóta hjálpar ykkar munu annast ykkur. 11 Þegar þið komið inn í bæ eða þorp, reynið þá að finna einhvern sem er opinn fyrir Guði og gistið þar uns þið farið til næsta þorps. 12-13 Þegar þið beiðist gistingar þá blessið heimilið, sé það guðrækið, en ef

ekki, haldið þá blessuninni fyrir sjálfa ykkur. 14 Ef eitthvert þorp eða heimili vill ekki
taka við ykkur, dustið þá rykið af fótum ykkar um leið og þið farið þaðan. 15 Ég segi
ykkur satt: Þeim stað mun verr farnast á dómsdegi en borgunum guðlausu, Sódómu
og Gómorru.

Ofsóknir koma

16 Ég sendi ykkur sem lömb á meðal úlfa. Verið því kænir sem höggormar en
falslausir sem dúfur. 17 Gætið að! Þið munuð verða handteknir, yfirheyrðir og
húðstrýktir í samkomuhúsunum. 18 Þið verðið jafnvel að svara til saka frammi fyrir
stjórnvöldum mín vegna. Þá fáið þið tækifæri til að segja þeim frá mér – vitna um
mig frammi fyrir heiminum. 19 Þegar þið verðið handteknir, hafið þá engar áhyggjur
af því hvernig þið eigið að verja mál ykkar, því ykkur verða gefin rétt orð á réttum
tíma. 20 Það verða ekki þið sem talið, heldur mun andi föður ykkar á himnum tala í
ykkur!
21 Bróðir mun svíkja bróður sinn í dauðann og feður börn sín. Börn munu einnig
rísa gegn foreldrum sínum til að lífláta þá! 22 Allir munu hata ykkur vegna þess að
þið tilheyrið mér, en þeir sem standa stöðugir allt til enda munu frelsast. 23 Þegar
þið mætið ofsóknum í einhverri borg, skuluð þið flýja til þeirrar næstu. Ég mun
koma aftur áður en þið hafið náð til þeirra allra! 24 Nemandi er ekki fremri kennara
sínum. Og þjónninn er ekki settur yfir húsbónda sinn. 25 Nemandinn á hlutdeild í
kjörum kennara síns og þjónninn húsbónda síns. En hvernig mun fara fyrir ykkur,
fyrst ég, húsbóndinn, hef verið kallaður Satan? 26 Óttist ekki þá sem hafa í hótunum
við ykkur, því að sannleikurinn mun koma í ljós.
27 Það sem ég segi ykkur í rökkrinu, skuluð þið kalla að morgni og það sem ég
hvísla í eyru ykkar, skuluð þið hrópa á húsþökum!

Óttist Guð

28 Óttist ekki þá sem aðeins geta deytt líkama ykkar, en megna ekki að skaða sálina.
Óttist Guð, því að hann getur tortímt sál og líkama í helvíti. 29 Vitið þið verðið á
spörfuglum? Fást ekki tveir fyrir einn smápening? Ekki einn einasti þeirra fellur
til jarðar án vitundar föður ykkar. 30 Hann veit meira að segja hve hárin eru mörg
á höfði ykkar! 31 Verið því ekki kvíðafullir. Þið eruð dýrmætari í augum Guðs en
margir spörfuglar.

Játið Krist fyrir mönnum

32 Hvern þann sem viðurkennir mig sem vin sinn fyrir mönnum mun ég
viðurkenna sem vin minn fyrir föður mínum á himnum. 33 En hverjum þeim sem
afneitar mér fyrir mönnum, mun ég afneita fyrir föður mínum á himnum.

Kristur veldur aðskilnaði

34 Haldið ekki að ég sé hér til að koma á friði á jörðu – nei, þvert á móti. 35 Ég kom
til að gera son ósáttan við föður sinn, dóttur ósátta við móður sína og tengdadóttur
við tengdamóður sína. 36 Heimilismennirnir verða óvinir húsbónda síns. 37 Ef þið
elskið föður ykkar eða móður meira en mig, þá eruð þið ekki verðir þess að tilheyra
mér. Sama er að segja ef þið elskið son ykkar eða dóttur meira en mig. 38 Sá sem ekki
vill deyja sjálfum sér og fylgja mér er mín ekki verður. 39 Sá sem vill njóta lífsins
sjálfs sín vegna, mun glata því, en sá sem fórnar því mín vegna, mun bjarga því.

Glas af svaladrykk

40 Þeir sem taka við ykkur, taka við mér. Þegar þeir taka við mér, þá taka þeir við
Guði sem sendi mig. 41 Ef þið takið á móti spámanni vegna þess að hann er maður

Guðs, þá hljótið þið sömu laun og þeir. 42 Ef þið, lærisveinar mínir, gefið smælingja
þó ekki sé nema glas af svaladrykk, þá mun ykkur vissulega verða launað fyrir það.“

11

Jóhannes skírari sendir menn til Jesú

1 Þegar Jesús hafði gefið lærisveinunum tólf þessi fyrirmæli hélt hann áfram að
ferðast um og predika í bæjum og þorpum.
2 Jóhannes skírari sat um þessar mundir í fangelsi. Þegar hann frétti af
kraftaverkunum, sem Kristur vann, sendi hann lærisveina sína til hans til að spyrja:
3 „Ert þú í raun og veru sá sem við höfum beðið eftir, eða eigum við að vænta annars?“
4 Jesús svaraði þeim og sagði: „Farið og segið Jóhannesi frá kraftaverkunum sem
þið hafið séð mig gera: 5 Ég hef læknað blinda og holdsveika, og þeir sem lamaðir
voru ganga nú óstuddir. Heyrnarlausir heyra, dauðir lifna við og fátækum eru fluttar
gleðifréttir. 6 Segið honum líka: „Guð blessar þann sem dregur orð mín ekki í efa.“ “
7 Þegar lærisveinar Jóhannesar voru farnir, fór Jesús að tala um hann við
mannfjöldann og sagði: „Hvað bjuggust þið við að sjá þegar þið fóruð út í
eyðimörkina til Jóhannesar? Strá, skekið af vindi? 8 Eða áttuð þið von á að sjá mann
klæddan konungsskrúða? 9 Eða spámann Guðs? Já, hann er meira en spámaður.
10 Hann er sá sem sagt var fyrir um í Biblíunni: „boðberinn sem tilkynnti komu mína
og bjó fólk undir að taka á móti mér.“ 11 Ég segi ykkur satt: Enginn þeirra manna,
sem enn hafa fæðst, jafnast á við Jóhannes skírara, þó eru hinir minnstu í himnaríki
honum meiri! 12 Frá þeirri stundu er Jóhannes skírari hóf að predika og skíra hafa
menn viljað ná guðsríki undir sig með valdi. 13 Lög Móse og spámennirnir sögðu
fyrir um þetta. Síðan kom Jóhannes og sagði það sama. 14 Ef þið viljið skilja mig
rétt, þá er hann sá Elía sem spámennirnir sögðu að koma mundi (áður en guðsríki
kæmi).
15 Ef þið viljið hlusta, takið þá eftir því sem ég segi nú:
16 Hvað á ég að segja um þessa þjóð? Hún er eins og börn að leik, sem segja við
félaga sína:
17 „Við lékum brúðkaupslag, en þið glöddust ekki, þá lékum við sorgarlag, en samt
grétuð þið ekki!“
18 Jóhannes skírari drakk ekki vín og fastaði oft. Þá sögðu menn: „Hann er
geðveikur!“ 19 En ef ég, Kristur, tek þátt í veislum og drekk, þá er kvartað og ég
kallaður átvagl, vínsvelgur og vinur stórsyndara! – Slíkum vitringum finnst allt rétt
sem þeir gera sjálfir!“

Viðvaranir

20 Þá tók hann að ávíta borgirnar, þar sem hann hafði gert flest kraftaverkin, því
þær höfðu ekki snúið sér til Guðs. Hann sagði: 21 „Ég kalla dóm yfir þig Kórasín og
þig Betsaída! Ef kraftaverk þau sem ég hef gert á strætum ykkar, hefðu gerst í Týrus
og Sídon, þá hefðu þær fyrir löngu iðrast og auðmýkt sig. 22 Betur mun fara fyrir
Týrus og Sídon á dómsdegi en ykkur. 23 Kapernaum, þér hlotnaðist mikill heiður,
en þér verður eytt! Ef öll kraftaverkin, sem ég hef gert í þér, hefðu gerst í Sódómu,
stæði hún enn í dag. 24 Því segi ég að betur mun fara fyrir Sódómu á degi dómsins
en þér, Kapernaum!“

Jesús býður hvíld og frið

25 Um þetta leyti bað Jesús þessarar bænar: „Þökk sé þér, faðir, Drottinn
himins og jarðar, að þú hefur opinberað börnum það sem þú huldir spekingum og
fræðimönnum. 26 Já, faðir, þannig vildir þú hafa það.“

27 „Faðir minn hefur falið mér að gera allt sem ég geri. Faðirinn einn gjörþekkir
soninn og sonurinn einn þekkir föðurinn, svo og þeir sem sonurinn hefur opinberað
hann. 28 Komið til mín, allir þið sem erfiðið og berið þungar byrðar, og ég mun veita
ykkur hvíld. 29-30 Takið á ykkur ok mitt og lærið af mér, ég er lítillátur og auðmjúkur.
Þá munuð þið finna sálum ykkar hvíld. Mitt ok er indælt og byrði mín létt.“

12

Jesús er herra hvíldardagsins

1 Um þetta leyti gekk Jesús á helgidegi yfir kornakur ásamt lærisveinum sínum.
Lærisveinarnir voru svangir, svo að þeir týndu nokkur hveitiöx og átu kornið sem
í þeim var. 2 Farísear sem þar voru og sáu til þeirra, sögðu við Jesú: „Sérðu ekki
að lærisveinar þínir eru að brjóta lögin? Þetta er bannað að gera á helgidegi!“ 3 En
Jesús svaraði þeim: „Hafið þið aldrei lesið hvað Davíð konungur gerði þegar hann
og menn hans fundu til hungurs? 4 Hann fór inn í guðshús ásamt mönnum sínum
og át brauðið sem prestunum einum var heimilt að borða. Það var einnig lagabrot.
5 Hafið þið aldrei lesið í lögum Móse að prestarnir, sem gegna þjónustu í musterinu,
verða að vinna störf sín á helgidögum jafnt sem aðra daga. 6 Ég segi: Hér á í hlut
sá sem er meiri en musterið. 7 Þið hefðuð ekki dæmt þessa saklausu menn, ef þið
skilduð hvað þessi orð þýða: „Miskunnsemi met ég meira en fórn“. 8 Ég, Kristur, er
herra hvíldardagsins.“

Lækning á hvíldardegi

9 Jesús lagði nú leið sína til samkomuhússins. 10 Þar var staddur maður með
bæklaða hönd. Farísearnir spurðu Jesú: „Er leyfilegt að lækna á hvíldardegi?“ (Þeir
vonuðu auðvitað að hann mundi svara „já“ svo að þeir hefðu tilefni til að handtaka
hann.) 11 Hann svaraði: „Ef einhver ætti aðeins eina kind og hún félli í skurð á
helgidegi, mundi hann þá ekki leggja það á sig að bjarga henni þótt helgidagur væri?
Auðvitað! 12 Og er maður ekki meira virði en sauðkind? Þar af leiðir: Það er leyfilegt
að vinna góð verk á helgidegi.“ 13 Síðan sagði hann við manninn: „Réttu fram hönd
þína.“ Maðurinn gerði það og um leið varð hönd hans heil!
14 Farísearnir skutu þegar á fundi og gerðu samsæri um að handtaka Jesú og lífláta
hann.

Takið eftir þjóni mínum

15 Jesús vissi um áform þeirra og yfirgaf því samkomuhúsið, og fóru margir með
honum. Hann læknaði alla sem sjúkir voru meðal þeirra, 16 en varaði þá jafnframt
við að bera út fréttir um kraftaverk hans. 17 Þar með rættist spádómur Jesaja um
hann:
18 „Takið eftir þjóni mínum, sem ég hef útvalið! Ég elska hann og hef yndi af
honum. Ég mun gefa honum anda minn og hann mun dæma þjóðirnar. 19 Hann
beitir engan ofríki og fer ekki með háreysti. 20 Hann brýtur ekki hið veika strá og
ógnar ekki hinu ístöðulitla. Sigur hans mun stöðva allt misrétti og ranglæti 21 og á
hann munu þjóðirnar treysta.“

Sundrað ríki leggst í auðn

22 Þá var komið til hans með mann sem var bæði blindur og mállaus og þjáðist
af illum anda. Jesús læknaði manninn og hann fékk bæði sjón og mál á ný. 23 Þá
hrópaði fólkið: „Getur verið að þessi Jesús sé Kristur?!“
24 Þegar farísearnir heyrðu um kraftaverkið sögðu þeir: „Hann rekur út illa anda
með aðstoð Satans, foringja illu andanna.“

25 Jesús skynjaði hugsanir þeirra og sagði: „Ríki sem er sundrað hlýtur að leggjast
í auðn. Borg eða heimili, þar sem allt logar í ófriði, fær ekki staðist. 26 Ef Satan
rekur Satan út, er hann að berjast gegn sjálfum sér og sundra ríki sínu. Ef ég beiti
valdi Satans til að reka út illa anda, 27 með hvaða krafti rekur þá ykkar fólk þá út?
Svari það ásökun ykkar! 28 En ef ég rek illa anda út með mætti Guðs, þá er ríki hans
komið á meðal ykkar. 29 Enginn kemst inn í hús voldugs manns og rænir eigum hans
nema binda hann fyrst. Eins er með ríki Satans, sé hann bundinn er hægt að reka
illu andana út. 30 Sá sem ekki vinnur með mér vinnur gegn mér.

Ófyrirgefanleg synd

31-32 Háð gegn mér er unnt að fyrirgefa og einnig allar aðrar syndir, nema eina:
Lastmæli gegn heilögum anda verður aldrei fyrirgefið, hvorki í þessum heimi né
hinum komandi.

Tré þekkist af ávextinum

33 Tré þekkist af ávexti sínum. Tré af valinni tegund ber góðan ávöxt, en léleg
tegund vondan ávöxt. 34 Þið höggormsafkvæmi! Hvernig ættu vondir menn eins og
þið að geta talað máli góðsemi og réttlætis?

Hugarfar mannsins ákveður orð hans. 35 Góður maður ber vitni um gott innræti
með orðum sínum, en vondur maður tjáir illt innræti með tali sínu. 36 Eitt er víst:
Á degi dómsins verðið þið að gera grein fyrir hverju ónytjuorði sem þið hafið sagt.
37 Orð þau, sem þið mælið nú, ákveða örlög ykkar þá. Annað hvort munu þau sýkna
ykkur eða sakfella.“

Sannaðu mál þitt

38 Þá svöruðu nokkrir fræðimenn og farísear honum og sögðu: „Sýndu okkur
kraftaverk.“ Með kraftaverkinu átti Jesús að sanna að hann væri Kristur. 39-40 Jesús
svaraði: „Aðeins vont og vantrúað fólk heimtar slíkar sannanir. Reynsla Jónasar
spámanns á að vera ykkur nægileg sönnun. Jónas var þrjá sólarhringa í
stórfiskinum, og ég, Kristur, mun sömuleiðis verða þrjá daga í skauti jarðarinnar.
41 Á degi dómsins munu íbúar Níníve rísa upp gegn þessari þjóð og dæma hana.
Þegar Jónas áminnti þá, iðruðust þeir og sneru sér frá syndum sínum til Guðs. Hér
stendur sá sem æðri er Jónasi, en samt viljið þið ekki trúa honum!

42 Drottningin af Saba mun rísa upp í dóminum, tala gegn þessari þjóð og dæma
hana seka. Hún kom frá fjarlægu landi til að hlýða á speki Salómons, en hér stendur
sá sem er æðri en Salómon, og þið neitið að trúa honum.“

Illur andi snýr aftur

43-45 „Þessi þjóð er líkt og haldin illum anda! Þegar illur andi er farinn úr manni,
fer hann út í eyðimörkina um stund og leitar hvíldar, en án árangurs og því segir
hann: „Ég vil fara aftur í manninn sem ég var í.“ Þá fer hann og finnur sjö aðra
anda, sér verri. Þeir fara síðan og búa um sig í manninum, og ástand hans verður
verra en áður.“

Móðir Jesú og bræður

46-47 Meðan Jesús var að tala, kom móðir hans og bræður að útidyrunum og vildu
fá að hitta hann (en þau komust ekki inn vegna þrengsla).

48 Þegar honum var sagt frá þessu spurði hann: „Hver er móðir mín? Hverjir eru
bræður mínir?“ 49 Því næst benti hann á lærisveina sína og sagði: „Sjáið! Þarna er
móðir mín og bræður.“ 50 Síðan bætti hann við: „Hver sá sem hlýðir föður mínum á
himnum er bróðir minn, systir og móðir.“

13

Dæmisaga um sáðmann

1 Síðar sama dag fór Jesús að heiman og settist við vatnið, 2-3 þar safnaðist að
honum mikill mannfjöldi. Hann steig út í bát og kenndi þaðan, en fólkið stóð á
ströndinni og hlustaði. Hann sagði margar dæmisögur, þar á meðal þessa:
„Bóndi sáði korni í akur sinn. 4 Meðan hann var að sá féll sumt af sáðkorninu við
götuna og fuglar komu og átu það upp. 5 Sumt féll í grýtta jörð þar sem gróðurmold
var lítil. Það óx fljótt, 6 en þegar brennheit sólin skein, skrælnaði það og dó, því
ræturnar voru litlar. 7 Sumt lenti meðal þyrna sem uxu upp og kæfðu það. 8 En sumt
féll í góða jörð og bar þrítugfalda, sextugfalda og jafnvel hundraðfalda uppskeru.
9 Þetta skuluð þið muna!“

Tilgangur dæmisagna

10 Lærisveinar Jesú komu til hans og spurðu: „Hvers vegna notar þú þessar flóknu
dæmisögur þegar þú talar til fólks?“ 11 Þá sagði hann, að lærisveinunum einum væri
ætlað að öðlast skilning á ríki himnanna, öðrum ekki.
12-13 „Þeim sem hefur“ sagði hann, „mun verða gefið enn meira, en frá þeim sem
ekkert á, mun jafnvel verða tekið það litla sem hann hefur. Ég nota þessar líkingar
til að fólkið heyri og sjái, en skilji ekki. 14 Þannig rætast þessi orð Jesaja:
„Þeir heyra, en skilja ekki, þeir horfa, en sjá ekki. 15 Hugurinn er sljór og heyrnin
dauf. Þeir sofa og sjá því hvorki né heyra það sem gæti veitt þeim skilning og leitt
þá aftur til Guðs svo þeir hlytu lækningu.“
16 En ykkar augu eru blessuð, því þau sjá, og eyru ykkar eru líka blessuð, því þau
hlusta. 17 Margir spámenn og trúað fólk þráði að sjá það sem þið sjáið og heyra það
sem þið heyrið, en fengu það ekki.“

Útskýring dæmisögu um sáðmann

18 „Merking sögunnar, sem ég sagði ykkur áðan um bóndann sem var að sá,
er þessi: 19 Gatan, þar sem sumt af sáðkorninu féll, táknar hjarta manns sem
heyrir gleðitíðindin um guðsríki, en skilur þau ekki. Þá kemur Satan og rænir
því, sem sáð var í hjarta hans. 20 Grunni, grýtti jarðvegurinn táknar hjarta þess
sem heyrir boðskapinn og tekur strax við honum með miklum fögnuði. 21 Honum
er þó ekki mikil alvara og fræið nær ekki að skjóta djúpum rótum. Síðar þegar
erfiðleikar eða trúarofsóknir herja, missir hann allan áhuga. 22 Jarðvegurinn
þar sem þyrnarnir uxu, táknar mann sem heyrir boðskapinn, en lætur áhyggjur
lífsgæðakapphlaupsins kæfa orð Guðs, og fjarlægist Guð smátt og smátt. 23 Frjósami
jarðvegurinn táknar þann mann sem hlustar á boðskapinn, skilur hann, fer af stað
og leiðir þrjátíu, sextíu eða jafnvel hundrað aðra inn í ríki Guðs.“

Dæmisaga um hveiti og illgresi

24 Hann sagði þeim einnig þessa dæmisögu: „Himnaríki er líkt bónda sem sáði
góðu sæði í akur sinn. 25 Nótt eina, meðan hann svaf, kom óvinur hans og sáði
illgresi meðal hveitisins. 26 Þegar hveitið kom upp, kom illgresið einnig upp.
27 Vinnumenn bóndans komu til hans og sögðu: „Húsbóndi! Akurinn, sem þú
sáðir góða hveitinu í, er fullur af illgresi.“ 28 „Því hefur einhver óvinur sáð,“ svaraði
bóndinn. „Eigum við að reyta illgresið?“ spurðu þeir. 29 „Nei,“ svaraði hann, „því þá
gætuð þið einnig slitið hveitið upp. 30 Látið hvort tveggja vaxa til uppskerutímans,
og þá mun ég segja kornskurðarmönnunum að skilja illgresið frá og brenna það, en
setja hveitið í hlöðuna“.“

Dæmisagan um sinnepsfræið

31-32 „Hér er enn ein líking. Ríki himnanna er líkt örsmáu sinnepsfræi sem sáð var
í akur. Það er allra sáðkorna minnst, en plantan verður þó hæst allra kryddjurta og
verður að tré, þar sem fuglar leita sér skjóls.“

Dæmisagan um gerið

33 Jesús sagði þeim einnig þessa dæmisögu: „Himnaríki er líkt konu sem bakaði
brauð. Fyrst mældi hún mjöl, síðan bætti hún geri í og hnoðaði uns gerið hafði
gegnsýrt deigið.“

Spádómar og dæmisögur

34 Jesús notaði ávallt slíkar dæmisögur þegar hann talaði við fólkið og það gerði
hann í ákveðnum tilgangi. Spámennirnir höfðu reyndar sagt fyrir að hann myndi
nota líkingar. Spádómur þeirra var á þessa leið:
35 „Ég mun tala í dæmisögum. Ég mun útskýra leyndardóma sem legið hafa í
þagnargildi frá örófi alda.“

Dæmisagan um illgresið og hveitið útskýrð

36 Jesús yfirgaf nú fólkið og gekk inn í hús. Lærisveinar hans báðu hann þá að
útskýra líkinguna um illgresið og hveitið. 37 „Það skal ég gera,“ sagði hann. „Ég er
bóndinn sem sáir góða sæðinu. 38 Akurinn er allur heimurinn. Góða sæðið eru börn
guðsríkisins. Illgresið er fólk sem fylgir óvininum. 39 Óvinurinn, sem sáði illgresinu
meðal hveitisins, er Satan. Uppskerutíminn er dómsdagur. Kornskurðarmennirnir
eru englar. 40 Eins og illgresi er brennt, eins mun fara við endi veraldar. 41 Ég mun
senda engla mína til að skilja frá alla vonda menn og allt sem veldur synd, 42 varpa á
bál og brenna. Þar mun verða grátið og kveinað. 43 En börn Guðs munu ljóma eins
og sólin í ríki föðurins. Takið vel eftir þessu!“

Dæmisagan um fundinn fjársjóð

44 „Ríki himnanna er líkt fjársjóði sem maður fann í akri einum. Í ákafa sínum
seldi hann allt sem hann átti, til að geta keypt akurinn – og náð fjársjóðnum!“

Dæmisagan um dýru perluna

45 „Himnaríki er einnig líkt perlukaupmanni, sem leitaði að dýrum perlum. 46 Hann
gerði góð kaup þegar hann fann afar verðmæta perlu, seldi allar eigur sínar og keypti
hana.“

Dæmisagan um netið

47-48 „Guðsríki má enn líkja við fiskimann. Hann kastar neti út í vatnið og veiðir
í það fisk af ýmsum tegundum, bæði verðmætum og verðlausum. Þegar netið er
orðið fullt dregur hann það á land og safnar ætu fiskunum saman, en fleygir hinum.
49 Þannig fer líka á dómsdegi. Englar munu koma, skilja hina óguðlegu frá hinum
trúuðu og 50 kasta hinum óguðlegu á bálið. Þar verður grátið og kveinað. 51 Skiljið
þið þetta?“ spurði Jesús. „Já,“ svöruðu þeir. 52 Þá bætti hann við og sagði: „Þeir sem
vel eru að sér í Guðs orði og hafa gjörst lærisveinar mínir, eiga fjársjóð sem geymir
bæði gamla og nýja þekkingu.“

Jesú hafnað í Nasaret

53-54 Þegar Jesús hafði sagt þessar dæmisögur, sneri hann aftur til Nasaret í Galíleu
(þar sem hann hafði átt heima.) Hann kenndi í samkomuhúsinu og fólk undraðist
visku hans og máttarverk. „Hvernig stendur á þessu?!“ hrópaði það. 55 „Er þetta
ekki sonur smiðsins? Við þekkjum móður hans, Maríu, bræður hans, Jakob, Jósef,
Símon og Júdas, 56 og systur hans eru hér allar. Hvaðan hefur hann þetta vald?“
57 Þeir hneyksluðust á honum. Þá sagði Jesús við þá: „Hvergi er spámaður minna

metinn en á heimili sínu og meðal eigin fólks!“ Hann gerði fá kraftaverk þar vegna vantrúar þeirra.

14

Jóhannes skírari hálshöggvinn

1 Þegar Heródes konungur frétti um Jesú, 2 sagði hann við menn sína: „Þessi Jesús
hlýtur að vera Jóhannes skírari, risinn upp frá dauðum, 3 fyrst hann gerir öll þessi
kraftaverk.“ Heródes hélt Jóhannesi hlekkjuðum í fangelsi að kröfu Heródíasar, konu
Filippusar bróður síns, 4 en Jóhannes hafði ávítað Heródes fyrir að taka hana frá
honum og kvænast henni sjálfur. 5 Heródes hefði látið taka Jóhannes af lífi fyrir
löngu, ef hann hefði ekki óttast uppþot, því almenningur trúði að Jóhannes væri
spámaður. 6 Á afmælisdegi Heródesar dansaði dóttir Heródíasar fyrir hann og líkaði
honum það svo vel 7 að hann hét að gefa henni hvað sem hún vildi að launum. 8 Að
ósk móður sinnar bað stúlkan um höfuð Jóhannesar á fati. 9 Konungurinn varð
hryggur, en hann vildi ekki ganga á bak orða sinna í áheyrn gestanna og gaf því
skipun um að þetta skyldi gert. 10 Jóhannes var hálshöggvinn í fangelsinu, 11 og
stúlkunni fært höfuð hans á fati. Hún afhenti síðan móður sinni það. 12 Lærisveinar
Jóhannesar sóttu líkið og greftruðu, sögðu síðan Jesú frá atburðinum. 13 Þegar Jesús
fékk fréttirnar hélt hann, á bátnum, á óbyggðan stað til þess að geta verið einn.
Þegar fólkið sá hvert hann fór, streymdi það þangað landleiðina úr þorpunum.

Jesús mettar fimm þúsundir

14 Þegar Jesús steig á land beið hans mikill mannfjöldi. Hann vorkenndi fólkinu og
læknaði þá sem sjúkir voru. 15 Um kvöldið komu lærisveinarnir til hans og sögðu:
„Það er löngu kominn kvöldverðartími, en hér í óbyggðinni er engan mat að fá.
Sendu fólkið burt, svo að það geti farið til þorpanna og keypt sér mat.“ 16 „Það er
óþarfi,“ svaraði Jesús, „þið skuluð gefa því að borða!“ 17 „Ha, við!“ hrópuðu þeir.
„Við eigum aðeins fimm brauð og tvo fiska.“

18 „Komið með það hingað,“ sagði Jesús, 19 og því næst sagði hann fólkinu að setjast
niður í grasið. Hann tók brauðin fimm og fiskana, horfði til himins og þakkaði Guði
fyrir matinn. Þegar hann hafði brotið brauðin í sundur, rétti hann lærisveinunum
þau og þeir skiptu þeim meðal fólksins. 20 Allir urðu mettir! Eftir á fylltu þeir tólf
körfur með brauðmolum sem af gengu! 21 (Um 5.000 karlmenn voru þarna þennan
dag, auk kvenna og barna.) 22 Strax að þessu loknu sagði Jesús lærisveinunum að
fara um borð í bátinn og sigla yfir vatnið, á meðan ætlaði hann að koma fólkinu frá
sér.

Jesús gengur á vatninu

23-24 Þegar fólkið var farið, fór hann upp á fjallið til að biðjast fyrir. Nóttin skall
á og lærisveinarnir áttu í erfiðleikum úti á miðju vatninu. Það hafði hvesst og þeir
áttu fullt í fangi með að verja bátinn áföllum. 25 Um fjögurleytið kom Jesús til þeirra
gangandi á vatninu! 26 Þeir æptu af skelfingu, því þeir héldu að þetta væri vofa.
27 En þá kallaði Jesús til þeirra og sagði: „Verið óhræddir, þetta er ég!“ 28 Þá hrópaði
Pétur til hans og sagði: „Herra, ef þetta ert þú, leyfðu mér þá að koma til þín.“
29 „Já, gerðu það. Komdu!“ svaraði Jesús. Pétur steig þá yfir borðstokkinn og gekk
á vatninu í átt til Jesú. 30 En þegar Pétur sá öldurótið varð hann skelkaður og tók
að sökkva. „Jesús, bjargaðu mér!“ hrópaði hann. 31 Jesús rétti honum samstundis
höndina og dró hann upp. „Þú hefur litla trú,“ sagði Jesús. „Af hverju efaðist þú?“
32 Veðrið lægði um leið og þeir stigu í bátinn. 33 Hinir sem í bátnum voru sögðu þá
fullir ótta og lotningar: „Þú ert sannarlega sonur Guðs!“

Margir snertu hann og læknuðust

34 Þegar þeir komu að landi í Genesaret, 35 fréttist jafnskjótt um allan bæinn að
þeir væru komnir. Fólk fór um allt og hvatti aðra til að fara með sjúklinga til hans.
36 Þeir sem veikir voru báðu hann að leyfa sér að snerta, þó ekki væri nema faldinn
á yfirhöfn hans, og allir sem það gerðu læknuðust.

15

Umræður um lög og reglur

1 Nokkrir farísear og lögfræðingar komu frá Jerúsalem að ræða við Jesú.
2 „Hvers vegna fara lærisveinar þínir ekki eftir siðum þjóðar okkar?“ spurðu þeir
valdsmannslega, og bættu síðan við: „Þeir virða til dæmis ekki regluna um að þvo
sér um hendur fyrir máltíðir.“
3 „En hvers vegna eru þessar siðvenjur ykkar í andstöðu við boðorð Guðs?“ spurði
Jesús á móti. 4 „Eitt af boðorðum Guðs er þannig: „Heiðra skaltu föður þinn og
móður, hver sá sem formælir foreldrum sínum er dauðasekur.“ 5-6 Þið segið hins
vegar: „Þótt foreldrar þínir þarfnist hjálpar, máttu gefa musterinu það fé sem þú
hefur lagt til hliðar handa þeim.“ Með þessu mannaboðorði ónýtið þið þá skipun
Guðs að menn heiðri og annist foreldra sína. 7 Hræsnarar! Orð Jesaja eiga við um
ykkur:
8 „Þessir menn heiðra mig með vörunum en hjarta þeirra er langt í burtu frá
mér. 9 Trúrækni þeirra er gagnslaus, því þeir kenna sín eigin boðorð í stað boðorða
Guðs!“ “
10 Síðan hrópaði Jesús til mannfjöldans og sagði: „Hlustið á og reynið að skilja
þetta: 11 Það saurgist ekki af matnum sem þið neytið, heldur af orðum ykkar og
hugsunum!“
12 Þá komu lærisveinar hans til hans og sögðu: „Þú móðgaðir farísea na með því
sem þú sagðir.“ 13-14 Jesús svaraði: „Hver sú jurt sem ekki er gróðursett af föður
mínum, verður slitin upp með rótum. Látið þá afskiptalausa. Þeir eru blindir
leiðtogar, ef blindur leiðir blindan, falla báðir í sömu gryfjuna.“
15 Þá bað Pétur Jesú að útskýra hvers vegna fólk saurgaðist ekki við að borða mat
sem lögin teldu óhreinan.
16 „Skilurðu það ekki?“ spurði Jesús. 17 „Veistu ekki að það sem við borðum fer í
gegnum meltingarfærin og síðan úr líkamanum? 18 Ljót orð koma hins vegar frá illu
innræti og spilla þeim sem segir þau. 19 Illar hugsanir, morð, hórdómur, saurlifnaður,
þjófnaður, lygi og illt umtal, allt á þetta upphaf sitt í huga og sál mannsins. 20 Það
er þetta sem mengar mannlífið. Það er ekki syndsamlegt að neyta matar með
óþvegnum höndum.“
21 Jesús hélt síðan burt og fór norður til Týrusar og Sídonar, en þangað voru um
80 kílómetrar.

Heiðingi sýnir trú

22 Kanversk kona, sem þar bjó, kom til Jesú og sagði: „Hjálpaðu mér Drottinn,
sonur Davíðs konungs! Dóttir mín er með illan anda, sem kvelur hana dag og nótt.“
23 Jesús svaraði henni engu orði. Lærisveinarnir hvöttu hann til að vísa henni burt
og sögðu: „Segðu henni að fara, hún ónáðar með þessu kvabbi.“ 24 Jesús sagði þá við
konuna: „Ég var sendur til að hjálpa Gyðingum, en ekki heiðingjum.“ 25 Þá kom hún
enn nær, hneigði sig og bað á nýjan leik: „Drottinn, hjálpaðu mér!“ 26 „Það er ekki
rétt að taka brauðið frá börnunum og gefa það hvolpunum,“ sagði Jesús. 27 „Satt er
það,“ sagði hún, „en hvolparnir fá þó að tína molana sem falla á gólfið.“ 28 „Kona,“

sagði Jesús, „þú hefur mikla trú og þú skalt fá það sem þú baðst um.“ Dóttir hennar varð heilbrigð á sömu stundu.

Jesús læknar fjölda fólks

29 Eftir þetta fór Jesús aftur að Galíleuvatni. Þar gekk hann upp á fjall og settist
niður. 30 Mannfjöldinn kom til hans með lamaða menn, blinda og mállausa, einnig
marga aðra sjúklinga. Þeir lögðu þá við fætur Jesú og hann læknaði þá alla.
31 Þetta var stórkostleg sjón! Þeir sem mállausir höfðu verið frá fæðingu töluðu
nú reiprennandi. Þeir sem höfðu verið lamaðir gengu um og hlupu. Þeir sem voru
blindir áður, horfðu nú furðu lostnir í kringum sig! Allir voru glaðir og undrandi og
lofuðu Guð Ísraels.

Fjórar þúsundir fá að borða

32 Þá kallaði Jesús á lærisveina sína og sagði: „Ég finn til með þessu fólki. Það
hefur verið hér í þrjá daga samfleytt, og nú er það orðið matarlaust. Ég vil ekki
senda það frá mér þannig á sig komið, því þá örmagnast það á leiðinni heim.“
33 „Hvernig eigum við að útvega mat hér í óbyggðinni handa öllum þessum fjölda?“
spurðu lærisveinarnir. 34 „Hvað tókuð þið mikið með ykkur?“ spurði Jesús. „Sjö
brauð og nokkra smáfiska,“ svöruðu þeir. 35 Jesús bauð þá fólkinu að setjast niður.
36 Síðan tók hann brauðin og fiskana, og þakkaði Guði. Að því búnu skipti hann
matnum í skammta, sem lærisveinarnir báru til fólksins. 37-38 Allir fengu nóg, 4.000
karlmenn auk kvenna og barna! Þegar leifunum hafði verið safnað saman, fylltu
þær sjö körfur!
39 Eftir þetta sendi Jesús fólkið heim, sjálfur fór hann í bátnum yfir til Maga-
danhéraðs.

16

Farísear og saddúkear biðja um tákn

1 Dag nokkurn komu farísear og saddúkear til Jesú og vildu sannprófa þá
fullyrðingu hans að hann væri Kristur. Þeir báðu hann að sýna sér tákn af himni.
Þá sagði Jesús: 2-3 „Þið eigið auðvelt með að átta ykkur á veðrinu. Kvöldroði boðar
góðviðri að morgni, en morgunroði og dimm ský vita á vont veður. En tákn tímanna,
þau getið þið ekki skilið. 4 Þessi illa og vantrúaða þjóð biður um sérstakt tákn af
himnum, en hún mun ekki fá annað tákn en það sem Jónas fékk.“ Að þessu mæltu
gekk hann burt frá þeim.

Súrdeig farísea og saddúkea

5 Þegar lærisveinarnir komu yfir vatnið, tóku þeir eftir því að þeir höfðu gleymt að
hafa með sér nesti. 6 „Varið ykkur!“ sagði Jesús, „varið ykkur á súrdeigi faríseanna
og saddúkeanna.“ 7 Þeir héldu að hann segði þetta af því að þeir höfðu gleymt að
taka með sér brauð. 8 Jesús vissi hvað þeir hugsuðu og bætti við: „Lítil er trú ykkar!
Af hverju hafið þið áhyggjur af mat? 9 Hvar er skilningur ykkar? Munið þið ekki eftir
brauðunum fimm sem nægðu handa fimm þúsund manns, og öllu því sem gekk af?
10 Og munið þið ekki heldur eftir þúsundunum fjórum og öllu sem þá varð afgangs?
11 Hvernig datt ykkur í hug að ég væri að tala um mat? En ég endurtek: Varið ykkur
á súrdeigi faríseanna og saddúkeanna!“
12 Þá skildu þeir loks að með „súrdeiginu“ átti hann við varasamar kenningar
farísea og saddúkea.

Pétur játar Krist

13 Þegar Jesús kom til Sesareu Filippí spurði hann lærisveina sína: „Hvern segir
fólk mig vera?“ 14 Þeir svöruðu: „Sumir segja að þú sért Jóhannes skírari, aðrir Elía,
og enn aðrir Jeremía eða einhver af spámönnunum.“ 15 „En þið,“ spurði hann, „hvað
segið þið?“ 16 Símon Pétur svaraði: „Þú ert Kristur, sonur hins lifanda Guðs.“ 17 „Sæll
ert þú, Símon Pétur,“ svaraði Jesús, „því faðir minn á himnum hefur sjálfur sannfært
þig um þetta – þú hefur þetta ekki frá neinum manni. 18 Þú ert Pétur – kletturinn – á
þessum kletti mun ég byggja söfnuð minn og vald vítis mun ekki megna að yfirbuga
hann. 19 Ég mun gefa þér lykla himnaríkis. Það sem þú leysir á jörðu skal verða leyst
á himnum!“ 20 Síðan lagði hann ríkt á við lærisveinana að segja engum að hann væri
Kristur.

Jesús talar um dauða og upprisu

21 Eftir þetta tók Jesús að segja lærisveinum sínum berum orðum að hann yrði
að fara til Jerúsalem. Þar mundu leiðtogar þjóðarinnar ofsækja hann og lífláta, en
hann síðan rísa upp að þrem dögum liðnum.
22 Pétri blöskruðu þessi orð. Hann leiddi Jesú afsíðis til að tala um fyrir honum
og sagði: „Guð hjálpi þér! Þetta mun aldrei koma fyrir þig!“ 23 Jesús sneri sér að
Pétri og sagði: „Burt með þig Satan! Þú ert á móti mér! Þú lítur ekki á málið frá
sjónarmiði Guðs, heldur manna.“

Takið upp krossinn og fylgið Jesú

24 Síðan sagði Jesús við lærisveinana: „Vilji einhver fylgja mér þá verður hann að
afneita sjálfum sér, taka upp kross sinn og fylgja mér. 25 Sá sem vill njóta lífsins að
eigin geðþótta mun týna því, en sá sem fórnar lífi sínu mín vegna, mun finna það.
26 Hverju eru menn bættari þótt þeir eignist allan heiminn, ef þeir glata eilífa lífinu?
27 Ég, mannssonurinn, mun koma ásamt englum mínum í dýrð föðurins og dæma
sérhvern eftir verkum hans. 28 Sumir ykkar, sem hér standa, munu lifa og sjá mig í
konungsríki mínu.“

17

Ummyndun Jesú

1 Sex dögum síðar tók Jesús þá Pétur, Jakob og Jóhannes með sér upp á hátt fjall.
2 Þegar þangað kom sáu þeir að útlit Jesú breyttist, andlit hans tók að ljóma sem
sólin og klæðin urðu skínandi björt. 3 Allt í einu birtust Móse og Elía og fóru að
tala við hann. 4 Þá sagði Pétur: „Drottinn, hér er gott að vera! Ef þú vilt, þá skal
ég gera hér þrjú skýli, eitt handa þér, annað handa Móse og það þriðja handa Elía.“
5 En um leið og hann sagði þetta kom bjartský yfir þá og úr því heyrðu þeir rödd
sem sagði: „Þessi er minn elskaði sonur, sem ég hef velþóknun á. Hlustið á hann!“
6 Lærisveinarnir lutu til jarðar í óttablandinni lotningu. 7 Jesús kom til þeirra, snerti
þá og sagði: „Rísið upp og verið óhræddir.“ 8 Þegar þeir litu upp sáu þér Jesú einan.
9 Á leiðinni niður fjallið bað Jesús þá að segja engum frá því, sem þeir höfðu séð, fyrr
en hann væri risinn upp frá dauðum.
10 Þá spurðu þeir hann: „Hvers vegna segja leiðtogar þjóðar okkar að Elía verði
að koma á undan Kristi?“ 11 „Þetta er rétt hjá þeim,“ svaraði Jesús. „Elía verður að
koma og færa allt í lag. 12 Hann er reyndar búinn að koma, en menn þekktu hann
ekki og margir fóru illa með hann. Ég, Kristur, mun einnig verða að þjást af þeirra
völdum.“ 13 Þá skildu lærisveinarnir að hann átti við Jóhannes skírara.

Drengur læknaður

14 Þegar þeir komu niður af fjallinu beið þeirra mikill mannfjöldi. Maður nokkur
kom þá hlaupandi, kraup að fótum Jesú og sagði: 15 „Herra miskunnaðu syni mínum.
Hann er geðveikur og þungt haldinn. Hann dettur oft í eld og vatn. 16 Ég fór með
hann til lærisveina þinna, en þeir gátu ekki læknað hann.“ 17 „Æ, þið efagjörnu og
rangsnúnu menn!“ sagði Jesús. „Hversu lengi á ég að umbera ykkur? Komið með
drenginn til mín.“ 18 Jesús ávítaði illa andann, sem var í drengnum, svo að hann fór
úr honum og drengurinn varð heilbrigður á samri stundu.
19 Eftir á spurðu lærisveinarnir Jesú hvers vegna þeir hefðu ekki getað rekið illa
andann út. 20 „Þið hafið svo litla trú,“ svaraði Jesús. „Ef þið ættuð trú, þó að ekki
væri hún stærri en agnarlítið sinnepsfræ, þá gætuð þið sagt við þetta fjall: „Færðu
þig!“ og það mundi hlýða ykkur. Ykkur yrði enginn hlutur um megn. 21 En illur andi
eins og þessi fer ekki út fyrr en þið hafið beðið og fastað.“

Jesús segir aftur fyrir um dauða sinn og upprisu

22-23 Dag einn meðan þeir voru enn í Galíleu sagði Jesús við lærisveinana: „Ég mun
verða svikinn í hendur þeirra sem vald hafa til að lífláta mig, en að þrem dögum
liðnum mun ég rísa upp.“ Þegar lærisveinarnir heyrðu þetta urðu þeir hryggir og
skelfdir.

Pétur og meistarinn borga skatt

24 Þegar þeir komu til Kapernaum komu menn, sem innheimtu musterisskattinn,
til Péturs og spurðu: „Greiðir meistari þinn ekki skatta?“ 25 „Auðvitað gerir hann
það,“ svaraði Pétur. Síðan fór hann inn í húsið til að ræða málið við Jesú, en Jesús
varð fyrri til og spurði: „Pétur, hvort heldur þú að konungar skattleggi syni sína eða
útlendingana, sem þeir undiroka?“ 26-27 „Útlendingana,“ svaraði Pétur. „Fyrst svo
er,“ sagði Jesús, „þá eru synirnir skattlausir! En við skulum ekki hneyksla þá. Farðu
niður að vatninu og kastaðu út færi. Opnaðu síðan munninn á fyrsta fiskinum sem
þú færð og þar muntu finna pening. Taktu hann og greiddu fyrir okkur báða.“

18

Hver er mestur

1 Rétt í þessu komu lærisveinarnir til Jesú og spurðu hann hver þeirra yrði mestur
í ríki himnanna. 2 Jesús kallaði þá á lítið barn sem stóð þar hjá 3 og sagði: „Ef þið
snúið ykkur ekki frá syndinni, til Guðs, og verðið eins og börnin, munuð þið aldrei
komast inn í himnaríki. 4 Sá sem er auðmjúkur, eins og þetta litla barn, verður
mestur í himnaríki. 5 Ef þið, sem lærisveinar mínir, takið vel á móti barni eins og
þessu, þá takið þið á móti mér.

Jesús varar við hneykslunum

6 En snúi eitthvert þessara barna, sem á mig trúa, við mér baki ykkar vegna, þá
væri þeim manni betra að láta kasta sér í hafið með stein bundinn um háls sér.
7 Miklar hörmungar bíða þessa heims vegna illsku hans. Við komumst reyndar ekki
hjá því að verða fyrir freistingum, en vei þeim manni sem freistingunum veldur. 8 Ef
hönd þín eða fótur kemur þér til að syndga, er betra að skera liminn af, kasta honum
burt og koma bæklaður til himins, en hafa bæði hendur og fætur, og lenda í helvíti.
9 Ef auga þitt fær þig til að syndga, skaltu stinga það úr og fleygja því. Betra er fyrir
þig að ná til himna eineygður, en að fara alsjáandi til helvítis.

Dæmisagan um týnda sauðinn

10 Gætið þess að fyrirlíta ekki neitt þessara barna. Ég segi ykkur satt: Englar
þeirra eru í nánum tengslum við föður minn á himnum, 11 og ég, Kristur, kom til

þess að frelsa þau sem týnd eru. 12 Hvað gerir sá sem á hundrað sauði ef einn þeirra villist? Skilur hann ekki hina níutíu og níu eftir og fer að leita þess sem týndist? 13 Ef hann finnur hann, gleðst hann meira vegna hans en hinna níutíu og níu sem eru öruggir heima. 14 Á sama hátt vill faðir minn ekki að eitt einasta þessara barna glatist.

Um syndugan meðbróður

15 Ef einhver í söfnuðinum syndgar, skaltu fara til hans og ræða við hann einslega um mistök hans. Ef hann hlustar og játar sekt sína, hefur þú bjargað honum. 16 En ef hann lætur sér ekki segjast við orð þín, skaltu fara til hans á ný og fá með þér einn eða tvo til viðbótar til að staðfesta mál þitt. 17 Ef honum verður ekki þokað þrátt fyrir það, skaltu láta taka málið upp í söfnuðinum. Ef úrskurður safnaðarins verður þér í vil, en bróðir þinn vill ekki beygja sig fyrir honum, skal honum vísað úr söfnuðinum. 18 Ég segi ykkur hér með: Hvað sem þið bindið á jörðu, mun bundið á himnum, og hvað sem þið leysið á jörðu, verður leyst á himnum.

19 Ég segi ykkur einnig að verði tveir ykkar sammála um að biðja einhvers, mun faðir minn á himnum veita ykkur það. 20 Því að hvar sem tveir eða þrír eru samankomnir mín vegna, er ég mitt á meðal þeirra.“

Dæmisagan um miskunnarlausa þrjótinn

21 Þá kom Pétur til hans og spurði: „Herra; hve oft á ég að fyrirgefa þeim sem syndgar gegn mér? Sjö sinnum?“

22 „Nei, sjötíu sinnum sjö, – endalaust!“ svaraði Jesús. 23 „Himnaríki má líkja við konung, sem ákvað að gera upp við þá sem skulduðu honum. 24 Meðan á uppgjörinu stóð, var komið með mann sem skuldaði honum margar milljónir. 25 Hann gat ekki borgað, og þá skipaði konungurinn svo fyrir að hann, kona hans og börn skyldu seld, ásamt öllum eigum hans, til þess að skuldin yrði greidd.

26 Þá varpaði maðurinn sér í gólfið við fætur konungsins og sagði: „Ó, herra minn, miskunnaðu mér og ég mun borga þér alla skuldina!“

27 Þá kenndi konungurinn í brjósti um hann og gaf honum upp alla skuldina!

28 Þegar þessi maður kom út frá konunginum, hitti hann félaga sinn sem skuldaði honum smáræði. Hann greip um kverkar honum og skipaði honum að greiða alla skuldina tafarlaust. 29 Maðurinn kraup þá við fætur hans og grátbað hann: „Veittu mér dálítinn frest og ég mun greiða þér það sem ég skulda.“

30 En hinn vildi ekki bíða og lét handtaka skuldunaut sinn og varpa honum í fangelsi, þar varð hann að dúsa uns skuldin var að fullu greidd.

31 Samstarfsmönnum þeirra brá í brún og þeir fóru til konungsins og sögðu honum hvað gerst hafði. 32 Konungurinn lét þá kalla til sín manninn sem hann hafði gefið upp skuldina og sagði: „Miskunnarlausi þrjótur! Ég gaf þér upp milljóna skuld vegna þess að þú baðst mig um það. 33 Átt þú ekki að vera miskunnsamur við aðra eins og ég var miskunnsamur við þig?“

34 Konungurinn varð reiður og sendi manninn til böðlanna sem skyldu gæta hans uns skuldin yrði að fullu greidd. 35 Þannig mun faðir minn á himnum einnig fara að við ykkur, ef þið fyrirgefið ekki bræðrum ykkar af heilum hug.“

19

Hjónaband og hjónaskilnaður

1 Að lokinni þessari ræðu hélt Jesús af stað frá Galíleu til Júdeu og lagði leið sína um héruðin austan Jórdanar. 2 Mikill fjöldi fylgdi honum og hann læknaði sjúka. 3 Þá

komu til hans nokkrir farísear sem vildu ræða við hann og reyna að flækja hann í orðum.
„Leyfir þú hjónaskilnað?“ spurðu þeir.
4 „Hafið þið ekki lesið Biblíuna?“ spurði hann. „Þar stendur að í upphafi hafi Guð
skapað karl og konu, 5 og sagt að karlmaðurinn ætti að fara að heiman frá foreldrum
sínum og búa með eiginkonu sinni upp frá því. 6 Þau tvö eiga að verða eitt – ekki
framar tvö, heldur eitt! Enginn maður má aðskilja það sem Guð hefur sameinað.“
7 „En af hverju sagði þá Móse að maðurinn gæti skilið við konu sína með því að
afhenda henni skilnaðarbréf?“ spurðu þeir.
8 „Móse leyfði ykkur skilnað vegna illsku ykkar og miskunnarleysis,“ svaraði Jesús,
„en það hafði Guð ekki upphaflega áformað. 9 Ég segi: Sá sem skilur við konu sína af
annarri ástæðu en þeirri að hún hafi verið honum ótrú og kvænist annarri, drýgir
hór.“
10 „Ef svo er,“ sögðu lærisveinarnir, „þá er nú betra að kvænast alls ekki!“

Jesús kennir um einlífi

11 „Ég veit að ekki geta allir framfylgt þessu,“ sagði Jesús, „aðeins þeir sem fá hjálp
frá Guði. 12 Sumir eru fæddir þannig að þeir geta ekki lifað í hjónabandi, aðrir verða
þannig af mannavöldum og enn aðrir vilja ekki gifta sig vegna guðsríkisins. Sá sem
skilur orð mín ætti að fara eftir þeim.“

Jesús blessar litlu börnin

13 Fólk færði lítil börn til Jesú og bað hann um að leggja hendur yfir þau og biðja
fyrir þeim. Lærisveinarnir brugðust illa við þessu og sögðu: „Verið ekki að ónáða
hann.“ 14 En Jesús sagði: „Leyfið börnunum að koma til mín og bannið þeim það
ekki, því slíkra er guðsríki.“ 15 Og hann lagði hendur sínar á höfuð þeirra, blessaði
þau og hélt síðan áfram ferð sinni.

Ríki maðurinn fer sína eigin leið

16 Maður nokkur kom til Jesú og spurði: „Meistari, hvaða góðverk þarf ég að gera
til þess að eignast eilíft líf?“
17 „Hvers vegna spyrð þú mig um hið góða?“ svaraði Jesús. „Einn er góður og
það er Guð. En spurningu þinni skal ég svara. Þú kemst til himins, ef þú hlýðir
boðorðunum.“
18 „Hverjum?“ spurði maðurinn.
„Þessum,“ svaraði Jesús: „Þú skalt ekki mann deyða, ekki drýgja hór, ekki stela,
ekki ljúga, 19 heiðraðu föður þinn og móður og elskaðu meðbróður þinn eins og
sjálfan þig!“
20 „Ég hef alltaf hlýtt boðorðunum,“ sagði ungi maðurinn, „hvað er það fleira sem
ég þarf að gera?“
21 Jesús svaraði: „Ef þú vilt verða fullkominn, þá skaltu selja allt sem þú átt, gefa
fátækum andvirðið og þá muntu eignast fjársjóð á himnum. Komdu síðan og fylgdu
mér.“ 22 Þegar ungi maðurinn heyrði þetta varð hann dapur og gekk burt – hann var
mjög ríkur.

Guði er allt mögulegt

23 Þá sagði Jesús við lærisveinana: „Ríkum manni mun reynast erfitt að komast inn
í guðsríki. 24 Ég segi, það er auðveldara fyrir úlfalda að komast gegnum nálarauga
en fyrir ríkan mann að komast inn í guðsríki!“ 25 Lærisveinarnir urðu forviða og
spurðu: „Hver getur þá frelsast?“ 26 Jesús leit á þá einbeittur á svip og sagði: „Enginn,
fyrir mannlegt tilstilli, en Guði eru allir hlutir mögulegir.“

27 „En við sem yfirgáfum allt og fylgdum þér,“ sagði Pétur, „hvað berum við úr býtum?“
28 Jesús svaraði: „Þegar ég, Kristur, sest í hið dýrlega hásæti mitt í guðsríkinu, munuð þið sitja í tólf hásætum og dæma tólf ættkvíslir Ísraels. 29 Hver sá sem yfirgefur heimili, bræður, systur, föður, móður, eiginkonu, börn eða eignir til að geta fylgt mér, mun fá hundraðfalt í staðinn og eignast eilíft líf. 30 Margir þeirra, sem nú eru fremstir, verða þá síðastir og hinir síðustu fremstir.“

20

Dæmisagan um verkamennina í víngarðinum

1 „Hér er enn ein dæmisaga um himnaríki: Landeigandi nokkur fór að heiman snemma morguns að fá verkamenn til uppskerustarfa. 2 Hann samdi við þá um venjuleg daglaun og að því búnu hófu þeir vinnuna. 3 Tveim stundum síðar gekk hann aftur niður í bæinn og sá þá menn á torginu iðjulausa. 4 Þessa menn sendi hann einnig út á akurinn og sagðist mundu borga þeim sanngjörn laun. 5 Hann fór einnig út um hádegið og klukkan þrjú, og sama sagan endurtók sig. 6 Klukkan fimm síðdegis var hann aftur staddur í bænum og sá þá enn nokkra sem höfðu ekkert fyrir stafni. „Af hverju eruð þið iðjulausir?“ spurði hann. 7 „Við höfum ekki fengið neina vinnu,“ svöruðu þeir. „Farið þá og hjálpið hinum sem eru að vinna á ökrum mínum,“ sagði hann. 8 Um kvöldið bauð hann gjaldkera sínum að kalla á mennina og greiða þeim launin og byrja á þeim sem komu síðastir. 9 Þeir komu og fengu full daglaun hver um sig. 10 Þegar hinir, sem byrjað höfðu fyrr um daginn, komu að ná í sín laun, bjuggust þeir við að fá miklu meira, en þeir fengu sömu upphæð.
11-12 Þá mótmæltu þeir og sögðu: „Þessir náungar unnu aðeins eina klukkustund, en samt hefur þú greitt þeim jafnmikið og okkur sem höfum stritað allan daginn í þessum hita.“ 13 „Kæri vinur, ég hef ekki beitt þig rangindum!“ sagði maðurinn við einn þeirra. „Þú samþykktir að vinna allan daginn fyrir venjuleg daglaun, var ekki svo? 14 Taktu þetta og síðan máttu fara. Mig langar til að borga þessum síðustu jafnmikið og þér. 15 Má ég ekki gefa peningana mína þeim sem ég vil? Er það samningsbrot? Eða ertu öfundsjúkur af því að ég er góðsamur?“ 16 Hinir fyrstu verða oft síðastir og þeir síðustu fyrstir.“

Jesús segir fyrir í þriðja sinn um dauða sinn og upprisu

17 Á leiðinni til Jerúsalem tók Jesús lærisveinana tólf afsíðis, 18 til þess að segja þeim hvað biði hans er hann kæmi til borgarinnar.
19 „Ég verð svikinn í hendur æðstu prestanna og leiðtoganna, og þeir munu dæma mig til dauða. Síðan munu þeir afhenda mig rómversku yfirvöldunum. Ég verð hæddur og krossfestur, en á þriðja degi mun ég rísa upp frá dauðum.“

Salóme biður um greiða

20 Móðir þeirra Jakobs og Jóhannesar Sebedeussona kom þá með þeim til Jesú, hneigði sig og bað hann að gera sér greiða.
21 „Hvað vilt þú?“ spurði hann. Hún svaraði: „Viltu leyfa þessum sonum mínum að sitja sínum hvorum megin við þig þegar þú sest í hásæti þitt?“ 22 „Þú veist ekki um hvað þú biður“ svaraði Jesús, sneri sér að Jakobi og Jóhannesi og spurði: „Getið þið drukkið þann beiska bikar sem ég tæmi innan skamms?“ „Já, það getum við!“ svöruðu þeir. 23 „Þið fáið sannarlega að drekka hann,“ sagði Jesús. „En það er ekki mitt að segja hverjir eiga að sitja mér við hlið, það er föður míns að ákveða.“
24 Þegar hinir tíu heyrðu hvað Jakob og Jóhannes höfðu beðið um, urðu þeir gramir. 25 Jesús kallaði þá til sín og sagði: „Konungar þjóðanna eru harðstjórar

og embættismenn þeirra láta fólkið kenna á valdi sínu. 26 Þessu er öfugt farið um
ykkur. Sá ykkar sem vill verða leiðtogi, verður að þjóna hinum, 27 og sá sem vill
verða fremstur, verður að þjóna eins og þræll. 28 Verið eins og ég, Kristur, sem kom
ekki til að láta þjóna mér heldur til að þjóna öðrum og gefa líf mitt til lausnar fyrir
marga.“

Tveir blindir menn fá sjón

29 Þegar Jesús og lærisveinarnir fóru frá Jeríkó fylgdi þeim mikill mannfjöldi. 30 Við
veginn út úr bænum sátu tveir blindir menn. Þegar þeir heyrðu að Jesú ætti leið
þar um fóru þeir að hrópa og kalla:
„Herra, sonur Davíðs konungs, hjálpaðu okkur!“
31 Mannfjöldinn skipaði þeim að þegja, en þá hrópuðu þeir enn hærra.
32-33 Jesús nam staðar og kallaði til þeirra: „Hvað viljið þið að ég geri fyrir ykkur?“
„Herra,“ hrópuðu þeir, „gef okkur sjónina!“
34 Jesús kenndi í brjósti um þá og snerti augu þeirra. Við það fengu þeir jafnskjótt
sjónina og fylgdu honum.

21

Jesús kemur til Jerúsalem

1 Jesús og lærisveinar hans nálguðust nú Jerúsalem. Þegar þeir áttu skammt
ófarið til þorpsins Betfage á Olíufjallinu, sendi hann tvo þeirra þangað á undan sér.
2 „Þegar þið komið inn í þorpið, munuð þið finna ösnu bundna og fola hjá henni.
Leysið þau og færið mér. 3 Ef einhver spyr hvað þið séuð að gera, skuluð þið svara:
„Drottinn þarfnast þeirra,“ og þá mun spyrjandinn láta ykkur afskiptalausa.“
4 Með þessu rættist gamall spádómur sem er svona: 5 „Segið Jerúsalem að
konungur hennar sé að koma, auðmjúkur og ríðandi á ösnufola!“
6 Lærisveinarnir tveir gerðu eins og þeim var sagt 7 og komu með ösnuna og folann
til Jesú. Þeir lögðu síðan yfirhafnir sínar á folann og Jesús settist á bak. 8 Þá breiddu
flestir viðstaddra yfirhafnir sínar á veginn en aðrir skáru greinarnar af trjánum og
dreifðu þeim á veginn. 9 Allt fólkið gekk á undan og hrópaði:
„Guð blessi konunginn, son Davíðs! Blessaður sé sá sem kemur í nafni Drottins!
Drottinn, sendu honum hjálp þína frá himnum.“
10 Allt komst í uppnám í Jerúsalem við komu Jesú og fólkið þar spurði: „Hver
er þetta?“ 11 Mannfjöldinn, sem fylgdi honum, svaraði þá: „Þetta er Jesús,
spámaðurinn frá Nasaret í Galíleu.“

Jesús hreinsar musterið

12 Jesús gekk inn í musterið og rak kaupmennina, sem þar voru, á dyr. Hratt um
stöllum dúfnasalanna og borðum þeirra sem skiptu peningum. Hann sagði:
13 „Biblían segir: „Musteri mitt á að vera bænastaður, en þið hafið gert það að
ræningjabæli!“ “
14 Blindir menn og bæklaðir streymdu til hans og hann læknaði þá í musterinu.
15 Þegar æðstu prestarnir og leiðtogarnir sáu þessi dásamlegu kraftaverk og heyrðu
börnin hrópa í musterinu: „Guð blessi son Davíðs!“ urðu þeir gramir og sögðu við
hann: „Heyrirðu hvað börnin segja?“
16 „Já,“ svaraði Jesús, „hafið þið aldrei lesið þetta: „Jafnvel börnin munu lofa
hann.“ “

Fíkjutré visnar

17 Síðan fór Jesús til Betaníu og gisti þar um nóttina. 18 Á leiðinni til Jerúsalem,
morguninn eftir, fann hann til svengdar. 19 Þá tók hann eftir fíkjutré, sem stóð rétt

við veginn. Hann gekk að trénu til að athuga hvort á því væru nokkrar fíkjur, en svo var ekki, einungis lauf. Þá sagði hann við tréð:
„Upp frá þessu munt þú aldrei bera ávöxt!“ Rétt á eftir visnaði tréð.
20 Lærisveinarnir urðu forviða og spurðu:
„Hvernig gat tréð visnað svona fljótt?“
21 „Sannleikurinn er sá,“ svaraði Jesús, „að ef þið trúið án þess að efast, þá getið
þið gert slíka hluti og jafnvel enn meiri. Þið gætuð til dæmis sagt við þetta fjall:
„Flyttu þig út í sjó,“ og það mundi hlýða. 22 Þið getið fengið allt, já allt, sem þið biðjið
um – ef þið trúið.“

Leiðtogarnir leggja á ráðin

23 Þegar Jesús var kominn í musterið og farinn að kenna, komu æðstu prestarnir
og aðrir leiðtogar þjóðarinnar. Þeir kröfðust þess að hann segði þeim hver hefði
gefið honum vald til að reka kaupmennina út daginn áður.
24 „Það skal ég segja ykkur, ef þið svarið einni spurningu fyrst,“ sagði Jesús.
25 „Sendi Guð Jóhannes skírara? Já, eða nei!“ Þeir báru saman ráð sín:
„Ef við segjum að Guð hafi sent hann, þá mun hann spyrja af hverju við höfum þá
ekki trúað honum. 26 En ef við segjum að Guð hafi ekki sent hann, þá mun fólkið
ráðast á okkur, því að það telur að Jóhannes hafi verið spámaður.“ 27 Að lokum
svöruðu þeir: „Við vitum það ekki.“
„Þá svara ég ekki heldur spurningu ykkar,“ sagði Jesús.

Dæmisagan um bræðurna

28 „En hvað segið þið annars um þetta: Maður nokkur átti tvo syni. Hann sagði
við annan: „Sonur minn, þú skalt vinna í víngarðinum í dag.“ 29 „Æ, nei, ég nenni
því ekki,“ svaraði hann, en seinna sá hann sig um hönd og fór. 30 Faðirinn sagði
síðan við þann yngri: „Heyrðu, þú skalt fara í jarðræktina.“ Sonurinn svaraði: „Já,
pabbi, sjálfsagt!“ en fór ekki fet. 31 Hvor þessara tveggja hlýddi föður sínum?“ „Sá
fyrri, auðvitað,“ svöruðu þeir. Jesús skýrði nú fyrir þeim merkingu sögunnar og
sagði: „Illmennum og vændiskonum verður leiðin til himins greiðfærari en ykkur.
32 Jóhannes skírari sagði ykkur að gjöra iðrun og snúa ykkur til Guðs. Það vilduð þið
ekki, en það gerðu hins vegar svindlarar og skækjur. Og þótt þið sæjuð það gerast,
vilduð þið samt ekki sjá ykkur um hönd og hlýða honum. Þess vegna gátuð þið ekki
trúað.“

Dæmisagan um spilltu vínyrkjana

33 „Hlustið á þessa sögu: Landeigandi nokkur plantaði vínviði og gerði skjólgarð
umhverfis hann. Því næst reisti hann pall fyrir eftirlitsmanninn og leigði síðan
víngarðinn nokkrum bændum með því skilyrði að þeir skiptu uppskerunni með
honum. Síðan fluttist hann úr landi.
34 Þegar uppskerutíminn kom sendi hann menn sína til bændanna að sækja sinn
hluta. 35 En bændurnir gerðu aðsúg að þeim, börðu einn til óbóta, drápu annan og
grýttu þann þriðja.
36 Þá sendi hann aðra til þeirra, fleiri en þá fyrri, en allt fór á sömu leið. 37 Að lokum
sendi víngarðseigandinn son sinn, því hann hugsaði: „Þeir munu áreiðanlega bera
virðingu fyrir honum.“ 38 En þegar bændurnir sáu son hans koma, sögðu þeir hver
við annan: „Þarna kemur erfinginn. Komið! Við skulum drepa hann og þá eigum
við víngarðinn!“ 39 Síðan drógu þeir hann út úr víngarðinum og drápu hann.
40 Hvað haldið þið að landeigandinn muni gera við bændurna þegar hann kemur
til baka?“ 41 Leiðtogar Gyðinga svöruðu:
„Svona illmenni ætti að lífláta og leigja víngarðinn öðrum, sem greiða leiguna
skilvíslega.“ 42 Þá spurði Jesús:

„Hafið þið aldrei lesið þessi ritningarorð:
„Steinninn sem smiðirnir höfnuðu, var gerður að hornsteini. Drottinn hefur unnið dásamleg verk!“
43 Það sem ég á við er þetta: Guðsríki verður tekið frá ykkur og gefið öðrum, sem afhenda Guði hans hlut í uppskerunni. 44 Þeir sem reka sig á þetta sannleiksbjarg munu sundurmerjast, en þeir sem undir verða myljast mélinu smærra.“
45 Þegar æðstu prestarnir og hinir leiðtogarnir skildu að Jesús átti við þá – að þeir væru bændurnir í sögunni, 46 vildu þeir handtaka hann. Þeir þorðu það þó ekki vegna fólksins sem áleit að Jesús væri spámaður.

22

Dæmisagan um brúðkaupið

1 Jesús sagði fólkinu fleiri sögur til þess að auka skilning þess á mætti og valdi Guðs. Hér er ein þeirra:
2 „Guðsríki má líkja við konung sem undirbjó brúðkaupsveislu sonar síns. 3 Fjöldi gesta var boðinn, og þegar stundin nálgaðist sendi hann þjóna sína til þess að segja öllum að veislan væri að hefjast. En fólkið vildi ekki koma! 4 Hann sendi því aðra með þessi skilaboð: „Allt er tilbúið. Steikin er í ofninum. Flýtið ykkur!“ 5 En þeir sem boðnir voru hlógu aðeins og sneru sér að vinnu sinni, eins og ekkert hefði í skorist. Einn að búskapnum, annar að versluninni, 6 enn aðrir börðu sendiboðana, svívirtu þá og drápu suma þeirra. 7 Þá reiddist konungurinn heiftarlega og sendi þangað herlið, drap morðingjana og brenndi borg þeirra. 8 Síðan sagði hann við þjóna sína: „Brúðkaupsveislan skal haldin, en gestirnir, sem boðnir voru, eru ekki verðir þessa heiðurs. 9 Farið nú út á göturnar og bjóðið þeim sem þið sjáið að koma!“ 10 Þjónarnir fóru og náðu í alla sem þeir gátu, bæði vonda og góða, og veislusalurinn varð fullur af brúðkaupsgestum. 11 En þegar konungurinn kom inn til að heilsa gestunum, tók hann eftir manni sem ekki var í brúðkaupsklæðum (þeim sem gestunum hafði verið séð fyrir). 12 „Heyrðu vinur,“ sagði konungurinn, „Hvernig stendur á því að þú ert ekki í brúðkaupsklæðum?“ Maðurinn svaraði engu. 13 Þá sagði konungurinn við þjóna sína: „Bindið hann á höndum og fótum og kastið honum út í myrkrið – þar verður grátið og kveinað.“ 14 Margir eru kallaðir en fáir útvaldir.“

Hverjum á að greiða skatt?

15 Farísearnir sátu nú á fundi, til að ræða hvernig þeir gætu flækt Jesú í orðum, svo hægt væri að handtaka hann. 16 Niðurstaðan varð sú að þeir ákváðu að senda lærisveina sína ásamt öðrum úr hópi Heródesarsinna til þess að leggja fyrir hann spurningar og segja:
„Herra við vitum að þú ert mjög heiðarlegur og segir sannleikann, hvað sem öðrum finnst. 17 Segðu okkur nú, er rétt af okkur að greiða skatt til rómverska ríkisins, eða ekki?“ 18 En Jesús skildi bragðið og kallaði:
„Þið hræsnarar! Eruð þið að reyna að leika á mig með lævísum spurningum? 19 Sýnið mér mynt.“ Þá réttu þeir honum pening. 20 „Af hverjum er myndin á peningnum,“ spurði hann, „og hvaða nafn er undir myndinni?“
21 „Keisarans,“ svöruðu þeir.
„Jæja,“ sagði hann. „Gjaldið þá keisaranum það sem keisarans er, og Guði það sem Guðs er.“ 22 Þeir urðu orðlausir af undrun við þetta svar og fóru burt.

Um upprisuna

23 Þennan sama dag komu nokkrir saddúkear til hans, en þeir héldu því fram að upprisa dauðra ætti sér aldrei stað. Þeir spurðu: 24 „Herra, Móse segir að deyi maður

barnlaus, eigi bróðir hans að kvænast ekkjunni og börn þeirra síðan að erfa eignir hins látna. 25 Einu sinni voru sjö bræður. Sá fyrsti kvæntist en dó án þess að eignast börn. Konan giftist þá elsta bróðurnum, 26 en sá bróðir dó einnig barnlaus, og þá giftist konan þeim sem næstur var í röðinni. Svona gekk þetta koll af kolli þangað til hún hafði verið gift þeim öllum, og 27 að lokum dó hún einnig. 28 Nú spyrjum við: Kona hvers þeirra verður hún í upprisunni, fyrst hún var gift þeim öllum?“ 29 Jesús svaraði:

„Þið vaðið reyk, því þið þekkið hvorki Biblíuna né kraft Guðs. 30 Í upprisunni verður ekkert hjónaband, því þá verða allir eins og englarnir á himnum. 31 En hafið þið ekki lesið það sem Biblían segir um upprisu dauðra? Skiljið þið ekki að Guð talar til ykkar þegar hann segir: 32 „Ég er Guð Abrahams, Ísaks og Jakobs.“ Guð er ekki Guð hinna dauðu heldur þeirra sem lifa.“ 33 Mannfjöldanum þótti mikið til um svör Jesú 34-35 en farísearnir voru ekki á sama máli.

Hvert er mikilvægasta boðorðið?

Þegar farísearnir fréttu að Jesús hefði gert saddúkeana orðlausa fitjuðu þeir upp á nýrri spurningu, og var lögfræðingur nokkur fenginn til að bera hana fram. Spurningin var þessi:

36 „Herra, hvert er mikilvægasta boðorðið í lögum Móse?“ Jesús svaraði:

37 „Elska skalt þú Drottin Guð þinn af öllu hjarta þínu, allri sálu þinni og öllum huga þínum. 38-39 Þetta er fyrsta og jafnframt æðsta boðorðið. Það næstæðsta er svipað, en það er þannig: „Elskaðu meðbróður þinn eins og sjálfan þig.“ 40 Öll hin boðorðin og fyrirmæli spámannanna – já, öll Biblían – byggja á þessu tvöfalda boði. Ef þið hlýðið því, þá hlýðið þið öllum hinum um leið.“

Hvað sagði Davíð?

41 En nú spurði Jesús faríseana:

42 „Getið þið sagt mér hvers son Kristur er?“

„Sonur Davíðs,“ svöruðu þeir.

43 „Hvers vegna talar þá Davíð, knúinn af heilögum anda, um hann sem Drottin?“ spurði Jesús. „Var það ekki Davíð sem sagði:

44 „Guð sagði við minn Drottin: sittu mér til hægri handar uns ég hef lagt óvini þína að fótum þér.“

45 Fyrst Davíð kallar hann „Drottin,“ hvernig getur hann þá verið sonur hans?“ 46 Þessu gátu þeir ekki svarað og eftir það þorði enginn að spyrja hann neins.

23

Vei faríseum og hræsnurum

1 Jesús talaði til mannfjöldans og lærisveina sinna og sagði:

2 „Halda mætti að þessir leiðtogar og farísear væru sjálfir Móse, því þeir eru alltaf að setja ný lög. 3 Þið skuluð gera það sem þeir segja, en eftir verkum þeirra skuluð þið ekki breyta, því að þeir fara sjálfir ekki eftir því sem þeir kenna. 4 Þeir krefjast mikils af öðrum, en lítils af sjálfum sér. 5 Þeir gera allt til að sýnast. Þeir láta líta út sem þeir séu heilagir með því að breikka minnisborðana og lengja skúfana á skikkjum sínum. 6 Þeir njóta þess að sitja við háborðið í veislum og hafa mætur á stúkusætum samkomuhúsanna. 7 Þeim líkar vel að tekið sé eftir þeim á götum og þeir vilja gjarnan láta kalla sig „rabbí“ eða „meistari“. 8 Látið engan kalla ykkur meistara, því ykkar eini meistari er Guð og allir eruð þið jafnir sem bræður. 9 Ávarpið heldur engan sem föður á jörðu, því að þannig á aðeins að ávarpa Guð á himnum. 10 Kallið ykkur ekki heldur „leiðtoga“ því ykkar eini leiðtogi er Kristur. 11 Sá ykkar

sem er fremstur, á að vera þjónn ykkar. Sá sem er mestur, þjóni hinum! 12 Sá sem
upphefur sjálfan sig, mun niðurlægjast, en þeir sem auðmýkja sig hljóta heiður.
13-14 Þið farísear og trúarleiðtogar, vei ykkur, því þið eruð hræsnarar! Þið útilokið
menn frá því að komast inn í himnaríki og sjálfir munuð þið ekki komast þangað.
Þið biðjið langar bænir á almannafæri til að auglýsa guðrækni ykkar, en svo flæmið
þið ekkjur út af heimilum sínum Hræsnarar! 15 Já, vei ykkur, þið hræsnarar! Þið
farið langar leiðir til þess að vinna einn trúskipting, og gerið hann síðan að miklu
verra helvítisbarni en þið eruð sjálfir. 16 Þið eruð blindir leiðsögumenn. Vei ykkur!
Þið segið að það sé markleysa að sverja við musterið, en sá sem sverji við eigur
musterisins sé skuldbundinn. 17 Blindu heimskingjar! Hvort er meira, gullið eða
musterið sem helgar gullið? 18 Einnig segið þið að rjúfa megi eið sem svarinn sé við
altarið en ekki þann sem svarinn sé við gjöfina á altarinu. 19 Þið eruð blindir! Hvort
er meira, gjöfin á altarinu eða altarið sjálft, sem helgar gjöfina? 20 Þegar þú sverð við
altarið, þá sverðu við það sjálft og allt sem á því er. 21 Þegar þú sverð við musterið,
þá sverðu við það og við Guð sem þar býr. 22 Þegar þú sverð við himininn, sverðu
við hásæti Guðs og við Guð sjálfan. 23 Farísear og aðrir leiðtogar, vei ykkur, því
að þið eruð hræsnarar! Þið gætið þess að gjalda tíund, en skeytið ekkert um það
sem meira er um vert, réttvísi, miskunnsemi og trúmennsku. Haldið áfram að gefa
tíund, en látið hitt ekki ógjört sem mikilvægara er. 24 Blindu leiðsögumenn! Þið
tínið flugurnar úr matnum, en gleypið svo úlfaldann með húð og hári. 25 Vei ykkur,
farísear og trúarleiðtogar – hræsnarar! Þið nostrið við að fægja bollann og diskinn
að utan, en gleymið að hann er mengaður kúgun og ágirnd að innan. 26 Þú blindi
farísei! Hreinsaðu fyrst bollann og diskinn að innan svo að hann verði allur hreinn.
27 Vei ykkur, fræðimenn og farísear. Þið líkist kölkuðu grafhýsi, sem er fagurt að utan
– en að innan fullt af ódaun, rotnun og dauðra manna beinum. 28 Þið reynið að sýnast
heilagir menn í annarra augum, en hjörtu ykkar eru menguð af hræsni og lögbrotum.
29-30 Vei ykkur, farísear og fræðimenn – hræsnarar! Þið reisið minnismerki um
spámennina sem forfeður ykkar drápu, skreytið grafir guðrækinna manna, sem þeir
einnig líflétu, og segið: „Aldrei hefðum við framið slíkt ódæði sem forfeður okkar.“
31 Með þessum orðum lýsið þið yfir að þið séuð synir vondra manna, 32 síðan fetið
þið í fótspor þeirra og fullkomnið illverk þeirra. 33 Eiturnöðrur og höggormssynir!
Hvernig fáið þið umflúið dóm helvítis? 34 Ég sendi til ykkar spámenn og kennimenn.
Suma þeirra munið þið krossfesta, en berja aðra í samkomuhúsum ykkar og ofsækja
þá í borg eftir borg. 35 Þannig berið þið ábyrgð á lífláti allra guðrækinna manna, allt
frá Abel hinum réttláta til Sakaría Barakíasonar, sem þið drápuð milli altarisins og
musterisins. 36 Dómurinn fyrir glæpaverkin mun koma yfir þessa kynslóð.“

Jesús grætur yfir Jerúsalem

37 „Jerúsalem, Jerúsalem, þú borg sem líflætur spámennina og grýtir þá sem sendir
eru til þín. Oft hef ég viljað safna börnum þínum saman eins og hæna safnar ungum
sínum undir vængi sína – en þið hafið ekki viljað það, 38 Hús þín munu verða skilin
eftir í eyði. 39 Og þetta skaltu vita: Þú munt ekki sjá mig aftur fyrr en þú ert reiðubúin
að taka á móti þeim, sem Guð sendir til þín.“

24

Jesús spáir eyðingu musterisins

1 Þegar Jesús gekk út úr helgidóminum langaði lærisveinana að fá hann með sér
í skoðunarferð um musterissvæðið. 2 En hann sagði við þá:

„Þessar byggingar verða allar lagðar í rúst svo að ekki mun standa steinn yfir
steini!“

Tákn tímanna og endir veraldar

3 Stuttu seinna þegar Jesús sat í hlíð Olíufjallsins gengu lærisveinarnir til hans og
spurðu hann um þetta:
„Hvenær verður það og hvaða atburðir verða á undan endurkomu þinni og endi
veraldar?“
4 „Látið engan blekkja ykkur,“ svaraði Jesús, 5 „því margir munu koma og segjast
vera Kristur og leiða marga í villu. 6 Þið munuð heyra stríðsfréttir, en þær eru ekki
tákn um endurkomu mína. Því að styrjaldir halda áfram eins og verið hefur, en
endirinn er ekki þar með kominn. 7 Þjóðir og ríki jarðarinnar munu heyja styrjaldir
sín á milli og hungursneyð og jarðskjálftar geisa víða. 8 Þetta er aðeins byrjun
hörmunganna sem koma. 9 Þið verðið pyntaðir og líflátnir, og allir munu hata ykkur
vegna þess að þið tilheyrið mér. 10 Þá munu margir falla frá trúnni, og hata og svíkja
hverjir aðra. 11 Margir falsspámenn munu koma og leiða marga í villu. 12 Afbrot
aukast er kærleikur flestra kólnar, 13 en sá sem stöðugur stendur allt til enda mun
frelsast.
14 Gleðiboðskapurinn um guðsríki verður fluttur öllum þjóðum heimsins, og þá
loks mun endirinn koma.“

Þrengingin mikla

15 „Þegar þið sjáið viðurstyggð eyðingarinnar, sem Daníel spámaður talaði um,
standandi á helgum stað – lesandinn athugi það! 16 Þá verða þeir sem eru í Júdeu að
flýja til fjalla, 17 þeir sem staddir eru á svölunum heima hjá sér, fari þá ekki inn til að
taka saman föggur sínar áður en þeir flýja. 18 Þeir sem þá verða á ökrum fari ekki
heim eftir nauðsynjum. 19 Neyð þeirra sem þá verða barnshafandi eða hafa fyrir
ungbörnum að sjá, mun verða mikil. 20 Biðjið að flótti ykkar verði ekki um vetur eða
á helgidegi, 21 því þá verða meiri ofsóknir en nokkru sinni fyrr. 22 Sannleikurinn er sá
að yrði þessi tími ekki styttur, myndi allt mannkynið farast, en vegna hinna útvöldu
mun tíminn verða styttur. 23 Ef einhver segir þá við þig: „Kristur er kominn á þennan
eða hinn staðinn,“ eða „hann hefur birst hér eða þar,“ þá trúið því ekki. 24 Falskristar
munu koma fram og einnig falsspámenn, sem gera munu mikil kraftaverk til að
blekkja fólk, jafnvel þá sem Guð hefur kallað. 25 Munið að ég hef varað ykkur við.
26 Ef einhver kemur og segir ykkur að Kristur sé kominn aftur og sé úti í eyðimörkinni,
þá sinnið því ekki og farið ekki þangað. Ef sagt er að hann sé í felum á tilteknum
stað, þá trúið því ekki! 27 Ég, Kristur, mun koma jafn óvænt og eldingin sem leiftrar
frá austri til vesturs! 28 Reynið að skilja tákn tímanna á sama hátt og þið skiljið að
þar muni hræið vera sem gammarnir safnast.“

Koma mannssonarins

29 „Eftir þessar ofsóknir mun sólin myrkvast og tunglið hætta að lýsa. Stjörnurnar
munu hrapa af himni og kraftar alheimsins ganga úr skorðum! 30 Þá mun tákn komu
minnar sjást á himninum og allir jarðarbúar skelfast. Þeir munu sjá mig koma í
skýjum himinsins með mætti og mikilli dýrð. 31 Þegar lúðurinn hljómar, munu englar
mínir safna saman þeim sem ég hef valið, úr öllum áttum, heimshorna á milli.“

Dæmið af fíkjutrénu

32 „Lærið af fíkjutrénu: Þegar greinar þess eru orðnar mjúkar og laufið fer að
springa út, þá vitið þið að sumarið er í nánd. 33 Eins skuluð þið vita að þegar þið
sjáið allt þetta, þá er endurkoma mín í nánd, 34 og þá fyrst mun þessi kynslóð líða
undir lok.“

Enginn veit daginn né stundina

35 „Himinn og jörð munu hverfa, en mín orð standa að eilífu. 36 Enginn veit þann
dag eða stund er endirinn verður, hvorki englarnir né sonur Guðs, aðeins faðirinn
einn. 37-38 Fólk mun almennt taka öllu með ró eins og allt sé í lagi – það verða
veisluhöld, mannfagnaðir og brúðkaup – rétt eins og var á dögum Nóa áður en
flóðið kom. 39 Menn trúðu ekki orðum Nóa fyrr en flóðið skall á og hreif þá alla burt.
Þannig fer einnig við komu mína. 40 Tveir munu vinna á akri, annar verður tekinn
en hinn skilinn eftir. 41 Tvær verða við heimilisstörf, önnur verður tekin en hin skilin
eftir. 42 Verið viðbúnir! Þið vitið ekki hvaða dag Drottinn kemur. 43 Innbrotsþjófur
gerir ekki boð á undan sér, þess vegna verða menn að vera á verði. 44 Þess vegna
verðið þið að vera stöðugt viðbúnir endurkomu minni.“

Trúr og ótrúr þjónn

45 „Hver er trúr og hygginn þjónn, sem húsbóndinn hefur falið umsjónarstarfið svo
að allir fái fæðu sína á réttum tíma? 46-47 Sæll er sá þjónn sem húsbóndinn finnur
að breytir þannig þegar hann kemur. Víst er að hann mun fela honum umsjón með
öllu sem hann á. 48 En segi svikull þjónn við sjálfan sig: „Húsbóndinn kemur ekki
strax,“ 49 og tekur að berja samstarfsmenn sína og stunda veislur og drykkjuskap
50 þá kemur húsbóndi hans honum að óvörum 51 og refsar honum sviksemina.“

25

Dæmisagan um meyjarnar tíu

1 „Himnaríki má líkja við tíu brúðarmeyjar, sem tóku lampa sína og lögðu af stað
til móts við brúðgumann.
2-4 Aðeins fimm þeirra gættu þess að fylla lampa sína af olíu, en hinar fimm
gleymdu því og fóru með tóma lampa. 5-6 Þegar brúðgumanum seinkaði, syfjaði
þær og sofnuðu. En á miðnætti voru þær vaktar með háu hrópi: „Brúðguminn er að
koma! Gangið út og takið á móti honum!“ 7-8 Stúlkurnar spruttu á fætur og fóru að
sýsla við lampana. Þær fimm sem vantaði olíu, sárbáðu hinar að gefa sér lítið eitt,
því það lifði ekki á lömpum þeirra. 9 En hinar svöruðu „Nei, það getum við ekki,
því það verður ekki nóg handa okkur öllum. Farið og kaupið olíu handa ykkur.“
10 En á meðan þær voru fjarverandi kom brúðguminn. Þær sem viðbúnar voru fóru
með honum til brúðkaupsins og dyrunum var læst. 11 Seinna komu hinar til baka og
stóðu fyrir utan og kölluðu: „Herra, opnaðu fyrir okkur!“ 12 En hann kallaði á móti:
„Farið! Þið komið of seint!“ 13 Vakið því og verið viðbúnir, því þið vitið hvorki daginn
né stundina er ég kem aftur.“

Dæmisaga um ávöxtun fjár

14 „Himnaríki er einnig líkt manni sem fór til útlanda. Hann kallaði saman
starfsmenn sína og afhenti þeim fé, sem þeir áttu að ávaxta meðan hann væri í
burtu. 15 Einum fékk hann tvær milljónir króna, öðrum eina milljón og hinum þriðja
hálfa milljón. Þeir fengu misjafnlega mikið eftir hæfileikum sínum og dugnaði. Síðan
fór hann úr landi. 16 Maðurinn, sem fékk tvær milljónir, fór þegar að versla með
peningana og græddi fljótt aðrar tvær milljónir. 17 Sá sem fékk eina milljón, hófst
handa eins og hinn og hagnaðist um aðra milljón. 18 En maðurinn, sem fékk hálfa
milljón, gróf peningana í jörðu svo að hann tapaði þeim ekki. 19 Eftir langan tíma
kom húsbóndinn aftur úr ferðalaginu. Hann kallaði starfsmennina til sín svo að
hann gæti gert upp við þá. 20 Sá sem fengið hafði tvær milljónir kom og afhenti
húsbónda sínum fjórar milljónir. 21 Húsbóndinn hrósaði honum og sagði: „Þetta
var vel af sér vikið. Þú varst trúr yfir litlu, nú mun ég setja þig yfir mikið. Komdu
og við skulum gera okkur dagamun.“

22 Næst kom sá sem fengið hafði eina milljón. Hann sagði: „Herra þú lést mig fá
eina milljón og nú hef ég tvöfaldað þá upphæð.“ 23 „Gott hjá þér!“ sagði húsbóndinn.
„Þú ert góður og dyggur þjónn. Þú varst trúr yfir þessu lítilræði, en nú mun ég láta
þig fá miklu meira. Komdu, við skulum gleðjast saman!“
24-25 Síðast kom sá þriðji með sína hálfu milljón og sagði: „Herra, ég vissi að þú
ert harður húsbóndi og þar sem ég bjóst við að þú rændir mig hagnaðinum, faldi
ég peningana í jörðu og hér hefur þú þá!“ 26 „Letingi!“ svaraði húsbóndinn. „Þú
vissir að ég krefði þig um hagnaðinn, 27 svo þú hefðir að minnsta kosti átt að setja
peningana í banka til að ég fengi þó vexti. 28 Takið peningana af þessum manni og
látið þann, sem hefur fjórar milljónirnar, fá þá. 29 Sá sem notar vel það sem honum
er gefið, mun fá enn meira, og hafa allsnægtir, en sá sem er ótrúr, tapar því litla sem
hann hefur. 30 Kastið nú þessum duglausa þjóni út í myrkrið. Þar verður grátið og
kveinað.“ “

Kristur mun dæma þjóðirnar

31 „Þegar ég, Kristur, kem aftur í dýrð minni og allir englarnir með mér, mun ég
setjast í hástól dýrðarinnar. 32 Þá verður öllum þjóðunum safnað saman frammi
fyrir mér og ég mun skilja fólkið að, eins og fjárhirðir aðskilur sauðfé og geitur.
33 Kindunum mun ég skipa mér til hægri handar og geitunum til vinstri handar.
34 Þá mun ég, konungurinn, segja við þá til hægri handar: „Komið, þið hinir blessuðu
föður míns, inn í ríkið sem ykkur hefur verið ætlað frá því heimurinn varð til. 35 Ég
var hungraður og þið gáfuð mér að borða, þyrstur og þið gáfuð mér að drekka. Ég var
ókunnugur og þið buðuð mér inn á heimili ykkar. 36 Ég var fatalaus og þið klædduð
mig. Ég var sjúkur, og í fangelsi og þið heimsóttuð mig.“ 37 Þá svara hinir réttlátu
og segja: „Herra, hvenær sáum við þig hungraðan og gáfum þér að borða, þyrstan
og gáfum þér að drekka, 38 eða ókunnugan og hjálpuðum þér. Hvenær sáum við þig
klæðalausan og klæddum þig, 39 og hvenær veikan eða í fangelsi og litum til þín?“
40 Þá mun ég, konungurinn, svara þeim og segja: „Þetta sem þið gerðuð bræðrum
mínum, gerðuð þið mér.“ 41 Síðan mun ég snúa mér að þeim sem eru til vinstri og
segja: „Burt með ykkur, bölvaðir, í eilífa eldinn sem ætlaður er djöflinum og þjónum
hans. 42 Ég var hungraður, en þið gáfuð mér ekki að borða, þyrstur og þið færðuð mér
ekkert að drekka. 43 Ég var ókunnugur og þið sýnduð mér ekki gestrisni, klæðlaus
og þið gáfuð mér enga flík. Ég var veikur og í fangelsi og þið heimsóttuð mig ekki.“
44 Þá munu þeir svara: „Drottinn, hvenær var það sem við sáum þig hungraðan eða
þyrstan, ókunnugan, nakinn, sjúkan eða í fangelsi og hjálpuðum þér ekki?“ 45 Þá
mun ég svara: „Þegar þið neituðuð mínum minnsta bróður um hjálp, þá neituðuð
þið mér.“ 46 Og þeir munu fara burt til eilífrar refsingar, en hinir réttlátu til eilífs
lífs.“

26

Ráðagerð um að svíkja Jesú

1 Þegar Jesús hafði lokið ræðu sinni, sagði hann við lærisveinana:
2 „Þið vitið að eftir tvo daga koma páskarnir og þá verð ég svikinn og krossfestur.“
3 Um svipað leyti héldu prestarnir fund, ásamt öðrum embættismönnum Gyðinga,
í höll Kaífasar æðsta prests. 4 Þeir voru að bollaleggja hvernig þeir gætu handtekið
Jesú svo lítið bæri á og líflátið hann. 5 „En ekki á sjálfum páskunum, því þá er svo
margt aðkomufólk í borginni og hætt við óeirðum,“ samþykktu þeir.

Smurningin í Betaníu

6 Jesús fór til Betaníu, heim til Símonar holdsveika. 7 Meðan hann mataðist, kom þangað inn kona sem hélt á flösku með mjög dýrri ilmolíu, og hellti henni yfir höfuð hans.
8-9 Lærisveinarnir urðu gramir og sögðu sín á milli:
„Til hvers er þessi sóun? Þetta hefði mátt selja fyrir stórfé og gefa peningana fátækum.“ 10 Jesús las hugsanir þeirra og sagði:
„Hví eruð þið að hryggja konuna? Hún gerði góðverk á mér. 11 Þið hafið ávallt fátæka hjá ykkur, en ekki mig. 12 Hún hellti ilmvatni þessu yfir mig til þess að búa líkama minn til greftrunar. 13 Hennar mun verða minnst og þess getið sem hún gerði, hvar sem fagnaðarboðskapurinn verður fluttur.“

Júdas samþykkir að svíkja Jesú

14 Þá fór einn postulanna tólf, Júdas Ískaríot, til æðstu prestanna 15 og spurði:
„Hve mikið viljið þið borga mér fyrir að koma Jesú í hendur ykkar?“ Þeir greiddu honum þrjátíu silfurpeninga. 16 Upp frá því beið Júdas eftir hentugu tækifæri til að svíkja Jesú í hendur þeirra.

Jesús heldur páska með lærisveinunum

17 Á fyrsta degi páskahátíðarinnar (Gyðingar fjarlægðu þegar allt súrdeig – gerbrauð – af heimilum sínum) komu lærisveinarnir til Jesú og spurðu hann:
„Hvar eigum við að undirbúa páskamáltíðina?“
18 „Farið inn í borgina,“ svaraði Jesús, „finnið mann nokkurn og segið við hann: „Meistari okkar segir: Minn tími er kominn. Hjá þér vil ég halda páska með lærisveinum mínum.“ “
19 Lærisveinarnir gerðu eins og Jesús sagði og undirbjuggu páskamáltíðina. 20-21 Þetta kvöld, þegar hann var sestur til borðs ásamt lærisveinunum tólf, sagði hann:
„Ég veit að einn ykkar mun svíkja mig.“ 22 Hryggð og ótti greip lærisveinana og þeir spurðu hver um sig: „Ekki þó ég?“ Jesús svaraði:
23 „Það er sá sem ég þjónaði fyrst í kvöld.“
24 „Ég verð að deyja eins og spáð var, en vei þeim manni sem því veldur. Betra væri honum að hann hefði aldrei fæðst.“ 25 Júdas sem varð til þess að svíkja hann, spurði líka: „Er það ég?“ Og Jesús svaraði: „Já.“

Jesús stofnar heilaga kvöldmáltíð

26 Meðan á máltíðinni stóð tók Jesús brauð, blessaði það og braut í sundur, rétti lærisveinunum og sagði:
„Takið þetta og neytið, það er líkami minn.“ 27 Og hann tók bikar með víni, gjörði þakkir, rétti þeim og sagði: „Drekkið allir hér af, 28 því þetta er blóð mitt, innsigli nýja sáttmálans. Því er úthellt til syndafyrirgefningar fyrir marga. 29 Takið eftir þessum orðum mínum: Ég mun ekki drekka vín á ný fyrr en ég drekk það nýtt með ykkur í ríki föður míns.“ 30 Þegar þeir höfðu sungið lofsöng fóru þeir út til Olíufjallsins.

Jesús segir fyrir um afneitun Péturs

31 Jesús sagði við þá: „Í nótt munuð þið allir yfirgefa mig. Í Ritningunni stendur að Guð muni slá hirðinn og hjörðin tvístrast. 32 En eftir að ég er risinn upp frá dauðum fer ég til Galíleu og hitti ykkur þar.“
33 „Þótt allir aðrir yfirgefi þig, mun ég ekki gera það,“ sagði Pétur. 34 Jesús svaraði:
„Sannleikurinn er þó sá, að einmitt í nótt, áður en hani galar við sólarupprás, munt þú afneita mér þrisvar.“
35 „Fyrr mun ég deyja!“ svaraði Pétur og allir hinir tóku í sama streng.

Bænin í Getsemane

36 Jesús fór síðan með lærisveinana inn í garð sem heitir Getsemane, og bað þá að
setjast niður meðan hann færi spölkorn lengra til að biðjast fyrir. 37 Hann fékk með
sér þá Pétur og bræðurna Jakob og Jóhannes Sebedeussyni. Mikill ótti og örvænting
kom yfir Jesú og hann sagði: 38 „Sál mín er buguð af ótta og angist allt til dauða.
Bíðið hér og vakið með mér.“ 39 Hann gekk lítið eitt lengra, hneig til jarðar og bað:
„Faðir minn! Taktu þennan bikar frá mér ef mögulegt er, en verði þó þinn vilji en
ekki minn.“
40 Síðan kom hann aftur til lærisveinanna þriggja og fann þá sofandi.
„Pétur!“ kallaði hann, „gastu ekki einu sinni vakað með mér eina stund? 41 Vakið
og biðjið, til þess að þið fallið ekki í freistni. Andinn er fús, en holdið er veikt!“
42 Hann fór frá þeim aftur og bað: „Faðir! Ef ekki er unnt að taka þennan bikar frá
mér án þess að ég tæmi hann, þá verði þinn vilji.“ 43 Síðan sneri hann aftur til þeirra
og fann þá enn sofandi, því þeir gátu ekki haldið augunum opnum. 44 Hann yfirgaf
þá enn og baðst fyrir í þriðja sinn með sömu orðum. 45 Eftir það fór hann aftur til
lærisveinanna og sagði: „Sofið þið enn og hvílist? Stundin er komin! Ég hef verið
svikinn í hendur vondra manna. 46 Standið upp, förum! Sjáið! Þarna kemur sá sem
svíkur mig.“

Svik og handtaka í Getsemane

47 Meðan hann var enn að tala kom Júdas, einn postulana tólf, og með honum
fjöldi manna, sem vopnaðir voru sverðum og bareflum. Þessa menn höfðu leiðtogar
Gyðinga sent. 48 Júdas hafði sagt þeim að handtaka þann sem hann heilsaði með
kossi, því að hann væri maðurinn sem þeir vildu ná. 49 Júdas gekk því beint til Jesú
og sagði:
„Sæll, meistari!“
50 „Vinur minn,“ sagði Jesús, „hvers vegna komstu hingað?“ Þá gripu sendimen-
nirnir Jesú. 51 Einn lærisveina Jesú dró þá sverð úr slíðrum og hjó annað eyrað af
þjóni æðsta prestsins.
52 „Slíðraðu sverðið!“ sagði Jesús. „Þeir sem beita sverði munu falla fyrir sverði.
53 Veistu ekki að ég gæti beðið föður minn um þúsundir engla okkur til varnar og
hann mundi þegar í stað senda þá? 54 En hvernig ættu orð Biblíunnar þá að rætast?“
55 Síðan ávarpaði Jesús mennina og sagði:
„Er ég hættulegur afbrotamaður, fyrst þið þurftuð að koma vopnaðir sverðum og
bareflum til að handtaka mig? Ég hef gengið um á meðal ykkar og kennt daglega í
musterinu en þið handtókuð mig ekki. 56 En þetta, sem nú er að gerast er uppfylling
spádóma Biblíunnar.“ Þá yfirgáfu allir lærisveinarnir hann og flúðu.

Jesús leiddur fyrir hæstarétt Gyðinga

57 Þeir sem handtóku Jesú fóru nú með hann til bústaðar Kaífasar, æðsta prestsins,
því þar voru allir leiðtogar Gyðinga saman komnir.
58 Pétur læddist í humátt á eftir og smeygði sér inn í hallargarð æðsta prestsins og
settist niður hjá þjónunum. Þar beið hann þess að sjá hvað yrði um Jesú.
59 Æðstu prestarnir – og reyndar allur hæstiréttur Gyðinga – leituðu nú manna
er borið gætu lognar sakir á Jesú. Ætlun þeirra var að höfða mál gegn honum og
fá hann dæmdan til dauða. 60-61 En þótt þeir fyndu marga sem vildu bera falsvitni,
þá bar vitnisburði þeirra ekki saman. Að lokum fundust þó tveir sem sögðu: „Þessi
maður sagði: „Ég er fær um að brjóta niður musteri Guðs og reisa það aftur á þrem
dögum.“ “
62 Þá stóð æðsti presturinn upp og sagði við Jesú: „Sagðir þú þetta? Svaraðu! Já,
eða nei!“ 63 Jesús þagði.

Þá hélt æðsti presturinn áfram og sagði: „Ég krefst þess í nafni hins lifandi
Guðs, að þú svarir eftirfarandi spurningu: Heldur þú því fram að þú sért Kristur,
Guðssonurinn?“
64 „Já, ég er hann og þú munt síðar sjá mig, Krist, sitja við hægri hönd Guðs og
koma á skýjum himinsins,“ svaraði Jesús. 65-66 Þá reif æðsti presturinn klæði sín og
hrópaði:
„Guðlast! Nú þurfum við ekki frekar vitnanna við. Þið heyrðuð hann allir segja
það! Hver er nú dómur ykkar?“ Þeir hrópuðu:
„Hann skal deyja!“ 67 Síðan hræktu þeir í andlit hans og slógu með prikum og
sögðu: 68 „Kristur! Gettu hver sló þig núna?“

Pétur afneitar Jesú og grætur

69 Á meðan þetta fór fram sat Pétur úti í hallargarðinum. Þá kom til hans stúlka
og sagði:
„Þú varst líka með Jesú og þið eruð báðir frá Galíleu.“ 70 Þessu neitaði Pétur svo
allir heyrðu og hrópaði reiðilega:
„Ég veit ekki um hvað þú ert að tala!“
71 Seinna tók önnur stúlka eftir honum úti við hliðið og sagði við nærstadda: „Þessi
maður var með Jesú frá Nasaret.“ 72 Pétur sór og sárt við lagði: „Ég þekki alls ekki
manninn.“
73 Stuttu seinna komu þeir, sem þarna stóðu, til Péturs og sögðu: „Við vitum vel
að þú ert einn af lærisveinum hans, því við heyrum á málfari þínu að þú ert frá
Galíleu.“
74 Þá tók Pétur að blóta og sverja og sagði: „Ég þekki alls ekki þennan mann!“ Og
um leið og hann sleppti orðinu gól hani. Þá minntist Pétur orða Jesú: 75 „Áður en
hani galar, muntu þrisvar afneita mér.“ Og hann gekk út fyrir og grét sárt.

27

Jesús leiddur fyrir Pílatus

1 Við dagrenningu hittust æðstu prestarnir og leiðtogarnir á ný til að ræða hvernig
þeir ættu að fá Jesú dæmdan til dauða. 2 Eftir það bundu þeir hann og sendu til
Pílatusar, rómverska landstjórans.

Júdas hengir sig

3 Þegar Júdasi, þeim er sveik hann, varð ljóst að Jesús hafði verið dæmdur til
dauða, iðraðist hann gjörða sinna. Hann fór aftur með peningana til æðstu prestanna
og hinna leiðtoganna og sagði:
4 „Ég hef syndgað með því að svíkja saklausan mann.“
„Það er þitt mál og þú um það!“ svöruðu þeir hranalega. 5 Þá hljóp hann inn
í musterið, fleygði peningunum á gólfið, fór síðan burt og hengdi sig. 6 Æðstu
prestarnir tíndu peningana upp og sögðu:
„Okkur er óheimilt að setja þá í samskotabaukinn, því það er ólöglegt að leggja í
hann peninga sem greiddir eru fyrir morð.“ 7 Síðan ræddu þeir málið og ákváðu loks
að kaupa akur nokkurn fyrir peningana, en þar fannst leir sem leirkerasmiðir notuðu
við iðn sína. Þetta svæði gerðu þeir síðan að grafreit fyrir útlendinga sem létust í
Jerúsalem, 8 og það er ástæða þess að grafreiturinn er enn kallaður „Blóðakur“.
9 Þar með rættist spádómur Jeremía: „Og ég tók þessa þrjátíu silfurpeninga – en á
það mátu Ísraelsmenn hann – 10 og keypti akur leirkerasmiðsins, eins og Drottinn
hafði sagt mér að gera.“

Jesús frammi fyrir Pílatusi

11 Nú stóð Jesús frammi fyrir Pílatusi, rómverska landsstjóranum.
„Ert þú Kristur, konungur Gyðinga,“ spurði landstjórinn.
„Já,“ svaraði Jesús. 12 Þá tóku æðstu prestarnir og leiðtogar þjóðarinnar að bera
fram ákærur, en hann svaraði engu.
13 „Heyrirðu ekki hvað þeir segja?“ spurði Pílatus, 14 og honum til mikillar furðu
svaraði Jesús engu orði.

Í stað Barrabasar

15 Landstjórinn var vanur að náða einn fanga ár hvert, á páskahátíðinni, einhvern
þann sem fólkið kysi. 16 Þetta árið var alræmdur glæpamaður að nafni Barrabas í
fangelsi. 17 Pílatus spurði fólkið sem hafði safnast saman framan við höllina: „Hvorn
viljið þið að ég náði, Barrabas eða Jesú, sem kallast Kristur?“ 18 Pílatusi var fullljóst
að ástæðan fyrir því að leiðtogar Gyðinga höfðu handtekið Jesú var öfund vegna
vinsælda hans meðal fólksins. 19 En rétt í þessu, meðan Pílatus var að stjórna
málaferlunum, var komið með eftirfarandi skilaboð frá konu hans:
„Láttu þennan góða mann í friði, því í nótt fékk ég hræðilega martröð hans vegna.“
20 Meðan Pílatus var að íhuga skilaboðin frá konu sinni, kepptust æðstu prestarnir
og leiðtogar fólksins við að telja mannfjöldanum trú um að best væri að fá Barrabas
lausan, en Jesú tekinn af lífi. 21 Þegar Pílatus spurði aftur:
„Hvorn þeirra viljið þið fá lausan?“ hrópaði múgurinn hátt: „Barrabas!“
22 „Hvað á ég þá að gera við Jesú, sem kallast Kristur?“ spurði Pílatus.
„Krossfestu hann!“ hrópaði mannfjöldinn.
23 „Hvers vegna?“ spurði Pílatus ákveðinn. „Hvað illt hefur hann gert?“ Þá hrópaði
fólkið enn hærra:
„Krossfestu hann! Krossfestu hann!“
24 Þegar Pílatus sá að hann kom engu til leiðar, og allt var að fara í upplausn, bað
hann um skál með vatni, þvoði hendur sínar í augsýn mannfjöldans og sagði:
„Ég er saklaus af blóði þessa góða manns. Þið berið ábyrgðina!“ 25 Og múgurinn
kallaði á móti:
„Blóð hans komi yfir okkur og börnin okkar!“
26 Þá lét Pílatus Barrabas lausan, en lét húðstrýkja Jesú og afhenti hann rómversku
hermönnunum til krossfestingar.

Hermennirnir hæða Jesú

27 Fyrst fóru þeir með hann í vopnabúrið og kölluðu saman alla herdeildina. 28 Þeir
afklæddu hann og færðu í skarlatsrauða skikkju. 29 Síðan fléttuðu þeir kórónu úr
hvössum þyrnum og settu hana á höfuð hans. Að því búnu létu þeir prik í hægri
hönd hans – það átti að vera veldissproti – og krupu síðan frammi fyrir honum,
hæddu hann og æptu: „Lengi lifi konungur Gyðinga!“ 30 Og þeir hræktu á hann,
rifu af honum prikið og börðu hann með því í höfuðið. 31 Eftir þessa niðurlægingu
færðu hermennirnir hann úr skikkjunni klæddu hann í hans eigin föt og fóru með
hann til krossfestingar.

Konungurinn á krossi

32 Á leiðinni til aftökustaðarins mættu þeir manni frá Kýrene í Afríku, Símoni að
nafni, og neyddu hann til að bera kross Jesú. 33 Þeir komu nú á stað sem kallast
Golgata, en það þýðir „hauskúpuhæð“. 34 Þar gáfu hermennirnir Jesú beiskt vín til
deyfingar, en þegar hann hafði bragðað það, vildi hann það ekki.
35 Eftir að hermennirnir höfðu krossfest Jesú vörpuðu þeir hlutkesti um föt hans,
36 en síðan settust þeir niður til að halda vörð um hann. 37 Þeir settu skilti á krossinn
og þar stóð:
Jesús, konungur Gyðinga.

38 Tveir ræningjar voru einnig krossfestir þennan sama morgun. 39 Fólk, sem leið
átti hjá, hreytti ónotum í Jesú, hristi höfuðið og sagði: 40 „Þú ert maðurinn sem
getur brotið niður musterið og reist það aftur á þremur dögum. Komdu nú niður af
krossinum, ef þú ert sonur Guðs!“
41-43 Og æðstu prestarnir og leiðtogarnir hæddu hann einnig og sögðu með
fyrirlitningu: „Hann bjargaði öðrum, en sjálfum sér getur hann ekki bjargað. Þú
þykist vera konungur Ísraels. Komdu nú niður af krossinum og þá skulum við trúa
á þig! Hann sagðist treysta Guði. Hvers vegna bjargar Guð honum þá ekki, ef hann
hefur mætur á honum? Hann sagðist vera sonur Guðs, var það ekki?“ 44 Á sama hátt
smánuðu ræningjarnir hann.

Jesús deyr á krossinum

45 Um hádegið varð myrkur um alla jörðina í þrjár stundir, allt til klukkan þrjú.
46 En þá hrópaði Jesús hátt: „Elí, Elí, lama sabaktaní!“ Það þýðir „Guð minn, Guð
minn, hví hefur þú yfirgefið mig?“ 47 Sumir þeirra, sem þarna stóðu, misskildu þetta
og héldu að hann væri að kalla á Elía spámann. 48 Einn þeirra hljóp þá til og fyllti
svamp af súru víni, setti hann á stöng og rétti Jesú það að drekka.
49 „Láttu hann eiga sig,“ sögðu hinir. „Sjáum til hvort Elía kemur að bjarga honum.“
50 Þá hrópaði Jesús aftur og gaf upp andann. 51 Og í sama bili rofnaði fortjaldið í
musterinu í tvennt, – en það huldi hið allra helgasta, – ofan frá og niður úr, jörðin
skalf og bjargir klofnuðu. 52 Þá opnuðust margar grafir og heilagt fólk, sem þar hafði
legið, lifnaði við. 53 Eftir upprisu Jesú fór þetta fólk út úr gröfunum og gekk inn í
Jerúsalem og birtist þar mörgum.
54 Þegar foringinn og hermenn hans, sem gættu Jesú, fundu jarðskjálftann og sáu
hvað gerðist, greip þá skelfing og þeir hrópuðu:
„Þessi maður hefur áreiðanlega verið sonur Guðs!“
55 Margar konur, sem farið höfðu með Jesú frá Galíleu og þjónað honum, fylgdust
úr fjarlægð með því sem fram fór. 56 Þeirra á meðal var María Magdalena, María
móðir Jakobs og Jóse, og móðir Jakobs og Jóhannesar (Sebedeussona.)

Jesús grafinn í gröf Jósefs

57 Þegar kvöld var komið fór Jósef frá Arímaþeu, ríkur maður og vinur Jesú, 58 til
Pílatusar og bað um lík Jesú. Pílatus lét honum það eftir. 59 Jósef tók þá líkið,
vafði það í hreint léreft 60 og lagði í gröf, sem hann hafði nýlega látið höggva handa
sjálfum sér. Síðan velti hann stórum steini fyrir dyr grafarinnar og fór burt. 61 María
Magdalena og María hin sátu skammt frá og fylgdust með því sem gerðist.

Pílatus setur vörð

62 Daginn eftir – að kvöldi fyrsta dags páskahátíðarinnar – fóru farísearnir og
æðstu prestarnir til Pílatusar 63 og sögðu: „Herra, svikari þessi sagði eitt sinn: „Eftir
þrjá daga mun ég rísa upp.“ 64 Við viljum því biðja þig að setja vörð við gröfina í
þrjá daga til þess að lærisveinar hans komi ekki og steli líkinu, og segi svo öllum
að hann hafi lifnað við. Ef svo færi, yrðu seinni svikin verri hinum fyrri!“ 65 „Notið
ykkar eigin musterislögreglu,“ svaraði Pílatus, „hún ætti að geta gætt grafarinnar
nægilega vel.“ 66 Þeir fóru og gengu tryggilega frá gröfinni. Síðan settu þeir innsigli
keisarans á steininn í viðurvist varðmannanna, til þess að gröfin yrði ekki opnuð.

28

Hann er upprisinn!

1 Þegar birti að morgni sunnudagsins fóru María Magdalena og María hin út til að
líta eftir gröfinni.

2 Skyndilega varð mikill jarðskjálfti! Engill Drottins kom niður af himni, velti
steininum frá grafardyrunum og settist á hann. 3 Andlit engilsins lýsti sem elding og
klæði hans voru skínandi björt. 4 Þegar verðirnir sáu hann skulfu þeir af hræðslu
og féllu í yfirlið.
5 Engillinn sagði þá við konurnar: „Verið óhræddar! Ég veit að þið leitið að Jesú
hinum krossfesta, 6 en hann er ekki hér. Hann er upprisinn eins og hann sagði. Komið
og sjáið hvar líkami hans lá. 7 En flýtið ykkur nú og segið lærisveinunum að hann sé
risinn upp frá dauðum og að hann fari á undan þeim til Galíleu, til að hitta þá þar.
Þessu átti ég að skila til ykkar.“
8 Konurnar urðu óttaslegnar en þó glaðar og þær flýttu sér frá gröfinni til að flytja
lærisveinunum skilaboð engilsins.

Konurnar tilbiðja Drottin upprisinn

9 En skyndilega mættu þær Jesú og hann heilsaði þeim! Þær féllu til jarðar frammi
fyrir honum, gripu um fætur hans og tilbáðu hann.
10 „Verið óhræddar!“ sagði hann, „farið og segið bræðrum mínum að halda þegar
til Galíleu og þar munu þeir sjá mig.“

Varðmönnum mútað

11 Meðan konurnar voru á leið inn í borgina fóru sumir varðmannanna, sem gætt
höfðu grafarinnar, til æðstu prestanna og sögðu þeim hvað gerst hafði. 12-13 Allir
leiðtogar Gyðinga voru kallaðir saman til fundar. Þar var ákveðið að múta
vörðunum til að segja að þeir hefðu sofnað, og um miðja nótt hefðu svo lærisveinar
Jesú komið og stolið líkinu.
14 „Þið þurfið engu að kvíða,“ sögðu leiðtogarnir. „Ef landstjórinn fréttir þetta
tölum við máli ykkar við hann og friðum hann.“ 15 Verðirnir tóku þá við mútufénu
og gerðu eins og þeim hafði verið sagt. Frásaga þeirra barst út á meðal Gyðinga og
er henni jafnvel trúað enn í dag.

Kristniboðsskipunin

16 Eftir þetta fóru lærisveinarnir ellefu til Galíleu, til fjallsins þar sem Jesús sagðist
mundu hitta þá. 17 Þegar þeir sáu hann þar, tilbáðu þeir hann – þó sumir væru ekki
vissir um að þetta væri sjálfur Jesús. 18 Síðan ávarpaði hann lærisveinana og sagði:
„Allt vald er mér gefið á himni og jörðu. 19 Farið því og gerið allar þjóðir að mínum
lærisveinum. 20 Skírið þá í nafni föður, sonar og heilags anda, og kennið þeim að
halda allt það sem ég hef boðið ykkur. Takið eftir! Ég er með ykkur alla daga allt til
enda veraldarinnar.“

Markús

1 Hér hefst hin einstæða frásaga af Jesú Kristi, syni Guðs. 2 Í bók Jesaja spámanns
stendur að Guð muni senda son sinn til jarðarinnar, en áður en hann komi, muni
sérstakur sendiboði koma fram og búa heiminn undir komu hans.
3 Jesaja sagði: „Þessi sendiboði mun búa í óbyggðinni og predika að sérhver maður
verði að bæta líferni sitt til að vera viðbúinn komu Drottins.“

Jóhannes skírari

4 Þessi sendiboði var Jóhannes skírari. Hann dvaldist í óbyggðinni og boðaði að
allir skyldu skírast og láta þannig opinberlega í ljós ákvörðun um að þeir sneru baki
við syndinni og tækju á móti fyrirgefningu Guðs. 5 Fólk frá Jerúsalem og allri Júdeu
fór út í Júdeueyðimörkina til að sjá Jóhannes og heyra, og þá sem játuðu syndir sínar
skírði hann í ánni Jórdan. 6 Hann var í fötum úr úlfaldahári, hafði leðurbelti um
mittið og nærðist á engisprettum og villihunangi. 7 Hér er dæmi um predikun hans:
„Innan skamms mun sá koma sem mér er máttugri, já, svo miklu meiri að ég er ekki
einu sinni verður þess að vera þjónn hans. 8 Ég skíri ykkur með vatni en hann mun
skíra ykkur með heilögum anda.“
9 Þá var það dag einn að Jesús kom frá Nasaret í Galíleu og Jóhannes skírði hann í
Jórdan. 10 Um leið og Jesús steig upp úr vatninu, sá hann himnana opnast og heilagan
anda koma yfir sig í dúfulíki. 11 Og rödd af himnum sagði: „Þú ert minn elskaði sonur
sem ég hef velþóknun á.“
12-13 Strax að skírninni lokinni knúði heilagur andi Jesú út í eyðimörkina, og þar
var hann einn í fjörutíu daga og Satan freistaði hans. Jesús hafðist þar við meðal
eyðimerkurdýranna og englar þjónuðu honum.
14 Eftir að Heródes konungur hafði látið fangelsa Jóhannes fór Jesús til Galíleu og
boðaði þar fagnaðarerindi Guðs.
15 „Stundin er komin,“ sagði hann. „Guðsríki er nálægt! Snúið ykkur frá syndinni
og trúið gleðiboðskapnum.“

Jesús kallar til sín lærisveina

16 Dag einn er Jesús gekk fram með Galíleuvatninu sá hann bræðurna Símon og
Andrés, þeir voru fiskimenn og voru einmitt þessa stundina að leggja netin.
17 Jesús kallaði til þeirra og sagði: „Komið og fylgið mér. Ég skal kenna ykkur að
veiða menn!“ 18 Þá yfirgáfu þeir netin og fóru með honum.
19 Í öðrum bát, skammt frá, voru synir Sebedeusar, Jakob og Jóhannes, að bæta
net sín. 20 Hann kallaði einnig á þá og þeir skildu Sebedeus og verkamennina
eftir í bátnum og fóru á eftir honum. 21 Jesús og félagar hans komu nú til
bæjarins Kapernaum og að morgni helgidagsins fóru þeir til samkomuhússins þar
sem Gyðingar héldu guðsþjónustur sínar. Þar predikaði Jesús og 22 fólkið undraðist
ræðu hans, því að hann talaði eins og sá sem hefur mikið vald en reyndi ekki að
sanna mál sitt með sífelldum tilvitnunum í orð annarra eins og venja var.

Margir læknast

23 Við guðsþjónustuna var maður haldinn illum anda sem tók að hrópa og kalla:
24 „Jesús frá Nasaret, af hverju læturðu okkur ekki í friði? Ertu kannski kominn til
að gera út af við okkur illu andana? Ég veit hver þú ert, þú ert hinn heilagi sonur
Guðs!“

25 Jesús skipaði andanum að þegja og fara úr manninum. 26 Þá æpti illi andinn og
hristi manninn ofsalega og fór síðan út af honum. 27 Fólkið varð forviða og spurði
sín á milli: „Eru þetta ný trúarbrögð? Jafnvel illir andar hlýða honum!“ 28 Og fréttin
af atburði þessum barst hratt um alla Galíleu.
29-30 Þegar Jesús og lærisveinar hans yfirgáfu samkomuhúsið fóru þeir heim til
Símonar og Andrésar, þar sem tengdamóðir Símonar lá með mikinn hita. Þeir sögðu
Jesú þegar frá henni. 31 Hann gekk að rúminu, tók um hönd hennar og hjálpaði
henni að setjast upp og um leið fór hitinn úr henni. Hún klæddi sig og gaf þeim að
borða.
32-33 Um kvöldið fylltist garðurinn við húsið af sjúklingum sem færðir höfðu verið
til Jesú, ásamt öðrum sem haldnir voru illum öndum. Mikill fjöldi bæjarbúa stóð
fyrir utan og fylgdist með. 34 Þetta kvöld læknaði Jesús mjög marga og rak illa anda
út af mörgum. (Hann bannaði öndunum að tala, því þeir vissu hver hann var.)
35 Morguninn eftir var Jesús kominn á fætur löngu fyrir dögun og fór einn á
óbyggðan stað til að biðjast fyrir.
36-37 Símon og hinir leituðu hann uppi og þegar þeir höfðu fundið hann sögðu þeir:
„Allir eru að spyrja um þig.“
38 En hann svaraði: „Við verðum einnig að fara til hinna þorpanna og predika þar,
því til þess er ég kominn.“
39 Og Jesús ferðaðist um alla Galíleu, predikaði í samkomuhúsunum og leysti marga
undan valdi illu andanna. 40 Eitt sinn kom holdsveikur maður, kraup frammi fyrir
honum og bað um lækningu. „Þú getur læknað mig ef þú vilt,“ sagði hann biðjandi.
41 Jesús fann til með honum, snerti hann og sagði: „Ég vil það! Læknist þú!“
42 Samstundis hvarf holdsveikin og maðurinn varð heilbrigður.
43-44 Jesús sagði við hann, ákveðinni röddu: „Farðu nú til prestanna og láttu þá
skoða þig. Hafðu hvergi viðdvöl og talaðu ekki við neinn á leiðinni. Taktu með
fórnina, sem Móse fyrirskipar þeim, sem læknast af holdsveiki, og þá munu allir sjá
að þú ert orðinn heilbrigður.“
45 En maðurinn sagði öllum sem hann mætti á leiðinni að hann væri heill og þar
af leiðandi gat Jesús ekki komið opinberlega til neins bæjar án þess að forvitinn
mannfjöldi þyrptist að honum. Hann varð því að hafast við úti í óbyggðinni og
þangað streymdi fólkið til hans hvaðanæva að.

2

1 Nokkrum dögum síðar sneri Jesús aftur til Kapernaum og fyrr en varði vissu
bæjarbúar að hann var kominn heim.
2 Á skammri stundu var húsið sem hann dvaldist í orðið svo þéttsetið að fleiri
komust ekki þangað inn og meira að segja þröng úti fyrir. Þarna flutti hann orð
Guðs.
3 Þá komu þar menn sem báru lamaðan mann á börum á milli sín. 4 Þeir komust
ekki að Jesú vegna mannfjöldans og rufu því gat á leirþakið og létu börurnar með
veika manninum síga niður til Jesú.
5 Þegar Jesús sá trú þeirra – hversu sannfærðir þeir voru um að hann gæti hjálpað
– sagði hann við lamaða manninn: „Sonur minn, syndir þínar eru fyrirgefnar!“
6 Nokkrir trúarleiðtogar þjóðarinnar urðu vitni að þessum atburði og hugsuðu
með sér: 7 „Hvað er að heyra? Þetta er guðlast! Hann heldur þó ekki að hann sé
Guð? Hver getur fyrirgefið syndir nema Guð einn?“
8 Jesús las hugsanir þeirra og sagði: „Hvers vegna hugsið þið svona? 9 Er nokkuð
erfiðara að fyrirgefa syndir hans en að lækna hann? 10 Ég skal sanna ykkur að ég,

maðurinn frá himnum, hef fyrirgefið honum syndir hans.“ 11 Síðan sneri hann sér
að lamaða manninum og sagði: „Taktu börurnar og farðu heim. Þú ert heilbrigður.“
12 Maðurinn spratt á fætur, tók börurnar og ruddi sér leið gegnum mannfjöldann,
sem var agndofa af undrun. Og fólkið tók að lofa Guð og hrópa: „Við höfum aldrei
séð neitt þessu líkt.“
13 Eftir þetta gekk Jesús niður að vatninu og talaði við mannfjöldann sem þar
safnaðist að honum. 14 Á leið sinni fram hjá skattstofunni sá hann Leví Alfeusson
sitja þar. „Komdu og vertu lærisveinn minn.“ sagði Jesús við hann. Þá stóð Leví upp
og fylgdi honum.
15 Um kvöldið bauð Leví vinnufélögum sínum á skattstofunni og mörgum sem illt
orð fór af, til kvöldverðar, svo þeir gætu hitt Jesú og lærisveina hans. (Í þeim fjölda
sem fylgdi Jesú höfðu ekki heldur allir gott orð á sér.) 16 Þegar trúarleiðtogar fólksins
sáu hann matast með þessum mönnum, sögðu þeir við lærisveina hans: „Hvernig í
ósköpunum getur hann fengið af sér að borða með þvílíkum ruslaralýð?“
17 Þegar Jesús heyrði þetta, sagði hann við þá: „Veikir þurfa lækni en heilbrigðir
ekki! Ég kom ekki til að hvetja hina „góðu“ til að iðrast synda sinna, heldur þá sem
vondir eru.“

Mannssonurinn

18 Nú stóð yfir fasta hjá lærisveinum Jóhannesar og faríseunum (en þá neyttu þeir
ekki matar af trúarástæðum). Menn komu þá til Jesú og sögðu við hann: „Af hverju
fasta þínir lærisveinar ekki eins og hinir?“
19 Jesús svaraði og sagði: „Hvað gera vinir brúðgumans? Hafna þeir kræsingunum
í brúðkaupsveislu hans, og eiga þeir að vera daprir í bragði meðan hann er hjá þeim?
Nei!
20 En sá dagur kemur að hann verður tekinn frá þeim og þá munu þeir fasta. 21 Hver
bætir gamla flík með bót sem á eftir að hlaupa? Hvað mundi þá gerast? Bótin mundi
hlaupa í fyrsta þvotti og rifna frá og gatið verða ennþá stærra en áður. 22 Þið vitið
að ekki má setja nýtt vín í gamla skinnbelgi, þá rifna þeir, vínið fer allt niður og
belgirnir eyðileggjast. Nýtt vín er sett á nýja belgi.“
23 Seinna – á helgidegi var Jesús ásamt lærisveinum sínum á gangi yfir akur.
Lærisveinarnir brutu þá öx af stráunum og átu úr þeim kornið.
24 Þá sögðu farísearnir við Jesú: „Þetta mega þeir ekki gera! Það er lagabrot að
uppskera korn á helgidegi.“
25-26 En hann sagði við þá: „Hafið þið aldrei heyrt hvað Davíð gerði þegar hann og
menn hans hungraði? Þeir fóru inn í helgidóm Guðs – það var þegar Abíatar var
æðsti prestur – og átu brauðið sem ætlað var prestunum. Það var einnig lagabrot.
27 Helgidagurinn varð til mannsins vegna en ekki maðurinn vegna helgidagsins. 28 Ég,
Kristur, hef vald til að ákveða hvað menn mega gera á helgidögum.“

3

1 Meðan Jesús var í Kapernaum fór hann aftur í samkomuhúsið. Þar tók hann
eftir manni með bæklaða hönd. 2 Þetta var á helgidegi og því fylgdust óvinir Jesú
nákvæmlega með honum. Skyldi hann lækna manninn? Ef svo færi, þá ætluðu þeir
að kæra hann.
3 Jesús bað manninn að koma og standa frammi fyrir söfnuðinum. 4 Síðan sneri
hann sér að óvinum sínum og spurði: „Er leyfilegt að vinna gott verk á helgidegi?
Eða er þessi dagur til illverka? Hvort má frekar bjarga lífi eða deyða?“ 5 Jesús horfði
reiðilega á þá, því honum blöskraði miskunnarleysi þeirra gagnvart mannlegri neyð.
Síðan sagði hann við manninn: „Réttu fram hönd þína.“ Maðurinn gerði svo og um
leið varð hönd hans heilbrigð! 6 Farísearnir fóru þá til fundar við Heródesarsinnana,

því þeir ætluðu í sameiningu að finna ráð til að taka Jesú af lífi. 7-8 Jesús fór þá ásamt
lærisveinunum niður að vatninu. Gífurlegur fjöldi fylgdi honum úr allri Galíleu,
Júdeu, Jerúsalem, Ídúmeu, frá landsvæðunum handan Jórdanárinnar og jafnvel alla
leið frá Týrus og Sídon. Ástæðan var sú að fréttir af kraftaverkum hans höfðu borist
víða og margir vildu sjá hann með eigin augum. 9 Jesús sagði lærisveinunum að
hafa smábát til taks handa sér, sem hann gæti farið út í er fólkið tæki að þrengja að
honum. 10 Hann hafði læknað marga þennan dag og því dreif að fjölda sjúklinga,
sem reyndi að snerta hann.
11 Þegar þeir sem haldnir voru illum anda, sáu hann, féllu þeir til jarðar við fætur
hans og æptu: „Þú ert sonur Guðs.“ 12 Þá skipaði hann öndunum að segja engum
hver hann væri.

Fleiri samverkamenn

13-15 Næsta dag fór Jesús upp í fjalllendið og boðaði þangað til sín vissa menn úr
lærisveinahópnum. Þegar þeir voru komnir valdi hann tólf úr hópnum til að vera
með sér, fara í predikunarferðir og reka út illa anda. 16-19 Þetta eru nöfn þeirra sem
hann valdi: Símon (sem hann gaf nafnið Pétur), Jakob og Jóhannes (synir Sebedeusar,
en þá kallaði Jesús „þrumusynina“), Andrés, Filippus, Bartólómeus, Matteus,
Tómas, Jakob Alfeusson, Taddeus, Símon (Selóti – hann var í byltingarsinnuðum
stjórnmálaflokki, sem aðhylltist byltingu gegn rómversku landstjórninni) og Júdas
Ískaríot (sem síðar sveik hann).
20 Þegar Jesús kom aftur heim, tók fólkið að þyrpast að á ný og ekki leið á löngu
uns gestirnir voru orðnir svo margir að hann hafði ekki einu sinni næði til að matast.
21 Þegar vinir hans heyrðu hvernig ástatt var, komu þeir og vildu fá hann með sér
heim til sín. „Hann er ekki með sjálfum sér.“ sögðu þeir.

Fyrirgefanleg synd

22 Fræðimenn þjóðarinnar, sem komnir voru frá Jerúsalem, sögðu: „Vandi Jesús
er sá, að Satan, foringi illu andanna, er í honum og þess vegna hlýða illu andarnir
honum.“
23 Jesús kallaði þessa menn til sín og spurði með dæmi, sem allir skildu: „Hvernig
getur Satan rekið Satan út? 24 Sundrað ríki mun falla. 25 Heimili, þar sem hver höndin
er upp á móti annarri, leysist upp. 26 Þar af leiðir að ef Satan berst gegn sjálfum sér,
þá fær hann ekki staðist og það er úti um hann. 27 Sterkan mann verður að binda
áður en hægt er að ræna úr húsi hans (og eins verður að binda Satan áður en hægt
er að reka þessa illu anda hans út). 28 Ég lýsi því yfir að sérhverja þá synd, sem
mennirnir kunna að drýgja – jafnvel lastmæli gegn mér – er hægt að fyrirgefa, 29 en
last gegn heilögum anda verður aldrei fyrirgefið. Það er eilíf synd.“
30 Þetta sagði hann þeim vegna þess að þeir héldu því fram að hann gerði
kraftaverk í mætti Satans (í stað þess að viðurkenna að það væri fyrir kraft heilags
anda).
31-32 Rétt í þessu komu móðir hans og bræður að húsinu, sem þegar var fullt út úr
dyrum. Þau sendu honum boð um að koma út og tala við sig. „Móðir þín og bræður
eru úti og spyrja um þig,“ var sagt við hann. 33 „Hver er móðir mín?“ spurði hann.
„Og hverjir eru bræður mínir?“ 34 Síðan leit hann á þá sem umhverfis hann voru og
sagði: „Þessir eru móðir mín og bræður. 35 Hver sá, sem gerir vilja Guðs, er bróðir
minn, systir eða móðir.“

4

Jesús kennir mannfjöldanum

1 Seinna, þegar mikill fjöldi hafði safnast að honum á strönd Galíleuvatnsins, fór
hann út í bát og talaði þaðan til fólksins. 2 Hann var vanur að kenna fólkinu í
dæmisögum og hér er ein þeirra: 3 „Takið eftir! Bóndi nokkur fór út á akur að sá
korni. 4 Er hann sáði féll sumt af sáðkorninu á götuna og fuglarnir komu og átu það
upp. 5-6 Sumt féll í grýtta jörð, þar sem jarðvegur var grunnur. Það korn spratt fljótt,
en skrælnaði fyrr en varði í hitanum og dó, því það hafði nær engar rætur. 7 Annað
lenti meðal þyrna sem uxu yfir það og kæfðu það.
8 En sumt af útsæðinu féll í góða jörð og gaf af sér þrítugfalda, sextugfalda eða
jafnvel hundraðfalda uppskeru. 9 Sá sem hefur eyru til að heyra, taki eftir þessu.“
10 Þegar Jesús var orðinn einn með lærisveinunum spurðu þeir hann: „Hvað þýðir
sagan sem þú sagðir áðan?“
11-12 Jesús svaraði: „Þið fáið að læra margt um guðsríkið, sem hulið er þeim er
utan við það standa. Jesaja spámaður sagði: „Þótt þeir sjái og heyri, skilja þeir ekki,
né snúa sér til Guðs til þess að fá syndir sínar fyrirgefnar.“ 13 Hvernig fer um allar
hinar dæmisögurnar, ef þið skiljið ekki þessa einföldu sögu.
14 Bóndinn, sem ég sagði ykkur frá, er sá sem flytur öðrum boðskap Guðs. Hann
reynir að sá góðu sæði í hjörtu fólksins. 15 Troðni stígurinn, þar sem sumt af korninu
féll, lýsir hörðum hjörtum, sem heyra orð Guðs, en Satan kemur þegar í stað og
reynir að fá þau til að gleyma því. 16 Grýtti jarðvegurinn lýsir hjörtum þeirra sem
hlusta með ánægju, 17 en það fer fyrir þeim eins og fyrir ungum plöntum í slíkum
jarðvegi, ræturnar ná ekki djúpt og þó allt gangi vel í byrjun, þá visna þær – þeir
gefast upp jafnskjótt og andstaða og erfiðleikar byrja.
18 Þyrnarnir lýsa hjörtum þeirra sem hlusta á gleðitíðindin og taka við þeim. 19 En
fyrr en varir hefur athygli þeirra beinst að því sem heimurinn hefur að bjóða og
að táli auðæfanna. Löngun í metorð og alls kyns gæði gagntekur hug þeirra, svo
þar verður ekkert rúm fyrir orð Guðs. Afleiðingin verður sú að fræið ber engan
þroskaðan ávöxt.
20 Góði jarðvegurinn táknar hjörtu þeirra sem í sannleika hlusta á Guðs orð og
taka við því heils hugar og bera ríkulegan ávöxt – þrjátíu, sextíu eða jafnvel hundrað
sinnum meira en upphaflega var sáð til í hjörtu þeirra.“
21 Jesús sagði við lærisveinana: „Á að byrgja ljósið, þegar kveikt hefur verið á
lampanum eða setja hann undir bekk? Nei, auðvitað ekki, því þá kæmi ljósið að
engum notum! Lampinn er látinn á góðan stað til að lýsa sem best.
22 Dag einn mun allt sem nú er hulið koma í ljós. 23 Hlustið, þið sem eyru hafið!
24 Gætið þess um fram allt að gera eins og ég segi ykkur, leggið ykkur fram við að
skilja orð mín. 25 Þeim sem hefur, mun verða gefið, en frá þeim sem ekkert á, mun
jafnvel verða tekið það sem hann hefur.
26 Hér er önnur líking um guðsríki: Bóndi sáði í akur sinn. 27 Tíminn leið og kornið
óx dag og nótt án þess að maðurinn hjálpaði þar nokkuð til. 28 Moldin gaf vöxtinn.
Fyrst skutu kímblöðin upp kollinum og síðar mynduðust öxin á kornstönglunum og
að lokum þroskaðist kornið. 29 Þá kom bóndinn með sigðina og skar kornið.“
30 Síðan spurði Jesús: „Hverju líkist guðsríki? Hvaða dæmisögu eigum við að nota
til að lýsa því? 31-32 Það er eins og örlítið sinnepsfræ! Þótt þetta fræ sé minnsta
allra frækorna, þá vex upp af því jurt sem verður öllum jurtum stærri og ber langar
greinar þar sem fuglarnir geta byggt hreiður sín og leitað skjóls.“
33 Þannig fræddi Jesús fólkið með dæmisögum sem voru í samræmi við skilning
þess, 34 dæmisögulaust talaði hann ekki til þess. Þegar hann var orðinn einn með
lærisveinum sínum eftir slíkar stundir, útskýrði hann dæmisögurnar fyrir þeim.

35 Þegar kvöldaði sagði Jesús við lærisveinana: „Við skulum fara yfir vatnið.“ 36 Þá
yfirgáfu þeir fólkið á ströndinni og lögðu af stað. Nokkrir bátar fylgdu á eftir þeim.
37 Skyndilega gerði mikið rok og gaf mjög á bátinn, svo við lá að hann fyllti.
38 Jesús svaf í skutnum og hafði kodda undir höfðinu. Lærisveinarnir vöktu hann
skelfingu lostnir og hrópuðu: „Meistari, sérðu ekki að við erum að farast?“
39 Þá hastaði Jesús á vindinn og sagði við vatnið: „Hafðu hægt um þig.“ Þá lygndi
og allt varð kyrrt og hljótt!
40 Síðan sneri hann sér að þeim og spurði: „Hvers vegna voruð þið svona hræddir?
Hafið þið ekki enn lært að treysta mér?“
41 Hræddir, en fullir lotningar, sögðu þeir hver við annan: „Hver er þessi maður?
Bæði vindur og vatn hlýða honum.“

5

Svínin deyja – en maðurinn lifir

1-2 Þeir komu að landi austan megin vatnsins. Þegar Jesús var að stíga upp úr
bátnum, hljóp þar að maður, haldinn illum anda.
3-4 Hann hélt sig annars í og við grafirnar, og var slíkt heljarmenni að í hvert skipti
sem hann var fjötraður – og það gerðist oft – sleit hann í sundur handjárnin, reif
af sér hlekkina og fór sína leið. Enginn hafði afl til að yfirbuga hann. 5 Hann æddi
nætur og daga æpandi um milli grafanna og út í auðnina, og risti sig til blóðs með
hvössum steinum.
6 Maðurinn hafði séð til bátsins úti á vatninu. Hann kom hlaupandi til móts við
Jesú og varpaði sér að fótum hans.
7-8 Jesús sagði þá við illa andann sem í manninum var: „Út með þig, illi andi.“
Andinn rak þá upp skelfilegt öskur og spurði: „Hvað ætlar þú að gera við okkur,
Jesús, sonur hins æðsta Guðs? Við biðjum þig, láttu okkur ekki kveljast.“
9 „Hvað heitir þú?“ spurði Jesús. „Hersing.“ svaraði andinn, „því við erum margir
í þessum manni.“
10 Því næst báðu andarnir hann að senda sig ekki burt. 11 Meðan þetta gerðist var
stór svínahjörð á beit í hlíðinni upp af vatninu. 12 „Sendu okkur í svínin þarna,“
báðu andarnir.
13 Jesús leyfði þeim það. Þá fóru andarnir úr manninum og í svínin. Við það tók
öll hjörðin á rás og æddi niður bratta hlíðina, fram af klettunum og drukknaði í
vatninu. 14 Svínahirðarnir flýðu til nærliggjandi bæja og sögðu, á hlaupunum, frá
því sem gerst hafði. Fjöldi fólks þusti þá af stað til að sjá þetta með eigin augum.
15 Og þegar fólkið sá manninn sitja þar, klæddan og með fullu viti, varð það hrætt.
16 Þeir sem vitni höfðu orðið að atburðinum, sögðu öðrum frá 17 og þegar fólkið hafði
heyrt frásögnina, bað það Jesú að fara og láta sig í friði! 18 Jesús fór því aftur um
borð í bátinn, en þá bað maðurinn, sem haft hafði illu andana, hann að leyfa sér að
koma með, 19 en Jesús leyfði það ekki. „Farðu heim til þín og þinna,“ sagði hann;
„og segðu þeim hve mikið Guð hefur gert fyrir þig, og hversu hann hefur miskunnað
þér.“
20 Maðurinn fór því til þorpanna tíu þar í héraðinu og sagði öllum frá þeim
stórkostlegu hlutum sem Jesús hafði gert fyrir hann, og undruðust það allir.

Lækningakraftaverk

21 Þegar Jesús var kominn til baka yfir vatnið, safnaðist að honum fjöldi fólks.
22 Jaírus, forstöðumaður samkomuhúss staðarins, kom þangað, laut honum, 23 og
bað hann heitt og innilega að lækna litlu dóttur sína.

„Hún er að deyja,“ sagði hann, angistarfullur. „Gerðu það fyrir mig að koma og leggja hendur þínar yfir hana, svo að hún lifi og verði heilbrigð.“
24 Jesús fór með honum og allt fólkið fylgdi á eftir. 25 Í mannþrönginni að baki
Jesú var kona sem hafði haft innvortis blæðingar í tólf ár. 26 Árum saman hafði
hún þolað þjáningarfullar aðgerðir lækna og eytt í það aleigu sinni, en henni hafði
stöðugt versnað. 27 Hún hafði heyrt um dásamleg kraftaverk sem Jesús vann, og því
læddist hún nú aftan að honum í mannþyrpingunni og snerti föt hans.
28 Hún hugsaði: „Ef ég bara gæti snert hann, þá verð ég heilbrigð.“ 29 Og það
gerðist einmitt! Um leið og hún kom við hann, stöðvaðist blæðingin og hún fann að
hún hafði læknast!
30 Jesús varð á sömu stund var við að lækningakraftur fór út af honum. Hann
sneri sér því við í mannfjöldanum og spurði: „Hver snerti mig?“
31 „Fólkið þrýstir að þér á alla vegu og þú spyrð hver hafi snert þig,“ svöruðu
lærisveinarnir undrandi.
32 En Jesús horfði í kring um sig til að finna þann sem hafði snert hann. 33 Þegar
konan sá það, kom hún, hrædd og skjálfandi, kraup niður og sagði honum alla
söguna. 34 „Dóttir,“ sagði Jesús við hana, „trú þín hefur læknað þig. Þú ert heilbrigð
af sjúkdómi þínum, farðu í friði.“ 35 Meðan hann var að tala við hana, kom sendiboði
frá heimili Jaírusar. Hann sagði að nú væri allt orðið um seinan – stúlkan væri dáin
og tilgangslaust að láta Jesú koma úr þessu. 36 En Jesús lét sem hann heyrði þetta
ekki og sagði við Jaírus: „Vertu ekki hræddur. Trúðu á mig og treystu mér.“
37 Jesús bað nú mannfjöldann að nema staðar og leyfði engum að fara með sér inn
í hús Jaírusar, nema Pétri, Jakobi og Jóhannesi. 38 Þegar inn kom sá Jesús að allt var
þar í uppnámi, fólkið grét og kveinaði. 39 Hann sagði við það: „Hvað á allur þessi
grátur og hávaði að þýða? Barnið er ekki dáið, það sefur.“ 40 Þá hló fólkið að honum,
en hann skipaði því að fara út og tók síðan með sér lærisveinana þrjá og foreldra
stúlkunnar og fór inn til hennar.
41-42 Hann tók í höndina á barninu og sagði: „Stúlka litla, rís þú upp.“ Jafnskjótt
reis hún á fætur og fór að ganga um gólfið! (Hún var tólf ára). Foreldrar hennar
urðu frá sér numdir af gleði. 43 Jesús lagði áherslu á að þau segðu þetta engum og
bað þau síðan að gefa henni eitthvað að borða.

6

1 Skömmu síðar yfirgaf hann héraðið og sneri aftur ásamt lærisveinum sínum til
Nasaret, þar sem hann hafði átt heima. 2-3 Á helgideginum fór hann í samkomuhúsið
til að kenna. Bæjarbúar undruðust visku hans og kraftaverk, því að hann var frá
Nasaret eins og þeir. „Hvar hefur hann lært þetta?“ spurði fólkið. „Hann er ekkert
betri en við! Hann er bara smiður – sonur hennar Maríu, bróðir Jakobs, Jósefs,
Júdasar og Símonar og systur hans búa líka hér í Nasaret.“ Og allir hneyksluðust á
honum.
4 Þá sagði Jesús: „Hvergi er spámaður minna metinn en í heimabæ sínum og meðal
fjölskyldu sinnar og ættingja.“ 5 Og vegna vantrúar þeirra gat hann ekki gert neitt
kraftaverk þar, nema hann lagði hendur yfir nokkra sjúka og læknaði þá. 6 Hann
furðaði sig á vantrú þeirra.
Eftir þetta fór Jesús til ýmissa þorpa og kenndi. 7 Hann kallaði til sín lærisveinana
tólf og sendi þá af stað tvo og tvo saman og gaf þeim vald til að reka út illa anda.
8-9 Hann sagði þeim að hafa ekkert með sér nema göngustaf – ekkert nesti eða
farangur, enga peninga og jafnvel ekki skó eða föt til skiptanna.
10 „Hvar sem þið komið eða hafið viðdvöl í borg eða bæ, þá dveljist allan tímann
á sama heimili, en farið ekki frá einu heimili til annars. 11 Sé einhverstaðar hvorki

tekið á móti ykkur né hlustað á orð ykkar, skuluð þið dusta rykið af fótum ykkar um leið og þið farið þaðan. Það er merki þess að þið hafið ofurselt þorpið örlögum sínum.“
12 Lærisveinarnir héldu nú af stað og hvöttu alla til að iðrast og snúa baki við
syndinni. 13 Þeir ráku út marga illa anda og smurðu fjölda fólks með ólífuolíu og
læknuðu það.

Dauði Jóhannesar

14 Ekki leið á löngu uns Heródes konungur frétti um Jesú, því að alls staðar var
verið að tala um kraftaverk hans. Konungurinn hélt að Jesús væri Jóhannes skírari
risinn upp frá dauðum og því sagði fólk: „Nú, það er þá ekkert skrítið þótt hann
geti gert slík kraftaverk.“ 15 Aðrir héldu að Jesús væri Elía, hinn forni spámaður,
endurborinn, og enn aðrir töldu hann vera nýjan spámann, svipaðan hinum miklu
spámönnum fyrri alda.
16 „Nei, þetta er Jóhannes, maðurinn sem ég lét hálshöggva, hann er risinn upp
frá dauðum,“ sagði Heródes.
17-18 Heródes hafði sent hermenn til að handtaka og fangelsa Jóhannes, því
Jóhannes hafði alltaf haldið því fram við Heródes að rangt væri af honum að kvænast
Heródíasi, konu Filippusar bróður síns. 19 Heródías vildi því hefna sín á Jóhannesi
með því að láta drepa hann, en það gat hún ekki án samþykkis Heródesar. 20 Heródes
bar hins vegar virðingu fyrir Jóhannesi, því hann vissi að hann var góður og heilagur
maður, og því hélt hann hlífiskildi yfir honum. Heródesi líkaði vel að tala við
Jóhannes, þótt samviska hans yrði óróleg í hvert sinn.
21 Loksins sá Heródías sér þó leik á borði. Það var á afmælisdegi Heródesar, en þá
bauð hann hallarþjónum sínum og herforingjum, auk helstu fyrirmanna úr Galíleu,
til veislu. 22-23 Dóttir Heródíasar kom þá inn í veislusalinn og dansaði fyrir gestina,
öllum til mikillar ánægju. Þá sagði Heródes við stúlkuna: „Þú mátt óska þér hvers
sem þú vilt og ég skal gefa þér það, jafnvel hálft konungsríkið.“
24 Stúlkan fór til móður sinnar og ráðfærði sig við hana. Þar fékk hún þetta ráð:
„Biddu um höfuð Jóhannesar skírara.“
25 Stúlkan flýtti sér aftur til konungsins og sagði: „Ég vil fá höfuð Jóhannesar
skírara á fati – og það strax.“
26 Konungurinn varð hryggur, en þorði þó ekki að ganga á bak orða sinna frammi
fyrir öllum gestunum. 27 Hann skipaði því einum lífvarða sinna að fara til fangelsisins
og hálshöggva Jóhannes og koma með höfuð hans. Hermaðurinn fór og hjó Jóhannes
í fangelsinu. 28 Síðan kom hann með höfuð hans á fati og rétti stúlkunni, sem fór
með það til móður sinnar.
29 Þegar lærisveinar Jóhannesar fréttu hvað gerst hafði, sóttu þeir lík hans og
jarðsettu það.

Jesús mettar fimm þúsundir

30 Lærisveinarnir tólf komu nú aftur til Jesú úr predikunarferð sinni og sögðu
honum frá öllu því sem þeir höfðu sagt og gert.
31 Þá sagði Jesús: „Við skulum yfirgefa mannfjöldann um stund og hvíla okkur.“
Fólk var alltaf að koma og fara, svo að þeir höfðu varla næði til að matast. 32 Þeir
lögðu því af stað á bátnum og ætluðu á óbyggðan stað. 33 En mannfjöldinn sá til
ferða þeirra, hljóp fram með vatninu og tók á móti þeim þegar þeir komu að landi!
34 Hann mætti því aftur sama fólki þegar hann steig út úr bátnum. Og Jesús kenndi
í brjósti um fólkið, því það var eins og fjárhópur án hirðis, og hann tók að kenna því
margt sem það þurfti að vita.

35-36 Þegar á daginn leið komu lærisveinarnir til hans og sögðu: „Segðu nú fólkinu
að fara til þorpanna og bóndabæjanna í grenndinni og kaupa sér mat. Hér í
óbyggðinni er ekkert að fá, og nú er framorðið.“
37 „Þið skuluð gefa þeim að borða,“ sagði Jesús. „Já, en hvernig?“ spurðu þeir.
„Það kostar stórfé að fæða allan þennan fjölda.“
38 „Athugið hvað við höfum mikinn mat með okkur.“ sagði Jesús. Þeir komu aftur
og sögðu honum að það væru fimm brauð og tveir fiskar. 39-40 Jesús skipaði þá fólkinu
að setjast niður. Fljótlega hafði það skipt sér í fimmtíu eða hundrað manna hópa og
sest í grasið.
41 Hann tók nú brauðin fimm og fiskana, horfði upp til himins og þakkaði Guði.
Síðan braut hann brauðin og rétti lærisveinunum þau ásamt fiskunum og sagði þeim
að bera það til fólksins. 42 Og allir urðu mettir, 43-44 en karlmennirnir einir voru um
fimm þúsund, auk kvenna og barna. Að máltíðinni lokinni var afganginum safnað
úr grasinu og fyllti hann tólf körfur!
45 Eftir þetta bauð Jesús lærisveinunum að fara um borð í bátinn og sigla yfir vatnið
til Betsaída, en þar ætlaði hann að hitta þá seinna. Sjálfur ætlaði hann að staldra
við, kveðja fólkið og koma því af stað heim.
46 Þegar því var lokið gekk Jesús upp á fjallið til að biðjast fyrir. 47 Um nóttina þegar
lærisveinarnir voru komnir út á mitt vatnið, var Jesús einn á ströndinni. 48 Það var
hvasst á vatninu og hann sá að róðurinn var þungur hjá þeim.
Um klukkan þrjú um morguninn kom hann til þeirra gangandi á vatninu. Hann
gekk til hliðar við bátinn eins og hann ætlaði fram hjá. 49 Þegar þeir sáu einhvern á
gangi við bátshliðina urðu þeir ofsahræddir og æptu, því þeir héldu að þetta væri
vofa 50 – þeir sáu hann allir.
Þá sneri hann sér að þeim og sagði: „Þetta er ég! Verið óhræddir.“ 51 Síðan steig
hann upp í bátinn og þá lygndi! Lærisveinarnir sátu agndofa og skildu hvorki upp
né niður í öllu þessu.
52 Þeir gerðu sér ekki enn grein fyrir hver hann var, þrátt fyrir kraftaverkið kvöldið
áður. Það var eins og þeir vildu ekki trúa.
53 Þegar þeir komu til Genesaret hinum megin vatnsins stigu þeir á land og bundu
bátinn.
54 Fólk sem stóð þar hjá, þekkti hann undir eins, 55 og hljóp um allt til að láta
vita að hann væri kominn. Nú var hafist handa um að færa til hans veikt fólk á
börum og dýnum. 56 Hvar sem hann fór – í bæi eða borgir – lagði fólk hina veiku
á markaðstorgin eða strætin og bað hann um að leyfa þeim að snerta, þó ekki væri
nema faldinn á skikkju hans, og þeir sem það gerðu læknuðust, og hið sama gerðist
á bóndabæjum þar sem hann kom.

7

Trúarleiðtogarnir leggja spurningu fyrir Jesú

1 Dag nokkurn komu trúarleiðtogarnir frá Jerúsalem til að fylgjast með Jesú. 2 Þeir
tóku eftir því að sumir lærisveina hans skeyttu engu reglum þeim sem farið var eftir
áður en menn neyttu matar. 3 (Gyðingar, og sérstaklega farísear, mötuðust aldrei
nema þeir hefðu, samkvæmt sérstökum trúarsiðum, þvegið sér um hendurnar.
4 Þegar þeir komu heim af markaðnum, urðu þeir alltaf að þvo sér á þennan hátt
áður en þeir snertu matinn. Þetta var aðeins ein af mörgum reglum þeirra og lögum
sem þeir hafa fylgt öldum saman og gera enn. Ein reglan er til dæmis sérstakur
trúarlegur þvottur á pottum, pönnum og diskum.)

5 Trúarleiðtogarnir spurðu því Jesú. „Hvers vegna hlýða lærisveinar þínir ekki
aldagömlum venjum okkar? Þeir borða án þess að þvo sér, en það er brot á
reglunum.“
6-7 „Þið hræsnarar!“ svaraði Jesús. „Jesaja spámaður lýsti ykkur vel þegar hann
sagði: „Fólk þetta talar fagurlega um Drottin, en það elskar hann ekki. Tilbeiðsla
þess er einskis virði, því það heldur því fram að það sé skipun Guðs að fólk hlýði
öllum þeirra ómerkilegu reglum.“ Jesaja hafði sannarlega rétt fyrir sér! 8 Þið virðið
að vettugi skýr boð Guðs en takið í staðinn upp ykkar eigin siðvenjur. 9 Með þessu
hafnið þið boðum Guðs og traðkið á þeim, til þess eins að gera eins og ykkur langar.
10 Móse sagði til dæmis: „Heiðraðu föður þinn og móður.“ Hann sagði einnig að
hver sá er formælti foreldrum sínum væri dauðasekur. 11 Þið segið hins vegar að í
lagi sé að menn sinni ekki þörfum foreldra sinna og segi við þau: „Mér þykir leitt að
geta ekki hjálpað ykkur, en ég hef gefið Guði það sem ég annars hefði gefið ykkur.“
12-13 Þannig brjótið þið boðorð Guðs til að geta hlýtt ykkar eigin mannaboðorðum.
Þetta er aðeins eitt dæmi, en ég gæti nefnt mörg önnur.“
14 Síðan kallaði Jesús á fólkið og sagði: „Takið eftir, og reynið að skilja. 15-16 Sálir
ykkar bíða ekki tjón af því sem þið borðið, heldur hinu sem þið hugsið og segið.“
17 Að því búnu fór hann í húsið til að fá næði fyrir fólkinu. Þá spurðu lærisveinar
hans hvað hann hefði átt við með þessum orðum. 18 „Eruð þið líka svona
skilningslausir?“ spurði hann. „Getið þið ekki skilið að það sem þið borðið skaðar
ekki sál ykkar, 19 því maturinn kemst ekki í snertingu við sálina, hann fer aðeins í
gegnum meltingarfærin.“ (Með þessu átti hann við að leyfilegt væri að neyta hvaða
matar sem er.)
20 Síðan bætti hann við: „Það er hugarfarið sem spillir manninum. 21 Frá hjarta
hans koma illar hugsanir, girnd, þjófnaður, morð, hórdómur, 22 eftirsókn eftir eigum
annarra, illmennska, sviksemi, saurlifnaður, öfund, baktal, hroki og alls konar
heimska. 23 Allt þetta illa kemur innan frá og spillir og óhreinkar manninn í augum
Guðs?“

„Allt sem hann gerir er gott“

24 Eftir þetta fór Jesús frá Galíleu og norður til héraðanna umhverfis Týrus og
Sídon. Hann reyndi að fara huldu höfði en án árangurs. Fréttirnar um komu hans
bárust um allt eins og venjulega.
25 Kona ein sem þarna var kom til hans. Hún átti dóttur sem haldin var illum anda.
Hún hafði heyrt um Jesú og því kom hún nú, kraup við fætur hans, 26 og grátbað hann
að losa dótturina við illa andann. (Konan var frá sýrlensku Fönikíu og því heiðingi
í augum Gyðinga.)
27 Jesús svaraði henni og sagði: „Fyrst verð ég að hjálpa samlöndum mínum –
Gyðingunum. Það er ekki rétt að taka matinn frá börnunum og kasta honum til
hvolpanna.“
28 „Rétt er það, herra, en hvolparnir týna þó upp molana sem börnin leifa,“ sagði
hún.
29 „Rétt,“ sagði hann, „þú svaraðir vel – svo vel, að nú hef ég læknað dóttur þína!
Farðu nú heim – illi andinn er farinn út af henni.“
30 Þegar konan kom heim lá litla stúlkan róleg í rúminu; illi andinn var farinn.
31 Frá Týrus fór Jesús til Sídonar og síðan til Dekapólis (þorpanna tíu) við
Galíleuvatnið. 32 Þá var leiddur til hans maður sem bæði var heyrnarlaus og mállaus.
Bað fólkið Jesú að leggja hendur yfir hann og lækna hann.
33 Jesús fór með hann afsíðis, stakk fingrunum í eyru hans og vætti tungu hans með
munnvatni sínu. 34 Síðan horfði hann upp til himins, andvarpaði og sagði: „Opnist
þú.“ 35 Um leið fékk maðurinn fulla heyrn og talaði skýrt!

36 Jesús bannaði fólkinu að láta þetta fréttast, en því meir sem hann bannaði það,
því meir var það borið út, 37 kraftaverkið hafði mikil áhrif á alla. Fólk sagði: „Allt
sem hann gerir er gott. Hann getur meira að segja gefið heyrnarlausum heyrn og
mállausum mál.“

8

1 Dag einn um þessar mundir safnaðist mikill mannfjöldi að honum og nú varð
fólkið matarlaust á ný. Jesús kallaði þá saman lærisveinana til að ræða málið.
2 „Ég finn til með fólkinu,“ sagði hann. „Nú hefur það verið hér í þrjá daga og
allur matur er upp urinn. 3 Ef ég sendi það heim matarlaust mun það örmagnast á
leiðinni, því margir eiga langt heim.“
4 „En er nokkurn mat að finna hér í óbyggðinni?“ spurðu lærisveinarnir.
5 „Hvað eigið þið mörg brauð?“ spurði hann. „Sjö,“ svöruðu þeir. 6 Þá sagði hann
fólkinu að setjast niður. Síðan tók hann brauðin og þakkaði Guði. Hann braut þau
í sundur, rétti lærisveinunum og þeir síðan fólkinu. 7 Þeir höfðu einnig nokkra
smáfiska sem Jesús þakkaði líka fyrir og bað þá að tilreiða.
8-9 Allir viðstaddir borðuðu sig metta og að því búnu sendi hann þá heim. Þarna
voru um fjögur þúsund manns og þegar leifunum hafði verið safnað saman eftir
máltíðina, fylltu þær sjö stórar körfur!

„Þurfið þið að sjá enn fleiri kraftaverk?“

10 Strax að þessu loknu fór hann á bátnum ásamt lærisveinunum og hélt til
Dalmanútahéraðs. 11 Þegar leiðtogar staðarins fréttu að Jesús væri kominn, fóru
þeir til hans til að þrátta við hann.
„Gerðu nú eitthvert kraftaverk fyrir okkur,“ sögðu þeir. „Láttu eitthvað birtast á
himninum og þá skulum við trúa á þig.“
12 Þegar hann heyrði þetta stundi hann þungan og sagði: „Nei, ég hef alls ekki
hugsað mér að gefa ykkur slíkt tákn.“
13 Síðan steig hann aftur um borð í bátinn og hélt yfir vatnið. 14 Þeir höfðu þá
aðeins eitt brauð meðferðis því lærisveinarnir höfðu gleymt að birgja sig upp af mat
áður en þeir lögðu frá landi.
15 Á leiðinni yfir vatnið sagði Jesús við lærisveinana alvarlegur í bragði: „Varið
ykkur á súrdeigi Heródesar konungs og fariseanna.“ 16 „Hvað á hann nú við?“
spurðu lærisveinarnir hver annan. Að lokum komust þeir að þeirri niðurstöðu að
hann hlyti að eiga við brauðið sem þeir höfðu gleymt að kaupa.
17 Jesús vissi um hvað þeir voru að tala og sagði því: „Nei, ég á alls ekki við það!
Skiljið þið mig ekki? 18 Það er satt sem Jesaja sagði. „Augun eru til að sjá, en hvers
vegna notið þið þau ekki? Og hvers vegna hlustið þið ekki, til þess eru eyrun.“ Munið
þið ekkert eða hvað?
19 Hvað um fimm þúsundirnar sem ég mettaði með brauðunum fimm? Og hvað
fylltuð þið margar körfur með brauðmolum á eftir?“ „Tólf,“ svöruðu þeir.
20 „Og þegar ég lét sjö brauð nægja handa fjórum þúsundum, varð þá eitthvað
eftir?“
„Sjö fullar körfur,“ svöruðu þeir.
21 „Haldið þið þá enn að ég kvíði brauðleysinu?“
22 Þegar þeir stigu á land í Betsaída var komið með blindan mann og Jesús beðinn
að lækna hann. 23 Jesús leiddi blinda manninn út úr bænum, spýtti í augu hans og
lagði hendur sínar yfir þau.
„Sérðu núna?“ spurði Jesús.
24 Maðurinn leit í kring um sig. „Já,“ svaraði hann, „ég sé fólk, en ég sé óskýrt,
það er eins og trjástofnar.“

25 Þegar Jesús hafði lagt hendur sínar yfir augu mannsins í annað sinn horfði hann
athugull í kringum sig, því nú sá hann allt mjög skýrt.
26 Jesús sagði að hann skyldi halda rakleiðis heim til fjölskyldu sinnar en ekki koma
við í bænum á leiðinni.

„Þú ert Kristur“

27 Jesús og lærisveinar hans fóru nú frá Galíleu og til þorpanna í grennd við Sesareu
Filippí. Á leiðinni spurði hann þá: „Hvað heldur fólk um mig? Hver heldur það að
ég sé?“
28 „Sumir halda að þú sért Jóhannes skírari,“ svöruðu lærisveinarnir. „Aðrir segja
að þú sért Elía eða einhver hinna fornu spámanna risinn upp frá dauðum.“
29 „En þið?“ spurði hann, „hvern segið þið mig vera?“ Og Pétur svaraði: „Þú ert
Kristur.“ 30 Þá áminnti Jesús þá um að tala ekki um þetta við nokkurn mann.
31 Síðan sagði hann þeim frá þjáningunum sem biðu hans, að honum yrði hafnað af
öldungunum, æðstu prestunum og öðrum leiðtogum þjóðarinnar, og eftir það yrði
hann deyddur, en risi upp frá dauðum á þriðja degi. 32 Hann talaði svo opinskátt við
þá um þetta, að Pétur vék honum afsíðis og ávítaði hann.
„Svona mátt þú ekki tala,“ sagði Pétur. 33 Jesús sneri sér við, leit á lærisveinana
og sagði síðan við Pétur ákveðinni röddu: „Burt með þig, Satan! Þú lítur á málið frá
mannlegu sjónarmiði en ekki Guðs.“
34 Síðan kallaði hann á lærisveinana og allt fólkið og sagði: „Vilji einhver fylgja
mér, þá afneiti hann sjálfum sér, taki upp kross sinn og fylgi mér fast eftir, 35 því hver
sá sem vill eiga líf sitt fyrir sjálfan sig, mun tapa því. Þeir einir, sem afneita sjálfum
sér vegna mín og gleðiboðskaparins, munu kynnast lífinu í raun og veru.
36 Hvaða gagn er að því að eignast allan heiminn, ef maður týnir við það sálu sinni?
37 Er sál mannsins ekki það dýrmætasta sem hann á? 38 Þegar ég kem aftur í dýrð
föðurins með heilögum englum, mun ég blygðast mín fyrir hvern þann sem blygðast
sín fyrir mig og mín orð á þessum tímum syndar og vantrúar.“

9

Jesús ummyndast

1 Jesús hélt áfram að tala við lærisveina sína og sagði: „Sumir ykkar, sem hér
standa, munu lifa það að sjá guðsríki – vald Guðs og stjórn – koma með miklum
krafti.“
2 Sex dögum síðar tók Jesús þá Pétur, Jakob og Jóhannes eina með sér upp á hátt
fjall.
Skyndilega sáu þeir að andlit hans sveipaðist dýrlegum ljóma 3 og föt hans urðu
skínandi björt – hvítari en nokkur föt geta orðið.
4 Síðan birtust Móse og Elía og fóru að ræða við Jesú!
5 „Meistari, þetta er stórkostlegt!“ hrópaði Pétur. „Við skulum reisa hér þrjú skýli,
eitt handa þér, annað handa Móse og það þriðja handa Elía.“
6 Þetta sagði hann bara til að segja eitthvað, því hann vissi ekki hvað hann átti að
gera, og raunar voru þeir allir skelfingu lostnir.
7 En áður en Pétur hafði lokið við setninguna, kom ský yfir þá, sem skyggði á sólina,
og þeir heyrðu rödd úr skýinu, sem sagði: „Þessi er minn elskaði sonur. Hlustið á
hann.“
8 Er þeir litu í kring um sig, sáu þeir engan nema Jesú einan, – Móse og Elía voru
horfnir.
9 Á leiðinni niður af fjallinu bað hann þá að segja engum frá því sem þeir höfðu
séð, ekki fyrr en hann væri risinn upp frá dauðum. 10 Þeir þögðu því um þetta við

aðra en ræddu það oft sín á milli og veltu þá fyrir sér hvað hann hefði átt við með orðunum „risinn upp frá dauðum“.

11 En þarna í fjallshlíðinni spurðu þeir hann um nokkuð sem trúarleiðtogar
þjóðarinnar töluðu oft um, það að fyrst yrði Elía að koma (áður en Kristur gæti
komið). 12-13 Jesús játti því að Elía yrði að koma á undan og ryðja brautina – síðan
bætti hann við: „Hann er reyndar búinn að koma! En það var farið hræðilega
með hann, rétt eins og spámennirnir höfðu sagt fyrir.“ Síðan spurði hann þá hvað
spámennirnir hefðu átt við er þeir spáðu að Kristur ætti að þjást og þola hina dýpstu
niðurlægingu.

14 Við rætur fjallsins sáu þeir mikinn mannfjölda, sem safnast hafði umhverfis
lærisveinana níu, sem orðið höfðu eftir. Þar voru nokkrir fræðimenn að þrátta við
þá. 15 Þegar Jesús nálgaðist, leit fólkið til hans með lotningu og hljóp til móts við
hann til þess að heilsa honum. 16 „Um hvað eruð þið að deila?“ spurði Jesús.

17 „Meistari,“ sagði maður einn í hópnum, „ég kom hingað með son minn til að
biðja þig að lækna hann – hann er mállaus, því illur andi er í honum. 18 Þegar
andinn hefur hann á valdi sínu, kastar hann honum niður svo að hann froðufellir,
gnístir tönnum og stífnar upp. Ég bað lærisveina þína að reka þennan illa anda út
en þeir gátu það ekki.“

19 Þá sagði Jesús (við lærisveinana): „Æ, lítil er trú ykkar, hversu lengi þarf ég að
vera með ykkur til þess að þið trúið? Hversu lengi á ég að umbera ykkur? Komið
hingað með drenginn.“

20 Þeir sóttu því drenginn, en þegar illi andinn sá Jesú, þá teygði hann drenginn
sundur og saman svo að hann féll til jarðar, veltist um og froðufelldi.

21 „Hve lengi hefur þetta verið svona?“ spurði Jesús föður hans.

„Síðan hann var lítill. 22 Oft lætur andinn hann falla í eldstóna eða í vatn til að
reyna að gera út af við hann. Ó, miskunnaðu okkur og gerðu eitthvað til að hjálpa
okkur, ef þú getur.“

23 „Ef ég get?“ spurði Jesús, og síðan bætti hann við: „Ef þú trúir er allt mögulegt.“

24 „Ég trúi,“ svaraði maðurinn, „en hjálpaðu mér svo ég eignist enn meiri trú.“

25 Mannfjöldinn þyrptist nú að, en Jesús hastaði á illa andann og sagði: „Þú andi
heyrnarleysis og málleysis, ég skipa þér að fara út af þessu barni og koma aldrei
aftur.“

26 Þá rak illi andinn upp hræðilegt org, teygði drenginn sundur og saman og
fór út úr honum. Drengurinn lá hreyfingarlaus og virtist dáinn. Kliður fór um
mannfjöldann – „Hann er dáinn, hann er dáinn.“ 27 En Jesús tók um hönd hans
og hjálpaði honum á fætur. Og þarna stóð hann – alheill! 28 Eftir á, þegar Jesús var
orðinn einn með lærisveinunum innan dyra, spurðu þeir hann: „Hvers vegna gátum
við ekki rekið þennan illa anda út?“

29 Jesús svaraði og sagði: „Við þessu dugar ekkert nema bæn.“

30-31 Síðan fór hann burt þaðan og ferðaðist um Galíleu. Hann reyndi að forðast
að vekja á sér athygli, svo að hann gæti eytt meiri tíma með lærisveinunum og kennt
þeim. Hann sagði við þá: „Ég, Kristur, mun verða svikinn og deyddur en á þriðja
degi mun ég rísa upp á ný.“

32 Þetta skildu þeir ekki og þorðu ekki að spyrja hann við hvað hann ætti.

33 Þeir komu til Kapernaum og er þeir voru komnir þar inn í hús, spurði hann þá:
„Um hvað voruð þið að ræða á leiðinni?“

34 Þeir þorðu ekki að svara, því þeir höfðu verið að þrátta um hver þeirra væri
mestur.

35 Hann settist, kallaði þá til sín og sagði: „Sá sem vill verða mestur, hann verður
að vera minnstur; þjónn allra.“

36 Síðan kallaði hann á lítið barn og setti það á meðal þeirra. Að því búnu tók hann
það í fang sér og sagði: 37 „Hver sá sem tekur á móti litlu barni eins og þessu, mín
vegna, tekur á móti mér, og hver sá sem tekur á móti mér, tekur á móti föður mínum
sem sendi mig.“

„Bannið það ekki!“

38 Dag einn sagði Jóhannes, einn af lærisveinum hans, við hann: „Meistari, við
sáum mann sem notaði nafn þitt til að reka út illa anda. Við bönnuðum honum það,
af því að hann er ekki einn úr okkar hópi.“
39 „Það skuluð þið ekki gera,“ sagði Jesús, „því að enginn sem unnið hefur
kraftaverk í mínu nafni, snýst gegn mér á eftir. 40 Sá sem ekki er á móti okkur, hann
er með okkur. 41 Ef einhver gefur ykkur eitthvað, þó ekki sé nema eitt vatnsglas,
vegna þess að þið tilheyrið mér – þá skuluð þið vita að hann mun fá sín laun. 42 En!
– ef einhver verður til þess að einn af þessum smælingjum sem trúa á mig, glatar
trúnni, væri betra fyrir þann mann að vera fleygt í sjóinn, með stóran myllustein
bundinn um hálsinn.
43-44 Ef hönd þín gerir rangt, þá er betra að skera hana af og hafa aðeins aðra
höndina og eignast eilíft líf, en hafa báðar og vera varpað í helvíti. 45-46 Ef fótur þinn
leiðir þig á veg illskunnar, höggðu hann þá af! Betra er að vera einfættur og eignast
eilíft líf, en ganga á báðum fótum til helvítis. 47 Ef auga þitt teymir þig út í syndina,
stingdu það þá úr! Betra er að ganga hálfblindur inn í guðsríki, en hafa bæði augun
og líta elda helvítis. 48 Þar mun ormurinn aldrei deyja og eldur ekki slokkna. 49 Þar
eru allir eldi saltaðir!
50 Salt er gott, en ef það missir seltuna, þá er það gagnslaust. Gætið því að missa
ekki seltuna og haldið frið ykkar á milli.“

10

Jesús svarar spurningum

1 Eftir þetta fór Jesús frá Kapernaum og kom til Júdeu og byggðanna austan
Jórdanar. Fólkið streymdi til hans eins og áður og hann kenndi því.
2 Nokkrir farísear komu þá til hans og spurðu: „Leyfir þú hjónaskilnað?“ Þeir
ætluðu að snúa á hann með þessari spurningu.
3 Jesús svaraði með annarri spurningu: „Hvað sagði Móse um slíkt?“
4 Þeir svöruðu: „Hann sagði að það væri ekkert við það að athuga. Það eina, sem
maðurinn þyrfti að gera, væri að afhenda konu sinni skilnaðarbréf. Það væri allt og
sumt.“
5 „Ég skal segja ykkur hvers vegna hann sagði þetta,“ sagði Jesús. „Það var
tilslökun vegna illsku ykkar, 6-7 því þannig hafði Guð ekki hugsað sér það. Í
upphafi skapaði hann karl og konu og hann ætlaði þeim að lifa saman alla ævi
í hjónabandinu. Karlmaðurinn á því að yfirgefa föður og móður, 8 og búa með
eiginkonu sinni, svo að þau verði ekki lengur tvö heldur eitt. 9 Það sem Guð hefur
sameinað, má enginn maður sundur skilja.“
10 Þegar hann síðar var orðinn einn með lærisveinum sínum í húsinu, tóku þeir
upp þráðinn á ný.
11 Þá sagði Jesús: „Sá sem skilur við konu sína og kvænist annarri, drýgir hór gegn
henni. 12 Og skilji kona við mann sinn og giftist öðrum, drýgir hún hór.“
13 Sumir komu með börnin sín til Jesús og báðu hann að blessa þau. Lærisveinarnir
stugguðu þeim þá frá og sögðu að ekki mætti ónáða hann. 14 Þegar Jesús sá þetta,
sárnaði honum, og hann sagði við lærisveinana: „Leyfið börnunum að koma til mín
og bannið þeim það ekki, því slíkra er guðsríki. 15 Ég legg á það áherslu að sá, sem

ekki vill koma til Guðs eins og lítið barn, mun aldrei komast inn í ríki hans.“ 16 Síðan
tók hann börnin í fang sér, lagði hendur yfir þau og blessaði.
17 Jesús var í þann veginn að leggja upp í ferð, þegar maður nokkur kom hlaupandi
til hans, kraup og spurði. „Góði meistari, hvað verð ég að gera til að eignast eilíft
líf?“
18 „Hvers vegna kallar þú mig góðan?“ spurði Jesús. „Enginn er góður nema einn
og það er Guð. 19 Þú þekkir boðorðin: Þú skalt ekki morð fremja, ekki drýgja hór,
ekki stela, ekki ljúga, ekki svíkja og heiðra skaltu föður þinn og móður.“
20 „Meistari,“ svaraði maðurinn, „ég hef hlýtt þessum boðorðum allt frá
barnæsku.“
21 Jesú fór að þykja vænt um þennan mann; hann leit á hann og sagði: „Eitt vantar
þig samt: Seldu allt sem þú átt og gefðu fátækum peningana – þá munt þú eiga auðæfi
á himnum. Komdu síðan og fylgdu mér.“
22 Þá varð maðurinn niðurlútur og fór burt, dapur í bragði, því hann var mjög
ríkur.
23 Jesús horfði á eftir honum þegar hann gekk burt, síðan sneri hann sér að
lærisveinunum og sagði: „Það er erfitt fyrir ríka menn að komast inn í guðsríki.“
24 Lærisveinarnir urðu undrandi! Jesús sagði því aftur: „Börnin góð, það er erfitt
fyrir þá, sem treysta auðæfunum, að komast inn í guðsríki. 25 Auðveldara er fyrir
úlfalda að fara gegnum nálarauga, en ríkan mann að komast inn í guðsríki.“
26 Nú urðu lærisveinarnir öldungis forviða! „Hver getur þá orðið hólpinn?“ spurðu
þeir. 27 Jesús horfði fast á þá og sagði: „Án Guðs er það ómögulegt, en Guði er enginn
hlutur um megn.“
28 Þá tók Pétur að telja upp allt sem hann og lærisveinarnir hefðu yfirgefið og sagði
síðan: „Við höfum yfirgefið allt og fylgt þér…“
29 Jesús svaraði: „Ég fullvissa ykkur um að hver sá sem yfirgefur allt – heimili,
bræður, systur, móður, föður, börn eða eignir – af kærleika til mín og til að geta flutt
öðrum gleðiboðskapinn, mun fá sín laun. 30 Honum verður launað hundraðfalt!
Heimili, bræður, systur, mæður, börn og land – og ofsóknir. Allt þetta mun hann fá á
jörðu og auk þess eilíft líf í hinum komandi heimi. 31 Þá mun lítið verða úr mörgum
sem nú telja sig mikla, en margir sem nú eru fyrirlitnir, munu þar hljóta virðingu.“

Jesús segir fyrir um dauða sinn

32 Nú lá leiðin til Jerúsalem. Jesús gekk hratt á undan lærisveinunum, sem fylgdu
honum undrandi og kvíðnir.
Jesús fór með þá afsíðis og tók enn að lýsa fyrir þeim því sem biði hans í Jerúsalem.
33 „Þegar þangað kemur mun ég, Kristur, verða handtekinn og leiddur fyrir æðstu
prestana og leiðtoga þjóðarinnar. Þeir munu dæma mig til dauða og selja mig í
hendur Rómverjanna, svo þeir geti tekið mig af lífi. 34 Fyrst munu þeir hæðast að
mér og hrækja á mig, síðan húðstrýkja, og því næst lífláta mig. Þrem dögum síðar
mun ég rísa upp frá dauðum.“
35 Nú komu Jakob og Jóhannes, synir Sebedeusar, til hans og sögðu við hann í
hálfum hljóðum: „Meistari, okkur langar að biðja þig um nokkuð.“
36 „Hvað er það?“ spurði hann.
37 „Okkur langar að sitja næst þér í konungsríki þínu, annar hægra megin, hinn
vinstra megin,“ svöruðu þeir.
38 „Þið vitið ekki um hvað þið eruð að biðja!“ sagði Jesús. „Getið þið drukkið þann
sorgarbikar sem ég verð að drekka? Eða skírst þeirri þjáningaskírn sem ég verð að
skírast?“
39 „Já, já, það getum við,“ svöruðu þeir. Þá sagði Jesús: „Já, þið munuð vissulega
fá að drekka þennan bikar minn og skírast þessari skírn, 40 en ég hef ekki leyfi til að

láta ykkur eftir hásætin sem næst mér eru og það hefur reyndar þegar verið ákveðið hverjir þau skuli hljóta.“
41 Þegar hinir lærisveinarnir komust að því hvers Jakob og Jóhannes höfðu spurt,
urðu þeir mjög gramir. 42 Jesús kallaði þá til sín og sagði: „Þið vitið að þeir sem
teljast ráða yfir þjóðunum, drottna yfir þeim og láta þær kenna á valdi sínu, 43 en
þannig er það ekki meðal ykkar. Sá ykkar sem vill verða mikill, verður að vera þjónn
hinna, 44 og sá sem vill verða mestur allra, verður að vera allra þræll. 45 Ég, Kristur,
kom ekki hingað til að láta þjóna mér, heldur til að þjóna öðrum, og gefa líf mitt sem
lausnargjald fyrir marga.“
46 Þeir komu til Jeríkó. Síðar, þegar þeir voru að fara þaðan aftur, fylgdi honum
mikill mannfjöldi. Við veginn sat blindur betlari, Bartímeus, sonur Tímeusar.
47 Þegar Bartímeus heyrði að Jesús frá Nasaret færi þar, tók hann að hrópa og
kalla: „Jesús, sonur Davíðs, miskunnaðu mér!“
48 Margir skipuðu honum að þegja, en það varð til þess að hann hrópaði enn
ákafar: „Sonur Davíðs, miskunnaðu mér!“
49 Þegar Jesús heyrði hrópin, nam hann staðar og sagði: „Segið honum að koma.“
Þeir kölluðu því á blinda manninn og sögðu: „Þú ert heppinn! Hann sagði þér að
koma.“ 50 Bartímeus henti af sér yfirhöfninni, stökk á fætur og flýtti sér til Jesú.
51 „Hvað viltu að ég geri fyrir þig?“ spurði Jesús. „Meistari,“ sagði blindi maðurinn,
„mig langar að fá sjónina!“
52 „Bæn þín er heyrð,“ sagði Jesús. „Trú þín hefur læknað þig.“ Samstundis fékk
blindi maðurinn sjónina og fylgdi Jesú áleiðis.

11

Haldið inn í Jerúsalem

1 Þegar þeir komu til Betfage og Betaníu, sem eru smáþorp við Olíufjallið, skammt
frá Jerúsalem, sendi Jesús tvo lærisveina sinna á undan sér.
2 „Farið í þorpið þarna á móti,“ sagði hann. „Þegar þið komið þangað, munuð
þið finna ösnufola sem enginn hefur komið á bak. Leysið hann og færið mér. 3 Ef
einhver spyr hvers vegna þið gerið þetta, skuluð þið segja: „Meistari okkar þarf á
honum að halda, en hann skilar honum fljótt aftur“.“
4-5 Mennirnir tveir fóru og fundu folann bundinn hjá húsi nokkru við eina götuna.
Meðan þeir voru að leysa hann, spurðu menn sem þar voru: „Hvers vegna leysið þið
folann?“
6 Þeir svöruðu eins og Jesús hafði sagt þeim að gera og þá leyfðu mennirnir þeim
að taka hann.
7 Síðan fóru þeir með folann til Jesú. Lærisveinarnir lögðu yfirhafnir sínar á hann
og Jesús settist á bak. 8 Margir í mannþyrpingunni lögðu yfirhafnir sínar á veginn
þar sem Jesús fór, en aðrir lögðu laufgaðar greinar og strá sem þeir höfðu skorið af
ökrunum.
9 Athygli allra beindist að Jesú og fólkið gekk í hópum á undan og eftir og hrópaði:
„Blessaður sé konungurinn, sem kemur í nafni Drottins!“
10 „Lofaður sé Guð, því hann endurreisir konungdóm Davíðs…“ „Lengi lifi Drottinn
himnanna!“
11 Þegar Jesús var kominn til Jerúsalem, fór hann inn í musterið, gekk um og virti
allt gaumgæfilega fyrir sér. Um kvöldið fór hann út til Betaníu ásamt lærisveinunum
tólf og gisti þar.
12 Þegar þeir fóru frá Betaníu daginn eftir, fann Jesús til hungurs. 13 Þá kom hann
auga á laufgað fíkjutré skammt frá. Hann gekk að trénu til að athuga hvort á því væru

nokkrar fíkjur. Þar var aðeins lauf að finna, engar fíkjur, því þetta var snemma árs og fíkjurnar enn ekki sprottnar.
14 Þá sagði Jesús við tréð, svo lærisveinarnir heyrðu: „Aldrei framar munt þú ávöxt bera!“
15 Þegar til Jerúsalem kom, fór hann upp í musterið og rak út kaupmennina og viðskiptavini þeirra. Hann hratt um koll stólum dúfnasalanna og borðum þeirra sem skiptu mynt, 16 og stöðvaði þá sem voru að bera inn alls konar söluvarning.
17 Hann sagði við þá: „Guðs orð segir: „Musteri mitt á að vera bænastaður fyrir allar þjóðir, en þið hafið breytt því í ræningjabæli“.“
18 Þegar æðstu prestarnir og aðrir leiðtogar þjóðarinnar fréttu þetta, ræddu þeir hvernig þeir gætu ráðið Jesú af dögum, en þeir óttuðust uppþot meðal fólksins, sem líkaði vel það sem Jesús sagði.
19 Þetta kvöld fóru Jesús og lærisveinarnir út úr borginni eins og þeir voru vanir.
20 Morguninn eftir, þegar þeir gengu framhjá fíkjutrénu, sáu þeir að það hafði visnað frá rótum. 21 Þá minntist Pétur þess sem Jesús hafði sagt við tréð daginn áður og hrópaði: „Sjáðu, meistari! Fíkjutréð, sem þú formæltir, er visnað!“
22-23 „Ég segi ykkur satt,“ sagði Jesús. „Ef þið trúið á Guð, þá getið þið sagt við Olíufjallið: „Upp með þig og steypstu í hafið“ og það mundi hlýða. Skilyrðið er trú sem ekki efast um mátt Guðs. 24 Og takið nú eftir! Þið getið beðið um hvað sem er og ef þið trúið, þá fáið þið það! 25 En áður en þið biðjið, fyrirgefið þá þeim sem þið hafið gert eitthvað á móti, svo að faðirinn á himnum geti fyrirgefið ykkur syndir ykkar.“
26-28 Þeir komu nú aftur til Jerúsalem. Jesús var á gangi í musterinu þegar æðstu prestarnir og aðrir leiðtogar þjóðarinnar komu til hans og sögðu ákveðnir: „Hvað gengur eiginlega á hér? Hver gaf þér vald til að reka kaupmennina burt héðan?“
29 Jesús svaraði: „Það skal ég segja ykkur, ef þið svarið fyrst einni spurningu: 30 Var Jóhannes skírari sendiboði Guðs eða ekki? Svarið mér!“
31 Þeir báru saman ráð sín og sögðu: „Ef við svörum já, þá mun hann segja: „Jæja, hvers vegna trúðuð þið þá ekki orðum hans?“ 32 en ef við segjum nei, þá mun fólkið tryllast.“ (Fólkið trúði því statt og stöðugt að Jóhannes hefði verið spámaður.)
33 Þeir svöruðu því: „Við vitum það ekki.“
„Þá svara ég ekki heldur spurningu ykkar,“ sagði Jesús.

12

Sagan um víngarðseigandann

1 Hér eru nokkrar af dæmisögunum sem Jesús sagði fólkinu þessa daga: „Maður nokkur gerði sér víngarð. Hann hlóð vegg umhverfis garðinn, bjó til þró til að pressa í vínberin og reisti eftirlitsturn. Að því búnu leigði hann vínyrkjubændum garðinn og fluttist sjálfur í annað land. 2 Þegar uppskerutíminn kom, sendi hann einn af mönnum sínum til að ná í sinn hluta uppskerunnar. 3 En bændurnir börðu manninn og sendu hann heim tómhentan.
4 Eigandinn sendi þá annan mann, en sá fékk jafnvel enn verri útreið, því að þeir börðu hann í höfuðið og særðu hann. 5 Sá þriðji sem hann sendi, var drepinn, og seinna voru fleiri ýmist barðir eða drepnir. 6 Nú átti víngarðseigandinn aðeins einkason sinn eftir. Hann ákvað að senda hann, því hann taldi að þeir myndu áreiðanlega sýna honum virðingu. 7 En þegar bændurnir sáu hann koma, sögðu þeir hver við annan: „Þessi er sonur víngarðseigandans og hann mun erfa víngarðinn þegar faðir hans deyr. Komið, við skulum drepa hann – og þá eigum við garðinn.“ 8 Og þeir gripu hann og myrtu og fleygðu líkinu út fyrir vegginn.

9 Hvað haldið þið að eigandinn geri þegar hann fær fréttirnar? Hann kemur og
drepur þá alla og leigir öðrum víngarðinn. 10 Munið þið eftir þessu versi í Biblíunni:
„Steinninn, sem smiðirnir höfnuðu, var gerður að hornsteini og hlaut þar með mesta
heiður allra steina í byggingunni.“ 11 Þetta gerði Drottinn og það er stórkostlegt að
vita.“

Óvinirnir reyna að leiða hann í gildru

12 Leiðtogar þjóðarinnar vildu nú ólmir handtaka Jesú, því þeir skildu að
dæmisagan var um þá – þeir voru bændaófétin í sögunni. Þeir þorðu samt ekki
að taka hann, af ótta við uppþot. Þeir fóru því burt, 13 en sendu aðra í staðinn –
menn úr hópi faríseanna og flokki Heródesarsinna. Þessir reyndu nú að fá hann til
að segja eitthvað sem hægt væri að handtaka hann fyrir.
14 „Meistari, við vitum að þú segir sannleikann, hver sem í hlut á!“ sögðu þeir. „Þú
lætur þig engu varða skoðanir eða viðhorf annarra, þú kennir veg Guðs í sannleika.
Segðu okkur eitt: Er rétt af okkur að greiða Rómverjum skatta?“
15 Jesús sá slægð þeirra og sagði: „Sýnið mér peninginn sem þið borgið skattinn
með og þá skal ég segja ykkur það.“
16 Þeir réttu honum myntina og hann spurði: „Hvaða mynd og nafn er á henni?“
„Keisarans,“ svöruðu þeir.
17 „Nú, já“ svaraði hann, „gjaldið þá keisaranum það sem keisarinn á og Guði
það sem Guð á.“ Þeir urðu undrandi. Á slíku svari áttu þeir síst von. 18 Þá gengu
saddúkearnir fram. Þeir álíta að upprisa dauðra sé ekki til. Spurning þeirra var á
þessa leið:
19 „Meistari! Móse setti lög sem segja að deyi maður barnlaus, skuli bróðir hans
kvænast ekkjunni og eignast börn sem beri nafn látna bróðurins. 20-22 Einu sinni
voru sjö bræður. Sá elsti kvæntist og dó barnlaus. Annar bróðirinn kvæntist
ekkjunni, en dó líka barnlaus stuttu síðar. Þriðji bróðirinn gekk einnig að eiga
ekkjuna, en hann dó einnig barnlaus, og þannig gekk það koll af kolli þar til allir
bræðurnir voru dánir, en enginn hafði látið eftir sig barn. Að lokum dó konan líka.
23 Nú langar okkur að vita hver þeirra muni fá hana fyrir eiginkonu í upprisunni,
fyrst hún var gift þeim öllum!“
24 Jesús svaraði: „Vandi ykkar er sá að þið þekkið ekki Biblíuna og skiljið því ekki
mátt Guðs. 25 Konan og bræðurnir sjö munu ekki ganga í hjónaband, þegar þau
rísa upp frá dauðum, heldur munu þau verða eins og englarnir. 26 En varðandi það
hvort um upprisu verði að ræða, vil ég spyrja: Hafið þið aldrei lesið um logandi
þyrnirunnann í annarri Mósebók? Guð sagði við Móse: „Ég er Guð Abrahams, ég
er Guð Ísaks, og ég er Guð Jakobs.“
27 Guð var að undirstrika fyrir Móse að þessir menn væru lifandi, enda þótt þeir
hefðu dáið mörgum öldum áður, því væru þeir ekki á lífi, hefði hann ekki sagt: „Ég
er Guð þeirra.“ Þið hafið misskilið þetta hrapallega.“
28 Lögfræðingi nokkrum, sem þar stóð og hlustað hafði á samræðurnar, fannst
Jesús hafa svarað vel. Hann spurði því Jesú: „Hvaða boðorð er mikilvægast?“
29 „Þetta,“ svaraði Jesús: „ „Heyr Ísrael! Drottinn, Guð þinn, er hinn eini og sanni
Guð, 30 þú skalt elska hann af öllu hjarta þínu og allri sálu þinni, huga þínum og
mætti.“
31 Því næst er þetta: „Þú skalt elska meðbræður þína eins og sjálfan þig.“ Þetta
eru æðstu boðorðin.“
32 „Þetta var gott svar, herra,“ sagði fræðimaðurinn. „Og satt er það að aðeins er
til einn Guð og enginn annar. 33 Ég veit, að það að elska hann af öllu hjarta, huga og

mætti og elska aðra eins og sjálfan sig, er langtum mikilvægara en færa allar þessar fórnir á altari musterisins.“
34 Þegar Jesús sá hve skilningsríkur maðurinn var, sagði hann: „Þú ert ekki fjarri
guðsríkinu.“ Eftir þetta þorði enginn að spyrja hann neins.
35 Seinna, þegar Jesús var að kenna fólkinu á musterissvæðinu, sagði hann: „Segið
mér eitt. Hvers vegna segja fræðimenn ykkar að Kristur verði að vera afkomandi
Davíðs konungs? 36 Davíð sagði fyrir áhrif heilags anda: „Guð sagði við minn Drottin,
sittu mér til hægri handar, uns ég legg alla óvini þína að fótum þér.“ 37 Fyrst Davíð
kallar hann „sinn Drottin“ hvernig getur hann þá verið sonur hans?“
Mannfjöldanum líkaði vel að heyra slíkar röksemdir og hlustaði á Jesú af miklum
áhuga.
38 Jesús hélt áfram að fræða fólkið og sagði: „Gætið ykkar á fræðimönnunum!
Þeir hafa unun af að klæðast skikkjum að hætti ríkra menntamanna, og þegar þeir
ganga um bæinn, vilja þeir að allir hneigi sig fyrir þeim. 39 Þeir sækjast eftir að
sitja í heiðurssætum samkomuhúsanna og við háborðið í veislunum. 40 Þeir flæma
ekkjur út af heimilum þeirra og þykjast guðræknir með því að biðja langar bænir á
almannafæri. Þess vegna munu þeir fá enn þyngri dóm.“
41 Að því búnu fékk Jesús sér sæti hjá söfnunarbaukunum í musterinu og virti fyrir
sér fólkið sem var að leggja í þá gjafir sínar. Sumir auðmenn gáfu mikið. 42 Þá kom
fátæk ekkja og gaf tvo smápeninga í samskotin.
43-44 Jesús kallaði þá á lærisveina sína og sagði: „Þessi fátæka ekkja gaf meira en
allir auðmennirnir samanlagt! Þeir gáfu aðeins lítið brot af eigum sínum, en hún
gaf aleiguna.“

13

Jesús lítur til framtíðarinnar

1 Þegar Jesús gekk út úr musterinu þennan dag, sagði einn lærisveinanna við
hann: „Meistari, þetta eru fallegar byggingar! Sjáðu til dæmis myndirnar þarna á
veggjunum.“
2 „Já,“ svaraði Jesús, „en hér verður samt ekki skilinn eftir steinn yfir steini, ekkert
nema rústir einar.“
3-4 Og þegar hann sat í hlíð Olíufjallsins, hinum megin dalsins gegnt musterinu,
komu Pétur, Jakob, Jóhannes og Andrés til hans og spurðu: „Hvenær mun þetta
verða? Mun eitthvert tákn birtast áður, til viðvörunar?“
5 Jesús svaraði: „Látið engan leiða ykkur afvega, 6 því margir munu koma og segjast
vera Kristur, og þeir munu leiða ógæfu yfir marga. 7 Óttist ekki þótt styrjaldir geisi,
það er óhjákvæmilegt, en endirinn er ekki þar með kominn.
8 Þjóðir og ríki munu ráðast hvert gegn öðru, og víða munu verða jarðskjálftar
og hungursneyð. Þetta verða fyrirboðar hörmunganna sem framundan eru. 9 Gætið
ykkar, því að þið verðið í mikilli hættu! Þið verðið dregnir fyrir rétt, þið verðið barðir
í samkomuhúsunum og ákærðir frammi fyrir landstjórum og konungum, vegna þess
að þið fylgið mér, en þá fáið þið líka tækifæri til að vitna um mig. 10 Áður en endalokin
koma, verða allar þjóðir að hafa fengið að heyra fagnaðarerindið. 11 En þegar þið
verið yfirheyrðir sem fangar, hafið þá ekki áhyggjur af því hvernig þið eigið að verja
ykkur – segið það sem Guð minnir ykkur á. Það verða ekki þið sem talið, heldur
heilagur andi!
12 Bræður munu svíkja hver annan í dauðann, og sama munu feður gera við sín
eigin börn og börnin við foreldrana. 13 Allir munu hata ykkur af því að þið tilheyrið
mér, en þeir sem standa stöðugir allt til enda og afneita mér ekki, munu bjargast.

14 Þegar þið sjáið viðurstyggð eyðingarinnar í musterinu – lesandi, taktu eftir því –
þá flýi þeir sem eru í Júdeu til fjalla, 15-16 og flýtið ykkur! Sértu staddur við þakdyrnar,
farðu þá ekki inn í húsið, og sértu úti á akri, farðu þá ekki heim eftir peningum þínum
eða fötum.
17 Þær, sem eiga von á barni, verða illa settar á þeim dögum og einnig þær, sem
þá hafa börn á brjósti. 18 Biðjið að flótti ykkar verði ekki að vetri til. 19 Þessir
tímar verða svo miklir hörmungatímar, að þvílíkt hefur aldrei fyrr orðið frá upphafi
sköpunarinnar og mun aldrei verða. 20 Ef Drottinn stytti ekki þennan ógæfutíma,
kæmist engin sála af í öllum heiminum, en vegna þeirra, sem hann hefur útvalið,
mun hann stytta hann.
21 Ef einhver segir við ykkur: „Þetta er Kristur,“ eða „þarna er hann,“ þá gefið því
engan gaum. 22 Margir falskristar og falsspámenn munu koma og gera stórkostleg
kraftaverk til þess, ef mögulegt er, að villa um fyrir börnum Guðs.
23 Varið ykkur! Nú hef ég sagt ykkur það!
24 Eftir þessar þrengingar mun sólin myrkvast og tunglið hætta að skína,
25 stjörnurnar munu hrapa og himnarnir nötra.
26 Þá mun allt mannkynið sjá mig, Krist, koma í skýjunum með mætti og mikilli
dýrð. 27 Og ég mun senda englana út um allan heim til að safna saman mínum
útvöldu – út til ystu endimarka heimsins.
28 Þið getið lært af fíkjutrénu: Þið vitið að vorið er komið, þegar brumið er orðið
mjúkt og laufin fara að springa út. 29 Þegar þið sjáið þessa atburði gerast, sem ég
nú hef lýst, þá getið þið reitt ykkur á að endurkoma mín er fyrir dyrum.
30 Þetta eru táknin, sem gefa þessari kynslóð til kynna að endirinn sé kominn.
31 Himinn og jörð munu hverfa en orð mín standa að eilífu. 32 En daginn og stundina
er þetta gerist, veit enginn, hvorki englarnir né ég, heldur aðeins faðirinn einn. 33 Og
fyrst þið vitið ekki stundina, verið þá allsgáðir. Vakið og biðjið og verið viðbúnir komu
minni.
34 Endurkomu minni má líkja við mann, sem ferðaðist til annars lands. Hann sagði
starfsmönnum sínum hvað hver og einn ætti að gera meðan hann væri í burtu og
bað dyravörðinn að vera vel á verði meðan hann biði komu sinnar.
35-37 Gætið að! Þið vitið ekki hvenær mín er von, hvort það verður að kvöldi, um
miðnætti, undir morgun eða árdegis. Látið mig ekki koma að ykkur sofandi, heldur
verið vakandi þegar ég kem! Það sem ég segi ykkur, segi ég öllum: Vakið!“

14

Jesús svikinn og handtekinn

1 Tveim dögum síðar hófst páskahátíðin – en þá neyta Gyðingar ekki brauðs með
súru geri. Æðstu prestarnir og aðrir leiðtogar þjóðarinnar voru enn að leita að
tækifæri til að handtaka Jesú svo lítið bæri á og lífláta hann. 2 „En það er útilokað á
páskahátíðinni,“ sögðu þeir, „því þá færi allt í bál og brand.“
3 Jesús var um þessar mundir staddur í Betaníu, heima hjá Símoni holdsveika.
Meðan þeir voru að borða kvöldverð, kom kona inn með fallega flösku með dýrri
ilmolíu. Hún braut innsiglið af flöskunni og hellti innihaldinu yfir höfuð Jesú.
4-5 Sumir, sem þarna voru, hneyksluðust á þessari „sóun“ eins og þeir kölluðu það.
„Hvað á þetta að þýða,“ tautuðu þeir. „Hún hefði getað selt ilmolíuna fyrir stórfé og
gefið það fátækum.“
6 „Látið hana í friði,“ sagði Jesús. „Af hverju gagnrýnið þið hana fyrir gott verk?
7 Fátæka hafið þið ávallt hjá ykkur og þeim getið þið liðsinnt hvenær sem þið viljið,
en mig hafið þið ekki ávallt.

8 Hún gerði það sem hún gat og hún hefur smurt líkama minn fyrir fram til
greftrunar. 9 Ég segi ykkur satt: Hvar sem fagnaðarerindið verður boðað í þessum
heimi, mun þess getið sem hún gerði og það lofað.“
10 Þegar hér var komið, fór Júdas Ískaríot til æðstu prestanna, staðráðinn í að
svíkja Jesú í hendur þeirra.
11 Þegar þeim varð ljóst erindi Júdasar, lifnaði yfir þeim og þeir hétu honum
launum. Eftir það leitaði Júdas að hentugu tækifæri til að svíkja Jesú.
12 Á fyrsta degi páskahátíðarinnar, þegar lömbunum var slátrað, spurðu
lærisveinar Jesú hann hvar hann ætlaði að neyta páskamáltíðarinnar. 13 Þá sendi
hann tvo þeirra til Jerúsalem til að undirbúa máltíðina.
„Þegar þið komið inn í borgina,“ sagði hann, „munuð þið sjá mann koma á móti
ykkur með vatnskrús. Fylgið honum eftir. 14 Þar sem hann fer inn í hús, skuluð þið
segja við húsráðandann: „Meistari okkar sendi okkur til að líta á herbergið, sem þú
ætlaðir okkur til að neyta páskamáltíðarinnar í.“ 15 Þá mun hann fara með ykkur upp
á loft og inn í stórt herbergi, búið þægindum. Þar skuluð þið undirbúa kvöldmáltíð
okkar.“
16 Lærisveinarnir tveir fóru því til borgarinnar og fundu allt eins og Jesús hafði
sagt og undirbjuggu hátíðarverðinn.
17 Um kvöldið kom Jesús ásamt lærisveinunum. 18 Þegar þeir voru sestir við borðið
sagði Jesús: „Ég segi ykkur satt: Einn ykkar mun svíkja mig, einn ykkar, sem hér sitjið
og borðið með mér.“
19 Lærisveinunum brá mjög við þessi orð og mikil spenna lá í loftinu. „Er það ég?“
spurðu þeir einn af öðrum. 20 „Já, það er einn ykkar tólf, sem nú borðið hér með
mér,“ svaraði Jesús.
21 „Ég verð að deyja eins og spámennirnir sögðu fyrir, en mikil er ógæfa þess sem
mig svíkur. Betra væri að hann hefði aldrei fæðst.“
22 Meðan á máltíðinni stóð tók Jesús brauð, og þakkaði Guði. Hann braut það í
bita, rétti þeim og sagði: „Borðið þetta – það er líkami minn.“
23 Síðan tók hann bikar með víni, þakkaði og rétti þeim og þeir drukku allir af
honum. 24 Síðan sagði hann: „Þetta er blóð mitt, sem úthellt er fyrir marga. Það er
innsigli hins nýja sáttmála milli Guðs og manna. 25 Ég segi ykkur satt að ég mun ekki
bragða vín fyrr en ég drekk nýja vínið í guðsríki.“
26 Síðan sungu þeir sálm og að því búnu fóru þeir út til Olíufjallsins.
27 „Þið munuð allir yfirgefa mig,“ sagði Jesús, „því Guðs orð segir: „Ég mun slá
hirðinn og hjörðin mun tvístrast.“ 28 En eftir að ég er risinn upp frá dauðum, mun
ég fara til Galíleu og hitta ykkur þar.“
29 Þá sagði Pétur: „Ég mun aldrei yfirgefa þig, hvað sem hinir gera.“
30 „Pétur,“ sagði Jesús, „áður en haninn hefur galað tvisvar í fyrramálið muntu
þrisvar afneita mér.“
31 „Nei!“ hrópaði Pétur. „Ég mun aldrei afneita þér, jafnvel þótt ég ætti að deyja
með þér.“ Og allir hinir tóku í sama streng.
32 Þeir komu í garð sem heitir Getsemane og þar sagði Jesús við lærisveinana:
„Setjist hérna og bíðið meðan ég fer og biðst fyrir.“
33 Síðan gekk hann lengra ásamt Pétri, Jakobi og Jóhannesi. Þá varð hann
angistarfullur og tók að skjálfa. 34 Hann sagði við þá: „Ég er hryggur og fullur
örvæntingar á stund dauðans – bíðið hér og vakið með mér.“
35 Hann gekk spölkorn lengra, féll til jarðar og bað þess að sú hræðilega stund,
sem biði hans, rynni aldrei upp, ef unnt væri.

36 „Faðir,“ sagði hann, „allt er þér mögulegt. Taktu þennan þjáningarbikar frá
mér, en verði samt þinn vilji en ekki minn.“
37 Síðan gekk hann þangað sem lærisveinarnir þrír voru og fann þá sofandi.
„Símon!“ sagði hann. „Ertu sofandi? Gastu ekki einu sinni vakað með mér eina
stund? 38 Vakið og biðjið til þess að þið fallið ekki í freistni. Þótt andinn sé fús, er
holdið veikt.“
39 Síðan fór hann aftur frá þeim og bað sömu bænar. 40 Eftir það kom hann til
þeirra og fann þá enn sofandi. Þeir voru mjög þreyttir og vissu ekki hvað þeir áttu
að segja.
41 Í þriðja skipti kom hann til þeirra og sagði: „Sofið þið enn og hvílist? Nú er ekki
tími til að sofa! Ég hef verið svikinn í hendur vondra manna. 42 Standið upp, við
verðum að fara! Sjáið! Svikari minn er að koma!“
43 Áður en hann hafði sleppt orðinu, kom Júdas (einn af lærisveinum hans) með
hóp manna vopnaða sverðum og kylfum. Menn þessa höfðu æðstu prestarnir og
aðrir leiðtogar þjóðarinnar sent. 44 Júdas hafði sagt við þá: „Handtakið þann sem
ég heilsa. Það verður auðvelt að ná honum.“
45 Jafnskjótt og þeir komu, gekk Júdas til Jesú og sagði glaðlega: „Meistari!“ og
kyssti hann. 46 Og þeir lögðu hendur á Jesú og tóku hann. 47 Einhver brá sverði á loft
og hjó til þjóns æðsta prestsins og sneið af honum eyrað.
48 Jesús sagði við hópinn: „Er ég þá hættulegur ræningi? Þið komið alvopnaðir
til að handtaka mig. 49 Af hverju tókuð þið mig ekki í musterinu? Þar kenndi ég á
hverjum degi! En svona á þetta reyndar að fara, til þess að spádómarnir um mig
rætist.“
50 Meðan Jesús var að tala, yfirgáfu allir lærisveinarnir hann og flýðu. 51-52 Og
hópurinn lagði af stað með Jesú. En ungur maður, klæddur náttslopp einum saman,
kom í humátt á eftir og þegar mennirnir ætluðu að grípa hann, rifnaði sloppurinn
og hann flýði nakinn.

Pétur neitar því að þekkja Jesú

53 Nú var farið með Jesú til hallar æðsta prestsins og þar söfnuðust fljótlega saman
allir æðstu prestarnir og aðrir leiðtogar. 54 Pétur kom langt á eftir og smeygði sér, svo
lítið bar á, inn fyrir hliðið við bústað æðsta prestsins og settist við eldinn í garðinum
ásamt þjónunum sem þar voru.
55 Inni í húsinu reyndi hæstiréttur Gyðinga að finna einhverja sök á hendur Jesú,
sem nægja mundi til dauðadóms, en árangurslaust. 56 Fjöldi falsvitna gaf sig fram,
en framburði þeirra bar ekki saman.
57 Loksins stóðu upp nokkrir menn og báru lognar sakir á Jesú. 58 Þeir sögðu:
„Við heyrðum hann segja: „Ég mun rífa niður þetta musteri sem byggt er af
mannahöndum og byggja annað á þrem dögum, án þess að hönd komi þar nærri“.“
59 En ekki bar þeim heldur saman um þetta.
60 Þá reis æðsti presturinn upp og spurði Jesú frammi fyrir réttinum: „Þú svarar
engu. Hvað viltu segja þér til varnar?“
61 Jesús svaraði honum ekki einu orði. Þá spurði æðsti presturinn: „Ert þú Kristur,
sonur Guðs?“
62 Jesús svaraði: „Já, það er ég og þú munt sjá mig sitja við hægri hönd Guðs og
birtast öllum mönnum í skýjum himinsins.“
63-64 Þá reif æðsti presturinn föt sín og hrópaði: „Þurfum við framar vitnanna við!
Þið heyrðuð sjálfir guðlastið. Hvað finnst ykkur?“ Og þeir dæmdu hann til dauða
einum rómi.

65 Nokkrir viðstaddra tóku að hrækja á Jesú, héldu fyrir augu hans og slógu hann í
andlitið. „Spámaður!“ æptu þeir hæðnislega, „hver sló þig núna?“ Jafnvel verðirnir
slógu hann, þegar þeir leiddu hann burt.
66-67 Meðan þetta gerðist var Pétur niðri í garðinum. Ein þjónustustúlka æðsta
prestsins tók þá eftir honum, þar sem hann var að ylja sér við eldinn. Hún veitti
honum nánari athygli og sagði síðan: „Þú varst áreiðanlega með Jesú frá Nasaret.“
68 Pétur neitaði og sagði: „Ég skil ekki hvað þú átt við!“ Síðan færði hann sig nær
hliðinu. Þá gól haninn!
69 Eftir stundarkorn kom stúlkan aftur auga á Pétur og sagði við nærstadda: „Þarna
er hann! Þarna er þessi lærisveinn Jesú.“
70 En hann neitaði aftur. Stuttu síðar sögðu aðrir, sem stóðu umhverfis eldinn, við
Pétur: „Þú ert líka einn af þeim, því þú ert frá Galíleu.“
71 Þá tók hann að blóta og formæla og sagði: „Ég þekki alls ekki þennan mann!“
72 Þá gól haninn í annað sinn. Og Pétur minntist orða Jesú: „Áður en haninn galar
tvisvar, muntu þrisvar afneita mér.“
Þá brast Pétur í grát.

15

Dómur og líflát

1 Snemma morguns kom hæstiréttur saman til að ákveða næsta skref í málinu. Í
hæstarétti sátu æðstu prestarnir, öldungar og fræðimenn þjóðarinnar. Niðurstaðan
varð sú að þeir ákváðu að senda Jesú í fylgd vopnaðra varðmanna til Pílatusar,
rómverska landstjórans.
2 „Ertu konungur Gyðinga?“ spurði Pílatus Jesú. „Já,“ svaraði Jesús, „það er rétt
eins og þú orðar það.“
3-4 Æðstu prestarnir báru nú margar sakir á Jesú. „Af hverju segirðu ekki neitt?“
spurði Pílatus Jesú. „Hvað um allar þessar ákærur?“ 5 En Jesús þagði, Pílatusi til
mikillar furðu. 6 Það var venja að náða einn fanga á páskunum – einhvern sem fólkið
kom sér saman um. 7 Um þetta leyti var fangi, Barrabas að nafni, í haldi. Hann hafði
ásamt öðrum verið dæmdur fyrir morð í uppreisnartilraun.
8 Nú kom hópur manna til Pílatusar og bað hann að náða einn fanga á hátíðinni
eins og venja var. 9 „Hvernig væri að láta ykkur fá „konung Gyðinga“?“ spurði
Pílatus. „Er það hann sem þið viljið fá lausan?“ 10 (Þetta sagði hann því honum
var orðið ljóst að réttarhöldin höfðu verið sviðsett af æðstu prestunum, þar eð þeir
öfunduðu Jesú vegna vinsælda hans.)
11 En þegar hér var komið sögu, höfðu æðstu prestarnir æst múginn til að krefjast
Barrabasar í stað Jesú.
12 „Ef ég sleppi Barrabasi,“ sagði Pílatus, „hvað á ég þá að gera við þennan mann,
sem þið kallið konung ykkar?“
13 „Krossfestu hann!“ hrópuðu þeir.
14 „Hvers vegna?“ spurði Pílatus ákveðinn. „Hvað hefur hann gert rangt?“
Þá öskraði múgurinn enn hærra: „Krossfestu hann!“ 15 Þá lét Pílatus Barrabas
lausan af því að hann óttaðist uppþot og vildi geðjast fólkinu. Síðan gaf hann skipun
um að Jesús skyldi húðstrýktur og sendur til krossfestingar.
16-17 Rómversku hermennirnir fóru með Jesú inn í landsstjórahöllina og kölluðu
saman alla varðsveitina. Þeir færðu hann í purpuralita skikkju og fléttuðu kórónu úr
þyrnum og settu hana á höfuð honum. 18 Síðan heilsuðu þeir honum á hermannavísu
og æptu: „Lengi lifi konungur Gyðinga!“ 19 Svo börðu þeir hann í höfuðið með priki,
hræktu á hann og féllu á kné og þóttust veita honum lotningu.

20 Þegar þeir voru orðnir leiðir á leik sínum, færðu þeir hann úr pur-
puraskikkjunni, klæddu hann aftur í eigin föt og fóru með hann til krossfestingar.
21 Símon frá Kýrene varð á vegi þeirra, á leið ofan úr sveit. Hann var neyddur til að
bera kross Jesú. (Símon var faðir Alexanders og Rúfusar.)
22 Þeir fóru nú með Jesú á stað sem heitir Golgata. (Golgata þýðir hauskúpa.) 23 Þar
var Jesú boðið beiskt vín, en hann vildi það ekki. 24 Eftir það krossfestu þeir hann
og vörpuðu hlutkesti um föt hans.
25 Krossfestingin átti sér stað um níuleytið að morgni.
26 Á krossinn var fest áletrun þar sem afbrot Jesú var gefið til kynna: „Konungur
Gyðinga“.
27 Tveir ræningjar voru einnig krossfestir þennan sama morgun og stóðu krossar
þeirra sinn hvorum megin við kross Jesú. 28 Þar með rættust orð Gamla
testamentisins sem þannig hljóða: „Hann var talinn með illræðismönnum“.
29-30 Fólk sendi honum háðsglósur um leið og það gekk framhjá og hristi höfuðið
af vandlætingu. „Hæ! Sjá þig núna!“ æpti það. „Já, þú getur áreiðanlega rifið
musterið og byggt það aftur á þrem dögum! Fyrst þú ert svona mikill maður,
bjargaðu þá sjálfum þér og stígðu niður af krossinum!“
31 Æðstu prestarnir, sem einnig voru þarna nærstaddir ásamt öðrum
trúarleiðtogum, hæddu hann og sögðu: „Hann var nógu iðinn við að „frelsa“ aðra,
en sjálfum sér getur hann ekki bjargað!“
32 „Kristur!“ hrópuðu þeir til hans, „konungur Ísraels! Stígðu nú niður af
krossinum og þá skulum við trúa á þig!“
Ræningjarnir, sem áttu að deyja með honum, tóku einnig í sama streng og
formæltu honum.
33 Um hádegi varð dimmt um allt landið og hélst myrkrið allt til klukkan þrjú
síðdegis.
34 Þá kallaði Jesús hárri röddu: „Elí, Elí, lama sabaktaní!“ (Guð minn, Guð minn,
hví hefur þú yfirgefið mig?)
35 Sumir þeirra, sem þarna stóðu, héldu að hann væri að kalla á Elía spámann.
36 Þá hljóp einn þeirra eftir svampi, fyllti hann af ediki, rétti Jesú á langri stöng og
sagði: „Bíðum við, sjáum hvort Elía kemur og tekur hann niður af krossinum.“
37 En Jesús kallaði aftur hárri röddu og gaf upp andann.
38 Þá rifnaði fortjald musterisins í tvennt, ofan frá og niður úr.
39 Þegar rómverski liðsforinginn, sem stóð við kross Jesú, sá hvernig hann gaf upp
andann, hrópaði hann: „Þessi maður hefur áreiðanlega verið sonur Guðs.“
40 Hópur kvenna stóð álengdar og fylgdist með öllu sem gerðist. Þeirra á meðal
voru María Magdalena, María (móðir Jakobs yngri og Jóse) og Salóme. 41 Þær höfðu,
auk margra annarra kvenna, fylgt honum og þjónað meðan hann var norður í Galíleu
og nú höfðu þær komið með honum til Jerúsalem.
42-43 Atburðir þessir áttu sér stað daginn fyrir helgidaginn. Síðdegis þennan sama
dag herti Jósef frá Arímaþeu upp hugann og fór til Pílatusar og bað um líkama Jesú.
Jósef þessi var virtur meðlimur hæstaréttar og trúaður maður (sem sjálfur vænti
komu guðsríkisins). 44 En Pílatus trúði ekki að Jesús væri þá þegar dáinn og lét
því kalla á liðsforingjann, sem sá um aftökuna, og spurði hann. 45 Liðsforinginn
staðfesti að Jesús væri dáinn og gaf þá Pílatus Jósef leyfi til að taka líkið.
46 Jósef keypti langan léreftsdúk, tók líkama Jesú niður af krossinum og vafði hann
í dúkinn. Síðan lagði hann líkið í gröf sem höggvin hafði verið í klett og velti steini
fyrir dyrnar. 47 (María Magdalena og María móðir Jóse fylgdust með þegar Jesús var
lagður í gröfina.)

16

Hann er upprisinn!

1 Kvöldið eftir, þegar helgidagurinn var liðinn, keyptu María Magdalena, Salóme
og María móðir Jakobs, ilmsmyrsl til að smyrja líkama Jesú.
2 Við sólarupprás morguninn eftir fóru þær með smyrslin út að gröfinni. 3 Á
leiðinni ræddu þær um hvernig þær ættu að velta steininum frá dyrunum – hann
var stór og mjög þungur. 4 En þegar þær nálguðust, sáu þær að inngangurinn var
opinn – steininum hafði þegar verið velt frá! 5 Þær gengu inn í gröfina, en brá mjög
er þær sáu ungan mann, hvítklæddan, sitja þar inni, hægra megin.
6 „Verið óhræddar,“ sagði engillinn. „Þið leitið að Jesú frá Nasaret, hinum
krossfesta, er ekki svo? Hann er upprisinn. Hann er ekki hér. Sjáið, þarna lögðu
þeir hann. 7 Farið nú og segið lærisveinum hans – og Pétri: „Hann fer á undan
ykkur til Galíleu og þar munuð þið hitta hann eins og hann sagði.“ “
8 Konurnar flýðu skelfingu lostnar frá gröfinni og komu ekki upp nokkru orði.
9 Upprisa Jesú átti sér stað snemma á sunnudagsmorgni og María Magdalena sá
hann fyrst allra (hún hafði áður haft sjö illa anda sem Jesús rak út af henni.) 10-11 Hún
fór og fann lærisveinana samankomna, grátandi af hryggð. „Ég hef séð Jesú!“
hrópaði hún. „Hann er lifandi!“ En þeir trúðu henni ekki.
12 Seinna þennan sama dag birtist Jesús tveim mönnum sem voru á gangi frá
Jerúsalem, á leið upp í sveit. Í fyrstu þekktu þeir hann ekki, því hann hafði breyst í
útliti. 13 Þegar þeir loks áttuðu sig á hver hann var, flýttu þeir sér aftur til Jerúsalem
og sögðu hinum frá, en þeir trúðu þeim ekki heldur.
14 Seinna, þegar lærisveinarnir ellefu sátu saman til borðs, birtist Jesús þeim.
Hann ávítaði þá fyrir vantrú þeirra og þrjósku – að þeir skyldu ekki vilja trúa þeim,
sem höfðu séð hann upprisinn.
15 Síðan sagði hann: „Farið út um allan heiminn og boðið öllum fagnaðarerindið.
16 Þeir sem þá trúa og verða skírðir, munu frelsast, en þeir sem hafna trúnni verða
dæmdir.
17 Þeir sem trúa, skulu fá kraft minn til að reka út illa anda og tala tungum. 18 Þeir
munu jafnvel geta handleikið höggorma án þess að bíða tjón, og þótt þeir drekki
eitthvað eitrað, mun þá ekki saka. Þeir skulu einnig leggja hendur yfir sjúka og lækna
þá.“
19 Eftir að Drottinn Jesús hafði talað til þeirra, var hann numinn upp til himins og
settist til hægri handar Guði.
20 En lærisveinarnir fóru af stað og predikuðu alls staðar. Drottinn var með þeim
og staðfesti það sem þeir sögðu, með kraftaverkum, sem fylgdu orðum þeirra.

Lúkas

1-2 Heiðraði Þeófílus.
Nú þegar hafa verið skrifaðar allmargar frásögur um Krist, byggðar á heimildum
postulanna og annarra sjónarvotta. 3 En ég taldi rétt að rannsaka þessar heimildir
á ný frá upphafi til enda, og nú sendi ég þér árangur þeirra nákvæmu athugana sem
ég hef gert. 4 Þetta geri ég til að fullvissa þig um sannleiksgildi þess sem þú hefur
heyrt hjá öðrum.

Engillinn birtist Sakaría

5 Frásaga mín hefst á prestinum Sakaría, sem var uppi á dögum Heródesar
konungs í Júdeu. Sakaría var úr flokki Abía, en það var einn af mörgum flokkum
musterisþjónanna. Elísabet, kona hans, var einnig af gyðinglegri prestaætt;
afkomandi Arons. 6 Þau hjón voru bæði guðrækin og leituðust við að halda boðorð
Guðs óaðfinnanlega. 7 Þau voru barnlaus – Elísabet gat ekki átt börn – og auk þess
orðin roskin.
8-9 Dag nokkurn þegar Sakaría var að sinna störfum sínum í musterinu – flokkur
hans var einmitt á vakt þá vikuna – féll það í hlut hans að fara inn í musterið og
brenna reykelsi frammi fyrir Drottni. 10 Eins og ávallt er reykelsisfórnin fór fram,
stóð fjöldi fólks fyrir utan musterið á bæn.
11-12 Allt í einu sá Sakaría engil standa hægra megin við reykelsisaltarið. Honum
varð hverft við og hann varð mjög hræddur. 13 Engillinn sagði: „Sakaría, vertu
óhræddur! Ég kem til að segja þér að Guð hefur heyrt bæn þína. Konan þín, hún
Elísabet, mun fæða þér son! Þú skalt láta hann heita Jóhannes. 14 Fæðing hans
mun verða ykkur báðum mikið gleðiefni og margir munu samgleðjast ykkur, 15 því
hann á eftir að verða einn af hetjum Guðs. Hann má aldrei snerta vín né sterka
drykki, en þess í stað mun hann fyllast heilögum anda, meira að segja áður en hann
fæðist! 16 Hann mun snúa mörgum Gyðingum til Drottins, Guðs þeirra. 17 Hann
verður mikilmenni og máttugur eins og Elía, hinn forni spámaður. Hann mun koma
á undan Kristi, búa fólkið undir komu hans og kenna því að elska Drottin eins og
forfeður þess gerðu, og lifa sem trúað fólk.“ 18 Þá sagði Sakaría við engilinn: „Já, en
þetta er útilokað! Ég er orðinn gamall og konan mín líka.“ 19 Engillinn svaraði: „Ég
er Gabríel! Ég stend frammi fyrir hásæti Guðs, sem sendi mig til að flytja þér þessar
góðu fréttir 20 En fyrst þú trúðir mér ekki, munt þú verða mállaus þangað til barnið
er fætt. Ég ábyrgist að orð mín munu rætast á sínum tíma.“
21 Fólkið beið eftir Sakaría og undraðist hve honum dvaldist í musterinu. 22 Þegar
hann kom út, gat hann ekkert sagt, og fólkið skildi af látbragði hans að hann hlyti
að hafa séð sýn inni í musterinu. 23 Eftir þetta dvaldist hann í musterinu sinn tíma
og fór síðan heim. 24 Stuttu síðar varð Elísabet kona hans þunguð en hún leyndi því
fyrstu fimm mánuðina.
25 „En hvað Drottinn er góður að leysa mig undan þeirri skömm að geta ekki átt
barn!“ hrópaði hún.

Fæðing Jesú sögð fyrir

26-27 Mánuði síðar sendi Guð engilinn Gabríel til meyjar sem María hét og bjó í
þorpinu Nasaret í Galíleu. Hún var trúlofuð manni að nafni Jósef og var hann af ætt
Davíðs konungs. 28 Gabríel birtist henni og sagði: „Sæl, þú hin útvalda! Drottinn er
með þér!“

29 María varð undrandi og reyndi að skilja hvað engillinn ætti við. 30 „Vertu ekki
hrædd, María,“ sagði engillinn, „Guð ætlar að blessa þig ríkulega. 31 Innan skamms
munt þú verða barnshafandi og eignast dreng, sem þú skalt nefna Jesú. 32 Hann mun
verða mikill og kallast sonur Guðs. Drottinn Guð mun gefa honum hásæti Davíðs
konungs, ættföður hans, 33 og hann mun ríkja yfir Ísrael að eilífu. Á ríki hans mun
enginn endir verða!“
34 „Hvernig má það vera?“ spurði María, „ég hef ekki karlmanns kennt.“
35 Engillinn svaraði: „Heilagur andi mun koma yfir þig og kraftur Guðs mun umlykja
þig, barnið þitt verður því heilagt sonur Guðs. 36 Nú eru sex mánuðir síðan Elísabet
frænka þín óbyrjan, eins og fólk kallaði hana – varð þunguð í elli sinni! 37 Guði er
ekkert um megn.“ 38 Og María sagði: „Ég vil hlýða og þjóna Drottni. Verði allt eins
og þú sagðir.“ Þá hvarf engillinn.
39-40 Nokkrum dögum síðar fór María til fjallaþorpsins í Júdeu þar sem Sakaría
bjó og heimsótti Elísabetu. 41 Þegar María heilsaði, tók barn Elísabetar viðbragð
í kviði hennar og hún fylltist heilögum anda. 42 Hún hrópaði upp í gleði sinni og
sagði við Maríu: „Guð hefur blessað þig umfram allar aðrar konur, og barni þínu er
ætluð hin æðsta blessun hans. 43 Hvílíkur heiður fyrir mig að móðir Drottins míns
skuli heimsækja mig. 44 Um leið og þú komst inn og heilsaðir mér tók barnið mitt
viðbragð af gleði! 45 Þú trúðir að Guð mundi standa við orð sín og þess vegna hefur
hann ríkulega blessað þig.“ 46 Og María sagði: „Ó, ég lofa Drottin! 47 Ég gleðst í Guði,
frelsara mínum. 48 Hann mundi eftir lítilmótlegri ambátt sinni og héðan í frá munu
allar kynslóðir tala um hvernig Guð blessaði mig. 49 Hann, hinn voldugi og heilagi,
hefur gert mikla hluti fyrir mig. 50 Miskunn hans við þá sem trúa á hann, varir frá
kynslóð til kynslóðar.
51 Hann hefur unnið stórvirki með mætti sínum og tvístrað hinum stoltu og
drambsömu. 52 Hann hefur steypt höfðingjum úr hásætum og upphafið auðmjúka.
53 Hann hefur mettað hungraða gæðum og látið ríka fara tómhenta frá sér. 54 Hann
hefur hjálpað þjóni sínum, Ísrael, og ekki gleymt loforðum sínum. 55 Hann lofaði
feðrum okkar – Abraham og afkomendum hans – að sýna þeim miskunn að eilífu.“
56 Eftir þetta dvaldist María hjá Elísabetu í þrjá mánuði, en að því búnu hélt hún
heim.

Jóhannes skírari fæðist

57 Þegar meðgöngutíma Elísabetar lauk, fæddi hún son. 58 Vinir og ættingjar
fréttu fljótt hve góður Drottinn hafði verið Elísabetu og samglöddust henni.
59 Þegar barnið var átta daga gamalt komu þeir til að vera viðstaddir umskurnina.
Allir gerðu ráð fyrir að drengurinn yrði látinn heita Sakaría eftir föður sínum, 60 en
Elísabet sagði: „Nei, hann á að heita Jóhannes.“
61 „Hvers vegna?“ spurði fólkið undrandi, „það er enginn með því nafni í allri
fjölskyldunni!“ 62 Faðir barnsins var síðan spurður með bendingum hvað barnið
ætti að heita.
63 Hann bað um spjald og skrifaði á það, öllum til mikillar furðu: „Nafn hans er
Jóhannes.“ 64 Á sama andartaki fékk hann málið og lofaði Guð. 65 Nágrannarnir
urðu undrandi og fréttin um þetta barst um alla fjallabyggð Júdeu. 66 Þeir sem
heyrðu þetta, veltu því vandlega fyrir sér og sögðu: „Hvað skyldi verða úr þessu
barni? Hönd Drottins er greinilega með því á sérstakan hátt.“
67 Sakaría, faðir drengsins, fylltist heilögum anda og spáði: 68 „Lofaður sé Drottinn,
Guð Ísraels, því hann hefur vitjað þjóðar sinnar til að bjarga henni. 69 Hann gefur
okkur máttugan frelsara af ætt Davíðs konungs, þjóns síns, 70 eins og hinir heilögu

spámenn höfðu sagt fyrir, 71 til að frelsa okkur undan óvinum okkar og öllum þeim
sem hata okkur.
72-74 Hann sýndi forfeðrum okkar miskunn og minntist síns heilaga loforðs, sem
hann gaf Abraham, að frelsa okkur frá óvinum okkar, 75 helga okkur og gera okkur
hæf til að dvelja hjá sér að eilífu.
76 Þú, sonur minn, verður kallaður spámaður almáttugs Guðs, því þú munt
ryðja Kristi veg. 77 Þú munt veita fólkinu þekkingu á hjálpræðinu og fyrirgefningu
syndanna. 78 Þessu mun kærleikur Guðs og miskunn koma til leiðar, hann sendir
okkur ljós sitt. 79 Það mun lýsa þeim er sitja í myrkri og skugga dauðans, og leiða
okkur á friðarveg.“
80 Og drengurinn óx og Guð styrkti hann. Þegar hann hafði aldur til, fór hann út í
óbyggðina og dvaldist þar þangað til hann hóf starf sitt meðal þjóðarinnar.

2

Fæðing Jesú

1 Um þetta leyti fyrirskipaði rómverski keisarinn, Ágústus, að manntal skyldi tekið
um allt Rómaveldi. 2 Þetta fyrsta manntal var gert þegar Kýreníus var landstjóri á
Sýrlandi.
3 Þess vegna urðu allir að fara til ættborgar sinnar og láta skrá sig þar. 4 Þar sem
Jósef var af ætt Davíðs konungs, varð hann að fara frá heimabæ sínum, Nasaret í
Galíleu, til Betlehem í Júdeu, hinnar fornu borgar Davíðs, 5 ásamt Maríu unnustu
sinni sem þá var að því komin að eiga barn. 6-7 Meðan þau voru í Betlehem, fæddi
hún sitt fyrsta barn og var það drengur. Hún vafði hann reifum og lagði hann í jötu,
því ekkert rúm var fyrir þau í gistihúsinu.
8 Þessa sömu nótt voru fjárhirðar á völlunum utan við þorpið og gættu hjarðar
sinnar. 9 Allt í einu birtist þeim engill og ljóminn af dýrð Drottins lýsti upp umhverfið.
Hirðarnir urðu skelkaðir, 10 en engillinn hughreysti þá og sagði: „Verið óhræddir!
Ég flyt ykkur miklar gleðifréttir sem berast eiga öllum mönnum: 11 Frelsari ykkar,
sjálfur konungurinn Kristur, fæddist í nótt í Betlehem! 12 Þið munuð finna reifabarn,
liggjandi í jötu – það er hann!“
13 Um leið var með englunum fjöldi annarra engla – herskarar himnanna – og þeir
lofuðu Guð og sungu: 14 „Dýrð sé Guði í upphæðum og friður á jörðu með öllum þeim
sem hann elskar.“ 15 Þegar englarnir voru farnir aftur til himna, sögðu hirðarnir hver
við annan: „Flýtum okkur til Betlehem og sjáum þennan stórkostlega atburð, sem
Drottinn hefur sagt okkur frá!“
16 Þeir hlupu til þorpsins og fundu bæði Maríu, Jósef og barnið í jötunni.
17 Fjárhirðarnir sögðu síðan öllum hvað gerst hafði og hvað engillinn hafði sagt þeim
um þetta barn. 18 Allir sem heyrðu frásögn hirðanna, undruðust mjög, 19 en María
lagði allt þetta vel á minnið og hugleiddi það með sjálfri sér.
20 Fjárhirðarnir fóru nú aftur út í hagann og lofuðu Guð fyrir allt sem þeir höfðu
heyrt og séð, og engillinn hafði sagt þeim.
21 Að átta dögum liðnum var drengurinn umskorinn og gefið nafnið Jesús, eins og
engillinn nefndi hann, áður en hann var getinn í móðurlífi.
22 Þegar tími var kominn til að María færði hreinsunarfórn í musterinu, eins og
lög Móse krefjast þegar barn hefur fæðst, fóru foreldrar Jesú með hann upp til
Jerúsalem til að færa hann Drottni. 23 Guð segir svo í þessum lögum: „Ef kona fæðir
dreng fyrstan barna sinna, skal hann helgaður Drottni.“
24 Um leið færðu foreldrar Jesú einnig hreinsunarfórnina, sem lögin kröfðust, en
hún varð annað hvort að vera tvær turtildúfur eða tvær ungar dúfur. 25 Í Jerúsalem

bjó maður sem Símeon hét. Hann var góður maður og guðrækinn, fylltur heilögum
anda og vænti komu Krists, konungsins, sem Guð hafði lofað að senda. 26 Heilagur
andi hafði gert honum ljóst að hann mundi ekki deyja fyrr en hann hefði fengið að sjá
konunginn Krist. 27 Þennan dag hafði hann einmitt fengið vísbendingu frá heilögum
anda um að fara í helgidóminn. Þangað kom hann er María og Jósef komu með
barnið til að færa það Drottni, eins og lögin mæltu fyrir um. 28 Símeon tók barnið í
fang sér og lofaði Guð.
29-31 Hann sagði: „Drottinn, nú get ég glaður dáið, því ég hef séð þann sem þú
lofaðir að ég skyldi sjá. Ég hef augum litið frelsara heimsins! 32 Hann er ljósið, sem
lýsa mun þjóðunum, og hann verður vegsemd þjóðar þinnar Ísrael.“
33 Jósef og María stóðu hjá og hlustuðu undrandi á það sem Símeon sagði um Jesú.
34-35 Símeon blessaði þau en sagði síðan við Maríu: „Sverð mun nísta sál þína, því
margir í Ísrael munu hafna þessu barni og það mun verða þeim til falls, en öðrum
verður hann uppspretta gleðinnar. Þannig mun afstaða og hugsanir margra koma
fram í ljósið.“
36-37 Spákona nokkur, Anna að nafni, var einnig stödd í musterinu þennan dag.
Hún var Fanúelsdóttir og af ætt Assers. Hún var orðin háöldruð og hafði verið ekkja
í áttatíu og fjögur ár eftir sjö ára búskap. Hún fór aldrei út úr musterinu, heldur
dvaldist þar dag og nótt. Hún helgaði líf sitt Guði og lofaði hann með bænahaldi og
föstu.
38 Nú kom hún þar að sem Símeon var að tala við Maríu og Jósef og byrjaði einnig
að þakka Guði. Hún tók að segja öllum í Jerúsalem, sem væntu komu frelsarans, að
Kristur væri loksins kominn.

Heim til Nasaret

39 Þegar foreldrar Jesú höfðu gert allt sem lögin kröfðust, fóru þau aftur heim til
Nasaret í Galíleu.
40 Drengurinn óx og þroskaðist og Guð blessaði hann.
41-42 Foreldrar Jesú fóru ár hvert til Jerúsalem á páskahátíðina, og þegar Jesús
var tólf ára, fékk hann i fyrsta skipti að fara með. 43 Þegar lagt var af stað heim til
Nasaret, að hátíðahöldunum loknum, varð Jesús eftir í Jerúsalem.
Fyrsta dag heimferðarinnar söknuðu María og Jósef hans ekki, 44 því að þau héldu
að hann væri meðal kunningja sem áttu samleið. En þegar hann skilaði sér ekki um
kvöldið, fóru þau að leita hans meðal vina og ættingja. 45 Leitin varð árangurslaus,
og því sneru þau aftur til Jerúsalem til að leita hans þar.
46-47 Þau fundu hann ekki fyrr en eftir þrjá daga. Þá sat hann í musterinu meðal
lögvitringanna og ræddi við þá háleit málefni. Undruðust allir skilning hans og svör.
48 Foreldrar hans vissu ekki sitt rjúkandi ráð: „Elsku drengurinn minn,“ sagði
móðir hans, „af hverju gerðirðu okkur þetta? Við faðir þinn vorum dauðhrædd
um þig og höfum leitað þín um allt!“
49 „Hvers vegna voruð þið að leita að mér?“ spurði hann, „vissuð þið ekki að mér
bar að vera í musterinu, húsi föður míns?“ 50 En þau skildu ekki við hvað hann átti.
51 Síðan fór hann með þeim heim til Nasaret og var þeim hlýðinn, en móðir hans
lagði alla þessa atburði vel á minnið. 52 Jesús óx að visku og vexti og allir elskuðu
hann, bæði Guð og menn.

3

Jóhannes hefur starf sitt

1-2 Á fimmtánda stjórnarári Tíberíusar keisara, komu boð frá Guði til Jóhannesar
(Sakaríassonar) þar sem hann hafðist við úti í eyðimörkinni. Þegar þetta gerðist

var Pílatus landstjóri í Júdeu, Heródes héraðsstjóri í Galíleu og bróðir hans, Filippus, í Átúreu og Trakónítis. Lýsanías var yfir Ablílene og Annas og Kaífas voru æðstuprestar. 3 Þá lagði Jóhannes leið sína til ýmissa staða beggja megin Jórdanar og bauð fólkinu að láta skírast og sýna með því að það hefði snúið sér frá syndinni og til Guðs, til að fá fyrirgefningu.

4 Þannig lýsti Jesaja spámaður Jóhannesi: „Rödd hrópar í auðninni: „Ryðjið Drottni veg! Fyllið upp dalina! 5 Jafnið fjöllin við jörðu! Gerið brautirnar beinar! 6 Og mannkynið allt mun sjá hjálpræði Guðs!“ “

7 Hér er lítið sýnishorn af því sem Jóhannes sagði við fólkið þegar það kom til að láta skírast: „Þið höggormsafkvæmi! Þið viljið skírast, svo að þið komist hjá því að taka afleiðingum synda ykkar, en samt viljið þið ekki snúa ykkur til Guðs af heilum hug!

8 Nei, farið fyrst og sýnið með líferni ykkar að þið hafið í raun og veru tekið nýja stefnu. Þið skuluð ekki halda að ykkur sé borgið vegna þess að þið eruð afkomendur Abrahams, nei, það nægir ekki. Guð getur skapað Abrahamssyni af þessu grjóti! 9 Öxi dómarans er reidd gegn ykkur og þið verðið höggvin upp frá rótum. Sérhvert tré, sem ekki ber góðan ávöxt, verður fellt og því kastað í eldinn.“

10 „Hvað viltu að við gerum?“ spurði fólkið.

11 „Sá sem á tvær skyrtur, gefi aðra fátækum og ef þið eigið umframbirgðir af mat, þá gefið þær hungruðum,“ svaraði hann.

12 Jafnvel skattheimtumenn, sem þekktir voru fyrir að stela, komu til að láta skírast. Þeir spurðu: „Með hverju getum við sýnt að við höfum iðrast synda okkar?“

13 „Með því að vera heiðarlegir,“ svaraði Jóhannes. „Gætið þess að taka ekki hærri skatta af fólkinu en rómversku yfirvöldin krefjast.“

14 „En við,“ sögðu nokkrir hermenn, „hvað með okkur?“ Jóhannes svaraði: „Reynið ekki að komast yfir peninga með ógnunum og ofbeldi. Dæmið engan ranglega og látið ykkur nægja laun ykkar.“

15 Nú hafði vaknað eftirvænting hjá fólkinu og töldu margir jafnvel að Jóhannes væri Kristur. 16 En Jóhannes sagði: „Ég skíri aðeins með vatni, en bráðlega kemur sá sem hefur miklu meira vald en ég. Sannleikurinn er sá að ég er ekki einu sinni verður þess að vera þræll hans. Hann mun skíra ykkur með heilögum anda og eldi. 17 Hismið mun hann skilja frá korninu og brenna það í óslökkvandi eldi, en geyma kornið og setja í hlöður sínar.“ 18 Margar slíkar viðvaranir flutti Jóhannes fólkinu um leið og hann boðaði því gleðitíðindin. 19-20 (En þegar Jóhannes gagnrýndi Heródes, landstjóra Galíleu, opinberlega fyrir að kvænast Heródías, konu bróður síns, og fyrir marga aðra óhæfu, lét Heródes varpa honum í fangelsi og jók þar með enn við syndir sínar.) 21 Dag einn bættist Jesús í þann stóra hóp, sem tók skírn hjá Jóhannesi. Á meðan hann var að biðjast fyrir, opnuðust himnarnir, 22 og heilagur andi kom yfir hann í dúfulíki. Þá heyrðist rödd af himni sem sagði: „Þú ert minn elskaði sonur, sem ég hef velþóknun á.“

Ættartala Jesú

23 Jesús var um þrítugt, þegar hann hóf starf sitt meðal fólksins.
Almennt var litið á Jesú sem son Jósefs,
Jósef var sonur Elí,
24 Elí var sonur Mattats,
Mattat var sonur Leví,
Leví var sonur Melkí,
Melkí var sonur Jannaí,
Jannaí var sonur Jósefs,

25 Jósef var sonur Mattatíasar,
Mattatías var sonur Amosar,
Amos var sonur Naúms,
Naúm var sonur Eslí,
Eslí var sonur Naggaí,
26 Naggaí var sonur Maats,
Maat var sonur Mattatíasar,
Mattatías var sonur Semeíns,
Semeín var sonur Jóseks,
Jósek var sonur Jóda,
27 Jóda var sonur Jóhanans,
Jóhanan var sonur Hresa,
Hresa var sonur Serúbabels,
Serúbabel var sonur Sealtíels,
Sealtíel var sonur Nerí,
28 Nerí var sonur Melkí,
Melkí var sonur Addí,
Addí var sonur Kósams,
Kósam var sonur Elmadams,
Elmadam var sonur Ers,
29 Ers var sonur Jesú,
Jesús var sonur Elíesers,
Elíeser var sonur Jóríms,
Jórím var sonur Mattats,
Mattat var sonur Leví,
30 Leví var sonur Símeons,
Símeon var sonur Júda,
Júda var sonur Jósefs,
Jósef var sonur Jónams,
Jónam var sonur Eljakíms,
31 Eljakím var sonur Melea,
Melea var sonur Menna,
Menna var sonur Mattata,
Mattata var sonur Natans,
Natan var sonur Davíðs,
32 Davíð var sonur Ásaí,
Ásaí var sonur Óbeðs,
Óbeð var sonur Bóasar,
Bóas var sonur Salmons,
Salmon var sonur Nahsons,
33 Nahson var sonur Ammínadabs,
Ammínadab var sonur Arní,
Arní var sonur Esroms,
Esrom varsonur Peres,
Peres var sonur Júda,
34 Júda var sonur Jakobs,
Jakob var sonur Ásaks,
Ásak var sonur Abrahams,
Abraham var sonur Tara,
Tara var sonur Nakórs,
35 Nakór var sonur Serúks,
Serúk var sonur Reús,
Reú var sonur Peleks,
Pelek var sonur Ebers,

Eber var sonur Sela,
36 Sela var sonur Kenans,
Kenan var sonur Arpaksads,
Arpaksad var sonur Sems,
Sem var sonur Nóa,
37 Nói var sonur Lameks,
Lamek var sonur Metúsala,
Metúsala var sonur Enoks,
Enok var sonur Jareds,
Jared var sonur Mahalalels,
Mahalalel var sonur Kenans,
38 Kenan var sonur Enoss,
Enos var sonur Sets,
Set var sonur Adams
og faðir Adams var Guð.

4

Satan freistar Jesú

1 Jesús fylltist heilögum anda, sem leiddi hann frá ánni Jórdan og út í auðnir Júdeu.
2 Þar var hann í fjörutíu daga matarlaus og hungrið svarf að. 3 Þá freistaði Satan hans og sagði: „Ef þú ert sonur Guðs, þá segðu þessum steini að verða að brauði.“
4 Jesús svaraði: „Biblían segir: „Maðurinn lifir ekki bara á brauði.“ “
5 Þá tók Satan hann með sér og sýndi honum á augabragði öll ríki heimsins 6-7 og sagði: „Öll þessi ríki og dýrð þeirra er mín eign og ég get ráðstafað þeim að vild. Þetta skal allt verða þitt, ef þú fellur fram og tilbiður mig.“
8 En Jesús svaraði: „Í Biblíunni stendur: „Drottin Guð þinn átt þú að tilbiðja og þjóna honum einum.“ “
9-11 Þá fór Satan með hann upp til Jerúsalem og alla leið upp á þakbrún musterisins og sagði: „Ef þú ert sonur Guðs, stökktu þá fram af! Segir Biblían ekki að Guð muni senda engla sína til að gæta þín og vernda þig, svo þú merjist ekki á stéttinni fyrir neðan?“
12 Jesús svaraði: „Þetta stendur einnig í Biblíunni: „Ekki skaltu freista Drottins Guðs þíns.“ “
13 Þegar djöfullinn hafði lokið freistingum sínum, fór hann burt og yfirgaf Jesú að sinni.

Jesús hefur starf sitt

14 Eftir þetta sneri Jesús aftur til Galíleu, fylltur heilögum anda, og orðrómurinn um hann barst út um öll héruðin þar í grennd. 15 Hann predikaði í samkomuhúsunum og allir lofuðu hann.
16 Hann kom á æskustöðvar sínar í Nasaret og fór á helgideginum í samkomuhúsið, eins og hann var vanur, og stóð upp til að lesa úr Biblíunni. 17 Honum var fengin bók Jesaja spámanns. Hann opnaði hana og las:
18-19 „Andi Drottins er yfir mér. Hann hefur valið mig til að flytja fátækum gleðilegan boðskap. Hann hefur sent mig til að boða fjötruðum frelsi, gefa blindum sýn, leysa hina undirokuðu frá áþján og boða að Guð sé fús að hjálpa öllum sem til hans koma.“
20 Hann lokaði bókinni og rétti þjóninum. Síðan settist hann niður. Allir störðu á hann fullir eftirvæntingar. 21 Hann tók til máls og sagði: „Þessi ritningargrein, sem þið hafið nú heyrt, hefur ræst í dag.“

22 Fólkið lét ánægju sína í ljós og undraðist þau ljúfu orð sem komu af vörum hans.
„Hver er skýringin á þessu,“ spurðu menn, „er þetta ekki sonur Jósefs?“
23 Þá sagði Jesús: „Þið minnið mig sjálfsagt á máltækið: „Læknir, læknaðu sjálfan
þig“ – og eigið þá við: „Af hverju gerirðu ekki svipuð kraftaverk hér í heimabæ
þínum og þú hefur gert í Kapernaum?“ 24 Ég segi ykkur satt: Enginn spámaður er
viðurkenndur í heimabæ sínum! 25-26 Þið munið til dæmis að spámaðurinn Elía
gerði kraftaverk til að hjálpa ekkjunni í Sarepta, en hún var útlendingur og bjó í
landi Sídonar. Það hafði ekkert rignt í þrjú og hálft ár og mikið hungur var í öllu
landinu. Margar Gyðingaekkjur þörfnuðust hjálpar, en þó var Elía ekki sendur til
neinnar þeirra. 27 Og munið þið eftir spámanninum Elísa? Hann læknaði Naaman
frá Sýrlandi, en ekki þá mörgu Gyðinga sem voru holdsveikir og þörfnuðust hjálpar.“
28 Við þessi orð Jesú urðu menn æfir af reiði. 29 Þeir stukku úr sætum sínum,
þyrptust að honum og hröktu hann út á brún fjallsins, sem bærinn stóð á, með það
í huga að hrinda honum fram af þverhnípinu. 30 En Jesús gekk út úr þvögunni og
yfirgaf þá.
31 Eftir þetta fór hann til Kapernaum, bæjar í Galíleu, og þar predikaði hann í
samkomuhúsinu á hverjum helgidegi. 32 Hér fór á sömu leið, fólkið undraðist það
sem hann sagði, því máttur fylgdi orðum hans.
33 Eitt sinn, er Jesús var að kenna í samkomuhúsinu, fór maður, sem hafði illan
anda, að hrópa að honum: 34 „Farðu burt! Við viljum ekkert með þig hafa, Jesús
frá Nasaret. Þú ert kominn til að granda okkur. Ég veit að þú ert hinn heilagi sonur
Guðs.“
35 Þá greip Jesús fram í fyrir illa andanum og sagði skipandi: „Hafðu hljótt um þig
og farðu út.“ Andinn fleygði þá manninum í gólfið í augsýn allra og yfirgaf hann án
þess að valda honum tjóni.
36 Fólkið varð forviða og spurði: „Hvaða vald býr í orðum þessa manns, fyrst illu
andarnir hlýða honum!“ 37 Fréttin um þetta breiddist eins og eldur í sinu um allt
héraðið.
38 Þegar Jesús yfirgaf samkomuhúsið fór hann heim til Símonar. Þá var
tengdamóðir Símonar þar rúmliggjandi með háan hita. Allir viðstaddir báðu Jesú
að lækna hana. 39 Jesús gekk að rúmstokknum og hastaði á sótthitann, sem þá hvarf
skyndilega, og hún fór á fætur og matreiddi handa þeim.
40 Við sólarlag þetta kvöld komu þorpsbúar með sjúklinga til Jesú. Það skipti ekki
máli hver sjúkdómurinn var, þegar Jesús snerti þá læknuðust þeir. 41 Sumir höfðu
illa anda sem fóru út að skipun hans. Andar þessir æptu: „Þú ert sonur Guðs!“ Þeir
vissu að hann var Kristur, en hann þaggaði niður í þeim og leyfði þeim ekki að tala.
42 Við sólarupprás morguninn eftir, lagði hann leið sína á óbyggðan stað.
Mannfjöldinn leitaði hans um allt og fann hann loks. Fólkið bað hann að fara ekki
burt frá Kapernaum, 43 en því svaraði hann: „Ég verð líka að fara á fleiri staði og
flytja þar gleðifréttirnar um að Guð sé nálægur með vald sitt og hjálp, því til þess
var ég sendur.“ 44 Síðan hélt hann áfram ferð sinni og predikaði í samkomuhúsunum
í Júdeu.

5

Jesús kallar menn til fylgdar við sig

1 Dag einn var hann að predika niðri við strönd Genesaretvatnsins. Fólkið þyrptist
að og þrengdi að honum, því allir vildu heyra orð Guðs. 2 Hann tók þá eftir tveim
mannlausum bátum í fjörunni – áhafnirnar voru þar skammt frá að þvo net sín.

3 Jesús fór út í annan bátinn og bað eigandann, Símon, að leggja lítið eitt frá landi,
svo hann gæti setið í bátnum og talað þaðan til mannfjöldans.
4 Þegar hann hafði lokið máli sínu sagði hann við Símon: „Farðu nú út á dýpið og
leggðu netin.“
5 „Herra,“ svaraði Símon, „við höfum verið að í alla nótt og ekki orðið varir, en
fyrst þú segir það, þá skulum við reyna.“
6 Í þetta skipti varð veiðin svo mikil að netin rifnuðu! 7 Þá kölluðu þeir til félaga
sinna á hinum bátnum og báðu þá að hjálpa sér. Ekki leið á löngu uns þeir höfðu
drekkhlaðið báða bátana.
8 Þegar Símon Pétur sá þetta, féll hann að fótum Jesú og sagði: „Farðu frá mér,
herra, ég er of syndugur til að vera nálægt þér.“ 9-10 Bæði hann og félagar hans, Jakob
og Jóhannes Sebedeussynir, voru gagnteknir af undrun á öllum þessum afla.
En Jesús sagði við Símon: „Vertu óhræddur! Héðan í frá skaltu veiða menn.“
11 Þegar þeir höfðu landað aflanum yfirgáfu þeir allt og fylgdu honum.

Margir læknast

12 Svo bar við, er Jesús var staddur í einu þorpinu, að hann mætti manni sem
þjáðist af holdsveiki. Þegar maðurinn sá Jesú, fleygði hann sér í götuna fyrir framan
hann og grátbað hann að lækna sig.
„Herra, þú getur læknað mig ef þú vilt,“ sagði hann. 13 Jesús rétti út höndina,
snerti manninn og sagði: „Ég vil að þú verðir heilbrigður.“ Um leið hvarf holdsveikin!
14 Jesús bað manninn að segja þetta engum, en fara strax og láta prestinn skoða sig.
„Fórnaðu síðan því sem lög Móse fyrirskipa þeim sem læknast af holdsveiki,“ bætti
Jesús við, „því það er sönnun þess að þér sé batnað.“
15 Orðrómurinn um mátt Jesú breiddist nú æ hraðar út og mikill mannfjöldi kom
til að hlusta á hann og fá bót meina sinna. 16 Oft dró hann sig þó út úr á óbyggða
stað og var þar á bæn.
17 Einn daginn, er hann var að kenna, sátu þar nokkrir af leiðtogum og
fræðimönnum þjóðarinnar. (Þeir komu úr hverju þorpi í Galíleu og Júdeu og einnig
frá Jerúsalem.) Lækningakraftur frá Guði var með Jesú þegar þetta var.
18-19 Þá komu nokkrir menn og báru á milli sín lamaðan mann á dýnu. Þeir reyndu
að olnboga sig í gegnum þvöguna og inn til Jesú, en án árangurs. Þá fóru þeir upp á
þakið, losuðu nokkrar þakhellur og létu þann lamaða síga á dýnunni niður til Jesú.
20 Þegar Jesús sá trú þeirra sagði hann við lamaða manninn: „Vinur minn, syndir
þínar eru fyrirgefnar.“
21 „Hvað heldur maðurinn að hann sé,“ sögðu farísearnir og lögvitringarnir hvorir
við aðra. „Þetta er guðlast! Hver getur fyrirgefið syndir nema Guð?“
22 Jesús vissi hvað þeir hugsuðu og svaraði: „Hvers vegna kallið þið þetta guðlast?
23 Hvort er auðveldara að fyrirgefa syndir hans eða lækna hann? 24 Nú ætla ég að
lækna hann og sanna þar með að ég hef vald til að fyrirgefa syndir.“ Síðan sneri hann
sér að lamaða manninum og sagði ákveðinn: „Taktu dýnuna þína og farðu heim, því
nú ertu orðinn heilbrigður.“ 25 Samstundis spratt maðurinn á fætur í augsýn allra,
tók dýnuna sína, gekk heimleiðis og lofaði Guð! 26 Fólkið varð óttaslegið, lofaði Guð
og sagði hvað eftir annað: „Við höfum séð ótrúlega hluti í dag.“
27 Síðar er Jesús var á leið út úr þessum bæ, sá hann skattheimtumann, Leví að
nafni, sitja hjá skattstofunni. Það var á allra vitorði að skattheimtumenn þessir sviku
fé út úr fólki. Jesús gekk til Leví og sagði: „Komdu og vertu lærisveinn minn.“ 28 Leví
stóð þá samstundis upp, yfirgaf allt og fylgdi Jesú.
29 Stuttu síðar efndi Leví til veislu og var Jesús heiðursgesturinn. Þarna voru
samankomnir margir vinnufélagar Leví, svo og aðrir gestir.

Kvartanir hinna lærðu

30 Farísearnir og lögvitringarnir komu þá til lærisveina Jesú og kvörtuðu um að
Jesús borðaði með slíkum stórsyndurum.
31 Jesús varð fyrir svörum og sagði: „Ekki þurfa heilbrigðir læknis við, heldur þeir
sem sjúkir eru. 32 Ég kom til að kalla syndara burt frá syndinni, en ekki til að eyða
tíma með þeim sem þegar telja sig nógu góða.“
33 Það næsta sem þeim fannst þeir þurfa að gera athugasemd við, var að
lærisveinarnir væru í veislu í stað þess að fasta. „Lærisveinar Jóhannesar skírara
fasta oft og biðja,“ sögðu þeir, „einnig lærisveinar faríseanna, en af hverju eru þínir
alltaf étandi og drekkandi?“
34 „Segið mér eitt, fasta menn þegar þeir halda hátíð?“ sagði Jesús. „Er
veislumatnum sleppt í brúðkaupsveislum? 35 Sá tími mun hins vegar koma er
brúðguminn verður tekinn og líflátinn og þá mun þá ekki langa í mat.“
36 Jesús sagði þeim dæmisögu: „Enginn rífur pjötlu af nýjum fötum til að bæta
gamla flík. Þá eyðileggjast ekki aðeins nýju fötin, heldur lítur gamla flíkin verr út
en áður! 37 Enginn setur nýtt vín á gamla belgi, því þá sprengir nýja vínið belgina og
það fer til spillis og belgirnir eyðileggjast. 38 Nýtt vín verður að láta á nýja belgi. 39 Sá
sem drukkið hefur gamalt vín, hefur ekki áhuga á nýju. „Það gamla er ljúffengara
segir hann.“

6

Herra helgidagsins

1 Svo bar við á helgidegi að Jesús fór um akur ásamt lærisveinunum og þeir tíndu
sér kornöx, neru þau með höndunum og átu. 2 „Þetta er bannað“ sögðu farísearnir.
„Lærisveinar þínir eru að uppskera korn og lögum samkvæmt er það bannað á
helgidögum.“
3 Jesús svaraði: „Hafið þið aldrei lesið hvað Davíð konungur gerði þegar hann
og menn hans hungraði? 4 Hann fór inn í Guðs hús, tók skoðunarbrauðin og át,
ásamt mönnum sínum, en það var óheimilt.“ 5 Og Jesús bætti við: „Ég er herra
helgidagsins.“
6 Á öðrum helgidegi var hann að kenna í samkomuhúsinu. Þar var þá staddur
fatlaður maður – hægri höndin var máttlaus. 7 Farísearnir og fræðimennirnir höfðu
gætur á því hvort Jesús læknaði manninn á helgidegi – til þess að þeir gætu fundið
eitthvað til að kæra hann fyrir.
8 En Jesús vissi hvað þeir hugsuðu. Hann sagði við fatlaða manninn: „Stattu upp
og komdu hingað.“ Maðurinn stóð upp og kom til hans.
9 Þá sagði Jesús við faríseana og lögvitringana: „Nú spyr ég ykkur: Hvort er
leyfilegt að gera gott eða illt á helgidegi? Bjarga lífi eða deyða?“ 10 Hann horfði á
þá einn af öðrum og sagði síðan við manninn: „Réttu fram höndina.“ Maðurinn
hlýddi og um leið varð hönd hans heilbrigð! 11 Óvinir Jesú urðu ævareiðir og töluðu
saman um hvað þeir gætu gert honum.

Jesús velur sér samstarfsmenn og uppfræðir þá

12 Um þetta leyti fór Jesús til fjalla til að biðjast fyrir og var alla nóttina á bæn.
13 Í dögun kallaði hann saman fylgjendur sína og valdi tólf þeirra til að vera postula
sína eða sendiboða. 14-16 Þeir hétu: Símon (Jesús kallaði hann einnig Pétur), Andrés
(bróðir Símonar), Jakob, Jóhannes, Filippus, Bartólómeus, Matteus, Tómas, Jakob
Alfeusson, Símon (félagi í flokki Selóta, byltingarsinnuðum stjórnmálaflokki), Júdas
Jakobsson og Júdas Ískaríot (sem síðar sveik Jesú).

17-18 Þegar þeir komu aftur niður á sléttlendi, var þar fyrir mikill hópur lærisveina
hans og fjöldi fólks úr allri Júdeu, Jerúsalem, og jafnvel norðan frá strandhéruðum
Týrusar og Sídonar, til að hlusta á hann og fá lækningu. Þarna rak hann út marga
illa anda. 19 Allir reyndu að snerta hann, því þegar fólk gerði það, þá streymdi
lækningakraftur frá honum, svo það læknaðist.
20 Jesús sneri sér að lærisveinunum og sagði: „Sælir eruð þið, fátækir, því ykkar
er guðsríki! 21 Sælir eruð þið sem þolið hungur, því þið munuð saddir verða. Sælir
eruð þið sem nú grátið, því þið munuð hlæja af gleði! 22 Þið eruð sælir þegar menn
hata ykkur og útskúfa, smána og baktala mín vegna. 23 Fagnið þá og látið gleðilátum!
Gleðjist, því laun ykkar verða mikil á himnum. Þannig var einnig farið með spámenn
Guðs forðum.
24 En þið sem ríkir eruð – ykkar bíður mikil ógæfa. Gleði ykkar er öll hér á jörðu.
25 Þótt þið nú séuð saddir og vegni vel, þá bíður ykkar mikill skortur. Nú hlæið þið
kæruleysislega, en þá munuð þið sýta og gráta. 26 Einnig bíður mikið böl þeirra,
sem nú eiga hylli fjöldans – falsspámenn hafa alla tíð verið vinsælir. 27 Takið eftir!
Elskið óvini ykkar! Verið þeim góðir sem hata ykkur. 28 Blessið þá sem bölva ykkur,
og biðjið fyrir þeim sem valda ykkur tjóni.
29 Þeim sem slær þig á aðra kinnina, skaltu bjóða hina! Láttu þann sem heimtar
yfirhöfn þína fá skyrtuna að auki. 30 Gefðu þeim sem biður þig, og sé eitthvað haft
af þér, reyndu þá ekki að ná því aftur. 31 Komið fram við aðra eins og þið viljið að
þeir komi fram við ykkur!
32 Haldið þið að þið eigið hrós skilið fyrir að elska þá sem elska ykkur? Nei, það
gera einnig guðleysingjarnir. 33 Hvað er stórkostlegt við það að vera góður við þá
sem eru góðir við þig? Það gerir hvaða syndari sem er! 34 Og hvaða góðverk er það
að lána þeim einum fé, sem geta endurgreitt? Jafnvel verstu illmenni lána fé – en
þau vænta líka fullrar endurgreiðslu!
35 Nei – elskið óvini ykkar! Gerið þeim gott! Lánið þeim og hafið ekki áhyggjur,
þótt þið vitið að þeir muni ekki endurgreiða það. Þá munu laun ykkar verða mikil á
himnum og framkoma ykkar sýna að þið eruð synir Guðs, því að hann er góður við
vanþakkláta og vonda.
36 Verið miskunnsamir eins og faðir ykkar er miskunnsamur. 37 Verið ekki
dómharðir og sakfellið ekki, þá verðið þið ekki heldur sakfelldir. Verið tillitssamir
og þá mun ykkur einnig verða sýnd tillitssemi. 38 Gefið og ykkur mun gefið verða!
Þið munuð fá ríkulega endurgoldið. Laun ykkar verða mæld með sama mæli og þið
mælið öðrum, hvort sem hann er lítill eða stór.“
39 Jesús sagði einnig þessar líkingar í ræðum sínum: „Getur blindur leitt blindan?
Nei, því þá falla báðir í sömu gryfjuna! 40 Ekki er nemandinn meiri en kennarinn, en
sé hann iðinn og námfús, verður hann eins og kennarinn.
41 Hvers vegna sérðu flís í auga bróður þíns – einhver smá mistök sem hann kann
að hafa gert – en tekur ekki eftir plankanum í þínu eigin auga! 42 Hvernig geturðu
sagt við hann: „Bróðir, leyfðu mér að losa flísina úr auga þér,“ meðan þú sérð varla
til vegna plankans í þínu eigin auga? Hræsnari! Fjarlægðu fyrst plankann úr þínu
auga og þá sérðu nógu vel til að draga út flísina í auga hans.
43 Gott tré ber ekki skemmda ávexti og lélegt tré ber ekki góða ávexti. 44 Tré
þekkist af ávexti sínum. Hvorki tína menn fíkjur af þyrnirunnum né vínber af
þistlum. 45 Góður maður kemur góðu til leiðar, því hann hefur gott hjartalag, en
vondur maður verður til ills, vegna síns spillta hugarfars. Orð þín lýsa innra manni.
46 Hvers vegna kallið þið mig „Herra“ en viljið svo ekki hlýða mér? 47-48 Sá sem
kemur til mín, heyrir orð mín og breytir eftir þeim, er líkur manni sem byggði hús.
Hann gróf djúpt og lagði undirstöðuna á klöpp. Þegar vatnsflóð kom, skall beljandi

straumurinn á húsinu, en það haggaðist ekki, því það stóð á traustri undirstöðu.
49 En sá sem heyrir orð mín, og fer ekki eftir þeim, er líkur manni sem byggði hús
án undirstöðu. Þegar beljandi flóðið skall á því, hrundi það.“

7

Tvö athyglisverð kraftaverk

1 Þegar Jesús hafði lokið við að tala til fólksins, fór hann aftur til Kapernaum.
2 Rómverskur höfuðsmaður bjó þar og átti þræl sem var honum mjög kær. Nú lá
þrællinn fyrir dauðanum. 3 Þegar höfuðsmaðurinn frétti af Jesú, sendi hann nokkra
virðulega Gyðinga til hans og bað hann að koma og lækna þrælinn. 4 Þeir báðu Jesú
innilega að koma og hjálpa manninum og sögðu: „Hann á það skilið að þú hjálpir
honum, 5 því hann elskar þjóð okkar og lét meira að segja byggja samkomuhúsið fyrir
eigið fé.“
6-8 Jesús fór með þeim. Rétt áður en þeir komu að húsinu sendi höfuðsmaðurinn
vini sína til Jesú með þessi skilaboð: „Herra, vertu ekki að ómaka þig með að koma
inn til mín, því ég er hvorki verður þess að hitta þig né hafa þig sem gest. Segðu
það aðeins með orði, þar sem þú ert staddur, og þá mun þræll minn læknast. Ég
skil þig vel, því sjálfur þarf ég að hlýða æðri herforingjum, en hef síðan vald yfir
mínum undirmönnum. Ég þarf aðeins að segja við þá: „Farið“ og þá fara þeir, eða:
„Komið“ og þeir koma. Við þræl minn segi ég: „Gerðu þetta“ og hann hlýðir. Segðu
því bara: „Læknist þú“ og þá mun þræll minn verða heilbrigður.“
9 Jesús varð undrandi. Hann sneri sér að mannfjöldanum og sagði: „Aldrei hef ég
hitt neinn Gyðing, sem átt hefur jafn mikla trú og þessi útlendingur.“
10 Þegar vinir höfuðsmannsins komu aftur inn í húsið fundu þeir þrælinn
alheilbrigðan.
11 Stuttu seinna fóru Jesús og lærisveinar hans til þorpsins Nain, og enn fylgdi
mannfjöldinn. 12 Þegar hann nálgaðist þorpshliðið, kom þar að líkfylgd. Hinn dáni
var drengur, einkasonur móður sinnar sem var ekkja. Hópur syrgjandi þorpsbúa var
í líkfylgdinni ásamt ekkjunni. 13 Þegar Drottinn sá hana, kenndi hann í brjósti um
hana og sagði: „Gráttu ekki.“ 14 Síðan gekk hann að líkbörunum og snerti þær. Þeir
sem báru, námu staðar og Jesús sagði: „Ungi maður, ég segi þér: Rístu upp!“
15 Þá settist drengurinn upp og fór að tala við viðstadda! En Jesús gaf hann aftur
móður hans. 16 Mikil hræðsla greip um sig og fólkið lofaði Guð og hrópaði: „Voldugur
spámaður er kominn fram á meðal okkar. Við höfum sannarlega séð Guð að verki í
dag.“ 17 Og fréttin flaug um nágrennið og landið allt.

Jesús og Jóhannes

18 Lærisveinar Jóhannesar fluttu honum fréttirnar um verk Jesú. 19 Þegar hann
heyrði þær, sendi hann tvo af lærisveinum sínum til Jesú og lét þá spyrja: „Ert þú
Kristur? Eða eigum við að halda áfram að bíða hans?“
20-22 Þegar lærisveinar þessir komu til Jesú, var hann einmitt að lækna fólk af
ýmsum sjúkdómum. Hann læknaði lamaða og blinda, og rak út illa anda. Þegar
þeir báru fram spurningu Jóhannesar, svaraði hann: „Farið aftur til Jóhannesar og
segið honum hvað þið hafið séð og heyrt hér í dag: Blindir fá sjón, lamaðir ganga
óstuddir, holdsveikir hreinsast, heyrnarlausir heyra, dauðir lifna við og fátækir og
vonlausir fá að heyra gleðifréttir. 23 Að lokum skuluð þið segja honum: Blessaður er
sá sem ekki glatar trúnni á mig.“
24 Þegar þeir voru farnir, talaði Jesús við fólkið um Jóhannes og sagði: „Hver er
hann, þessi maður, sem þið fóruð að sjá út í Júdeuauðninni? Fannst ykkur hann
veikburða líkt og strá sem bærist í golunni? 25 Var hann klæddur sem ríkmenni?

Nei! Menn, sem lifa munaðarlífi, búa í höllum en ekki í eyðimörkum. 26 Hvað funduð
þið þá? Spámann? Já, og meira en það! 27 Biblían segir um hann: „Sjá, ég sendi
boðbera minn á undan þér til að undirbúa komu þína.“ 28 Jóhannes er mestur allra
manna, en samt er hinn minnsti þegn í guðsríki honum meiri.“
29 Allir sem hlustuðu á Jóhannes – jafnvel þeir sem dýpst voru sokknir í synd –
beygðu sig að kröfu Guðs og létu skírast.
30 En farísearnir og lögvitringarnir höfnuðu áformi Guðs um þá og vildu ekki láta
skírast.
31 „Við hvað á ég að líkja slíkum mönnum?“ spurði Jesús. 32 „Þeir eru eins og börn
sem kalla hvert til annars: „Við fórum í brúðkaupsleik en þið vilduð ekki vera með,
þá fórum við í jarðarfararleik en þið vilduð samt ekki vera með.“ 33 Jóhannes fastaði
oft og bragðaði aldrei áfengi, en þá sögðu menn: „Hann hlýtur að vera skrýtinn.“
34 En þegar ég borða og drekk eins og aðrir, þá er sagt: „Þessi Jesús, hann er nú
meira átvaglið og hann drekkur meira að segja líka! Og vinir hans, það er ljóta
hyskið.“ 35 Alltaf finnið þið eitthvað til að afsaka ykkur með.“

Óvenjulegt hádegisverðarboð

36 Einn af faríseunum bauð Jesú til máltíðar heima hjá sér og hann þáði boðið.
Þeir voru ný sestir að matnum 37 þegar kona nokkur kom inn utan af götunni. Hún
var skækja sem hafði frétt að Jesús væri þarna og kom því með flösku af dýrindis
ilmolíu. 38 Hún gekk rakleitt til Jesú og kraup grátandi að fótum hans. Tár hennar
féllu á fætur hans, en hún þurrkaði þá með hári sínu, kyssti þá og hellti síðan ilmolíu
yfir.
39 Þegar faríseinn sem boðið hafði Jesú sá þetta, og þekkti konuna, sagði hann við
sjálfan sig: „Það er auðséð að Jesús er ekki spámaður, því ef Guð hefði sent hann,
hlyti hann að vita hvers konar kona þetta er.“
40 Þá sagði Jesús við faríseann: „Símon, ég þarf að segja þér nokkuð.“
„Jæja, meistari, hvað er það?“ spurði Símon.
41 Þá sagði Jesús honum eftirfarandi sögu: „Tveir menn fengu peninga að láni hjá
auðmanni. Annar fékk fimm hundruð þúsund krónur, en hinn fimmtíu þúsund.
42 En þegar að gjalddaga kom gat hvorugur greitt. Maðurinn gaf þeim þá báðum
eftir skuldina og þeir þurftu ekkert að borga! Hvor þeirra heldur þú að hafi elskað
hann meira á eftir?“
43 „Sá sem skuldaði honum meira, býst ég við,“ svaraði Símon. „Alveg rétt!“ sagði
Jesús.
44 Síðan sneri hann sér að konunni og sagði: „Símon, sjáðu þessa konu sem krýpur
hérna. Þegar ég kom inn, léstu það ógert að koma með vatn og þvo rykið af fótum
mínum, en hún þvoði þá með tárum sínum og þurrkaði þá með hárinu. 45 Ekki
heilsaðir þú mér með kossi eins og venja er, en hún hefur kysst fætur mína án afláts
frá því ég kom. 46 Þú sinntir ekki þeirri almennu kurteisi að smyrja höfuð mitt með
ólífuolíu, en hún hellti dýrri ilmolíu yfir fætur mína. 47 Því segi ég þér, allar hennar
mörgu syndir eru fyrirgefnar – og þess vegna elskar hún mig mikið. En sá sem lítið
er fyrirgefið, elskar lítið.“
48 Jesús sagði síðan við konuna: „Syndir þínar eru fyrirgefnar.“
49 „Hvað heldur þessi maður eiginlega að hann sé,“ sögðu gestirnir hver við annan.
„Hann gengur um og fyrirgefur syndir.“
50 En Jesús sagði við konuna: „Trú þín hefur frelsað þig, farðu í friði.“

8

Sagan um sáðmanninn

1 Skömmu síðar fór Jesús borg úr borg og þorp úr þorpi, predikaði og boðaði komu
guðsríkisins. 2 Með í förinni voru postularnir tólf, og einnig nokkrar konur, sem hann
hafði rekið illa anda út af eða læknað. Þeirra á meðal voru María Magdalena (en út
af henni hafði Jesús rekið sjö illa anda), 3 Jóhanna (kona Kúsa, sem var ráðsmaður
Heródesar konungs og hafði umsjón með höll hans og hirð), Súsanna og margar
aðrar. Veittu þær Jesú og lærisveinum hans fjárhagslegan stuðning.

4 Einu sinni sem oftar hópaðist fólkið að Jesú til að hlusta á hann. Fólkið kom víðs
vegar að úr ýmsum bæjum. Þá sagði hann þessa dæmisögu:

5 „Bóndi gekk út á akur sinn til að sá korni. Meðan hann var að sá, féll sumt
af útsæðinu á götuslóðann og tróðst niður, en síðan komu fuglar og átu það upp.
6 Annað féll þar sem grunnt var á klöpp. Það óx, en skrælnaði fljótlega og dó,
því raka vantaði í grunnan jarðveginn. 7 Sumt lenti meðal þyrna, sem kæfðu
viðkvæma kornstönglana. 8 En annað lenti í frjósömum jarðvegi og óx og gaf af
sér hundraðfalda uppskeru. Um leið og Jesús sagði þetta hrópaði hann: „Hver sem
hefur eyru til að heyra, hann heyri.“

9 Lærisveinarnir spurðu þá Jesú hvað sagan þýddi. 10 Hann svaraði: „Guð hefur
ætlað ykkur að skilja þessar líkingar, því þær kenna ykkur margt um guðsríki. Fólk
almennt heyrir þær, en skilur ekki, rétt eins og spámennirnir fornu sögðu fyrir.

11 Merking sögunnar er þessi: Útsæðið er Guðs orð. 12 Hjörtu margra sem heyra
Guðs orð eru hörð eins og gatan, þar sem fræið féll. Síðan kemur djöfullinn, tekur
burt orðið og kemur í veg fyrir að fólkið trúi og frelsist. 13 Grýtti jarðvegurinn táknar
þá sem taka við orðinu með fögnuði, en það festir ekki rætur hjá þeim. Þeir trúa
um stund, en falla frá trúnni þegar á reynir. 14 Kornið sem lenti meðal þyrnanna,
táknar þá sem hlusta og trúa orðum Guðs. En síðar kafnar trú þeirra í áhyggjum,
auðæfum og alls konar lífsgæðakapphlaupi. Það fólk ber engan þroskaðan ávöxt
trúarinnar.

15 Sæðið sem lenti í frjósama jarðveginum táknar þá sem heyrt hafa orðið, geyma
það í göfugu og góðu hjarta, og eru stöðuglyndir, þannig að ávextir trúarinnar sjást
í lífi þeirra.“

16 Seinna spurði Jesús: „Hafið þið nokkru sinni heyrt um mann sem kveikti á lampa,
en stakk honum síðan undir stól, svo að hann lýsti ekki frá sér? Nei, því að lampar
eru settir á góðan stað, svo að birtan dreifist vel. 17 Þetta auðveldar okkur að skilja
að dag einn mun allt sem mannshugurinn geymir verða dregið fram í dagsljósið og
verða öllum augljóst. 18 Gætið því vel að því sem þið heyrið. Því að þeim sem hefur,
mun verða gefið enn meira, en frá þeim sem ekkert á, mun jafnvel verða tekið það
sem hann telur sig eiga.“

19 Eitt sinn, er móðir Jesú og bræður komu og ætluðu að hitta hann, komust þau
ekki inn í húsið þar sem hann var að kenna, vegna mannfjöldans. 20 Þegar Jesús
heyrði að þau væru fyrir utan og vildu finna hann, 21 sagði hann: „Móðir mín og
bræður mínir eru þeir sem heyra orð Guðs og fara eftir því.“

Jesús stillir vind og vatn

22 Dag einn var Jesús með lærisveinum sínum í báti úti á vatni. Lagði hann þá til
að þeir færu yfir vatnið og í land hinum megin. 23 Á siglingunni sofnaði hann. Þá
hvessti skyndilega á vatninu svo að gaf á hjá þeim og voru þeir hætt komnir. 24 Þeir
þutu til, vöktu hann og hrópuðu: „Herra, við erum að farast!“ Þá hastaði Jesús á
storminn og sagði: „Hafðu hægt um þig!“ Jafnskjótt lægði vindinn og öldurnar og
gerði blíðalogn. 25 Síðan sneri hann sér að lærisveinunum og spurði: „Hvar er trú
ykkar?“

Þá fundu þeir til ótta gagnvart honum og sögðu hver við annan: „Hver er hann eiginlega? Bæði vindar og vatn hlýða honum.“

Maður með marga illa anda

26 Þeir komu að landi í Gerasena, en það er landsvæði við vatnið, gegnt Galíleu.
27 Þegar hann var að stíga upp úr bátnum, kom þar að maður frá nálægu þorpi.
Maður þessi hafði lengi verið haldinn illum anda. Hann var heimilislaus og klæðlaus
og hafðist við í gröfunum. 28 Um leið og hann sá Jesú, rak hann upp vein, féll til jarðar
og hrópaði: „Hvað viltu mér, Jesús, sonur hins hæsta Guðs? Ég bið þig að kvelja
mig ekki.“
29 Jesús hafði skipað óhreina andanum að fara út af manninum. Oft hafði þessi
maður verið hlekkjaður á höndum og fótum, en þegar illi andinn hafði hann á valdi
sínu sleit hann í sundur hlekkina og æddi viti sínu fjær út á eyðimörkina.
30 „Hvað heitir þú?“ spurði Jesús illa andann.
„Hersing,“ svaraði hann, því í manninum voru mjög margir illir andar. 31 Síðan
báðu illu andarnir hann að senda sig ekki í botnlausa hyldýpið.
32 Í fjallshlíðinni þar rétt hjá, var svínahjörð á beit. Nú báðu illu andarnir hann
að leyfa sér að fara í svínin og leyfði hann það. 33 Þeir fóru út af manninum og í
svínin. Við það tók öll hjörðin á rás niður brekkuna og æddi fram af hengifluginu
út í vatnið og drukknaði. 34 Þegar svínahirðarnir sáu þetta, flýðu þeir í dauðans
ofboði til næsta bæjar og sögðu fréttir af atburðinum.
35 Menn fóru til að sjá með eigin augum hvað gerst hafði. Þeir sáu manninn,
sem haft hafði illu andana, sitja við fætur Jesú, klæddan og alheilan! Og þeir urðu
hræddir, 36 en hinir sem séð höfðu atburðinn gerast, sögðu frá hvernig maðurinn
hafði læknast. 37 Fólkið bað Jesú að fara burt og leyfa sér að vera í friði, því mikil
skelfing hafði gripið það. Hann steig því aftur í bátinn og fór yfir vatnið. Áður en
hann fór, 38 bað maðurinn sem illu andarnir höfðu verið í, hann um að leyfa sér að
koma með.
39 „Nei,“ svaraði Jesús, „farðu heldur heim til þín og segðu frá hve mikla hluti Guð
hefur gert fyrir þig.“
Og maðurinn fór um alla borgina og sagði hve mikið Jesús hafði gert fyrir hann.

Frá dauða til lífs

40 Hinum megin vatnsins beið mannfjöldinn eftir Jesú og tók honum opnum
örmum.
41 Þá kom þar að maður, Jaírus að nafni, stjórnandi samkomuhússins. Hann kraup
að fótum Jesú og grátbað hann að koma heim með sér. 42 Einkadóttir hans, tólf ára
gömul, lá fyrir dauðanum. Jesús fór með honum og þeir ruddu sér leið gegnum
mannþröngina.
43-44 Á leiðinni gerðist það að kona ein, sem hafði innvortis blæðingar, kom að baki
Jesú og snart hann. Hún hafði ekki fengið neina bót á meini sínu fram að þessu, þótt
hún hefði eytt nær aleigu sinni í lækna. En jafnskjótt og hún snart faldinn á yfirhöfn
Jesú stöðvuðust blæðingarnar.
45 „Hver kom við mig?“ spurði Jesús.
Þegar enginn gaf sig fram, sagði Pétur: „Meistari, hér er fullt af fólki sem þrengir
að þér á allar hliðar.“
46 „Nei, einhver snart mig af ásettu ráði, því ég fann lækningakraft streyma út frá
mér.“ sagði Jesús.
47 Þegar konan sá að Jesús hafði orðið var við þetta, kom hún skjálfandi og kraup
við fætur hans. Síðan útskýrði hún hvernig í öllu lá og sagði að nú væri hún orðin
heilbrigð.

48 „Dóttir, trú þín hefur læknað þig. Farðu í friði,“ sagði Jesús.
49 Meðan hann var að tala við konuna, kom maður heiman frá Jaírusi með þær
fréttir að litla stúlkan væri dáin. „Hún er skilin við,“ sagði maðurinn við föður
hennar, „það er óþarfi að ónáða meistarann lengur.“
50 Þegar Jesús heyrði þetta, sagði hann við föður stúlkunnar: „Vertu ekki hræddur.
Trúðu aðeins, og hún verður heilbrigð.“
51 Þegar Jesús kom að húsinu, leyfði hann engum að fara inn með sér nema Pétri,
Jakobi og Jóhannesi, auk foreldra stúlkunnar. 52 Inni í húsinu var margt syrgjandi
fólk, sem grét hástöfum. „Hættið að gráta!“ sagði Jesús, „hún er ekki dáin heldur
sefur hún.“ 53 Þá kváðu við háðsglósur frá fólkinu, því allir vissu að stúlkan var dáin.
54 En Jesús tók í hönd stúlkunnar og kallaði: „Stúlka litla, rístu upp!“ 55-56 Á sama
andartaki lifnaði hún við og reis upp í rúminu! „Gefðu henni eitthvað að borða,“
sagði Jesús við foreldrana sem voru frá sér numdir af gleði. Hann bað þau að segja
engum hvernig þetta hefði gerst.

9

1 Dag nokkurn kallaði Jesús lærisveinana tólf til sín og gaf þeim vald yfir öllum
illum öndum – til að reka þá út – og til að lækna sjúkdóma. 2 Síðan sendi hann þá
af stað til að predika og lækna. 3 „Takið ekkert til ferðarinnar,“ sagði hann, „hvorki
staf né mat, fé né föt, 4 og gistið aðeins á einu heimili í hverjum bæ fyrir sig.
5 Vilji fólkið í þeim bæ ekki hlusta á ykkur þegar þið komið, þá snúið við og gefið í
skyn vanþóknun Guðs með því að dusta rykið af fótum ykkar um leið og þið farið.“
6 Þeir lögðu af stað og ferðuðust um þorpin, fluttu gleðiboðskapinn og læknuðu
sjúka.

Heródes og aðrir í óvissu

7 Þegar Heródes landstjóri frétti um allt er gerst hafði, varð hann undrandi og
kvíðinn, því sumir sögðu: „Jesús er Jóhannes skírari risinn upp frá dauðum.“ 8 Aðrir
sögðu: „Hann er Elía eða einhver hinna fornu spámanna risinn upp frá dauðum“ og
sögurnar gengu um allt.
9 „Ég lét hálshöggva Jóhannes,“ sagði Heródes, „en nú heyri ég þessar einkenni-
legu sögur! Hver er þessi Jesús eiginlega?“ Og hann leitaði færis að sjá Jesú.
10 Þegar postularnir komu aftur til Jesú og sögðu honum hvað þeir höfðu gert, fór
hann ásamt þeim, svo lítið bar á, áleiðis til Betsaída. 11 En fólkið komst að því hvert
hann ætlaði og elti hann. Hann tók vel á móti því, fræddi það enn frekar um guðsríki
og læknaði þá sem sjúkir voru.
12 Þegar leið að kvöldi, komu lærisveinarnir tólf til hans og hvöttu hann til að senda
fólkið til nálægra þorpa og bóndabæja, svo að það gæti náð sér í mat og húsaskjól
fyrir nóttina. „Hér í óbyggðinni er engan mat að fá,“ sögðu þeir.
13 „Gefið þið því að borða,“ sagði Jesús.
„Ha, við?“ andmæltu þeir, „við höfum aðeins fimm brauð og tvo fiska og það
er ekkert handa öllu þessu fólki. Viltu að við förum og kaupum mat handa öllum
hópnum?“ 14 Karlmennirnir einir vora um fimm þúsund!
„Segið þeim að setjast niður í fimmtíu manna hópum,“ svaraði Jesús, 15 og það var
gert.
16 Jesús tók þá brauðin fimm og fiskana, leit upp til himins og þakkaði. Síðan braut
hann brauðin í smástykki og rétti lærisveinunum, en þeir báru matinn til fólksins.
17 Fólkið borðaði vel, en þrátt fyrir það fylltu þeir tólf körfur með brauðmolum að
máltíðinni lokinni!

18 Eitt sinn þegar Jesús hafði verið einn á bæn, kom hann til lærisveinanna, sem
sátu þar skammt frá og spurði: „Hvern segir fólk mig vera?“
19 Þeir svöruðu: „Jóhannes skírara eða Elía, og sumir halda að þú sért einhver
hinna fornu spámanna, risinn upp frá dauðum.“
20 „En þið?“ spurði hann, „hvern segið þið mig vera?“
Pétur varð fyrir svörum og sagði: „Þú ert Kristur, sonur Guðs.“
21 Jesús lagði ríkt á við þá að hafa ekki orð á þessu við neinn, 22 „því ég, Kristur,“
sagði hann, „verð að þjást mikið. Leiðtogar þjóðar okkar – öldungarnir, æðstu
prestarnir og lögvitringarnir – munu hafna mér og taka mig af lífi, en ég mun rísa
upp á þriðja degi.“
23 Síðan bætti hann við: „Sá sem vill fylgja mér, verður fúslega að leggja til hliðar
eigin þrár og þægindi og dag hvern, þola háð og niðurlægingu, og fylgja mér fast
eftir. 24 Hver sem fórnar lífi sínu mín vegna, mun bjarga því, en sá sem vill halda því
fyrir sjálfan sig, mun glata því. 25 Hvaða ávinningur er í því að eignast allan heiminn,
ef maður glatar sálu sinni?
26 Þegar ég, Kristur, kem í dýrð minni og dýrð föður míns og heilagra engla, mun
ég blygðast mín fyrir hvern þann sem blygðast sín fyrir mig og mín orð. 27 Ég segi
ykkur sannleikann: Sumir ykkar, sem hér standa, munu ekki deyja fyrr en þeir hafa
séð guðsríki.“

Jesús ummyndast

28 Viku síðar tók Jesús þá Pétur, Jakob og Jóhannes með sér og fór upp á fjallið
til að biðjast fyrir. 29 Meðan hann var að biðja, lýsti andlit hans og föt hans urðu
ljómandi hvít. 30 Þá birtust allt í einu tveir menn, sem fóru að tala við hann, það
voru Móse og Elía. 31 Þeir ljómuðu og töluðu við hann um að samkvæmt fyrirætlun
Guðs ætti hann að deyja í Jerúsalem.
32 Svefn hafði sótt á Pétur og félaga hans. En nú vöknuðu þeir og sáu ljómann sem
stóð af Jesú, og mennina tvo standa hjá honum. 33 Þegar Móse og Elía voru að skilja
við hann, hrökk út úr Pétri, sem var svo ringlaður að hann vissi varla hvað hann
sagði: „Meistari, við skulum vera hérna lengur! Við getum reist hér þrjú skýli – eitt
handa þér, annað handa Móse og það þriðja handa Elía.“ 34 Meðan Pétur sagði þetta
myndaðist ský í kringum þá og þeir urðu mjög hræddir. 35 Þá kom rödd úr skýinu,
sem sagði: „Þessi er minn útvaldi sonur, hlustið á hann.“ 36 Þegar röddin hljóðnaði,
var Jesús einn eftir með lærisveinum sínum.
Lærisveinarnir sögðu engum frá því sem þeir höfðu séð á fjallinu, fyrr en löngu
síðar.

Jesús og neyð mannanna

37 Daginn eftir, er Jesús kom niður af fjallinu ásamt lærisveinunum þremur, mætti
þeim mikill mannfjöldi. 38 Maður einn í hópnum hrópaði þá til hans og sagði:
„Meistari, viltu líta á drenginn minn, hann er einkasonur minn. 39 Illur andi er sífellt
að ná tökum á honum, svo að hann æpir, fær krampa og froðufellir. Hann lætur hann
eiginlega aldrei í friði og er alveg að gera út af við hann. 40 Ég bað lærisveina þína
að reka andann út, en þeir gátu það ekki.“
41 „Æ, hvað þið eigið erfitt með að trúa,“ sagði Jesús (við lærisveinana), „hversu
lengi þarf ég að umbera ykkur? Komið hingað með drenginn.“
42 Meðan drengurinn var á leiðinni til Jesú, fleygði illi andinn honum til jarðar og
hann fékk hræðilegt krampakast. Þá skipaði Jesús andanum að fara, hann læknaði
drenginn og afhenti föður hans hann.
43 Allir urðu forviða á mætti Guðs. En á meðan fólkið var að undrast verk Jesú,
sneri hann sér að lærisveinunum og sagði: 44 „Festið vel í minni það sem ég segi nú:

Ég, Kristur, mun verða svikinn.“ 45 En þeir skildu ekki við hvað hann átti, þetta var
þeim hulið og þeir þorðu ekki að spyrja hann út í þetta.
46 Nú fóru lærisveinarnir að deila um hver þeirra yrði mestur (í hinu komandi ríki
Guðs). 47 Þá tók Jesús lítið barn, setti það hjá sér 48 og sagði við þá: „Hver sá sem
tekur á móti þessu barni í mínu nafni, tekur á móti mér. Og sá sem tekur á móti
mér, tekur á móti Guði, sem sendi mig. Sá ykkar sem fúsastur er að þjóna öðrum,
hann er mikill.“
49 Jóhannes lærisveinn hans kom til hans og sagði: „Meistari, við sáum mann sem
notaði nafn þitt til að reka út illa anda og við bönnuðum honum það, því hann er
ekki einn af okkur.“
50 „Það hefðuð þið ekki átt að gera,“ sagði Jesús, „því að hver sem ekki er
andstæðingur ykkar, er vinur ykkar.“
51 Nú leið að því að Jesús skyldi fara til himna og því ákvað hann að halda beina
leið til Jerúsalem.
52 Dag nokkurn sendi hann menn á undan sér til bæjar í Samaríu til að útvega
honum gistingu þar. 53 En þorpsbúar ráku sendiboðana til baka! Þeir vildu ekkert
með þá hafa, vegna þess að þeir voru á leið til Jerúsalem.
54 Þegar Jesús og lærisveinar hans fengu fréttirnar, sögðu Jakob og Jóhannes við
Jesú: „Meistari, eigum við að gefa skipun um að eldur falli af himnum og eyði þeim?“
55 En Jesús ávítaði þá og sagði: „Þið vitið ekki hver fékk ykkur til að segja þetta! Ég,
Kristur, kom ekki til að eyða mannslífum, heldur til að bjarga þeim.“ 56 Þeir fóru
síðan í annað þorp.
57 Á leiðinni sagði maður nokkur við Jesú: „Ég vil fylgja þér hvert sem þú ferð.“
58 Jesús svaraði: „Refir eiga greni og fuglarnir hreiður en ég, Kristur, á engan
samastað.“
59 Við annan mann sagði Jesús: „Fylg þú mér!“ Maðurinn tók því vel og sagði:
„Leyfðu mér samt að annast útför föður míns fyrst.“ 60 Þessu svaraði Jesús: „Láttu
þá sem ekki eiga eilíft líf um það, en far þú og boða guðsríki.“
61 Enn annar sagði: „Drottinn, ég vil fylgja þér, en leyfðu mér samt fyrst að kveðja
þá sem heima eru.“ 62 „Sá sem lætur leiða sig burt frá því verki, sem ég ætlaði
honum,“ svaraði Jesús, „er ekki hæfur í guðsríki.“

10

Jesús sendir lærisveina sína

1 Drottinn valdi nú aðra sjötíu lærisveina og sendi þá tvo og tvo saman til
þorpanna, sem hann ætlaði síðar að heimsækja.
2 Hann sagði: „Uppskeran er mikil, en verkamennirnir fáir, biðjið því upp-
skerustjórann að senda fleiri verkamenn til uppskeru sinnar. 3 Farið nú og munið
að ég sendi ykkur eins og lömb í úlfahóp. 4 Takið hvorki peninga með ykkur né nesti
og heldur ekki skó til skiptanna, og munið svo að slóra ekki á leiðinni.
5 Blessið hvert það heimili sem þið komið á. 6 Sé það blessunarvert, mun blessunin
koma yfir það, annars mun hún snúa aftur til ykkar.
7 Þegar þið komið inn í þorp, gistið þá ekki á mörgum heimilum, dveljið heldur
á sama stað. Borðið og drekkið það sem fyrir ykkur er sett. Verið ófeimnir við að
njóta góðgerðanna, því að verður er verkamaður launa sinna. 8-9 Taki þorpsbúar
ykkur vel, farið þá eftir þessum tveimur reglum: Borðið það sem fyrir ykkur er sett
og læknið þá sem sjúkir eru og segið um leið: „Nú standið þið nálægt guðsríkinu.“
10 Ef þið komið í þorp sem ekki vill taka við ykkur, farið þá út á göturnar og
segið: 11 „Við þurrkum rykið, úr þorpi ykkar, af fótum okkar sem tákn um dóminn,

sem yfir ykkur vofir. En vitið samt að guðsríki er í nánd.“ 12 Jafnvel Sódóma, borg
spillingarinnar, mun fá skárri útreið á dómsdegi en það þorp!
13 Þið Kórasín og Betsaída, miklar eru þrengingarnar sem ykkar bíða! Ef
kraftaverkin, sem ég gerði í ykkur, hefðu gerst í Týrus og Sídon, þá hefðu íbúar
þeirra borga gert iðrun fyrir löngu. Þeir hefðu klæðst tötrum og ausið sig ösku sem
tákn um iðrun sína. 14 Týrus og Sídon munu hljóta vægari hegningu á dómsdegi
en þið. 15 Og hvað um ykkur, íbúar Kapernaum? Verðið þið hafnir til himins? Nei,
ykkur verður varpað niður til heljar.“
16 Síðan sagði Jesús við lærisveina sína: „Þeir sem taka á móti ykkur, taka á móti
mér, en þeir sem hafna ykkur, hafna mér. Þeir sem hafna mér, hafna Guði sjálfum
sem sendi mig.“
17 Lærisveinarnir sjötíu komu aftur og sögðu sigri hrósandi: „Jafnvel illu andarnir
hlýða okkur, þegar við notum nafn þitt.“
18 „Já,“ sagði hann, „ég sá Satan falla af himni eins og eldingu! 19 Ég hef gefið
ykkur vald yfir öllu óvinarins veldi. Þið getið stigið ofan á höggorma og sporðdreka
og marið þá undir fótum ykkar – ekkert mun geta gert ykkur mein. 20 En gleðjist
samt ekki yfir því að andarnir hlýða ykkur, heldur því að nöfn ykkar eru innrituð á
himnum.“
21 Um leið varð hann glaður í heilögum anda og sagði: „Ég lofa þig faðir, herra
himins og jarðar. Að það sem hulið var fyrir spekingum og vitringum veraldar, hefur
þú birt þeim sem treysta þér og trúa eins og lítil börn. Já, faðir, þannig vildir þú
hafa það. 22 Faðir minn hefur lagt allt í mínar hendur. Soninn þekkir enginn nema
faðirinn og föðurinn þekkir enginn nema sonurinn, og þeir sem sonurinn vill að sjái
hann.“
23 Síðan sneri hann sér að lærisveinunum og sagði lágt: „Þið eigið gott að hafa
fengið að sjá það sem þið sjáið. 24 Margir spámenn og konungar fyrri alda þráðu að
sjá og heyra það sem þið hafið séð og heyrt.“

Sagan um miskunnsama Samverjann

25 Dag nokkurn kom fræðimaður í lögum Móse til Jesú og vildi prófa rétttrúnað
hans. „Meistari,“ sagði hann, „hvað þarf maður að gera til að eignast eilíft líf?“
26 „Hvað segja lög Móse um það?“ svaraði Jesús.
27 „Þar stendur: Þú skalt elska Drottin Guð þinn af öllu hjarta þínu, allri sálu þinni,
öllum mætti þínum og af öllum huga þínum, og meðbróður þinn eins og sjálfan þig,“
sagði fræðimaðurinn.
28 „Rétt,“ svaraði Jesús, „gerðu þetta og þá muntu lifa.“
29 En maðurinn vildi afsaka sig og spurði því: „Hver er þá meðbróðir minn?“
30 Jesús svaraði með þessari sögu: „Maður var á leið frá Jerúsalem til Jeríkó og
lenti í höndum ræningja. Þeir rændu fötum hans og peningum, og börðu hann.
Síðan skildu þeir hann eftir hálfdauðan við vegarbrúnina.
31 Af tilviljun fór prestur þarna um. Þegar hann sá manninn, leit hann undan og
hélt áfram. 32 Skömmu síðar kom musterisþjónn þar að og er hann sá hinn slasaða,
flýtti hann sér fram hjá.
33 Síðan kom þar að lítilsmetinn útlendingur – Samverji. Hann sá manninn og
kenndi í brjósti um hann. 34 Hann gekk til hans, hreinsaði sárin og batt um þau.
Að því loknu setti hann særða manninn upp á asnann sinn og studdi hann að
næsta gistihúsi, þar sem hann veitti honum aðhlynningu um nóttina. 35 Morguninn
eftir rétti hann gestgjafanum ríflega upphæð og bað hann að annast manninn. „Ef
reikningurinn verður hærri,“ sagði hann, „þá borga ég mismuninn næst þegar ég
kem.“

36 Hver finnst þér nú hafa verið sannur meðbróðir mannsins sem lenti í höndum
ræningjanna?“
37 „Sá sem hjálpaði honum,“ svaraði maðurinn. „Já,“ sagði Jesús, „farðu og gerðu
slíkt hið sama.“

Marta og María

38 Á leið sinni til Jerúsalem, komu Jesús og lærisveinar hans við hjá konu sem
Marta hét. Tók hún vel á móti þeim. 39 María systir hennar sat á gólfinu og hlustaði
á Jesú, 40 en Marta var önnum kafin við matreiðslu.
Hún gekk þá til Jesú og sagði: „Herra, finnst þér ekki ranglátt af systur minni að
sitja hér, en láta mig eina um alla vinnuna? Segðu henni að koma og hjálpa mér.“
41 „Marta mín,“ sagði Drottinn við hana, „Þú ert önnum kafin og áhyggjufull! 42 Eitt
er nauðsynlegt og það hefur María komið auga á, ég mun ekki taka það frá henni.“

11

Jesús talar um bænina

1 Eitt sinn er Jesús hafði verið í einrúmi á bæn, kom einn lærisveinanna til
hans og sagði: „Drottinn, kenndu okkur að biðja eins og Jóhannes kenndi sínum
lærisveinum. 2 Þá kenndi hann þeim þessa bæn: „Faðir, helgist þitt nafn, komi þitt
ríki. 3 Gefðu okkur það sem við þörfnumst frá degi til dags. 4 Fyrirgefðu okkur syndir
okkar, eins og við fyrirgefum þeim sem syndga gegn okkur, og lát okkur ekki verða
fyrir freistingu.“
5-6 Hann hélt áfram að fræða þá um bænina og sagði: „Gerum ráð fyrir að einhver
ykkar fari til vinar síns um miðja nótt, veki hann og segi: „Lánaðu mér þrjú brauð,
því að vinur minn var að koma í heimsókn og ég á ekki nokkurn matarbita handa
honum.“ 7 Þá mundi hinn kalla á móti úr rúminu: „Æ, vertu nú ekki að ónáða mig.
Það er búið að læsa húsinu og allir eru löngu háttaðir. Ég nenni ekki að fara á fætur
um miðja nótt vegna þessara smámuna.“
8 Ég segi: Ef haldið er áfram að nauða nógu lengi, þá fer hann að lokum fram úr
og lánar vini sínum allt sem hann þarf; ekki af greiðasemi, heldur vegna þess að
hinn gefst ekki upp. 9 Þannig er það með bænina. Biðjið og þið munuð öðlast. Leitið
og þið munuð finna. Knýið á og þá mun verða lokið upp. 10 Hver sá sem biður, mun
öðlast, sá finnur er leitar og fyrir þeim mun opnað, sem á knýr.
11 Þið feður, gefið þið drengnum ykkar stein ef hann biður um fisk? 12 Og biðji hann
um egg, gefið þið honum þá sporðdreka? Nei, auðvitað ekki!
13 Fyrst þið syndugir menn gefið börnum ykkar góðar gjafir, þá er víst að faðirinn
á himnum gefur þeim heilagan anda sem biðja um hann.“
14 Jesús rak illan anda út af mállausum manni og fékk hann þá málið. Mann-
fjöldinn varð undrandi, 15 en sumir sögðu: „Það er ekkert skrýtið þótt hann geti
rekið út illa anda, því hann fær kraft sinn frá Satan, konungi illu andanna.“
16 Aðrir báðu hann um tákn á himni, til að sanna að hann væri Kristur.
17 Jesús vissi hvað þeir hugsuðu og sagði: „Það ríki sem logar í borgarastyrjöld
fær ekki staðist, og sama er að segja um heimili þar sem hver höndin er upp á móti
annarri. 18 Sé það satt sem þið segið að Satan berjist gegn sjálfum sér, með því að
gefa mér vald til að reka út hans eigin illu anda, hvernig fær þá ríki hans staðist?
19 Og hvað um fylgjendur ykkar, ef ég starfa í krafti Satans? Þeir reka út illa anda! Er
það þá sönnun þess að Satan sé í þeim? Spyrjið þessa menn hvort þið hafið á réttu
að standa! 20 En ef ég rek út illa anda með krafti Guðs, þá er það staðfesting þess
að guðsríki sé komið.

21 Þegar sterkur maður ver hús sitt alvopnaður, þá er það ekki í hættu 22 – ekki
fyrr en einhver sterkari gerir árás, yfirbugar hann og afvopnar, og tekur eigur hans.
23 Sá sem ekki er með mér, er á móti mér. Sá sem ekki vinnur mér gagn, veldur
mér tjóni.
24 Þegar illur andi er rekinn út úr manni, fer hann út í eyðimörkina og leitar þar
hvíldar. Finni hann enga hvíld, leitar hann að manninum sem hann var í 25 og finnur
hann opinn og andvaralausan. 26 Þá fer hann og sækir sjö aðra anda ennþá verri og
þeir fara allir í manninn, sem verður því mun verr settur en áður.“
27 Meðan Jesús var að tala, hrópaði kona ein í mannfjöldanum: „Guð blessi móður
þína, sem bar þig og nærði.“
28 „Já,“ svaraði hann, „en enn meiri blessun hljóta þeir sem heyra orð Guðs og fara
eftir því.“
29-30 Fólkið hélt áfram að streyma að honum og þá sagði hann því þessa líkingu.
„Við lifum á vondum tímum og fólkið er vont. Það biður stöðugt um tákn á himnum
(til sönnunar því að ég sé Kristur) en eina táknið sem það fær er Jónasartáknið.
Fólkið í Níníve áleit reynslu Jónasar sönnun þess að Guð hefði sent hann. Á sama
hátt verður það sem gerist með mig, tákn þess að Guð hafi sent mig til ykkar.
31 Drottningin af Saba mun rísa upp á dómsdegi, benda á þessa kynslóð og dæma
hana seka. Hún lagði á sig langt og erfitt ferðalag til að hlusta á visku Salómons og
hér er sá sem er æðri Salómon.
32 Íbúar Níníve munu einnig rísa upp og fordæma þessa þjóð, því þeir gerðu iðrun
við predikun Jónasar, og þótt hér sé sá sem er miklu æðri Jónasi, vill þessi þjóð ekki
hlusta.
33 Hver kveikir á lampa og felur hann síðan niðri í kjallara? Enginn! Lampinn er
settur á lampastæðið, svo að hann lýsi öllum sem inn koma. 34 Augu þín lýsa upp
þinn innri mann. Sé auga þitt heilbrigt, þá hleypir það birtu inn í sál þína. Auga
sem brennur af fýsn, lokar ljósið úti og steypir þér í myrkur. 35 Gættu þess að ljósið
sé ekki lokað úti. 36 Ef þinn innri maður er baðaður ljósi og hvergi ber skugga á, þá
ljómar andlit þitt.“

Jesús gagnrýnir hræsnara

37-38 Þegar Jesús hafði lokið máli sínu, bauð einn af faríseunum honum heim til
sín í mat. Þegar Jesús var kominn inn til hans, settist hann strax að matnum, án þess
að þvo sér fyrst eins og venja var hjá Gyðingum. Faríseinn varð undrandi.
39 Jesús sagði þá við hann: „Þið farísear þvoið það sem út snýr, en að innan eruð
þið enn óhreinir – fullir illsku og girndar! 40 Þið farið heimskulega að ráði ykkar!
Var hið innra ekki eins vel af Guði gert og hið ytra eða hvað? 41 Göfuglyndi er besta
sönnun þess að inni fyrir búi hreint hugarfar.
42 Ég ávíta ykkur, farísear! Þið gætið þess að gjalda tíund og það jafnvel af hverju
smáatriði, en gleymið svo öllu réttlæti og kærleika til Guðs. Það er rétt að gjalda
tíund en hitt skuluð þið ekki vanrækja.
43 Vei ykkur, farísear! Þið sækist eftir heiðurssætum í samkomuhúsum og virðingu
fólksins á götunum. 44 Ykkar bíður hræðilegur dómur. Þið eruð eins og grónar grafir
sem fólk gengur yfir, grunlaust um alla rotnunina fyrir neðan.
45 „Herra,“ sagði lögfræðingur sem sat rétt hjá honum, „þú lítilsvirðir einnig starf
mitt með þessum orðum.“
46 „Já,“ sagði Jesús, „ekki eruð þið betri! Þið leggið óbærilegar byrðar á fólk með
trúar- og siðferðiskröfum ykkar – kröfum sem ykkur sjálfum dytti aldrei í hug að
hlýða. 47 Vei ykkur! Þið eruð ekki betri en forfeður ykkar, sem drápu spámennina.
48 Þið leggið blessun yfir verk forfeðra ykkar með því að prýða legstaði spámannanna,

sem þeir myrtu. 49 Guð segir um ykkur: „Ég mun senda til ykkar spámenn og postula,
suma þeirra munuð þið drepa en ofsækja hina.“
50 Þið sem nú lifið, berið ábyrgðina á morðunum sem framin hafa verið á þjónum
Guðs frá upphafi. 51 Frá morðinu á Abel til morðsins á Sakaría, sem drepinn var
milli altarisins og musterisins. Já, ákærunni verður áreiðanlega beint gegn ykkur.
52 Vei ykkur, lögvitringar! Þið felið sannleikann fyrir fólkinu. Sjálfir viljið þið ekki
beygja ykkur fyrir honum og síðan hindrið þið aðra í að treysta Guði.“ 53-54 Þegar
Jesús hafði lokið máli sínu gekk hann út, en eftir stóðu farísearnir og lögvitringarnir,
æfir af reiði. Upp frá þessu voru þeir sífellt að leggja fyrir hann spurningar í þeim
tilgangi að fá hann til að segja eitthvað, sem hægt væri að handtaka hann fyrir.

12

Jesús ávarpar mannfjöldann

1 Fólk flykktist nú að honum tugþúsundum saman, svo að hver tróð annan undir.
Þá tók hann að tala við lærisveinana og sagði: „Varið ykkur á faríseunum. Þeir
þykjast vera góðir, en svo er ekki. Slíka hræsni er þó ekki hægt að dylja mjög lengi.
2 Hún verður eins augljós og gerið í deiginu. 3 Allt sem sagt er í myrkrinu, heyrist í
birtunni, og það sem þið hafið pískrað í skúmaskotum, verður hrópað af húsþökum
svo allir heyri!
4 Vinir mínir, verið ekki hræddir við þá sem geta deytt líkamann, þeir geta ekki
meira og hafa ekkert vald yfir sálinni. 5 Ég skal segja ykkur hvern þið eigið að óttast
– það er Guð. Hann hefur vald til að taka líf ykkar og kasta ykkur í helvíti.
6 Hvað kosta fimm spörfuglar? Varla meira en tvo smápeninga? Samt gleymir
Guð engum þeirra. 7 Hann veit líka hve mörg hár eru á höfði ykkar! Verið ekki
kvíðafullir, því að þið eruð miklu meira virði í hans augum en margir spörvar.
8 Ég segi ykkur: Hvern þann sem játar trú á mig frammi fyrir mönnunum, mun
ég, Kristur, viðurkenna frammi fyrir englum Guðs. 9 En þeim sem afneitar mér
frammi fyrir mönnunum, mun verða afneitað frammi fyrir englum Guðs. 10 Þeir
sem lastmæla mér geta þó fengið fyrirgefningu, en þeim sem lastmæla heilögum
anda mun aldrei verða fyrirgefið.
11 Þegar þið verðið að svara til saka frammi fyrir leiðtogum þjóðarinnar og
forstöðumönnum samkomuhúsanna, verið þá ekki áhyggjufullir yfir því hvað þið
eigið að segja til varnar. 12 Því að heilagur andi mun gefa ykkur rétt orð á réttum
tíma.“
13 Þá kallaði einhver úr mannþrönginni: „Herra, segðu bróður mínum að skipta
með okkur föðurarfi okkar.“
14 „Heyrðu vinur,“ svaraði Jesús, „hver setti mig dómara og skiptaráðanda yfir
ykkur? 15 Gætið ykkar! Sækist ekki stöðugt eftir því sem þið eigið ekki. Lífið er ekki
tryggt með eignunum, jafnvel þótt miklar séu.“
16 Síðan sagði hann þeim dæmisögu: „Ríkur maður átti gott bú og fékk mikla
uppskeru. 17 Hlöðurnar voru yfirfullar, svo að hann kom ekki öllu fyrir. Hann hugsaði
málið. 18 „Nú veit ég hvað ég geri,“ sagði hann við sjálfan sig. „Ég ríf þessar hlöður
og byggi aðrar stærri og þá verður nóg pláss! 19 Eftir það fer ég mér hægt og segi
við sjálfan mig: Jæja vinur, nú áttu birgðir til margra ára. Nú skaltu hvílast og njóta
lífsins svo um munar.“
20 En Guð sagði við hann: „Heimskingi! Í nótt muntu deyja og hver fær þá allt sem
þú hefur eignast?“
21 Þannig fer fyrir þeim sem safnar auðæfum, en er ekki ríkur hjá Guði.“

22 Jesús sagði við lærisveina sína: „Hafið ekki áhyggjur af því hvort þið hafið nóg
að borða eða föt til að vera í. 23 Lífið er miklu meira en föt og fæði. 24 Sjáið hrafnana.
Þeir sá hvorki né uppskera og ekki hafa þeir forðabúr né hlöður, en samt komast
þeir af, því að Guð fæðir þá. Þið eruð miklu dýrmætari en fuglarnir í augum Guðs!
25 Hvaða vit er í áhyggjum? Gera þær eitthvert gagn? Geta þær lengt líf þitt um
einn dag? Nei, sannarlega ekki! 26 Til hvers er þá að hafa áhyggjur, fyrst þær geta
ekki komið slíkum smámunum til leiðar?
27 Lítið á liljurnar! Þær hvorki vinna né spinna, en samt komst Salómon í öllum
sínum skrúða ekki í samjöfnuð við þær. 28 Þið efasemdamenn! Hvers vegna haldið
þið að Guð muni ekki sjá ykkur fyrir fötum, hann sem skrýðir blómin, sem standa
í dag, en falla á morgun? 29 Verið ekki heldur kvíðnir vegna matar, hvað þið eigið
að borða eða drekka. Nei, hafið ekki áhyggjur af því, 30 það gera hinir guðlausu, en
faðirinn á himnum veit hvers þið þurfið með. 31 Ef þið leitið vilja Guðs með líf ykkar
framar öllu öðru, þá annast hann þarfir ykkar frá degi til dags.
32 Vertu ekki hrædd, litla hjörð, því faðirinn hefur gefið ykkur ríki sitt. 33 Seljið
eigur ykkar og gefið þeim sem þurfandi eru og þá munuð þið eignast ótæmandi
fjársjóð á himnum! Slíkur fjársjóður mun aldrei rýma né skemmast, því þar eru
hvorki þjófar né verðbólga. 34 Þar sem fjársjóður þinn er, þar mun og hugur þinn
vera.
35 Verið viðbúin, alklædd og reiðubúin til starfa, 36 því að húsbóndi ykkar er
væntanlegur úr brúðkaupinu. Verið viðbúin að opna dyrnar og hleypa honum inn
um leið og hann ber að dyrum. 37 Þeir sem eru viðbúnir og bíða komu hans hafa
ástæðu til að hlakka til. Hann mun sjálfur leiða þá til sætis og meira að segja þjóna
þeim til borðs, en þeir fá að njóta matarins í næði. 38 Ef til vill kemur hann klukkan
níu að kvöldi, eða þá á miðnætti. En hvort sem hann kemur þá eða síðar verður mikil
gleði hjá þeim þjónum, sem viðbúnir verða. 39 Ef þeir vissu nákvæmlega hvenær
hann kæmi, mundu þeir allir vera viðbúnir, rétt eins og þeir væru á verði, ef von
væri á þjófi. 40 Verið því ávallt viðbúin, því að ég, Kristur, kem fyrirvaralaust.“
41 Þá spurði Pétur: „Herra, segir þú þetta aðeins við okkur eða á það við um alla?“
42-44 Drottinn svaraði: „Orð mín eiga erindi til allra þeirra sem trúir eru og
grandvarir, þeirra sem húsbóndinn hefur falið þá ábyrgð að annast hina þjónana. En
húsbóndinn mun snúa aftur og sjái hann þá að þjónninn hefur verið samviskusamur,
mun hann launa honum. Hann mun setja hann yfir allar eigur sínar!
45 En hugsi þjónninn sem svo: Húsbóndi minn er ekki væntanlegur nærri strax.
Tekur síðan upp á því að berja fólkið sem hann á að annast og eyða tímanum í svall
og samkvæmislíf. 46 Þá mun húsbóndi hans koma fyrirvaralaust og lífláta hann, því
að það er hlutskipti hinna ótrúu. 47 Sá maður fær þunga refsingu, því að hann gerði
ekki skyldu sína þótt hann vissi hver hún væri. 48 Sá sem hins vegar gerir rangt án
þess að vita það, hlýtur aðeins væga refsingu. Mikils verður krafist af þeim sem
mikið hafa hlotið, því að ábyrgð þeirra er meiri en hinna.
49 Ég kom til þess að kveikja eld á jörðinni. Ó, hve ég vildi að hann væri þegar
kveiktur! 50 Hræðileg skírn bíður mín og ég er angistarfullur uns henni er lokið.
51 Haldið þið að ég hafi komið til að stilla til friðar á jörðinni? Nei! Nærvera
mín veldur sundrungu og deilum. 52 Upp frá þessu munu fjölskyldur klofna: Þrír
með mér og tveir á móti – eða öfugt. 53 Faðir mun taka sína afstöðu, en sonurinn
aðra. Móðir og dóttir verða ósammála og tengdadóttirin mun hafna áliti hinnar
virtu tengdamóður.“
54 Síðan sneri hann sér að mannfjöldanum og sagði: „Þegar þið sjáið ský myndast
í vestri, segið þið: „Nú kemur skúr,“ – og það er alveg rétt. 55 Sé hann suðlægur,
þá segið þið: „Það verður þurrt í dag,“ og það er líka rétt. 56 Hræsnarar! Þið eigið

gott með að átta ykkur á veðrinu, en þið virðið ekki viðlits þær viðvaranir sem alls staðar blasa við, og boða erfiða tíma. 57 Hvers vegna viljið þið ekki gera ykkur grein fyrir staðreyndum?

58 Segjum svo að þú sért á leið til réttarins ásamt ákæranda þínum. Reyndu þá að sættast við hann áður en dómarinn fær málið í hendur, því að hann mun áreiðanlega dæma þig í fangelsi 59 og þaðan losnarðu ekki fyrr en þú hefur greitt síðustu krónuna.“

13

Dyr himinsins eru þröngar

1 Um þetta leyti frétti Jesús að Pílatus hefði látið drepa nokkra Galíleumenn, sem voru að bera fram fórnir í musterinu í Jerúsalem.

2 „Haldið þið að þeir hafi verið meiri syndarar en Galíleumenn almennt?“ spurði hann. „Er það ástæðan fyrir þjáningum þeirra? 3 Nei, alls ekki! Skiljið þið ekki að sjálfir munuð þið farast, nema þið snúið ykkur frá syndinni og til Guðs?

4 Hvað um mennina átján, sem dóu þegar Sílóamturninn hrundi? Voru þeir verstu syndarar í Jerúsalem? 5 Nei, hreint ekki! Og þið munuð sjálfir týna lífi og glatast, ef þið gerið ekki iðrun.“

6 Því næst sagði Jesús þeim þessa dæmisögu: „Maður nokkur gróðursetti fíkjutré í garði sínum. Oft leitaði hann ávaxta á því, en sér til mikilla vonbrigða fann hann enga. 7 Að lokum skipaði hann garðyrkjumanni sínum að höggva tréð upp. „Ég hef beðið í þrjú ár og það hefur ekki borið eina einustu fíkju,“ sagði hann. „Til hvers er að standa í þessu lengur? Það er bara fyrir.“

8 „Gefum því enn eitt tækifæri,“ sagði garðyrkjumaðurinn. „Látum það standa eitt ár enn og við skulum hugsa sérstaklega vel um það og bera vel á. 9 Ef við fáum fíkjur eftir árið, þá er allt í lagi. Ef það ber ekki ávöxt, þá fellum við það“.“

10 Helgidag einn var Jesús að kenna í einu af samkomuhúsunum. 11 Tók hann þá eftir konu sem var illa bækluð. Hún hafði verið krypplingur í átján ár og gat ekki rétt úr sér.

12 Jesús kallaði hana til sín og sagði: „Kona, þú ert læknuð af sjúkdómi þínum.“ 13 Og um leið og hann snerti hana rétti hún úr sér og lofaði Guð!

14 En forstöðumaður samkomuhússins varð mjög reiður vegna þess að Jesús skyldi hafa læknað hana á helgidegi og hrópaði: „Við höfum sex daga til að vinna í viku hverri! Komið þá og látið lækna ykkur, en ekki á hvíldardögum.“

15 „Hræsnarar,“ svaraði Jesús, „þið vinnið á helgidögum. Leysið þið ekki nautgripina af stalli til að brynna þeim jafnt á helgidögum sem aðra daga? 16 Er þá rangt af mér að leysa þessa konu úr fjötrum, sem Satan hefur haldið henni í, í átján ár, aðeins vegna þess að það er hvíldardagur?“

17 Óvinir hans urðu skömmustulegir við þessi orð, en fólkið gladdist vegna dásemdarverkanna sem hann vann.

18 Jesús tók á ný að ræða við fólkið um guðsríki og spurði: „Hverju líkist guðsríki? Við hvað á ég að líkja því? 19 Það er líkt örsmáu sinnepsfræi, sem sáð er í mold. Áður en langt um líður er það orðið að hávöxnum runna, þar sem fuglarnir byggja hreiður sín. 20-21 Því má einnig líkja við ger sem hnoðað hefur verið saman við deig, svo það hverfur í deigið, en samt lyftir það öllu deiginu.“

22 Eftir þetta lagði Jesús af stað til Jerúsalem og kom við í mörgum bæjum og þorpum á leiðinni.

23 Eitt sinn var hann spurður þessarar spurningar: „Verða þeir fáir sem frelsast?“

24-25 „Reynið að komast inn um þröngu dyrnar,“ svaraði Jesús, „því að margir munu reyna að komast þangað inn án árangurs, og þegar húsbóndinn hefur læst dyrunum

verður það ekki lengur hægt. Ef þið standið þá fyrir utan, berjið og hrópið: „Drottinn, opnaðu fyrir okkur,“ mun hann svara: „Ég þekki ykkur ekki.“ 26 „Já, en… við átum og drukkum með þér og þú kenndir í þorpinu okkar,“ segið þið. 27 En ég svara: „Ég segi ykkur satt: Ég þekki ykkur ekki. Þið getið ekki komist hingað inn, því að þið eruð sekir. Burt með ykkur.“

28 Þið munuð gráta og kveina þegar þið standið fyrir utan og sjáið Abraham, Ísak, Jakob og alla spámennina í guðsríki. 29 Því þangað mun fólk streyma hvaðanæva, úr öllum heiminum, og taka þar sæti sín. 30 Takið eftir: Sumir sem nú eru fyrirlitnir, munu þá hljóta heiður, en aðrir sem nú eru í hávegum hafðir, verða þá taldir sístir allra.“

31 Í sama bili komu nokkrir farísear til hans og sögðu: „Ef þú vilt sleppa lifandi, komdu þér þá héðan sem fyrst, því Heródes konungur situr um líf þitt.“

32 „Farið og segið þeim ref,“ svaraði Jesús, „að ég muni halda áfram að reka út illa anda og lækna í dag og á morgun, en þriðja daginn lýk ég mér af. 33 Jafnframt þessu mun ég halda áfram ferð minni til Jerúsalem, því ekki hæfir að spámaður láti lífið annars staðar en þar.

34 Ó, Jerúsalem, Jerúsalem! Borgin, sem líflætur spámennina og grýtir þá sem sendir eru henni til hjálpar. Oft hef ég viljað safna börnum þínum saman, rétt eins og hæna verndar unga sína undir vængjum sér, en þið hafið ekki viljað það. 35 Hús ykkar skulu verða skilin eftir í eyði og þið munuð ekki sjá mig aftur fyrr en þið segið: „Blessaður sé sá sem kemur í nafni Drottins.“ “

14

1-2 Svo bar við á helgidegi er Jesús var gestur á heimili eins höfðingja fariseanna, að þeir höfðu gætur á honum, því að þeir vildu vita hvort hann læknaði mann sem þar var og þjáðist af vatnssótt.

3 Jesús sneri sér þá að fariseunum og lögvitringunum og spurði: „Stendur það í lögunum að óheimilt sé að lækna á helgidegi?“

4 Farísearnir svöruðu engu orði. Þá snerti Jesús veika manninn, læknaði hann og lét hann fara.

5 Síðan sneri hann sér að viðstöddum og sagði: „Segið mér, vinnur enginn ykkar handtak á helgidögum? Segjum svo að kýrin ykkar félli í skurð á helgidegi, hvað mynduð þið gera? Láta hana eiga sig?“

6 En þeir voru orðlausir og gátu engu svarað.

Sækist ekki eftir metorðum

7 Þegar hann veitti því athygli að gestirnir reyndu allir að ná sér í virðulegustu sætin, sagði hann: 8 „Reynið ekki að ná í heiðurssætin í brúðkaupsveislunum! Ef að einhver háttsettari en þú kæmi á eftir þér, 9 þá mundi húsbóndinn leiða hann þangað sem þú sætir og segja við þig: „Leyfðu þessum manni að sitja hér.“ Þú yrðir þér til skammar og yrðir að færa þig í autt sæti við neðsta borðið!

10 Sestu heldur fyrst við neðsta borðið og þegar húsbóndinn tekur eftir þér þar, mun hann koma og segja við þig: „Kæri vinur, komdu, við tókum miklu betra sæti frá handa þér.“ Þannig mun þér verða sýnd virðing frammi fyrir öllum gestunum. 11 Sá sem upphefur sjálfan sig, mun niðurlægjast, en sá sem lítillækkar sig, hlýtur upphefð.“ 12 Síðan sneri hann sér að húsráðanda og sagði: „Þegar þú býður til veislu, skaltu ekki bjóða vinum þínum, ættingjum eða ríkum nágrönnum, því að þeir munu allir endurgjalda boðið. 13 Bjóddu heldur fátækum, bækluðum, lömuðum og blindum. 14 Og í upprisu hinna trúuðu, mun Guð launa þér fyrir að bjóða þeim sem ekki gátu endurgoldið.“

15 Þá sagði einn viðstaddra: „Það eru mikil forréttindi að fá að komast inn í
guðsríki.“
16 Jesús sagði honum þá þessa dæmisögu: „Maður nokkur undirbjó mikla veislu
og bauð mörgum. 17 Þegar allt var tilbúið sendi hann þjóna sína til að minna
boðsgestina á að nú væri stundin komin. 18 En þá fóru allir að afsaka sig. Einn
sagði: „Ég er nýbúinn að kaupa jörð og þarf að fara og líta á hana. Ég bið þig að
hafa mig afsakaðan.“ 19 Annar sagðist hafa verið að kaupa tíu uxa og nú langaði hann
til að reyna þá. 20 Sá þriðji var nýgiftur og gat því ekki komið.
21 Þjónninn sneri þá heim og flutti húsbónda sínum svörin. Þá reiddist
húsbóndinn, sagði honum að fara strax út á götur og torg borgarinnar og bjóða
betlurum, fötluðum, lömuðum og blindum að koma. 22 Það var gert en samt var
hægt að bæta við fleirum. 23 Þá sagði húsbóndinn við þjóninn: „Farðu nú á göturnar
sem liggja út úr bænum og líttu bak við limgerðin og hvettu alla sem þú finnur til
að koma, svo að hús mitt verði fullt. 24 Enginn þeirra sem ég bauð í fyrstu skal fá að
smakka á því sem ég ætlaði þeim.“ “
25 Mikill mannfjöldi fylgdi Jesú. Hann sneri sér að fólkinu og ávarpaði það: 26 „Sá
sem vill fylgja mér, verður að elska mig meira en föður sinn og móður, meira en konu
sína og börn, bræður eða systur. Já, meira en sitt eigið líf, annars getur hann ekki
verið lærisveinn minn. 27 Enginn getur verið lærisveinn minn nema hann beri sinn
eigin kross og fylgi mér eftir.
28 En takið þó ekki ákvörðun um að fylgja mér, fyrr en þið hafið gert ykkur grein
fyrir hvað það kostar ykkur. Hver haldið þið að byrji á húsbyggingu án þess að
reikna fyrst út kostnaðinn, til að sjá hvort hann hafi nægilegt fé? 29 Ef hann gerði
það ekki, gæti svo farið að hann yrði peningalaus þegar grunnurinn væri búinn. Þá
myndu menn gera gys að honum 30 og segja: „Þarna er maðurinn sem fór að byggja
en gat ekki lokið við það vegna peningaleysis.“
31 Og hvaða konungur haldið þið að léti sig dreyma um að fara í stríð án þess að
setjast fyrst niður, ásamt ráðgjöfum sínum, til að ræða um hvort hann geti yfirbugað
20.000 manna óvinalið með 10.000 mönnum? 32 Ef niðurstaðan yrði neikvæð, mundi
hann senda samninganefnd til óvinanna til að ræða friðarskilmála.
33 Af þessu sjáið þið að enginn getur orðið lærisveinn minn nema hann vilji hafna
öllu öðru mín vegna.
34 Hvaða gagn er í salti sem misst hefur seltuna? 35 Bragðlaust salt er einskis virði,
það dugar ekki einu sinni í áburð. Það er ónýtt og til þess eins að fleygja því. Ef þið
skiljið þetta, þá hugleiðið það vel.“

15

Týndur – fundinn

1 Skattheimtumenn voru þekktir að óheiðarleika. Þeir komu oft ásamt öðrum
stórsyndurum til þess að hlusta á Jesú predika. 2 Faríseunum og lögvitringunum
líkaði meinilla að hann skyldi umgangast jafn fyrirlitlegt fólk, og meira að segja borða
með því! 3-4 Jesús sagði þeim því eftirfarandi dæmisögu: „Segjum svo að þú ættir
hundrað kindur, en ein þeirra villtist í burtu og týndist í óbyggðinni. Myndir þú þá
ekki skilja hinar níutíu og níu eftir og fara að leita þeirrar sem týndist, uns þú fyndir
hana? 5 Þá yrðir þú svo glaður að þú bærir hana heim á herðum þér. 6 Og kallaðir
saman vini þína og granna til að gleðjast með þér yfir því að týnda kindin skyldi hafa
fundist.
7 Á sama hátt verður meiri gleði á himnum vegna eins syndara sem snýr sér til
Guðs, en yfir öðrum níutíu og níu sem ekki hafa villst frá Guði!

8 Tökum annað dæmi: Kona á tíu dýrmæta silfurpeninga og týnir einum þeirra.
Hvað gerir hún þá? Hún kveikir ljós, leitar um allt og sópar hvern krók og kima
þangað til hann finnst. 9 Síðan kallar hún á vinkonur sínar og fær þær til að
samgleðjast sér. 10 Á sama hátt gleðjast englar Guðs einnig yfir hverjum þeim
syndara sem gerir iðrun.“

Til enn frekari útskýringar sagði hann þeim þessa sögu: 11 „Maður nokkur átti
tvo syni. 12 Yngri sonurinn sagði við föður sinn: „Ég vil gjarnan fá minn hluta arfsins
strax, í stað þess að bíða þangað til þú ert dáinn.“

Þá skipti faðirinn auðæfum sínum á milli sona sinna.

13 Nokkrum dögum síðar tók yngri sonurinn saman föggur sínar og hélt til fjarlægs
lands. Þar eyddi hann öllum peningunum í skemmtanir og skækjur. 14 En þegar
hann var að verða peningalaus kom mikil hungursneyð í því landi og hann tók að
líða skort.

15 Þá réð hann sig sem svínahirði hjá bónda einum. 16 Hann varð svo hungraður
að hann langaði jafnvel í baunahýðið sem svínin átu. Enginn gaf honum neitt.

17 Að lokum áttaði hann sig á eymd sinni og sagði við sjálfan sig: „Verkamennirnir
heima hjá föður mínum hafa nóg að borða og meira en það, en hér er ég að veslast
upp af hungri! 18 Ég ætla að fara heim til pabba og segja: „Ég hef syndgað bæði gegn
Guði og þér. 19 Ég er ekki lengur verður að kallast sonur þinn. Viltu ráða mig sem
verkamann hjá þér?“ “

20 Síðan lagði hann af stað heim til föður síns. Faðir hans sá til hans þegar hann
nálgaðist, kenndi í brjósti um hann, hljóp á móti honum, faðmaði hann og kyssti.

21 Þá sagði sonurinn: „Faðir, ég hef syndgað bæði gegn Guði og þér. Ég er ekki
verður að kallast sonur þinn.“

22 Faðirinn kallaði þá til þjóna sinna og sagði: „Flýtið ykkur! Náið í fallegustu
skikkjuna sem til er og færið hann í. Látið líka hring á fingur hans og sækið nýja
skó handa honum. 23 Slátrið síðan alikálfinum því að nú ætlum við að halda veislu!
24 Þessi sonur minn var dauður, en nú er hann lifnaður við. Hann var týndur, en nú
er hann fundinn.“ Síðan hófst veislan.

25 Meðan þetta gerðist var eldri sonurinn við vinnu úti á akri. Þegar hann kom
heim, heyrði hann danstónlist frá húsinu 26 og spurði einn þjóninn hvað gengi á.

27 „Bróðir þinn er kominn,“ svaraði þjónninn, „og faðir þinn lét slátra kálfinum,
sem verið var að ala, og hefur nú stofnað til mikillar veislu til að fagna því að sonurinn
er kominn heim heill á húfi.“

28 Þá reiddist eldri bróðirinn og vildi ekki fara inn. Faðir hans fór þá út og bað
hann fyrir alla muni að koma inn. 29 En hann svaraði: „Ég hef stritað fyrir þig öll
þessi ár og aldrei neitað að gera neitt sem þú baðst mig. Þó hefur þú aldrei gefið
mér svo mikið sem eina geit, allan þennan tíma, svo að ég gæti haldið veislu með
vinum mínum. 30 En þegar þessi sonur þinn kemur heim, hann sem eyddi peningum
þínum í skækjur, þá heldur þú hátíð og slátrar besta kálfinum.“

31 En faðir hans sagði: „Sonur minn, þú ert alltaf hjá mér og allt sem ég á, átt þú
með mér. 32 En nú getum við ekki annað en glaðst, því hann er jú bróðir þinn. Hann
var dauður, en er nú lifnaður við! Hann var týndur, en nú er hann fundinn.“ “

16

Fleiri lærdómsríkar dæmisögur

1 Jesús sagði lærisveinum sínum eftirfarandi sögu: „Ríkur maður réð til sín
framkvæmdastjóra til að annast viðskipti sín. Fljótlega tók að kvisast út að
maðurinn væri óheiðarlegur.

2 Þá kallaði ríki maðurinn hann fyrir sig og sagði: „Er það satt sem ég heyri, að þú
stelir frá mér? Viltu gjöra svo vel að koma reglu á bókhaldið og síðan geturðu farið.“
3 Maðurinn hugsaði með sjálfum sér: „Nú, jæja, þá er búið að segja mér upp! Hvað
á ég nú að gera? Ég hef ekki þrek til að grafa skurði og er of stoltur til að betla. 4 Nú
veit ég hvað ég geri til þess að eignast marga vini, sem geta hjálpað mér þegar ég
fer héðan.“
5-6 Síðan bauð hann hverjum skuldunaut fyrir sig að koma og ræða um skuldina.
Hann spurði þann fyrsta: „Hve mikið skuldar þú atvinnurekanda mínum?“ „3.500
lítra af ólífuolíu,“ svaraði maðurinn. „Já, rétt er það“ sagði framkvæmdastjórinn,
„hérna er samningurinn sem þú undirritaðir. En nú skaltu rífa hann og skrifa annan,
fyrir helmingnum af þessu magni.“
7 „Hve mikið skuldar þú?“ spurði hann næsta mann. „1.000 tunnur af hveiti,“ var
svarið.
„Hérna,“ sagði hinn, „hirtu samninginn þinn og gerðu nýjan, upp á 800 tunnur.“
8 Ríki maðurinn var tilneyddur að dást að þorpara þessum fyrir slægð hans.
Satt er það, að guðleysingjarnir eru kænni í viðskiptum sínum við heiminn en
hinir trúuðu. 9 En ég segi ykkur: Notið eigur ykkar til þess að afla ykkur vina, svo
að þeir fagni ykkur í eilífðinni, þegar þið verðið að skiljast við þær.
10 Sá sem er trúr í litlu, verður einnig trúr í stóru. Sá sem svindlar í því sem lítið
er, mun einnig fara óheiðarlega með það sem meira er.
11 Ef ekki er hægt að treysta ykkur í hinu veraldlega, hver mun þá trúa ykkur fyrir
hinum miklu auðæfum himnanna? 12 Ef þið farið illa með fjármuni annarra, hvernig
er þá hægt að treysta ykkur fyrir eigin fjármunum?
13 Enginn getur þjónað tveim húsbændum – ekki þið heldur. Þið munuð hata annan
en aðhyllast hinn – láta ykkur annt um annan en fyrirlíta hinn. Þið getið ekki gert
hvort tveggja í senn, þjónað Guði og peningunum.“
14 Þegar farísearnir heyrðu þetta, hlógu þeir háðslega, því að þeir voru fégjarnir
menn.
15 Jesús sagði því við þá: „Þið gangið um með virðuleika – og helgisvip – en Guð
þekkir illsku ykkar. Með framkomu ykkar aflið þið ykkur lýðhylli, en þetta er
viðbjóðslegt í augum Guðs. 16 Lög Móse og boðskapur spámannanna var ykkur
leiðarljós, þar til Jóhannes skírari kom. Hann flutti þær gleðifréttir að guðsríki væri
á næsta leiti og fólkið þyrptist að til að komast þangað. 17 Guðs lög hafa þó ekki í
hinu minnsta atriði misst kraft sinn, því að þau eru óhagganlegri en himinn og jörð.
18 Ef einhver skilur við konu sína, drýgir hann hór og sama er að segja um þann
sem kvænist fráskilinni konu.“
19 Jesús hélt áfram og sagði: „Maður nokkur, ríkur, klæddist dýrindisfatnaði og
lifði dag hvern í gleðskap og allsnægtum. 20 Dag einn var sjúkur betlari, Lasarus
að nafni, lagður við dyr hans. 21 Þar lá hann og vonaðist eftir leifum af borði ríka
mannsins, en hundar komu og sleiktu sár hans. 22 Að lokum dó betlarinn og englar
báru hann til Abrahams. Ríki maðurinn dó einnig, var grafinn 23 og fór til heljar. En
er hann kvaldist þar, sá hann Lasarus álengdar hjá Abraham.
24 „Faðir Abraham,“ kallaði hann, „miskunnaðu mér! Sendu Lasarus hingað til
þess að dýfa fingri í vatn og kæla tungu mína, því ég kvelst í þessum loga.“
25 En Abraham svaraði: „Sonur, mundu að meðan þú lifðir hafðir þú allt sem þú
þurftir, en Lasarus var allslaus. Hér huggast hann, en þú kvelst. 26 Auk þess er mikið
djúp okkar á milli og þeir sem vilja komast héðan yfir til þín, geta það ekki og enginn
kemst frá ykkur yfir til okkar.“

27 Þá sagði ríki maðurinn: „Ó, faðir Abraham, gerðu þá annað, sendu hann heim
til föður míns 28 – því að ég á fimm bræður og varaðu þá við þessum kvalastað, svo
að þeir lendi ekki hér líka þegar þeir deyja.“
29 Þá svaraði Abraham: „Þeir hafa Biblíuna, hlýði þeir henni.“
30 „Nei, faðir Abraham,“ svaraði ríki maðurinn. „En ef einhver kæmi til þeirra frá
hinum dauðu, þá myndu þeir áreiðanlega snúa sér frá syndum sínum.“
31 En Abraham svaraði: „Ef þeir hlýða ekki orðum Biblíunnar – Móse og
spámönnunum – munu þeir ekki heldur láta sannfærast þótt einhver rísi upp frá
dauðum.“ “

17

1 Jesús sagði við lærisveinana: „Fólk mun halda áfram að falla í synd, en vei þeim
sem því veldur. 2-3 Honum væri betra að láta fleygja sér í sjóinn, með þungan stein
um hálsinn, en skaða sálir smælingjanna. Gætið ykkar!
Ávítaðu bróður þinn, ef hann syndgar, en fyrirgefðu honum, þegar hann iðrast.
4 Geri hann þér rangt til sjö sinnum á dag og komi til þín eftir hvert skipti og biðji
fyrirgefningar, þá fyrirgefðu honum.“

Trú og þakklæti

5 Dag einn sögðu postularnir við Drottin: „Við þurfum að öðlast meiri trú, hvernig
getum við það?“
6 Jesús svaraði: „Ef þið hafið trú á stærð við sinnepskorn, þá er hún nægileg til að
rífa upp mórberjatréð sem þarna stendur og senda það í loftköstum á haf út! Orðum
ykkar yrði þegar í stað hlýtt.
7-9 Þegar vinnumaður kemur inn frá jarðyrkju eða gegningum, þá sest hann ekki
niður til að borða. Hann matreiðir fyrst fyrir húsbónda sinn og ber kvöldverð á borð
fyrir hann, áður en hann fær sér sjálfur. Og honum er ekki þakkað, því að þetta eru
skylduverk hans. 10 Þið eigið ekki heldur að vænta heiðurs fyrir að hlýða mér, því
að þá hafið þið aðeins gert skyldu ykkar.“
11-12 Á leið sinni frá Jerúsalem komu þeir að þorpi á landamærum Galíleu og
Samaríu. Þá sáu þeir tíu holdsveika menn, sem stóðu langt frá, utan við þorpið,
13 og hrópuðu: „Jesú, meistari, miskunnaðu okkur!“
14 Hann leit á þá og sagði: „Farið til prestanna og fáið hjá þeim vottorð um að þið
séuð heilbrigðir.“ Á meðan þeir voru á leiðinni til prestanna, hvarf þeim holdsveikin!
15 Einn þeirra sneri þá aftur til Jesús og hrópaði: „Guði sé lof! Ég er heilbrigður!“
16 Hann fleygði sér á götuna við fætur Jesú og þakkaði honum. Maður þessi var
Samverji, en Gyðingar fyrirlitu þá.
17 Þá spurði Jesús: „Voru þeir ekki tíu sem ég læknaði? Hvar eru hinir níu? 18 Var
þessi útlendingur sá eini sem sneri við til að gefa Guði dýrðina?“
19 Síðan sagði hann við manninn: „Stattu upp og farðu leiðar þinnar, trú þín hefur
læknað þig.“

Verið viðbúnir endurkomu minni

20 Dag einn spurðu farísearnir Jesú: „Hvenær kemur guðsríki?“
„Guðsríki birtist ekki þannig að á því beri,“ svaraði Jesús. 21 „Þið munuð ekki geta
sagt: „Það hófst á þessum stað eða í þessum landshluta“ því að áhrifa guðsríkisins
gætir með manninum.“
22 Síðar ræddi hann þetta við lærisveinana og sagði: „Sá tími mun koma er þið
þráið að hafa mig hjá ykkur, þó ekki sé nema einn dag, en þá verð ég ekki hér.
23 Ykkur munu berast fréttir um að ég sé kominn aftur og sé hér eða þar. Trúið ekki
slíku. Farið ekki að leita mín, 24 því að þegar ég kem, þá verður það engum vafa

undirorpið. Það verður jafn augljóst og þegar elding leiftrar um himininn. 25 En
fyrst verð ég að líða miklar þjáningar og þjóð mín mun hafna mér.
26 Þegar ég kem aftur, verður heimurinn jafn sinnulaus um Guð og hann var á
dögum Nóa. 27 Fólk át og drakk og gifti sig allt til þess dags er Nói gekk inn í örkina.
Eftir það kom flóðið og tortímdi þeim öllum.
28 Það mun verða eins og á dögum Lots: Fólk sinnti sínum daglegu störfum,
át og drakk, keypti og seldi, ræktaði og byggði 29 – allt til þeirrar stundar er Lot
yfirgaf Sódómu. Þá rigndi eldi og brennisteini yfir þá af himni og eyddi þeim öllum.
30 Þannig mun fólk verða önnum kafið við sín daglegu störf er ég kem aftur.
31 Þeir sem úti eru þann dag mega ekki fara inn til að pakka niður. Þeir sem verða
við vinnu á ökrum mega ekki heldur fara heim 32 – munið hvað kom fyrir konu Lots!
33 Sá sem heldur í líf sitt mun glata því, en sá sem fórnar því, mun bjarga því.
34 Þá nótt munu tveir menn sofa í sama rúmi, annar verður tekinn burt en hinn
skilinn eftir. 35-36 Tvær konur munu vinna saman að heimilisstörfum, önnur verður
tekin, hin skilin eftir. Sama er að segja um þá sem vinna hlið við hlið á ökrunum.
Annar verður tekinn, hinn skilinn eftir.“
37 „Hvar verður hann skilinn eftir?“ spurðu lærisveinarnir. „Það verður augljóst
þegar að því kemur,“ svaraði Jesús, „jafn augljóst og það, að þangað sem hræið
liggur munu gammarnir þyrpast.“

18

Þreytist ekki á að biðja

1 Eitt sinn sagði Jesús lærisveinum sínum þessa sögu til að hvetja þá til að gefast
ekki upp að biðja, fyrr en svarið kæmi:
2 „Í borg einni var dómari, sem ekki trúði á Guð, og fyrirleit alla menn. 3 Ekkja,
sem þar bjó, kom oft til hans og bað hann að leita réttar síns gegn manni, sem brotið
hafði gegn henni. 4-5 Í fyrstu gaf dómarinn henni engan gaum, en að lokum fór hún
að fara í taugarnar á honum.
„Ég hræðist hvorki Guð né menn,“ sagði hann við sjálfan sig, „en þessi kona veldur
mér ónæði. Ég ætla að sjá til þess að hún nái rétti sínum, því ég er orðinn leiður á
henni, hún er alltaf að koma.“
6-7 Drottinn sagði: „Haldið þið að Guð láti ekki sitt fólk ná rétti sínum, ef það hrópar
til hans dag og nótt, fyrst hægt er að hafa áhrif á vondan dómara? 8 Jú, áreiðanlega!
Og hann mun svara því fljótt! Spurningin er hve marga trúaða og bænrækna ég finn
þegar ég, Kristur, kem aftur.“
9 Síðan sagði hann þeim, sem stærðu sig af verkum sínum og fyrirlitu aðra,
eftirfarandi sögu:
10 „Tveir menn fóru upp í musterið til að biðjast fyrir. Annar var farísei, en hinn var
skattheimtumaður. 11 Faríseinn bað þannig: „Guð, ég þakka þér að ég er ekki eins
og syndararnir, til dæmis eins og þessi skattheimtumaður! Ég stel aldrei, ég drýgi
ekki hór, 12 ég fasta tvisvar í viku og gef tíund af öllu sem ég vinn mér inn.“
13 Óprúttni skattheimtumaðurinn stóð langt frá og þorði ekki einu sinni að horfa
upp til himins meðan hann bað, heldur barði sér hryggur á brjóst og sagði: „Guð,
vertu mér syndugum líknsamur.“ 14 Ég segi ykkur: Þessi syndari fékk fyrirgefningu,
en ekki faríseinn! Hinir hrokafullu verða niðurlægðir, en auðmjúkum veitt náð.“
15 Dag einn komu mæður með börnin sín til Jesú til að hann snerti þau og blessaði,
en lærisveinarnir skipuðu þeim burt.
16-17 Þá kallaði Jesús börnin til sín og sagði við lærisveinana: „Leyfið börnunum
að koma til mín, en hindrið þau ekki. Guðsríki er fyrir þá sem hafa hjartalag og trú

eins og þessi litlu börn, en sá sem ekki hefur trú eins og þau, mun aldrei þangað komast.“

Ríki maðurinn og vandamál hans

18 Höfðingi nokkur spurði Jesú: „Góði meistari, hvað á ég að gera til að eignast
eilíft líf?“
19 „Veistu hvað þú ert að segja þegar þú kallar mig góðan?“ spurði Jesús. „Aðeins
einn er góður í raun og veru, og það er Guð. 20 Þú þekkir boðorðin: Þú skalt ekki
drýgja hór, þú skalt ekki myrða, ekki stela, ekki ljúga, heiðraðu föður þinn og móður
þína,“
21 Maðurinn svaraði: „Ég hef hlýðnast öllum þessum boðum frá barnæsku.“
22 „Eitt vantar þig enn,“ sagði Jesús, „og það er þetta: Seldu allt sem þú átt, gefðu
fátækum andvirðið og þá muntu eignast fjársjóð á himnum – komdu síðan og fylgdu
mér.“
23 Þegar maðurinn heyrði þetta, fór hann hryggur í burtu, því að hann var mjög
ríkur.
24 Jesús horfði á eftir honum og sagði síðan við lærisveina sína: „Það er erfitt fyrir
hina ríku að komast inn í guðsríki! 25 Það er auðveldara fyrir úlfalda að smjúga
gegnum nálarauga, en fyrir ríkan mann að komast inn í guðsríki.“
26 Þegar lærisveinarnir heyrðu þetta hrópuðu þeir: „Hver getur þá orðið hólpinn,
fyrst það er svona erfitt?“
27 „Guð getur það sem menn geta ekki,“ svaraði Jesús.
28 Þá sagði Pétur: „Við höfum yfirgefið heimili okkar og fylgt þér.“
29 „Já,“ svaraði Jesús, „allir sem yfirgefa heimili, konu, bræður, foreldra eða börn
vegna guðsríkisins, 30 munu fá margföld laun í þessum heimi, auk eilífs lífs í hinum
komandi.“
31 Síðan kallaði hann þá tólf saman og sagði: „Þið vitið að við erum á leiðinni til
Jerúsalem. Þegar þangað kemur, mun allt rætast sem hinir fornu spámenn sögðu
um mig. 32 Ég verð framseldur heiðingjunum, en þeir munu hæða mig og spotta.
Einnig munu þeir hrækja á mig, 33 húðstrýkja og loks lífláta, en á þriðja degi mun
ég rísa upp.“
34 Þeir skildu ekki hvað hann var að segja og fannst það algjör ráðgáta.
35 Þegar þeir nálguðust Jeríkó sat blindur betlari við veginn. 36 Þegar hann heyrði
að mikill mannfjöldi var að nálgast, spurði hann hvað um væri að vera. 37 Honum
var þá sagt að Jesús frá Nasaret væri þar á ferð. 38 Þá fór hann að hrópa í sífellu:
„Jesús, sonur Davíðs, miskunnaðu mér!“
39 Fólkið sem gekk á undan Jesú, reyndi að þagga niður í honum. En þá hrópaði
hann enn hærra: „Sonur Davíðs, miskunna þú mér!“
40 Þegar Jesús kom nær, nam hann staðar og sagði: „Komið með blinda manninn
hingað.“ 41 Síðan spurði Jesús hann: „Hvað viltu að ég geri fyrir þig?“ „Drottinn,“
sagði hann biðjandi, „mig langar að fá sjónina.“
42 „Nú getur þú séð,“ sagði Jesús. „Trú þín hefur læknað þig.“
43 Samstundis fékk maðurinn sjónina og fylgdi Jesú og lofaði Guð. Allir sem þetta
sáu lofuðu Guð.

19

Trúmennska fær sín laun

1 Í Jeríkó bjó maður sem Sakkeus hét. 2 Hann var yfirskattheimtumaður Rómverja
og því mjög ríkur. 3 Þegar Jesús var á leið um borgina reyndi Sakkeus, sem var mjög
lágvaxinn, að sjá Jesú, en hann gat það ekki vegna mannfjöldans. 4 Hann hljóp því
fram fyrir og klifraði upp í mórberjatré, sem stóð við veginn, til að fá góða yfirsýn.

5 Þegar Jesús kom þar að, leit hann upp til Sakkeusar og kallaði: „Sakkeus! Komdu
niður! Ég ætla að heimsækja þig í dag.“
6 Sakkeus varð mjög glaður. Hann flýtti sér niður úr trénu, fullur eftirvæntingar,
og fór með Jesú heim til sín.
7 Þá lét mannfjöldinn óánægju sína í ljós og sagði: „Hví leyfir hann sér að
heimsækja slíkan syndara?“
8 En á meðan stóð Sakkeus frammi fyrir Drottni og sagði: „Herra, héðan í frá ætla
ég að gefa fátækum helming auðæfa minna. Og hafi ég látið einhvern greiða of háa
skatta, þá mun ég refsa sjálfum mér með því að greiða honum fjórfalt aftur.“
9-10 Þá sagði Jesús við hann: „Þetta sýnir, að í dag hefur hjálp Guðs veist þessu
heimili. Þú varst einn hinna týndu sona Abrahams. Ég, Kristur, er kominn til að leita
að hinu týnda og frelsa það.“
11 Þegar Jesús var kominn í námunda við Jerúsalem, sagði hann dæmisögu til að
leiðrétta þá sem héldu að ríki Guðs stæði fyrir dyrum:
12 „Höfðingi, sem bjó í skattlandi einu, var kvaddur til höfuðborgar ríkisins, en
þar átti að krýna hann konung yfir skattlandinu. 13 Áður en hann fór, kallaði hann
saman tíu aðstoðarmenn sína og afhenti hverjum um sig hálfa milljón króna, sem
þeir áttu að versla með meðan hann væri í burtu. 14 Sumum landsmanna var illa við
hann og því sendu þeir honum sjálfstæðisyfirlýsingu. Þeir tóku fram að þeir hefðu
gert byltingu og myndu ekki líta á hann sem konung sinn.
15 Þegar hann kom heim aftur, kallaði hann til sín menn þá sem hann hafði afhent
peningana. Nú vildi hann fá að vita hvernig þeim hefði gengið og hver ágóði hans
yrði.
16 Sá fyrsti sagði frá stórkostlegum gróða – hann hafði tífaldað upphæðina!
17 „Glæsilegt!“ hrópaði konungurinn. „Mér líst vel á þig. Þú hefur reynst trúr í
því litla sem ég fól þér og í staðinn skaltu fá að stjórna tíu borgum.“
18 Næsti maður hafði einnig góða sögu að segja, hann hafði fimmfaldað upphæðina.
19 „Gott!“ sagði húsbóndi hans. „Þú skalt fá að stjórna fimm borgum.“
20-21 En sá þriðji skilaði aðeins sömu upphæð og hann hafði fengið og sagði: „Ég var
hræddur og gætti peninganna vel, því að þú ert ekkert lamb að leika við. Þú tekur
það sem þú átt ekki og hirðir jafnvel uppskeru annarra.“ 22 „Þú ert latur, þorparinn
þinn,“ hreytti konungurinn út úr sér og bætti síðan við: „Er ég harðskeyttur, ha? Já,
það er ég og þannig verð ég einmitt við þig! 23 Hvers vegna lagðir þú þá peningana
ekki í banka svo ég fengi þó einhverja vexti, fyrst þú þekktir mig svona vel?“
24 Síðan sneri hann sér að hinum sem þar stóðu og sagði skipandi: „Takið af honum
peningana og fáið þeim sem græddi mest.“
25 „Já, herra, en er hann ekki þegar búinn að fá nóg?“ spurðu þeir.
26 „Jú,“ svaraði konungurinn, „en sá sem hefur, mun fá enn meira, en sá sem lítið
á, mun missa það fyrr en varir. 27 En varðandi þessa óvini mína sem gerðu uppreisn,
þá náið í þá og takið þá af lífi að mér ásjáandi“.“

Þeir nálgast Jerúsalem

28 Eftir að hafa sagt þessa sögu, hélt Jesús áfram til Jerúsalem og gekk á undan
lærisveinunum. 29 Þegar þeir nálguðust þorpin Betfage og Betaníu á Olíufjallinu,
sendi hann tvo þeirra á undan sér. 30 Hann sagði þeim að fara inn í þorpið, sem var
nær, og þegar þangað kæmi skyldu þeir leita uppi asna í einni götunni. Þetta átti
að vera foli, sem enginn hefði áður komið á bak.
„Leysið hann,“ sagði Jesús, „og komið með hann. 31 Ef einhver spyr hvað þið séuð
að gera, skuluð þið segja: „Herrann þarf hans með.“ “

32 Þeir fóru og fundu asnann eins og Jesús hafði sagt, 33 en meðan þeir voru að leysa
hann, komu eigendurnir og kröfðust skýringar. „Hvað eruð þið að gera?“ spurðu
þeir, „hvers vegna eruð þið að leysa folann okkar?“
34 „Herrann þarf hans með,“ svöruðu lærisveinarnir. 35 Síðan fóru þeir með hann
til Jesú og lögðu yfirhafnir sínar á bak folans, handa Jesú að sitja á. 36-37 Fólkið breiddi
föt sín á veginn framundan. Þegar komið var þangað, sem vegurinn liggur niður
af Olíufjallinu, tók öll fylkingin að hrópa og lofsyngja Guð fyrir öll undursamlegu
kraftaverkin sem Jesús hafði gert.
38 „Guð hefur gefið okkur konung!“ hrópaði fólkið í gleði sinni. „Lengi lifi
konungurinn! Gleðjist þið himnar! Dýrð sé Guði í hæstum himni!“
39 En í hópnum voru nokkrir farísear sem sögðu: „Herra, þú verður að banna
fylgjendum þínum að segja slíka hluti.“
40 Hann svaraði: „Ef þeir þegðu, myndu steinarnir hrópa gleðióp.“ 41 Þegar nær
dró Jerúsalem og Jesús sá borgina, grét hann og sagði: 42 „Ó, ef þú hefðir aðeins
þekkt veg friðarins, en nú er hann hulinn sjónum þínum. 43 Óvinir þínir munu reisa
virki gegn borgarmúrum þínum, umkringja þig og inniloka. 44 Þeir munu eyða þér
og börnum þínum, svo að ekki standi steinn yfir steini – því þú hafnaðir boði Guðs.“

Jesús í musterinu

45 Jesús fór inn í musterið og rak kaupmennina frá borðum sínum 46 og sagði:
„Biblían segir: „Musteri mitt er bænastaður, en þið hafið breytt því í þjófabæli.“
47 Eftir þetta kenndi hann daglega í musterinu.
Æðstu prestarnir, ásamt öðrum trúarleiðtogum og framámönnum þjóðarinnar,
reyndu nú að finna leið til að losna við hann. 48 En þeir fundu enga, því að fólkið leit
á hann sem þjóðhetju – það var sammála öllu sem hann sagði.

20

1 Dag nokkurn var Jesús að kenna og predika í musterinu. Þá lögðu æðstu
prestarnir til atlögu við hann ásamt öðrum trúarleiðtogum og mönnum úr ráðinu.
2 Þeir kröfðust þess að hann segði þeim með hvaða valdi hann hefði rekið
musteriskaupmennina út.
3 „Áður en ég svara ætla ég að spyrja ykkur annarrar spurningar,“ svaraði hann:
4 „Var Jóhannes sendur af Guði eða starfaði hann aðeins í eigin mætti?“
5 Þeir ráðguðust um þetta. „Ef við segjum að boðskapur hans hafi verið frá
himnum, þá erum við fallnir í gildru, því að þá spyr hann: „Hvers vegna trúðuð
þið honum þá ekki?“ 6 Ef við segjum hins vegar að Jóhannes hafi ekki verið sendur
af Guði, þá ræðst múgurinn á okkur, því allir eru vissir um að hann hafi verið
spámaður.“ 7 Að lokum svöruðu þeir: „Við vitum það ekki.“
8 „Þá mun ég ekki heldur svara spurningu ykkar,“ sagði Jesús.
9 Jesús sneri sér aftur að fólkinu og sagði því eftirfarandi sögu: „Maður plantaði
víngarð, leigði hann nokkrum bændum og fór síðan til útlanda, þar sem hann bjó
í nokkur ár. 10 Þegar uppskerutíminn kom, sendi hann einn af mönnum sínum til
búgarðsins til að sækja sinn hluta uppskerunnar. En leigjendurnir börðu hann og
sendu hann tómhentan til baka. 11 Þá sendi hann annan, en sama sagan endurtók
sig: Hann var barinn og auðmýktur og sendur allslaus heim. 12 Sá þriðji var einnig
særður og enn fór á sömu leið. Honum var líka misþyrmt og hann rekinn í burtu.
13 „Hvað á ég að gera“ sagði eigandi víngarðsins við sjálfan sig. „Já, nú veit ég það!
Ég sendi son minn, sem ég elska, þeir munu áreiðanlega sýna honum virðingu.“

14 En þegar leigjendurnir sáu son hans, sögðu þeir: „Nú er tækifærið. Þessi náungi
á að erfa allt landið eftir föður sinn. Komum! Drepum hann, og þá eigum við þetta
allt.“
15 Þeir drógu hann út fyrir víngarðinn og drápu hann.
Hvað haldið þið nú að eigandinn hafi gert? 16 Það skal ég segja ykkur. Hann mun
koma og drepa þá alla og leigja öðrum víngarðinn.“
„Annað eins og þetta getur aldrei gerst,“ mótmæltu áheyrendur.
17 Jesús horfði á þá og sagði: „Hvað á þá Biblían við þegar hún segir: „Steinninn,
sem smiðirnir höfnuðu, var gerður að hornsteini.“ 18 Og hann bætti við: „Hver sá
sem hrasar um þann stein, mun limlestast og þeir sem undir honum verða, munu
sundurkremjast.“
19 Nú vildu æðstu prestarnir og trúarleiðtogarnir handtaka hann á stundinni, því
að þeir skildu að sagan um víngarðsmennina átti við þá. Þeir voru einmitt þessir
forhertu leigjendur í sögunni. En þeir óttuðust að fólkið stofnaði til óeirða ef þeir
tækju hann. Þeir reyndu því að fá hann til að segja eitthvað sem hægt væri að ákæra
hann fyrir til rómverska landstjórans, og fá hann handtekinn.
20 Með þetta í huga sendu þeir til hans njósnara sem þóttust sakleysið uppmálað.
21 Þeir sögðu við Jesú: „Herra, við vitum að þú ert heiðarlegur kennari. Þú segir alltaf
sannleikann og veitir fræðslu um Guð, en hopar ekki fyrir andstæðingum þínum.
22 Segðu okkur nú eitt – er rétt að greiða rómverska keisaranum skatt?“
23 Jesús sá við bragðinu og svaraði: 24 „Sýnið mér mynt. Hvers mynd og nafn er á
henni?“
„Rómverska keisarans,“ svöruðu þeir.
25 Þá sagði Jesús: „Greiðið keisaranum allt sem hans er – og gefið Guði það sem
Guði ber.“
26 Bragðið mistókst. Þeir undruðust svar hans og þögðu.
27-28 Þá komu til hans nokkrir saddúkear. Þeir trúa hvorki á líf eftir dauðann né
upprisu. Þeir sögðu:
„Lög Móse segja að deyi maður barnlaus, þá eigi bróðir hans að kvænast ekkjunni
og börn þeirra skulu teljast börn látna mannsins og bera nafn hans. 29 Við vitum
um sjö bræður. Elsti bróðirinn kvæntist en dó barnlaus. 30 Bróðir hans kvæntist þá
ekkjunni og dó líka barnlaus. 31 Þannig gekk þetta, koll af kolli, þar til allir sjö höfðu
átt konuna, en dáið án þess að eiga börn. 32 Að lokum dó konan líka. 33 Nú spyrjum
við: Hverjum þeirra verður hún gift í upprisunni, fyrst hún giftist þeim öllum?“
34-35 „Hjónabandið er fyrir þá sem lifa á jörðinni,“ svaraði Jesús, „en þeir sem
verðskulda guðsríki ganga ekki í hjónaband við upprisuna, 36 og þeir munu aldrei
deyja. Þeir eru synir Guðs og eru eins og englarnir. Þeir hafa risið upp frá dauðum
til nýs lífs.
37-38 Hvers vegna efist þið um upprisuna? Sjálfur Móse talar um hana. Hann lýsir
því hvernig Guð birtist honum í brennandi runna. Hann talar um að Guð sé „Guð
Abrahams, Guð Ísaks og Guð Jakobs.“ Ef við segjum að Drottinn sé Guð einhvers
manns, þá þýðir það að sá maður er lifandi en ekki dauður! Því Guð er sá sem gefur
lífið.“
39 „Þetta er vel sagt, herra,“ sögðu nokkrir lögvitringar sem þar stóðu. 40 En fleiri
urðu spurningarnar ekki, því þeir þorðu ekki að spyrja hann neins!
41 Nú lagði Jesús spurningu fyrir þá og sagði: „Af hverju segið þið að Kristur sé
afkomandi Davíðs konungs? 42-43 Davíð sagði í Sálmunum: „Guð sagði við minn
Drottin: „Sittu mér til hægri handar, þar til ég legg óvini þína að fótum þér.“ “
44 Hvernig getur Kristur verið hvort tveggja í senn, sonur Davíðs og Drottinn Davíðs?“

45 Síðan sneri hann sér að lærisveinum sínum og sagði við þá, svo að fólkið heyrði:
46 „Gætið ykkar á þessum fræðimönnum! Þeir njóta þess að ganga um göturnar í
fínum fötum og láta fólk hneigja sig fyrir sér. Þeim finnst vænt um heiðurssætin í
samkomuhúsum og hátíðarveislum. 47 En meðan þeir þylja sínar löngu bænir með
helgisvip, eru þeir jafnvel að hugsa upp ráð til að hafa fé af ekkjum. Guð mun því
dæma þessa menn til hinnar þyngstu refsingar.“

21

1 Jesús stóð í musterinu og virti fyrir sér auðmenn sem voru að bera fram gjafir til
musterisins. 2 Þá kom þar að fátæk ekkja sem gaf tvo litla koparpeninga.
3 „Þessi fátæka ekkja hefur gefið meira en allir hinir samanlagt,“ sagði Jesús.
4 „Þeir gáfu smábrot af öllum auðæfum sínum, en hún, fátæklingurinn, gaf allt sem
hún átti.“

Jesús sér fyrir óorðna hluti

5 Nú fóru nokkrir lærisveinanna að tala um fegurð musterisins og höggmyndirnar
á veggjum þess.
6 „Sú stund kemur,“ sagði Jesús, „er allt þetta sem þið nú dáist að verður brotið
niður, svo að ekki mun standa steinn yfir steini, heldur verða þar rústir einar.“
7 „Meistari!“ hrópuðu þeir, „hvenær verður þetta? Verðum við varaðir við?“
8 Jesús svaraði: „Látið engan villa ykkur sýn. Margir munu koma og kalla sig Krist
og segja: „Stundin er komin.“ En trúið þeim ekki! 9 Og þegar þið heyrið um stríð og
byltingar, þá verið ekki hræddir. Satt er það að styrjaldir verða, en endirinn er ekki
þar með kominn. 10 Því að þjóð mun rísa gegn þjóð og ríki gegn ríki. 11 Og miklir
jarðskjálftar, hungursneyð og farsóttir munu verða vítt um heim.
12 En áður en þetta gerist, munu verða miklar ofsóknir. Mín vegna verðið þið
dregnir inn í samkomuhús, fangelsi og fram fyrir konunga og landshöfðingja. 13 Þetta
mun verða til þess að nafn Krists verður kunnugt og vegsamað. 14 Verið því ekki að
hugsa um hvernig þið eigið að svara ákærunum. 15 Því ég mun gefa ykkur rétt orð
að mæla og slíka rökfimi, að mótstöðumenn ykkar munu verða orðlausir! 16 Þeir
sem ykkur standa næst – foreldrar, bræður, ættingjar og vinir – munu svíkja ykkur í
hendur óvina og sumir ykkar verða líflátnir. 17 Þið verðið hataðir af öllum mín vegna
og vegna þess að þið eruð kenndir við mig. 18 En ekkert hár á höfði ykkar skal þó
farast! 19 Með stöðuglyndi munuð þið bjarga sálum ykkar.
20 Þegar þið sjáið Jerúsalem umkringda hersveitum, þá vitið þið að tími
eyðileggingarinnar er nálægur. 21 Þá eiga þeir sem eru í Júdeu að flýja til fjalla. Þeir
sem þá verða í Jerúsalem ættu að reyna að flýja og þeir sem eru utan við borgina
eiga alls ekki að gera tilraun til að fara inn í hana. 22 Þessa daga mun dómi Guðs
verða fullnægt. Orð Biblíunnar, sem skráð voru af hinum fornu spámönnum, munu
vissulega rætast. 23 Þá verða hræðilegir tímar fyrir verðandi mæður og þær sem þá
verða með börn á brjósti. Miklar hörmungar munu dynja yfir þessa þjóð og mikil
reiði blossa upp gegn henni. 24 Fólkið verður stráfellt og sumt tekið til fanga, og sent í
útlegð út um allan heim. Jerúsalem verður sigruð og fótum troðin af heiðingjunum,
þar til yfirráðatími þeirra er liðinn.
25 Þá munu gerast einkennilegir hlutir á himninum – illir fyrirboðar. Fyrirboðar
þessir verða á sólu, tungli og stjörnum, en á jörðinni birtast þeir sem angist
meðal þjóðanna, í vanmætti við brimgný og flóð. 26 Margir munu missa kjarkinn
vegna þeirra skelfilegu atburða sem þeir sjá gerast í heiminum – því jafnvægi
himintunglanna mun raskast. 27 Og þá munu þjóðir jarðarinnar sjá mig, Krist, koma

í skýi með mætti og mikilli dýrð. 28 Þegar þetta tekur að gerast, þá réttið úr ykkur
og lítið upp, því að þá er hjálp ykkar á næsta leiti.“
29 Síðan sagði hann þeim líkingu: „Takið eftir trjánum. 30 Þegar laufin fara að
springa út, þá vitið þið að sumarið er í nánd. 31 Og þegar þið sjáið þessa atburði
gerast, sem ég var að lýsa fyrir ykkur, þá vitið þið á sama hátt að guðsríki er í nánd.
32 Ég segi ykkur satt: Þessi kynslóð mun alls ekki deyja fyrr en allt þetta er komið
fram. 33 En þótt himinn og jörð líði undir lok, munu orð mín standa óhögguð að
eilífu.
34-35 Gætið ykkar! Látið endurkomu mína ekki koma ykkur í opna skjöldu; látið
mig ekki rekast á ykkur eins og alla aðra, andvaralausa, við veisluhöld, drykkjuskap
og niðursokkna í áhyggjur lífsins. 36 Verið á verði og biðjið, að ef mögulegt er, þá
mættuð þið komast hjá þessum hörmungum og standast frammi fyrir mér.“
37-38 Á hverjum degi fór Jesús upp í musterið til að kenna og snemma á morgnana
tók fólkið að hópast þangað til að hlýða á hann. Á kvöldin sneri hann svo aftur, því
að náttstaður hans var á Olíufjallinu.

22

Samsæri gegn Jesú

1 Nú voru páskarnir í nánd. Þeir eru mesta hátíð Gyðinga og þá eru einungis
borðuð ósýrð brauð. 2 Æðstu prestarnir og fræðimennirnir voru að velta því fyrir
sér hvernig þeir gætu ráðið Jesú af dögum. En þeir óttuðust að fólkið svaraði með
því að gera uppreisn.
3 Þegar þetta var fór Satan í Júdas Ískaríot, einn af þeim tólf. 4 Júdas kom að máli
við æðstu prestana og varðstjóra musterisins til að ræða um hvernig hann ætti að
koma Jesú í hendur þeirra. 5 Þeir urðu glaðir þegar þeir heyrðu að hann væri fús
að hjálpa þeim og hétu honum launum. 6 Upp frá þessu beið Júdas eftir hentugu
tækifæri til að handtaka Jesú í kyrrþey þegar fólkið væri hvergi nærri.

Páskamáltíðin undirbúin

7 Dagurinn fyrir páska rann upp – dagur ósýrðu brauðanna – en þá átti að slátra
páskalambinu og borða það með ósýrða brauðinu. 8 Jesús sendi Pétur og Jóhannes
af stað til að finna húsnæði þar sem þeir gætu undirbúið páskamáltíðina.
9 „Hvert viltu að við förum?“ spurðu þeir.
10 „Þegar þið komið inn í Jerúsalem,“ svaraði Jesús, „mun mæta ykkur maður sem
ber vatnskrús. Fylgið honum eftir þangað sem hann fer 11 og segið húsráðanda þar:
„Við erum með skilaboð frá meistara okkar, um að þú sýnir okkur herbergið þar
sem hann geti snætt páskamáltíðina með lærisveinum sínum.“ 12 Þá mun hann fara
með ykkur upp í stórt herbergi sem okkur er ætlað. Það er staðurinn. Farið nú og
undirbúið máltíðina.“
13 Þeir fóru til borgarinnar og fundu allt eins og Jesús hafði sagt og undirbjuggu
páskamáltíðina.

Síðasta máltíðin

14 Á tilsettum tíma kom Jesús og settist til borðs og postularnir með honum.
15 Hann sagði: „Ég hef innilega þráð að neyta þessarar páskamáltíðar með ykkur
áður en ég líð, 16 því að það segi ég ykkur að ég mun ekki neyta hennar aftur, fyrr
en hún fullkomnast í guðsríki.“
17 Þá tók Jesús bikar, flutti þakkarbæn og sagði: „Takið þetta og skiptið því á milli
ykkar. 18 Ég mun ekki drekka vín á ný fyrr en guðsríki er komið.“

19 Og hann tók brauð, þakkaði Guði og braut það í sundur, fékk þeim og sagði:
„Þetta er líkami minn, sem fyrir ykkur er gefinn, gerið þetta í mína minningu.“
20 Á sama hátt tók hann bikarinn eftir kvöldmáltíðina og mælti: „Þessi bikar er
hinn nýi sáttmáli í mínu blóði sem fyrir ykkur er úthellt. 21 Sá er svíkur mig, situr
hér til borðs með mér. 22 Að vísu verð ég að deyja, það er liður í áætlun Guðs, en
vei þeim manni sem veldur því að ég verð framseldur.“
23 Þá fóru lærisveinarnir að þrátta sín á milli um það hver þeirra gæti fengið sig
til slíks, 24 og líka um það hver þeirra gæti talist mestur.
25 Þá sagði Jesús: „Konungar þjóðanna drottna yfir þeim og þeir sem láta menn
kenna á valdi sínu eru nefndir velgjörðamenn.
26 En meðal ykkar er sá mestur sem þjónar hinum. 27 Í heiminum er það foringinn
sem situr við borðið og þjónar hans ganga um beina. En hjá okkur er þetta öðruvísi.
Ég þjóna ykkur. 28 Þið hafið ekki brugðist mér þennan erfiða tíma. 29 En eins og
faðir minn hefur gefið mér ríki sitt, eins gef ég ykkur það svo að þið getið 30 etið og
drukkið við borð mitt í ríki mínu. Þið munuð sitja í hásætum og dæma hinar tólf
ættkvíslir Ísraels.
31 Símon, Símon, Satan krafðist þín til að sigta þig eins og hveiti, 32 en ég hef beðið
þess að trú þína þrjóti ekki að fullu og öllu. Styrk þú bræður þína þegar þú hefur
iðrast og snúið aftur til mín.“
33 Símon svaraði: „Drottinn, ég er reiðubúinn að fara með þér í fangelsi og jafnvel
deyja með þér.“ 34 „Pétur,“ svaraði Jesús, „ég skal segja þér nokkuð. Haninn mun
ekki gala í dag fyrr en þú hefur þrisvar neitað því að þú þekkir mig.“
35 Og Jesús hélt áfram og sagði: „Þegar ég sendi ykkur í predikunarferðir,
peningalausa, nestislausa og án þess að þið hefðuð skó til skiptanna, skorti ykkur
þá nokkuð?“
„Nei, ekkert,“ svöruðu þeir.
36 „En núna“ sagði hann, „skuluð þið taka með ykkur nestispoka, ef þið eigið, og
peninga. Ef þið eigið ekkert sverð, þá seljið jafnvel fötin ykkar til að geta keypt sverð.
37 Þetta segi ég, því að nú er þessi spádómur að rætast: „Hann mun dæmdur sem
afbrotamaður.“ Allt sem spámennirnir skrifuðu um mig mun rætast.“
38 „Meistari“ svöruðu þeir, „við höfum hérna tvö sverð.“
„Það er nóg,“ svaraði hann.

Jesús handtekinn

39 Síðan yfirgaf Jesús loftherbergið í fylgd lærisveinanna og fór eftir venju út til
Olíufjallsins. 40 Þegar þangað kom sagði hann: „Biðjið Guð að þið fallið ekki í
freistni.“
41-42 Hann fór spölkorn frá þeim, kraup niður og bað: „Faðir, ef þú vilt, þá taktu
þennan bikar frá mér. Verði þó ekki minn vilji, heldur þinn.“ 43 Þá birtist honum
engill af himni sem styrkti hann. 44 Því að hann var í slíkri dauðans angist að sviti
hans varð eins og blóðdropar sem féllu á jörðina og bæn hans varð enn ákafari. 45 Að
lokum stóð hann upp, gekk til lærisveinanna og fann þá sofandi. Þeir höfðu sofnað
af þreytu og hryggð.
46 „Hví sofið þið?“ spurði hann, „Rísið upp og biðjið þess að þið fallið ekki fyrir
freistingunni.“
47 Hann hafði ekki sleppt orðinu, er hóp manna bar þar að. Fremstur gekk Júdas,
einn postulanna. Hann gekk til Jesú og kyssti hann vingjarnlega á kinnina.
48 Jesús sagði við hann: „Júdas, svíkur þú mig með kossi.“

49 Þegar lærisveinarnir ellefu skildu hvað um var að vera, hrópuðu þeir: „Meistari,
eigum við að berjast? Við tókum sverðin með okkur.“ 50 Einn þeirra brá sverði og hjó
hægra eyrað af þjóni æðsta prestsins.
51 En Jesús sagði: „Sýnið enga frekari mótstöðu.“ Síðan snerti hann sárið og
læknaði eyrað. 52 Jesús sneri sér nú að æðstu prestunum, varðforingjum musterisins
og trúarleiðtogum, sem fremstir stóðu, og spurði: „Er ég þá ræningi? Hvers vegna
komið þið með sverð og kylfur til að handsama mig? 53 Af hverju handtókuð þið mig
ekki í musterinu? Þar var ég daglega. En þetta er ykkar tími og vald myrkraaflanna.“

Pétur neitar því að hafa þekkt Jesú

54 Þá gripu þeir Jesú og leiddu til bústaðar æðsta prestsins. Pétur fylgdi í humátt
á eftir. 55 Hermennirnir kveiktu bál í húsagarðinum og settust umhverfis það til að
hlýja sér, en Pétur smeygði sér inn í hópinn svo lítið bar á.
56 Við bjarmann frá eldinum tók ein þjónustustúlkan eftir honum og gaf honum
nánar gætur. Loks sagði hún: „Þessi maður var með Jesú.“
57 „Nei, kona góð,“ svaraði Pétur, „þann mann þekki ég alls ekki.“
58 Stuttu seinna tók einhver annar eftir honum og sagði: „Þú hlýtur að vera einn
af þeim.“
„Nei, herra minn, það er ég ekki,“ svaraði Pétur.
59 Um það bil klukkustundu síðar fullyrti enn einn þetta og sagði: „Ég veit að þessi
maður er einn af lærisveinum Jesú, því að þeir eru báðir frá Galíleu.“
60 „Góði maður“ svaraði Pétur, „ég skil bara alls ekki hvað þú ert að tala um.“ En
áður en hann hafði sleppt orðinu gól hani.
61 Á sömu stundu sneri Jesús sér við og leit til Péturs. Þá minntist Pétur orða Jesú:
„Áður en haninn galar í dag, muntu þrisvar afneita mér.“ 62 Þá gekk Pétur út fyrir
og grét sárt.
63-64 Verðirnir sem gættu Jesú, tóku nú að hæða hann. Þeir bundu fyrir augu hans,
slógu hann með hnefunum og spurðu: „Hver sló þig núna, spámaður?“ 65 Síðan
smánuðu þeir hann á allan hátt.
66 Í morgunsárið kom hæstiréttur Gyðinga saman. Í honum voru meðal annars
æðstu prestarnir og aðrir trúarleiðtogar þjóðarinnar. Jesús var nú leiddur fram
fyrir þetta ráð 67-68 og spurður hvort hann héldi því fram að hann væri Kristur.
„Þó ég segi ykkur það“ svaraði hann, „þá trúið þið mér ekki og munuð ekki heldur
leyfa mér að flytja mál mitt. 69 En innan skamms mun ég, Kristur, setjast í hásæti við
hlið almáttugs Guðs.“
70 „Með þessu ertu að fullyrða að þú sért sonur Guðs,“ hrópuðu þeir.
„Já“ svaraði hann, „ég er hann.“
71 „Við þurfum ekki fleiri vitni!“ æptu þeir. „Við höfum sjálfir heyrt hann segja
það.“

23

Jesús sakfelldur og dæmdur

1 Síðan lagði allt ráðið af stað með Jesú til Pílatusar landstjóra. 2 Er þangað kom,
byrjuðu þeir strax að ákæra hann: „Þessi maður var að leiða þjóðina afvega. Hann
segir að enginn eigi að borga skatta til rómversku yfirvaldanna og sjálfur segist hann
vera Kristur konungurinn.“
3 „Ert þú Kristur – konungur þeirra?“ spurði Pílatus.
„Já,“ svaraði Jesús, „það er eins og þú segir.“

4 Þá sneri Pílatus sér að æðstu prestunum og mannfjöldanum og sagði: „Ég finn
alls enga sök hjá honum.“
5 Þá æstust þeir um allan helming og sögðu: „Hann æsir til andófs gegn
yfirvöldunum hvar sem hann fer, um allt skattlandið, allt frá Galíleu þar sem hann
byrjaði og hingað til Jerúsalem.“
6 „Er hann frá Galíleu?“ spurði Pílatus.
7 Þegar þeir játuðu því, sagði hann þeim að fara með Jesú til Heródesar konungs,
því að Galílea væri lögsagnarumdæmi hans. Og þannig vildi til að Heródes var
staddur í Jerúsalem um þetta leyti. 8 Heródesi þótti gaman að fá tækifæri til að
sjá Jesú, því að hann hafði heyrt margt um hann og vonaðist til að sjá hann gera
kraftaverk.
9 Hann spurði Jesú fjölmargra spurninga, en fékk ekkert svar. 10 Á meðan stóðu
æðstu prestarnir og hinir trúarleiðtogarnir þar hjá og ákærðu hann harðlega.
11 Síðan tóku Heródes og hermenn hans að hæða Jesú og spotta. Þeir klæddu hann
í konunglega skikkju og sendu hann síðan aftur til Pílatusar. 12 Þennan dag urðu
Heródes og Pílatus vinir – en áður höfðu þeir verið svarnir óvinir.
13 Nú kallaði Pílatus saman æðstu prestana og leiðtoga Gyðinganna, ásamt fólkinu
14 og kunngjörði úrskurð sinn:
„Þið komuð hingað með þennan mann og ákærðuð hann fyrir að stjórna uppreisn
gegn rómversku yfirvöldunum. Ég hef rannsakað mál hans gaumgæfilega og komist
að þeirri niðurstöðu að hann sé saklaus. 15 Heródes er mér sammála og hann sendi
hann aftur til okkar. Þessi maður hefur ekkert gert sem dauða er vert. 16-17 Ég ætla
því að láta húðstrýkja hann og sleppa honum síðan, enda er venja að náða einn
fanga á páskunum.“
18 Þá kvað við hávært óp frá mannþyrpingunni – allir hrópuðu sem einn maður:
„Burt með hann! Krossfestu hann! En slepptu Barrabasi.“ 19 (Barrabas sat í fangelsi
fyrir að vekja uppþot í Jerúsalem gegn yfirvöldunum og fyrir manndráp.) 20 Pílatus
reyndi nú að sannfæra þá, því að hann vildi sleppa Jesú 21 en þeir hrópuðu á móti:
„Krossfestu hann! Krossfestu hann!“
22 Enn einu sinni – í þriðja sinn – spurði Pílatus ákveðinn: „Hvers vegna? Hvaða
glæp hefur hann drýgt? Ég sé enga ástæðu til að dæma hann til dauða. Ég ætla því
að láta húðstrýkja hann og sleppa honum síðan.“ 23 Þá heimtuðu þeir aftur að Jesús
yrði krossfestur og urðu hróp þeirra svo hávær að þau yfirgnæfðu allt annað.
24 Þá dæmdi Pílatus Jesú til dauða, eins og fólkið krafðist, 25 en sleppti Barrabasi
samkvæmt ósk þess – manninum sem sat í fangelsi fyrir óeirðir og manndráp. Síðan
afhenti hann þeim Jesú, svo að þeir gætu gert við hann það sem þeir vildu.
26 Þegar hópurinn var lagður af stað með Jesú til aftökustaðarins, var maður sem
var að koma utan úr sveit, Símon frá Kýrene, þvingaður til að bera kross hans.
27 Mikill mannfjöldi fylgdi á eftir, þar á meðal margar grátandi konur.
28 Jesús sneri sér við og sagði við þær: „Jerúsalemdætur, þið skuluð ekki gráta
mín vegna, heldur vegna ykkar sjálfra og barna ykkar. 29 Þeir dagar munu koma er
barnlausar konur verða taldar heppnar. 30 Þá munu menn biðja fjöllin um að hrynja
yfir sig og hæðirnar að hylja sig, 31 því að ef þetta er gert við mig, hið lifandi tré,
hvernig mun þá fara fyrir ykkur.“

Jesús deyr á krossi

32-33 Ásamt Jesú voru tveir afbrotamenn leiddir til aftökustaðarins sem hét
„Hauskúpa“. Þar voru þeir allir krossfestir, Jesús í miðið, en hinir tveir sinn til
hvorrar handar.
34 Þá sagði Jesús: „Faðir, fyrirgef þeim, því þeir vita ekki hvað þeir gera.“

Hermennirnir köstuðu nú hlutkesti um föt Jesú, eina flík í senn. 35 Fólkið stóð og
fylgdist með, en leiðtogar þjóðarinnar gerðu gys að honum og sögðu: „Hann gat
hjálpað öðrum, en nú ætti hann að hjálpa sjálfum sér og sanna með því að hann sé
í raun og veru Kristur, útvalinn konungur Guðs.“
36 Hermennirnir hæddu hann líka með því að rétta honum súrt vín að drekka.
37 Þeir hrópuðu: „Ef þú ert konungur Gyðinga, bjargaðu þá sjálfum þér.“
38 Fyrir ofan hann var neglt spjald á krossinn. Þar stóð: „Þessi er konungur
Gyðinga.“ 39 Annar afbrotamannanna, sem hékk við hlið hans, sendi honum
háðsglósu og sagði: „Svo þú ert Kristur, er það ekki? Sannaðu það þá með því
að bjarga sjálfum þér – og okkur.“
40-41 Hinn glæpamaðurinn mótmælti þeim fyrri og sagði: „Óttastu ekki einu sinni
Guð á dauðastundinni? Við höfum unnið til þessarar þungu refsingar, en þessi
maður hefur ekkert rangt aðhafst.“ 42 Síðan sneri hann sér að Jesú og sagði: „Jesú,
minnstu mín þegar þú kemur í ríki þitt.“
43 Jesús svaraði: „Ég lofa þér því, að í dag skaltu vera með mér í Paradís.“
44 Nú var komið hádegi, en þá varð dimmt um allt landið fram til klukkan þrjú,
45 því að sólin myrkvaðist. Þá gerðist það að fortjaldið í musterinu rifnaði í tvennt.
46 Þá hrópaði Jesús: „Faðir, í þínar hendur fel ég anda minn,“ og að svo mæltu dó
hann.
47 Þegar rómverski herforinginn, sem stjórnaði aftökunum, sá hvað gerðist, varð
hann hræddur og sagði: „Ég er viss um að þessi maður hefur verið saklaus.“
48 Þegar fólkið, sem kom til að fylgjast með krossfestingunni, sá að Jesús var dáinn,
fór það heim harmi slegið. 49 Meðan þetta gerðist, stóðu vinir Jesú og konurnar, sem
fylgt höfðu honum frá Galíleu, álengdar og fylgdust með.

Jesús lagður í gröf

50-52 Maður nokkur frá Arímaþeu, Jósef að nafni, kunnur ráðherra, fór til Pílatusar
og bað um líkama Jesú. Hann var guðrækinn maður, sem vænti komu Krists og hafði
verið ósammála hinum um hvað gera skyldi við Jesú. 53 Hann tók því líkama Jesú
niður af krossinum og vafði í léreftsdúk og lagði síðan í nýja gröf sem höggvin hafði
verið í klett. 54 Þetta gerðist síðdegis á föstudegi, aðfangadegi páska, á sama tíma
og fólk var að undirbúa hátíðina.
55 Konurnar sáu er líkaminn var tekinn niður og fylgdust með þegar hann var
lagður í gröfina. 56 Síðan fóru þær heim og tilreiddu kryddjurtir og smyrsl til að
smyrja hann með.
Í þann mund er þær höfðu lokið verki sínu, gekk hátíðin í garð. Þær héldu kyrru
fyrir það kvöld og næsta dag, eins og krafist var í lögunum.

24

„Hann er upprisinn“

1 Mjög snemma á sunnudagsmorgni fóru konurnar með smyrslin til grafarinnar.
2 Þá sáu þær að stóra steininum, sem var fyrir grafardyrunum, hafði verið velt frá.
3 Þær fóru inn í gröfina og sáu að líkami Drottins Jesú var horfinn.
4 Þær skildu ekkert í þessu og reyndu að ímynda sér hvað orðið hefði um hann.
En skyndilega birtust tveir menn hjá þeim, í skínandi hvítum klæðum, svo að þær
fengu ofbirtu í augun. 5 Þær urðu skelfingu lostnar, hneigðu sig og huldu andlit sín.
Mennirnir spurðu: „Hvers vegna leitið þið hans sem er lifandi, meðal hinna dauðu?
6-7 Hann er ekki hér. Hann er upprisinn! Munið þið ekki hvað hann sagði við ykkur
í Galíleu. Að Kristur yrði svikinn í hendur vondra manna, sem myndu krossfesta
hann, en eftir það mundi hann rísa upp á þriðja degi.“

8 Þá minntust þær orða hans 9 og flýttu sér aftur til Jerúsalem til að segja
lærisveinunum ellefu – og öllum hinum – hvað gerst hafði. 10 Konurnar sem fóru
til grafarinnar voru þær María Magdalena, Jóhanna, María móðir Jakobs og nokkrar
aðrar. 11 En lærisveinarnir trúðu ekki frásögn þeirra.

12 Samt sem áður hljóp Pétur út að gröfinni til að athuga þetta. Hann nam staðar
úti fyrir gröfinni og leit inn, en sá ekkert nema léreftsdúkinn. Pétur varð mjög
undrandi og fór aftur heim.

13 Þennan sama sunnudag fóru tveir af fylgjendum Jesú gangandi til þorpsins
Emmaus, sem er rúma 12 kílómetra frá Jerúsalem. 14 Á leiðinni ræddu þeir saman
um atburði þessa. 15 Þá kom Jesús sjálfur til þeirra og slóst í för með þeim, 16 en
þeir þekktu hann ekki (– það var eins og Guð héldi því leyndu fyrir þeim).

17 „Um hvað eruð þið að tala, svona áhyggjufullir?“ spurði Jesús.

Þeir námu staðar rétt sem snöggvast, daprir á svip. 18 Kleófas, annar þeirra, varð
fyrir svörum og sagði: „Þú hlýtur að vera eini maðurinn í Jerúsalem, sem ekki hefur
heyrt um hina hræðilegu atburði sem þar hafa gerst undanfarna daga.“

19 „Hvað þá?“ spurði Jesús.

„Jú, þetta með Jesú, manninn frá Nasaret,“ sögðu þeir. „Hann var spámaður,
sem gerði ótrúleg kraftaverk, og frábær kennari. Hann var virtur bæði af Guði
og mönnum. 20 En æðstu prestarnir og leiðtogar þjóðar okkar handtóku hann og
framseldu rómversku yfirvöldunum, sem dæmdu hann til dauða og krossfestu hann.
21 Við héldum að hann væri Kristur og að hann hefði komið til að bjarga Ísrael.

Þetta gerðist fyrir þrem dögum, 22-23 en nú snemma í morgun fóru nokkrar konur
úr hópi okkar, fylgjenda hans, út að gröfinni. Komu síðan aftur með þær furðulegu
fréttir að líkami hans væri horfinn og að þær hefðu séð engla, sem sögðu að hann
væri á lífi! 24 Sumir okkar hlupu þangað til að gá að því og það reyndist rétt – líkami
Jesú var horfinn eins og konurnar höfðu sagt.“

25 Þá sagði Jesús: „Æ, skelfing eruð þið heimskir og tregir! Hvers vegna eigið þið
svona erfitt með að trúa því sem Biblían segir? 26 Sögðu spámennirnir það ekki
greinilega fyrir að Kristur yrði að þjást á þennan hátt, áður en hann gengi inn í dýrð
sína?“

27 Síðan vitnaði Jesús í hvert spámannaritið á fætur öðru. Hann byrjaði á fyrstu
Mósebók og svo áfram í gegnum Gamla testamentið og útskýrði fyrir þeim hvað þar
væri sagt um hann sjálfan.

28 Nú var stutt eftir á leiðarenda. Jesús lét sem hann ætlaði lengra, 29 en þeir
margbáðu hann að gista hjá sér, því það var orðið framorðið. Hann lét undan og fór
með þeim.

30 Þeir settust niður til að borða og Jesús flutti þakkarbæn yfir matnum. Síðan tók
hann brauð, braut það og rétti þeim. 31 Þá var eins og augu þeirra opnuðust og þeir
þekktu hann. En þá hvarf hann þeim sýnum. 32 Þeir tóku að ræða saman um hve
vel þeim hefði liðið meðan hann talaði við þá úti á veginum og útskýrði fyrir þeim
Biblíuna. 33-34 Og þeir biðu ekki boðanna, en lögðu af stað aftur til Jerúsalem. Þar
fögnuðu postularnir ellefu þeim og aðrir vinir Jesú, með þessum orðum: „Drottinn
er sannarlega upprisinn! Hann hefur birst Pétri.“

35 Lærisveinarnir tveir frá Emmaus sögðu þeim þá hvernig Jesús hafði birst þeim
er þeir voru á leiðinni og hvernig þeir hefðu þekkt hann þegar hann braut brauðið.

36 Allt í einu, meðan þeir voru að tala um þetta, stóð Jesús sjálfur mitt á meðal
þeirra, heilsaði þeim og sagði: „Friður sé með ykkur.“

37 Lærisveinarnir urðu skelfingu lostnir og héldu að þeir sæju vofu!

38 „Hvers vegna eruð þið hræddir?“ spurði hann. „Hvers vegna efist þið um að
þetta sé ég? 39 Lítið á hendur mínar og fætur. Þið sjáið það sjálfir að þetta er ég.
Komið við mig og gangið úr skugga um að ég er ekki vofa. Vofur hafa ekki líkama
eins og þið sjáið mig hafa.“ 40 Meðan hann var að tala, rétti hann út hendur sínar,
svo að þeir gætu séð naglaförin, og hann sýndi þeim einnig særða fæturna.
41 Þarna stóðu þeir og vissu ekki hverju þeir ættu að trúa. Þeir voru í senn fullir
gleði og efasemda. „Hafið þið nokkuð að borða?“ spurði Jesús.
42 Þeir réttu honum stykki af steiktum fiski, 43 Sem hann neytti fyrir augum þeirra.
44 Hann sagði: „Munið þið ekki að þegar ég var með ykkur, þá sagði ég ykkur að allt,
sem skrifað væri um mig af Móse, spámönnunum og í Sálmunum, yrði að rætast.“
45 Síðan opnaði hann hjörtu þeirra til að þeir gætu skilið þessa staði í Biblíunni,
46 og sagði svo: „Fyrir löngu var ritað að Kristur yrði að líða og deyja og rísa síðan
upp frá dauðum á þriðja degi, 47 og að svohljóðandi gleðiboðskapur ætti að berast
frá Jerúsalem út til allra þjóða: Allir þeir sem iðrast og snúa sér til mín, munu fá
fyrirgefningu syndanna. 48 Þið hafið séð þessa spádóma rætast.
49 Ég mun senda heilagan anda yfir ykkur, eins og faðir minn lofaði. Segið engum
frá þessu enn sem komið er, en bíðið hérna í borginni þar til heilagur andi kemur og
fyllir ykkur krafti frá Guði.“
50 Eftir þetta fór Jesús með þá út að veginum, sem liggur til Betaníu, og þar lyfti
hann höndum sínum til himins og blessaði þá. 51 En meðan hann var að blessa þá,
hvarf hann sjónum þeirra og fór til himna.
52 Lærisveinarnir tilbáðu hann og sneru aftur til Jerúsalem gagnteknir fögnuði.
53 Þeir héldu sig síðan stöðugt í musterinu og lofuðu Guð.

Jóhannes

Ljós í myrkrinu

1 Í upphafi, áður en nokkuð varð til, var Kristur hjá Guði. 2 Hann hefur verið frá
upphafi og sjálfur er hann Guð. 3 Allt var skapað vegna hans og án hans varð ekkert
til sem til er orðið. 4 Í honum er eilíft líf, og þetta líf er ljós fyrir alla menn. 5 Líf
hans er ljósið sem skín í myrkrinu en myrkrið vill ekkert með það hafa.
6-7 Guð sendi Jóhannes skírara til að vitna um að Jesús Kristur væri hið sanna ljós.
8 Ekki var Jóhannes ljósið, heldur átti hann að vitna um það. 9 Seinna kom sá sem er
hið sanna ljós, og hann vill lýsa upp líf sérhvers manns sem fæðist í þennan heim.
10 Hann var í heiminum og heimurinn varð til hans vegna, en samt þekkti
heimurinn hann ekki. 11-12 Honum var jafnvel hafnað í sínu eigin landi og af eigin
þjóð – Gyðingum. Fáir tóku við honum, en öllum þeim sem það gerðu gaf hann
rétt og kraft til að verða Guðs börn – þeim sem treystu því að hann gæti frelsað þá.
13 Þeir, sem þannig trúa á hann, endurfæðast! Það er ekki líkamleg endurfæðing
– afleiðing mannlegra hvata eða áforma – heldur andleg fæðing og samkvæmt vilja
Guðs.
14 Kristur fæddist sem maður og bjó hér á jörðinni meðal okkar, fullur náðar og
sannleika. Við sáum dýrð hans – dýrð eingetins sonar hins himneska föður.

Jóhannes bendir á Jesú

15 Jóhannes benti fólkinu á hann og sagði: „Sá mun koma sem mér er æðri
og var löngu á undan mér.“ 16 Öll höfum við notið miskunnar hans og kærleika,
náðar á náð ofan. 17 Móse flutti okkur lögmálið með öllum þess ströngu kröfum og
afdráttarlausa réttlæti, en náðin og sannleikurinn kom með Jesú Kristi. 18 Enginn
hefur nokkurn tíma séð Guð en einkasonur hans, sem stendur næst föðurnum, hefur
kennt okkur að þekkja hann.
19 Leiðtogar Gyðinga sendu nú presta og musterisþjóna frá Jerúsalem til að spyrja
Jóhannes hvort hann væri Kristur, konungur Ísraels.
20 En því neitaði Jóhannes afdráttarlaust og sagði: „Ég er ekki Kristur.“
21 „Hver ertu þá?“ spurðu þeir, „ertu Elía?“
„Nei,“ svaraði hann.
„Ertu spámaðurinn?“
„Nei.“
22 „Hver þá? Segðu okkur það, svo við getum svarað þeim sem sendu okkur. Hvað
viltu segja um sjálfan þig?“
23 Hann svaraði: „Ég er rödd sem hrópar: „Búið ykkur undir komu Drottins!“ “
24-25 Þeir sem sendir voru frá faríseunum spurðu þá: „Fyrst þú ert hvorki Kristur,
Elía né spámaðurinn, hvaða rétt hefur þú þá til að skíra?“
26 „Ég skíri aðeins með vatni,“ svaraði Jóhannes, „en hér á meðal okkar er sá sem
þið þekkið ekki. 27 Hann mun brátt hefja starf sitt. Ég er ekki einu sinni verður þess
að vera þræll hans.“
28 Þetta gerðist hjá Betaníu, þorpi austan við ána Jórdan, þar sem Jóhannes var
að skíra.
29 Daginn eftir sá Jóhannes Jesú koma gangandi í átt til sín. „Sjáið!“ sagði Jóhannes,
„þarna er Guðs lambið sem tekur burt synd heimsins! 30 Ég átti við hann þegar ég
sagði: „Sá mun koma sem mér er æðri og var á undan mér.“ 31 En ég vissi ekki að

þetta væri hann. Mitt hlutverk er að skíra með vatni og benda Ísraelsþjóðinni á hann.“
32 Síðan sagði Jóhannes að hann hefði séð heilagan anda stíga niður af himni eins
og dúfu og hvíla yfir honum.
33 „Ég vissi ekki að þetta væri hann,“ sagði Jóhannes aftur, „en þegar Guð sendi
mig til að skíra sagði hann: „Þegar þú sérð heilagan anda koma niður og setjast á
einhvern – þá er það sá sem þú leitar að. Hann mun skíra með heilögum anda.“
34 Þetta sá ég gerast núna á þessum manni og því segi ég: Hann er sonur Guðs.“

Jesús kallar til sín lærisveina

35 Daginn eftir var Jóhannes á sama stað ásamt tveim lærisveina sinna 36 og var
Jesús þar aftur á gangi. Jóhannes horfði á hann og sagði: „Sjáið! Þarna er Guðs
lambið!“
37 Lærisveinarnir tveir fóru þá á eftir Jesú.
38 Jesús leit við, sá þá koma og spurði: „Hvað viljið þið?“
„Herra,“ svöruðu þeir, „hvar býrðu?“
39 „Komið og þá sjáið þið það,“ svaraði hann. Síðan fóru þeir með honum þangað
sem hann dvaldist og voru hjá honum frá því um fjögurleytið til kvölds. 40 Annar
þessara manna var Andrés, bróðir Símonar Péturs.
41 Andrés fer nú að finna bróður sinn, Símon, og segir: „Við höfum fundið Krist!“
42 Og hann fór með hann til Jesú.
Jesús leit á hann og sagði: „Þú ert Símon Jónasson, en nú skalt þú kallast Pétur, –
kletturinn!“
43 Daginn eftir ákvað Jesús að fara til Galíleu. Þá hitti hann Filippus og sagði við
hann: „Fylg þú mér.“
44 Filippus var frá Betsaída, heimabæ Andrésar og Péturs.
45 Filippus fór að finna Natanael og sagði við hann: „Við höfum fundið Krist –
þann sem Móse og spámennirnir töluðu um! Hann heitir Jesús Jósefsson og er frá
Nasaret.“
46 „Nasaret!“ hrópaði Natanael. „Getur nokkuð gott komið þaðan?“
„Komdu og sjáðu sjálfur,“ svaraði Filippus ákveðinn.
47 Þegar þeir komu þangað sagði Jesús: „Hér kemur ósvikinn Ísraelsmaður.“
48 „Hvaðan þekkir þú mig?“ spurði Natanael.
„Ég sá þig undir fíkjutrénu, áður en Filippus kallaði á þig,“ svaraði Jesús.
49 „Herra! Þú ert sonur Guðs! – konungur Ísraels!“ sagði Natanael.
50 „Trúir þú bara vegna þess að ég sagðist hafa séð þig undir fíkjutrénu?“ spurði
Jesús. „Þú skalt sjá það sem meira er. 51 Þú munt jafnvel sjá himininn opinn og engla
Guðs stíga upp og niður frammi fyrir mér.“

2

Brúðkaupið í Kana

1 Tveim dögum síðar var móðir Jesú boðin í brúðkaup til bæjarins Kana í Galíleu.
2 Jesús var einnig boðinn, ásamt lærisveinum sínum. 3 Meðan á veislunni stóð
kláraðist vínið. Móðir Jesú gekk þá til hans og sagði honum þessi vandræði.
4 „Ég get ekki hjálpað þér núna,“ sagði hann, „minn tími er enn ekki kominn.“ 5 En
móðir hans sagði við þjónana: „Gerið allt eins og hann segir ykkur.“
6 Þarna stóðu sex steinker, sem notuð voru við ákveðna trúarsiði, og tók hvert
þeirra um hundrað lítra.
7-8 Jesús sagði nú þjónunum að fylla þau af vatni. Að því búnu sagði hann: „Takið
nú smásopa af þessu og færið veislustjóranum.“

9 Þegar veislustjórinn bragðaði á vatninu, sem nú var orðið að víni, varð hann
undrandi því hann vissi ekki hvaðan það var komið (þótt þjónarnir vissu það). Hann
kallaði þá á brúðgumann.
10 „Þetta er frábært vín!“ sagði hann. „En þú ert ekki eins og aðrir. Flestir bera
fyrst fram besta vínið, en þegar menn eru orðnir ölvaðir og kæra sig ekki um meira,
þá eru teknar fram ódýru tegundirnar. Þú hefur hins vegar geymt það besta þar til
síðast.“
11 Þetta fyrsta kraftaverk sitt gerði Jesús í Kana í Galíleu og opinberaði með því
dýrð sína. Það varð til þess að lærisveinarnir trúðu að hann væri Kristur.
12 Eftir brúðkaupið fór Jesús til Kapernaum, ásamt móður sinni, bræðrum og
lærisveinum, og voru þau þar í nokkra daga.

Musteri – ekki markaður

13 Nú leið að páskum og hélt Jesús því til Jerúsalem. 14 Á musterissvæðinu sá hann
kaupmenn sem seldu nautgripi, kindur og dúfur, er nota átti sem fórnardýr. Þar sátu
einnig menn við borð og skiptu peningum. 15 Jesús bjó þá til svipu úr köðlum og rak þá
alla út, einnig féð og nautgripina, dreifði smápeningum þeirra sem skiptu myntinni,
út um allt gólf og velti um borðum þeirra. 16 Því næst gekk hann til dúfnasalanna
og sagði við þá: „Út með þetta! Þið hafið ekkert leyfi til að breyta húsi föður míns í
markað!“
17 Þetta minnti lærisveinana á spádóm í Biblíunni, sem þannig hljóðar: „Umhyggja
fyrir húsi Guðs mun ekki láta mig í friði.“
18 „Hvaða rétt hefur þú til að reka þá út?“ spurðu leiðtogar fólksins hranalega.
„Ef þú hefur vald þitt frá Guði, sýndu okkur þá kraftaverk því til sönnunar.“
19 „Já,“ svaraði Jesús, „þetta kraftaverk skuluð þið fá: Brjótið þennan helgidóm
niður og ég mun reisa hann á þrem dögum!“
20 „Hvað þá!“ hrópuðu þeir. „Það tók fjörutíu og sex ár að byggja þetta musteri,
en þykist þú geta reist það á þrem dögum?“ 21 Með orðinu „helgidómur“ átti Jesús
við líkama sinn. 22 Eftir upprisu hans minntust lærisveinar hans þessara orða, og
skildu að það sem hann tilnefndi úr Biblíunni, átti við hann sjálfan og rættist allt.
23 Kraftaverkin sem Jesús gerði í Jerúsalem yfir páskahátíðina, sannfærðu marga
um að hann væri í raun og veru Kristur. 24-25 En hann treysti ekki þessu fólki, því
að hann þekkti hugsanir þess fullkomlega og vissi hve menn eru fljótir að skipta um
skoðun!

3

Leynilegur gestur

1 Kvöld eitt, eftir að dimmt var orðið, 2 kom einn af ráðherrum Gyðinga, farísei að
nafni Nikódemus, til Jesú að ræða við hann. „Herra,“ sagði hann, „við vitum allir að
Guð hefur sent þig til að fræða okkur, það sanna kraftaverk þín svo að ekki verður
um villst.“
3 „Ég segi þér satt, Nikódemus,“ sagði Jesús, „ef þú endurfæðist ekki muntu aldrei
komast inn í guðsríki.“
4 „Endurfæðist?“ spurði Nikódemus, „hvað er nú það? Hvernig getur gamall
maður komist aftur inn í kvið móður sinnar og fæðst að nýju?“
5 „Það sem ég á við,“ svaraði Jesús, „er þetta: Ef maðurinn fæðist ekki af vatni
og anda, getur hann ekki komist inn í guðsríki. 6 Maður getur aðeins fætt af sér
aðra mannveru, en heilagur andi gefur nýtt líf frá himnum. 7 Vertu því ekki hissa
þótt ég segi að þú verðir að fæðast að nýju! 8 Þetta er eins og með vindinn. Þú
heyrir í honum en veist samt ekki hvaðan hann kemur eða hvert hann fer. Þannig er

það einnig með anda Guðs. Við vitum ekki hverjum hann gefur næst líf frá himni.“
9 „Þetta get ég ekki skilið!“ svaraði Nikódemus.
10-11 „Þú ert mikils metinn kennari hér í Jerúsalem en samt skilur þú þetta ekki!“
sagði Jesús. „Ég er að segja þér það sem ég veit og hef séð, en samt trúir þú mér
ekki. 12 Ef þú trúir mér ekki þegar ég segi þér frá hlutum sem gerast meðal manna,
hvernig geturðu þá trúað ef ég segi þér frá himneskum hlutum? 13 Ég, Kristur, er sá
eini sem komið hefur niður til jarðarinnar og mun fara aftur til himins.
14 Móse reisti eirorminn upp á stöng í eyðimörkinni og þannig mun mér einnig
verða lyft upp, 15 svo að allir sem á mig trúa, eignist eilíft líf. 16 Því að svo elskaði
Guð heiminn að hann gaf einkason sinn til þess að hver sem trúir á hann glatist
ekki, heldur eignist eilíft líf. 17 Guð sendi ekki son sinn til jarðarinnar til að dæma
heiminn, heldur til að frelsa hann.
18 Sá sem trúir á hann verður ekki dæmdur. En sá sem ekki trúir, hefur sjálfur
kallað yfir sig dóm og er þegar dæmdur fyrir að vilja ekki trúa syni Guðs.
19 Ástæður dómsins eru þessar: Ljósið frá himnum kom í heiminn, en mennirnir
elskuðu myrkrið meir en ljósið, því verk þeirra voru vond. 20 Þeim var illa við þetta
himneska ljós, því þá langaði til að syndga í myrkrinu. Þeir héldu sig í skugganum
af ótta við að flett yrði ofan af syndum þeirra og þeim refsað. 21 En þeir sem í öllu
leitast við að gera rétt, koma fúslega fram í ljósið, svo að allir geti séð að þeir geri
Guðs vilja.“
22 Eftir þetta fór Jesús, ásamt lærisveinum sínum, frá Jerúsalem og dvöldust þeir
um tíma í Júdeu og skírðu þar.

Jóhannes og Jesús

23-24 Þegar þetta var, hafði Jóhannesi skírara enn ekki verið varpað í fangelsi og
var hann að skíra við Aínon, nálægt Salím, því þar var mikið vatn. 25 Dag einn fór
einhver að deila við lærisveina Jóhannesar og sagði að betra væri að skírast hjá Jesú.
26 Þeir fóru því til Jóhannesar og sögðu: „Meistari, maðurinn sem þú hittir hinum
megin við ána – sá sem þú sagðir að væri Kristur – hann skírir líka og allir fara til
hans.“
27 „Enginn getur tekið neitt, nema Guð leyfi honum það,“ svaraði Jóhannes. 28 „Mitt
hlutverk er að ryðja veginn fyrir Krist, svo að allir fari til hans. Þið vitið sjálfir að ég
sagði ykkur að ég væri ekki Kristur. Ég er hér aðeins til að undirbúa komu hans –
það er allt og sumt. 29 Fólkið fer auðvitað til hans sem hefur mesta aðdráttaraflið –
brúðurin fer þangað sem brúðguminn er – og vinur brúðgumans samgleðst honum.
Ég er vinur brúðgumans. Ég gleðst innilega yfir árangri hans. 30 Hann á að vaxa en
ég að minnka.
31 Hann kom frá himni og er öllum æðri. Ég er af jörðu og skilningur minn bundinn
hinu jarðneska. 32 Kristur segir frá því sem hann hefur séð og heyrt, samt trúa honum
fáir. 33-34 En þeir sem það gera komast að raun um að Guð er uppspretta sannleikans.
Því að Kristur er sendur af Guði og talar Guðs orð og andi Guðs starfar í honum,
hindrunarlaust. 35 Faðirinn elskar þennan mann, því að hann er sonur hans og hann
hefur gefið honum allt. 36 Allir sem treysta honum – Guðssyninum – eignast eilíft líf,
en þeir sem hvorki trúa honum né hlýða, munu aldrei sjá guðsríki heldur mun reiði
Guðs hvíla yfir þeim.“

4

Konan sem hafði átt fimm menn

1 Þegar Drottni varð ljóst að farísearnir hefðu frétt að hann fengi fleiri lærisveina
og skírði fleiri en Jóhannes 2 (Jesús skírði þó ekki sjálfur heldur lærisveinar hans),
3 þá yfirgaf hann Júdeu og hélt aftur til Galíleu.
4 Á leiðinni þurfti hann að fara um Samaríu. 5-6 Um hádegi kom hann í
Samverjaþorp sem Síkar heitir, nálægt landi því sem Jakob gaf Jósef syni sínum,
en þar er Jakobsbrunnur. Jesús var orðinn þreyttur eftir langa göngu og settist því
við brunninn.
7 Í sama bili kom þar að samversk kona til þess að sækja vatn. Jesús bað hana að
gefa sér að drekka. 8 Hann var einn þessa stundina, því að lærisveinar hans höfðu
farið inn í þorpið til að kaupa mat. 9 Konan varð undrandi á að Gyðingur skyldi biðja
hana – konu og Samverja – um nokkuð, því að Gyðingar virtu þá ekki viðlits. Hún
hafði orð á þessu við Jesú.
10 Hann svaraði: „Ef þú þekktir gjöf Guðs og vissir, hver sá er sem biður þig um
vatn að drekka, mundir þú biðja mig að gefa þér lifandi vatn.“
11 „Þú hefur hvorki reipi né fötu og þessi brunnur er mjög djúpur,“ sagði hún,
„hvar ætlar þú að ná í þetta lifandi vatn? 12 Ertu kannski meiri en Jakob forfaðir
okkar, sem gaf okkur þennan brunn? Og hvernig ætlar þú að bjóða betra vatn en
það sem hann sjálfur drakk og synir hans og kvikfé?“
13 Jesús svaraði henni og sagði að fólk þyrsti fljótlega aftur, þótt það drykki þetta
vatn. 14 „En,“ bætti hann við, „vatnið sem ég gef, verður að lind hið innra með þeim
og veitir eilífa svölun.“
15 „Herra,“ sagði konan, „gefðu mér þetta vatn svo að ég verði aldrei þyrst og þurfi
ekki að fara hingað daglega eftir vatni.“
16 „Farðu og náðu í manninn þinn,“ sagði Jesús.
17-18 „Ég er ekki gift,“ svaraði konan.
„Satt er það,“ svaraði Jesús, „þú hefur átt fimm menn og þú ert ekki einu sinni gift
þeim sem þú býrð með núna.“
19 „Herra,“ sagði konan, „þú hlýtur að vera spámaður, 20 en segðu mér, af hverju
segið þið, Gyðingar, að Jerúsalem sé eini staðurinn þar sem eigi að tilbiðja Guð?
Við Samverjar höldum því fram að rétti staðurinn sé hér á Gerasímfjalli, þar sem
forfeður okkar tilbáðu.“
21-24 „Kona,“ svaraði Jesús, „sá tími kemur, þegar ekki skiptir máli hvort við
tilbiðjum föðurinn hér eða í Jerúsalem. Spurningin er ekki hvar við tilbiðjum,
heldur hvernig. Hverjum manni er nauðsynlegt að fá hjálp heilags anda til að geta
tilbeðið Guð á réttan hátt og eftir hans vilja. Þið Samverjar biðjið í blindni, af því
að þið þekkið hann ekki nema að litlu leyti, en við Gyðingar þekkjum hann því að
heimurinn fær hjálpræðið frá okkur.“
25 „Ja-á,“ svaraði konan, „ég veit að Kristur kemur – Messías, eins og þið kallið
hann – og þegar hann kemur mun hann útskýra þetta allt fyrir okkur.“
26 Þá sagði Jesús: „Ég er hann sem við þig tala.“
27 Rétt í þessu komu lærisveinar hans þar að. Þeir urðu undrandi að sjá hann á
tali við konu, en enginn þeirra spurði hann þó hvers vegna eða um hvað þau hefðu
verið að tala.
28-29 Konan lagði vatnskrúsina frá sér við brunninn, fór inn í þorpið og sagði við
alla: „Komið! Sjáið manninn sem sagði mér allt, sem ég hef aðhafst! Ef til vill er
hann Kristur!“ 30 Og fólkið streymdi út úr þorpinu til að hitta Jesú.
31 Meðan á þessu stóð hvöttu lærisveinarnir Jesú til að fá sér að borða, 32 en hann
svaraði: „Nei, ég hef mat sem þið vitið ekki um.“
33 „Hver gaf honum mat?“ spurðu lærisveinarnir hver annan.

34 Jesús útskýrði þetta og sagði: „Minn matur er að gera vilja Guðs, sem sendi mig,
og fullkomna hans verk. 35 Haldið þið að uppskeran hefjist ekki fyrr en í lok sumars,
eða eftir fjóra mánuði? Lítið í kring um ykkur! Hvert sem litið er eru víðáttumiklir
akrar, tilbúnir til uppskeru. 36 Sá sem uppsker fær laun og safnar ávöxtum til eilífs
lífs, til þess að bæði sá sem sáir og sá sem uppsker geti glaðst saman. 37 Einn sáir
en annar uppsker. 38 Ég sendi ykkur til að uppskera þar sem þið hafið ekki sáð, aðrir
hafa erfiðað, en þið fáið að bjarga uppskerunni.“
39 Margir úr þessu samverska þorpi trúðu nú að Jesús væri Kristur vegna orða
konunnar sem vitnaði: „Hann sagði mér allt sem ég hef aðhafst!“ 40-41 Fólkið kom
út að brunninum til hans og bað hann að staldra við hjá sér. Hann dvaldist því þar í
tvo daga, og miklu fleiri tóku trú eftir að hafa hlustað á hann. 42 Og við konuna sagði
fólkið: „Það er ekki framar fyrir þín orð að við trúum, því að við höfum sjálf heyrt
og vitum að þessi maður er í sannleika frelsari heimsins.“
43-44 Eftir tvo daga hélt Jesús áfram til Galíleu. Hann hafði áður sagt: „Spámaður
er alls staðar mikils metinn nema í sínum heimahögum.“ 45 En fólkið í Galíleu tók
honum samt vel, enda hafði það verið á páskahátíðinni í Jerúsalem og séð sum
kraftaverka hans.

Sonur embættismanns hlýtur lækningu

46-47 Á leið sinni um Galíleu kom Jesús til Kana, bæjarins þar sem hann hafði áður
breytt vatninu í vín. Meðan hann var þar frétti embættismaður nokkur, sem bjó
í Kapernaum, að Jesús væri kominn frá Júdeu. Sonur þessa manns var veikur og
því fór faðirinn til Kana til að finna Jesú. Hann sárbað Jesú að koma með sér til
Kapernaum og lækna son sinn, sem var nær dauða en lífi.
48 Jesús spurði hann: „Hvers vegna er það, getið þið ekki trúað nema þið fáið
stöðugt að sjá ný kraftaverk?“
49 En embættismaðurinn bað hann og sagði: „Herra, komdu áður en barnið mitt
deyr!“
50 Þá sagði Jesús: „Farðu heim til þín, sonur þinn lifir:“ Maðurinn trúði honum og
lagði af stað heim. 51 Á leiðinni mætti hann einum þjóna sinna, sem sagði honum þær
gleðifréttir að syni hans væri batnað. 52 Þá spurði maðurinn hvenær honum hefði
farið að batna og svarið var: „Um eittleytið í gær fór hitinn skyndilega úr honum!“
53 Þá mundi faðirinn að það var einmitt á þeirri stundu sem Jesús hafði sagt við hann:
„Sonur þinn lifir.“ Þetta varð til þess að embættismaðurinn og allt hans heimafólk
tók trú á Jesú.
54 Þetta var annað kraftaverkið sem Jesús vann í Galíleu, en það gerði hann við
heimkomuna frá Júdeu.

5

Trúarleiðtogarnir óánægðir með lækningu

1 Seinna fór Jesús aftur til Jerúsalem til að vera þar á trúarhátíð. 2 Inni í borginni
rétt við Sauðahliðið var Betesdalaugin og við hana fimm yfirbyggð súlnagöng. 3 Þar
lá mikill fjöldi af veiku fólki – lömuðu, blindu eða bækluðu. (Fólk þetta beið eftir
vissri hreyfingu vatnsins, 4 því að engill Drottins kom af og til og hreyfði við því, og
sá læknaðist sem fyrstur komst ofan í eftir það.)
5 Þarna lá maður sem verið hafði veikur í þrjátíu og átta ár. 6 Þegar Jesús sá hann
og vissi hve lengi hann hafði verið veikur, spurði hann: „Viltu verða heilbrigður?“
7 „Það er útilokað,“ svaraði maðurinn, „ég hef engan til að hjálpa mér ofan í
laugina þegar hreyfing verður á vatninu og þess vegna verður alltaf einhver annar
á undan mér.“

8 Þá sagði Jesús: „Stattu upp, vefðu saman dýnuna þína og farðu heim til þín!“
9 Maðurinn varð heilbrigður á samri stundu! Hann vafði saman dýnuna og gekk.
Þetta gerðist á helgidegi 10 og því sögðu leiðtogar fólksins við manninn sem læknast hafði: „Það er óleyfilegt að vinna á helgidögum, líka að bera dýnu!“
11 „Sá sem læknaði mig, sagði mér að gera það,“ svaraði maðurinn.
12 „Hver sagði þér að gera slíkt?“ spurðu þeir hranalega.
13 Það vissi maðurinn ekki, því að Jesús hafði horfið í mannþröngina. 14 Seinna hitti Jesús þennan sama mann í musterinu og sagði við hann: „Nú ertu heilbrigður. Syndga ekki framar, svo ekki hendi þig eitthvað enn verra.“
15 Maðurinn fór þá til leiðtoga fólksins og sagði þeim að Jesús væri sá sem hefði læknað sig. Það varð til þess að 16 þeir ofsóttu Jesú fyrir að brjóta helgidagslöggjöfina. 17 Þá sagði hann: „Faðir minn starfar allt til þessa og ég starfa einnig.“
18 Eftir þetta svipuðust leiðtogarnir enn frekar eftir tækifæri til að taka hann af lífi, því að auk þess að brjóta helgidagslöggjöf þeirra, talaði hann um Guð sem föður sinn og gerði sig þar með Guði jafnan.
19 Um þetta sagði Jesús: „Sonurinn getur ekkert gert á eigin spýtur. Hann gerir það eitt sem hann sér föðurinn gera og fer síðan eins að. 20 Faðirinn elskar soninn og sýnir honum allt sem hann gerir. Seinna mun sonurinn vinna enn meiri kraftaverk en það að lækna þennan mann. 21 Hann mun meðal annars vekja upp frá dauðum þá sem hann vill, rétt eins og faðirinn. 22 Faðirinn lætur soninn um að dæma syndina, 23 svo að allir heiðri soninn eins og þeir heiðra föðurinn. Ef þið viljið ekki heiðra son Guðs, sem Guð sendi ykkur, þá heiðrið þið ekki heldur föðurinn.
24 Ég segi ykkur satt og legg á það áherslu, að hver sem heyrir orð mín og trúir Guði, sem sendi mig, eignast eilíft líf og mun aldrei hljóta dóm fyrir syndir sínar, heldur hefur hann þá þegar stigið yfir frá dauðanum til lífsins. 25 Og það er líka satt að sú stund kemur, hún er reyndar þegar komin, er hinir dauðu heyra rödd mína – rödd Guðssonarins – og þeir sem heyra munu lifa. 26 Faðirinn hefur eilíft líf í sjálfum sér og hann hefur einnig veitt syninum sama líf. 27 Og hann hefur veitt honum rétt til að dæma syndir allra manna, því að hann er mannssonurinn. 28 Látið það ekki koma ykkur á óvart, en sú stund er svo sannarlega skammt undan, er allir hinir dauðu, sem í gröfunum eru, munu heyra rödd Guðssonarins 29 og rísa upp. Þeir sem gott hafa gert til eilífs lífs, en þeir til dóms, sem lagt hafa stund á hið illa.
30 Ég dæmi engan án þess að ráðfæra mig fyrst við föður minn. Dómur minn er í fullu samræmi við hans vilja, réttvís og sanngjarn, því að hann er ekki aðeins samkvæmt mínum vilja heldur einnig samkvæmt vilja Guðs sem sendi mig.
31 Þegar ég fullyrði eitthvað um sjálfan mig, trúið þið mér ekki, 32-33 en einn maður talar þó mínu máli og það er Jóhannes skírari. Þið fóruð að hlusta á hann og ég undirstrika að allt sem hann sagði um mig er satt! 34 Hvers vegna minni ég ykkur á vitnisburð Jóhannesar? Jú, til að auðvelda ykkur að trúa mér og frelsast, en þó er besti vitnisburðurinn um mig ekki frá manni. 35 Ljós Jóhannesar skein skært um stund og þið nutuð þess og glöddust, 36 en þegar ég segi að ég hafi betra vitni en Jóhannes, þá á ég við kraftaverkin sem ég geri. Faðir minn hefur falið mér að vinna þau og þau sanna að faðirinn hefur sent mig. 37 Hann hefur sjálfur vitnað um mig, þó ekki þannig að þið sæjuð hann eða heyrðuð rödd hans. 38 Þið vitið ekki heldur hvað hann segir því að þið viljið ekki trúa mér, en boðskapur minn er frá honum.
39 Þið rannsakið Gamla testamentið, því að þið álítið að það gefi ykkur eilíft líf, en svo vitið þið ekki að það vitnar um mig! 40 Hvers vegna viljið þið ekki koma til mín, svo að ég geti gefið ykkur eilíft líf?

41-42 Ég sækist ekki eftir vinsældum ykkar, því ég veit vel að þið berið ekki kærleika
til Guðs. 43 Ég veit hvað ég er að segja, því að ég kom til að kynna ykkur föður minn.
Samt viljið þið ekkert með mig hafa. Þið takið hins vegar vel á móti þeim sem koma
á eigin vegum, en þá hef ég ekki sent. 44 Það er ekkert undarlegt þótt þið trúið ekki!
Þið þiggið heiður hver af öðrum en leitið ekki þess heiðurs sem Guð einn getur veitt!
45 En ég mun samt ekki ákæra ykkur frammi fyrir föðurnum, heldur Móse. Von
ykkar um guðsríki hvílir á lögum Móse, 46 en samt hafið þið ekki viljað trúa honum.
Hann ritaði um mig, en þið viljið ekki trúa honum og þess vegna viljið þið ekki heldur
trúa mér. 47 Fyrst þið trúið ekki orðum hans, þá er ekki að undra þótt þið trúið ekki
orðum mínum.“

6

Jesús mettar fimm þúsundir

1 Eftir þetta fór Jesús til landsvæðisins hinum megin Galíleuvatnsins, sem kennt
er við Tíberías, 2-5 og fylgdi honum gífurlegur mannfjöldi. Margt af þessu fólki var
pílagrímar á leið til Jerúsalem á páskahátíðina, en það langaði til að sjá Jesú lækna
hina sjúku og því fylgdi það honum hvert fótmál.
Jesús gekk upp á fjallið ásamt lærisveinum sínum og settist, og sá þá að
mannfjöldinn var að koma.
Hann sneri sér að Filippusi og sagði: „Filippus, hvar getum við keypt brauð til að
gefa fólkinu að borða?“ 6 (Jesús hafði ákveðið með sjálfum sér hvað hann ætlaði að
gera, en með þessu var hann að reyna Filippus.)
7 Filippus svaraði: „Þótt við keyptum ekki nema handa hluta þeirra, mundi það
kosta mikla peninga!“
8-9 Þá sagði Andrés, bróðir Símonar Péturs: „Hér er ungur drengur með fimm
byggbrauð og tvo fiska, en það dugar að vísu skammt handa öllum þessum fjölda.“
10 „Látið fólkið setjast niður,“ sagði Jesús. Þá settist allt fólkið niður í grasigróna
brekkuna og voru karlmennirnir einir um fimm þúsund. 11 Því næst tók hann
brauðin, flutti þakkarbæn og skipti þeim meðal fólksins, og fengu allir eins mikið og
þeir vildu.
12 Þegar allir höfðu borðað nægju sína sagði Jesús: „Tínið nú saman leifarnar svo
að ekkert fari til spillis.“ 13 Það var gert og afgangs urðu tólf sneisafullar körfur!
14 Þegar fólkinu varð ljóst hvílíkt kraftaverk hafði gerst hrópaði það: „Hann er
áreiðanlega spámaðurinn, sem við höfum beðið eftir!“
15 Þegar Jesús sá að fólkið ætlaði að taka hann með valdi og gera hann að konungi,
gekk hann enn hærra upp á fjallið, einn síns liðs.

Jesús gengur á vatninu

16 Um kvöldið fóru lærisveinarnir niður að vatninu og biðu hans. 17 Þegar myrkrið
skall á og Jesús var enn ókominn, stigu þeir í bátinn, héldu út á vatnið og stefndu
til Kapernaum. 18-19 En á leiðinni hvessti skyndilega svo vatnið varð mjög úfið. Þeir
höfðu róið um sex kílómetra þegar þeir sáu Jesú koma gangandi í átt til sín. Þeir
urðu skelkaðir, 20 en þá kallaði hann til þeirra og sagði: „Verið óhræddir, þetta er
ég!“ 21 Þeir tóku hann upp í bátinn og um leið sáu þeir að þeir voru komnir þangað
sem þeir ætluðu sér.

Brauð lífsins

22-23 Morguninn eftir fór fólkið að safnast saman á ströndinni hinum megin vatnsins
(í von um að hitta Jesú), því það vissi að hann hafði komið þangað með lærisveinum
sínum, og að lærisveinarnir höfðu síðan farið á sínum bát, en skilið Jesú eftir. Þarna
voru margir smábátar frá Tíberías. 24 Þegar fólkinu varð ljóst að hvorki Jesús né

lærisveinar hans voru þar, þá steig það í bátana og fór yfir vatnið til Kapernaum, til að leita hans.
25 Þegar fólkið kom þangað og fann hann, spurði það: „Herra, hvernig komstu hingað?“
26 Jesús svaraði: „Ég segi ykkur satt, þið leitið mín vegna þess að ég gaf ykkur að borða, en ekki vegna þess að þið trúið á mig. 27 Hugsið ekki um það sem eyðist, eins og til dæmis mat. Leitið heldur eilífa lífsins sem ég, Kristur, get gefið ykkur, og einmitt þess vegna sendi Guð mig hingað.“
28 „Hvað eigum við þá að gera til að þóknast Guði?“ spurði fólkið.
29 „Guðs vilji er að þið trúið þeim sem hann sendi,“ svaraði Jesús.
30-31 „Þá verður þú að sýna okkur fleiri kraftaverk, ef þú vilt að við trúum því að þú sért Kristur,“ svaraði fólkið. „Gefðu okkur ókeypis brauð á hverjum degi eins og forfeður okkar fengu á leið sinni yfir eyðimörkina. Það stendur í Biblíunni að Móse hafi gefið þeim brauð frá himni.“
32 „Það var ekki Móse, sem gaf þeim það,“ svaraði Jesús, „heldur faðir minn. En nú vill hann gefa ykkur hið sanna brauð af himni. 33 Brauð Guðs er sá sem Guð sendi frá himni og gefur heiminum líf.“
34 „Herra,“ sögðu þeir, „gefðu okkur slíkt brauð á hverjum degi!“
35 „Ég er brauð lífsins,“ svaraði Jesús, „þann mun ekki hungra sem til mín kemur og þann aldrei þyrsta sem á mig trúir. 36 Ég segi enn: Vandi ykkar er að þið trúið ekki á mig þótt þið hafið séð mig. 37 Allir þeir sem faðirinn gefur mér, koma til mín, og þann sem til mín kemur, mun ég alls ekki reka burt. 38 Ég kom hingað frá himni til að gera vilja Guðs sem sendi mig, en ekki minn eigin vilja. 39 Vilji Guðs er sá að ég týni ekki neinum þeirra sem hann hefur gefið mér, heldur veki þá til eilífs lífs á dómsdegi. 40 Það er vilji föður míns að allir sem sjá soninn og trúa á hann, eignist eilíft líf og að ég reisi þá upp á efsta degi.“
41 Þegar Gyðingarnir heyrðu hann segja að hann væri brauð frá himni, gagnrýndu þeir hann sín á milli og hrópuðu: 42 „Ha? Hvað á hann við? Þetta er bara hann Jesús Jósefsson! Við þekkjum föður hans og móður. Hvernig getur hann sagt að hann hafi komið niður af himni?“
43 „Verið ekki með þennan kurr,“ svaraði Jesús. 44 „Enginn getur komið til mín, nema faðirinn, sem sendi mig, leiði hann og á efsta degi mun ég reisa hann upp frá dauðum. 45 Svo segir Biblían um þá: „Guð mun sjálfur fræða þá.“ Þeir sem hlusta á föðurinn og læra sannleikann hjá honum, munu dragast að mér. 46 Ekki svo að skilja að þeir sjái föðurinn í raun og veru, ég er sá eini sem það hef gert.
47 Ég segi ykkur satt: „Hver sem trúir á mig, mun þegar í stað eignast eilíft líf!“
48-51 Ég er brauð lífsins! Það var ekkert líf í brauðinu sem féll af himni og forfeður ykkar átu í eyðimörkinni – þeir dóu allir um síðir. Það er aðeins til eitt himneskt brauð og þeir sem þess neyta munu ekki deyja. Ég er þetta lifandi brauð, sem kom niður af himni, og sá sem neytir þess mun lifa að eilífu. Þetta brauð er ég sjálfur – hold mitt sem gefið er heiminum til lífs.“
52 Þá tóku Gyðingarnir að þrátta sín á milli um það hvað hann ætti við og spurðu: „Hvernig getur þessi maður gefið okkur hold sitt að borða?“
53 Jesús sagði því aftur: „Ég segi ykkur satt og legg á það áherslu: Þið getið ekki átt eilíft líf í ykkur, nema þið etið hold Krists og drekkið blóð hans. 54 Sá sem etur hold mitt og drekkur blóð mitt hefur eilíft líf, og ég mun vekja hann upp á efsta degi. 55 Hold mitt er sönn fæða og blóð mitt sannur drykkur. 56 Hver sem etur hold mitt og drekkur blóð mitt, er í mér og ég í honum. 57 Ég lifi í krafti föðurins, hans sem lifir, og á sama hátt munu þeir lifa sem hlutdeild eiga í mér. 58 Ég er hið sanna brauð

sem kom niður af himni og hver sem etur þetta brauð, mun lifa að eilífu en ekki deyja eins og forfeður ykkar, sem átu brauð frá himni.“ 59 Þessa ræðu hélt Jesús í samkomuhúsinu í Kapernaum. 60 Þá sögðu sumir lærisveina hans: „Þetta var hörð ræða! Hver getur hlýtt á annað eins?“

61 Jesús vissi með sjálfum sér að lærisveinarnir voru óánægðir og sagði því við þá: „Hneykslar þetta ykkur? 62 Hvað mynduð þið segja ef þið sæjuð mig, Krist, fara aftur til himins? 63 Það er aðeins heilagur andi sem getur lokið þessu upp fyrir ykkur, þið getið aldrei skilið það af eigin mætti. Nú hef ég sagt ykkur hvernig þið getið eignast þetta sanna líf, 64 en sumir ykkar trúa mér samt ekki.“ (Jesús vissi frá byrjun hverjir það voru sem ekki trúðu, og hann vissi einnig hver mundi svíkja hann.)

65 Hann bætti við og sagði: „Þetta átti ég við þegar ég sagði að enginn gæti komið til mín nema faðirinn leiddi hann til mín.“

66 Eftir þessi orð Jesú, fóru margir lærisveina hans frá honum fyrir fullt og allt.

67 Jesús sagði þá við þá tólf: „En þið, ætlið þið líka að fara?“

68 Símon varð fyrir svörum: „Meistari, hvert ættum við að fara? Þú ert sá eini sem hefur orð eilífs lífs, 69 við trúum þér og vitum að þú ert hinn heilagi sonur Guðs.“

70 Þá sagði Jesús: „Ég útvaldi ykkur tólf, en einn ykkar er djöfull.“ 71 Hér átti hann við Júdas, son Símonar Ískaríot, einn þeirra tólf, en sá varð síðar til þess að svíkja hann.

7

Áköf deila um Jesú

1 Eftir þetta fór Jesús til Galíleu og ferðaðist frá einu þorpinu til annars. Hann vildi ekki vera í Júdeu því að leiðtogarnir þar sátu um líf hans. 2 Brátt leið að laufskálahátíðinni, en það er ein hinna árlegu trúarhátíða Gyðinga. 3 Bræður Jesú hvöttu hann til að fara til Júdeu á hátíðina og sögðu ertnislega:

„Farðu þangað, því að þá geta miklu fleiri séð kraftaverk þín. 4 Þú verður ekki frægur af því að fela þig. Og fyrst þú ert svona mikill, skaltu reyna að sanna það fyrir heiminum!“ 5 Bræður Jesú trúðu sem sagt ekki á hann.

6 Jesús svaraði: „Minn tími til að fara er enn ekki kominn. Þið getið hins vegar farið hvenær sem þið viljið, það breytir engu, 7 því heimurinn er ekki á móti ykkur. Hann er á móti mér, því ég ásaka hann fyrir illt athæfi og syndir. 8 Þið skuluð fara; ég kem seinna þegar minn tími er kominn.“ 9 Af þessari ástæðu varð Jesús eftir í Galíleu.

10 En þegar bræður hans voru farnir til hátíðarinnar fór Jesús líka, en á laun og lét ekkert á sér bera. 11 Leiðtogar þjóðarinnar reyndu að finna hann á hátíðinni og héldu uppi spurnum um hann. 12 Fólkið ræddi mikið um hann sín á milli og sumir sögðu: „Hann er dásamlegur maður.“ Aðrir sögðu: „Nei, hann blekkir fólkið.“ 13 Enginn þorði að taka málstað hans opinberlega af ótta við leiðtoga þjóðarinnar.

14 Þegar hátíðin var hálfnuð gekk Jesús inn í musterið og predikaði opinberlega. 15 Leiðtogar þjóðarinnar undruðust orð hans og spurðu: „Hvaðan hefur hann þessa þekkingu? Hann hefur aldrei gengið í skóla hjá okkur.“

16 Jesús sagði þá við þá: „Ég kenni ekki eigin hugmyndir, heldur orð Guðs sem sendi mig. 17 Ef einhver ykkar vill gera vilja Guðs í raun og veru, þá mun hann örugglega sjá hvort boðskapur minn er frá Guði eða frá sjálfum mér. 18 Sá sem talar af sjálfum sér vonast eftir hrósi, en sá sem heiðrar þann sem sendi hann, er trúr og sannur. 19 Móse gaf ykkur lögin en hvers vegna hlýðið þið þeim þá ekki? Hvers vegna segið þið að ég brjóti þau og hver er ástæða þess að þið viljið lífláta mig?“

20 Fólkið svaraði: „Þú ert ekki með öllum mjalla! Hver er það sem situr um líf
þitt?“
21-23 Jesús svaraði: „Ég læknaði mann á helgidegi og það kom ykkur á óvart, en
samt vinnið þið sjálf á helgidögum þegar þið umskerið samkvæmt lögum Móse –
reyndar er umskurnin eldri en lögmál Móse. Ef umskurnardag ber upp á helgidag,
þá framkvæmið þið umskurnina eins og ekkert sé. Hvers vegna dæmið þið mig þá
fyrir að lækna mann á helgidegi? 24 Hugsið þetta mál og þá munuð þið komast að
raun um að ég hef á réttu að standa.“
25 Sumir íbúar Jerúsalem sögðu þá: „Er þetta ekki maðurinn sem leiðtogar okkar
vilja feigan? 26 Hvernig stendur þá á því að hann fær að predika óáreittur á
almannafæri og þeir gera enga athugasemd? Getur verið að þeir hafi loksins komist
að raun um að hann sé Kristur? 27 En hvernig ætti hann annars að vera það? Við
vitum, jú, hvar hann er fæddur, en þegar Kristur kemur mun enginn vita hvaðan
hann kemur, hann mun birtast allt í einu.“
28 Þetta varð til þess að eitt sinn er Jesús var að predika í musterinu, kallaði hann
hátt: „Já, þið þekkið mig og vitið hvar ég fæddist og hvar ég ólst upp, en ég tala
máli þess sem þið þekkið ekki og hann er sannleikurinn. 29 Ég þekki hann því ég
var hjá honum og hann sendi mig til ykkar.“ 30 Þegar leiðtogarnir heyrðu hann segja
þetta leituðust þeir við að handtaka hann.
31 Margir þeirra sem komu reglulega í musterið trúðu á hann og sögðu: „Hvaða
kraftaverk haldið þið að Kristur geri, sem þessi maður hefur ekki gert?“ 32 Þegar
farísearnir heyrðu þetta sendu þeir og æðstu prestarnir lögregluna til að handtaka
hann.
33 Þá sagði Jesús: „Bíðið með þetta! Mér ber að vera hér enn um stund, en að því
loknu sný ég aftur til hans sem sendi mig. 34 Þið munuð leita mín en án árangurs,
því að þangað sem ég fer komist þið ekki.“
35 Leiðtogarnir urðu undrandi á þessum tilsvörum og spurðu: „Hvert skyldi hann
ætla? Skyldi hann ætla úr landi til að útbreiða kenningar sínar meðal Gyðinga í
öðrum löndum, eða jafnvel meðal heiðingjanna? 36 Hvað á hann við þegar hann
segir að við munum leita hans, en ekki finna? Og hvað þýðir þetta: Þið komist ekki
þangað sem ég fer?“
37 Síðasta daginn – helgasta dag þjóðarinnar – hrópaði Jesús út yfir mannfjöldann:
„Ef nokkurn þyrstir þá komi hann til mín og drekki, 38 því Biblían segir um þann sem
trúir á mig, að frá hans innra manni muni streyma lækir lifandi vatns.“ 39 Hér átti
hann við heilagan anda, sem þeir mundu fá, sem tryðu á hann. En ennþá var andinn
ekki gefinn, því að Jesús hafði þá ekki enn snúið aftur til dýrðar sinnar á himnum.
40 Þegar mannfjöldinn heyrði þetta sögðu sumir: „Þessi maður er áreiðanlega
spámaðurinn, sem á að koma á undan Kristi.“ 41-42 Aðrir sögðu: „Hann er Kristur.“
Enn aðrir sögðu: „Það er útilokað að hann sé Kristur. Haldið þið að Kristur komi frá
Galíleu? Biblían segir að Kristur muni verða af ætt Davíðs og fæðast í Betlehem þar
sem Davíð fæddist.“
43 Fólkið hafði sem sagt ýmsar skoðanir á Jesú. 44 Sumir vildu láta handtaka hann,
en þó gerði það enginn.
45 Musterislögreglan, sem send hafði verið til að handtaka hann, sneri því tómhent
aftur til æðstu prestanna og faríseanna. „Hvers vegna komið þið ekki með hann?“
spurðu þeir reiðilega.
46 „Hann segir svo margt stórkostlegt!“ svöruðu þeir. „Við höfum aldrei áður heyrt
neitt þessu líkt.“
47 „Jæja, er þá líka búið að villa um fyrir ykkur?“ spurðu farísearnir hæðnislega.
48 „Hver af okkar leiðtogum eða faríseunum trúir að hann sé Kristur? 49 Fólkið trúir

því, satt er það, en það er heimskt og hefur ekkert vit á slíkum hlutum, enda hvílir bölvun yfir því!“

50 Þá spurði Nikódemus, einn af leiðtogum þjóðarinnar, sem heimsótti Jesú eitt
sinn á laun til að ræða við hann: 51 „Er leyfilegt að dæma nokkurn áður en hann
hefur verið ákærður?“

52 „Ha?“ spurðu hinir, „ert þú kannski einn af þessum auvirðilegu
Galíleumönnum? Lestu Biblíuna – enginn spámannanna kom frá Galíleu!“

53 Eftir þetta leystist fundurinn upp og fór hver heim til sín.

8

Hvar eru ákærendurnir?

1 Jesús fór nú til Olíufjallsins, 2 en snemma næsta morgun var hann aftur kominn
í musterið. Fólkið þyrptist að og hann settist niður og ávarpaði það. 3 Á meðan hann
var að tala, komu farísearnir og aðrir leiðtogar þjóðarinnar með konu sem staðin
hafði verið að því að drýgja hór. Þeir stilltu henni upp í allra augsýn.

4 „Kennari,“ sögðu þeir við Jesú. „Þessi kona var staðin að því að drýgja hór. 5 Lög
Móse segja að slíkar konur eigi að grýta. Hvað viltu segja um það?“

6 Ætlun þeirra var að fá hann til að segja eitthvað sem þeir gætu ákært hann fyrir.
Þá beygði Jesús sig niður og skrifaði í sandinn með fingrunum. 7 Á meðan héldu hinir
áfram að krefja hann svars. Jesús stóð upp og sagði: „Allt í lagi. Grýtið hana, en sá
ykkar sem syndlaus er, kasti fyrsta steininum!“

8 Síðan kraup hann aftur niður og hélt áfram að skrifa í sandinn, 9 en leiðtogarnir
laumuðust í burtu, fyrst sá elsti og síðan einn af öðrum. Að lokum var Jesús þar einn
ásamt konunni og mannfjöldanum.

10 Jesús stóð þá upp og spurði konuna: „Hvar eru þeir? Ákærði þig enginn?“

11 „Nei, herra, enginn,“ svaraði hún.

„Ég ákæri þig ekki heldur,“ sagði Jesús, „farðu og syndgaðu ekki framar.“

12 Seinna, þegar Jesús var að ávarpa mannfjöldann, sagði hann: „Ég er ljós
heimsins. Sá sem fylgir mér mun ekki staulast í myrkrinu, því ég mun lýsa honum
veginn til eilífs lífs.“

13 „Þetta er lygi!“ hrópuðu farísearnir. „Þú ert alltaf að hrósa sjálfum þér.“

14 „Það er satt sem ég sagði,“ svaraði Jesús, „enda þótt ég hafi sagt þetta um sjálfan
mig, því ég veit hvaðan ég kom og hvert ég fer, en það vitið þið ekki. 15 Þið dæmið
mig án þess að rannsaka mál mitt fyrst. Ég mun ekki dæma ykkur strax, 16 en þótt
ég gerði það, þá væri sá dómur réttlátur að öllu leyti, því faðir minn, sem sendi mig,
er með mér. 17 Lög ykkar segja að sé vitnisburður tveggja manna samhljóða, sé hann
tekinn gildur. 18 Ég er annað vitnið og hitt er faðir minn sem sendi mig.“

19 „Hvar er faðir þinn?“ spurðu þeir.

„Þið þekkið mig ekki og því þekkið þið ekki heldur föður minn,“ svaraði Jesús.
„Ef þið þekktuð mig, þá mynduð þið einnig þekkja hann.“ 20 Jesús mælti þetta hjá
fjárhirslunni í musterinu. En hann var ekki handtekinn, því að tími hans var enn
ekki kominn.

Trúuðum fjölgar og rökræður aukast

21 Seinna sagði Jesús aftur við fariseana: „Ég fer burt og þið munuð leita mín og
deyja í syndum ykkar, því að þið getið alls ekki komist þangað sem ég fer.“

22 Þá sögðu þeir: „Ætlar hann að fremja sjálfsmorð? Hvað á hann við með þessu:
Þið getið ekki komist þangað sem ég fer?“

23 Jesús sagði því við þá: „Þið komið að neðan, en ég að ofan. Þið eruð af þessum
heimi en ekki ég, 24 og því sagði ég að þið mynduð deyja í syndum ykkar, aðskildir
frá Guði. Ef þið trúið ekki að ég sé Kristur, sonur Guðs, þá munuð þið deyja í syndum
ykkar.“
25 „Segðu okkur hver þú ert,“ sögðu þeir.
„Ég hef margsinnis sagt ykkur það,“ svaraði hann. 26 „Ég gæti dæmt ykkur fyrir
margt og frætt ykkur um margt, en ég vil það ekki, því ég segi aðeins það sem sá er
sendi mig biður mig að segja og hann er sannleikurinn.“ 27 Þeir skildu ekki enn að
hann var að tala við þá um Guð.
28 Jesús sagði því: „Þegar þið hafið krossfest mig, þá munuð þið skilja að ég er
Kristur og að það sem ég hef talað, er ekki frá eigin brjósti heldur frá föðurnum.
29 Sá sem sendi mig er með mér – hann hefur ekki yfirgefið mig því ég geri aðeins
það sem honum er þóknanlegt.“
30-31 Eftir þessi orð Jesú, trúðu margir leiðtoganna að hann væri Kristur.
Jesús sagði við þá: „Ef þið farið eftir orðum mínum, þá eruð þið sannir lærisveinar
mínir, 32 og þið munuð þekkja sannleikann og sannleikurinn mun gera ykkur frjálsa.“
33 „En við erum afkomendur Abrahams,“ sögðu þeir, „og við höfum aldrei verið
þrælar nokkurs manns. Hvað áttu við með orðinu „frjáls“?“
34 „Þið eruð allir þrælar syndarinnar,“ svaraði Jesús. 35 „Þrælar hafa engin
réttindi, en sonurinn hefur öll réttindi. 36 Ef sonurinn gerir ykkur frjálsa verðið
þið sannarlega frjálsir. 37 Ég veit vel að þið eruð afkomendur Abrahams en samt
reyna sumir ykkar að lífláta mig, af því að orð mín fá ekki rúm hjá ykkur. 38 Ég hef
áður sagt ykkur hvað ég sá þegar ég var hjá föður mínum, en þið viljið aðeins fara
að ráðum föður ykkar.“
39 „Abraham er faðir okkar,“ svöruðu þeir.
„Nei!“ sagði Jesús, „ef svo væri, færuð þið að ráðum hans. 40 En nú viljið þið hins
vegar lífláta mig, einungis vegna þess að ég sagði ykkur sannleikann, sem ég heyrði
hjá Guði – slíkt mundi Abraham aldrei gera! 41 Þegar þið gerið slíka hluti, þá eruð
þið að hlýðnast ykkar raunverulega föður.“
„Við erum ekki óskilgetnir,“ svöruðu þeir. „Guð er okkar eini og sanni faðir.“
42 „Ef svo væri,“ sagði Jesús, „þá munduð þið elska mig, því að hingað kom ég frá
Guði. Það var hann sem sendi mig. Ég er ekki hér á eigin vegum. 43 Hvers vegna
skiljið þið mig ekki? Jú, það er vegna þess að þið eruð hindraðir af Satan. 44 Hann
er faðir ykkar og þið njótið þess að framkvæma illvirki hans. Hann var morðingi
frá öndverðu og hataði sannleikann – það finnst ekki snefill af sannleika í honum.
Honum er fullkomlega eðlilegt að ljúga. Hann er faðir lyginnar, 45 og það er einmitt
ástæða þess að þið trúið mér ekki þegar ég segi ykkur sannleikann.
46 Getur nokkur ykkar sannað á mig hina minnstu synd? (Nei, enginn!) Nú segi
ég ykkur sannleikann, en hvers vegna trúið þið mér ekki? 47 Sá sem á Guð að föður,
tekur með gleði á móti orði hans. Ef svo er ekki með ykkur, þá sýnir það að þið eruð
ekki börn hans.“
48 „Þú ert Samverji, útlendingur og djöfull!“ hvæstu leiðtogarnir. „Það er langt
síðan við sögðum að í þér væri illur andi!“ 49 „Nei,“ svaraði Jesús, „það er enginn
illur andi í mér, því ég heiðra föður minn og þess vegna lítilsvirðið þið mig. 50 Ég
hef engan áhuga á að upphefja sjálfan mig, en Guð vill upphefja mig og hann mun
dæma þá sem hafna mér.
51 Ég segi ykkur satt: Sá sem hlýðir orðum mínum, mun aldrei að eilífu sjá
dauðann.“

52 „Nú vitum við að þú hefur illan anda,“ sögðu leiðtogarnir, „því að Abraham dó
og sama er að segja um spámennina, en nú segir þú að sá sem hlýði þér, muni aldrei
deyja! 53 Ertu þá meiri en Abraham forfaðir okkar? Því að hann dó. Og ertu meiri
en spámennirnir sem dóu? Hver heldurðu eiginlega að þú sért?“ 54 Þá svaraði Jesús:
„Það væri ekki til neins fyrir mig að hrósa mér, en það er faðir minn – sem þið haldið
fram að sé ykkar Guð – sem segir öll þessi yndislegu orð um mig, 55 en hann þekkið
þið ekki. Ég þekki hann! Ef ég segði að ég þekkti hann ekki, þá væri ég að ljúga
eins og þið! Þegar ég segi að ég þekki hann og hlýði honum í öllu, þá er ég að segja
sannleikann. 56 Abraham faðir ykkar hlakkaði til að sjá minn dag. Hann vissi að ég
var að koma og það gladdi hann.“
57 Þá sögðu leiðtogarnir: „Þú ert ekki einu sinni orðinn fimmtugur, en samt segist
þú hafa séð Abraham!“
58 „Ég segi ykkur satt,“ svaraði Jesús, „ég var til þegar Abraham fæddist!“
59 Þegar leiðtogarnir heyrðu þetta, tóku þeir upp steina til að grýta hann. En þeir
misstu sjónar af honum, því hann gekk burt frá þeim og yfirgaf musterið.

9

Jesús læknar blindan mann

1 Eitt sinn er Jesús var á gangi, sá hann mann sem hafði verið blindur frá fæðingu.
2 „Meistari,“ sögðu lærisveinar hans, „hvers vegna fæddist þessi maður blindur?
Var það vegna þess að hann syndgaði eða foreldrar hans?“
3 „Hvorugt,“ svaraði Jesús. „Það er til að sýna mátt Guðs. 4 Okkur ber að vinna
verk þess sem sendi mig, meðan dagur er. Senn kemur nótt og þá leggst öll vinna
niður. 5 En meðan ég er enn í heiminum, er ég ljós heimsins.“
6 Síðan hrækti hann á jörðina, bjó til leðju úr munnvatninu, bar hana á augu blinda
mannsins 7 og sagði: „Farðu og þvoðu þér í Sílóamlaug.“ (Orðið „Sílóam“ merkir
„sendur.“) Maðurinn fór og þvoði sér og kom aftur sjáandi!
8 Nágrannar hans og aðrir, sem vissu að hann hafði verið blindur betlari, spurðu
nú hver annan: „Er þetta sami maðurinn – betlarinn?“
9 Svörin voru á ýmsa vegu og margir hugsuðu: „Þetta getur ekki verið hann, en
hann lítur þó eins út!“
En betlarinn sagði: „Ég er maðurinn.“
10 Þá spurðu þeir hann hvernig hann hefði fengið sjónina. „Hvað gerðist?“
11 „Maður, sem þeir kalla Jesú,“ svaraði hann, „bjó til leðju, bar hana á augu mín
og sagði mér síðan að fara og þvo hana burt í Sílóamlauginni. Ég gerði eins og hann
sagði, og fékk sjónina!“
12 „Hvar er Jesús núna?“ spurðu þeir.
„Ég veit það ekki,“ svaraði hann.
13 Þá fóru þeir með manninn til faríseanna. 14 Nú vildi svo til að kraftaverkið hafði
gerst á hvíldardegi. 15 Farísearnir kröfðu manninn því sagna um atburðinn. Hann
sagði þeim hvernig Jesús hefði borið leðjuna á augun og hvernig sjónin hefði komið
þegar hann þvoði sér.
16 „Þessi Jesús er ekki frá Guði, fyrst hann vinnur á hvíldardögum,“ sögðu sumir
þeirra.
Aðrir sögðu: „En hvernig getur þá venjulegur syndari gert slík kraftaverk?“ Þetta
varð þeim efni í mikla þrætu.
17 Farísearnir sneru sér nú að manninum sem hafði verið blindur og spurðu
ákveðnir: „Hvað vilt þú sjálfur segja um þennan mann sem gaf þér sjónina?“
„Ég held hann hljóti að vera spámaður, sendur af Guði,“ svaraði maðurinn.

18 Leiðtogar Gyðinga vildu ekki trúa því að maðurinn hefði verið blindur og sendu
því eftir foreldrum hans, 19 og spurðu: „Er þetta sonur ykkar? Fæddist hann blindur?
Og ef svo er, hvernig hefur hann þá fengið sjónina?“
20 „Við vitum að hann er sonur okkar og að hann fæddist blindur,“ svöruðu
foreldrar hans, 21 „en við vitum ekki hver gaf honum sjónina, spyrjið hann sjálfan,
hann ætti að vera nógu gamall til að svara fyrir sig.“
22-23 Þetta sögðu þau af ótta við leiðtogana, en þeir höfðu sagt að hver sá sem
segði að Jesús væri Kristur, fengi ekki að sækja guðsþjónustur.
24 Þeir kölluðu því aftur á manninn, sem verið hafði blindur og sögðu: „Gefðu Guði
dýrðina, en ekki Jesú, því að við vitum að Jesús er vondur maður.“
25 „Ekki er það mitt að segja hvort hann sé vondur eða góður,“ svaraði maðurinn,
„en það veit ég, að ég, sem var blindur, er nú sjáandi!“
26 „En hvað gerði hann?“ spurðu þeir, „hvernig læknaði hann þig?“ 27 „Nei, heyrið
mig nú!“ hrópaði maðurinn. „Ég hef þegar sagt ykkur það einu sinni. Tókuð þið
ekki eftir, eða hvað? Hvers vegna viljið þið fá að heyra það aftur? Ætlið þið kannski
líka að verða lærisveinar hans?“
28 Þá formæltu þeir honum og sögðu: „Þú ert lærisveinn hans, en við erum
lærisveinar Móse. 29 Við vitum að Guð talaði við Móse, en um þennan mann vitum
við ekkert.“
30 „Nú, það er einkennilegt,“ svaraði maðurinn. „Hann læknar hina blindu, en
samt vitið þið ekkert um hann. 31 Það er nú einu sinni svo að Guð hlustar ekki á
vonda menn, heldur á þá sem tilbiðja hann og gera vilja hans. 32 Frá því heimurinn
varð til hefur enginn maður getað opnað augu blindra, 33 og ef þessi maður er ekki
frá Guði, þá gæti hann ekki gert þetta.“
34 „Þú sem ert fáfróður og fæddur í synd,“ hrópuðu þeir, „ætlar þú nú að fara að
kenna okkur?!“ Og þeir fleygðu honum á dyr.
35 Þegar Jesús frétti hvað gerst hafði, leitaði hann manninn uppi og sagði: „Trúir
þú á Krist?“ 36 „Já, mig langar til þess,“ svaraði maðurinn, „en hver er hann, herra?“
37 „Þú hefur þegar séð hann,“ svaraði Jesús, „hann er sá sem við þig talar.“
38 „Já, Drottinn,“ sagði maðurinn, „ég trúi.“ Og hann veitti Jesú lotningu og kraup
við fætur hans.
39 Jesús sagði þá við hann: „Ég kom í heiminn til að opna augu blindra og loka
augum þeirra sem halda sig sjá.“
40 Farísearnir, sem stóðu þar rétt hjá, spurði þá: „Áttu við að við séum blindir?“
41 „Ef þið væruð blindir, þá væruð þið ekki sekir,“ svaraði Jesús, „en nú segist þið
vera sjáandi, en farið þó ekki eftir orðum mínum – sekt ykkar varir við.“

10

Ég er góði hirðirinn

1 „Sá sem ekki vill ganga inn um dyrnar til að komast inn í sauðabyrgið, heldur
klifrar yfir vegginn, hlýtur að vera þjófur. 2 Hirðirinn kemur alltaf inn um dyrnar.
3 Dyravörðurinn opnar fyrir honum og sauðirnir heyra rödd hans og koma til hans.
Síðan kallar hann á sauðina með nafni og fer út með þá. 4 Hann gengur á undan
þeim og þeir fylgja honum, því að þeir þekkja rödd hans. 5 Ókunnugum fylgja þeir
ekki, heldur forðast þá, því að þeir þekkja ekki rödd þeirra.“
6 Þeir sem heyrðu Jesú segja þessa dæmisögu skildu hana ekki, 7 og því útskýrði
hann hana fyrir þeim:
„Ég er dyr sauðanna,“ sagði hann. 8 „Allir sem komu á undan mér voru þjófar og
ræningjar og sauðirnir hlýddu þeim ekki. 9 Ég er dyrnar. Þeir sem koma inn um mig

munu frelsast, ganga inn og út og fá gott fóður. 10 Þjófurinn ætlar sér að stela; drepa
og eyðileggja, en ég kom til að veita líf og nægtir.
11 Ég er góði hirðirinn. Góði hirðirinn leggur líf sitt í sölurnar fyrir sauðina.
12 Þegar leiguliðinn sér úlfinn koma, þá flýr hann og yfirgefur sauðina, því að hann
á þá ekki. Og úlfurinn ræðst á hjörðina og hún tvístrast. 13 Þá flýr leiguliðinn, því
að hann hugsar aðeins um launin, en honum er ekki annt um hjörðina.
14 Ég er góði hirðirinn og þekki mína og þeir þekkja mig, 15 rétt eins og faðirinn
þekkir mig og ég föðurinn. Ég fórna lífi mínu fyrir sauðina. 16 Ég á líka aðra sauði í
annarri rétt. Ég verð einnig að leiða þá og þeir munu hlýða rödd minni, það verður
ein hjörð og einn hirðir.
17 Faðirinn elskar mig vegna þess að ég legg líf mitt í sölurnar til þess síðan
að fá það aftur. 18 Enginn getur tekið líf mitt án míns samþykkis – ég legg það
sjálfviljuglega í sölurnar. Ég hef vald til að gefa það þegar ég vil og ég hef einnig
vald til að taka það aftur. Þennan rétt hefur faðir minn gefið mér.“ 19 Við þessi orð
Jesú urðu leiðtogar Gyðinganna enn einu sinni ósammála í skoðunum sínum um
hann. 20 Sumir þeirra sögðu: „Annað hvort hefur hann illan anda eða er brjálaður.
Hvað þýðir að hlusta á slíkan mann?“ 21 Aðrir sögðu: „Okkur virðist hann ekki hafa
illan anda. Getur illur andi opnað augu blindra?“ –

„Segðu það hreinskilnislega“

22-23 Nú var vetur og Jesús var í Jerúsalem á vígsluhátíðinni. Hann var á gangi í
súlnagöngum Salómons í musterinu. 24 Þá umkringdu leiðtogar þjóðarinnar hann
og spurðu: „Hversu lengi ætlar þú að halda okkur í óvissu? Ef þú ert Kristur, segðu
okkur það þá hreinskilnislega.“ 25 „Ég hef þegar sagt ykkur það,“ svaraði Jesús, „en
þið trúið mér ekki. Kraftaverkin, sem ég geri í nafni föður míns, bera mér vitni.
26 Þið trúið mér ekki af því að þið tilheyrið ekki minni hjörð. 27 Mínir sauðir þekkja
mína rödd og ég þekki þá og þeir fylgja mér. 28 Ég gef þeim eilíft líf og þeir munu
aldrei að eilífu glatast. Enginn skal slíta þá úr hendi minni, 29 því faðir minn, sem
hefur gefið mér þá, er máttugri en nokkur annar. Enginn skal ræna þeim frá mér.
30 Ég og faðirinn erum eitt.“ 31 Þegar leiðtogarnir heyrðu þetta tóku þeir enn einu
sinni upp steina til að grýta hann. 32 Þá sagði Jesús: „Mörg góðverk sýndi ég ykkur
frá Guði, fyrir hvert þeirra grýtið þið mig nú?“ 33 „Við grýtum þig ekki fyrir góðverk,
heldur guðlast,“ svöruðu þeir. „Þú, sem ert bara venjulegur maður, segist vera Guð!“
34-36 „Stendur ekki í lögmálinu að menn séu guðir?“ svaraði Jesús. „Fyrst Biblían,
sem ekki getur farið með ósannindi, segir að þeir sem fengu boðskap frá Guði séu
guðir í augum manna, hvernig getið þið þá kallað það guðlast þegar sá sem faðirinn
helgaði og sendi í heiminn, segir: „Ég er sonur Guðs?“ 37 Þið trúið mér ekki nema ég
geri guðdómleg kraftaverk, 38 en reynið þá að trúa þeim, þótt þið trúið mér ekki, og
sannfærist um að faðirinn sé í mér og ég í föðurnum.“ 39 Þegar þeir heyrðu þetta
reyndu þeir aftur að handtaka hann en misstu af honum. 40-41 Jesús fór austur yfir
Jórdan, til staðarins þar sem Jóhannes skírði fyrst. Þar dvaldist hann og margir komu
til hans. „Jóhannes gerði að vísu engin kraftaverk,“ sagði fólkið sín á milli, „en allir
spádómar hans um þennan mann hafa ræst.“ 42 Þarna gerðust margir trúaðir á að
Jesús væri Kristur.

11

Lasarus deyr

1 Maður nokkur hét Lasarus og bjó í Betaníu ásamt systrum sínum, Maríu og Mörtu.
2 María var sú sem eitt sinn hellti dýrri ilmolíu yfir fætur Jesú og þurrkaði þá með

hári sínu. 3 Systurnar Marta og María sendu nú svohljóðandi boð til Jesú: „Herra, sá
sem þú elskar, Lasarus, er hættulega veikur.“
4 Þegar Jesús fékk skilaboðin, sagði hann: „Þessi veikindi munu ekki enda með
dauða, heldur er þeim ætlað að verða Guði til dýrðar og vegsama mig, son Guðs.“
5 Jesú þótti mjög vænt um Mörtu, Maríu og Lasarus, 6 en dvaldist þó enn í tvo daga
þar sem hann var og sýndi ekki á sér fararsnið. 7 Loks, að þeim tíma liðnum, sagði
hann við lærisveina sína: „Við skulum fara til Júdeu.“
8 „Já, en meistari!“ sögðu lærisveinarnir, „það eru aðeins nokkrir dagar síðan
leiðtogarnir í Júdeu reyndu að drepa þig. Ætlarðu að fara þangað aftur?“
9 „Það er bjart tólf stundir á dag,“ svaraði Jesús, „og þá getur maður gengið um
öruggur án þess að hrasa, 10 en á nóttunni er manni hætt við að hrasa vegna
myrkursins.“ 11 Síðan bætti hann við og sagði: „Lasarus, vinur okkar, er sofnaður,
en nú ætla ég að fara og vekja hann!“
12-13 Lærisveinarnir héldu þá að Lasarus hefði fengið góðan nætursvefn og sögðu:
„Það er gott að heyra, þá hlýtur honum að vera farið að batna!“ Jesús átti hins vegar
við að Lasarus væri dáinn.
14 Jesús sagði því við þá berum orðum: „Lasarus er dáinn, 15 en það gleður mig
ykkar vegna, því að þetta mun styrkja ykkur í trúnni. Komið, við skulum fara til
hans.“
16 Tómas, sem kallaður var „tvíburinn“, sagði þá við hina lærisveinana: „Við
skulum fara líka og deyja með honum.“
17 Þegar þeir komu til Betaníu var þeim sagt að Lasarus væri þegar búinn að
liggja fjóra daga í gröfinni. 18 Betanía var aðeins um þrjá kílómetra frá Jerúsalem.
19 Margir leiðtogar Gyðinga voru komnir til að láta samúð sína í ljós og hugga Mörtu
og Maríu. 20 Þegar Mörtu var sagt að Jesús væri að koma fór hún út til móts við
hann, en María var kyrr heima.
21 Marta sagði við Jesú: „Herra, ef þú hefðir komið fyrr væri bróðir minn ekki
dáinn. 22 Ég veit að Guð veitir þér allt sem þú biður hann um.“
23 Þá sagði Jesús: „Bróðir þinn mun rísa upp.“
24 „Já, það mun hann gera eins og allir aðrir á degi upprisunnar,“ sagði Marta.
25 „Ég er sá sem reisi hina dauðu og gef þeim líf,“ sagði Jesús. „Hver sem trúir á
mig mun lifa þótt hann deyi. 26 Og sá sem eignast lífið í trúnni á mig, mun aldrei að
eilífu deyja. Marta, trúir þú þessu?“
27 „Já, herra,“ svaraði hún, „ég trúi að þú sért Kristur, sonur Guðs, sem koma átti
í heiminn.“
28 Þegar hún hafði sagt þetta, fór hún og kallaði á systur sína og sagði við hana
einslega: „Meistarinn er hér og vill finna þig.“ 29 Þegar María heyrði þetta fór hún
þegar í stað út til hans.

Jesús vekur Lasarus upp frá dauðum

30 Jesús hafði staldrað við utan við bæinn, þar sem hann hitti Mörtu fyrst. 31 Þegar
mennirnir, sem voru í húsinu að reyna að hugga Maríu, sáu hana fara út í flýti, álitu
þeir að hún væri að fara út að gröf Lasarusar til að gráta þar, svo að þeir fóru á eftir
henni.
32 Þegar María kom þangað sem Jesús var, kraup hún við fætur hans og sagði:
„Herra, ef þú hefðir verið hér væri bróðir minn enn á lífi.“
33 Þegar Jesús sá hana gráta ásamt mönnunum, varð hann gramur, byrsti sig og
spurði: 34 „Hvar er hann grafinn?“
„Komdu, við skulum sýna þér það,“ svöruðu þeir. 35 Þá táraðist Jesús.
36 „Þeir voru mjög nánir vinir,“ sögðu Gyðingarnir. „Sjáið bara hve honum hefur
þótt vænt um hann.“

37-38 Aðrir sögðu: „Þessi maður læknaði blindan mann – af hverju kom hann þá
ekki í veg fyrir að Lasarus dæi?“ Þegar Jesús heyrði þetta varð hann aftur gramur.
Þau gengu að gröfinni, en hún var hellir og hafði stórum steini verið velt fyrir dyrnar.
39 „Veltið steininum frá,“ sagði Jesús. „Já, en það er komin nálykt af honum,“ sagði
Marta, systir hins látna. „Hann hefur legið hér í fjóra daga!“
40 „Sagði ég þér ekki: „Ef þú trúir, muntu sjá dýrð Guðs?“ “ spurði Jesús.
41 Síðan var steininum velt frá. Jesús leit upp til himins og sagði: „Faðir, ég þakka
þér að þú hefur heyrt bæn mína. 42 Auðvitað veit ég að þú bænheyrir mig í hverju
sem er, en ég sagði þetta til þess að fólkið, sem hér stendur, trúi að þú hafir sent
mig.“ 43 Síðan kallaði hann: „Lasarus, komdu út!“
44 Og Lasarus kom! Hann var vafinn líkblæjum og höfuð hans hulið með klút.
„Takið af honum líkblæjurnar og látið hann fara.“ sagði Jesús.
45 Margir Gyðinganna, sem þarna voru með Maríu, tóku nú loks trú á Jesú, 46 en
aðrir fóru til farísea til að skýra þeim frá þessu.
47 Æðstu prestarnir og farísearnir skutu þá á ráðstefnu til að ræða málin.
„Hvað eigum við að gera?“ spurðu þeir. „Þessi maður gerir sannarlega kraftaverk.
48 Ef við látum hann eiga sig, mun öll þjóðin elta hann. Og þá mun rómverski herinn
koma, drepa okkur og kollvarpa heimastjórn okkar Gyðinganna.“
49 Þá sagði Kaífas, en hann var æðsti prestur þetta árið: „Eruð þið alveg
skilningslausir? 50 Það er betra að einn maður deyi fyrir fólkið, en að öll þjóðin
farist.“
51 Spádómsorð þessi, að Jesús ætti að deyja fyrir allt fólkið, flutti Kaífas meðan
hann var í stöðu æðsta prestsins. Þessi orð komu ekki frá honum sjálfum, heldur
voru þau blásin honum í brjóst. 52 Þetta var spádómur um að Jesús mundi ekki
einungis deyja fyrir þjóðina, heldur og fyrir öll börn Guðs sem dreifð eru um jörðina.
53 Frá þessari stundu, unnu leiðtogar Gyðinga markvisst að því að lífláta Jesú.
54 Eftir þetta starfaði Jesús því ekki opinberlega meðal fólksins, heldur fór
frá Jerúsalem til bæjarins Efraím við eyðimörkina og þar dvaldist hann með
lærisveinum sínum. 55 Páskarnir, mesta hátíð Gyðinga, voru á næsta leiti. Margt
sveitafólk kom til Jerúsalem nokkrum dögum fyrir hátíðina til að hreinsa sig,
samkvæmt siðum þeirra, áður en sjálf hátíðin hæfist. 56 Fólk þetta langaði að sjá
Jesú og mikið var skrafað í musterinu. „Skyldi hann koma á páskahátíðina?“ spurðu
menn hver annan. 57 Farísearnir og æðstu prestarnir höfðu tilkynnt opinberlega að
hver sem sæi Jesú, yrði strax að láta þá vita, svo að þeir gætu handtekið hann.

12

„Samvistir okkar eru brátt á enda“

1 Sex dögum fyrir páska kom Jesús til Betaníu, þar sem Lasarus bjó, sá sem hann
hafði reist upp frá dauðum, 2 og nú var haldin veisla Jesú til heiðurs. Marta þjónaði
til borðs og Lasarus sat við sama borð og Jesús.
3 Þá var það að María tók fram krukku með dýrum ilmsmyrslum úr nardussafa og
smurði fætur Jesú, og þurrkaði þá síðan með hári sínu. Við þetta fylltist húsið af
sætum ilmi.
4 Júdas Ískaríot, einn lærisveina hans – sá sem síðar sveik hann – sagði þá: 5 „Þetta
ilmsmyrsl er gífurlega dýrt. Það hefði átt að selja það og gefa fátækum andvirðið.“
6 Þetta sagði hann ekki vegna þess að honum væri annt um fátæka, heldur sá hann
um fjárreiður lærisveinanna og dró stundum undan til eigin þarfa.
7 Jesús svaraði: „Láttu hana í friði. Hún var að undirbúa útför mína. 8 Þú getur
hjálpað fátækum, en samvistir okkar eru brátt á enda.“

9 Þegar almenningur í Jerúsalem frétti að Jesús væri að koma, flykktist fólk til að
sjá hann og Lasarus – þann sem hann reisti upp frá dauðum. 10 Af þessari ástæðu
ákváðu æðstu prestarnir að taka Lasarus líka af lífi, 11 því að hans vegna höfðu
margir framámenn yfirgefið þá og voru farnir að trúa því að Jesús væri Kristur.

Mannfjöldinn fagnar Jesú

12-13 Daginn eftir flaug sú frétt um alla borgina að Jesús væri á leiðinni til Jerúsalem.
Tóku þá margir hátíðargestanna pálmagreinar sér í hönd, gengu niður veginn á
móti honum og hrópuðu: „Frelsarinn! Frelsarinn! Guð blessi konung Ísraels! Dýrð
sé Guði!“
14 Jesús hafði ungan asna að reiðskjóta og rættist þar með spádómur er þannig
hljóðar: 15 „Óttist ekki, Ísraelsmenn, því að konungur ykkar kemur til ykkar, hógvær
og ríðandi á ösnufola!“
16 (Lærisveinar hans skildu ekki að nú var þessi spádómur að rætast. En þegar
Jesús var farinn til dýrðar sinnar á himnum, áttuðu þeir sig á hve margir spádómar
höfðu ræst fyrir augum þeirra, án þess að þeir veittu því athygli.)
17 Fólkið, sem sá Jesú reisa Lasarus upp frá dauðum, sagði frá þeim atburði, 18 og
það varð til þess að margir fóru út til móts við Jesú – fólkið hafði heyrt um þetta
stórkostlega kraftaverk. 19 Þá sögðu farísearnir hver við annan: „Við höfum tapað!
Sjáið þið: Allur heimurinn eltir hann!“
20 Grikkir nokkrir, sem komnir voru til Jerúsalem á páskahátíðina, 21 heimsóttu
Filippus, en hann var frá Betsaída. „Herra,“ sögðu þeir við hann, „okkur langar að
hitta Jesú.“
22 Filippus sagði Andrési frá þessu og fóru þeir báðir til Jesú til að láta hann vita.
23-24 Jesús svaraði þeim og sagði, að nú væri komið að því að hann sneri aftur
til dýrðar sinnar á himnum og bætti síðan við: „Ég verð að falla og deyja líkt og
hveitikornið, sem fellur í moldina og deyr. Ef ég dey ekki, þá verð ég einsamall, eins
og yfirgefið fræ, en dauði minn mun hins vegar leiða af sér mörg ný „hveitikorn“ –
ríkulega uppskeru, því margir munu eignast nýtt líf. 25 Ef þið elskið líf ykkar hér á
jörðinni, þá tapið þið því, en ef þið fórnið því, þá eignist þið eilífa dýrð í staðinn.
26 Ef þessir Grikkir vilja verða lærisveinar mínir, segið þeim þá að koma og fylgja
mér, því að þjónar mínir verða að vera þar sem ég er. Ef þeir fylgja mér, mun faðirinn
heiðra þá. 27 Nú er sál mín sárhrygg. Ætti ég þá að biðja svo: „Faðir, hlífðu mér við
því sem bíður mín?“ Nei, það er einmitt ástæðan til þess að ég kom. 28 Faðir, gerðu
nafn þitt dýrlegt.“
Þá kom rödd af himni, sem sagði: „Ég hef þegar gert það dýrlegt og mun aftur
gera það dýrlegt.“
29 Mannfjöldinn heyrði röddina og héldu sumir að það hefði verið þruma, en aðrir
sögðu að engill hefði talað við hann.
30 Þá sagði Jesús við fólkið: „Röddin kom ykkar vegna, en ekki mín vegna. 31 Nú er
stund dómsins runnin upp yfir þennan heim. Og þá verður Satan, höfðingja þessa
heims, varpað á dyr. 32 Ég verð hafinn upp (á krossinum) og mun draga alla til mín.“
33 Með þessum orðum gaf hann til kynna hvernig hann myndi deyja.
34 „Býstu við dauða þínum?“ spurði fólkið. „Okkur skilst að Kristur eigi að lifa að
eilífu og að hann muni aldrei deyja. Af hverju segirðu að hann muni deyja? Um
hvaða Krist ertu að tala?“
35 Jesús svaraði: „Enn um sinn mun ljós mitt skína á meðal ykkar. Gangið því í
ljósinu meðan hægt er, áður en myrkrið skellur á, því eftir það getið þið ekki lengur
ratað rétta leið. 36 Trúið á ljósið meðan tími er til og þá verðið þið ljósberar.“ Að svo
mæltu yfirgaf Jesús þá og faldi sig fyrir þeim.

37 Þrátt fyrir öll kraftaverkin sem hann hafði gert, trúðu fæstir því, af mann-
fjöldanum, að hann væri Kristur. 38 Þetta kom heim og saman við það sem Jesaja
spámaður hafði sagt: „Drottinn, hver mun trúa okkur? Hver mun líta á hin miklu
kraftaverk sem vitnisburð um þig?“ 39 Þeir gátu sem sagt ekki trúað, enda hafði Jesaja
einnig spáð eftirfarandi: 40 „Guð hefur blindað augu þeirra og hert hjörtu þeirra, svo
að þeir hvorki sjá né skilja, til að þeir snúi sér til mín og ég geti læknað þá.“ 41 Þessi
orð Jesaja voru spádómur um Jesú, því að hann hafði séð dýrð Krists í sýn.
42 Samt trúðu ýmsir af leiðtogum þjóðarinnar að Jesús væri Kristur. En þeir vildu
ekki láta það í ljós af ótta við að farísearnir bönnuðu þeim að sækja guðsþjónustur
í samkomuhúsunum. 43 Hrós manna var þeim meira virði en dýrð Guðs.
44 Nú hrópaði Jesús: „Sá sem trúir mér, trúir sjálfum Guði sem sendi mig. 45 Þegar
þið sjáið mig, sjáið þið þann sem sendi mig. 46 Ég er ljós sem kom til að skína í
þessum dimma heimi, svo að þeir sem mér treysta, þurfi ekki framar að ganga í
myrkrinu. 47 Ég dæmi ekki þá sem óhlýðnast orðum mínum, því að ég kom til að
frelsa heiminn en ekki til að dæma hann. 48 Þeir sem hafna mér og mínum boðskap,
verða dæmdir á degi dómsins, eftir sannleikanum sem ég hef flutt. 49 Það sem ég
hef sagt eru ekki mín orð, heldur hef ég flutt ykkur það sem faðir minn bauð mér
að segja. 50 Ég veit að orð hans gefa eilíft líf og þess vegna hef ég sagt allt það sem
hann bauð mér að segja.“

13

Jesús þvær fætur lærisveinanna

1 Það var komið kvöld daginn fyrir páskahátíðina. Jesús vissi, að stund hans var
komin að fara burt úr þessum heimi og til föðurins á himnum. 2 Þegar þeir neyttu
kvöldmáltíðarinnar hafði Satan þegar skotið því að Júdasi Símonarsyni Ískaríot, að
nú væri einmitt rétti tíminn til að framkvæma þá fyrirætlun sína að svíkja Jesú.
3 Jesús vissi að faðirinn hafði gefið honum allt vald og að hann var kominn frá Guði
og mundi snúa aftur til Guðs.
4 Jesús stóð nú upp frá kvöldmáltíðarborðinu, fór úr kyrtlinum og batt stóran klút
um mitti sér. 5 Síðan hellti hann vatni í skál og tók að þvo fætur lærisveinanna og
þurrka þá með klútnum sem hann hafði um mittið.
6 Þegar hann kom að Símoni Pétri, sagði Pétur: „Meistari, ætlar þú að fara að þvo
mér um fæturna?“
7 „Þú skilur þetta ekki núna en seinna muntu skilja það,“ svaraði Jesús.
8 „Nei,“ mótmælti Pétur, „þú skalt aldrei fá að þvo fætur mína!“
„Ef ég geri það ekki, getur þú ekki verið lærisveinn minn,“ sagði Jesús.
9 „Þá skaltu ekki aðeins þvo fæturna, heldur einnig hendurnar og höfuðið!“
hrópaði Pétur.
10 „Sá sem hefur baðað sig,“ svaraði Jesús, „þarf aðeins á fótaþvotti að halda til
að teljast hreinn. Nú ertu hreinn – en þannig er ekki með alla sem hér eru.“ 11 Þetta
sagði Jesús, því hann vissi vel hver mundi svíkja hann.
12 Eftir fótaþvottinn fór Jesús aftur í kyrtilinn, settist niður og spurði: „Skiljið þið
hvað ég var að gera? 13 Þið segið við mig: „Meistari“ og „Herra“ og það er rétt, því
það er ég. 14 En fyrst ég, sem er herra ykkar og lærifaðir, hef þvegið fætur ykkar,
þá ber ykkur einnig að þvo fætur hvers annars. 15 Ég hef gefið ykkur fordæmi – þið
skuluð fara eins að. 16 Það er vissulega satt, að þjónninn er ekki meiri en húsbóndi
hans, ekki er heldur sendiboðinn æðri þeim sem sendi hann. 17 Þetta skiljið þið – en
farið nú eftir því og þá mun það verða ykkur til blessunar.

18 En þetta á þó ekki við um ykkur alla. Ég valdi ykkur og þekki ykkur mætavel
hvern og einn. Biblían segir: „Sá sem neytir kvöldverðar með mér, mun svíkja mig.“
Þessi orð munu rætast fyrr en varir. 19 Ég segi ykkur þetta núna, svo að þið trúið
mér þegar það er komið fram. 20 Ég segi ykkur sannleikann: Sá sem tekur á móti
þeim er ég sendi, tekur á móti mér, og sá sem veitir mér viðtöku, veitir föður mínum
viðtöku sem sendi mig.“

„Einn ykkar mun svíkja mig“

21 Skyndilega var sem mikil angist gripi Jesú og hann hrópaði: „Já, satt er það,
einn ykkar mun svíkja mig!“ 22 Lærisveinarnir litu hver á annan og hugsuðu: Hver
skyldi það vera? 23 Þar eð ég sat næstur Jesú við borðið og var nánasti vinur hans,
24 gaf Símon Pétur mér merki um að spyrja hann hver sá væri sem vinna myndi slíkt
ódæði.
25 Ég sneri mér því að honum og spurði: „Drottinn, við hvern áttu?“
26 „Þann, sem ég gef þennan brauðbita,“ svaraði Jesús.
Þegar hann hafði dýft brauðinu í sósuna rétti hann það Júdasi Símonarsyni,
Ískaríot.
27 Jafnskjótt og Júdas hafði borðað það, kom Satan í hann. Jesús sagði þá við hann:
„Flýttu þér að gera það sem þú ætlar þér.“
28 Enginn hinna, sem sátu til borðs, skildi þessi orð Jesú. 29 Sumir héldu að hann
væri að segja Júdasi að fara og greiða fyrir matinn eða gefa fátækum peninga, því
að Júdas sá um sjóðinn. 30 Og Júdas yfirgaf þá þegar í stað og gekk út í nóttina.
31 Þegar hann var farinn sagði Jesús: „Nú er tíminn kominn. Innan skamms mun
dýrð Guðs umlykja mig. Allt það, sem fyrir mig mun koma, mun vegsama Guð. 32 Nú
er þess stutt að bíða að Guð gefi mér dýrð sína. 33 Elsku börnin mín, bráðum verð
ég að fara og yfirgefa ykkur. Og þótt þið leitið mín, munuð þið ekki finna mig – eins
og ég sagði við leiðtoga þjóðarinnar.
34 Nú gef ég ykkur nýtt boðorð: „Elskið hver annan jafn innilega og ég hef elskað
ykkur.“ 35 Af því skulu allir sjá, að þið eruð lærisveinar mínir, að þið elskið hver
annan.“
36 Þá sagði Símon Pétur: „Meistari, hvert ætlar þú að fara?“
„Þú getur ekki fylgt mér þangað núna,“ svaraði Jesús, „en seinna muntu gera það.“
37 „Hvers vegna ekki núna?“ spurði Pétur, „ég er reiðubúinn að deyja fyrir þig:“
38 „Ertu það?“ spurði Jesús, og sagði svo: „Nei, það ertu ekki, því að áður en haninn
galar í fyrramálið muntu þrisvar neita því að þú þekkir mig.“

14

1 „Látið ekki óttann ná tökum á ykkur. Treystið Guði og treystið mér. 2-3 Heima
hjá föður mínum eru margar vistarverur og ég ætla að búa þær undir komu ykkar.
Þegar allt er reiðubúið, kem ég aftur og sæki ykkur, svo að þið getið verið hjá mér
alla tíð. Ef þessu væri öðruvísi varið, hefði ég sagt ykkur það. 4 En nú vitið þið hvert
ég fer og hvernig á að komast þangað.“
5 „Nei, það vitum við ekki,“ sagði Tómas. „Við höfum ekki hugmynd um hvert þú
ætlar, og hvernig ættum við þá að rata þangað?“
6 Jesús svaraði: „Ég er vegurinn, sannleikurinn og lífið. Enginn kemst til föðurins
nema hann trúi á mig. 7 Ef þið hafið þekkt mig, þá þekkið þið einnig föður minn.
Héðan í frá þekkið þið hann og hafið þegar séð hann.“
8 „Herra,“ sagði Filippus, „sýndu okkur föðurinn og það nægir okkur.“
9 „Filippus,“ svaraði Jesús, „þekkir þú mig ekki enn, eftir allan þennan tíma sem
við höfum verið saman? Sá sem hefur séð mig, hefur séð föðurinn. Hvers vegna

biður þú þá um að fá að sjá hann? 10 Trúir þú ekki að ég sé í föðurnum og faðirinn í
mér? Það sem ég segi, er ekki frá eigin brjósti, heldur frá föðurnum sem í mér er og
vinnur verk sitt í gegnum mig. 11 Trúið þessu: Ég er í föðurnum og faðirinn í mér.
Ef þið eigið erfitt með að trúa því, þá minnist allra kraftaverkanna sem þið hafið séð
mig gera.
12-13 Ég segi ykkur satt: Sá sem á mig trúir, mun gera sömu kraftaverk og þau sem
ég gerði, og jafnvel enn meiri, því að ég fer til föðurins. Hvað sem þið biðjið föðurinn
um, mun ég gera ef þið biðjið hann um það í mínu nafni. Allt það sem ég, sonurinn,
geri fyrir ykkur, verður föður mínum til vegsemdar. 14 Biðjið um hvað sem þið viljið
og notið nafn mitt, og þá mun ég svara bæn ykkar.

Fyrirheitið um heilagan anda

15-16 Ef þið elskið mig, hlýðið þá orðum mínum. Ég mun biðja föðurinn og hann
mun gefa ykkur annan hjálpara, sem aldrei yfirgefur ykkur. 17 Þessi hjálpari er
heilagur andi. Andinn sem leiðir menn í allan sannleikann. Heimurinn getur ekki
tekið á móti honum, því heimurinn leitar hans ekki og þekkir hann ekki heldur. En
þið þekkið hann, því að hann lifir í ykkur og er með ykkur. 18 Ég mun ekki sleppa af
ykkur hendinni né skilja ykkur eina eftir; ég kem til ykkar. 19 Innan skamms yfirgef
ég þennan heim en ég verð samt með ykkur, því að ég lifi og þið munuð lifa. 20 Þegar
ég er risinn upp frá dauðum, munuð þið skilja að ég er í föður mínum, þið í mér, og
ég í ykkur. 21 Sá sem hlýðir mér, elskar mig og vegna þess að hann elskar mig, mun
faðir minn elska hann, og ég mun elska hann og sjálfur birtast honum.“
22 Júdas (ekki Júdas Ískaríot, heldur nafni hans) sagði þá við hann: „Herra,
hvers vegna vilt þú einungis opinbera þig fyrir okkur, lærisveinunum, en ekki fyrir
heiminum?“
23 „Vegna þess að ég vil aðeins opinbera mig þeim sem elska mig og hlýða mér,“
svaraði Jesús. Síðan bætti hann við: „Faðirinn mun einnig elska þá og við munum
koma til þeirra og búa hjá þeim. 24 Sá sem óhlýðnast mér, sýnir þar með að hann
elskar mig ekki. Takið eftir, að þetta svar við spurningu ykkar er ekki mitt svar, heldur
föðurins sem sendi mig. 25 Þetta segi ég ykkur nú meðan ég er hjá ykkur. 26 En þegar
faðirinn sendir ykkur hjálparann í minn stað – og þegar ég tala um hjálparann, þá á
ég við heilagan anda – þá mun hann, andinn, fræða ykkur um margt og minna ykkur
á allt sem ég hef sagt ykkur.
27 Frið skil ég eftir hjá ykkur, minn frið gef ég ykkur. Minn friður er ekki hverfull
eins og sá friður sem heimurinn gefur, verið því hvorki kvíðafullir né hræddir.
28 Minnist orða minna: Ég fer burt, en ég kem aftur til ykkar. Ef þið elskið mig í
raun og veru, þá samgleðjist þið mér, því nú fæ ég að fara til föðurins, hans sem mér
er æðri. 29 Þetta segi ég ykkur fyrir fram, svo að þið trúið, þegar það gerist.
30 Tíminn sem ég hef til að ræða þetta við ykkur styttist óðum, því að hinn illi
höfðingi þessa heims er á næsta leiti. Hann hefur ekki vald yfir mér, 31 en ég vil
gera vilja föðurins, svo að heimurinn fái að vita að ég elska föðurinn. Standið upp,
við skulum fara.“

15

Hinn sanni vínviður

1 „Ég er hinn sanni vínviður og faðir minn er vínyrkinn. 2 Sérhverja grein sem
ekki ber ávöxt, sker hann af, en hinar sem bera ávöxt, hreinsar hann, svo að þær
beri enn meiri ávöxt. 3 Þið eruð þegar hreinir, vegna þess að þið hafið trúað orðum
mínum. 4 Verið í mér, og þá lifi ég í ykkur. Því að eins og greinin getur ekki borið
ávöxt, nema hún sé á vínviðinum, þannig getið þið ekki borið ávöxt án mín.

5 Ég er vínviðurinn, þið eruð greinarnar. Sá sem lifir í mér og ég í honum, hann
ber mikinn ávöxt, en án mín getið þið alls ekkert gert. 6 Þeim sem hefur yfirgefið mig,
verður kastað burt eins og ónýtum greinum. Þeim er síðan safnað saman og brennt.
7 Ef þið eruð í mér og hlýðið boðum mínum, þá biðjið um hvað sem þið viljið og það
mun veitast ykkur! 8 Þeir sem eru sannir lærisveinar mínir, bera mikinn ávöxt og
verða föður mínum til dýrðar.
9 Eins og faðirinn hefur elskað mig, hef ég elskað ykkur, verið því stöðugir í elsku
minni. 10 Ef þið hlýðið mér, verðið þið stöðugir í elsku minni, eins og ég hlýði föður
mínum og lifi í elsku hans. 11 Þetta segi ég ykkur, svo að fögnuður minn fylli ykkur
– svo að gleði ykkar verði fullkomin. 12 Ég krefst þess af ykkur að þið elskið hver
annan jafn innilega og ég elska ykkur. 13 Og nú skal ég segja ykkur hvernig við
getum prófað kærleikann: Sá elskar mest, sem fórnar lífi sínu fyrir vini sína. 14 Þið
eruð vinir mínir, ef þið gerið eins og ég segi. 15 Ég kalla ykkur ekki framar þjóna,
því að húsbóndinn getur ekki treyst þjónum sínum. Þið eruð vinir mínir og því til
staðfestingar hef ég sagt ykkur allt sem faðirinn sagði mér.
16 Ekki hafið þið valið mig, heldur hef ég valið ykkur. Ég valdi ykkur til að fara og
bera eilífan ávöxt kærleikans, svo að faðirinn veiti ykkur hvað sem þið biðjið hann
um í mínu nafni. 17 Þetta býð ég ykkur: Elskið hver annan. 18 Heimurinn mun hata
ykkur, en vitið, að hann hataði mig áður en hann hataði ykkur. 19 Ef þið tilheyrðuð
heiminum, mundi heimurinn elska ykkur, en vegna þess að ég hef valið ykkur úr
heiminum, þá hatar hann ykkur. 20 Munið hvað ég sagði ykkur: Ekki er þjónninn
æðri húsbónda sínum – og fyrst þeir hafa ofsótt mig, munu þeir vissulega ofsækja
ykkur líka. Hafi þeir hins vegar hlustað á mig, þá munu þeir einnig hlusta á ykkur.
21 Heimurinn þekkir ekki Guð, sem sendi mig, og þar sem þið tilheyrið mér, þá munu
þeir ofsækja ykkur.
22 Mennirnir væru án saka, ef ég hefði ekki komið og sagt þeim sannleikann, en nú
þekkja þeir hann og hafa því enga afsökun fyrir syndum sínum. 23 Sá sem hatar mig,
hatar þar með föður minn. 24 Ef ég hefði ekki gert þessi kraftaverk, hefði heimurinn
afsökun, en nú hefur hann séð þau og þó hatar hann bæði mig og föður minn. 25 Þetta
er uppfylling orða spámannsins um Krist: „Þeir hötuðu mig án saka.“
26 En ég mun senda ykkur hjálparann, heilagan anda, uppsprettu sannleikans.
Hann mun koma til ykkar frá föðurnum og fræða ykkur um mig. 27 En þið verðið
einnig að bera mér vitni, því að þið hafið verið með mér frá byrjun.“

16

Framundan eru þjáningar – og gleði

1 „Þetta segi ég ykkur, svo að þið hrasið ekki þegar andstaðan mætir ykkur. 2 Ykkur
mun verða bannað að sækja samkomuhúsin og þess er ekki langt að bíða að þeir
lífláti ykkur í þeirri trú að þeir séu að gera Guði greiða. 3 Ástæðan er sú, að þeir
hafa hvorki þekkt föðurinn né mig. 4 Ég segi ykkur þetta núna, svo að þið munið
eftir aðvörun minni þegar það kemur fram. Ég hef ekki sagt ykkur þetta fyrr, því að
nú fyrst er það tímabært, þar eð ég er á förum.
5 Nú er komið að því að ég fari til hans sem sendi mig; en enginn ykkar virðist hafa
áhuga á að spyrja hvers vegna ég fari. 6 Þess í stað eruð þið sorgmæddir. 7 Ég segi
ykkur satt, það er ykkur til góðs að ég fari, því að fari ég ekki, þá mun hjálparinn
ekki koma. En ef ég fer, þá kemur hann, því að ég mun senda hann til ykkar.
8 Þegar hann kemur, mun hann sannfæra heiminn um synd hans, um að Guð
réttlæti syndara og um að dómurinn sé staðreynd. 9 Hann mun sannfæra heiminn

um að syndin felist í því, að þeir trúi ekki á mig. 10 Það að ég fer til föðurins, mun sannfæra menn um að réttlæti Guðs standi þeim til boða. 11 Hann mun einnig sannfæra menn um að hægt sé að umflýja dóminn, því að höfðingi þessa heims, Satan, hefur þegar verið dæmdur.

12 Það er svo margt sem ég vildi segja ykkur, en þið skiljið það ekki enn. 13 En þegar heilagur andi, sannleiksandinn, kemur, mun hann leiða ykkur í allan sannleikann. Hann mun ekki tala af sjálfum sér, heldur skýra ykkur frá því sem hann hefur heyrt. Hann mun fræða ykkur um framtíðina. 14 Hann mun heiðra mig og vegsama, með því að sýna ykkur dýrð mína. 15 Öll dýrð föðurins tilheyrir mér og þess vegna sagði ég að hann heiðri mig og vegsami. 16 Eftir skamma stund verð ég farinn og þið munuð ekki sjá mig, en áður en langt um líður munuð þið sjá mig á ný.“

17-18 „Hvað á hann við?“ spurðu lærisveinarnir hver annan. „Hvað táknar það að „fara til föðurins“? Þetta skiljum við ekki.“

19 Jesús varð þess var að þeir vildu spyrja hann og sagði því: „Þið spyrjið hver annan við hvað ég eigi. 20 Heimurinn mun fagna örlögum mínum, en þið munuð gráta. En hryggð ykkar mun snúast í fögnuð, þegar þið sjáið mig á ný. 21 Það verður líkt og hjá konu sem fæðir barn – angist hennar og kvíði hverfur fyrir fögnuði, þegar hún hefur eignast barnið. 22 Nú eruð þið harmi slegnir, en ég mun hitta ykkur á ný og þá munuð þið fagna. Þeirri gleði mun enginn geta rænt ykkur! 23 Þá munuð þið ekki þurfa að biðja mig neins, heldur getið þið snúið ykkur beint til föðurins og beðið hann. Og hann mun gefa ykkur það sem þið biðjið um, vegna þess að þið biðjið í mínu nafni. 24 Þið hafið aldrei reynt þetta áður en nú er komið að því. Biðjið í mínu nafni því að þá munuð þið verða bænheyrðir og fyllast ólýsanlegri gleði!

25 Þetta hef ég sagt ykkur í líkingum, en nú nálgast sá tími, er þess gerist ekki lengur þörf. Þá mun ég tala opinskátt við ykkur um föðurinn, 26 og þið munuð biðja í mínu nafni. Það er óþarfi fyrir mig að biðja föðurinn um að svara bænum ykkar, 27 því sjálfur elskar hann ykkur, af því að þið elskið mig og trúið að hann hafi sent mig. 28 Þegar ég kom í þennan heim, þá kom ég frá föðurnum. Ég yfirgef heiminn á ný og fer aftur til föðurins.“

29 „Nú talar þú berum orðum en ekki í líkingum,“ sögðu lærisveinar hans. 30 „Nú vitum við að þú veist allt og þarft ekki að láta neinn segja þér neitt. Þess vegna trúum við líka að þú sért kominn frá Guði.“

31 „Trúið þið því loksins?“ spurði Jesús. 32 „Stundin nálgast, hún er reyndar þegar komin, er þið tvístrist og snúið hver til síns heima en skiljið mig einan eftir. Þrátt fyrir það verð ég ekki einn, því að faðirinn verður hjá mér. 33 Þetta hef ég sagt ykkur til þess að þið haldið hugarró. Ykkar bíða þrengingar og sorgir í þessum heimi, en verið hughraustir, ég hef sigrað heiminn!“

17

Jesús biður fyrir fylgjendum sínum

1 Að svo mæltu leit Jesús til himins og sagði: „Faðir, stundin er komin. Gerðu nú son þinn dýrlegan, svo að hann geti vegsamað þig. 2 Þú hefur gefið honum vald yfir sérhverjum manni á þessari jörð. Öllum þeim, sem þú hefur gefið mér, hef ég gefið eilíft líf. 3 Eilíft líf er það að þekkja þig, hinn eina sanna Guð, og þann sem þú sendir, Jesú Krist. 4 Ég vegsamaði þig hér á jörðinni, með því að gera allt sem þú bauðst mér. 5 Faðir, þegar ég stend frammi fyrir þér, veittu mér þá hlut í dýrðinni, sem við áttum saman áður en heimurinn varð til.

6 Ég hef sagt þessum mönnum allt um þig. Þeir voru í heiminum og þú gafst mér þá. Þeir tilheyrðu þér, og þú gafst mér þá, og þeir hafa hlýðnast orðum þínum. 7 Nú

vita þeir að allt sem tilheyrir mér, er gjöf frá þér, 8 því að fyrirmælin sem þú gafst
mér, flutti ég þeim og þeir tóku við þeim. Nú vita þeir með vissu að ég kom frá þér
og trúa að þú hafir sent mig.
9 Ég bið ekki fyrir heiminum, heldur fyrir þeim sem þú gafst mér úr heiminum,
því að þeir eru þínir. 10 Og nú er ég orðinn dýrlegur í þeim. 11 Nú yfirgef ég þennan
heim og ég skil þá eftir og kem til þín. Heilagi faðir, varðveittu alla þá sem þú hefur
gefið mér, svo þeir séu sameinaðir, rétt eins og við, og enginn verði þar undanskilinn.
12 Þann tíma sem ég hef verið hér hef ég gætt allra þeirra sem þú gafst mér. Ég stóð
vörð um þá, svo að enginn þeirra týndist, nema sá sem hlaut að glatast, eins og
ritningin hafði sagt fyrir um.
13 Faðir, nú kem ég til þín. Þennan tíma, sem ég hef verið með þeim, hef ég sagt
þeim margt, svo að gleði mín gagntæki þá. 14 Ég hef flutt þeim fyrirmæli þín. Þeir
tilheyra ekki heiminum fremur en ég og þess vegna hatar heimurinn þá. 15 Ekki
bið ég þig að taka þá burt úr heiminum, heldur að þú varðveitir þá frá illu. 16 Þeir
tilheyra ekki þessum heimi frekar en ég. 17 Helgaðu þá með sannleikanum, þitt orð
er sannleikur. 18 Ég sendi þá út í heiminn, eins og þú sendir mig í heiminn, 19 og ég
helga sjálfan mig, svo að þeir geti vaxið í sannleika og helgun.
20 Ég bið ekki aðeins fyrir þessum mönnum, heldur einnig fyrir þeim sem síðar
munu trúa á mig fyrir orð þeirra. 21 Faðir, þeir eiga allir að vera eitt eins og við – þú
og ég – erum eitt. Þú ert í mér og ég í þér, og þannig eiga þeir einnig að vera í okkur,
til þess að heimurinn trúi að þú hafir sent mig.
22 Dýrðina, sem þú gafst mér, hef ég gefið þeim – svo að þeir séu eitt eins og við –
23 ég í þeim og þú í mér – allir fullkomlega sameinaðir þannig að heimurinn komist
að raun um að þú hafir sent mig og sjái að þú elskar þá, jafn heitt og þú elskar mig.
24 Faðir, ég vil að þeir sem þú hefur gefið mér, séu hjá mér, svo að þeir sjái dýrð mína,
dýrðina sem þú af elsku þinni gafst mér, áður en heimurinn varð til. 25 Réttláti faðir,
heimurinn þekkir þig ekki, en ég þekki þig og þessir lærisveinar vita að þú hefur
sent mig. 26 Ég hef sýnt þeim þig og ég mun halda því áfram, svo að bæði ég og
kærleikurinn, sem þú berð til mín, séu í þeim.“

18

Jesús handtekinn

1 Að svo mæltu, fór Jesús ásamt lærisveinum sínum yfir Kedronlækinn og kom í
grasgarð sem þar er. 2 Júdas, sá sem sveik hann, vissi um þennan stað, því að oft
hafði Jesús farið þangað áður með lærisveinum sínum.
3 Júdas lagði af stað ásamt flokki hermanna og lögreglu, sem æðstu prestarnir og
farísearnir sendu með honum. Skyndilega birtust þeir, í grasgarðinum, vopnaðir,
með lugtir og logandi blys.
4-5 Jesú var fullljóst hvað til stóð og verða mundi. Hann gekk því fram til að taka á
móti þeim og spurði: „Að hverjum leitið þið?“ „Jesú frá Nasaret,“ svöruðu þeir.
„Ég er hann!“ sagði Jesús. 6 Um leið og hann sagði þetta hopuðu þeir á hæl og
féllu til jarðar!
7 Hann spurði aftur: „Hvers leitið þið?“
Og aftur svöruðu þeir: „Jesú frá Nasaret.“
8 „Ég sagði ykkur að ég væri hann,“ sagði Jesús, „og fyrst þið eruð aðeins að leita
að mér, leyfið þá hinum að fara.“ 9 Þetta sagði hann til að spádómurinn rættist, sem
sagði: „Ég gætti allra þeirra sem þú gafst mér.“

10 Allt í einu dró Símon Pétur upp sverð og hjó hægra eyrað af Malkusi, þjóni æðsta
prestsins.
11 Þá sagði Jesús við Pétur: „Slíðraðu sverðið! Á ég ekki að drekka bikarinn sem
faðirinn hefur rétt mér?“
12 Hermennirnir, ásamt foringja sínum og lögreglu, handtóku nú Jesú og bundu
hann. 13 Fyrst fóru þeir með hann til Annasar, tengdaföður Kaífasar, sem það árið
var æðsti prestur. 14 Kaífas var sá sem sagt hafði við hina forystumennina: „Betra er
að einn deyi fyrir alla.“ 15 Símon Pétur fylgdi í humátt á eftir, auk annars lærisveins,
sem kunnugur var æðsta prestinum. Þeim lærisveini var nú leyft að koma inn í
garðinn ásamt Jesú, 16 en Pétur varð að standa utan við hliðið. Hinn lærisveinninn
talaði við dyravörðinn, sem þá leyfði Pétri að koma inn. 17 Þjónustustúlkan, sem
gætti dyranna, sneri sér að Pétri og spurði: „Ert þú ekki einn af lærisveinum Jesú?“
„Nei!“ svaraði hann, „það er ég ekki.“
18 Lögreglan og þjónustufólkið í húsinu stóðu umhverfis eld sem kveiktur hafði
verið, því að kalt var í veðri. Stóð Pétur þar ásamt þeim og vermdi sig.
19 Inni í húsinu var æðsti presturinn að hefja rannsókn í máli Jesú. Spurði hann
Jesú um fylgjendur hans og hvað hann hefði kennt þeim.
20 „Það er öllum ljóst,“ svaraði Jesús, „því ég predikaði reglulega í samko-
muhúsunum og musterinu. Allir leiðtogar Gyðinga hafa hlustað á mig. Það sem
ég kenndi, kenndi ég opinberlega. 21 Hvers vegna spyrðu mig þessarar spurningar?
Spyrðu heldur þá sem hafa hlustað á mál mitt. Hér eru til dæmis nokkrir þeirra.
Þeir vita hvað ég hef sagt.“
22 Einn af hermönnunum, sem þarna stóð, sló þá Jesú og spurði hranalega: „Svarar
þú æðsta prestinum svona?“
23 „Ef þetta eru ósannindi, þá skaltu sanna það,“ svaraði Jesús, „en ef það er satt,
hvers vegna slærðu mig þá?“
24 Eftir þetta sendi Annas Jesú, í böndum, til Kaífasar æðsta prests.
25 Á meðan þetta fór fram, stóð Pétur við eldinn og nú fékk hann aftur að heyra
sömu spurninguna: „Ert þú ekki einn af lærisveinum hans?“
„Nei, alls ekki,“ svaraði Pétur.
26 Þá spurði einn af þjónum æðsta prestsins – en sá var skyldur manninum sem
Pétur hjó af eyrað: „Sá ég þig ekki úti í garðinum með Jesú?“
27 En Pétur neitaði enn og um leið galaði hani.

Jesús frammi fyrir Pílatusi

28 Rannsókn Kaífasar í máli Jesú lauk árla morguns og að því loknu var farið
með hann til hallar rómverska landstjórans. Sjálfir vildu ákærendur hans ekki fara
þangað inn, því að þá hefðu þeir „óhreinkast“, að eigin sögn, og þar með ekki mátt
neyta páskalambsins. 29 Pílatus landstjóri fór því út til þeirra og spurði: „Hvað hafið
þið á móti þessum manni? Hver er ákæra ykkar?“
30 „Ef hann væri ekki afbrotamaður, hefðum við ekki handtekið hann.“ svöruðu
þeir hvassyrtir.
31 „Farið þá með hann og dæmið hann sjálfir, eftir ykkar eigin lögum,“ sagði
Pílatus.
„En við höfum ekki leyfi til að taka mann af lífi,“ svöruðu þeir, „þú verður að gefa
okkur leyfi til þess.“
32 Með þessum orðum rættist spádómur Jesú, um hvernig dauða hans bæri að.
33 Pílatus fór þá aftur inn í höllina og lét leiða Jesú fram fyrir sig. „Ert þú konungur
Gyðinga?“ spurði hann.
34 „Hvað áttu við með orðinu „konungur“?“ spurði Jesús, „leggur þú í það skilning
Rómverja eða Gyðinga?“

35 „Er ég þá Gyðingur?“ spurði Pílatus byrstur. „Samlandar þínir og æðstu
prestarnir komu með þig hingað. En hvers vegna gerðu þeir það? Hvað hefur þú
aðhafst?“
36 „Ríki mitt er ekki af þessum heimi,“ svaraði Jesús. „Ef svo væri, hefðu fylgjendur
mínir barist þegar leiðtogar Gyðinga handtóku mig. Nei, mitt ríki er ekki af þessum
heimi.“
37 „Þú ert þá konungur?“ spurði Pílatus.
„Já,“ svaraði Jesús, „til þess fæddist ég. Ég kom til að flytja heiminum sannleikann.
Þeir sem elska sannleikann fylgja mér.“
38 „Hvað er sannleikur?“ sagði þá Pílatus. Síðan fór hann aftur út til fólksins og
sagði: „Þessi maður er ekki sekur um neinn glæp. 39 Það er venja hjá ykkur að biðja
mig að sleppa einhverjum fanga um páskana og ég skal gjarnan láta lausan „konung
Gyðinga“, ef þið viljið.“
40 En mannfjöldinn hrópaði á móti og sagði: „Nei! Ekki hann, heldur Barrabas!“
En Barrabas var ræningi.

19

1 Þá lét Pílatus húðstrýkja Jesú. 2 Og að því loknu bjuggu hermennirnir til kórónu
úr þyrnum, settu hana á höfuð hans og færðu hann síðan í purpurarauða skikkju.
3 „Lengi lifi konungur Gyðinga!“ hrópuðu þeir í hæðnistóni og börðu hann.
4 Pílatus fór nú aftur út og sagði við Gyðingana: „Ég ætla að leiða hann fram
fyrir ykkur, en gerið ykkur ljóst að ég finn enga sök hjá honum.“ 5 Jesús gekk þá út í
skikkjunni rauðu og með þyrnikórónuna á höfði. Þá sagði Pílatus: „Sjáið manninn!“
6 Þegar æðstu prestarnir og embættismennirnir sáu Jesú, æptu þeir og sögðu:
„Krossfestu! Krossfestu hann!“
„Krossfestið þið hann sjálfir,“ svaraði Pílatus, „ég finn alls enga sök hjá honum.“
7 Þá svöruðu þeir: „Samkvæmt okkar lögum á hann að deyja, því að hann sagðist
vera sonur Guðs.“
8 Þegar Pílatus heyrði þetta, varð hann enn hræddari. 9 Aftur fór hann með Jesú
inn í höllina og spurði: „Hvaðan ertu?“ Jesús svaraði engu.
10 „Svaraðu mér!“ sagði Pílatus ógnandi. „Veistu ekki að ég hef vald til að láta þig
lausan og ég hef einnig vald til að krossfesta þig?“
11 Jesús svaraði: „Þú hefðir ekkert vald yfir mér, ef þér væri ekki gefið það að ofan
og því er synd þeirra, sem leiddu mig hingað, meiri en þín.“
12 Pílatus reyndi enn að fá hann lausan, en þá sögðu leiðtogar Gyðinga við hann:
„Ef þú sleppir honum, þá ertu óvinur keisarans, því sá sem segist vera konungur, rís
gegn keisaranum!“
13 Þegar Pílatus heyrði þetta, leiddi hann Jesú aftur fram fyrir þá og settist í
dómarasætið. 14 Þetta var um sexleytið að morgni, daginn fyrir páskahátíðina.
Pílatus sagði nú við Gyðingana: „Hér er konungur ykkar!“
15 „Burt með hann!“ æptu þeir, „burt, með hann – krossfestu hann!“
„Hvað þá? Krossfesta konung ykkar?“ spurði Pílatus.
„Við höfum engan konung nema keisarann,“ hrópuðu æðstu prestarnir.
16 Þá lét Pílatus Jesú í hendur þeirra að hann yrði krossfestur.

Krossfestingin

17 Loksins höfðu Gyðingar Jesú á sínu valdi. Þeir fóru með hann út úr borginni og
hann bar kross sinn til staðar sem kallast Hauskúpa eða Golgata á hebresku. 18 Þar
krossfestu þeir hann og tvo aðra með honum, Jesú í miðið, en hina sinn til hvorrar
handar. 19 Pílatus lét setja skilti á krossinn uppi yfir Jesú, þar sem stóð: „Jesús frá
Nasaret, konungur Gyðinga.“ 20 Staðurinn þar sem Jesús var krossfestur, var nálægt

borginni og því lásu margir það sem á skiltinu stóð. Áritunin var á hebresku, latínu og grísku.
21 Æðstu prestarnir sögðu þá við Pílatus: „Breyttu þessu og láttu standa: „Hann sagði: Ég er konungur Gyðinga.“ “
22 Pílatus svaraði: „Það sem ég hef skrifað, það hef ég skrifað. Því verður ekki breytt.“
23-24 Þegar hermennirnir höfðu krossfest Jesú, skiptu þeir fötum hans í fjóra hluta, svo að hver fékk sinn hlut. Síðan sögðu þeir: „Við skulum ekki skipta kyrtlinum í fernt, því að hann er prjónaður og hvergi samsettur, við skulum heldur varpa hlutkesti um hann.“ Þar með rættist ritningarstaður sem segir svo: „Þeir skiptu með sér klæðum mínum og vörpuðu hlutkesti um kyrtil minn.“
25 Það var einmitt þetta sem þeir gerðu. Nálægt krossi Jesú stóð María móðir hans, María móðursystir hans, kona Kleófasar og María Magdalena. 26 Þegar Jesús sá móður sína standa þar hjá nánasta vini sínum, sagði hann við hana: „Hann er sonur þinn.“
27 Síðan sagði hann við mig: „Hún er móðir þín.“ Frá þeirri stundu tók ég hana inn á heimili mitt.
28 Nú vissi Jesús að öllu var lokið og því sagði hann, til þess að uppfylla spádóm Biblíunnar: „Mig þyrstir.“ 29 Rétt þar hjá stóð krukka með súru víni. Svampur var vættur í víninu og festur á ísópsgrein, sem síðan var rétt upp að vörum hans.
30 Eftir að Jesús hafði bragðað á víninu sagði hann: „Það er fullkomnað!“ Síðan hneig höfuð hans og hann gaf upp andann.
31 Menn vildu ekki láta fangana hanga þarna næsta dag, sem var helgidagur (mesti helgidagur ársins – páskarnir). Þeir báðu því Pílatus að skipa svo fyrir að fótleggir mannanna skyldu brotnir, og þannig flýtt fyrir dauða þeirra, svo að hægt yrði að taka líkin niður. 32 Hermennirnir komu því og brutu beinin í mönnunum tveimur, sem krossfestir höfðu verið með Jesú. 33 En þegar að honum kom, sáu þeir að hann var þegar dáinn og brutu því ekki bein hans.
34 Einn hermannanna stakk spjóti í síðu Jesú og rann þá út blóð og vatn. 35 Ég sá þetta allt sjálfur og skýri hér satt frá, svo að þið getið einnig trúað.
36-37 Þetta gerðu hermennirnir til að rættist ritningarstaður sem þannig hljóðar: „Ekkert af beinum hans mun brotið verða,“ og „þeir munu horfa á þann sem þeir stungu“.

Jesús lagður í gröf

38 Jósef frá Arímaþeu, sem var lærisveinn Jesú á laun, af ótta við leiðtoga Gyðinga, bað Pílatus um leyfi til að taka líkama Jesú niður og leyfði Pílatus honum það. 39 Nikódemus, maðurinn sem eitt sinn hafði komið til Jesú seint um kvöld, kom einnig og hafði með sér fimmtíu kíló af smyrslum sem gerð voru úr myrru og alóe. 40 Þeir hjálpuðust síðan að við að vefja líkama Jesú í léreftsdúk, smurðan ilmsmyrslum, en slíkt er venja við greftranir hjá Gyðingum. 41 Rétt hjá aftökustaðnum var trjálundur. Þar var ný gröf, sem aldrei hafði verið notuð. 42 Vegna hátíðarinnar, sem hófst klukkan sex síðdegis, þurftu mennirnir að hafa hraðan á og vegna þess hve gröfin var nálægt, lögðu þeir hann þar.

20

Jesús lifir

1 Snemma að morgni sunnudagsins, meðan enn var dimmt, kom María Magdalena að gröfinni og sá hún þá að steinninn hafði verið færður frá grafardyrunum.

2 Hún hleypur því burt, finnur Símon Pétur og mig og segir: „Þeir hafa tekið líkama
Drottins úr gröfinni og ég veit ekki hvar þeir hafa lagt hann!“
3-4 Við hlupum út að gröfinni til að athuga þetta. Ég hljóp hraðar en Pétur og náði
því þangað á undan honum 5 og gægðist inn. Sá ég þá líreftsdúkinn liggja þar, en
ekki fór ég inn. 6 Rétt í því bar Símon Pétur að og fór hann rakleitt inn í gröfina.
Hann sá líka dúkinn 7 og klútinn, sem hulið hafði höfuð Jesú. 8 Þá fór ég einnig inn
á eftir honum. Ég sá og trúði (að hann hefði risið upp) 9 en til þessa höfðum við ekki
skilið orð Biblíunnar um upprisu hans.
10 Við snerum aftur heimleiðis, 11 en um svipað leyti fór María aftur út að gröfinni
og stóð þar úti fyrir og grét. Hún gægðist grátandi inn í gröfina. 12 Sá hún þá tvo
engla í hvítum kyrtlum sitja þar, annan við höfðalagið, en hinn til fóta, þar sem
líkami Jesú hafði legið.
13 „Hví grætur þú?“ spurðu englarnir.
„Vegna þess að þeir hafa tekið Drottin minn í burtu og ég veit ekki hvar þeir hafa
lagt hann.“ 14 Síðan leit hún um öxl rétt sem snöggvast og sá einhvern standa fyrir
aftan sig. Það var Jesús, en hún þekkti hann ekki.
15 „Hvers vegna grætur þú?“ spurði hann, „og að hverjum ertu að leita?“ Hún hélt
að þetta væri eftirlitsmaður garðsins og sagði: „Herra, segðu mér hvar þú hefur lagt
hann, ef þú hefur farið með hann burt, svo að ég geti sótt hann.“
16 „María!“ sagði Jesús.
Hún sneri sér að honum. „Meistari!“ hrópaði hún.
17 „Snertu mig ekki,“ sagði hann ákveðinn, „því að ég er ekki enn stiginn upp til
föður míns. Farðu nú og finndu bræður þína og segðu þeim að ég muni stíga upp til
föður míns og föður ykkar, Guðs míns og Guðs ykkar.“
18 María Magdalena fór og fann lærisveinana og sagði við þá: „Ég hef séð Drottin!“
Síðan flutti hún þeim skilaboðin.
19 Þetta kvöld komu lærisveinarnir saman og læstu að sér af ótta við leiðtoga
þjóðarinnar. En skyndilega stóð Jesús þar mitt á meðal þeirra.
„Friður sé með ykkur!“ sagði hann.
20 Því næst sýndi hann þeim hendur sínar og síðusárið. Lærisveinarnir urðu mjög
glaðir er þeir sáu Drottin.
21 Þá talaði hann aftur til þeirra og sagði: „Friður sé með ykkur! Eins og faðirinn
sendi mig, sendi ég ykkur líka.“ 22 Síðan blés hann á þá og sagði: „Meðtakið heilagan
anda. 23 Ef þið fyrirgefið einhverjum syndir hans, þá eru þær fyrirgefnar. Ef þið neitið
honum um fyrirgefningu, þá fær hann hana ekki.“

Tómas efasemdamaður

24 Einn af lærisveinunum, Tómas, kallaður „tvíburinn“, var ekki viðstaddur þegar
þetta gerðist. 25 Seinna, þegar hinir sögðu honum að þeir hefðu séð Drottin, svaraði
hann: „Ég trúi því ekki, nema ég sjái sárin eftir naglana í lófum hans og geti stungið
fingrum mínum í þau og lagt höndina á síðusárið.“
26 Viku síðar voru lærisveinarnir aftur samankomnir og í þetta sinn var Tómas
með þeim. Dyrunum hafði verið læst, en skyndilega – og á sama hátt og áður – stóð
Jesús á meðal þeirra og sagði: „Friður sé með ykkur!“
27 Síðan sagði hann við Tómas: „Stingdu fingri þínum í lófa mér og leggðu höndina
á síðusárið. Vertu nú ekki vantrúaður heldur trúaður.“
28 „Drottinn minn og Guð minn!“ sagði Tómas.
29 Jesús sagði þá við hann: „Þú trúðir af því að þú hefur séð mig, en sælir eru þeir
sem ekki sáu, en trúðu þó!“

30-31 Lærisveinarnir sáu hann gera mörg önnur kraftaverk en þau sem hér hefur verið lýst. En þessi bók er rituð til þess að þú trúir að Jesús sé Kristur, Guðssonurinn, og til þess að þú, með trúnni, eignist lífið í samfélaginu við hann.

21

Morgunverður við sólarupprás

1 Seinna birtist Jesús lærisveinunum á ný og þá við Galíleuvatnið. Það gerðist á þennan hátt:
2 Nokkrir okkar voru þar, Símon Pétur, Tómas, „tvíburinn“, Natanael frá Kana í Galíleu, Jakob bróðir minn og ég, og tveir aðrir lærisveinar.
3 „Ég ætla út að fiska,“ sagði Símon Pétur.
„Við komum með þér,“ sögðum við hinir. Við fórum en urðum ekki varir alla nóttina. 4 Við sólarupprás sáum við mann standa á ströndinni en við þekktum hann ekki.
5 Hann kallaði til okkar og sagði: „Hafið þið fengið nokkuð, drengir?“
„Nei,“ svöruðum við.
6 „Kastið þá netinu hægra megin við bátinn og þá munuð þið fá’ann!“ kallaði hann. Þetta gerðum við og þá fylltist netið af fiski og var mergðin slík að við gátum ekki innbyrt það.
7 Þá sagði ég við Pétur: „Þetta er Drottinn!“ Þá snaraði Pétur sér úr treyjunni, stökk út í og synti að landi. 8 Við hinir vorum kyrrir í bátnum og drógum netið, sem var alveg fullt, á eftir okkur þennan spöl, sem við áttum ófarinn í land. 9 Þegar þangað kom, sáum við að þar hafði verið kveiktur eldur. Einnig var þar steiktur fiskur og brauð.
10 „Komið hingað með nokkra af fiskunum, sem þið veidduð,“ sagði Jesús. 11 Símon Pétur fór þá og dró netið á land og taldi úr því 153 stóra fiska. En þótt fjöldinn væri slíkur, hafði netið ekki rifnað.
12 „Komið, við skulum fá okkur að borða,“ sagði Jesús. Enginn okkar þorði að spyrja hann, hvort hann væri Drottinn í raun og veru, við vorum reyndar vissir um að svo væri. 13 Og hann skipti á milli okkar fiskunum og brauðinu.
14 Þetta var í þriðja sinn sem Jesús birtist okkur eftir upprisuna.
15 Að morgunverðinum loknum, sagði Jesús við Símon Pétur: „Símon Jónasson, elskar þú mig meira en þeir hinir?“
„Já,“ svaraði Pétur, „þú veist að ég elska þig.“
Þá sagði Jesús við hann: „Gættu lamba minna.“
16 Jesús endurtók spurninguna og sagði: „Símon Jónasson, elskar þú mig í raun og veru?“
„Já, Drottinn,“ svaraði Pétur, „þú veist að ég elska þig.“ „Annastu sauði mína,“ sagði Jesús.
17 Og í þriðja sinn spurði Jesús hann: „Símon Jónasson, ert þú sannur vinur minn?“
Pétur varð hryggur þegar hann heyrði Jesú spyrja þess sama í þriðja sinn og svaraði: „Drottinn, þú þekkir hjarta mitt og veist að ég elska þig.“
„Gæt þú sauða minna,“ svaraði Jesús. 18 Síðan bætti hann við og sagði: „Þegar þú varst ungur, gerðirðu það sem þig langaði til og fórst hvert sem þú vildir. En þegar þú eldist muntu verða að rétta út hendur þínar og aðrir munu taka þig með valdi og fara með þig þangað sem þú vilt ekki.“ 19 Þetta sagði Jesús til að láta hann vita með hvaða hætti hann mundi deyja og vegsama Guð. Síðan sagði Jesús við hann: „Fylgdu mér!“
20 Pétur sneri sér þá við og sá mig, lærisveininn sem Jesús elskaði, koma á eftir sér, en það var ég sem hafði hallað mér upp að Jesú við kvöldmáltíðarborðið og spurt:

„Meistari, hver af okkur mun svíkja þig?“ 21 Pétur spurði því Jesú: „Hvað með hann,
Drottinn? Hvernig mun hann deyja?“
22 Jesús svaraði: „Hvað varðar þig um það, ef ég vil að hann lifi þangað til ég kem
aftur? En þú skalt fylgja mér.“
23 Þetta varð til þess að sá orðrómur barst út meðal bræðranna að þessi lærisveinn
mundi ekki deyja, en það hafði Jesús ekki sagt. Hann sagði aðeins: „Hvað varðar þig
um það, ef ég vil að hann lifi þangað til ég kem aftur?“
24 Ég er þessi lærisveinn! Ég sá þessa atburði gerast og hef ritað um þá hér. Við
vitum að frásögn mín er sönn.
25 Ég býst við að heimurinn mundi varla rúma allar þær bækur sem til yrðu, ef
skrifa ætti allt sem gerðist í lífi Jesú.

Postulasagan

Kæri Þeófílus!

1 Fyrri frásaga mín var um allt sem Jesús gerði og kenndi. 2 Hvernig hann sneri
aftur til himna, eftir að hafa flutt postulunum, sem hann valdi, sérstök fyrirmæli frá
heilögum anda. 3 Næstu fjörutíu daga eftir krossfestinguna birtist hann þeim oft og
sannaði að hann væri raunverulega lifandi, og talaði við þá um guðsríki.

Jesús fer til himna

4 Eitt sinn, er þeir voru saman komnir, sagði hann þeim að fara ekki burt frá
Jerúsalem fyrr en heilagur andi hefði komið yfir þá, samkvæmt loforði föðurins, en
um það hafði hann rætt við þá áður.
5 Hann minnti þá á að Jóhannes hefði skírt með vatni og bætti síðan við „en eftir
nokkra daga verðið þið skírðir með heilögum anda.“
6 Seinna birtist hann þeim aftur og þá spurðu þeir hann: „Drottinn, ætlarðu að
frelsa Ísrael núna (undan valdi Rómverja) og endurreisa sjálfstæði þjóðar okkar?“
7 „Faðirinn einn ákveður hvenær það verður,“ svaraði hann, „og ykkur er ekki
ætlað að vita það fyrir. 8 En þegar heilagur andi kemur yfir ykkur, þá munuð þið
fá djörfung og kraft til að vitna um dauða minn og upprisu fyrir íbúum Jerúsalem,
Júdeu, Samaríu – já, öllum heiminum.“
9 Og Jesús hafði ekki fyrr lokið þessum orðum sínum en hann var hafinn frá jörðu
og hvarf í ský, en þeir stóðu einir eftir og störðu á eftir honum. 10 En er þeir störðu
til himins og reyndu að koma auga á hann, stóðu skyndilega hjá þeim tveir menn í
hvítum klæðum. 11 Þeir sögðu: „Hvers vegna standið þið hér og starið til himins?
Jesús er farinn til himna! En dag einn mun hann koma aftur, og þá á sama hátt og
hann fór.“
12 Eftir þennan atburð, sem varð á Olíufjallinu, sneru lærisveinarnir til Jerúsalem,
sem var spölkorn þaðan. 13-14 Er þangað kom fóru þeir í loftstofuna, þar sem þeir
héldu til. Lærisveinarnir voru þessir: Pétur, Jóhannes og Jakob, Andrés, Filippus,
Tómas, Bartólómeus, Matteus, Jakob Alfeusson, Símon (kallaður „hinn róttæki“) og
Júdas Jakobsson. Bræður Jesú voru þarna einnig ásamt nokkrum konum, þar á
meðal móður Jesú.

Nýr postuli valinn

15 Þau voru öll samhuga og staðföst í bæninni. Dag einn, er þarna voru saman
komin um 120 manns, stóð Pétur upp og ávarpaði viðstadda þessum orðum:
16 „Það hlaut óhjákvæmilega að rætast sem Biblían segir um Júdas, sem sveik Jesú,
og olli því að múgurinn handtók hann. Þessu spáði Davíð konungur fyrir innblástur
heilags anda. 17 Júdas var í okkar hópi og honum var falin sama þjónusta og okkur.
18 Þessi maður keypti akur fyrir féð, sem hann fékk fyrir svikin, og þar steyptist hann
til jarðar, svo að kviður hans rifnaði og innyflin féllu út. 19 Þetta varð kunnugt um
alla Jerúsalem og fólkið kallaði staðinn „blóðakur“. 20 Spádómur Davíðs konungs
í Sálmunum segir svo: „Heimili hans fari í eyði og þar skal enginn búa.“ Einnig:
„Öðrum skal falið að vinna hans verk.“
21-22 Af þessum sökum verðum við að velja einhvern annan í stað Júdasar, til að
vera vitni ásamt okkur um upprisu Jesú. Við skulum velja einhvern, sem hefur verið
með okkur alla tíð, frá því við kynntumst Drottni fyrst – eða frá þeirri stundu er
Jóhannes skírði hann og til þess dags er hann var uppnuminn frá okkur til himna.“

23 Áheyrendur tilnefndu tvo menn: Jósef Júsẗus (líka kallaður Barsabbas) og
Mattías. 24-25 Síðan báðu þeir Guð að rétti maðurinn yrði valinn. „Ó, Drottinn,“
sögðu þeir, „þú þekkir hjörtu allra. Sýndu okkur, hvorn þessara manna þú hefur
valið til postula í stað Júdasar, svikarans, sem nú er á sínum eigin stað.“

Þá vörpuðu þeir hlutkesti og kom upp hlutur Mattíasar. Hann var þar með valinn
postuli ásamt hinum ellefu.

2

Hvítasunnudagurinn

1 Nú voru liðnar sjö vikur frá dauða og upprisu Jesú og kominn hvítasunnudagur.
Þegar hinir trúuðu höfðu safnast saman þennan dag, 2 heyrðist skyndilega þytur, líkt
og stormgnýr, uppi yfir þeim og fyllti húsið sem þeir voru í. 3 Síðan birtist eitthvað
sem líktist eldtungum og settist á höfuð þeirra. 4 Þá fylltust þeir allir heilögum anda
og fóru að tala tungumál, sem þeir höfðu aldrei lært, en heilagur andi gerði þeim
kleift að tala.

5 Margir guðræknir Gyðingar voru í Jerúsalem þennan dag. Þeir höfðu komið
frá ýmsum löndum, til að taka þátt í hátíðinni. 6 Þegar þeir heyrðu stormgnýinn
fara um loftið komu þeir hlaupandi til að sjá hvað væri á seyði. Þegar fólkið heyrði
lærisveinana tala á sínum þjóðtungum varð það forviða.

7 „Hvernig má þetta vera?“ hrópaði það. „Eru þetta ekki allt saman Galíleumenn?
8 Samt heyrum við þá tala okkar eigin tungumál! 9 Við, sem erum Partar, Medar og
Elamítar, og komum frá Mesapótamíu, Júdeu, Kappadókíu, Pontus og Asíu. 10 Við
frá Frýgíu, Pamfýlíu, Egyptalandi, og við sem tölum Kýrene-mállýskuna í Líbýu,
og við sem komum frá Róm – bæði Gyðingar og þeir sem tekið hafa Gyðingatrú –
11 Krítverjar og Arabar… við heyrum þá tala á okkar máli um máttarverk Guðs!“

12 Þarna stóð fólkið og vissi ekki sitt rjúkandi ráð. „Hvað er nú þetta?“ spurði það
hvert annað.

13 Aðrir gerðu grín að öllu saman og sögðu: „Þeir eru drukknir, það er allt og sumt!“

14 Þá gekk Pétur fram, ásamt postulunum ellefu og kallaði til mannfjöldans:
„Hlustið nú öll, hvort sem þið eruð gestir eða íbúar í Jerúsalem. 15 Sumir ykkar segja
að þessir menn séu drukknir. Það er ekki rétt. Það er ekki orðið nógu áliðið dags
til að svo geti verið. Menn drekka sig ekki fulla klukkan 9 að morgni. 16 Þetta sem
þið hafið séð í morgun, var sagt fyrir af Jóel spámanni fyrir mörgum öldum: 17 „Á
hinum síðustu dögum,“ segir Guð, „mun ég úthella anda mínum yfir alla menn. Og
þá munu synir ykkar og dætur spá, æskumenn ykkar sjá sýnir og aldrað fólk mun
dreyma merkilega drauma. 18 Heilagur andi mun koma yfir alla þjóna mína, konur
og karla, og þau munu spá. 19 Ég mun láta undur gerast á himni og jörðu – blóð, eld
og reykjarmökk. 20 Sólin skal verða svört og tunglið rautt eins og blóð, áður en hinn
mikli og dýrlegi dagur Drottins kemur. 21 En hver sem ákallar Drottin mun frelsast.“

22 Ísraelsmenn, takið eftir! Guð sýndi berlega hver Jesús frá Nasaret var, með
því að láta hann vinna mikil kraftaverk, sem ykkur eru kunn. 23 Guð, sem var að
framkvæma fyrirætlun sína, leyfði ykkur með aðstoð rómverskra yfirvalda að negla
Jesú á krossinn og taka hann af lífi. 24 Eftir það leysti Guð hann úr greipum dauðans
og lét hann vakna aftur til lífsins, því dauðinn gat ekki haldið honum.

25 Davíð konungur segir um hann:

„Ég veit að Drottinn er alltaf með mér. Hann hjálpar mér. Hann styður mig með
mætti sínum.

26 Því gleðst hjarta mitt og tunga mín vegsamar hann. Ég veit að líkami minn þarf
ekki að óttast dauðann, 27 því að hvorki munt þú skilja sál mína eftir meðal hinna
dánu, né láta líkama sonar þíns rotna.
28 Þú gefur mér lífið á ný og fyllir mig dýrlegri gleði í nálægð þinni.“
29 Kæru vinir, hugleiðið þetta. Davíð var ekki að tala um sjálfan sig, þegar hann
sagði þessi orð, því að hann dó og var grafinn og gröf hans er enn hér á meðal okkar.
30 En hann var spámaður og vissi að Guð hafði lofað því með órjúfanlegum eiði, að
einn af afkomendum hans skyldi verða Kristur og sitja í hásæti hans. 31 Davíð sá
langt fram í tímann og sagði fyrir um upprisu Krists, að sál hans yrði ekki skilin eftir
meðal hinna dánu og líkami hans myndi ekki heldur rotna. 32 Þarna var hann að
tala um Jesú og við erum öll vitni að því að Jesús reis upp frá dauðum.
33 Nú situr hann í æðsta heiðurssæti á himnum við hlið Guðs. Faðirinn hafði lofað
að gefa honum vald til að senda heilagan anda – og í dag hafið þið séð þetta loforð
efnt.
34 Davíð var aldrei hafinn til himins. En hann sagði einnig: „Guð sagði við minn
Drottin, það er að segja Krist: „Set þig hér í heiðurssætið við hlið mér, 35 þar til ég
hef gjörsigrað óvini þína.“ “ 36 Ég lýsi því hér með yfir við alla í Ísrael að Guð hefur
gert þennan Jesú, sem þið krossfestuð, bæði að Drottni og Kristi.“
37 Orð Péturs höfðu djúp áhrif á fólkið og það sagði við hann og hina postulana:
„Hvað eigum við þá að gera, bræður?“
38 Pétur svaraði: „Sérhvert ykkar verður að snúa sér frá syndinni og láta skírast í
nafni Jesú Krists til fyrirgefningar syndanna, og þá fáið þið einnig þessa gjöf, heilagan
anda. 39 Kristur hét því að allir skyldu fá gjöf heilags anda, allir sem Drottinn Guð
okkar kallar til sín, einnig börnin ykkar og þeir sem búa í fjarlægum löndum.“
40 Pétur hélt langa ræðu, skoraði á fólkið og sagði: „Látið frelsast frá syndum
þessarar þjóðar!“ 41 Þeir sem trúðu orðum Péturs tóku skírn, alls um 3.000 manns.
42 Þau héldu fast við kenningu postulanna og ræktu samfélagið, brotningu brauðsins
og bænirnar. 43 Öll ræktu þau trú sína vel og postularnir gerðu mörg kraftaverk.
44 Allir sem trúðu héldu hópinn og höfðu allt sameiginlegt. 45 Þeir seldu eigur sínar
og skiptu síðan milli allra eftir þörfum hvers og eins. 46 Þeir komu daglega saman í
musterinu, til að lofa Guð og tilbiðja. Einnig hittist fólkið í smáhópum, í heimahúsum,
þar sem brauðið var brotið. Þau neyttu fæðunnar með gleði og þakklæti, 47 og
vegsömuðu Guð. Þau voru vinsæl meðal allra og Drottinn bætti daglega í hópinn
nýju fólki sem lét frelsast.

3

Pétur og Jóhannes lækna lamaðan mann

1 Dag nokkurn fóru Pétur og Jóhannes upp í musterið til þess að taka þátt í hinni
daglegu bænastund, sem var klukkan þrjú síðdegis. 2 Þegar þeir gengu inn, sáu
þeir að lamaður maður var borinn þangað og lagður við eitt musterishliðið, sem
kallað var Fögrudyr. Þarna var hann vanur að vera á hverjum degi. 3 Þegar Pétur
og Jóhannes gengu fram hjá honum, bað hann þá um peninga.
4 Þeir virtu hann fyrir sér og Pétur sagði: „Horfðu hingað.“
5 Lamaði maðurinn einblíndi á þá í von um að fá eitthvað.
6 „Peninga á ég ekki,“ sagði Pétur, „en ég skal gefa þér það sem ég hef. Í nafni Jesú
Krists frá Nasaret, segi ég: Gakktu!“
7-8 Pétur tók í höndina á lamaða manninum til að reisa hann upp. Um leið urðu
fætur hans og ökklar styrkir og hann stökk á fætur. Hann stóð andartak kyrr, en fór
síðan að ganga! Hann gekk, hljóp og lofaði Guð og fór svo með þeim inn í musterið.

9 Þegar fólkið, sem var inni í musterinu, sá manninn ganga um og lofa Guð, 10 áttaði
það sig. Þetta var lamaði betlarinn, sem það hafði séð svo oft við Fögrudyr. Allir
urðu furðu lostnir. 11 Fólk streymdi nú frá sér numið til súlnaganga Salómons, þar
sem betlarinn hélt sig nærri Pétri og Jóhannesi.
12 Pétur notaði tækifærið og ávarpaði mannfjöldann: „Ísraelsmenn, hvers vegna
eruð þið svona undrandi og hví starið þið á okkur? Haldið þið ef til vill að við höfum
í eigin krafti og guðdómleika gert þennan mann færan um að ganga? 13 Nei, það er
Guð Abrahams, Ísaks og Jakobs – Guð forfeðra okkar, sem hefur gert Jesú, þjón sinn,
dýrlegan á þennan hátt. Ég á við Jesú, sem þið höfnuðuð frammi fyrir Pílatusi, þrátt
fyrir ásetning Pílatusar um að láta hann lausan. 14 Þið vilduð ekki að honum yrði
sleppt, hann sem er heilagur og réttlátur. Í hans stað heimtuðuð þið morðingjann
lausan, 15 og deydduð höfund lífsins, Jesú. En Guð reisti hann upp frá dauðum. Það
getum við Jóhannes staðfest, því að eftir að þið líflétuð hann, sáum við hann lifandi!
16 Það er Jesús sem læknaði þennan mann, en hann var lamaður, það vitið þið.
Trúin á mátt Jesú hefur gert þessa fullkomnu lækningu mögulega.
17 Kæru vinir, ég veit að það sem þið gerðuð við Jesú, var gert af vanþekkingu og
sama má segja um leiðtoga ykkar. 18 En þessa leið fór Guð til að uppfylla spádómana
um að Kristur yrði að þjást. 19 Breytið nú um hugarfar og gerið iðrun. Snúið ykkur
til Guðs, svo að hann geti hreinsað burt syndir ykkar. Hann getur gefið ykkur
endurnýjunartíma 20 og sent ykkur Jesú á ný, konunginn, sem ykkur hafði verið
heitinn. 21-22 Jesús verður að dveljast á himnum uns allt, sem syndin eyðilagði, hefur
verið endurnýjað, eins og lofað var í upphafi. Móse sagði til dæmis fyrir löngu:
„Drottinn Guð mun vekja upp spámann líkan mér á meðal ykkar. Hlustið með athygli
á orð hans, 23 því að þeim, sem óhlýðnast honum, verður tortímt.“
24 Samúel og allir spámennirnir, sem eftir hann komu, hafa rætt um það sem
nú er að gerast. 25 Þið eruð afkomendur spámannanna og ykkur er einnig ætlað
þetta loforð, sem Guð gaf forfeðrum ykkar. Hann ætlar að nota Gyðinga sem
farveg fyrir blessun sína um allan heiminn – um það hljóðaði loforðið sem Guð gaf
Abraham. 26 Þegar Guð hafði vakið þjón sinn aftur til lífsins, sendi hann hann til
ykkar Ísraelsmanna til blessunar og til þess að leiða ykkur burt frá syndinni.“

4

Pétur og Jóhannes teknir höndum

1 Á meðan Pétur og Jóhannes voru að tala til fólksins komu æðstu prestarnir,
foringi musterislögreglunnar og nokkrir saddúkear til þeirra. 2 Þeim gramdist mjög
að Pétur og Jóhannes skyldu boða það að Jesús hefði risið upp frá dauðum, 3 og tóku
þá því fasta. En nú var komið kvöld og þess vegna settu þeir þá í gæsluvarðhald yfir
nóttina. 4 Margir þeirra, sem höfðu hlustað, tóku trú, svo að tala hinna trúuðu óx
enn; karlmennirnir einir voru um fimm þúsund!
5 Morguninn eftir komu allir helstu ráðamenn og fræðimenn Gyðinga – Æðstaráðið
– saman í Jerúsalem. 6 Í ráðinu áttu sæti meðal annarra: Annas æðsti prestur, Kaífas,
Jóhannes, Alexander og mörg önnur skyldmenni æðsta prestsins. 7 Lærisveinarnir
tveir voru leiddir fyrir ráðið.
„Með hvaða mætti og í umboði hvers hafið þið gert þetta?“ spurðu ráðamennirnir.
8 Pétur svaraði, fylltur heilögum anda: „Heiðruðu leiðtogar og öldungar þjóðar
okkar. 9 Ef þið eigið við góðverkið á bæklaða manninum og hvernig hann hafi
læknast, 10 þá sé ykkur öllum ljóst, og um leið allri þjóðinni, að þetta var gert í
nafni Jesú Krists frá Nasaret, þess sem þið krossfestuð og Guð reisti upp frá dauðum.

Það er fyrir hans kraft að þessi maður er orðinn heilbrigður. 11 Jesús Kristur er
sá sem í Biblíunni er nefndur „steinninn sem húsameistararnir fleygðu, en nú er
orðinn að hornsteini byggingarinnar“. 12 Hann er sá eini sem getur frelsað okkur frá
syndinni og annað nafn er ekki til, sem menn geta ákallað sér til hjálpræðis.“
13 Þegar meðlimir ráðsins sáu djörfung Péturs og Jóhannesar og komust að því að
þeir voru ólærðir almúgamenn, undruðust þeir. Þeir könnuðust reyndar við þá, því
að þeir höfðu séð þá með Jesú. 14 Maðurinn, sem læknast hafði, stóð sjálfur við hlið
Péturs og Jóhannesar, og því var erfitt fyrir ráðið að mótmæla lækningunni. 15 Þeir
sögðu þeim að fara úr salnum og héldu síðan áfram fundinum.
16 „Hvað eigum við að gera við þessa menn?“ spurðu þeir hver annan. „Því er
ekki að neita að þeir hafa gert stórkostlegt kraftaverk, það vita allir hér í Jerúsalem.
17 Kannski getum við hindrað þá í að breiða út þennan áróður. Við hótum þeim
refsingu ef þeir gera þetta aftur.“ 18 Síðan kölluðu þeir þá aftur inn og bönnuðu
þeim stranglega að tala um Jesú framar.
19 „Ætlið þið að ákveða hvorum við hlýðum – Guði eða ykkur?“ spurðu Pétur og
Jóhannes og bættu síðan við: 20 „Við getum ekki annað en sagt frá öllu því sem við
fengum að reyna hjá Jesú.“
21 Þá hótaði ráðið þeim aftur öllu illu, en sleppti þeim svo. Þeir vissu hreint ekki
hvernig ætti að refsa þeim, án þess að til óeirða kæmi, því að allir lofuðu Guð fyrir
þetta mikla kraftaverk. 22 Maðurinn, sem læknaðist, hafði verið lamaður í fjörutíu
ár!
23 Eftir að þeir voru látnir lausir, fóru þeir að hitta hina lærisveinana og sögðu
þeim niðurstöðu ráðsins.

Söfnuðurinn biður og lofar Guð

24 Þegar lærisveinarnir tveir höfðu sagt félögum sínum allt, sameinuðust allir
viðstaddir í þessari bæn: „Drottinn, þú ert skapari himins og jarðar, hafsins og
alls sem í því er. 25-26 Fyrr á öldum lagðir þú forföður okkar og þjóni þínum, Davíð
konungi þessi orð í munn fyrir heilagan anda: „Hvers vegna æða heiðingjarnir gegn
Drottni og hvers vegna gera þjóðirnar heimskuleg samsæri gegn hinum almáttuga
Guði? Konungar jarðarinnar risu upp gegn honum og Kristi konungi, syni hans.“
27 Þetta hefur einmitt verið að gerast hér í borginni. Heródes konungur, Pontíus
Pílatus landstjóri og allir Rómverjarnir auk Ísraelsþjóðarinnar hafa sameinast gegn
Jesú, þínum heilaga syni og þjóni. 28 Þeir munu ekki hætta fyrr en þeir hafa gert
allt það sem vísdómur þinn og kraftur vill að verði. 29 Drottinn, þú heyrir hótanir
þeirra. Gefðu okkur, þjónum þínum, mikla djörfung þegar við predikum. 30 Sendu
okkur mátt þinn til að lækna og láttu mörg undur og kraftaverk gerast í nafni Jesú,
þíns heilaga þjóns.“
31 Þegar þeir höfðu lokið bæninni, hrærðist staðurinn þar sem þeir voru, og þeir
fylltust allir heilögum anda og tóku að predika Guðs orð með djörfung.

Tvenns konar viðhorf til peninga

32 Hinir trúuðu voru samhuga í öllu og enginn leit á eigur sínar sem einkaeign,
heldur áttu þeir allt sameiginlegt. 33 Postularnir fluttu kröftugar ræður um upprisu
Drottins Jesú og samfélag hinna trúuðu var mjög innilegt. 34-35 Enginn leið skort, því
að allir sem áttu land eða húseignir, seldu og afhentu postulunum andvirðið, til þess
að hægt væri að hjálpa hinum fátæku.
36 Það gerði Jósef frá Kýpur, sem postularnir kölluðu huggunarsoninn. Hann var
af ætti Leví. 37 Hann seldi akur og færði postulunum andvirði peninganna, svo að
þeir gætu skipt því meðal þeirra sem þurfandi voru.

5

1 Annar maður, Ananías, og kona hans, Saffíra, seldu jörð. 2 Hann afhenti
postulunum hluta andvirðisins og sagði að það væri heildarsöluverðið.
3 „Ananías,“ sagði Pétur. „Satan hefur blekkt þig. Það er ósatt sem þú sagðir, að
þetta væri allt söluverðið. Þú hefur logið að heilögum anda. 4 Þér var í sjálfsvald
sett hvort þú seldir eignina eða ekki. Og þegar þú hafðir selt, var það þitt að ákveða
hve mikið þú gæfir. Hvernig gat þér dottið í hug að fara svona að? Þú hefur logið að
Guði, en ekki okkur.“
5 Þegar Ananías heyrði þetta, datt hann dauður niður! Fólk varð skelfingu lostið.
6 Ungu mennirnir komu og bjuggu um hann, og fóru með hann til greftrunar.
7 Þrem stundum síðar kom kona Ananíasar inn, en hún vissi ekki hvað gerst hafði.
8 Pétur gekk til hennar og spurði: „Er þetta allt sem þið fenguð fyrir landið sem þið
selduð?“
„Já,“ svaraði hún, „þetta var verðið.“
9 Þá sagði Pétur: „Hvernig gat ykkur hjónunum dottið í hug að gera slíkt – prófa
hvort heilagur andi kæmist að svikunum? Ungu mennirnir, sem jörðuðu manninn
þinn, eru hérna rétt fyrir utan og þeir munu líka bera þig út.“
10 Pétur hafði vart sleppt orðinu er hún féll örend til jarðar!
Þegar ungu mennirnir komu inn og sáu að hún var líka dáin, báru þeir hana út og
grófu við hlið manns hennar. 11 Þessi atburður vakti ótta meðal allra í söfnuðinum
og annarra sem um hann fréttu.
12 Postularnir voru vanir að koma saman í þeim hluta musterisins sem kallast
súlnagöng Salómons, og þar unnu þeir mörg athyglisverð kraftaverk meðal fólksins.
13 Aðrir áræddu ekki að vera þar með þeim og almennt var borin mikil virðing
fyrir þeim. 14 Sífellt snerust fleiri til trúar á Drottin, mikill fjöldi karla og kvenna.
15 Sjúklingar voru bornir á börum og dýnum út á göturnar, í þeirri von að skugginn
af Pétri félli á þá, þegar hann ætti leið hjá! 16 Mikill mannfjöldi kom frá úthverfum
Jerúsalem og tók fólkið með sér sjúklinga og þá sem höfðu illa anda. Þeir læknuðust
allir.

Postularnir handteknir á ný

17 Æðsti presturinn og ættingjar hans og vinir meðal saddúkeanna, brugðust við
þessu af mikilli hörku. 18 Létu þeir handtaka postulana og setja þá í gæsluvarðhald.
19 Um nóttina kom engill Drottins, opnaði fangelsishliðin og leiddi þá út. Síðan
sagði hann við þá: 20 „Farið upp í musterið og predikið boðskap lífsins!“
21 Þeir komu til musterisins um sólarupprás og fóru strax að predika. Seinna um
morguninn kom æðsti presturinn, og fylgdarlið hans, til musterisins og lét hann
kalla saman allt ráðið. Því næst sendi hann þjóna til fangelsisins, með boð um að
postularnir skyldu leiddir fyrir ráðið. 22 Þegar þjónarnir komu til fangelsisins, gripu
þeir í tómt – postularnir voru á bak og burt! Þeir sneru því aftur til ráðsins og sögðu:
23 „Fangelsisdyrnar voru læstar og verðirnir stóðu fyrir utan, en þegar við opnuðum
hliðin, var enginn maður þar inni!“
24 Þegar lögreglustjórinn og æðstu prestarnir heyrðu þetta, vissu þeir ekki sitt
rjúkandi ráð og veltu fyrir sér hvernig þetta myndi fara. 25 Rétt í því kom einhver
með þær fréttir, að mennirnir, sem þeir hefðu sett í varðhald, væru að predika í
musterinu.
26-27 Lögregluforinginn fór þegar í stað ásamt undirmönnum sínum og tók þá
fasta, án ofbeldis því að þeir óttuðust að fólkið réðist á þá, ef þeir færu illa með
postulana. Síðan leiddu þeir þá fram fyrir ráðið.

28 „Sögðum við ykkur ekki að hætta að tala um þennan Jesú?“ spurði æðsti
presturinn hvasst. „Nú hafið þið fyllt Jerúsalem með boðskap ykkar og reynið í
þokkabót að kenna okkur um dauða þessa manns!“
29 Þá svaraði Pétur og hinir postularnir: „Framar ber að hlýða Guði en mönnum.
30 Guð forfeðra okkar vakti Jesú upp frá dauðum, eftir að þið höfðuð líflátið hann með
því að hengja hann á kross. 31 Fyrir mátt sinn, hóf Guð hann til þeirrar virðingar
að vera bæði konungur og frelsari, svo að Ísraelsþjóðin gæti snúið baki við syndum
sínum og fengið fyrirgefningu. 32 Um þetta vitnum við ásamt heilögum anda, sem
Guð gefur öllum sem honum hlýða.“
33 Þegar hér var komið, voru meðlimir ráðsins orðnir viti sínu fjær af reiði og
ákveðnir í að lífláta postulana. 34 En þá stóð upp Gamalíel, meðlimur ráðsins og
farísei, sérfræðingur í lögum og vinsæll meðal fólksins. Hann bað um að þeir yrðu
látnir fara út úr ráðinu meðan hann talaði.
35 Síðan ávarpaði hann ráðið og sagði:
„Ísraelsmenn, íhugið vandlega það sem þið ætlið að gera við þessa menn. 36 Fyrir
nokkru taldi Þevdas sig mikinn mann. Um 400 menn sóru honum trúnaðareið, en
skömmu síðar var hann drepinn og þá lognaðist allt út af.
37 Seinna, þegar manntalið var tekið, kom fram Júdas frá Galíleu. Hann safnaði
að sér nokkrum lærisveinum, en síðan dó hann og fylgjendur hans tvístruðust.
38 Ég ráðlegg ykkur að láta þessa menn eiga sig. Ef boðskapur þeirra er eigin
hugarsmíð, þá mun þetta fljótlega verða að engu. 39 En sé hann frá Guði, þá megnið
þið ekki að stöðva þá, það væri að berjast gegn sjálfum Guði.“
40 Ráðið samþykkti þetta, kallaði postulana fyrir sig, lét húðstrýkja þá og bannaði
þeim harðlega að tala í Jesú nafni. Síðan var þeim sleppt.
41 Postularnir yfirgáfu ráðið og lofuðu Guð fyrir að hann skyldi álíta þá verða
þess að þola smán hans vegna. 42 Og þeir komu daglega saman í musterinu, höfðu
Biblíulestra í heimahúsum og boðuðu að Jesús væri Kristur.

6

1 Á þessum tíma, þegar kirkjan óx hröðum skrefum, kom upp óánægja hjá
grískumælandi Gyðingum í söfnuðinum út af því að ekkjur þeirra fengju ekki sinn
hlut við hina daglegu matarúthlutun. 2 Postularnir tólf kölluðu því allan söfnuðinn
saman og sögðu:
„Okkur postulunum er ætlað að predika, en ekki að stjórna matarúthlutun. 3 Lítið
því í kringum ykkur, kæru vinir, og finnið sjö vel kynnta menn í ykkar hópi, fulla af
vísdómi og heilögum anda. Þá munum við láta annast þessi störf. 4 Við tólf getum
þá notað tíma okkar til að biðja, predika og kenna.“
5 Þetta líkaði öllum vel og síðan voru eftirtaldir menn valdir: Stefán (maður
óvenju sterkur í trúnni og fylltur heilögum anda), Filippus, Prókorus, Níkanor,
Tímon, Parmenas og Nikolás frá Antíokkíu (hann hafði verið heiðingi, en snúist til
Gyðingatrúar og síðan orðið kristinn). 6 Þessir sjö voru leiddir fyrir postulana, sem
lögðu hendur yfir þá, báðu fyrir þeim og blessuðu þá.

Fagnaðarerindið

7 Fagnaðarerindið barst nú stöðugt víðar. Lærisveinunum fjölgaði mjög í
Jerúsalem og margir Gyðingaprestar snerust til trúar. 8 Stefán, sem var trúarsterkur
og fylltur krafti heilags anda, vann mikil kraftaverk meðal fólksins.
9 Dag nokkurn tóku menn úr trúflokki meðal Gyðinga, sem kallast „Frelsingjarnir“,
að þrátta við hann. Fljótlega fengu þeir í lið með sér aðra Gyðinga frá Kýrene,

Alexandríu í Egyptalandi, Kilikíu og Asíu, 10 en enginn þeirra gat þó staðið gegn anda
og vísdómi Stefáns.
11 Þeir fengu því menn til að bera út þann óhróður, að þeir hefðu heyrt Stefán
bölva Móse og jafnvel sjálfum Guði.

Stefán handtekinn og yfirheyrður

12 Ásakanir þessar æstu múginn upp gegn Stefáni, svo að leiðtogar Gyðinganna
handtóku hann og leiddu fyrir ráðið. 13 Ljúgvitnin endurtóku þar að Stefán væri
sífellt að fordæma musterið og lög Móse.
14 Þeir sögðu: „Við höfum heyrt hann segja að þessi Jesús frá Nasaret, muni leggja
musterið í rúst og fótum troða lög Móse.“ 15 Þegar hér var komið veittu meðlimir
ráðsins því athygli að andlit Stefáns lýsti sem engilsásjóna!

7

1 Þá spurði æðsti presturinn hann: „Eru þessar ásakanir sannar?“
2 Stefán útskýrði þá mál sitt ýtarlega með þessum orðum: „Áður en Abraham,
forfaðir okkar, fluttist frá Mesópótamíu og til Haran, birtist Guð dýrðarinnar honum.
3 Hann sagði honum að yfirgefa föðurland sitt, kveðja ættingja sína og leggja af stað
til lands sem Guð myndi vísa honum á. 4 Hann yfirgaf því land Kaldea, settist að í
Haran í Sýrlandi og bjó þar uns faðir hans dó. Eftir það leiddi Guð hann hingað til
Ísraelslands, 5 en gaf honum samt ekkert landsvæði, ekki svo mikið sem smáskika.
Guð lofaði þó Abraham – sem þá átti ekkert barn – að hann og afkomendur hans
myndu síðar eignast allt þetta land. 6 Guð sagði enn fremur, að þessir afkomendur
hans myndu flytjast burt úr landinu og setjast að annars staðar, þar sem þeir yrðu
þrælar í 400 ár. 7 „En ég mun refsa þjóðinni sem þrælkar þá,“ sagði Guð, „og síðan
mun þjóð mín snúa aftur til Ísraelslands, og tilbiðja mig hér.“
8 Um þetta leyti fyrirskipaði Guð Abraham að taka upp þá reglu, að umskera öll
sveinbörn og þannig staðfesta sáttmálann milli sín og Abrahams og afkomenda hans.
Ísak, sonur Abrahams, var því umskorinn þegar hann var átta daga gamall. Ísak
eignaðist síðan Jakob og Jakob varð faðir hinna tólf ættfeðra Gyðingaþjóðarinnar.
9 Synir Jakobs öfunduðu Jósef bróður sinn og seldu hann sem þræl til Egyptalands. En
Guð var með Jósef, 10 bjargaði honum úr þrengingum hans og lét hann ná vinsældum
Egypta. Guð veitti Jósef einnig óvenju mikinn vísdóm svo að Faraó gerði hann
landstjóra yfir öllu Egyptalandi og hirðstjóra konungsættarinnar.
11 Þá varð hungursneyð í Egyptalandi og Kanaan og upphófust mjög erfiðir tímar
fyrir forfeður okkar. Þegar allur matur var á þrotum, 12 frétti Jakob að enn væri til
korn í Egyptalandi og sendi því syni sína þangað til að kaupa korn. 13 Þegar þeir
komu þangað í annað sinn, sagði Jósef þeim hver hann væri og kynnti bræður sína
fyrir Faraó. 14 Síðan sendi hann eftir Jakobi, föður sínum, til þess að fá hann, bræður
sína og fjölskyldur þeirra – alls sjötíu og fimm manns – til að flytjast til Egyptalands.
15 Þannig fluttist Jakob til Egyptalands og þar dó hann og allir synir hans. 16 Síðar
voru þau öll flutt til Síkem og jörðuð í grafreitnum sem Abraham hafði keypt af
sonum Hemors, föður Síkems.
17-18 Gyðingaþjóðinni fjölgaði mjög eftir því sem nær dró þeirri stundu, er Guð
ætlaði að uppfylla loforðið, sem hann hafði gefið Abraham, en það var að leysa
afkomendur hans úr þrældómnum í Egyptalandi. Sá sem var konungur Egypta á
þeim tíma skeytti engu um minningu Jósefs. 19 Hann beitti þjóð okkar brögðum og
neyddi foreldra til að bera út börn sín.
20 A þessum tíma fæddist Móse. Hann var undurfagurt barn. Foreldrar hans
leyndu honum heima í þrjá mánuði 21 og loks, þegar þau gátu ekki leynt honum

lengur, urðu þau að bera hann út. Þá fann dóttir Faraós hann og tók hann að sér
sem sitt eigið barn. 22 Hún kenndi honum öll fræði Egypta og hann varð voldugur í
orði og verki.
23 Dag einn datt Móse í hug – þá fertugum – að fara og heimsækja ættmenn sína,
Ísraelsmenn. 24 Þá sá hann Egypta misþyrma Ísraelsmanni. Hann vildi hefna
ódæðisins og drap Egyptann. 25 Móse hélt, að Ísraelsmenn skildu að Guð hefði sent
hann þeim til hjálpar, en svo var ekki.
26 Daginn eftir heimsótti hann þá á ný og sá þá tvo Ísraelsmenn í áflogum. Hann
reyndi að stilla til friðar og sagði: „Heyrið mig! Þið eruð bræður og eigið ekki að
slást svona. Það er rangt!“
27 Sá sem átti upptökin hrinti þá hinum frá sér og spurði: „Hver gerði þig að
leiðtoga og dómara yfir okkur? 28 Ætlarðu kannski að drepa mig eins og þú drapst
Egyptann í gær?“
29 Við þessi orð flýði Móse til fjalla og settist að í Midíanslandi. Þar eignaðist hann
síðar tvo syni.
30 Fjörutíu ár liðu og dag einn var hann staddur í eyðimörkinni við Sínaífjallið.
Birtist honum þá engill í eldsloga, sem stóð upp úr runna nokkrum. 31 Þegar Móse
sá logann, varð hann undrandi og hljóp að runnanum til að kanna málið betur. Þá
kallaði Guð til hans og sagði: 32 „Ég er Guð feðra þinna – Abrahams, Ísaks og Jakobs.“
Móse varð hræddur og þorði ekki að koma nær.
33 Þá sagði Drottinn við hann: „Farðu úr skónum, því að staðurinn, sem þú stendur
á, er heilög jörð. 34 Ég hef séð neyð þjóðar minnar í Egyptalandi og heyrt hróp hennar.
Ég ætla að leysa fólkið úr ánauðinni. Komdu, ég ætla að senda þig til Egyptalands.“
35 Þannig sendi Guð þennan mann aftur til þjóðar sinnar, sem áður hafði hafnað
honum með þessum orðum: „Hver gerði þig að leiðtoga og dómara yfir okkur?“
Og Móse var sendur til að verða leiðtogi þeirra og lausnarmaður. 36 Með mörgum
athyglisverðum kraftaverkum leiddi hann Ísraelsmenn burt frá Egyptalandi, yfir
Rauðahafið og síðan fram og aftur um eyðimörkina í fjörutíu ár.
37 Það var þessi Móse sem sagði við Ísraelsmenn: „Guð mun reisa upp spámann
líkan mér á meðal ykkar.“ 38 Í eyðimörkinni var Móse milligöngumaðurinn –
meðalgangari milli Ísraelsþjóðarinnar og engilsins, sem á Sínaífjalli afhenti þeim
lög Guðs – hið lifandi orð.
39 En feður okkar höfnuðu Móse og vildu snúa aftur til Egyptalands. 40 Þeir sögðu
við Aron: „Búðu til goð handa okkur, sem getur flutt okkur til baka, því að við
vitum ekki hvað orðið hefur af þessum Móse, sem leiddi okkur burt frá Egyptalandi.“
41 Síðan bjuggu þeir til kálfslíkneski og færðu því fórnir eins og það væri Guð, og
þeir glöddust yfir verki sínu.
42 Þá sneri Guð sér frá þeim og leyfði þeim að fara sína leið og tilbiðja sólina,
tunglið og stjörnurnar. Í spádómsbók Amosar spyr Guð: „Ísraelsmenn, færðuð þið
mér fórnirnar þessi fjörutíu ár í eyðimörkinni? 43 Nei, hugur ykkar var hjá heiðnu
goðunum, hjá Mólok, hjá stjörnuguðnum Refan og öllum hinum skurðgoðunum, sem
þið bjugguð til. Því ætla ég að senda ykkur í ánauð austur til Babýlon.“
44 Forfeður okkar fluttu helgidóm sinn, tjaldbúðina, með sér á ferðum sínum um
eyðimörkina. Í tjaldbúðinni geymdu þeir steintöflurnar, sem boðorðin tíu voru
skráð á. Tjaldbúðin var gerð eftir nákvæmri fyrirmynd, sem engillinn sýndi Móse.
45 Mörgum árum seinna, þegar Jósúa náði landinu af heiðingjunum, fluttu þeir hana
með sér og notuðu fram á daga Davíðs konungs.

46 Guð blessaði Davíð ríkulega. Hann bað Guð þess að fá að byggja honum, Guði
Jakobs, varanlegt musteri, 47 en það verk kom í hlut Salómons. 48-49 En eitt er víst:
Guð býr ekki í musterum sem menn hafa byggt. „Himnarnir eru hásæti mitt og jörðin
er fótskör mín,“ segir Drottinn með orðum spámannanna, og hann spyr: „Hvers
konar hús getið þið byggt handa mér? Mundi ég dvelja þar? 50 Var það ekki ég sem
skapaði bæði himin og jörð?“
51 En þið, þið eruð engu betri en heiðingjarnir, því að þið eruð harðir og
ósveigjanlegir! Ætlið þið líka að standa gegn heilögum anda, eins og forfeður ykkar?
52 Nefnið mér einhvern spámann, sem forfeður ykkar ofsóttu ekki? Þeir drápu meira
að segja þá, sem sögðu fyrir komu hins réttláta – Krists – sem þið svikuð síðan og
myrtuð! 53 Já, þið fótumtroðið lög Guðs af ásettu ráði, enda þótt þið hafið fengið
þau úr höndum engla.“

Stefán grýttur til dauða

54 Þegar meðlimir ráðsins heyrðu þessar ásakanir Stefáns, urðu þeir trylltir og
gnístu tönnum af reiði. 55 En Stefán horfði til himins, fylltur heilögum anda og sá dýrð
Guðs og Jesú standa til hægri handar Guði. 56 „Sjáið!“ sagði hann, „ég sé himnana
opna og Jesú, sem er Kristur, standa við hægri hönd Guðs!“
57 Þá æptu þeir til hans ókvæðisorð, gripu fyrir eyrun og yfirgnæfðu hann með
hrópum sínum. 58 Síðan hröktu þeir hann úr borginni og grýttu hann. Þeir, sem vitni
urðu að þessum atburði, eða framkvæmdu aftökuna, fóru úr yfirhöfnum sínum og
lögðu þær við fætur ungs manns, sem Páll hét.
59 Þegar grjótið dundi á Stefáni bað hann: „Jesús, tak þú við anda mínum.“ 60 Hann
féll á kné og hrópaði: „Drottinn, fyrirgefðu þeim þessa synd!“ og með þessi orð á
vörum, dó hann.

8

1 Páli líkaði vel líflát Stefáns og þennan sama dag hófst mikil ofsókn gegn kirkjunni
í Jerúsalem. Allir hinir trúuðu, nema postularnir, flýðu þá út um byggðir Júdeu
og Samaríu. 2 Nokkrir guðræknir Gyðingar tóku lík Stefáns og grófu með miklum
söknuði. 3 Páll varð nú enn ákveðnari en áður í að útrýma hinum trúuðu. Hann
æddi um og fór jafnvel inn á einkaheimili, dró þaðan bæði karla og konur og lét
varpa þeim í fangelsi.

Filippus fer til Samaríu

4 Trúaða fólkið, sem flúið hafði Jerúsalem, fór nú víða og boðaði fagnaðarerindið
um Jesú. 5 Filippus fór til dæmis til borgarinnar í Samaríu og sagði fólkinu þar frá
Kristi. 6 Menn hlustuðu með athygli á mál hans, 7 einkum vegna kraftaverkanna
sem hann vann. Margir illir andar voru reknir út – þeir yfirgáfu fórnarlömb sín
með miklum óhljóðum. Fjöldi lamaðra og bæklaðra hlaut einnig lækningu, 8 og
sannkallaður fögnuður ríkti í borginni.
9-11 Maður nokkur hét Símon. Hann hafði verið galdramaður árum saman og mjög
áhrifamikill. Leit hann stórt á sig vegna galdranna sem hann vann. Sumt fólk í
Samaríu talaði jafnvel um hann sem sinn Krist. 12 Nú trúði fólkið hins vegar orðum
Filippusar, að Jesús væri Kristur. Einnig trúði það orðum hans um guðsríkið og fjöldi
karla og kvenna tók skírn. 13 Símon tók líka trú, var skírður og fylgdi síðan Filippusi
hvert sem hann fór, undrandi á kraftaverkunum sem hann vann.
14 Þegar postularnir í Jerúsalem fréttu að íbúar Samaríu hefðu tekið við boðskap
Guðs, sendu þeir þangað Pétur og Jóhannes. 15 Við komuna fóru þeir að biðja fyrir
hinum nýkristnu, að þeir mættu taka á móti heilögum anda, 16 því að enn hafði hann

ekki komið yfir neinn þeirra, þó þeir hefðu verið skírðir í nafni Drottins Jesú. 17 Og
Pétur og Jóhannes lögðu hendur yfir þá sem trúðu, og fengu þeir þá heilagan anda.
18 Þegar Símon sá að fólkið hlaut heilagan anda við handayfirlagningu postulanna,
kom hann með peninga og vildi kaupa þennan kraft. 19 „Leyfið mér líka að eignast
þennan kraft,“ bað hann, „svo að ég geti einnig lagt hendur yfir fólk og það fengið
heilagan anda.“
20 Pétur svaraði: „Fé þitt verði að engu, né þú sjálfur, fyrst þú heldur að hægt sé
að kaupa gjöf Guðs fyrir peninga! 21 Þú getur ekki tekið þátt í þessu, því að þú ert
ekki einlægur gagnvart Guði. 22 Snúðu þér frá illsku þinni og biddu Guð að fyrirgefa
þér þessa vondu hugmynd þína. 23 Ég finn að þú ert afbrýðisamur og það er synd.“
24 „Æ, biddu til Drottins fyrir mér!“ hrópaði Símon, „að ekkert af því komi yfir mig,
sem þú sagðir!“
25 Þegar Pétur og Jóhannes höfðu vitnað og predikað í Samaríu, fóru þeir aftur
til Jerúsalem. Á heimleiðinni komu þeir við í nokkrum samverskum bæjum og þar
fluttu þeir einnig gleðiboðskapinn.
26 En varðandi Filippus, þá sagði engill frá Drottni við hann: „Farðu veginn
sem liggur frá Jerúsalem og niður til Gasa – hann liggur um eyðimörk – og vertu
kominn þangað um hádegisbilið.“ 27 Það gerði hann og þá var þar á ferð sjálfur
fjármálaráðherra Eþíópíu. Sá var í miklu áliti hjá Kandake Eþíópíudrottningu. Hann
hafði farið til Jerúsalem, til að biðjast fyrir í musterinu, 28 en var nú á heimleið í vagni
sínum og las upphátt úr spádómsbók Jesaja.
29 Þá sagði heilagur andi við Filippus: „Flýttu þér til hans og gakktu við hliðina á
vagninum.“
30 Filippus hlýddi og þegar hann var kominn að vagninum, heyrði hann hvað
maðurinn var að lesa. „Skilur þú þetta?“ spurði Filippus. 31 „Nei, sannarlega ekki.“
svaraði maðurinn. „Hvernig ætti ég að geta það? Ég hef engan til að útskýra það
fyrir mér.“ Síðan bauð hann Filippusi að koma upp í vagninn og setjast hjá sér.
32 Kaflinn, sem hann var að lesa, var þannig: „Eins og lamb var hann leiddur til
slátrunar og eins og kind þegir hjá þeim er klippir hana, þannig lauk hann ekki upp
munni sínum. 33 Hann var auðmýktur og réttur hans frá honum tekinn. Endir var
bundinn á ævi hans – hver getur lýst illsku samtíðar hans?“
34 Maðurinn spurði nú Filippus: „Átti Jesaja hér við sjálfan sig eða einhvern
annan?“
35 Filippus útskýrði þá ritningarstaðinn og benti honum á marga aðra til að fræða
hann um Jesú.
36 Þegar þeir höfðu ekið nokkurn spöl, komu þeir að litlu vatni. „Sjáðu!“ sagði
maðurinn. „Þarna er vatn. Getur þú ekki skírt mig hér?“
37 „Jú, það get ég, ef þú trúir af öllu hjarta,“ svaraði Filippus.
Þá sagði hinn: „Ég trúi að Jesús Kristur sé sonur Guðs.“
38 Síðan stöðvaði hann vagninn, þeir stigu út í vatnið og Filippus skírði hann.
39 Þegar þeir komu upp úr vatninu, hreif andi Drottins Filippus burt, og maðurinn
sá hann ekki framar, en hélt leiðar sinnar fagnandi. 40 Seinna kom Filippus fram í
Asdód, og einnig þar flutti hann fagnaðarerindið, svo og í öllum bæjum á leið sinni
til Sesareu.

9

Afturhvarf Páls

1 Páll hélt linnulaust áfram að útrýma kristnum mönnum. Í ákafa sínum fór hann
til æðstaprestsins í Jerúsalem 2 og bað hann um bréf, áritað til safnaða Gyðinga

í Damaskus. Í bréfinu var farið fram á aðstoð þeirra við ofsóknir gegn þeim, sem þar væru kristnir, körlum jafnt sem konum, svo að Páll gæti flutt þau hlekkjuð til Jerúsalem.

3 Þegar Páll nálgaðist Damaskus í þessum erindagjörðum, leiftraði skyndilega um
hann bjart ljós frá himni. 4 Hann féll til jarðar og heyrði rödd sem sagði: „Páll, Páll!
Hví ofsækir þú mig?“

5 „Hver ert þú, herra?“ spurði Páll.

Röddin svaraði: „Ég er Jesús, sem þú ofsækir. 6 Stattu nú upp, farðu inn í borgina
og þar mun þér sagt verða hvað þú átt að gera.“

7 Fylgdarmenn Páls stóðu orðlausir af undrun. Þeir heyrðu röddina, en sáu engan.
8-9 Þegar Páll staulaðist á fætur, varð honum ljóst að hann var orðinn blindur. Það
varð því að leiða hann inn í Damaskus. Í þrjá daga var hann blindur og át hvorki né
drakk.

10 Í Damaskus bjó kristinn maður, Ananías að nafni. Drottinn talaði til hans í sýn
og sagði: „Ananías!“

„Já, Drottinn,“ svaraði hann.

11 „Farðu yfir í Strætið beina,“ sagði Drottinn, „heim til Júdasar, og spurðu eftir Páli
frá Tarsus. Þessa stundina er hann á bæn. 12 Ég lét hann sjá sýn og í sýninni komst
þú, Ananías, til hans og lagðir hendur yfir hann til að hann fengi aftur sjónina.“

13 „Já, en Drottinn!“ hrópaði Ananías og varð mikið niðri fyrir, „ég hef heyrt að
þessi maður hafi valdið þeim kristnu í Jerúsalem miklum hörmungum. 14 Auk þess
höfum við frétt að hann hafi umboð frá æðstu prestunum til að handtaka alla þá sem
hér eru kristnir!“

15 „Farðu og gerðu eins og ég segi þér,“ sagði Drottinn. „Ég hef útvalið Pál til að
flytja þjóðum og konungum boðskap minn, svo og Ísraelsmönnum, 16 og ég mun
sýna honum hve mikið hann verður að þjást mín vegna.“

17 Ananías fór og fann Pál, lagði hendur sínar yfir hann og sagði: „Bróðir Páll,
Drottinn Jesús, sem birtist þér á veginum, sendi mig hingað til þess að þú mættir
fyllast heilögum anda og fengir aftur sjónina.“

18 Jafnskjótt fékk Páll sjónina (það var eins og hreistur félli af augum hans) og hann
lét skírast þegar í stað. 19 Síðan mataðist hann og styrktist. Hann dvaldist nokkra
daga hjá bræðrunum í Damaskus 20 og fór í samkomuhús Gyðinga þar í borginni.
Þar flutti hann öllum gleðiboðskapinn um Jesú og sagði að Jesús væri sannarlega
sonur Guðs.

21 Þeir sem hlustuðu, urðu forviða og spurðu: „Er þetta ekki sá sem stóð fyrir
ofsóknunum gegn fylgjendum Jesú í Jerúsalem? Okkur skildist að hann hefði komið
hingað til að handtaka hina kristnu og fara með þá í fjötrum til æðstu prestanna.“

22 En Páll varð stöðugt djarfari í predikunum sínum og Gyðingarnir í Damaskus
gátu með engu móti hrakið röksemdir hans um að Jesús væri Kristur.

23 Það leið því ekki á löngu uns Gyðingarnir ákváðu að drepa hann. 24 Páll frétti
af áformum þeirra. Þar á meðal því að þeir hefðu njósnara við borgarhliðin allan
sólarhringinn, tilbúna að drepa hann. 25 Nokkrir þeirra, sem hann hafði leitt til
Krists, komu honum út úr borginni nótt eina, með því að láta hann síga í körfu út
um op á borgarmúrnum.

26 Þegar Páll kom til Jerúsalem reyndi hann að komast í samband við hina trúuðu,
en þeir forðuðust hann og héldu að þar væru svik í tafli. 27 Barnabas fór þá með
hann til postulanna og skýrði þeim frá hvernig Páll hefði séð Drottin á leiðinni til
Damaskus, hvað Drottinn hefði sagt við hann og einnig hve djarflega hann hefði
predikað um Jesú. 28 Þá tóku þeir við honum og eftir það var hann stöðugt með

hinum trúuðu 29 og predikaði djarflega í nafni Drottins. Grískumælandi Gyðingar,
sem hann hafði deilt við, gerðu nú samsæri um að myrða hann. 30 Trúaðir menn
komust á snoðir um þessa hættu, fórn með hann til Sesareu og sendu hann þaðan til
Tarsus, heimabæjar hans. 31 Um þessar mundir fékk kirkjan frið í Júdeu, Galíleu og
Samaríu og óx og styrktist. Hinir trúuðu lærðu að ganga fram í undirgefni og hlýðni
við Drottin og hlutu uppörvun heilags anda.

Tvö merkileg kraftaverk

32 Pétur ferðaðist um og heimsótti kristið fólk. Í einni ferð sinni kom hann til
bæjarins Lýddu. 33 Þar hitti hann mann sem hét Eneas. Hann var lamaður og hafði
legið rúmfastur í átta ár.
34 Pétur gekk til hans og sagði: „Eneas! Jesús Kristur hefur læknað þig. Farðu
á fætur og búðu um þig.“ Og maðurinn læknaðist á samri stundu. 35 Þegar íbúar
Lýddu og Saron sáu að Eneas gat gengið, sneru þeir sér allir til Drottins.
36 Í bænum Joppe var kona að nafni Dorkas (sem þýðir hind). Hún var kristin og
afar fús að hjálpa öðrum, þó sérstaklega fátækum. 37 Um þessar mundir veiktist
hún og dó. Á meðan vinir hennar undirbjuggu útförina, var líkið geymt í loftherbergi
einu. 38 Þegar þeir fréttu að Pétur væri í nágrannabænum Lýddu, sendu þeir tvo
menn til hans, til að biðja hann um að koma til Joppe. 39 Pétur féllst á það og þegar
þangað kom, var farið með hann á loftið, þar sem Dorkas lá. Herbergið var fullt
af grátandi ekkjum, sem voru að sýna hver annarri yfirhafnir og flíkur, sem Dorkas
hafði gert handa þeim. 40 Pétur bað þær að yfirgefa herbergið, síðan kraup hann og
bað. Eftir það sneri hann sér að líkinu og sagði: „Dorkas, rístu upp!“ Þá opnaði hún
augun, 41 en Pétur rétti henni höndina og reisti hana á fætur. Síðan kallaði hann á
trúaða fólkið og ekkjurnar og sýndi þeim hana.
42 Fréttin barst um bæinn eins og eldur í sinu og margir tóku trú á Drottin. 43 Svo
fór að Pétur dvaldist allmarga daga í Joppe og gisti hjá Símoni sútara.

10

Engillinn birtist Kornelíusi

1 Í Sesareu bjó rómverskur maður, Kornelíus, og var hann foringi yfir ítalskri
hersveit. 2 Hann var guðrækinn og ráðvandur og sömu sögu var að segja um allt
hans heimafólk. Hann var örlátur við fátæka og þurfandi, og mikill bænamaður.
3 Um þrjúleytið, dag einn, sá hann sýn. Hann var glaðvakandi þegar þetta gerðist.
Hann sá engil Drottins koma til sín og segja:
„Kornelíus!“
4 Kornelíus varð hræddur, starði á engilinn og spurði:
„Hvað viltu, herra?“
Engillinn svaraði: „Guð hefur ekki gleymt bænum þínum og kærleiksverkum.
5-6 Sendu nú menn til Joppe til að hafa uppi á manni, sem heitir Símon Pétur og
dvelst hjá Símoni sútara, en hann á heima niðri við sjóinn. Biddu hann að koma og
heimsækja þig.“
7 Þegar engillinn var farinn, kallaði Kornelíus á tvo þjóna og guðrækinn hermann
– náinn vin sinn. 8 Hann sagði þeim hvað gerst hafði og sendi þá áleiðis til Joppe.
9-10 Um hádegisbilið daginn eftir nálguðust mennirnir Joppe og um líkt leyti fór
Pétur upp á þak hússins til að biðjast fyrir. Á þakinu fann Pétur til hungurs. Meðan
hann beið þar eftir matnum sá hann sýn. 11 Hann sá himininn opnast og stóran
ferhyrndan dúk, sem hékk uppi á hornunum, síga til jarðar. 12 Á dúknum voru alls
konar ferfætt dýr, snákar og fuglar (sem Gyðingum er óheimilt að nota til matar).

13 Þá heyrði hann rödd sem sagði: „Slátraðu því sem þú vilt og borðaðu.“
14 „Nei, Drottinn! Það geri ég ekki,“ sagði Pétur, „ég hef aldrei á ævi minni borðað
slíkar skepnur, enda er það bannað samkvæmt lögum okkar Gyðinga.“
15 Þá kom röddin aftur og sagði: „Dirfist þú að rengja Guð? Ef hann segir eitthvað
leyfilegt, þá er það leyfilegt!“
16 Þetta endurtók sig þrisvar sinnum, en síðan var dúkurinn dreginn aftur upp til
himins. 17 Pétur var alveg ringlaður. Hvað gat þessi sýn eiginlega þýtt, hugsaði hann,
og hvað var honum ætlað að gera?
Rétt í því hafði mönnum Kornelíusar tekist að finna húsið. Þeir stóðu fyrir utan
hliðið 18 og spurðu hvort Símon Pétur væri þar.
19 Pétur var enn að velta fyrir sér sýninni, þegar heilagur andi sagði við hann:
„Hingað eru komnir þrír menn, sem vilja finna þig. 20 Farðu niður, taktu á móti
þeim og farðu síðan með þeim. Hafðu engar áhyggjur, þeir eru á mínum vegum.“
21 Þá fór Pétur niður og sagði: „Ég er maðurinn, sem þið eruð að leita að. Hvað
viljið þið mér?“
22 Þeir sögðu honum þá frá Kornelíusi, rómverska liðsforingjanum, sem væri
góður og guðrækinn maður, vel þokkaður af Gyðingum og að engill hefði sagt honum
hvað hann ætti að gera.

Pétur heimsækir Kornelíus

23 Pétur bauð þeim inn og þar gistu þeir um nóttina. Daginn eftir lagði hann af
stað með þeim til Joppe, ásamt nokkrum öðrum trúuðum mönnum, 24 og þar næsta
dag komu þeir til Sesareu.
Kornelíus átti von á Pétri og hafði því kallað saman ættingja sína og vini, svo þeir
fengju líka að hitta hann. 25 Þegar Pétur gekk inn féll Kornelíus til fóta honum og
sýndi honum lotningu.
26 „Stattu upp, maður!“ sagði Pétur, „ég er ekki Guð!“
27 Síðan ræddust þeir við stutta stund, en fóru því næst inn til hinna.
28 Pétur ávarpaði viðstadda með þessum orðum: „Þið vitið, að það er andstætt
lögum okkar Gyðinga að ég komi inn á heimili heiðingja eins og ég hef nú gert. En
Guð opinberaði mér í sýn að ég mætti aldrei fyrirlíta nokkurn mann. 29 Ég kom því
jafnskjótt og ég var beðinn. Segið mér nú hvað þið viljið mér.“
30 Kornelíus svaraði og sagði: „Fyrir réttum fjórum dögum var ég á bæn, eins og
ég er vanur á þessum tíma dags. Þá stóð skyndilega maður fyrir framan mig og það
lýsti af honum! 31 Hann sagði við mig: „Kornelíus, Guð hefur ekki gleymt bænum
þínum né kærleiksverkum. 32 Nú skaltu senda menn til Joppe og boða til fundar við
þig Símon Pétur, sem er staddur á heimili Símonar sútara niðri við sjóinn.“ 33 Ég
sendi því strax eftir þér og þú gerðir vel að koma svona fljótt. Nú erum við hér
frammi fyrir Drottni og bíðum þess, fullir eftirvæntingar, að heyra það sem hann
vill að þú segir okkur.“
34 „Mér er orðið ljóst,“ svaraði Pétur, „að Guð tekur ekki Gyðinga fram yfir aðra
menn. 35 Hann tekur vel á móti hverjum þeim sem tilbiður hann og lætur trú sína
birtast í grandvarleik og góðum verkum. 36-37 Ég er viss um að þið hafið heyrt
gleðiboðskapinn sem barst Ísraelsþjóðinni – að við getum sæst við Guð fyrir trú á
Jesú Krist, hann sem er Drottinn allra. Þessi boðskapur barst frá Galíleu og um alla
Júdeu á dögum Jóhannesar skírara. 38 Eflaust vitið þið líka, að Guð smurði Jesú frá
Nasaret með heilögum anda og krafti. Hann fór víða, vann kærleiksverk og græddi
alla, sem undirokaðir voru af djöflinum, því að Guð var með honum.
39 Við postularnir erum vottar alls þess sem hann gerði í Ísrael og Jerúsalem, þar
sem hann var síðar deyddur á krossi. 40-41 Að þrem dögum liðnum reisti Guð hann

upp frá dauðum og lét hann birtast – ekki almenningi – heldur okkur, vottunum,
sem hann hafði útvalið áður. Við átum og drukkum með honum eftir upprisu hans.
42 Síðan sendi hann okkur til að boða gleðiboðskapinn og bera því vitni, að hann sé
settur af Guði til að vera dómari allra, bæði lifandi og dauðra. 43 Spámennirnir hafa
líka skrifað um hann, allir sem einn, og sagt að hver sem á hann trúi, muni hans
vegna, fá fyrirgefningu syndanna.“
44 Meðan Pétur var að tala, kom heilagur andi allt í einu yfir þá sem hlustuðu.
45 Gyðingarnir, sem komu með Pétri, urðu forviða! Þeir áttu ekki von á að gjöf
heilags anda hlotnaðist einnig heiðingjunum. 46-47 En hér var ekki um að villast, því
þeir heyrðu þá tala tungum og lofa Guð!
Þá spurði Pétur: „Hafið þið nokkuð á móti því að við skírum þá, fyrst þeir hafa
tekið á móti heilögum anda á sama hátt og við?“ 48 Síðan voru þeir allir skírðir í
nafni Jesú Krists og að því loknu bað Kornelíus hann að dvelja hjá sér nokkra daga.

11

Pétur skýrir frá því sem gerðist

1 Ekki leið á löngu uns postulunum og öðrum bræðrum í Júdeu, bárust fréttirnar
um að heiðingjar hefðu einnig snúist til trúar. 2 Þegar Pétur kom aftur til Jerúsalem,
tóku kristnu Gyðingarnir að ásaka hann og sögðu: 3 „Þú hafðir samskipti við
heiðingja, þú borðaðir meira að segja með þeim!“
4 Pétur ákvað að skýra þeim frá málavöxtum og sagði: 5 „Dag einn var ég á bæn
í Joppe. Þá fékk ég vitrun. Ég sá stóran ferhyrndan dúk, sem seig niður frá himni.
6 Á dúknum voru alls konar skepnur, sem okkur er bannað að borða, ferfætlingar,
skriðdýr og fuglar. 7 Þá heyrði ég rödd sem sagði: „Slátraðu því sem þú vilt þér til
matar.“
8 „Nei, Drottinn! Það geri ég ekki,“ svaraði ég. „Ég hef aldrei borðað neitt, sem
bannað er samkvæmt lögum okkar Gyðinga.“
9 En röddin kom aftur: „Dirfist þú að mæla á móti því sem Guð segir?“
10 Þetta gerðist þrisvar sinnum, en síðan hvarf dúkurinn til himins, ásamt öllu sem
á honum var. 11 Rétt í því komu þrír menn að húsinu, þar sem ég dvaldi, og vildu fá
mig með sér til Sesareu. 12 Heilagur andi sagði mér að fara með þeim og vera ekkert
kvíðinn þótt þeir væru heiðingjar. Þessir sex bræður urðu mér samferða. Nú, við
komum svo að húsinu, sem sá bjó í, sem sent hafði eftir mér.
13 Hann sagði okkur að engill hefði birst sér og sagt að hann ætti að senda mann
til Joppe, til að hafa upp á Símoni Pétri. 14 Auk þess sagði engillinn: „Þau orð sem
hann flytur þér, munu verða þér til eilífs lífs og öllu þínu heimafólki.“
15 Síðan fór ég að útskýra fyrir þeim gleðiboðskapinn. En ég var varla byrjaður á
ræðunni, þegar heilagur andi kom yfir þá, alveg eins og yfir okkur í upphafi. 16 Þá
minntist ég orða Drottins: „Jóhannes skírði með vatni, en þið skuluð skírðir með
heilögum anda.“ 17 Fyrst það var Guð sem gaf þessum heiðingjum sömu gjöf og
okkur, þegar við trúðum Drottni Jesú Kristi, hvað gat ég þá sagt?“
18 Þegar viðstaddir heyrðu þetta þögnuðu öll mótmæli og þeir lofuðu Guð. „Já!“
sögðu þeir glaðir. „Guð hefur þá líka miskunnað heiðingjunum og leyft þeim að
snúa sér til sín, og eignast eilíft líf.“

Söfnuðurinn í Antíokkíu

19 Kristnir menn, sem flúið höfðu Jerúsalem í ofsóknunum eftir dauða Stefáns,
fóru víða, jafnvel alla leið til Fönikíu, Kýpur og Antíokkíu. Alls staðar boðuðu þeir
fagnaðarerindið, en þó aðeins Gyðingum. 20 Þó voru nokkrir, sem fóru til Antíokkíu

frá Kýpur og Kýrene, sem vitnuðu um Drottin Jesú fyrir Grikkjum. 21 Drottinn
blessaði starf þeirra, svo að fjöldi heiðingja snerist til trúar.
22 Þegar söfnuðurinn í Jerúsalem frétti af þessu, var Barnabas sendur til Antíokkíu
til aðstoðar þessum nýju trúsystkinum. 23 Þegar hann kom þangað sá hann hve
undursamlega hluti Guð var að gera og gladdist innilega. Hvatti hann kristna menn
til að halda sér að Drottni og láta ekkert aftra sér. 24 Barnabas var góður maður,
fylltur heilögum anda og sterkur í trúnni. Ekki leið á löngu uns mikill fjöldi fólks
gekk Drottni á hönd.
25 Eftir þetta fór Barnabas áfram til Tarsus, til að hafa uppi á Páli. 26 Þegar hann
hafði fundið hann, fór hann með hann til Antíokkíu og þar dvöldust þeir í heilt ár og
fræddu þá sem voru nýir í trúnni. Það var í Antíokkíu sem hinir trúuðu voru fyrst
kallaði kristnir.
27 Um þessar mundir komu nokkrir spámenn frá Jerúsalem til Antíokkíu. 28 Einn
þeirra, Agabus að nafni, stóð þá upp á samkomu og flutti boðskap, sem heilagur andi
blés honum í brjóst. Spádómurinn fjallaði um að mikil hungursneyð myndi koma
yfir heiminn (þetta rættist á valdatíma Kládíusar). 29 Kristnir menn ákváðu því að
senda hjálp til trúsystkina sinna í Júdeu og gefa hver um sig eftir efnum sínum.
30 Þetta var gert og Barnabasi og Páli falið að koma gjöfinni í hendur forystumanna
safnaðarins í Jerúsalem.

12

Pétur handtekinn – og honum bjargað

1 Um þetta leyti tók Heródes konungur að ofsækja söfnuðinn í Jerúsalem 2 og lét
hann taka Jakob postula (bróður Jóhannesar) af lífi. 3 Þegar Heródes sá að leiðtogum
Gyðinga líkaði þetta vel, lét hann handtaka Pétur, meðan á páskahátíðinni stóð, 4 og
varpa honum í fangelsi. Þar var Péturs gætt af sextán hermönnum. Ætlun Heródesar
var að koma Pétri í hendur Gyðingunum og láta taka hann af lífi þegar páskarnir
væru liðnir. 5 Meðan Pétur var í fangelsinu var söfnuðurinn stöðugt í bæn til Guðs
fyrir honum.
6 Kvöldið áður en aftakan átti að fara fram svaf Pétur þar sem hann lá hlekkjaður
milli tveggja hermanna. Aðrir verðir voru úti fyrir fangelsisdyrunum. 7 Skyndilega
birti í klefanum. Engill frá Drottni var kominn og stóð hjá Pétri. Engillinn ýtti við
honum, vakti hann og sagði: „Fljótur! Á fætur með þig!“ Þá féllu handjárnin af
Pétri. 8 „Klæddu þig, farðu í skóna og yfirhöfnina og eltu mig!“ sagði hann. Pétur
hlýddi.
9 Pétur yfirgaf klefann og fylgdi englinum. Hann hélt að annað hvort væri þetta
draumur eða vitrun – hann trúði ekki að þetta væri raunveruleiki. 10 Þeir gengu nú
fram hjá fyrstu og síðan annarri varðsveit fangelsisins og komu að járnhliðinu við
götuna, sem opnaðist af sjálfu sér! Þeir gengu út á götuna og fram með húsaröðinni,
en þá hvarf engillinn.
11 Skyndilega áttaði Pétur sig á hvað gerst hafði. „Þetta er þá raunveruleiki!“ sagði
hann við sjálfan sig. „Drottinn hefur sent engil og bjargað mér úr höndum Heródesar
og frá áformum Gyðinganna.“ 12 Eftir stutta umhugsun ákvað hann að fara heim til
Maríu, móður Jóhannesar Markúsar, en þar voru margir samankomnir til að biðja,
13 Hann barði að dyrum og fór þá stúlka, Róde að nafni, fram til að opna. 14 Þegar
hún heyrði að þetta var Pétur varð hún afar glöð og hljóp aftur inn til að segja öllum
að Pétur stæði fyrir utan. 15 En þau trúðu henni ekki og sögðu: „Þú ert ekki með
öllum mjalla!“ En hún sat föst við sinn keip. Þá sagði einhver: „Þetta hlýtur þá að
vera engill hans.“

16 Meðan á þessum samræðum stóð hélt Pétur áfram að berja og þegar þau fóru
fram og opnuðu, urðu þau orðlaus af undrun. 17 Hann gaf þeim merki um að
hafa ekki hátt og sagði frá hvað gerst hafði, hvernig Drottinn hefði leyst hann úr
fangelsinu og bætti svo við: „Segið Jakobi og hinum frá þessu.“ Því næst fór hann
burt á öruggari stað.
18 Þegar birti komst allt í uppnám í fangelsinu. Hvað var orðið af Pétri? 19 Heródes
hafði sent menn til að sækja hann, en þegar hann fannst ekki lét hann handtaka
verðina sextán, dró þá fyrir rétt og lét lífláta þá. Eftir það fór hann til Sesareu og
dvaldist þar um hríð.
20 Meðan Heródes var í Sesareu kom þangað sendinefnd frá Týrus og Sídon til
fundar við hann. Honum var meinilla við íbúa þessara borga og því komu þeir sér í
mjúkinn hjá Blastusi, ritara hans, og fóru fram á friðsamleg samskipti, því að borgir
þeirra áttu mikið undir verslun við land Heródesar. 21 Sendinefndin fékk loforð
um fund með Heródesi og þegar stundin nálgaðist, klæddist hann konungsskrúða
sínum, settist í hásætið og ávarpaði þá. 22 Að ræðunni lokinni hrópaði fólkið af
fögnuði: „Þetta var ekki rödd manns – heldur Guðs!“
23 Samstundis lagði engill frá Drottni sjúkdóm á Heródes, svo hann fylltist af
ormum og lést. Ástæðan var sú að hann leyfði fólkinu að tilbiðja sig, en gaf Guði
ekki dýrðina.

Barnabas og Páll í Antíokkíu

24 Fagnaðarerindi Guðs breiddist nú hratt út og margir snerust til trúar.
25 Strax og Barnabas og Páll höfðu lokið erindi sínu í Jerúsalem, sneru þeir aftur
til Antíokkíu og tóku Jóhannes Markús með sér þangað.

13

1 Meðal predikara og kennara í söfnuðinum í Antíokkíu voru þessir: Barnabas,
Símeon (einnig kallaður Niger eða „svarti maðurinn“), Lúkíus (frá Kýrene), Manaen
(uppeldisbróðir Heródesar konungs) og Páll. 2 Dag einn, þegar menn þessir tilbáðu
Guð og föstuðu, sagði heilagur andi: „Takið Barnabas og Pál frá til þess verkefnis
sem ég hef ætlað þeim.“ 3 Eftir enn frekari föstu og bæn lögðu þeir hendur yfir þá
og sendu þá af stað.
4 Samkvæmt ábendingu heilags anda fóru þeir til Selevkíu og sigldu þaðan til
Kýpur. 5 Í borginni Salamis predikuðu þeir í samkomuhúsi Gyðinganna. Jóhannes
Markús var aðstoðarmaður þeirra í þessari ferð. 6-7 Síðan fóru þeir um alla eyjuna
og predikuðu í hverjum bænum á fætur öðrum þar til þeir komu loks til Pafos. Þar
hittu þeir Gyðing, falsspámann, sem fékkst við galdra. Hét hann Barjesús. Hann
hafði komið sér vel við landstjórann, Sergíus Pál, sem var greindur maður og hafði
skilning á ýmsu. Landstjórinn bauð Barnabasi og Páli til sín, því að hann langaði
til að heyra boðskapinn frá Guði. 8 Töframaðurinn Elýmas (en það var hið gríska
nafn hans) reyndi að trufla fundinn. Hann hvatti landstjórann til að taka ekki mark
á orðum Páls og Barnabasar og reyndi þannig að koma í veg fyrir að hann tæki trú
á Drottin,
9 Þá hvessti Páll augun á töframanninn og sagði fylltur heilögum anda: 10 „Þú sonur
Satans, þú ert fullur af svikum og óþokkaskap, óvinur alls sem gott er. Hvenær ætlar
þú að hætta andstöðu þinni gegn Drottni? 11 Nú mun Drottinn refsa þér og þú verður
blindur um tíma.“
Þegar í stað tók sjón töframannsins að dvína og eftir stutta stund var hann orðinn
algjörlega blindur. Hann ráfaði um og sárbað viðstadda að leiða sig. 12 Þegar

landstjórinn sá hvað gerðist, tók hann trú og undraðist kraftinn sem fylgdi boðskap Guðs.

Páll fer til Litlu-Asíu

13 Eftir þetta fóru Páll og félagar hans með skipi frá Pafos yfir til hafnarborgarinnar
Perge í Litlu-Asíu. Þar yfirgaf Jóhannes þá og fór heim til Jerúsalem, 14 en Barnabas
og Páll héldu áfram til Antíokkíu, sem var borg í héraðinu Pisidíu.

Á helgideginum fóru þeir í samkomuhús Gyðinga til að vera við guðsþjónustu.
15 Þegar lokið var venjulegum lestri úr ritum Móse og spámannanna, lét sá sem
annaðist guðsþjónustuna senda þeim þessi skilaboð: „Bræður, ef þið hafið eitthvað
að segja til uppbyggingar, leyfið okkur þá að heyra.“

16 Páll stóð upp, heilsaði og sagði: „Ísraelsmenn og þið aðrir sem tignið Guð. Fyrst
langar mig að rifja upp smákafla úr sögu þjóðar okkar.

17 Guð Ísraelsþjóðarinnar útvaldi forfeður okkar og hóf þá til virðingar í
Egyptalandi með því að losa þá úr ánauðinni þar, á undursamlegan hátt. 18 Síðan
annaðist hann þá þau fjörutíu ár sem þeir voru á ferli um eyðimörkina, 19-20 útrýmdi
sjö þjóðum í Kanaanslandi og gaf Ísraelsmönnum land þeirra til ævinlegrar eignar.
Eftir það ríktu dómararnir í um 450 ár en svo kom Samúel spámaður.

21 Þá bað þjóðin Guð um konung og hann gaf þeim Sál Kísson, mann af
Benjamínsætt, og hann ríkti í fjörutíu ár. 22 En Guð setti hann af og gerði Davíð
að konungi í hans stað. Guð sagði um Davíð: „Davíð Ísaíson er maður mér að skapi,
því að hann mun hlýða mér.“ 23 Einn af afkomendum Davíðs er Jesús, og hann er
frelsarinn, sem Guð hafði lofað að gefa Ísrael.

24 En áður en Jesús kom, boðaði Jóhannes skírari að allir í Ísrael þyrftu að snúa sér
frá syndum sínum og til Guðs. 25 Um líkt leyti og Jóhannes var að ljúka köllunarverki
sínu, spurði hann: „Haldið þið að ég sé Kristur? Nei! En hann kemur fyrr en varir
og ég er lítils virði samanborið við hann.“

26 Bræður! – synir Abrahams og þið aðrir sem tignið Guð – þetta hjálpræði er fyrir
okkur öll! 27 Gyðingarnir í Jerúsalem og leiðtogar þeirra þekktu hann ekki og skildu
ekki að hann væri sá, sem spámennirnir höfðu ritað um, enda þótt þeir heyrðu lesið
úr ritum spámannanna á hverjum helgidegi. Þeir tóku hann af lífi og uppfylltu þar
með spádómana. 28 Þeir höfðu enga ástæðu til að lífláta hann en samt sem áður
heimtuðu þeir að hann yrði deyddur. 29 Þegar þeir höfðu uppfyllt alla spádómana
um dauða hans, var hann tekinn af krossinum og lagður í gröf.

30 En Guð reisti hann upp frá dauðum! 31 Mennirnir, sem höfðu orðið honum
samferða frá Galíleu til Jerúsalem, sáu hann oftsinnis næstu daga á eftir og nú eru
þessir menn vottar hans meðal þjóðarinnar.

32-33 Við Barnabas erum hingað komnir til að flytja ykkur þær gleðifréttir, að
fyrirheit Guðs, sem hann gaf forfeðrum okkar, hafa ræst á okkar dögum, er hann
reisti Jesú upp frá dauðum. Um þetta fjallar annar sálmurinn en þar stendur svo um
Jesú: „Þú ert sonur minn, ég gat þig í dag.“

34 Guð hafði einmitt heitið því að reisa hann frá dauðum, svo hann þyrfti aldrei að
deyja upp frá því. Þannig stendur um þetta í Biblíunni: „Ég mun láta hin heilögu og
órjúfanlegu loforð, sem ég gaf Davíð, rætast á meðal ykkar.“ 35 Í enn öðrum sálmi
skýrir hann þetta nánar og segir: „Guð mun ekki láta sinn heilaga verða rotnun að
bráð.“ 36 Þessi orð áttu ekki við Davíð, því að hann dó, var lagður í gröf og líkami
hans rotnaði, þegar hann hafði þjónað kynslóð sinni eins lengi og Guð vildi.

37 Nei, þessi orð áttu við annan – þann sem Guð vakti upp frá dauðum og ekki
rotnaði líkami hans.

38 Vinir, takið eftir! Hjá þessum manni, Jesú, getið þið fengið fyrirgefningu synda
ykkar. 39 Hver sá, sem trúir á hann, fær fyrirgefningu allra synda sinna og verður
réttlátur – saklaus – í augum Guðs – nokkuð sem lög Gyðinga gátu aldrei komið til
leiðar. 40 Gætið ykkar! Látið ekki orð spámannanna rætast á ykkur er þeir sögðu:
41 „Þið sem hallmælið sannleikanum, takið eftir: Það er úti um ykkur, því að á ykkar
dögum mun ég vinna verk, sem þið munduð alls ekki trúa, þótt einhver segði ykkur
frá því.“ “
42 Þegar fólkið yfirgaf samkomuhúsið þennan dag, bað það Pál að koma
þangað aftur eftir viku. 43 Margir Gyðingar og guðræknir heiðingjar, sem sóttu
guðsþjónustur í samkomuhúsinu, fylgdu Páli og Barnabasi niður götuna og hlustuðu
á hvatningu þeirra að taka á móti miskunn Guðs, sem þeim stæði til boða. 44 Að viku
liðinni kom nær allur bærinn saman til að hlusta á þá predika Guðs orð.
45 Þegar leiðtogar Gyðinga sáu allt fólkið, sem flest var heiðingjar, urðu þeir mjög
gramir og formæltu Páli og öllu því sem hann hafði að segja.
46 Þá sögðu Páll og Barnabas ákveðnir: „Rétt var að þið Gyðingarnir fengjuð fyrst
að heyra þennan fagnaðarboðskap, en fyrst þið hafnið honum og sýnið þar með að
þið séuð ekki verðir eilífs lífs, þá munum við snúa okkur til heiðingjanna. 47 Það var
einmitt skipun Drottins, þegar hann sagði: „Ég hef sett þig til að vera ljós heiðinna
þjóða og flytja hjálpræðið til ystu endimarka jarðarinnar.“ “
48 Þegar heiðingjarnir heyrðu þetta urðu þeir mjög glaðir og tóku fegins hendi við
boðskap Páls. Allir þeir, sem vildu eignast eilíft líf, tóku trú, 49 og eftir það breiddist
orð Guðs um allt héraðið.
50 En leiðtogar Gyðinga æstu upp guðræknar konur og fyrirmenn bæjarins, vöktu
þannig múgæsingu gegn Páli og Barnabasi og hröktu þá út fyrir bæinn. 51 Þá hristu
Páll og Barnabas rykið af fótum sér – til vitnis gegn borginni og lögðu af stað til
bæjarins Íkóníum, 52 en þeir sem trú höfðu tekið, fylltust gleði og heilögum anda.

14

1 Páll og Barnabas fóru nú til samkomuhúss Gyðinga í Íkóníum og predikuðu með
slíkum krafti að margir, bæði Gyðingar og heiðingjar, tóku trú. 2 En þeir Gyðingar,
sem höfnuðu og fyrirlitu boðskapinn frá Guði, töluðu illa um Pál og Barnabas og
æstu heiðingjana gegn þeim. 3 Þarna dvöldust þeir þó í langan tíma og predikuðu
djarflega og Drottinn sjálfur sýndi að hann var í verki með þeim – hann lét þá
gera mikil kraftaverk. 4 Bæjarbúar skiptust í tvo hópa, sumir fylgdu leiðtogum
Gyðinganna, en aðrir studdu postulana.
5-6 Þegar Páll og Barnabas komust á snoðir um að heiðingjar og Gyðingar, ásamt
leiðtogum þeirra, ætluðu að æsa til uppþots gegn þeim og láta grýta þá, flýðu þeir
til bæjanna Lýstru og Derbe í Lýkaóníu 7 og predikuðu gleðiboðskapinn þar og í
grenndinni.
8 Í Lýstru var maður sem var bæklaður frá fæðingu og hafði aldrei getað gengið.
9 Maður þessi hlustaði á Pál predika og sá Páll að hann hafði trú til að geta orðið
heilbrigður. 10 Páll kallaði til hans: „Stattu upp!“ Þá spratt maðurinn á fætur og gekk
um.
11 Þegar fólkið sá þetta hrópaði það á eigin mállýsku: „Guðirnir eru komnir niður
til okkar í mannslíki!“ 12 Töldu þeir Barnabas vera gríska guðinn Seif en Pál vera
Hermes, því hann hafði orð fyrir þeim. 13 Presturinn í hofi Seifs, sem var fyrir utan
bæinn, kom nú að hliðum bæjarins með naut, blóm og kransa. Hann ætlaði ásamt
fólkinu að fórna þessu til Páls og Barnabasar.
14 En þegar þeir sáu hvað verða vildi, urðu þeir undrandi og reiðir, hlupu inn í
mannþröngina og hrópuðu: 15 „Hvað eruð þið að gera? Við erum bara venjulegir

menn eins og þið! Við komum hingað til að flytja ykkur þann gleðiboðskap að nú
getið þið hætt að tilbiðja þessa heimskulegu hluti, en þess í stað tilbeðið hinn lifandi
Guð, sem skapaði himin, jörð og haf og allt sem í þeim er. 16 Öldum saman hefur
hann leyft þjóðunum að fara sínar eigin leiðir, 17 en samt skildi hann eftir vitnisburð
um sjálfan sig – vitnisburð sem alltaf hefur sést. Hér á ég við allt hið góða sem hann
hefur gert, til dæmis það að senda ykkur regn og góða uppskeru, ykkur til gleði og
næringar.“
18 Það var rétt með naumindum að Páli og Barnabasi tækist með þessum orðum
að koma í veg fyrir að fólkið færði þeim fórnir.
19 Örfáum dögum síðar komu nokkrir Gyðingar frá Antíokkíu og Íkóníum. Þeir
æstu múginn svo upp að Páll var grýttur og dreginn út fyrir borgina, látinn að því er
virtist. 20 Þá söfnuðust hinir trúuðu saman umhverfis hann og reis hann þá á fætur
og gekk inn í bæinn.
Daginn eftir fór hann þaðan til Derbe ásamt Barnabasi. 21 Eftir að hafa boðað
fagnaðarerindið þar og gert marga að lærisveinum, sneru þeir aftur til Lýstru,
Íkóníum og Antíokkíu. 22 Þar styrktu þeir hina trúuðu og hvöttu þá til að vera
stöðuga í trúnni, þrátt fyrir ofsóknir. Minntu þá á, að áður en þeir kæmust til
himna, yrðu þeir að ganga í gegnum margar þrengingar. 23 Páll og Barnabas létu
nú hvern söfnuð um sig kjósa sér forstöðumenn, sem þeir kölluðu öldunga. Síðan
föstuðu þeir, báðu fyrir þeim og fólu þá umsjá þess Drottins, sem þeir höfðu sett
traust sitt á.
24 Á heimleiðinni fóru þeir um Pisidíu og Pamfýlíu 25 og predikuðu aftur í Perge,
en héldu síðan áfram til Attalíu.
26 Loks fóru þeir með skipi áleiðis til Antíokkíu, en þaðan höfðu þeir lagt upp í
ferðina, og þar höfðu þeir verið faldir Guði til þess verks, sem þeir nú höfðu lokið.
27 Við heimkomuna kölluðu þeir söfnuðinn saman, gerðu grein fyrir ferðinni og
sögðu frá því að Guð hefði einnig opnað heiðingjunum dyr trúarinnar. 28 Eftir það
dvöldust þeir lengi meðal lærisveinanna í Antíokkíu.

15

Postulafundurinn í Jerúsalem

1 Meðan Páll og Barnabas voru í Antíokkíu komu þangað nokkrir menn frá Júdeu.
Sögðu þeir við lærisveinana að þeir yrðu ekki hólpnir, nema þeir hlýddu hinni
ævafornu venju Gyðinga að láta umskerast. 2 Páll og Barnabas rökræddu við þá fram
og aftur og loks sendi söfnuðurinn þá til Jerúsalem, ásamt nokkrum heimamönnum,
til að ræða mál þetta við postulana og öldungana þar. 3 Allur söfnuðurinn fylgdi
þeim út fyrir borgina, en þeir héldu síðan áfram til Jerúsalem. Þeir komu við í
borgum í Fönikíu og Samaríu, heimsóttu þar kristna menn og sögðu þeim – öllum
til mikillar gleði – að heiðingjar hefðu einnig snúist til trúar.
4 Þegar þeir komu til Jerúsalem, var þeim vel tekið af postulunum, öldungunum
og reyndar öllum söfnuðinum. Skýrðu þeir frá hverju Guð hafði komið til leiðar með
starfi þeirra. 5 Þá stóðu upp nokkrir menn, fyrrverandi farísear, og sögðu að allir
heiðingjar, sem tækju kristna trú, yrðu að láta umskerast og hlýða lögum Móse í
einu og öllu. 6 Postularnir og öldungar safnaðarins, héldu eftir þetta annan fund og
reyndu að fá niðurstöðu í málið.
7 Eftir langar og strangar umræður stóð Pétur upp og ávarpaði fundarmenn:
„Bræður, ykkur er öllum ljóst að Guð valdi mig fyrir löngu úr ykkar hópi til að flytja
heiðingjunum fagnaðarerindið, svo að þeir eignuðust trúna eins og við. 8 Guð, sem
þekkir hjörtu mannanna, staðfesti það að hann tæki á móti heiðingjunum, með því

að gefa þeim heilagan anda eins og okkur. 9 Hann gerði engan greinarmun á þeim og
okkur, því að hann hreinsaði líf þeirra með trúnni á sama hátt og líf okkar. 10 Ætlið
þið nú að fara að leiðrétta Guð með því að leggja þá byrði á heiðingjana, sem hvorki
við né forfeður okkar hafa megnað að bera? 11 Trúið þið því ekki, eða hvað, að við
frelsumst öll fyrir það sama: Fyrir óverðskuldaða náð Drottins Jesú?“
12 Þegar enginn svaraði, tóku Barnabas og Páll að segja frá kraftaverkunum, sem
Guð hafði látið þá vinna meðal heiðingjanna.
13 Þegar þeir höfðu lokið máli sínu stóð Jakob upp og sagði: „Bræður, takið eftir.
14 Nú hefur Pétur sagt ykkur frá því þegar Guð vitjaði heiðingjanna í fyrsta skipti og
gerði nafn sitt dýrlegt meðal þeirra. 15 Þetta afturhvarf heiðingjanna er í samræmi
við það sem spámennirnir hafa sagt. Hlustið til dæmis á þennan kafla hjá Amosi:
16 Svo segir Drottinn: „Og ég mun snúa aftur og endurnýja sáttmálann við Davíð,
sem rofinn var, 17 svo að heiðingjarnir finni mig einnig – allir þeir sem nafn mitt
hefur verið nefnt yfir.“
18 Þetta eru orð Drottins, sem opinberar fyrirætlanir sínar, sem hann gerði í
upphafi.
19 Samkvæmt því er úrskurður minn þessi: Við skulum ekki krefjast þess af
heiðingjunum, sem snúa sér til Guðs, að þeir haldi lög Gyðinga. 20 Þó skulum við
senda þeim bréf og biðja þá að neyta ekki kjöts, sem fórnað hefur verið til skurðgoða.
Biðjum þá einnig að forðast allt kynsvall, neyslu blóðs og kjöts af dýrum, sem hafa
kafnað. 21 Enda hefur verið predikað gegn þessu í samkomuhúsum Gyðinga í hverri
borg, hvern helgidag, öld eftir öld.“
22 Þá kusu postularnir, öldungarnir og allur söfnuðurinn fulltrúa til að senda til
Antíokkíu, með þeim Páli og Barnabasi, til að kunngjöra þessa niðurstöðu. Þeir sem
valdir voru til ferðarinnar voru Júdas (einnig kallaður Barsabbas) og Sílas, en þeir
voru í miklum metum hjá söfnuðinum.
23 Bréfið, sem þeir höfðu meðferðis, var þannig:
„Frá: Postulum, öldungum, og trúsystkinum í Jerúsalem.
Til: Safnaðanna í Antíokkíu, Sýrlandi og Kilikíu, sem áður voru heiðingjar.
Komið þið sæl!
24 Okkur hefur skilist að trúaðir menn, sem héðan hafa komið, hafi valdið ykkur
kvíða og dregið í efa að þið væruð hólpin. Við viljum hér með segja ykkur að þessir
menn voru ekki á okkar vegum. 25 Við höfum rætt málið og komist að sameiginlegri
niðurstöðu. Því fannst okkur rétt að senda ykkur þessa tvo fulltrúa okkar með
bræðrunum elskuðu, Barnabasi og Páli, 26 sem hafa lagt líf sitt í hættu fyrir Jesú Krist.
27 Þessir menn – Júdas og Sílas – munu kunngjöra ykkur svar okkar við spurningu
ykkar.
28-29 Okkur ásamt heilögum anda fannst rétt að íþyngja ykkur ekki meira en
nauðsynlegt er með lögum Gyðinga. Þið ættuð þó að forðast að neyta – í fyrsta
lagi kjöts af dýrum, sem fórnað hefur verið skurðgoðum, í öðru lagi kjöts af dýrum,
sem hafa kafnað, en ekki látið blæða út, og í þriðja lagi ættuð þið að forðast allt
kynsvall. Ef þið varist þetta, þá mun ykkur vegna vel.“

„Verið þið sæl.“

30 Sendiboðarnir fjórir lögðu þegar af stað til Antíokkíu og er þangað kom kölluðu
þeir saman allan söfnuðinn, og afhentu bréfið. 31 Þegar bréfið hafði verið lesið upp
urðu menn mjög glaðir.
32 Júdas og Sílas, sem báðir voru góðir predikarar, hvöttu síðan lærisveinana með
mörgum orðum og styrktu trú þeirra. 33 Þeir stóðu við í nokkra daga en héldu síðan
aftur til Jerúsalem. Þeir fluttu með sér kveðjur og þakklæti til þeirra sem höfðu

sent þá. 34-35 Páll og Barnabas urðu eftir í Antíokkíu og aðstoðuðu með predikun og kennslu.

Páll og Barnabas fara hvor sína leið

36 Nokkrum dögum síðar stakk Páll upp á því við Barnabas að þeir færu aftur til
Litlu-Asíu og heimsæktu borgirnar, sem þeir höfðu predikað í, til þess að sjá hvernig
söfnuðunum vegnaði. 37 Barnabas var sammála og vildi taka Jóhannes Markús með.
38 Það gat Páll ekki fallist á, því að Jóhannes hafði áður yfirgefið þá í Pamfýlíu. 39 Um
þetta þrættu þeir mikið og héldu síðan hvor sína leið. Barnabas tók Markús með
sér og sigldi til Kýpur, 40-41 en Páll valdi Sílas að samferðamanni og fór síðan, eftir að
söfnuðurinn hafði beðið fyrir þeim, til Sýrlands og Kilikíu til að uppörva söfnuðina
þar.

16

1 Páll og Sílas lögðu fyrst leið sína til Derbe og síðan til Lýstru. Þar hittu þeir
Tímóteus, trúaðan mann. Hann átti kristna móður, sem var Gyðingur, en faðir hans
var grískur. 2 Bræðrunum í Lýstru og Íkóníum líkaði vel við Tímóteus, 3 og bað Páll
hann því að slást í för með sér. Vegna Gyðinganna, sem þarna bjuggu, fannst Páli
rétt að umskera Tímóteus áður en þeir lögðu af stað, því að allir vissu að faðir hans
var grískur (hann hafði ekki viljað leyfa slíkt fyrr en nú). 4 Síðan fóru þeir þrír frá
einum bæ til annars og kunngjörðu þær ákvarðanir, sem postularnir og öldungarnir
í Jerúsalem höfðu tekið varðandi heiðingjana, sem yrðu kristnir. 5 Í söfnuðunum
fjölgaði nú dag frá degi og menn styrktust í trúnni.

6 Þeir félagarnir fóru næst um héruðin Frýgíu og Galatíu, en ekki Asíuhéruð, því
að þangað hafði heilagur andi bannað þeim að fara. 7 Þeir héldu því fram með
landamærum Mýsíu og ætluðu inn í Biþýníuhérað, en andi Jesú neitaði því aftur.
8 Af þeim sökum fóru þeir um Mýsíu og til Tróas.

Páll fær vitrun

9 Í Tróas fékk Páll vitrun um nótt. Sá hann mann frá Makedóníu í Grikklandi koma
til sín. Maðurinn bað hann heitt og innilega: „Komdu til Makedóníu og hjálpaðu
okkur.“ 10 Þar með var málið leyst. Nú vissum við hvert við áttum að fara. Til
Makedóníu. Guð ætlaði að senda okkur þangað til að boða fagnaðarerindið.

11 Við fórum með skipi frá Tróas, sigldum beint til Samóþrake og þaðan daginn
eftir til Neapólis. 12 Loks komum við til Filippí, rómverskrar nýlendu, rétt innan við
landamæri Makedóníu, og þar dvöldumst við í nokkra daga.

13 Á helgidegi Gyðinga fórum við spölkorn út fyrir borgina, fram með á nokkurri,
til staðar sem við álitum vera hentugan bænastað. Þar settumst við niður og
töluðum við konur sem þar voru saman komnar. 14 Ein þeirra hét Lýdía. Var hún
verslunarkona frá Þýatíru og seldi purpuraklæði. Hún var guðrækin. Meðan hún
hlustaði á okkur, opnaði Drottinn hjarta hennar og hún tók á móti öllu sem Páll
sagði. 15 Hún lét skírast ásamt öllu heimilisfólki sínu og bauð okkur að gista hjá sér.

„Ef þið álítið mig trúa Drottni,“ sagði hún, „komið þá og dveljist á heimili mínu.“
Hún lagði hart að okkur uns við létum undan.

16 Dag einn, er við vorum á leið til bænastaðarins á árbakkanum, mættum við
þjónustustúlku sem hafði illan anda. Hún spáði fyrir fólki og græddi þannig mikla
peninga handa eigendum sínum. 17 Allt í einu fór hún að elta okkur og hrópa: „Þessir
menn eru þjónar Guðs og eru komnir til að segja ykkur hvernig þið getið fengið
syndafyrirgefningu.“

18 Þessu hélt hún áfram dag eftir dag, þar til Páll, sem líkaði þetta illa, sneri sér
við og sagði við illa andann, sem í henni var: „Ég skipa þér í nafni Jesús að fara út
af henni!“ Á sama andartaki fór andinn út.
19 En nú var gróðavon eigenda hennar brostin. Þeir tóku því Pál og Sílas, drógu
þá fyrir dómarana á markaðstorginu og hrópuðu:
20-21 „Þessir Gyðingar eru að setja borgina á annan endann! Þeir hvetja fólk til að
óhlýðnast rómverskum lögum!“

Í fangelsi

22 Þeir æstu múginn gegn Páli og Sílasi, svo að dómararnir fyrirskipuðu að þeir
skyldu afklæddir og barðir með prikum. 23 Og það var gert – þeir voru barðir mörg
högg, og að því loknu var þeim varpað í fangelsi. Fangavörðurinn fékk hótun um að
hann yrði tekinn af lífi, ef þeir slyppu. 24 Til að eiga ekkert á hættu stakk hann þeim
í innri dýflissuna og læsti hendur þeirra og fætur í stokka.
25 Um miðnættið, er Páll og Sílas voru að biðja og lofa Drottin í áheyrn hinna fan-
ganna, 26 kom skyndilega mikill jarðskjálfti. Fangelsið hristist og skalf á undirstöðu
sinni, allar dyr hrukku upp og hlekkirnir féllu af föngunum. 27 Fangavörðurinn
vaknaði og það fyrsta sem hann sá var að fangelsisdyrnar stóðu upp á gátt. Hann
áleit strax að fangarnir væru flúnir og dró því upp sverð sitt til að fyrirfara sér.
28 „Gerðu þetta ekki!“ hrópaði Páll til hans. „Við erum hér allir!“
29 Fangavörðurinn skalf af ótta og bað um ljós, hljóp inn í dýflissuna og kraup
frammi fyrir Páli og Sílasi. 30 Síðan leiddi hann þá út og spurði óttasleginn: „Herrar
mínir, hvað á ég að gera til þess að ég frelsist?“
31 Þeir svöruðu: „Trúðu á Drottin Jesú og þá muntu frelsast og allt þitt heimafólk.“
32 Þeir fluttu honum, og heimilisfólki hans, gleðiboðskapinn frá Drottni. 33 Eftir
það þvoði hann sár þeirra og lét skírast ásamt allri fjölskyldu sinni. 34 Og hann
fór heim með þá og gaf þeim að borða og gladdist mjög ásamt heimilisfólki sínu
yfir að hafa tekið trú á Guð. 35 Morguninn eftir sendu borgarstjórarnir þessi boð til
fangavarðarins: „Láttu þessa menn lausa!“ 36 Fangavörðurinn tilkynnti því Páli að
þeir mættu fara frjálsir ferða sinna.
37 En Páll svaraði: „Nei, svona geta þeir ekki farið að. Þeir hafa barið okkur
opinberlega án dóms og síðan stungið okkur í fangelsi – okkur sem erum rómverskir
borgarar. Nú ætla þeir að sleppa okkur svo lítið beri á, en það komast þeir ekki upp
með. Þeir skulu koma í eigin persónu og leiða okkur út!“
38 Sendiboðarnir fluttu borgarstjórunum þessi skilaboð. Þegar þeir heyrðu að
Páll og Sílas væru rómverskir borgarar, urðu þeir mjög hræddir. 39 Þeir fóru til
fangelsisins, báðu þá afsökunar, leiddu þá út og báðu þá að fara burt úr borginni.
40 Þegar Páll og Sílas voru lausir úr fangelsinu, fóru þeir heim til Lýdíu og hittu þar
hina trúuðu. Þeir hughreystu þá með orði Guðs og héldu síðan áfram ferðinni.

17

Erfiðleikarnir elta Pál

1 Eftir þetta lá leið þeirra um borgirnar Amfípólis og Appolóníu og síðan
Þessaloníku, en þar var samkomuhús Gyðinga. 2 Eins og Páll var vanur fór hann í
samkomuhúsið til að predika. Þrjá helgidaga í röð las hann og skýrði Biblíuna fyrir
fólkinu. 3 Hann benti því á spádómana um þjáningar og upprisu Krists og sannaði
að Jesús væri Kristur. 4 Sumir þeirra sem hlustuðu létu sannfærast og snerust til
trúar, þar á meðal mikill fjöldi guðrækinna Grikkja og margar mikilsvirtar konur úr
borginni.

5 En leiðtogar Gyðinganna urðu afbrýðisamir og æstu götuskrílinn gegn þeim.
Múgurinn réðst að húsi Jasons og ætlaði að draga Pál og Sílas fyrir borgarráðið til
að láta refsa þeim.
6 Þeir fundu þá ekki þar, en drógu í staðinn Jason og nokkra aðra trúaða menn fyrir
borgarráðið og hrópuðu: „Páll og Sílas hafa vakið óeirðir um allan heim og nú eru
þeir komnir hingað til að hleypa öllu upp! 7 Jason hefur leyft þeim að gista hjá sér.
Hann og allir þessir eru sekir um landráð, því að þeir segja að Jesús sé konungur
og hafna keisaranum.“ 8-9 Dómararnir litu málið mjög alvarlegum augum, eins og
borgarbúar, en létu þá þó lausa gegn tryggingu.
10 Hinir kristnu flýttu sér að koma Páli og Sílasi undan um nóttina og fóru með þá
til Beroju. Þegar þangað kom, gengu þeir eins og venjulega inn í samkomuhúsið til
að predika. 11 Íbúar Beroju voru vingjarnlegri en fólkið í Þessaloníku og hlustuðu
áhugasamir á boðskapinn. Þeir rannsökuðu Gamla testamentið daglega, til að
fullvissa sig um að Páll og Sílas hefðu rétt fyrir sér. 12 Árangurinn varð sá að margt
fólk tók trú, þar á meðal nokkrar tignar grískar konur, auk margra karlmanna.
13 Þegar Gyðingarnir í Þessaloníku fréttu að Páll væri að predika í Beroju, komu
þeir þangað og hleyptu öllu í uppnám. 14 Kristnir menn brugðu skjótt við og sendu
Pál niður til strandar, en Sílas og Tímóteus urðu eftir. 15 Fylgdarmenn Páls fóru með
honum til Aþenu, en sneru svo aftur til Beroju með skilaboð til Sílasar og Tímóteusar
um að koma strax og hitta hann.
16 Meðan Páll beið þeirra í Aþenu, varð hann fyrir miklum vonbrigðum – borgin
var full af skurðgoðum! 17 Hann fór í samkomuhúsið til Gyðinganna og ræddi við
þá og aðra trúrækna menn. Auk þess talaði hann daglega á torginu til allra, sem þar
fóru um.

Páll og heimspekingarnir í Aþenu

18 Þá tóku nokkrir Epíkúringar og Stóuspekingar að þrátta við hann. Þegar hann
sagði þeim frá Jesú og upprisu hans, sögðu sumir: „Hvaða rugl er nú þetta!“ og aðrir:
„Þú ert að boða einhverja ókunna guði.“
19 Þeir buðu honum með sér upp á Aresarhæð, þar sem menn voru vanir að skiptast
á skoðunum, og sögðu: „Segðu okkur eitthvað meira um þessa nýju trú. 20 Hún
virðist vera mjög óvenjuleg og okkur langar að heyra meira.“ 21 Aþenubúar, og þeir
sem flutt höfðu til borgarinnar, virtust eyða öllum sínum tíma í viðræður um nýjustu
viðhorf og kenningar. 22 Páll stóð nú frammi fyrir þessum mönnum á Aresarhæð
og sagði: „Aþenumenn, ég hef tekið eftir því að þið eruð mjög trúhneigðir. 23 Á
göngu minni um borgina sá ég fjölmörg ölturu og á eitt þeirra var ritað: Til óþekkta
guðsins. – Þið hafið sem sagt tilbeðið Guð án þess að þekkja hann, en nú skal ég
segja ykkur frá honum.
24 Hann skapaði heiminn og allt sem í honum er. En af því að hann er Drottinn
himins og jarðar, býr hann ekki í musterum, sem menn hafa reist. 25 Því síður annast
mannlegar hendur þarfir hans, því að hann þarfnast einskis! Hann er sá sem gefur
öllu líf og anda og uppfyllir allar þarfir. 26 Hann skapaði hinn fyrsta mann, og
frá honum mennina, sem byggja allt yfirborð jarðarinnar. Hann ákvað fyrir fram
hvenær þjóðirnar skyldu komast til valda og hvenær þær skyldu líða undir lok, og
hann ákvað einnig landamæri þeirra.
27 Ætlun hans var að mennirnir leituðu Guðs, svo að þeir gætu nálgast hann og
fundið. Hann er þó ekki fjarri neinum okkar, 28 því í honum lifum, hrærumst og
erum við, eins og eitt af skáldum ykkar hefur sagt: „Við erum synir Guðs.“ 29 Fyrst
svo er, ættum við ekki að hugsa okkur Guð sem líkneski gert af mönnum úr gulli,
silfri eða höggvið í stein. 30 Öldum saman hefur Guð umborið slíka fáfræði hjá fólki,

en nú hvetur hann alla til að hafna skurðgoðunum og tilbiðja sig einan. 31 Hann
hefur ákveðið að dag einn muni hann dæma heiminn og til þess verks hefur hann
valið mann og staðfest val hans með því að vekja hann upp frá dauðum.“
32 Þegar fólkið heyrði Pál tala um upprisu frá dauðum, hlógu sumir, en aðrir sögðu:
„Við skulum hlusta á þetta seinna.“ 33 Þannig lauk viðræðum þeirra, 34 en nokkrir
héldu sig þó að Páli og tóku trú. Þeirra á meðal var Díónýsíus, fulltrúi í borgarráðinu,
kona, Damaris að nafni, og nokkrir aðrir.

18

1 Eftir þetta fór Páll frá Aþenu og kom til Korintu. 2-3 Þar komst hann í kynni
við Akvílas, sem var Gyðingur frá Pontus. Hann var, ásamt konu sinni Priskillu,
nýkominn til borgarinnar frá Ítalíu. En þaðan hafði þeim verið vísað burt samkvæmt
þeirri ákvörðun Kládíusar keisara að reka alla Gyðinga frá Róm. Páll fór til þeirra
og vegna þess að hann og Akvílas stunduðu sömu iðn, tjaldsaum, settist hann að hjá
þeim og þeir unnu saman.

Páll verður postuli heiðingjanna

4 Páll fór í samkomuhús Gyðinganna á hverjum helgidegi og reyndi að sannfæra
Gyðinga og Grikki, sem þangað komu. 5 Eftir að Sílas og Tímóteus komu til Korintu
frá Makedóníu, varði Páll öllum tíma sínum til að predika og vitna fyrir Gyðingunum
um að Jesús væri Kristur. 6 En Gyðingarnir risu gegn honum og lastmæltu Jesú. Þá
hristi hann rykið af fötum sínum og sagði: „Þið berið ábyrgð á þessari ákvörðun
ykkar – ég er saklaus og héðan í frá mun ég predika hjá heiðingjunum.“
7 Eftir þetta dvaldist hann hjá manni að nafni Títus Jústus. Hann var ekki
Gyðingur, en tilbað þó Guð. Heimili hans var í næsta húsi við samkomuhús Gyðinga.
8 Svo fór þó að lokum að Krispus, stjórnandi samkomuhússins, tók trú á Drottin, og
allt hans heimafólk. Var hann skírður, auk margra annarra Korintubúa
9 Nótt eina talaði Drottinn til Páls í draumi og sagði: „Vertu ekki hræddur! Þú átt
ekki að þegja heldur tala! 10 Ég er með þér og enginn getur gert þér mein, því að ég
á margt fólk í þessari borg.“ 11 Þarna dvaldist Páll í hálft annað ár og fræddi fólkið
í orði Guðs.
12 Þegar Gallíón varð landstjóri í Akkeu, sameinuðust Gyðingarnir gegn Páli og
drógu hann fyrir landstjórann, til þess að fá hann dæmdan. 13 Þeir ákærðu Pál fyrir
að hvetja menn til að tilbiðja Guð á annan hátt en rómversk lög leyfðu. 14 En rétt í
því er Páll ætlaði að fara að verja mál sitt, sneri Gallíón sér að ákærendum hans og
sagði: „Takið eftir, Gyðingar! Ef þessi málshöfðun væri vegna einhvers glæpsamlegs
athæfis, þá væri ég skyldugur að hlusta á ykkur. 15 En fyrst þetta er aðeins þras um
merkingu og túlkun ýmissa orða í ykkar heimskulegu lögum, þá er það ykkar mál.
Ég kem ekki nálægt slíku!“ 16 Síðan rak hann þá alla út úr réttarsalnum.
17 Þá réðist múgurinn á Sósþenes, nýja samkomuhússtjórann, og barði hann fyrir
utan réttarsalinn, en Gallíón gaf því engan gaum.
18 Eftir þetta dvaldist Páll enn nokkra daga í borginni. Síðan kvaddi hann hina
kristnu og sigldi til Sýrlands ásamt Priskillu og Akvílasi. Í Kenkreu lét Páll klippa sig
að sið Gyðinga – var það vegna þess heits sem hann hafði gefið. 19 Þegar komið var
til hafnar í Efesus skildi hann okkur eftir um borð, en fór sjálfur í land til að ræða
við Gyðinga í samkomuhúsi þeirra. 20 Þeir báðu hann að staldra við nokkra daga,
en hann sagðist engan tíma hafa.
21 „Ég má til með að komast til Jerúsalem á hátíðina,“ sagði hann, en hann lofaði
þeim að koma seinna, ef Guð leyfði. Síðan sigldum við aftur af stað.

22 Næsti viðkomustaður var Sesarea. Þaðan fór hann í heimsókn til safnaðarins í
Jerúsalem en síðan var siglt til Antíokkíu. 23 Þegar hann hafði dvalist þar um hríð,
fór hann aftur til Litlu-Asíu. Hann ferðaðist um Galatíu og Frýgíu, heimsótti þar
kristna söfnuði og uppörvaði þá.
24 Um þessar mundir var Gyðingur einn, Apollós að nafni, nýkominn til Efesus frá
Alexandríu í Egyptalandi. Hann var mjög Biblíufróður og sannfærandi predikari.
25-26 Hann hafði fengið fræðslu um trúna, var brennandi af áhuga og kenndi í
krafti heilags anda um Jesú, en þekkti þó aðeins skírn Jóhannesar. Hann predikaði
djarflega og af miklum áhuga í samkomuhúsinu. Eitt sinn voru Priskilla og Akvílas
stödd þar þegar Apollós var að predika og það var kröftug ræða. Að ræðunni lokinni
töluðu þau við hann og skýrðu enn rækilegar fyrir honum trúna á Drottin.
27 Apollós hafði áhuga á að fara til Grikklands og þegar hinir trúuðu fréttu það,
hvöttu þeir hann eindregið. Þeir skrifuðu bréf til þeirra sem þar voru kristnir og
báðu þá að taka vel á móti honum. Þegar hann kom til Grikklands notaði Guð hann
til mikils gagns í söfnuðunum. 28 Í opinberum rökræðum gerði hann alla Gyðinga
orðlausa og sannaði út frá Gamla testamentinu að Jesús væri Kristur.

19

Lærisveinar í Efesus taka á móti heilögum anda

1 Meðan Apollós var í Korintu, var Páll á ferðalagi um Litlu-Asíu. Hann kom til
Efesus, hitti þar nokkra lærisveina 2 og spurði: „Fenguð þið heilagan anda þegar þið
tókuð trú?“
„Nei,“ svöruðu þeir, „Hvað áttu við? Hvað er heilagur andi?“
3 „Hvaða skírn eruð þið skírðir?“ spurði hann. „Skírn Jóhannesar,“ svöruðu þeir.
4 Benti Páll þeim á að skírn Jóhannesar hefði verið iðrunarskírn fyrir þá sem vildu
snúa sér frá syndinni og til Guðs, en að henni lokinni yrðu menn að taka trú á Jesú,
þann sem Jóhannes hafði sagt að kæmi á eftir sér.
5 Þegar þeir heyrðu þetta, létu þeir skírast í nafni Drottins Jesú. 6 Og síðan, er
Páll lagði hendur á höfuð þeirra, kom heilagur andi yfir þá og þeir töluðu tungum
og spáðu – fluttu boðskap frá Guði. 7 Menn þessir voru um tólf talsins.
8 Eftir þetta fór Páll til samkomuhúss Gyðinganna og þar predikaði hann djarflega
á hverjum helgidegi í þrjá mánuði. Hann gerði grein fyrir hverju hann trúði og hvers
vegna.
Margir sannfærðust og tóku trú á Jesú. 9 Sumir mótmæltu þó boðskap hans og
höfnuðu Kristi opinberlega. Hann greindi á milli þessara tveggja hópa og tók með
sér hina trúuðu, hóf nýjar samkomur í skóla Týrannusar og predikaði þar daglega.
10 Þannig hélt hann áfram í tvö ár og árangurinn var sá að allir íbúar héraðsins Asíu
– bæði Gyðingar og Grikkir – fengu að heyra boðskap Drottins. 11 Guð gaf Páli kraft
til að gera óvenjuleg kraftaverk. 12 Það gerðist jafnvel er klútar eða flíkur af honum
voru lögð á sjúka að þeir læknuðust og illir andar fóru út af þeim.
13 Flokkur særingamanna, allt Gyðingar, hafði það að starfi að ferðast um og reka
út illa anda. Nú ákváðu þeir að gera tilraun með að nota nafn Drottins Jesú. Orðin
sem nota átti til að særa út illu andana voru þessi: „Ég særi þig við Jesú, sem Páll
predikar – út með þig!“ 14 Þeir voru allir synir Skeva, æðsta prests, sjö talsins. 15 En
þegar þeir gerðu tilraun með þetta á manni, sem hafði illan anda, svaraði illi andinn:
„Jesú þekki ég og líka Pál, en hverjir eruð þið?“ 16 Það skipti engum togum, hann
réðist á tvo þeirra og barði þá svo að þeir flýðu naktir og illa meiddir út úr húsinu.
17 Fréttin af þessu barst fljótt um alla Efesus, jafnt til Gyðinga sem Grikkja. Urðu
borgarbúar óttaslegnir og nafn Jesú óx mjög í augum fólksins. 18-19 Margir hinna
trúuðu, sem farið höfðu með kukl og galdra, játuðu gjörðir sínar og söfnuðu saman

öllum galdrabókunum og verndargripum og brenndu opinberlega. Álitið var að verðmæti bókanna næmi fimmtíu þúsund silfurpeningum! 20 Þetta sýnir glöggt hve boðskapur Guðs hafði sterk áhrif á þessu svæði.

Uppþotið í Efesus

21 Eftir þetta fannst Páli heilagur andi ætlast til að hann færi yfir til Grikklands, áður en hann sneri aftur til Jerúsalem. „Og þegar ég hef verið þar,“ sagði hann, „ber mér að fara til Rómar.“ 22 Síðan sendi hann tvo aðstoðarmenn sína, Tímóteus og Erastus, á undan sér til Grikklands, en dvaldist sjálfur enn um stund í Litlu-Asíu.

23 Um þessar mundir kom upp mikil ólga í Efesus vegna hinna kristnu. 24 Upphafið átti Demetríus, silfursmiður, en hann hafði marga menn í vinnu við að smíða silfurskrín, tileinkuð grísku veiðigyðjunni Artemis. 25 Hann kallaði menn sína, og aðra sem unnu við skyldan iðnað, á ráðstefnu og sagði:

„Herrar mínir, við höfum allar okkar tekjur af þessum viðskiptum. 26 Ykkur er ljóst að þessi Páll hefur talið fjölmörgum trú um að guðir, sem búnir eru til af mannahöndum, séu alls engir guðir. Afleiðingin er sú að salan hjá okkur hefur stórlega dregist saman. Þetta hefur ekki aðeins gerst hér í Efesus, heldur í öllu héraðinu. 27 Vitanlega hugsa ég ekki aðeins um viðskiptalegu hliðina á þessu máli – okkar fjárhagslega tap – heldur einnig þann möguleika að áhrif hinnar miklu gyðju, Artemisar fari minnkandi og að hún, sem ekki aðeins er tilbeðin í þessum hluta Litlu-Asíu heldur um allan heim – muni gleymast!“

28 Þegar fundarmenn heyrðu þetta urðu þeir ævareiðir og hrópuðu í sífellu: „Mikil er Artemis Efesusmanna!“

29 Af þessum sökum safnaðist mikill mannfjöldi saman og öll borgin komst í uppnám. Múgurinn ruddist á leikvanginn, dró með sér þá Gajus og Aristarkus, fylgdarmenn Páls, til að yfirheyra þá. 30 Páll vildi reyna að komast inn í mannþröngina, en lærisveinarnir hindruðu það. 31 Sumir hinna rómversku embættismanna héraðsins voru vinir Páls. Þeir sendu honum boð og báðu hann að hætta ekki lífi sínu með því að fara þangað inn.

32 Á leikvanginum hrópaði hver í kapp við annan og þar var algjör upplausn. Engir tveir voru sammála og fæstir vissu reyndar hvers vegna þeir voru þar.

33 Þá kom einhver af Gyðingunum auga á Alexander og var hann þegar dreginn fram. Hann gaf merki um þögn og síðan reyndi hann að taka til máls. 34 Þegar fólkinu varð ljóst að hann var Gyðingur, æpti það og hrópaði í nærfellt tvær stundir: „Mikil er Artemis Efesusmanna! Mikil er Artemis Efesusmanna!“

35 Loks tókst borgarstjóranum að þagga svo niður í mannfjöldanum að hann gat tekið til máls. „Efesusmenn,“ sagði hann. „Öllum er ljóst að Efesus er miðstöð tilbeiðslu hinnar miklu Artemisar og það var líkneski hennar sem féll til okkar af himni. 36 Þetta er óhrekjandi staðreynd og því ættuð þið ekki að láta þetta raska ró ykkar né gera neitt í fljótfærni. 37 Samt hafið þið nú dregið þessa menn hingað, þótt þeir hafi hvorki stolið neinu úr musteri Artemisar né lastmælt henni. 38 Ef Demetríus og smiðirnir hafa einhverja ákæru á hendur þeim, þá er rétturinn reiðubúinn að taka málið fyrir undir eins, því að hann er að störfum núna. Mál þetta verður að reka á lögmætan hátt. 39 Ef um önnur deilumál er að ræða, gerið þá út um þau á hinum reglubundnu fundum borgarráðsins, 40 en svona megum við ekki fara að. Við eigum áreiðanlega á hættu að verða að svara til saka, hjá rómversku yfirvöldunum, fyrir þetta uppþot hér í dag, því að það var algjörlega tilefnislaust. Heimti Rómverjarnir skýringu, veit ég hreint ekki hvað segja skal.“

41 Síðan bað hann fólkið að fara og mannfjöldinn dreifðist.

20

1 Eftir uppþotið kallaði Páll saman lærisveinana, uppörvaði þá og kvaddi og hélt
síðan til Grikklands. 2 Á leiðinni þangað predikaði hann í hverjum bæ, þar sem
kristna menn var að finna. 3 Eftir þriggja mánaða dvöl í Grikklandi, bjó hann sig
undir að sigla til Sýrlands, en komst þá á snoðir um að Gyðingarnir höfðu gert
samsæri um að lífláta hann. Hann ákvað því að breyta ferðaáætluninni og fara
fyrst norður til Makedóníu.

4 Í fylgd með Páli voru þessir menn: Sópater Pýrrusson frá Beroju, Aristarkus
og Sekúndus frá Þessaloníku, Gajus frá Derbe, Tímóteus, og Týkíkus og Trófímus,
báðir frá Litlu-Asíu. 5 Þeir fóru á undan og biðu okkar í Tróas. 6 Eftir páskahátíðina
sigldum við frá Filippí, áleiðis til Tróas og tók ferðin alls fimm daga. Í Tróas
dvöldumst við eina viku.

Ungur maður fellur út um glugga

7 Á sunnudeginum komum við saman til heilagrar kvöldmáltíðar. Páll predikaði og
vegna þess að hann ætlaði að halda ferðinni áfram næsta dag, talaði hann alveg til
miðnættis. 8 Loftsalurinn, sem við vorum í, var lýstur upp með mörgum lömpum.
9 Páll hafði talað lengi þegar drengur, sem Evtýkus hét og sat í gluggakistunni, sofnaði
undir ræðunni og féll út um gluggann, niður af þriðju hæð. Var hann látinn þegar að
var komið. 10-12 Páll fór niður til hans og tók hann í fangið. „Hafið engar áhyggjur,“
sagði hann, „hann lifir.“ Það reyndist rétt! Fólkið endurheimti gleði sína og síðan
fóru allir upp í loftsalinn og neyttu saman kvöldmáltíðar Drottins. Eftir það hélt
Páll áfram máli sínu og talaði lengi. Þegar hann hélt loks leiðar sinnar, var kominn
morgunn!

13 Páll fór landleiðina til Assus en við fórum á undan honum með skipi. 14 Í Assus
hittum við hann og sigldum svo saman til Mitýlene. 15 Daginn eftir sigldum við fram
hjá Kíos, næsta dag komum við til Samos og þar næsta til Míletus.

Kveðjuorð Páls til safnaðarleiðtoganna í Efesus

16 Páll hafði ákveðið að koma ekki við í Efesus. Hann vildi flýta sér til Jerúsalem
til þess að komast á hvítasunnuhátíðina, ef mögulegt væri. 17 Þegar við komum
að landi í Míletus sendi hann skilaboð til leiðtoga safnaðarins í Efesus og bað þá að
koma og hitta sig.

18 Þegar þeir komu sagði hann: „Þið vitið að frá þeirri stundu er ég steig fyrst fæti
á Litlu-Asíu og fram á þennan dag, 19 hef ég unnið verk Drottins auðmjúkur og með
tárum. Oft hef ég horfst í augu við dauðann vegna þeirra launráða, sem Gyðingarnir
hafa bruggað mér. 20 Samt skoraðist ég aldrei undan að segja ykkur sannleikann,
hvort sem það var opinberlega eða á heimilum ykkar. 21 Ég hef vitnað um það, bæði
fyrir Gyðingum og heiðingjum, að við verðum að snúa baki við syndinni og gefast
Guði á vald, í trúnni á Drottin Jesú Krist.

22 Nú er ég á leið til Jerúsalem, þangað knýr heilagur andi mig og við því fæ ég
ekkert gert. Ekki veit ég hvað bíður mín þar, 23 en eitt veit ég þó: Heilagur andi segir
við mig, hvert sem ég fer, að mín bíði fangelsi og þjáningar. 24 En líf mitt er ekki
til neins annars en að vinna það verk, sem Drottinn Jesús fól mér – að flytja öðrum
fagnaðarerindið um kærleika og náð Guðs.

25 Ég kom til ykkar og fræddi ykkur um guðsríki, en nú er mér ljóst, að þetta er í
síðasta skipti sem þið sjáið mig. 26 Það er skoðun mín að ekki sé það mér að kenna
þótt einhverjir glatist,“ 27 því að ég flutti ykkur allt Guðs orð og dró ekkert undan.

28 Gætið ykkar og safnaðarins vel. Heilagur andi hefur falið ykkur þá ábyrgð að
vera leiðtogar fyrir hjörð Guðs og annast hana – kirkjuna, sem hann keypti með

sínu dýrmæta blóði. 29 Ég veit að þegar ég er farinn frá ykkur, munu falskennendur
koma fram á meðal ykkar. Þeir líkjast gráðugum og grimmum úlfum, sem ráðast á
hjörðina. 30 Sumir úr ykkar hópi munu rangsnúa sannleikanum til að safna að sér
fylgjendum. 31 Gætið vel að öllu! Minnist þessara þriggja ára er ég dvaldist meðal
ykkar. Munið hvernig ég annaðist ykkur dag og nótt og gleymið ekki tárunum, sem
runnu ykkar vegna. 32 Nú fel ég ykkur Guði og orði máttar hans, sem megnar að efla
trú ykkar og gefa ykkur arf með öllum þeim, sem hann hefur helgað sér.
33 Hvorki girntist ég fé né fatnað nokkurs manns. 34 Þið vitið sjálfir að hendur
mínar unnu fyrir lífsviðurværi mínu og jafnvel þörfum þeirra sem með mér voru.
35 Ég var ykkur fyrirmynd í því að hjálpa snauðum, minnugur orða Drottins Jesú:
„Sælla er að gefa en þiggja.“
36 Þegar Páll hafði lokið máli sínu, kraup hann niður og bað með þeim. 37 Þeir
grétu og föðmuðu hann að sér að skilnaði, 38 og þótti sárt að heyra að hann mundi
aldrei sjá þá framar. Síðan fylgdu þeir honum til skips.

21

Síðasta ferð Páls til Jerúsalem

1 Eftir að við höfðum kvatt öldungana frá Efesus sigldum við beina leið til Kós.
Daginn eftir komum við til Ródos og fórum svo þaðan til Patara. 2 Þar fórum við í
annað skip, sem sigla átti til Fönikíu í Sýrlandi. 3 Við sigldum framhjá Kýpur – hún
var á bakborða, og komum til hafnar í Týrus í Sýrlandi, en þar var farminum skipað
upp. 4 Við fórum í land, höfðum upp á hinum kristnu þar og dvöldumst hjá þeim
í eina viku. Lærisveinarnir þar fluttu Páli boðskap, innblásinn af heilögum anda,
og vöruðu hann við að fara til Jerúsalem. 5 Að viku liðinni fylgdi allur söfnuðurinn,
þar með taldar konur og börn, okkur til skips. Við báðum saman á ströndinni og
kvöddumst síðan. 6 Að því búnu stigum við um borð, en fólkið sneri heimleiðis.
7 Næsti viðkomustaður, eftir að við fórum frá Týrus, var Ptólemais. Þar
stoppuðum við aðeins einn dag og notuðum tímann til að heimsækja söfnuðinn.
8 Síðan lá leið okkar til Sesareu. Þar gistum við hjá Filippusi trúboða, en hann
var einn þeirra sjö, sem dreift höfðu matvælum meðal safnaðarins í Jerúsalem.
9 Hann átti fjórar dætur, allar ógiftar, og höfðu þær hæfileika til að spá. 10-11 Dag
einn, meðan við vorum þar, kom maður frá Júdeu í heimsókn. Hann hét Agabus
og hafði einnig spádómsgáfu. Hann tók belti Páls, batt með því hendur sínar og
fætur og sagði: „Heilagur andi segir: Þannig munu Gyðingarnir í Jerúsalem binda
eiganda þessa beltis og síðan afhenda hann Rómverjum.“ 12 Þegar við heyrðum
þetta, grátbáðum við Pál – bæði trúaða fólkið á staðnum og við ferðafélagar hans –
að fara ekki til Jerúsalem.
13 En hann svaraði: „Hvað á þessi grátur að þýða? Þið særið hjarta mitt! Ég er
ekki aðeins fús að láta fangelsa mig í Jerúsalem, heldur líka að deyja vegna Drottins
Jesú.“
14 Þegar okkur varð ljóst að við fengjum hann ekki til að skipta um skoðun, hættum
við öllum slíkum tilraunum og sögðum: „Verði Drottins vilji.“
15 Stuttu síðar tókum við saman föggur okkar og héldum af stað til Jerúsalem,
16 og nokkrir lærisveinar frá Sesareu urðu okkur samferða. Þegar við komum á
leiðarenda gistum við hjá Mnason. Hann var frá Kýpur, einn hinna fyrstu sem tekið
höfðu trú. 17 Söfnuðurinn í Jerúsalem fagnaði okkur vel, 18 og daginn eftir fór Páll
með okkur til fundar við Jakob og aðra leiðtoga safnaðarins. 19 Þegar þeir höfðu
heilsast, skýrði Páll frá öllu því sem Guð hafði látið hann gera meðal heiðingjanna.

20 Þegar þeir heyrðu það, lofuðu þeir Guð, en sögðu síðan: „Kæri bróðir, þú veist
að þeir skipta þúsundum Gyðingarnir, sem tekið hafa trú, og þeir eru mjög strangir í
því að kristnir Gyðingar verði að halda áfram að fara eftir lögum og venjum Gyðinga.
21 Menn úr þessum hópi, sem búa hér í Jerúsalem, hafa heyrt að þú sért á móti
lögum Móse, kærir þig kollóttan um gyðinglegar venjur og bannir að sveinbörn séu
umskorin. 22 Þeir munu áreiðanlega frétta að þú sért kominn og hvað eigum við þá
að gera?

23 Okkur hefur reyndar dottið eitt í hug: Á meðal okkar eru fjórir menn, sem ætla
að klippa hár sitt og gefa heit. 24 Farðu með þeim til musterisins, láttu einnig klippa
þig og borgaðu síðan fyrir þá. Ef þú gerir þetta, sjá allir að þú ert sammála því að
kristnir Gyðingar fari eftir þessari venju. Þá vita þeir að þú hlýðir lögunum og ert
sömu skoðunar og við. 25 En við ætlumst alls ekki til að heiðingjarnir, sem tekið hafa
kristna trú, hlýði þessum venjum, nema þá þeim sem bréfið okkar fjallaði um. Þar
stóð að þeir skyldu forðast að neyta kjöts af köfnuðum dýrum, sem ekki hefði blætt
út, og einnig saurlifnað.“

26-27 Páll féllst á beiðni þeirra. Daginn eftir fór hann í musterið til að framkvæma
helgiathöfnina ásamt mönnunum fjórum og tilkynnti þar að hann héti því að bera
fram fórn, ásamt hinum, að sjö dögum liðnum.

Dagarnir sjö voru nær liðnir þegar Gyðingar frá Litlu-Asíu sáu Pál í musterinu og
æstu fólkið upp gegn honum. Þeir gripu hann 28 og æptu: „Ísraelsmenn! Komið
og hjálpið okkur! Hjálp! Þetta er maðurinn sem talar gegn þjóð okkar og hvetur
alla til að óhlýðnast lögum okkar Gyðinga. Hann fordæmir musterið og saurgar það
með því að fara þangað með heiðingja!“ 29 Þetta sögðu þeir vegna þess að fyrr um
daginn höfðu þeir séð Pál ásamt Trófímusi, en hann var áður heiðingi og bjó í Efesus
í Litlu-Asíu. Nú fullyrtu þeir að Páll hefði tekið heiðingja með sér inn í musterið.

30 Mikil æsing greip um sig og borgarbúar þustu að. Allt komst í uppnám. Páll var
dreginn út úr musterinu og öllum hliðum læst að baki honum. 31 Þeir börðu hann
og ætluðu að ganga af honum dauðum. En þegar foringi rómversku hersveitarinnar
frétti af uppþotinu, 32 skipaði hann hermönnum sínum og liðsforingjum að fara á
vettvang og hljóp síðan sjálfur niður eftir til mannfjöldans. Þegar múgurinn sá
hermennina koma, hættu þeir að berja Pál. 33 Hersveitarforinginn tók Pál fastan og
fyrirskipaði að binda hann með tvöföldum fjötrum. Síðan spurði hann mannfjöldann
hver hann væri og hvað hann hefði gert. 34 Sumir hrópuðu eitt en aðrir annað og
æsingin var svo mikil að hann fékk engan botn í málið. Hann lét því flytja Pál
upp í virkið. 35 Þegar þeir komu að tröppunum ætlaði múgurinn alveg að tryllast.
Hermennirnir urðu að bera Pál á öxlum sér til að verja hann, 36 en mannfjöldinn
ruddist á hæla þeirra og hrópaði: „Burt með hann! Burt með hann!“

37-38 Í þann mund er þeir voru að fara inn í virkið sagði Páll við hersveitarforing-
jann: „Má ég segja við þig nokkur orð?“

„Kanntu grísku?“ spurði foringinn undrandi. „Ég hélt að þú værir Egyptinn
sem gerði uppreisn fyrir nokkrum árum og tók 4.000 morðingja með sér út í
eyðimörkina?“

39 „Nei,“ svaraði Páll. „Ég er Gyðingur frá Tarsus í Kilikíu og það er ekkert
sveitaþorp! Viltu leyfa mér að ávarpa mannfjöldann?“

Páll gerir grein fyrir máli sínu

40 Hersveitarforinginn leyfði það. Páll stóð nú í tröppunum og gaf fólkinu bendingu
um að þagna. Kyrrð færðist yfir og Páll tók til máls:

22

1 „Kæru ættmenn,“ hóf hann mál sitt, „hlustið á málsvörn mína.“ 2 (Þegar fólkið
heyrði hann tala hebresku varð þögnin enn meiri.) 3 „Ég er Gyðingur, fæddur í
Tarsus, sem er borg í Kilikíu, en hér í Jerúsalem hlaut ég menntun mína. Ég var í
skóla hjá Gamalíel og lærði þar að hlýða lögum og siðum okkar Gyðinga út í ystu
æsar. Mér var umhugað að þóknast Guði í öllu sem ég gerði, rétt eins og þið í dag.
4 Ég ofsótti kristna menn og elti þá uppi til að lífláta þá. Ég lét binda bæði karla og
konur og varpa þeim í fangelsi. 5 Æðsti presturinn, eða hver sem er úr ráðinu, getur
staðfest það, því þeir gáfu mér skriflegt umboð til Gyðinganna í Damaskus, um að
mér væri heimilt að taka þar alla kristna menn og færa í hlekkjum til Jerúsalem og
láta refsa þeim þar.
6 Þegar ég var á leiðinni og nálgaðist Damaskus, gerðist það skyndilega um hádegi
að skært og bjart ljós skein á mig frá himni. 7 Ég féll til jarðar og heyrði rödd segja
við mig: „Sál, Sál, hvers vegna ofsækir þú mig?“
8 „Hver ert þú herra?“ spurði ég. „Ég er Jesús frá Nasaret, sem þú ofsækir,“ svaraði
röddin.
9 Mennirnir, sem með mér voru, sáu ljósið, en skildu ekki það sem sagt var.
10 „Drottinn, hvað á ég að gera?“ spurði ég þá. „Stattu á fætur,“ svarði Drottinn,
„farðu inn í Damaskus og þar mun þér verða sagt hvað bíður þín.“ 11 Ég hafði blindast
af þessu skæra ljósi, svo ferðafélagar mínir urðu að leiða mig inn í Damaskus.
12 Í borginni bjó maður sem hét Ananías. Hann var guðrækinn, fór nákvæmlega
eftir lögum Gyðinga og var í miklum metum meðal Gyðinganna í borginni. 13 Hann
kom til mín og sagði: „Bróðir Sál, líttu upp! Þú hefur fengið sjónina!“ Og á sama
andartaki fékk ég sjónina!
14 Og síðan sagði hann við mig: „Guð feðra okkar hefur valið þig til að þekkja vilja
sinn, sjá Krist og heyra hann tala. 15 Þú átt að flytja öllum boðskap hans og segja frá
því sem þú hefur séð og heyrt. 16 Nú er ekki eftir neinu að bíða. Láttu skírast og
hreinsast af syndum þínum og ákalla síðan nafn Drottins.“
17-18 Daginn sem ég kom aftur til Jerúsalem var ég á bæn í musterinu. Þá varð ég
frá mér numinn og sá Guð í sýn. Hann sagði: „Flýttu þér! Farðu burt frá Jerúsalem,
því að íbúar hennar munu ekki trúa þér, þegar þú flytur þeim boðskap minn.“
19 „Já, en Drottinn,“ sagði ég, „þeir vita þó örugglega að það var ég sem lét fangelsa
þá, sem á þig trúa, og berja þá í samkomuhúsunum. 20 Og þegar vottur þinn, Stefán,
var drepinn, þá var það ég sem stóð þar hjá og gaf samþykki mitt. Ég gætti yfirhafna
þeirra sem grýttu hann!“
21 En Guð sagði: „Farðu burt frá Jerúsalem, því að ég ætla að senda þig annað –
já alla leið til heiðingjanna!“ “
22 Fram að þessu hafði mannfjöldinn hlustað með athygli á Pál, en þegar hann
minntist á heiðingjana, hrópuðu þeir einum rómi: „Burt með slíkan mann! Drepið
hann! Hann á ekki skilið að fá að lifa!“ 23 Þeir æptu, köstuðu af sér yfirhöfnunum
og þeyttu sandinum upp í loftið til merkis um reiði sína.
24 Foringi hersveitarinnar lét þá leiða Pál inn og skipaði svo fyrir að hann yrði
húðstrýktur til þess að fá hann til að játa glæp sinn. Hann vildi fá skýringu á æðinu
sem runnið hafði á fólkið.
25 Meðan verið var að binda Pál og búa hann undir svipuhöggin, sagði hann við
liðsforingja sem þar stóð: „Hafið þið leyfi til að húðstrýkja rómverskan borgara, án
þess að rannsaka mál hans?“
26 Liðsforinginn gekk til hersveitarforingjans og spurði: „Veistu hvað þú ert að
gera? Þessi maður er rómverskur borgari!“

27 Foringi hersveitarinnar gekk þá til Páls og spurði: „Segðu mér, ert þú rómverskur borgari?“
„Já,“ svaraði Páll.
28 „Ég líka,“ muldraði hersveitarforinginn, „og það kostaði mig ærið fé.“
„Ég er hins vegar fæddur með þeim rétti,“ sagði Páll.
29 Þegar hermennirnir, sem þarna stóðu með reiddar svipurnar, heyrðu að Páll væri rómverskur borgari, laumuðust þeir í burtu og hersveitarforinginn varð sömuleiðis hræddur, því að það var hann sem hafði fyrirskipað að Páll skyldi bundinn og húðstrýktur.

Páll frammi fyrir ráðinu

30 Daginn eftir lét hersveitarforinginn leysa fjötrana af Páli og fyrirskipaði æðstu prestunum að kalla saman Gyðingaráðið. Síðan lét hann leiða Pál fyrir ráðið til að reyna að útkljá þessa deilu.

23

1 Páll hvessti augun á ráðið og sagði: „Bræður, ég hef alltaf kappkostað að hafa góða samvisku gagnvart Guði.“
2 Ananías, æðsti presturinn, fyrirskipaði þá að Páll yrði þegar í stað sleginn á munninn.
3 Þá sagði Páll: „Guð mun slá þig, þú kalkaði veggur. Hvers konar dómari ert þú? Þú brýtur sjálfur lögin með því að fyrirskipa að ég skuli sleginn?“
4 Þeir sem næstir stóðu Páli, sögðu við hann: „Þú smánar, með þessum orðum, æðsta prest Guðs.“
5 „Bræður, ekki var mér ljóst að hann væri æðsti prestur,“ svaraði Páll, „enda veit ég að í Biblíunni stendur: „Talaðu aldrei illa um yfirmann þjóðar þinnar“.“
6 Allt í einu datt Páli nokkuð í hug. Annar hluti ráðsins var saddúkear en hinn farísear. Hann kallaði því: „Bræður, ég er farísei eins og forfeður mínir, en nú er ég fyrir rétti vegna vonarinnar um eilíft líf og trúar á upprisu dauðra.“
7 Þar með klofnaði ráðið – farísear á móti saddúkeum. 8 Saddúkear segja að hvorki sé til upprisa né englar og að ekki sé eilífur andi í manninum, en öllu þessu trúa farísearnir.
9 Nú hófst mikil deila. Sumir leiðtoganna spruttu á fætur til að styðja orð Páls. „Við sjáum ekkert athugavert við hann!“ hrópuðu þeir. „Kannski hefur engill eða andi talað til hans þarna á veginum til Damaskus.“
10 Hrópin og köllin urðu æ háværari. Menn þrifu í Pál frá báðum hliðum og toguðu hann á milli sín. Hersveitarforinginn óttaðist að þeir slitu hann í sundur. Hann skipaði því hermönnum sínum að taka hann af þeim með valdi og fara með hann aftur til kastalans.
11 Um nóttina kom Drottinn til Páls og sagði: „Vertu ekki kvíðinn, Páll. Þú hefur vitnað um mig fyrir íbúum Jerúsalem og sama muntu gera í Róm.“
12-13 Morguninn eftir, gerðu um fjörutíu Gyðingar samkomulag um að bragða hvorki vott né þurrt, fyrr en þeir hefðu komið Páli fyrir kattarnef. 14 Síðan fóru þeir til æðstu prestanna og öldunganna og sögðu þeim frá fyrirætlun sinni. 15 „Biðjið hersveitarforingjann að leiða Pál aftur fram fyrir ráðið,“ sögðu þeir, „og segið að þið ætlið að spyrja hann nokkurra viðbótarspurninga. Við munum svo drepa hann á leiðinni.“
16 Systursonur Páls frétti um samsærið, fór upp í kastalann og lét Pál vita.
17 Páll kallaði þá til eins liðsforingjans og sagði: „Farðu með þennan unga mann til hersveitarforingjans. Hann er með áríðandi skilaboð.“

18 Liðsforinginn fór með hann til hersveitarforingjans og sagði: „Bandinginn Páll bað mig að fara með þennan unga mann til þín. Hann hefur víst eitthvað að segja þér.“
19 Hersveitarforinginn tók í hönd drengsins, leiddi hann afsíðis og spurði: „Hvað ætlar þú að segja mér, vinur minn?“
20 „Á morgun,“ svaraði drengurinn, „ætla Gyðingarnir að biðja þig að leiða Pál aftur fram fyrir ráðið, undir því yfirskyni að þeir vilji fá að spyrja hann enn frekar.
21 En gerðu það ekki! Því rúmlega fjörutíu menn ætla að fela sig við veginn og stökkva á Pál og drepa hann. Þeir hafa lofað hver öðrum því að borða hvorki né drekka, fyrr en hann sé dauður. Þeir eru hérna fyrir utan núna og eru komnir til að fá samþykki þitt.“
22 „Láttu ekki nokkurn lifandi mann vita að þú hafir sagt mér frá þessu,“ sagði hersveitarforinginn við drenginn um leið og hann lét hann fara. 23-24 Síðan kallaði hann á tvo liðsforingja og gaf eftirfarandi fyrirmæli: „Hafið 200 hermenn reiðubúna til að fara til Sesareu klukkan níu í kvöld. Hafið einnig 200 menn vopnaða spjótum og 70 riddara. Hafið tilbúinn hest handa Páli, til þess að koma honum heilum á húfi til Felixar landstjóra.“
25 Síðan skrifaði hann landstjóranum svohljóðandi bréf:
26 „Frá: Kládíusi Lýsíasi.
Göfugi landstjóri, Felix!
Þennan mann handtóku Gyðingarnir. 27 Þeir höfðu nærri því gert út af við hann, þegar ég sendi hermenn til að bjarga honum – en ég hafði komist að því að hann er rómverskur borgari. 28 Síðan fór ég með hann fyrir æðsta ráðið til að komast að því hvað hann hefði gert. 29 Ég komst fljótt að því að það snerist um eitthvað í trú þeirra – örugglega ekkert sem krefst fangelsunar eða dauðadóms. 30 Þegar ég svo frétti af samsæri um að drepa hann, ákvað ég að senda hann til þín. Ég mun láta ákærendur hans vita að þeir verði að bera málið upp við þig.“
31 Um nóttina fóru hermennirnir með Pál til Antípatris, eins og fyrir þá var lagt. 32 Morguninn eftir sneru þeir aftur til kastalans, en skildu Pál eftir, ásamt riddaraliðinu, sem átti að fara með hann áfram til Sesareu. 33 Þegar þeir komu til Sesareu kynntu þeir Pál fyrir landstjóranum og afhentu honum bréfið. 34 Hann las það og spurði síðan Pál hvaðan hann væri.
„Frá Kilikíu,“ svaraði Páll.
„Þegar ákærendur þínir eru komnir, mun ég taka mál þitt fyrir,“ sagði landstjórinn. Síðan lét hann varpa honum í fangelsið í höll Heródesar.

24

1 Fimm dögum síðar kom Ananías æðsti prestur ásamt nokkrum leiðtogum Gyðinga og lögfræðingnum Tertúllusi til að sækja málið gegn Páli. 2 Tertúllus var kallaður fyrir landstjórann og bar þar fram ákærur gegn Páli. Hann sagði:
3 „Göfugi Felix, fyrir þitt tilstilli höfum við Gyðingar fengið að lifa í friði og þú hefur stórlega rétt hlut okkar. 4 En til að tefja þig sem minnst, bið ég þig vinsamlegast að hlusta á mig andartak meðan ég skýri þér stuttlega frá ákærum okkar gegn þessum manni. 5 Við höfum komist að því að hann veldur vandræðum um allan heim og æsir Gyðinga til óeirða gegn rómverskum yfirvöldum. Hann er forsprakki sértrúarflokks sem þekktur er undir nafninu nasarearnir. 6 Auk alls þessa reyndi hann að saurga musterið, en þá gripum við hann.
Við ætluðum að veita honum verðskuldaða ráðningu, 7 en þá kom Lýsías hersveitarforingi og tók hann af okkur með ofbeldi. 8 Hann krafðist þess að farið

yrði með mál hans eftir rómverskum lögum. Þú getur sjálfur gengið úr skugga um réttmæti ásakana okkar með því að yfirheyra manninn.“
9 Þessu samsinntu hinir Gyðingarnir og lýstu yfir því að framburður Tertúllusar
væri réttur.
10 Nú var röðin komin að Páli. Landstjórinn gaf honum bendingu um að rísa á
fætur og tala máli sínu.
Páll tók til máls og sagði: „Mér er kunnugt um, herra, að þú hefur verið dómari í
málum Gyðinga um árabil og finnst mér gott að vita það, nú þegar ég flyt varnarræðu
mína. 11 Þú munt fljótt komast að því að ekki eru liðnir nema tólf dagar síðan ég kom
til Jerúsalem, til að biðjast fyrir í musterinu. 12 Einnig að ég hef ekki komið af stað
óeirðum í nokkru samkomuhúsi Gyðinga né á götum nokkurrar borgar. 13 Þessir
menn geta áreiðanlega ekki sannað neina af þeim ásökunum, sem þeir hafa borið á
mig.
14 En eitt vil ég játa og það er að ég trúi þeirri hjálpræðisleið sem þeir kalla sértrú.
Ég þjóna Guði á sama hátt og forfeður okkar, og ég vil taka það fram, að ég trúi öllu
sem skrifað er í lögum Gyðinga og ritum spámannanna. 15 Þessir menn trúa því að
bæði vondir og góðir muni rísa upp og sama segi ég. 16 Af þessum ástæðum reyni
ég ávallt að hafa góða samvisku, bæði gagnvart Guði og mönnum.
17 Eftir nokkurra ára fjarveru kom ég aftur til Jerúsalem og hafði þá með mér
peninga til aðstoðar Gyðingum. Einnig kom ég til að færa Guði fórn. 18 Ákærendur
mínir sáu mig í musterinu, þegar ég var að bera fram þakkarfórn mína. Ég hafði
rakað höfuð mitt eins og lög Gyðinga gera ráð fyrir og umhverfis mig var hvorki
æstur múgur né uppþot. Þar voru hins vegar nokkrir Gyðingar frá Litlu-Asíu 19 –
þeir ættu reyndar að vera hér, hafi þeir eitthvað að ásaka mig fyrir. 20 En gerðu nú
eitt. Spurðu þessa menn, hér og nú, hvaða sök Gyðingaráðið hafi fundið hjá mér,
21 aðra en þá að ég kallaði upp: „Ég er hér fyrir rétti í dag til að verja þá trú mína
að dauðir muni rísa upp!“ “
22 Felix, sem vissi vel að kristnir menn voru ekki vanir að valda óeirðum, bað nú
Gyðinga að bíða komu Lýsíasar hersveitarforingja og þá mundi hann dæma í málinu.
23 Síðan bauð hann að Páli skyldi haldið í fangelsi. Jafnframt gaf hann vörðunum
fyrirmæli um að fara vel með hann og leyfa vinum hans að heimsækja hann.
24 Nokkrum dögum síðar kom Felix, ásamt Drúsillu eiginkonu sinni, sem var
Gyðingur. Lét hann sækja Pál og hlustuðu þau á hann segja frá trú sinni á Jesú
Krist. 25 Þegar Páll fór að tala um réttlæti, líf í hreinleika og komandi dóm, varð
Felix mjög hræddur og sagði: „Þetta er nóg í bili. Ég mun kalla á þig aftur þegar
betur stendur á.“
26 Hann gerði sér vonir um að Páll myndi bjóða sér mútur og lét því senda eftir
honum öðru hverju til þess að ræða við hann. 27 Þannig liðu tvö ár. Eftir það
tók Porkíus Festus við af Felix og vegna þess að Felix vildi koma sér í mjúkinn hjá
Gyðingunum skildi hann Pál eftir í fangelsinu.

25

1 Þrem dögum eftir að Festus kom til Sesareu, til að taka við embætti, fór hann til
Jerúsalem. 2 Þar náðu æðstu prestarnir og leiðtogar Gyðinga tali af honum og sögðu
frá afskiptum sínum af Páli. 3 Þeir báðu hann að koma strax með Pál til Jerúsalem.
(Ætlun þeirra var að gera honum fyrirsát á leiðinni og drepa hann.)
4 Festus svaraði að þar sem Páll væri í Sesareu og hann sjálfur á leið þangað, 5 væri
best að þeir, sem afskipti hefðu af málinu, yrðu honum samferða til réttarhaldanna.

Réttarhöldin gegn Páli

6 Átta til tíu dögum síðar kom Festus til Sesareu og hófust réttarhöldin yfir Páli
strax næsta dag.
7 Þegar Páll var leiddur inn í réttarsalinn, hópuðust Gyðingarnir frá Jerúsalem
umhverfis hann og báru á hann margar alvarlegar sakir, sem þeir gátu þó ekki
sannað. 8 Páll vísaði öllum þessum ásökunum á bug og sagði: „Ég er saklaus af
öllu þessu. Hvorki hef ég brotið lög Gyðinga né vanhelgað musterið og því síður
gert uppreisn gegn rómverskum yfirvöldum.“
9 Festus, sem vildi þóknast Gyðingunum, spurði Pál: „Viltu fara til Jerúsalem og
leyfa mér að taka upp málið þar?“
10-11 „Nei,“ svaraði Páll. „Ég stend á rétti mínum og fer fram á að mál mitt verði
rekið fyrir dómstóli keisarans. Þú veist vel að ég er saklaus. Hafi ég gert eitthvað,
sem verðskuldar dauða, þá er ég reiðubúinn að deyja. En sé ég saklaus, þá hefur
hvorki þú né nokkur annar rétt til að afhenda mig þessum mönnum, til þess að þeir
geti drepið mig. Hér með áfrýja ég máli mínu til keisarans!“
12 Festus ræddi málið við ráðgjafa sína og svaraði síðan: „Allt í lagi. Þú hefur skotið
máli þínu til keisarans og til keisarans skaltu fara!“
13 Skömmu síðar kom Agrippa konungur ásamt Berníke í nokkurra daga heimsókn
til Festusar. 14 Meðan þau dvöldust þar, ræddi Festus mál Páls við konunginn og
sagði: „Hér hjá okkur er fangi sem á óútkljáð mál frá því Felix var hér. 15 Þegar ég
var í Jerúsalem sögðu æðstu prestarnir, og aðrir leiðtogar Gyðinga, mér álit sitt á
málinu og heimtuðu að ég léti drepa hann. 16 Að sjálfsögðu benti ég þeim strax á að
samkvæmt rómverskum lögum væru menn ekki dæmdir til dauða fyrr en búið væri
að rannsaka mál þeirra og þeir fengið að flytja vörn.
17 Daginn eftir að þeir komu hingað tók ég málið fyrir og lét leiða Pál inn.
18 Sakirnar, sem bornar voru á hann, reyndust vera allt aðrar en þær sem ég hafði
búist við. 19 Þær snerust allar um trúarbrögð þeirra og einhvern Jesú, sem var dáinn,
en Páll hélt fram að væri lifandi. 20 Ég var í stökustu vandræðum með hvernig ég
ætti að dæma í málinu, svo ég spurði Pál hvort hann vildi ekki að málið yrði tekið
fyrir í Jerúsalem, 21 en þá áfrýjaði hann til keisarans. Ég skipaði því svo fyrir að
hann yrði að vera í fangelsinu þangað til ég gæti komið honum til keisarans.“
22 „Ég hefði gaman af að heyra í þessum manni,“ sagði Agrippa. „Það skaltu fá,“
svaraði Festus, „jafnvel strax á morgun.“
23 Daginn eftir kom konungurinn ásamt Berníke til réttarins með mikilli viðhöfn.
Í fylgd með honum voru foringjar úr hernum og æðstu embættismenn borgarinnar.
Þá gaf Festus skipun um að Páll skyldi leiddur í salinn.
24 Þegar allir voru komnir, tók Festus til máls og sagði: „Agrippa konungur og
aðrir viðstaddir, þetta er maðurinn sem Gyðingar hér og í Jerúsalem heimta að
verði tekinn af lífi. 25 Ég lít svo á að hann hafi ekkert gert sem réttlæti dauðadóm.
Nú hefur hann hins vegar skotið máli sínu til keisarans og á ég því engan annan
kost en að senda hann þangað. 26 Vandinn er hins vegar sá að ég veit ekki hvað
ég á að skrifa keisaranum, því að engin kæra liggur frammi gegn manninum! Þess
vegna hef ég leitt hann fyrir ykkur, og þó einkanlega þig, Agrippa konungur. Ég vil
fá botn í málið, svo ég viti hvað ég á að skrifa. 27 Það væri lítið vit í að senda fanga
til keisarans án ákæru!“

26

Páll ver mál sitt

1 Þá sagði Agrippa við Pál: „Gjörðu svo vel. Segðu okkur nú sögu þína.“
Páll rétti fram höndina til kveðju og hóf varnarræðu sína:

2 „Það er mér gleðiefni, Agrippa konungur, að fá að kynna þér mál mitt, 3 því að ég
veit að þú gjörþekkir lög og siði Gyðinga. Sýnið nú þolinmæði og hlustið á mig.
4 Eins og Gyðingarnir vita, fékk ég gyðinglega uppfræðslu frá fyrstu bernsku í
Tarsus en seinna meir í Jerúsalem og lifði ég lífi mínu í samræmi við hana. 5 Þeim er
líka fullljóst að ég var strangastur allra farísea í hlýðni við lög og siðvenjur þjóðar
okkar. 6 Ástæðan fyrir því að ég er lögsóttur, er sú von mín að Guð muni standa
við loforðið sem hann gaf forfeðrum okkar. 7 Það er loforðið sem allar tólf ættkvíslir
Ísraelsmanna bíða eftir að verði uppfyllt. En konungur, nú segja þeir að með því hafi
ég gerst afbrotamaður! 8 Hvað er glæpsamlegt við að trúa upprisu dauðra? Finnst
þér ótrúlegt að Guð geti reist menn frá dauðum?
9 Ég leit svo á að mitt hlutverk væri að ofsækja fylgjendur Jesú frá Nasaret. 10 Ég
fékk leyfi hjá æðstu prestunum til að varpa mörgum hinna heilögu í Jerúsalem í
fangelsi og samþykkti svo að þeir yrðu teknir af lífi. 11 Ég notaði pyntingar til að
neyða kristna menn, hvar sem þeir fundust, til að formæla Kristi. Slíkt æði hafði
gripið mig að ég elti þá jafnvel til fjarlægra borga í öðrum löndum.
12 Eitt sinn fór ég til Damaskus í slíkum erindagjörðum með sérstakt leyfi og
umboð frá æðstu prestunum. 13 Þá gerðist það einn daginn, um hádegisbilið, að
ljós, bjartara en sólin, birtist á himninum og skein á mig og félaga mína. 14 Við
féllum allir til jarðar og ég heyrði rödd, sem sagði við mig á hebresku: „Sál, Sál, hví
ofsækir þú mig? Það verður aðeins sjálfum þér til tjóns.“
15 „Hver ert þú herra?“ spurði ég

Drottinn svaraði: „Ég er Jesús, sem þú ofsækir. 16 En stattu upp! Ég hef birst
þér til að útnefna þig þjón minn og vitni. Þú átt að segja heiminum frá þessari
opinberun, og öðrum, sem þú munt fá í framtíðinni. 17 Ég mun vernda þig bæði
fyrir heiðingjunum og þinni eigin þjóð. Ég ætla að senda þig til heiðingjanna 18 til
þess að þeir sjái hið sanna ástand sitt, geri iðrun og lifi í ljósi Guðs en ekki í myrkri
Satans. Þeir munu taka við fyrirgefningu syndanna og þeim arfi, sem Guð vill veita
öllum, hvar sem þeir eru, fyrir trúna á mig.“
19 Agrippa konungur, þessari himnesku sýn óhlýðnaðist ég ekki. 20 Fyrst predikaði
ég í Damaskus, síðan í Jerúsalem og um alla Júdeu og að lokum meðal heiðingjanna.
Ég hvatti alla til að snúa sér frá syndinni og til Guðs og sanna afturhvarf sitt með
því að ástunda góð verk. 21 Fyrir að predika þetta, handtóku Gyðingarnir mig í
musterinu og reyndu að drepa mig. 22 En Guð verndaði mig, svo ég er enn á lífi og
vitna um þetta fyrir háum og lágum. Í kenningu minni er ekkert sem ekki er frá
Móse eða spámönnunum. 23 Þeir sögðu að Kristur yrði að þjást og myndi rísa upp
frá dauðum, fyrstur allra, til að verða ljós bæði Gyðingum og heiðingjum.“
24 „Þú ert búinn að missa vitið, Páll!“ hrópaði Festus allt í einu. „Allur þessi
bókalestur hefur gert þig ruglaðan!“
25 „Ekki er ég vitskertur, göfugi Festus,“ svaraði Páll, „ég er með fullu viti og er
aðeins að segja sannleikann. 26 Agrippa konungur skilur þetta allt mætavel. Ég tala
hreinskilnislega, því að ég er viss um að hann er þessu vel kunnugur, enda hafa
þessir atburðir ekki gerst í leynum heldur fyrir allra augum. 27 Agrippa konungur,
trúir þú spámönnunum? Ég veit að þú gerir það…“
28 Þá greip Agrippa fram í og sagði: „Heldurðu að ekki þurfi meira til að gera mig
kristinn?“
29 „Þess bið ég Guð,“ svaraði Páll, „að hvort sem rök mín eru veik eða sterk, þá
mættir þú og aðrir, sem hér hlusta, verða eins og ég, að undanskildum hlekkjunum.“

30 Þá stóð konungurinn upp ásamt landstjóranum, Berníke og öllum hinum og fór.
31 Þegar þau ræddu málið eftir á, urðu þau sammála um að Páll hefði ekkert aðhafst,
sem réttlætti dauðadóm eða fangelsisvist.
32 Síðan sagði Agrippa við Festus: „Nú hefði verið hægt að sleppa honum, ef hann
hefði ekki skotið málinu til keisarans.“

27

Ferðin til Rómar

1 Loks var öllum undirbúningi lokið fyrir sjóferð okkar til Rómar. Páli og nokkrum
öðrum föngum var komið fyrir í gæslu hjá liðsforingja, sem Júlíus hét, og var í
hersveit keisarans. 2 Við stigum á skip sem átti að hafa viðkomu á nokkrum stöðum
á strönd Litlu-Asíu. Reyndar var Aristarkus með okkur, en hann var grískur, frá
Þessaloníku.
3 Daginn eftir komum við til Sídon, sem var fyrsti viðkomustaðurinn. Júlíus sýndi
Páli þá velvild að leyfa honum að fara í land, heimsækja vini sína og njóta gestrisni
þeirra. 4 Þegar við sigldum þaðan, fengum við mótvind sem gerði okkur erfitt að
halda stefnunni. Við fórum því norður fyrir Kýpur, milli eyjarinnar og meginlandsins
5 og sigldum meðfram strönd héraðanna Kilikíu og Pamfýlíu. Því næst komum við til
Mýru í Lýkíu. 6 Þar setti liðsforinginn okkur um borð í egypskt skip frá Alexandríu,
sem var á leið til Ítalíu.
7-8 Dögum saman miðaði lítið vegna óhagstæðs veðurs. Loks vorum við þó komnir
í námunda við Knídus, en þá hvessti aftur, svo við létum berast upp undir Krít
og fram hjá hafnarborginni Salmóne. Með miklum erfiðismunum tókst okkur að
brjótast gegn veðrinu fram með suðurströndinni, uns við komum til Góðhafnar,
nálægt borginni Laseu. 9 Þar stoppuðum við nokkra daga. Það var komið haust
þegar þetta var, og því hættulegt að leggja upp í langar sjóferðir vegna illviðra,
sem þá voru tíð. Páll nefndi þetta við yfirmenn skipsins og sagði: 10 „Kæru vinir,
ég álít að ef við siglum nú, þá munum við lenda í erfiðleikum og jafnvel strandi.
Þá mundi farmurinn eyðileggjast og menn gætu farist.“ 11 En liðsforingjarnir, sem
gættu fanganna, tóku meira mark á skipstjóranum og eiganda skipsins en Páli.
12 Þar sem Góðhöfn var opin fyrir veðri og vindum, og því óhentug að vetri til,
lögðu flestir af áhöfninni til að reynt yrði að komast upp að ströndinni við Fönix og
vera þar um veturinn. Fönix var fyrirtaks höfn, opin til suðvesturs og norðvesturs.
13 Um þetta leyti kom hægur sunnanvindur og að því er virtist gott sjóveður. Þeir
léttu því akkerum og sigldu af stað fram með landinu.
14-15 Ekki var liðinn langur tími er norðaustanrok skall á og hrakti skipið út á opið
haf. Í fyrstu reyndu þeir að snúa aftur upp að ströndinni en er það tókst ekki, gáfust
þeir upp og létu reka.
16 Loksins komumst við í var við litla eyju, sem heitir Káda, og þar gátum við með
miklum erfiðismunum dregið björgunarbátinn um borð, en hann hafði verið í togi.
17 Þá voru strengdir kaðlar yfir skipið til að styrkja það. Áhöfnin var hrædd um að
skipið myndi hrekja upp á sandana við Afríkuströnd og tók því niður aðalseglið og
lét reka fyrir veðri og vindum.
18 Daginn eftir versnaði veðrið enn og tók þá áhöfnin að varpa farminum fyrir borð.
19 Þriðja daginn fleygðu þeir síðan öllum búnaði skipsins í sjóinn – öllu lauslegu.
20 Fárviðrið geisaði linnulaust dögum saman og að lokum höfðu þeir gefið upp alla
von.
21 Þegar menn höfðu verið lengi matarlausir, kallaði Páll saman áhöfnina og sagði:
„Góðir menn, þið hefðuð átt að gefa því gaum sem ég sagði, og vera kyrrir í Góðhöfn,
því að þá hefðuð þið komist hjá þessum hrakningum og tjóni. 22 En herðið upp

hugann! Enginn okkar mun týna lífi, þótt skipið farist. 23 Síðastliðna nótt stóð hjá
mér engill þess Guðs, sem ég tilheyri og þjóna, 24 og sagði: „Vertu ekki hræddur,
Páll, því þú munt komast til keisarans til að tala máli þínu. Auk þess hefur Guð
heyrt bæn þína og mun bjarga lífi allra þeirra sem með þér eru á skipinu.“ 25 Verið
nú hughraustir, því að ég treysti Guði. Þetta mun fara eins og hann hefur sagt, 26 en
skipið mun stranda við einhverja eyju.“

27 Um miðnættið fjórtánda óveðursdaginn, vorum við að hrekjast fram og aftur
um Adríahafið. Þá fannst sjómönnunum eins og þeir væru að nálgast land. 28 Dýpið
var mælt og reyndist það vera 40 metrar. Skömmu síðar mældu þeir aftur og var
það þá 30 metrar. 29 Þeir voru því vissir um að þá mundi fljótlega bera að landi. Af
ótta við sker við ströndina, köstuðu þeir út fjórum akkerum úr skutnum og vonuðu
að birti sem fyrst.

30 Nokkrir af áhöfninni ætluðu að forða sér frá skipinu og létu björgunarbátinn
síga undir því yfirskini að þeir ætluðu að kasta akkerum frá stefninu. 31 Þá sagði
Páll við hermennina og foringja hersveitarinnar. „Ef einhver fer frá borði munu allir
farast.“ 32 Þá hjuggu hermennirnir á kaðlana og létu bátinn falla í sjóinn.

33 Það var ekki enn orðið bjart þegar Páll bað alla um að fá sér eitthvað að borða.
„Þið hafið ekki bragðað mat í hálfan mánuð,“ sagði hann. 34 „Fáið ykkur nú eitthvað
svo þið hressist, því að þið munuð ekki farast, nei, ekki svo mikið sem hár á höfði
ykkar!“

35 Síðan tók hann nokkuð af skipsbrauðinu, þakkaði Guði í augsýn allra, braut af
því bita og át. 36 Allt í einu leið öllum betur og menn fengu sér mat, 37 en alls vorum
við tvö hundruð sjötíu og sex um borð. 38 Eftir að hafa borðað, fleygði áhöfnin öllu
korninu í sjóinn til að létta skipið enn meira.

Skipbrotið

39 Þegar bjart var orðið, virtu menn fyrir sér ströndina, en þekktu hana ekki. Þá
tóku þeir eftir vík með sandfjöru og veltu því fyrir sér hvort takast mundi að komast
milli klettanna og láta brimið skola sér upp í fjöruna. 40 Loks var ákveðið að reyna
þetta. Höggvið var á akkerisfestarnar og þær látnar fara. Stýrunum var rennt í
sjóinn, framseglið dregið upp og stefnt til strandar. 41 Fljótlega tók skipið niðri á
sandrifi og sat stefnið fast, en brotsjóirnir gengu yfir skutinn, svo að hann tók að
liðast í sundur.

42 Hermennirnir ráðlögðu þá herdeildarforingjanum að drepa fangana, svo að þeir
gætu ekki synt í land og komist undan. 43 En Júlíus, sem vildi bjarga lífi Páls, féllst
ekki á þessa hugmynd. Síðan skipaði hann öllum, sem kynnu að synda, að stökkva
í sjóinn og reyna að bjarga sér í land. 44 Þeir sem ósyndir voru, áttu að fleyta sér á
plönkum og braki úr brotnandi skipinu. Þetta var gert og komust allir í land heilu
og höldnu.

28

1 Fljótlega fengum við að vita að við værum staddir á eyjunni Möltu. 2 Fólkið
þar var vingjarnlegt. Það bauð okkur velkomna og kveikti bál á ströndinni svo
að við gætum yljað okkur, því að rigning var og hráslagalegt. 3 Páll tíndi fangið
fullt af sprekum, en þegar hann ætlaði að kasta þeim á eldinn, skreið höggormur
út úr hrúgunni – hann var að flýja hitann – og festi sig á handlegg hans. 4 Þegar
eyjarskeggjar sáu kvikindið hanga við Pál, sögðu þeir hver við annan: „Þessi maður
er áreiðanlega morðingi! Hann bjargaðist úr sjávarháska, en örlögin vilja samt ekki
leyfa honum að lifa!“

5 Þá hristi Páll höggorminn af sér í eldinn og varð ekki meint af. 6 Fólkið beið eftir
að handleggurinn bólgnaði og Páll dytti dauður niður, en þegar það gerðist ekki
skipti það um skoðun og taldi hann vera guð.
7 Skammt frá strandstaðnum var búgarður sem Públíus, æðsti maður eyjarinnar,
átti. Tók hann mjög hlýlega á móti okkur og leyfði okkur að gista hjá sér í þrjá
daga. 8 Þegar þetta gerðist, var faðir Públíusar veikur. Hann hafði blóðsótt og háan
hita. Páll fór inn til hans, lagði hendur yfir hann og læknaði hann. 9 Þetta varð til
þess að allir aðrir, sem veikir voru á eyjunni, komu og fengu lækningu. 10 Gjöfunum
rigndi yfir okkur og þegar brottfarardagurinn rann upp, kom fólk um borð með allt
mögulegt sem við þurftum til sjóferðarinnar.
11 Þremur mánuðum eftir strandið lögðum við af stað á ný og þá með skipi sem
sigldi undir merki Tvíburanna. Það var frá Alexandríu, en hafði legið við eyjuna
um veturinn. 12 Fyrst komum við til Sýrakúsu og var þar höfð þriggja daga viðdvöl.
13 Þaðan sveigðum við yfir til Regíum og daginn eftir snerist hann í sunnanátt, svo að
þar næsta dag komumst við til Púteólí. 14 Þar fundum við kristna menn. Þeir báðu
okkur að staldra við hjá sér eina viku. Við gerðum það, en síðan héldum við áfram
til Rómar.
15 Bræðurnir í Róm höfðu frétt að við værum að koma. Þeir fóru því út að
torginu til að taka á móti okkur og reyndar slógust aðrir í hópinn hjá Þríbúðum
við Appíusarveginn. Þegar Páll sá þá þakkaði hann Guði og hresstist við.

Páll kemur til Rómar

16 Þegar Páll kom til Rómar, var honum leyft að búa út af fyrir sig, en þó var hans
gætt af hermanni. 17 Þrem dögum eftir komuna kallaði hann til sín leiðtoga Gyðinga
í borginni og sagði við þá: „Bræður, Gyðingarnir í Jerúsalem tóku mig fastan og
síðan lenti ég í höndum rómversku yfirvaldanna. Gyðingarnir vildu lögsækja mig,
enda þótt ég hefði ekki valdið neinum tjóni né brotið siði forfeðra okkar. 18 Þegar
Rómverjarnir höfðu kynnt sér mál mitt vildu þeir sleppa mér, því að enga dauðasök
fundu þeir hjá mér eins og leiðtogar Gyðinganna höfðu haldið stíft fram. 19 En þar
sem Gyðingarnir gátu ekki fallist á slík málalok, fannst mér rétt að skjóta málinu til
keisarans, enda þótt ég hafi ekkert að ákæra þjóð mína fyrir. 20 Ástæðan fyrir því að
ég bað ykkur að koma hingað í dag, er sú að ég vildi kynnast ykkur og segja ykkur
hvers vegna ég er fjötraður, en það er vegna þess að ég trúi því að Kristur sé þegar
kominn.“
21 Þeir svöruðu: „Við höfum ekki heyrt neitt misjafnt um þig. Við höfum engin
slík bréf fengið frá Júdeu né heldur fréttir frá þeim sem komið hafa frá Jerúsalem.
22 Við viljum gjarnan vita hverju þú trúir, því að það eina sem við heyrum um þessa
kristnu menn, er að þeir séu alls staðar fordæmdir.“
23 Síðan komu þeir sér saman um að hittast aftur seinna og þegar sá dagur kom,
fjölmenntu Gyðingar til Páls. Hann talaði við þá um guðsríki, fræddi þá um Jesú og
vitnaði í Mósebækurnar fimm og spámannaritin. Viðræðurnar hófust að morgni og
héldu áfram allt til kvölds.
24 Sumir trúðu útskýringum Páls, en aðrir ekki. 25 Eftir að hafa rökrætt málið sín
á milli, yfirgáfu þeir húsið með þessi orð Páls í eyrum sér. „Heilagur andi hafði rétt
fyrir sér þegar hann sagði við Jesaja spámann:
26 „Segðu Gyðingunum: Þið munuð heyra og sjá, en samt ekki skilja, 27 vegna þess
að hugur ykkar er sljór, heyrnin slæm og augunum hafið þið lokað. Því að hvorki
viljið þið sjá, heyra né skilja, til að geta snúið ykkur til mín og hljóta lækningu.“
28-29 Ég vil að ykkur sé ljóst að þetta hjálpræði Guðs stendur einnig heiðingjunum
til boða og þeir munu taka á móti því.“

30 Í þessu leiguherbergi bjó Páll næstu tvö árin og tók þar á móti öllum sem
heimsóttu hann. 31 Hann talaði djarflega við alla um guðsríki og um Drottin Jesú
Krist og engin tilraun var gerð til að hindra hann.

Rómverjabréfið

Heilsað

1 Kæru vinir í Róm.

Þetta bréf er frá mér, Páli, þjóni Jesú Krists. Guð hefur kallað mig til að boða trú og sent mig til að flytja gleðiboðskap Guðs. 2 Langt er nú liðið síðan spámenn Guðs hétu því að þessi gleðiboðskapur yrði kunngerður. 3 Gleðiboðskapurinn er um son Guðs, Jesú Krist, Drottin okkar sem fæddist sem lítið barn af ætt Davíðs konungs. 4 Upprisa hans frá dauðum sýnir, svo ekki verður um villst, að hann er hinn voldugi sonur Guðs, gæddur sama heilaga eðli og sjálfur Guð. 5 Nú er svo komið, að vegna Krists, hefur Guð úthellt kærleika sínum yfir okkur óverðuga syndara. Eftir það hefur hann sent okkur út um allan heiminn, til að segja öllum, hvar sem þeir eru, frá því stórkostlega sem Guð hefur gert fyrir þá, svo að einnig þeir komist til trúar og læri að hlýða honum.

6-7 Kæru vinir í Róm, þið eruð í hópi þeirra sem Guð elskar. Jesús Kristur hefur einnig kallað ykkur til að verða Guðs börn og tilheyra hans heilögu þjóð. Náð og friður Guðs föður og Drottins Jesú Krists sé með ykkur öllum.

Löngun til að heimsækja Rómverja

8 Fyrst vil ég segja ykkur að þið eruð á allra vörum! Hvarvetna ræða menn um traust ykkar á Guði. Ég þakka Guði vegna Jesú Krists fyrir þessar góðu fréttir og fyrir hvert og eitt ykkar. 9 Guð veit hversu oft ég bið fyrir ykkur. Dag og nótt legg ég ykkur og þarfir ykkar fram fyrir hann í bæn. Honum þjóna ég af heilum hug með því að flytja öðrum gleðifréttirnar um son hans.

10 Ég vil að þið vitið að ég bið Guð stöðugt um að gefa mér tækifæri til að koma til ykkar. 11-12 Ég þrái að hitta ykkur svo ég geti gefið ykkur eitthvað, sem styrkir trú ykkar á Drottin, og til að uppörvast með ykkur í trúnni.

13 Kæru vinir, ég vil að þið vitið að oft hef ég ætlað að koma einhverju góðu til leiðar, á sama hátt og í öðrum kristnum söfnuðum meðal heiðinna þjóða. 14 Ég er í mikilli skuld við ykkur og alla aðra, hvort sem það eru menningarþjóðir eða ekki, bæði við menntaða og ómenntaða. 15 Ég er því fyrir mitt leyti reiðubúinn að koma og boða fagnaðarerindið, einnig ykkur sem eruð í Róm.

Réttlæti, fyrir trú

16 Ég blygðast mín ekki fyrir fagnaðarerindið, því það er leið Guðs til eilífs lífs fyrir hvern þann sem trúir honum og treystir á hann. Fyrst var þessi boðskapur einungis fluttur Gyðingum, en nú er öllum opið að koma til Guðs á þennan hátt. 17 Þetta eru gleðifréttir, því þær segja okkur að Guð geri okkur hæfa til að lifa með sér, eða með öðrum orðum – geri okkur réttláta. Þetta gerist þegar við trúum á Krist og treystum því að hann hafi frelsað okkur. Trúin á Krist er því leiðin til Guðs, enda segir Biblían: „Sá sem leitar lífsins, finnur það með því að trúa á Guð.“

Dauði vegna óhlýðni

18 Guð sýnir reiði sína frá himni gegn öllum vondum og syndugum mönnum sem hafna sannleikanum. 19 Þessir menn þekkja sannleikann um Guð hið innra með sér, því Guð hefur lagt þeim þá þekkingu í brjóst. 20 Mennirnir hafa frá upphafi virt fyrir sér jörðina, himininn og allt sem Guð hefur gert. Þeir hafa því verið sér meðvitandi

um tilveru hans og hans mikla, eilífa mátt. Þess vegna hafa þeir enga afsökun (þegar þeir standa frammi fyrir honum á degi dómsins).

21 Mennirnir vissu af Guði, en þó vildu þeir hvorki viðurkenna hann né tilbiðja
né heldur þakka honum fyrir daglega umhyggju hans. Ekki leið á löngu uns þeir
fóru að gera sér heimskulegar hugmyndir um Guð og hvers hann vænti af þeim.
Afleiðingin varð sú að þeir blinduðust í heimsku sinni og lentu á villigötum. 22 Þeir
töldu sig ekki þurfa á þekkingu frá Guði að halda og urðu því heimskingjar. 23 Í stað
þess að tilbiðja hinn dýrlega, eilífa Guð, bjuggu þeir sér til goð sem líktust fuglum,
ferfætlingum, skriðdýrum og dauðlegum mönnum.

24 Þess vegna hefur Guð gefið þeim lausan tauminn og leyft þeim að svala girndum
sínum í afskræmdu kynlífi og gera hvað sem þá langaði til, einnig að meðhöndla
líkama hvers annars á svívirðilegan og viðbjóðslegan hátt. 25 Í stað þess að trúa því
sem þeir vita að er sannleikurinn um Guð, kjósa þeir að trúa lyginni! Afleiðingin er
sú að þeir tilbiðja það sem Guð hefur skapað, í stað þess að tilbiðja Guð, skaparann.

26 Þess vegna hefur Guð ofurselt mennina svívirðilegum girndum. Þeir ganga
jafnvel svo langt að konurnar snúast gegn eðli sínu og leita kynferðislegrar fullnægju
hver með annarri. 27 Sama er að segja um karlmennina. Í stað þess að hafa eðlileg
mök við konurnar, brenna þeir af girnd hver til annars og lifa í skömm hver með
öðrum. Af þessu hafa þeir uppskorið þá bölvun sem þeir eiga sannarlega skilið.
28 Þar eð mennirnir höfnuðu Guði með þessum hætti og vildu ekki við hann kannast,
lét hann þá fara sína leið, svo að þeir gætu gert allt það sem illska þeirra gat
fundið upp á. 29 Og þeir urðu ranglátir, vondir, ágjarnir, hatursfullir, öfundsjúkir,
manndráparar, þrasgjarnir, lygnir og bitrir. 30 Þeir tala illa hver um annan og hata
Guð, eru hrokafullir, gorta af sjálfum sér, finna sífellt upp á nýjum leiðum til að
syndga og eru foreldrum sínum óhlýðnir. 31 Þeir misskilja hver annan, eru heimskir,
óáreiðanlegir, kærleikslausir og miskunnarlausir. 32 Þeir vita vel að fyrir þessa
glæpi hefur Guð kveðið upp yfir þeim dauðadóm en samt halda þeir áfram á sömu
braut og hvetja aðra til að gera hið sama.

2

Réttlátur dómur Guðs

1 „Ja, hérna,“ segir þú ef til vill, „hvers konar úrþvætti ertu eiginlega að tala um?“
En sjáðu til! Þú ert ekkert betri! Þegar þið lýsið vanþóknun ykkar á þessu fólki og
segið að það eigi skilið hegningu, þá eruð þið að tala um ykkur sjálf, því að þið gerið
sjálf það sama. 2 Við vitum að Guð mun dæma sérhvern þann sem slíkt gerir, því að
hann er réttlátur. 3 Haldið þið að Guð dæmi suma sem þannig lifa og refsi þeim, en
geri síðan enga athugasemd við ykkur þegar þið gerið það sama? 4 Sjáið þið ekki hve
mikla þolinmæði hann hefur sýnt ykkur? Eða er ykkur ef til vill alveg sama? Skiljið
þið ekki að ástæða þess að hann hefur ekki refsað ykkur, er sú að hann gefur ykkur
tækifæri til að snúa baki við syndinni? Góðsemi hans ætti að leiða ykkur til iðrunar.

5 Þrátt fyrir það viljið þið ekki hlusta og þar með kallið þið yfir ykkur hræðilega
hegningu, því þið eruð þrjósk og viljið ekki snúa ykkur frá syndinni. Dagur reiðinnar
mun renna upp og þá mun Guð dæma allan heiminn af réttvísi. 6 Hann mun
gjalda sérhverjum eins og hann á skilið samkvæmt verkum sínum: 7 Þeim sem af
þrautseigju gera Guðs vilja, mun hann gefa eilíft líf, það er að segja þeim sem leita
ósýnilegrar dýrðar, heiðurs og ódauðleika. 8 Þeim hins vegar, sem berjast gegn
sannleika Guðs og ganga á vegi illskunnar, mun hann refsa hræðilega – hann mun
úthella reiði sinni yfir þá. 9 Menn munu uppskera sorg og þjáningar haldi þeir áfram

í syndinni, 10 en hlýði þeir Guði, mun þeim hlotnast dýrð, heiður og friður Guðs.
Þetta á bæði við um Gyðinga og heiðingja, 11 því Guð fer ekki í manngreinarálit.
12-15 Guð mun refsa fyrir synd, hvar sem hún finnst. Hann mun refsa heiðingjunum
þegar þeir syndga, jafnvel þótt þeir hafi aldrei þekkt hin skráðu lög Guðs, því að
innra með sér þekkja þeir muninn á réttu og röngu. Lög Guðs eru skráð í vitund
þeirra. Stundum dæmir samviskan þá og stundum afsakar hún þá. En Guð mun
einnig refsa Gyðingum. Hann mun refsa þeim fyrir syndir þeirra, því að þeir eiga
lög hans skráð í bók en hlýða þeim þó ekki. Þeir vita hvað er rangt, en breyta gegn
betri vitund. Þegar öllu er á botninn hvolft er hjálpræðið ekki þeirra sem þekkja
mun á réttu og röngu, heldur hinna sem gera það sem rétt er. 16 Sá dagur mun
vissulega koma, er Jesús Kristur mun að boði Guðs dæma líferni sérhvers manns og
líka dýpstu hugsanir hans og viðhorf. Allt er þetta hluti hinnar miklu fyrirætlunar
Guðs, sem ég boða.

Gyðingar jafn sekir og heiðingjar

17 Gyðingar, þið haldið að allt sé á hreinu milli ykkar og Guðs vegna þess að þið
eruð Gyðingar og vegna þess að hann gaf ykkur lög sín. Þið gortið af því að vera í
sérstöku uppáhaldi hjá Guði! 18 Ekki neita ég því að þið þekkið vilja hans; þið þekkið
mun á réttu og röngu og hafið vit á að velja hið rétta, því að ykkur hafa verið kennd
lög Guðs frá blautu barnsbeini. 19 Þið eruð svo vissir um leiðina til Guðs að þið gætuð
jafnvel bent blindum manni á hana. Þið álítið ykkur vera leiðarljós sem leiðbeina
þeim til Guðs, sem villst hafa í myrkrinu. 20 Þið teljið ykkur geta leiðbeint hinum
lítilmótlegu og frætt börnin um verk Guðs, því að þið þekkið lög hans, vísdóm og
sannleika.
21 Þið fræðið aðra um lög hans, en hvers vegna farið þið ekki sjálfir eftir þeim? Þið
segið fólki að rangt sé að stela – en stelið þið ekki sjálfir? 22 Þið segið að rangt sé að
drýgja hór, en hvað með ykkur? Þið segið: „Tilbiðjið ekki skurðgoðin,“ en svo gerið
þið peningana að guði ykkar.
23 Þið eruð ákaflega stoltir af því að þekkja lög Guðs en síðan lítilsvirðið þið Guð
með því að brjóta þau. 24 Ekki undrar mig þótt Gamla testamentið segi að heimurinn
tali illa um Guð ykkar vegna.
25 Það er kostur fyrir ykkur að vera Gyðingar ef þið hlýðið lögum Guðs, en
ef ekki, þá eruð þið engu betur settir en heiðingjarnir. 26 Mun Guð ekki veita
heiðingjunum alla þá blessun sem hann ætlaði Gyðingunum, ef þeir hlýða lögum
hans? 27 Staðreyndin er sú að betur mun fara fyrir heiðingjunum en ykkur,
Gyðingum, sem þekkið Guð og eigið loforð hans, því að þið hlýðið þeim ekki.

Umskurnin gagnslaus

28 Þið eruð ekki sannir Gyðingar fyrir það eitt að foreldrar ykkar voru Gyðingar
eða vegna þess að þið hlutuð hina gyðinglegu vígslu, umskurnina.
29 Nei, sá einn er sannur Gyðingur sem hefur rétta afstöðu til Guðs. Guð sækist ekki
eftir þeim sem skera í líkama sinn samkvæmt gyðinglegri venju, heldur þeim sem
hafa breytt hugarfari sínu og endurnýjað samband sitt við Guð. Hver sem þannig
tekur upp nýja lífsstefnu, hlýtur blessun Guðs, jafnvel þótt hann láti sér fátt um
finnast.

3

Rök fyrir dómi Guðs

1 Hvaða gagn er þá af því að vera Gyðingur? Hafa þeir einhver sérstök forréttindi
hjá Guði? Hefur hin gyðinglega siðvenja, umskurnin, eitthvert gildi? 2 Já, það hefur
marga kosti að vera Gyðingur. Fyrst og fremst þann að Guð trúði þeim fyrir lögum

sínum (svo að þeir gerðu sér grein fyrir vilja hans og hlýddu honum). 3 Það er að
vísu rétt að sumir þeirra reyndust ótrúir, en tekur Guð loforð sín aftur vegna þess
eins að þeir brugðust? 4 Nei, að sjálfsögðu ekki! Þótt sérhver maður reyndist lygari,
væri Guð það ekki. Munið þið hvað stendur í Davíðssálmunum um þetta:
„Guðs orð mun alltaf reynast satt og rétt, jafnvel þótt einhver dragi það í efa.“
5 „Já, en,“ segja sumir, „sviksemi okkar við Guð verður til góðs – syndir okkar þjóna
góðum tilgangi. Þegar fólk sér hversu vondir við erum, veitir það því athygli hve Guð
er góður. Og fyrst synd okkar verður honum til hjálpar, er þá nokkuð réttlæti í því
að hann refsi okkur?“ 6 Þannig tala sumir en slíkar röksemdir ná ekki nokkurri
átt. Hvers konar Guð væri hann ef honum væri sama um syndina – ef hann léti sig
einu gilda hvort menn óhlýðnuðust boðum hans og vilja – og hvernig gæti hann þá
sakfellt nokkurn mann? 7 Nei, hann gæti ekki dæmt mig og sakfellt sem syndara ef
óheiðarleiki minn og lygi yrðu honum til dýrðar, við það að vera borin saman við
heiðarleika hans. 8 Sé þetta hins vegar skoðun þín, þá verður niðurstaðan þessi:
Því verri sem við erum, því ánægðari verður Guð! Þeir sem þannig tala verðskulda
glötun. Hvernig geta menn haldið því fram að þetta sé sá boðskapur sem ég flyt?

Allir hafa syndgað

9 En erum við Gyðingar betri en annað fólk? Nei, alls ekki. Við höfum þegar sýnt
fram á að allir menn eru syndarar, Gyðingar jafnt sem heiðingjar.
10 Um þetta segir Gamla testamentið:
„Enginn maður er réttlátur, ekki einn einasti. 11 Enginn maður þekkir Guð í raun
og veru né þráir að kynnast honum. 12 Allir hafa farið sína eigin leið – og villst.
Enginn hefur í einu og öllu lagt stund á hið góða, ekki einn einasti. 13 Tal mannanna
er viðbjóðslegt og rotið, já, rétt eins og nálykt frá opinni gröf. Lygin loðir við
tungu þeirra og allt sem þeir segja hefur í sér brodd og banvænt eitur höggormsins.
14 Munnur þeirra er fullur formælinga og beiskju. 15 Þeir eru fljótir til að drepa og
hata hvern þann sem er þeim ósammála. 16 Hvar sem þeir fara, skilja þeir eftir sig
eymd og ógæfu, 17 og þeir hafa engan skilning á því hvað það er að njóta öryggis og
blessunar Guðs. 18 Þeim er alveg sama um Guð og hvað honum finnst um þá.“
19 Dómur Guðs er þungur yfir Gyðingum, því þeim ber að hlýða lögum Guðs, en
ekki leggja stund á hið illa. Þeir hafa því enga afsökun, enginn þeirra. Þegar allt
kemur til alls verður heimurinn að þagna, því að hann er sekur frammi fyrir hinum
almáttuga Guði.
20 Skiljið þið nú, að enginn getur orðið réttlátur í augum Guðs með því að hlýðnast
lögunum? Eftir því sem við kynnumst lögum Guðs betur, því betur sjáum við að við
getum alls ekki hlýtt þeim. Tilgangur laganna er sá einn að sýna okkur fram á að
við erum syndarar.

Réttlæti Guðs fyrir trú

21-22 En nú hefur Guð bent okkur á aðra leið til sín. Hún felst ekki í því að menn
skuli vera góðir og reyna að hlýða lögunum, heldur er um nýja leið að ræða (reyndar
er hún nú ekki ný því að Gamla testamentið sagði frá henni fyrir langa löngu). Hún
er þessi: Guð vill taka okkur í sátt við sig og sýkna okkur, ef við treystum því að
Jesús Kristur fyrirgefi og taki burt syndir okkar. Öll getum við frelsast á þennan eina
og sama hátt: Að koma til Krists, og þá skiptir engu hver við erum eða hvernig við
höfum lifað. 23 Allir hafa syndgað – óhlýðnast Guði og skortir dýrð hans, 24 en Guð
lýsir því yfir að við séum saklaus af allri andstöðu við hann, ef við treystum Jesú
Kristi, sem í kærleika sínum vill fyrirgefa okkur syndir okkar.
25 Guð sendi Jesú Krist til að taka á sig hegninguna fyrir syndir okkar og að binda
enda á reiði Guðs í okkar garð. Við frelsumst frá þessari reiði Guðs fyrir blóð Krists,

það er að segja, vegna dauða hans á krossinum – og með því að trúa á hann og treysta hjálp hans. Í öllu þessu var Guð fullkomlega réttlátur, jafnvel þótt hann hafi ekki refsað þeim sem syndguðu fyrr á tímum, því að hann leit fram til þess tíma er Kristur kæmi og tæki burt syndir þeirra. 26 Guð getur á sama hátt tekið á móti syndurunum nú á okkar dögum, því að Jesús dó einnig fyrir þeirra syndir. En er nokkurt réttlæti í því að Guð láti afbrotamenn ganga lausa og lýsi því yfir að þeir séu saklausir? Já, það getur hann ef þeir trúa því að Jesús hafi fyrirgefið þeim syndir þeirra.

Guð fer ekki í manngreinarálit

27 Getum við þá hrósað okkur af góðverkum okkar og sagt að þeirra vegna eigum við skilið að fá hjálp Guðs? Nei, alls ekki. Hvers vegna ekki? Vegna þess að við fáum ekki fyrirgefninguna sem laun fyrir góðverk okkar, heldur fyrir trú á það sem Kristur gerði. 28 Þannig frelsumst við fyrir trúna á Krist en ekki fyrir það góða sem við gerum. 29 Frelsar Guð einungis Gyðinga á þennan hátt? Nei, þetta á einnig við um heiðingjana, 30 því að Guð fer ekki í manngreinarálit. Ef við trúum þá sýknar Guð okkur, hvort sem við erum Gyðingar eða heiðingjar. 31 Og segjum nú að við séum frelsuð fyrir að trúa, þýðir það þá ekki að við séum þar með laus undan því að þurfa að hlýða lögum Guðs? Nei, þvert á móti, því að sannleikurinn er sá að eina leiðin til að hlýða Guði er að trúa á Jesú Krist.

4

Abraham réttlættist fyrir trú

1 Abraham var forfaðir Gyðingaþjóðarinnar. Hvernig kemur nú þetta að frelsast fyrir trú, heim og saman við það sem við vitum um hann? 2 Leit Guð á hann sem saklausan og réttlátan mann vegna góðverka hans? Ef svo hefði verið þá hefði Abraham haft ástæðu til að hrósa sér. En frammi fyrir Guði hafði hann alls ekkert til að hrósa sér af, 3 en hins vegar segir í Gamla testamentinu: „Abraham trúði Guði,“ og það er ástæða þess að Guð strikaði yfir syndir hans og úrskurðaði hann réttlátan.

4-5 En ávann Abraham sér ekki rétt til að komast til himna með öllum sínum góðu verkum? Nei, því að hjálpræðið er alltaf óverðskulduð gjöf. Ef einhver gæti unnið sér inn fyrir því með góðverkum, þá væri það ekki lengur ókeypis! Það er gefið þeim sem ekki hafa unnið fyrir því. Guð segir beinlínis: „Syndarinn er sýknaður í mínum augum, ef hann treystir því að Kristur frelsi hann frá dómi mínum yfir syndinni.“

Davíð þekkti sömu sannindi

6 Davíð konungur ræddi um þetta og lýsti gæfu hins óverðuga syndara sem Guð hefur úrskurðað saklausan. 7 Hann sagði: „Sæll er sá sem fær syndir sínar fyrirgefnar og afmáðar. 8 Mikil er gæfa þess manns sem Guð sýknar.“

Abraham réttlættist áður en hann lét umskerast

9 Nú spyr ég: Er þessi blessun einungis handa þeim sem trúa á Krist og halda samtímis lög Gyðinga, eða er hún einnig ætluð þeim sem ekki halda lög Gyðinga, en treysta einungis á Krist? Hvernig var það með Abraham? Við tölum um að hann hafi hlotið þessa blessun vegna trúar sinnar, en var það vegna hennar einnar? Var það kannski líka vegna þess að hann fór eftir gyðinglegum siðum?

10 Til þess að fá svar við þessari spurningu verðum við fyrst að svara annarri: Hvenær veitti Guð Abraham blessunina? Það var áður en hann varð Gyðingur, það er að segja áður en hann tók hina gyðinglegu vígslu sem kallast umskurn.

11 Það var ekki fyrr en eftir að Guð hafði lofað að blessa hann, vegna trúar hans, að hann var umskorinn. Umskurnin var tákn þess að Abraham átti þá þegar trú og að Guð hafði tekið hann að sér og lýst því yfir að í sínum augum væri hann góður

og réttlátur. Samkvæmt þessu er Abraham hinn andlegi faðir þeirra sem trúa og frelsast án þess að halda sig við lögin. Af þessu sjáum við að Guð réttlætir þá sem trúa, enda þótt þeir haldi ekki þessar reglur. 12 Abraham er einnig andlegur faðir hinna umskornu – Gyðinganna – og með því að athuga líf hans geta þeir séð að það er ekki þessi siðvenja – umskurnin – sem frelsar þá, heldur trúin. Eingöngu hennar vegna hlaut Abraham miskunn Guðs áður en hann var umskorinn.

Fyrirheitið gefið fyrir trú

13 Ljóst er því að loforð Guðs um að hann ætlaði að gefa Abraham og afkomendum hans alla jörðina, var ekki gefið vegna þess að Abraham hlýddi lögum Guðs, heldur hins, að hann treysti Guði og því að hann stæði við heit sín. 14 Ef þið haldið því ennþá fram að blessun Guðs sé ætluð þeim einum sem halda lögin, þá segið þið þar með að loforð Guðs til þeirra sem trúa séu marklaus og að trúin sé heimska. 15 Sannleikurinn er hins vegar sá að ef við ætlum að ná blessun Guðs og hjálpræði með því að halda lög hans, þá köllum við að lokum reiði hans yfir okkur, því að okkur mun aldrei takast að halda þau. Eina leiðin til að komast hjá því að brjóta lög er sú að hafa engin lög!

16 Blessun Guðs veitist okkur ókeypis fyrir trúna, sem gjöf. Við erum þess fullviss að okkur veitist hún, ef við trúum eins og Abraham, hvort sem við erum Gyðingar eða ekki, því að Abraham er faðir okkar allra að því er trúna varðar. 17 Þetta á Gamla testamentið við þegar það segir að Guð hafi gert Abraham að föður margra þjóða. Guð vill taka á móti öllum sem treysta honum eins og Abraham gerði, hverrar þjóðar sem þeir eru. Loforðið sem hann fékk var frá sjálfum Guði, honum sem reisir hina dauðu og segir fyrir um atburði framtíðarinnar af nákvæmni eins og um liðinn tíma sé að ræða.

18 Þegar Guð sagði Abraham að hann mundi gefa honum son sem eignast mundi marga afkomendur og verða faðir mikillar þjóðar, þá trúði Abraham Guði, jafnvel þótt slíkt loforð virtist algjör fásinna. 19 Abraham var ekki áhyggjufullur þótt bæði hann, sem var á hundraðasta aldursári og Sara sem var níræð, væru komin úr barneign, því að hann treysti orðum Guðs óhikað.

20 Abraham efaðist aldrei. Hann trúði Guði. Trú hans styrktist og hann þakkaði Guði fyrir þetta loforð löngu áður en það rættist. 21 Hann var sannfærður um að Guði reyndist auðvelt að efna allt sem hann hefði lofað. 22 Vegna trúar Abrahams fyrirgaf Guð honum syndir hans og sýknaði hann.

23 Þessi mikilvæga yfirlýsing – að hann væri tekinn gildur vegna trúar sinnar og þar með viðurkenndur réttlátur – var ekki aðeins Abraham til góðs, 24 heldur okkur líka. Þetta er okkur trygging þess að Guð vilji taka okkur að sér á sama hátt og Abraham, það er að segja þegar við trúum loforðum Guðs, hans sem reisti Jesú upp frá dauðum. 25 Jesús dó fyrir syndir okkar og reis síðan upp til að sætta okkur við Guð og gefa okkur réttlæti hans.

5

Trúin eflir þolinmæði

1 Fyrst við erum sýknuð og réttlát í augum Guðs vegna trúarinnar á fyrirheit hans, þá getum við lifað í friði og sátt við hann vegna þess sem Jesús Kristur, Drottinn okkar, gerði fyrir okkur. 2 Vegna trúar okkar hefur hann veitt okkur hin æðstu forréttindi og þannig er aðstaða okkar nú. Við horfum með djörfung og gleði fram til alls þess sem Guð ætlar okkur að verða. 3 Þegar við lendum í erfiðleikum og raunum þá getum við líka glaðst, því að við vitum að slíkt verður okkur til góðs. Það eflir þolgæði okkar, 4 styrkir persónuleikann og það auðveldar okkur að treysta Guði æ betur, eða þangað til trú okkar verður að lokum sterk og óhagganleg. 5 Þegar þessu marki er

náð, getum við verið hughraust, hvað sem á dynur því að þá vitum við að allt muni fara vel. Við vitum að Guð elskar okkur og hann hefur gefið okkur heilagan anda og fyllt hjörtu okkar af kærleika sínum. Við finnum að við erum umvafin kærleika hans!

Kristur í okkar stað

6 Við vorum hjálparvana og sáum enga undankomuleið. Þá kom Kristur á réttum
tíma og dó fyrir okkur syndarana, enda þótt við bæðum hann ekki um slíkt. 7 Þess er
varla að vænta að nokkur hafi viljað deyja fyrir okkur, jafnvel þótt við hefðum verið
góðir menn, þó að það sé auðvitað hugsanlegt. 8 En Guð sýndi okkur takmarkalausan
kærleika sinn, er hann sendi Krist í dauðann fyrir okkur meðan við vorum enn
fjötruð í synd og aðskilin frá honum. 9 Allt þetta gerði Kristur fyrir okkur syndarana
með dauða sínum og hversu miklu meira skyldi hann þá ekki vilja gera fyrir okkur
nú, eftir að hann hefur sýknað okkur? Nú vill hann forða okkur undan dómi Guðs
sem er í vændum. 10 Við vorum óvinir Guðs, en fyrst hann, þrátt fyrir það, leiddi
okkur aftur til sín fyrir dauða sonar síns, hvílíka blessun hlýtur hann þá ekki að
hafa búið okkur nú, eftir að við erum orðnir vinir hans? 11 Við gleðjumst vegna
þessa nýja og undursamlega sambands okkar við Guð og allt er það að þakka því
sem Jesús Kristur, Drottinn okkar, gerði, þegar hann dó fyrir syndir okkar og sætti
okkur við Guð.

Dauði í Adam – líf í Kristi

12 Þegar Adam syndgaði, kom syndin inn í líf allra manna. Með synd hans hélt
dauðinn innreið sína í þennan heim og þar sem allir syndguðu, tók allt að hrörna
og deyja. 13 Við vitum að synd Adams var orsök alls þessa en þrátt fyrir syndir
mannanna, allt frá dögum Adams og til Móse, þá dæmdi Guð þá ekki til dauða fyrir
að brjóta lögin, því þá hafði hann ekki enn birt þeim þau né sagt þeim hvað hann
vildi að þeir gerðu. 14 Þegar þessir menn dóu, var það ekki vegna þess að þeir
höfðu syndgað, því að þeir höfðu aldrei brotið það boðorð Guðs að borða forboðna
ávöxtinn, eins og Adam hafði gert. 15 Hvílíkur reginmunur var á Adam og Kristi –
honum sem koma átti. Hvílíkur munur einnig á synd mannsins og fyrirgefningu
Guðs! Þessi eini maður, Adam, leiddi marga í dauðann með synd sinni. Jesús
Kristur veitti mörgum fyrirgefningu vegna miskunnar Guðs. 16 Annars vegar leiddi
þessi eina synd Adams dauðadóm yfir marga, en hins vegar fjarlægir Kristur fúslega
syndir hinna mörgu og gefur dýrlegt líf í staðinn. 17 Synd þessa eina manns, Adams,
gerði dauðann að húsbónda í lífi mannanna en allir sem taka á móti gjöf Guðs –
fyrirgefningu og sýknun – fá mátt til að lifa vegna hins eina manns, Jesú Krists.
18 Synd Adams leiddi hegningu yfir alla, 19 en réttlæti Krists leiddi hins vegar af sér,
að margir verða þóknanlegir í augum Guðs.

20 Boðorðin tíu voru gefin mönnunum til þess að þeir sæju að í eigin mætti er
þeim ómögulegt að hlýða lögum Guðs, því betur sem við sjáum syndina – því ljósari
verður okkur takmarkalaus miskunn Guðs og fyrirgefning. 21 Áður fyrr ríkti syndin
í lífi allra manna og dró þá til dauða, en nú ríkir gæska Guðs og hún veitir okkur á
ný samfélag við Guð og hlut í eilífa lífinu sem fæst fyrir Jesú Krist, Drottin okkar og
frelsara.

6

Dáin í syndinni, lifandi í Guði

1 Hvað er um þetta að segja? Eigum við að halda áfram að syndga svo að Guð geti
sýnt okkur kærleika sinn og fyrirgefningu enn betur?

2-3 Nei, alls ekki! Hvaða vit er í því að syndga ef hægt er að komast hjá því? Valdið
sem syndin hafði yfir okkur, var brotið á bak aftur þegar við urðum kristin og vorum
skírð til að verða samgróin Kristi. Dauði Krists braut á bak aftur það afl sem syndin
hafði í lífi okkar. 4 Okkar gamla eðli, sem elskaði syndina, var grafið með honum
í skírninni þegar hann dó. Og þegar Guð faðir reisti hann aftur til lífsins með
dýrlegum krafti, þá eignuðumst við hlutdeild í lífi hans.
5 Við erum orðin samgróin honum og þegar hann dó, þá dóum við með honum.
Nú eigum við sameiginlega hlutdeild í nýja lífinu hans og munum rísa upp á sama
hátt og hann.
6 Þegar Kristur var krossfestur, voru gömlu og illu hvatirnar okkar krossfestar með
honum. Þessar hvatir sem þrá syndina, voru særðar til ólífis. Líkami okkar er því
ekki lengur á valdi syndarinnar og þarf ekki að vera þræll hennar. 7 Þegar við dóum
syndinni, vorum við leyst undan öllu því táli og valdi sem hún beitti okkur. 8 Fyrst
löngunin til að elska syndina „dó“ með Kristi, þá vitum við að við eigum hlutdeild í
nýja lífinu sem birtist í upprisu hans.
9 Kristur reis upp frá dauðum og hann mun aldrei aftur deyja. Dauðinn hefur ekki
framar neitt vald yfir honum. 10 Hann dó í eitt skipti fyrir öll, til að brjóta á bak aftur
vald syndarinnar og lifir nú í eilífu og órjúfanlegu samfélagi við Guð. 11 Lítið því á
ykkar gamla synduga eðli sem dautt og ónæmt fyrir syndinni og kröfum hennar, en
lifið þess í stað fyrir Guð í samfélaginu við Drottin Jesú Krist.
12 Leyfið syndinni ekki framar að stjórna dauðlegum líkömum ykkar og látið ekki
undan girnd þeirra. 13 Látið engan hluta líkamans verða verkfæri í höndum hins illa,
til að drýgja synd, en gefið ykkur algjörlega Guði á vald – hvern einasta líkamshluta
– því þið hafið snúið baki við dauðanum. Nú þráið þið að verða verkfæri í höndum
Guðs, svo að hann geti notað ykkur til að framkvæma góðar fyrirætlanir sínar.
14 Syndin þarf ekki lengur að vera húsbóndi ykkar, því að nú eruð þið laus við lögin
sem syndin þrælkaði ykkur með. Nú eruð þið frjáls vegna kærleika og miskunnar
Guðs.

Þrælar syndar verða þjónar Guðs

15 Þýðir þetta að við getum haldið áfram að syndga og kært okkur kollótt um
afleiðingarnar? Vegna þess að hjálpræði okkar byggist ekki á því að hlýða lögunum
heldur á því að taka á móti náð Guðs!
Nei, auðvitað ekki!
16 Skiljið þið ekki að það er á ykkar valdi að velja ykkur húsbónda? Annars vegar
getið þið valið syndina, og þar með dauðann, eða þá hlýðni og hlotið sýknun. Sá sem
þið gefið ykkur á vald, hann mun taka við ykkur og verða húsbóndi ykkar og þið
þrælar hans. 17 Þakkið Guði, því að þótt þið væruð einu sinni þrælar syndarinnar,
þá hafið þið nú hlýðnast þeim boðskap sem Guð flutti ykkur. 18 Nú eruð þið laus
úr ánauð gamla húsbóndans, syndarinnar, og eruð þess í stað orðin þjónar nýs
húsbónda: Réttlætisins!
19 Ég tala á þennan hátt og nota líkingar af þrælum og húsbændum til þess að þið
skiljið þetta betur. Eins og þið eitt sinn voruð þrælar margs konar synda, þá verðið
þið nú að gerast þjónar hins góða og heilaga.
20 Þegar þið voruð þrælar syndarinnar þá skeyttuð þið lítið um hið góða. 21 Hver
var afleiðingin? Hún hefur áreiðanlega ekki verið af betra taginu, fyrst þið skammist
ykkar jafnvel fyrir að hugsa um það sem þið voruð áður vön að gera, en allt leiddi
það til eilífs dóms. 22 Nú eruð þið hins vegar laus undan valdi syndarinnar og hafið
gerst þjónar Guðs. Hlunnindin, sem Guð veitir ykkur, eru meðal annars helgun og
eilíft líf. 23 Laun syndarinnar eru dauði, en óverðskulduð gjöf Guðs til okkar er eilíft
líf í Kristi Jesú, Drottni okkar og frelsara.

7

Frjáls undan lögunum

1 Kæru Gyðingar, trúsystkini, skiljið þið ekki enn, að þegar einhver deyr þá ná
lögin ekki lengur yfir hann?
2 Leyfið mér að útskýra þetta með dæmi: Þegar kona hefur gifst er hún bundin
eiginmanni sínum lögum samkvæmt, þar til hann deyr. Missi hún mann sinn er hún
ekki lengur bundin honum og því laus undan hjúskaparlögunum. 3 Eftir það gæti
hún gifst hverjum sem hún vill. Slíkt væri óheimilt ef maður hennar væri á lífi, en
að honum látnum er það fullkomlega heimilt.
4 Áður fyrr voru lög Gyðinga eiginmaður ykkar og húsbóndi. Síðan „dóuð“ þið með
Kristi á krossinum og fyrst þið eruð „dáin“ þá eruð þið ekki lengur „gift“ lögunum.
Þau ná ekki lengur yfir ykkur. Þegar Kristur reis upp, þá risuð þið einnig upp
með honum og eruð því nýir menn. Við getum því sagt að nú séuð þið „gengin í
hjónaband“ með honum sem reis upp frá dauðum, til að þið getið borið góðan ávöxt,
það er að segja, gert það sem Guði er þóknanlegt. 5 Meðan þið hlýdduð ykkar gamla
synduga eðli, hneigðust þið sífellt til að óhlýðnast vilja Guðs og syndga. Þannig
gerðuð þið það sem illt var og báruð skemmdan ávöxt – ávöxt dauðans. 6 Nú eruð
þið hins vegar leyst undan lögum og siðum Gyðinga, því að þið „dóuð“ meðan þið
voruð í ánauð hjá þeim. Nú getið þið þjónað Guði – ekki með gömlu aðferðinni,
að hlýða fjölda reglna á vélrænan hátt – heldur með þeirri nýju – að vera leidd af
heilögum anda.

Syndin notar lögin

7 En er ég þá að segja að þessi lög Guðs séu vond? Nei, auðvitað ekki. Lögin
eru ekki syndsamleg, en þau sýndu mér synd mína. Ef lögin hefðu ekki sagt: „Þú
skalt ekki girnast…“ þá hefði ég aldrei komið auga á syndina í hjarta mínu, þær illu
hvatir og girndir sem þar leynast. 8 Syndin tók þessi lög, sem sett voru til að ég
mætti verjast illum hvötum og notaði þau til að vekja hjá mér löngun til þess, sem
bannað er. Ef ekki væru til nein lög sem hægt væri að brjóta, væri ekki heldur til
nein óhlýðni og þar með engin synd.
9 Því var það, að á meðan ég skildi ekki hvers lögin kröfðust, fannst mér allt í
góðu lagi, en þegar sannleikurinn rann upp fyrir mér, þá sá ég að ég var syndari
sem hafði brotið lögin og var því dauðasekur. 10 Lögin voru góð og áttu að benda
mér á veg lífsins, en þau urðu hins vegar til þess að ég hlaut dauðadóm. 11 Syndin
blekkti mig með því að nota þessi góðu lög Guðs til að dæma mig til dauða. 12 Þrátt
fyrir þetta voru lögin sjálf góð og réttlát. 13 Hvernig getur það verið? Voru þau ekki
orsök þess að ég var dæmdur? Hvernig geta þau þá verið góð? Þau eru vissulega
góð, en það var hins vegar syndin, það djöfullega fyrirbæri, sem notaði hið góða til
að dæma mig til dauða. Af þessu ættuð þið að skilja hve slæg, banvæn og bölvuð
hún er. Hún notar lög Guðs, sem eru góð, til að koma fram sínum illu fyrirætlunum.
14 Lögin eru góð og vandinn liggur ekki þar, heldur hjá mér, því að ég er seldur í
þrældóm fyrir synd.

Lögmálið getur ekki frelsað frá synd

15 Ég get alls ekki skilið sjálfan mig. Mig langar til að gera það sem er rétt, en ég get
það ekki. Ég geri það sem mér er ógeðfellt – það sem ég hata. 16 Mér er fullkomlega
ljóst að það sem ég geri er rangt, því að slæm samviska mín segir mér það. Hún
bendir mér á að lögin, sem ég brýt, séu réttlát og sönn. 17 Samt get ég ekkert að
þessu gert, því að það er ekki lengur ég sem vinn verkið. Syndin, sem í mér er, er
sterkari en ég og fær mig til að gera hið illa. 18 Ég veit að mitt gamla eðli er gegnsýrt

af syndinni. Mér er auðvelt að vilja hið góða, en ekki að framkvæma það, 19 því að
hið góða, sem ég vil, það geri ég ekki, en hið vonda, sem ég ekki vil, það geri ég.
20 Fyrst ég geri það sem mér er ógeðfellt, þá er auðséð hvað að er: Ég er í klóm
syndarinnar.
21 Það virðist regla hjá mér, sem vil gera hið rétta, að hið illa er mér tamast.
22 Samkvæmt mínu nýja eðli þrái ég að gera vilja Guðs, 23-25 en það er eitthvað annað
djúpt innra með mér – lægri hvatir – sem berst gegn vilja mínum, hefur yfirburði,
sem gerir mig að þræli syndarinnar sem í mér er. Ásetningur minn er að vera
hlýðinn þjónn Guðs, en þess í stað finn ég að ég er enn í ánauð syndarinnar.
Þið sjáið þetta sjálf: Hið nýja líf mitt segir mér að gera það rétta en gamla eðlið,
sem enn er í mér, þráir syndina. Æ, þetta er hræðileg aðstaða! Hver getur frelsað
mig frá þrældómi syndarinnar? Þökk sé Guði að Jesús Kristur, Drottinn okkar og
frelsari, hefur þegar gert það og þar með leyst mig úr ánauðinni.

8

Frjáls frá viðloðandi synd

1 Þeir sem tilheyra Jesú Kristi verða ekki fordæmdir. 2 Kraftur heilags anda, sem
fæst af trúnni á Jesú Krist, hefur leyst mig út úr þessum vítahring syndar og dauða.
3 Við frelsumst ekki úr klóm syndarinnar með því að kunna boðorðin, því að við
getum ekki haldið þau. Guð opnaði hins vegar aðra leið til að frelsa okkur. Hann
sendi okkur einkason sinn sem varð maður eins og við, að öðru leyti en því að við
erum syndug. Sonurinn braut á bak aftur það vald sem syndin hafði yfir okkur, með
því að deyja fyrir syndir okkar. 4 Þess vegna getum við nú hlýtt lögum Guðs, það
er að segja, ef við förum eftir því sem heilagur andi segir, í stað þess að hlýðnast
eigingirni okkar.
5 Þeir sem láta eigin vilja ráða, stjórnast af lægstu hvötum sínum og lifa aðeins
til að þóknast sjálfum sér, en þeir sem hlýða heilögum anda gera það sem Guði
er þóknanlegt. 6 Heilagur andi veitir líf og frið, en ef við hlýðum eigingirninni þá
endar slíkt með dauða, 7 því að hún er í andstöðu við Guð. Hún hefur ekki hlýtt
lögum Guðs hingað til og mun aldrei gera. 8 Þetta er ástæða þess að þeir sem enn
láta eigingirnina, sjálfselskuna og syndina móta líf sitt, geta aldrei þóknast Guði.
9 En þannig er ekki ástatt um ykkur, því að þið hljótið að láta stjórnast af nýja
hugarfarinu ykkar, svo framarlega sem heilagur andi býr í ykkur. (Minnist þess að
sá sem ekki á anda Krists er alls ekki kristinn.) 10 Syndin veldur því að líkamar ykkar
munu deyja þótt þið séuð kristin, en andi ykkar mun hins vegar lifa, því að Kristur
hefur lífgað hann. 11 Ef nú andi Guðs, sem reisti Jesú upp frá dauðum, býr í ykkur,
þá mun Guð síðar reisa líkama ykkar upp frá dauðum með krafti anda síns.

Börn fyrir andann

12 Kæru systkini í Kristi, af þessu sjáið þið að þið hafið alls engar skyldur við gamla
synduga eðlið ykkar og þurfið ekki að hlýðnast því. 13 Ef þið haldið því áfram þá
glatist þið, en ef þið deyðið það og allar afleiðingar þess með krafti heilags anda,
þá munuð þið lifa, 14 því að allir þeir, sem láta anda Guðs leiða sig, eru Guðs börn.
15 Við eigum því ekki að líkjast hræddum og niðurlútum þrælum, heldur eigum við
að hegða okkur eins og einkabörn Guðs. Hann hefur tekið okkur inn í fjölskyldu
sína og leyft okkur að kalla sig föður, já, pabba! 16 Heilagur andi segir okkur að við
séum Guðs börn og það erum við! 17 Og fyrst við erum börnin hans, erum við líka
erfingjar hans og fáum að njóta auðæfa hans með honum, því að allt sem Guð gefur
syni sínum Jesú, eigum við með honum. En ef við eigum að fá hlutdeild í dýrð hans,
þá verðum við einnig að vera reiðubúin að þjást með honum.

Frá þjáningu til dýrðar

18 Þjáningar þessa lífs eru þó ekkert í samanburði við þá miklu dýrð sem hann
mun gefa okkur síðar. 19 Öll sköpunin bíður þess dags, þolinmóð og vongóð, er Guð
vekur börnin sín. 20-21 Þá mun synd, dauði og rotnun – allt það sem með leyfi Guðs
hefur spillt sköpuninni, gegn hennar eigin ósk – það mun allt hverfa og heimurinn
umhverfis okkur mun gleðjast með okkur, börnum Guðs, er við losnum að fullu og
öllu úr viðjum syndarinnar. 22 Okkur er ljóst að náttúran – bæði dýrin og jurtirnar
– er ofurseld sjúkdómum og dauða meðan hún bíður þessa stórkostlega atburðar.
23 En náttúran er ekki ein um að þjást. Við, sem eigum heilagan anda, forsmekkinn að
dýrð framtíðarinnar, þráum einnig að losna frá kvöl og þjáningum. Ó, hve við þráum
þann dag er Guð veitir okkur hinn fullkomna barnarétt og um leið nýju líkamana
sem hann hefur lofað okkur – líkama sem hvorki veikjast né deyja. 24 Þessi von okkar
hefur frelsað okkur. Að trúa er hið sama og að vænta einhvers sem enn er ekki orðið,
en sá sem á, þarf ekki að vona og trúa að hann muni fá. 25 Að bíða í von eftir því
sem Guð mun gefa, styrkir trú okkar og þolinmæði.

26 Eins er með trúna og heilagan anda. Heilagur andi hjálpar okkur að biðja og
leysa dagleg vandamál. Oft vitum við ekki hvers við eigum að biðja eða hvaða orð
við eigum að nota, en þá kemur heilagur andi okkur til hjálpar og gefur okkur réttu
orðin í bænina. 27 Faðirinn, sem þekkir hjörtu allra, veit auðvitað hvað heilagur andi
á við þegar hann biður fyrir okkur samkvæmt vilja Guðs, 28 og við vitum að allt sem
gerist í lífi okkar verður til góðs, ef við elskum Guð og lifum í samræmi við vilja hans.

29 Guð ákvað í upphafi að þeir sem til hans kæmu – hann hefur alltaf vitað hverjir
það yrðu – skyldu líkjast syni hans, svo að sonur hans yrði hinn fyrsti í hópi margra
systkina. 30 Þegar hann hafði valið okkur, þá kallaði hann okkur til sín og þegar við
komum, þá sýknaði hann okkur. Síðan gaf hann okkur kærleika Krists og kom öllu í
sátt á milli okkar og sín og hét okkur dýrð sinni.

Eilífur kærleikur Guðs

31 Hvað getum við sagt við slíkri gæfu? Fyrst Guð er með okkur, hver megnar þá að
standa gegn okkur? 32 Guð hlífði ekki sínum eigin syni, heldur lagði hann í sölurnar
fyrir okkur öll, og fyrst svo er, skyldi hann þá ekki gefa okkur allt annað að auki? Jú,
svo sannarlega!

33 Hver dirfist að ákæra okkur fyrst Guð hefur valið okkur til að vera börnin sín?
Hann fyrirgaf okkur og kom okkur í sátt við sig. 34 Hver mun þá geta fordæmt okkur?
Kristur? Nei! Því að hann dó fyrir okkur og situr nú í hásæti dýrðarinnar á himnum,
næstur Guði, og biður fyrir okkur.

35 Getur þá nokkuð útilokað okkur frá kærleika Krists? Hvað með erfiðleika og
ógæfu ýmiss konar? Eru ekki ofsóknir og niðurlæging, sem við verðum fyrir, sönnun
þess að hann hafi ekki lengur velþóknun á okkur? Eða hvað um hungur, fátækt
og lífshættu? Gefur slíkt ekki til kynna að Guð hafi yfirgefið okkur? 36 Nei! Gamla
testamentið segir að sé það vilji Guðs, verðum við að vera reiðubúin að horfast í augu
við dauðann hvenær sem er – já, vera eins og lömb sem bíða slátrunar. 37 En hvað
sem þessu líður þá erum við sigursæl í Kristi, honum sem elskaði okkur svo heitt að
hann dó fyrir okkur. 38 Ég er sannfærður um að ekkert mun geta gert okkur viðskila
við kærleika Krists, hvorki dauði né líf, né nokkur önnur öfl á himni eða jörðu.
Atburðir líðandi stundar, áhyggjuefni morgundagsins, 39 hamfarir náttúrunnar –
ekkert af þessu mun nokkru sinni megna að gera okkur viðskila við kærleika Guðs,
sem birtist í Kristi Jesú, Drottni okkar og frelsara.

9

Gyðingar hafna Kristi

1 Æ! Ísrael, þjóð mín! Gyðingar, samlandar mínir. Ó, hve ég vildi að þeir hefðu
tekið við Kristi! 2 Þetta veldur mér angist og kvöl, jafnt daga sem nætur. 3 Bæði
Kristur og heilagur andi vita að ég er ekki að hræsna þótt ég segi að ég sé fús að
velja eilífa glötun, ef það gæti orðið þeim til hjálpræðis. 4 Guð hefur verið þeim
góður en samt vilja þeir ekki hlýða honum. Hann tók þá að sér sem útvalda þjóð og
leiddi þá áfram í björtu og dýrlegu skýi og sýndi þeim blessun sína. Hann setti þeim
lög og reglur til að fara eftir í daglegu lífi, svo að þeir þekktu vilja hans. Hann leyfði
þeim að tilbiðja sig og hann gaf þeim mikil fyrirheit. 5 Forfeður þeirra voru miklar
trúarhetjur og sjálfur var Kristur einn af þeim. Hann fæddist sem Gyðingur en nú
er hann öllum æðri. Dýrð sé Guði um aldur og ævi!
6 Já, en hefur Guð þá ekki getað staðið við loforðin sem hann gaf Gyðingunum? Jú,
(en athugið að þessi loforð eru einungis ætluð þeim sem eru sannir Gyðingar).

Höfnun Gyðinga og ætlun Guðs

Ekki eru allir þeir, sem fæðast Gyðingar, sannir Gyðingar. 7 Það eitt að þeir eru
afkomendur Abrahams, gerir þá ekki að sönnum börnum Abrahams. Abraham átti
mörg börn, en Gamla testamentið segir að loforðin séu aðeins ætluð Ísak syni hans og
afkomendum hans. 8 Þetta þýðir að ekki hafa allir afkomendur Abrahams verið börn
Guðs, heldur þeir einir sem trúa loforðinu sem Guð gaf Abraham um hjálpræðið.
9 Loforðið var þannig: „Á næsta ári mun ég gefa ykkur, þér og Söru, son.“ 10-13 Og
árin liðu og þessi sonur, Ísak, óx og þegar hann var orðinn fullorðinn, giftist hann
konu sem hét Rebekka. Þegar Rebekka eignaðist tvíbura, sagði Guð henni að Esaú,
barnið sem fæddist fyrst, myndi verða þjónn Jakobs, tvíburabróður síns. Gamla
testamentið lýsir þessu svo: „Jakob mun ég blessa en ekki Esaú.“ Þetta sagði Guð
áður en drengirnir fæddust, áður en þeir höfðu tækifæri til að gera gott eða illt. Af
þessu má sjá að Guð var að framkvæma fyrirætlun sína, sem hann hafði ákveðið
löngu áður, en hann var ekki að launa drengjunum fyrir neitt, hvorki gott né illt.

Höfnun Gyðinga og réttlæti Guðs

14 Var Guð ósanngjarn að fara þannig að? Nei, vissulega ekki. 15 Guð sagði við
Móse: „Vilji ég sýna einhverjum góðvild, þá geri ég það. Ég miskunna þeim sem
mér sjálfum sýnist.“ 16 Blessun Guðs veitist ekki þeim einum sem ákveðið hafa að
öðlast hana og sem leggja á sig erfiði í þeim tilgangi, heldur þeim sem Guð hefur
ákveðið að miskunna. 17 Gott dæmi um þetta er Faraó Egyptalandskonungur. Guð
sagði við Faraó, að hann hefði gefið honum konungdóm yfir Egyptalandi til þess eins
að sýna á honum sinn mikla mátt, svo að allur heimurinn fengi að heyra um mátt
Guðs og mikilleika. 18 Af þessu sjáið þið að Guð er góður við suma vegna þess eins að
hann kýs að vera það og einnig kemur hann því til leiðar að aðrir vilja ekki hlusta.
19 „Já, en,“ segir þú, „hvers vegna ásakar þá Guð þá um að vilja ekki hlusta? Var
það ekki hann sjálfur sem olli því?“ 20 Segðu þetta ekki. Telur þú þig geta gagnrýnt
Guð? Á smíðisgripurinn að segja við smiðinn: „Af hverju gerðir þú mig svona?“
21 Leirkerasmiðurinn hefur jafnan rétt til að móta fagran skrautvasa og krukku undir
rusl, úr leirnum. 22 Hefur Guð ekki fullkominn rétt til að sýna mátt sinn og reiði gegn
þeim sem hann hefur umborið lengi og bíða þess eins að verða eyðileggingu að bráð?
23-24 Sömuleiðis hefur hann rétt til að hlífa öðrum – eins og til dæmis okkur. Hann
skapaði okkur í þeim tilgangi að auðga okkur af allri dýrð sinni og þá er sama hvort
við erum Gyðingar eða heiðingjar. Þetta gerði hann til að sýna okkur kærleika sinn,
svo allir gætu séð hve dýrð hans er mikil. 25 Munið þið eftir spádómi Hósea? Þar segir

Guð að hann muni leita sér að öðrum börnum (sem ekki eru gyðingaættar) og hann
muni elska þau, þótt enginn hafi elskað þau áður. 26 Munið það sem eitt sinn var sagt
um heiðingjana: „Ekki eruð þið mitt fólk,“ og þeir sömu munu kallaðir verða „synir
hins lifandi Guðs.“ 27 Jesaja kallaði til Gyðinganna: „Enda þótt þið skiptið milljónum,
þá mun aðeins lítill hluti ykkar frelsast!“ 28 „Drottinn mun fullnægja dómi sínum á
jörðinni án tafar.“

29 Á öðrum stað segir Jesaja, að væri Guð ekki miskunnsamur myndu allir Gyðingar
farast – hver einn og einasti – rétt eins og þeir sem bjuggu í borgunum Sódómu og
Gómorru.

Staða Gyðinga nú

30 Hvað finnst ykkur um það, að Guð hefur gefið heiðingjunum tækifæri til að fá
fyrirgefningu syndanna með því að trúa, þótt þeir í raun hafi alls ekki leitað Guðs?
31 Gyðingarnir lögðu hins vegar mikið á sig til að þóknast Guði með því að hlýða
lögum hans, en án árangurs. 32 Hvers vegna? Vegna þess að þeir reyndu að frelsast
með því að halda lögin og gera gott, í stað þess að treysta á leið trúarinnar. Þeir
hafa hrasað um stóra hrösunarsteininn. 33 Guð varaði þá við með þessum orðum í
Gamla testamentinu:

„Ég hef lagt hornstein meðal Gyðinga, og um hann (Jesú) munu margir hrasa, en
þeir sem á hann trúa verða aldrei fyrir vonbrigðum, né til skammar.“

10

Gyðingar þarfnast fagnaðarerindisins

1 Kæru systkini, það er þrá mín og bæn að Gyðingaþjóðin frelsist. 2 Ég veit hve
mjög þeim er umhugað að þóknast Guði, en þeir gera það bara ekki á réttan hátt,
3 því að þeir skilja ekki að Kristur dó til að sætta þá við Guð. Með góðverkum og
hlýðni við lög sín og siði reyna þeir að afla sér viðurkenningar hjá Guði, en það
er ekki leið Guðs til hjálpræðis. 4 Þeir skilja ekki að það, sem þeir eru að reyna að
öðlast fyrir hlýðni við lögin, gefur Kristur þeim fyrir trúna á sig og þannig bindur
hann enda á allan lagaþrældóminn.

5 Móse sagði að eina leiðin til að frelsast, væri að gera gott alla ævi, standast allar
freistingar og komast hjá því að drýgja svo mikið sem eina synd. 6 Hjálpræðið sem
fæst fyrir trú, segir hins vegar: „Þú þarft ekki að fara upp til himna og leita að Kristi
til að fá hann niður með þér, til að hjálpa þér,“ og enn fremur: 7 „Þú þarft ekki að
fara til hinna dauðu, til að leiða Krist aftur fram til lífsins,“ 8 því að hjálpræðið sem
fæst fyrir trú á Krist – einmitt það sem við predikum – er alltaf innan seilingar.

Sannleikurinn er sá að það er eins nálægt okkur og hjarta okkar og munnur! 9 Ef
þú játar með munni þínum að Jesús Kristur sé Drottinn þinn og trúir í hjarta þínu
að Guð hafi reist hann upp frá dauðum, þá muntu frelsast. 10 Trú mannsins veldur
því að Guð lítur á hann sem hreinan og syndlausan. Með munni sínum segir hann
síðan öðrum frá trú sinni og staðfestir þannig að hann sé hólpinn. 11 Biblían segir
að enginn, sem trúi á Krist, muni nokkru sinni verða fyrir vonbrigðum. 12 Þetta á
jafnt við um Gyðinga og heiðingja. Því að allir hafa þeir sama Drottin, sem gefur
öllum sem hann biðja af miklu örlæti af auðæfum sínum, 13 því að hver sem ákallar
Drottin mun frelsast.

Gyðingar hafna Guði

14 En hvernig geta menn beðið Drottin um frelsun nema þeir trúi á hann? Og
hvernig eiga þeir að trúa, ef þeir hafa ekki heyrt hans getið? Hvernig fá þeir heyrt
nema einhver segi þeim frá? 15 Og mun þá nokkur fara til þeirra nema einhver sendi
hann? Um þetta segir Gamla testamentið:

„Fagrir eru fætur þeirra sem flytja gleðiboðskapinn góða“

Með öðrum orðum, þeir sem koma og flytja fagnaðarerindi Guðs eru sannarlega góðir gestir.

16 En ekki hafa allir sem heyrt hafa gleðiboðskapinn trúað honum, það sýna þessi
orð Jesaja: „Drottinn, hver trúði því sem ég sagði þeim?“ 17 Samt er það svo að trúin
kemur af því að hlusta á gleðiboðskapinn – gleðiboðskapinn um Krist.
18 Hvað um Gyðingana? Hafa þeir heyrt orð Guðs? Já, það hefur fylgt þeim hvert
sem þeir hafa farið og gleðiboðskapurinn hefur verið fluttur um alla heimsbyggðina.
19 En skildu Gyðingarnir þetta (að Guð mundi veita öðrum hjálpræði sitt ef þeir sjálfir
tækju ekki á móti því?). Já, því jafnvel á dögum Móse sagði Guð, að hann myndi
gera þjóð sína afbrýðisama og reyna að opna augu hennar, með því að gefa fáfróðu
og heiðnu þjóðunum hjálpræði sitt. 20 Seinna talaði Jesaja djarflega um þessa hluti
og sagði að fólk, sem alls ekki hefði leitað Guðs mundi finna hann. 21 Allan þennan
tíma hefur Guð rétt fram hendur sínar Gyðingum til hjálpar, en þeir kvarta bara og
kveina og neita að hlýða honum.

11

Guð hefur ekki algjörlega hafnað Gyðingum

1 Þá vil ég spyrja: Hefur Guð hafnað þjóð sinni – Gyðingunum – og yfirgefið þá?
Nei, alls ekki. Minnist þess að ég er sjálfur Gyðingur. Ég er afkomandi Abrahams
og af ættkvísl Benjamíns. 2-3 Nei, Guð hefur ekki yfirgefið þjóð sína, sem hann tók
að sér í upphafi. Munið þið hvað Gamla testamentið segir um þetta? Spámaðurinn
Elía kvartaði við Guð vegna Gyðinganna og sagði að þeir hefðu drepið spámennina
og rifið niður ölturu Guðs. Elía hélt því fram að hann væri eini maðurinn í öllu
landinu sem enn elskaði Guð, og að nú væri sóst eftir lífi hans. 4 Munið þið hverju
Guð svaraði? Hann sagði: „Nei, þú ert ekki sá eini sem eftir er. Ennþá eru sjö þúsund
aðrir, sem elska mig og hafa ekki tilbeðið hjáguðina!“
5 Eins er þetta enn í dag. Ekki hafa allir Gyðingar snúið baki við Guði. Fáeinir
hafa frelsast vegna þess að Guð var þeim náðugur og tók þá að sér, 6 og fyrst það er
gæsku Guðs að þakka, þá er það ekki vegna þeirra eigin góðverka. Ef svo væri, þá
væri lífið með Guði – þessi óverðskuldaða gjöf – ekki lengur óverðskulduð, því að
þá gætu menn unnið sér fyrir henni með góðverkum.
7 Sannleikurinn er þessi: Gyðingarnir sóttust eftir velþóknun Guðs, en aðeins
fáeinir þeirra öðluðust hana – þeir sem Guð valdi – en augu hinna hafa blindast.
8 Það er þetta sem Gamla testamentið á við þegar það segir að Guð hafi lokað augum
þeirra og eyrum, svo að þeir gætu ekki skilið okkur þegar við segjum þeim frá Kristi.
Og þannig er þetta enn í dag.
9 Einmitt þetta átti Davíð konungur við þegar hann sagði:
„Leyfum þeim að halda að allsnægtir og önnur gæði séu staðfesting þess að Guð
hafi velþóknun á þeim. Öll þessi gæði snúist gegn þeim og verði þeim til falls. 10 Augu
þeirra lokist og bogni þeir undan sinni eigin byrði.“

Ekki endanleg höfnun

11 Þýðir þetta að Guð hafi hafnað Gyðingaþjóðinni fyrir fullt og allt? Nei, vissulega
ekki! Ætlun hans var að gefa heiðingjunum hjálpræði sitt, til þess að Gyðingarnir
yrðu afbrýðisamir og tækju að sækjast eftir hjálpræði Guðs fyrir sjálfa sig. 12 Fyrst
allur heimurinn hefur notið góðs af því að Gyðingarnir hrösuðu um hjálpræði
Guðs og höfnuðu því, þá mun mikil blessun síðar falla heiminum í skaut, þegar
Gyðingarnir snúa sér einnig til Krists! 13 Eins og þið vitið, hefur Guð sent mig sem
sérstakan erindreka sinn til ykkar heiðingjanna. Á þetta vil ég leggja áherslu og

jafnframt minna Gyðinga á það eins oft og ég get, 14 til þess að ég, ef mögulegt
er, geti fengið þá til að sækjast eftir því sem þið heiðingjarnir hafið eignast, svo að
einhverjir þeirra mættu frelsast. 15 Þegar Gyðingarnir höfnuðu hjálpræðinu sem
Guð bauð þeim, sneri hann sér að öðrum þjóðum heimsins og bauð þeim hjálpræði
sitt. Þess vegna er það mikið gleðiefni er Gyðingar verða kristnir, það er líkast því
að dauður maður lifni við.
16 Abraham og spámennirnir tilheyra þjóð Guðs og það gera afkomendur þeirra
einnig – séu rætur trésins heilar, verða greinarnar það líka.
17 Sumar greinarnar á tré Abrahams (sumir Gyðinganna) voru sniðnar af og síðan
voruð þið, heiðingjarnir, sem voruð greinar af villtu olíutré, græddir á tré Abrahams.
Þið hafið þar með hlotið blessunina sem Guð lofaði Abraham og afkomendum hans,
og takið nú til ykkar, ásamt okkur, þá ríkulegu næringu sem útvalda olíutréð gefur.
18 En gætið þess að stæra ykkur ekki af því að hafa verið græddir á tré, í stað
greinanna sem skornar voru af. Minnist þess að eina ástæðan fyrir upphefð ykkar
er að nú hafið þið verið græddir á tré Guðs. – Munið að þið eruð aðeins greinar en
ekki rótin.
19 „Já, en,“ segir þú kannski, „þessar greinar voru skornar af til að rýma fyrir mér
og ég hlýt því að hafa eitthvað til míns ágætis.“
20 Gætið ykkar! Munið að þessar greinar, Gyðingarnir, voru fjarlægðar vegna
þess að þær trúðu ekki Guði, en þið trúið honum og þess vegna eruð þið þarna.
Verið ekki stolt, verið heldur auðmjúk, þakklát og gætin, 21 því að fyrst Guð hlífði
ekki upphaflegu greinunum, þá kann svo að fara að hann hlífi ykkur ekki heldur.
22 Munið að Guð er bæði vægur og strangur. Hann er strangur við þá sem óhlýðnast
og sníður þá af, en ef þið haldið áfram að elska hann, þá mun hann miskunna ykkur.
23 Ef Gyðingar snúa sér frá vantrúnni og koma til Guðs, þá mun hann græða þá við
stofninn á ný, því að til þess hefur hann mátt.
24 Fyrst Guð er fús að taka ykkur að sér, ykkur sem voruð fjarri honum – voruð
greinar á villtu olíutré – og græða ykkur á sitt eigið gæðatré – en slíkt er mjög
óvenjulegt – þá hljótið þið að skilja löngun hans til að setja Gyðingana aftur þar sem
þeir voru í upphafi. 25 Kæru vinir, ég vil að þetta sé ykkur ljóst svo að stoltið nái
ekki tökum á ykkur. Satt er það að sumir Gyðinganna hafa risið gegn gleðiboðskap
Krists, en það mun breytast þegar allir heiðingjarnir hafa tekið á móti Kristi. 26 Þá
mun allur Ísrael frelsast. Munið þið hvað spámennirnir sögðu um þetta?
„Frelsari mun koma fram í Síon og hann mun snúa Gyðingunum frá öllum
óguðleika. 27 Þá mun ég nema burt syndir þeirra, eins og ég hafði lofað.“
28 Margir Gyðingar eru andsnúnir gleðiboðskapnum – þeir hata hann. En hatur
þeirra hefur orðið ykkur til gagns, því að þess vegna hefur Guð gefið ykkur
heiðingjunum gjafir sínar. En þrátt fyrir þetta elskar Guð Gyðingana, vegna
loforðanna sem hann gaf Abraham, Ísak og Jakob. 29 Guð mun aldrei sjá eftir gjöfum
sínum, né iðrast köllunar sinnar, því að hann gengur aldrei á bak orða sinna. 30 Áður
fyrr voruð þið andsnúnir Guði, en þegar Gyðingarnir höfnuðu gjöfum hans, sneri
hann sér að ykkur með miskunn sína. 31 Nú eru Gyðingarnir í uppreisn gegn Guði,
en seinna munu þeir njóta með ykkur þeirrar miskunnar hans sem þið hafið öðlast.
32 Guð hefur gefið þá alla syndinni á vald til að hann geti miskunnað þeim öllum.
33 Við eigum undursamlegan Guð! Mikil er viska hans, þekking og auðlegð! Hvernig
eigum við að skilja ákvarðanir hans og aðferðir? 34 Hvert okkar þekkir hugsanir
Drottins? Hver getur ráðlagt Guði eða leiðbeint honum? 35 Hver hefur að fyrra bragði
gefið honum svo mikið að hann geti krafist einhvers í staðinn? 36 Allt er komið frá
Guði. Allt er orðið til fyrir mátt hans og allt skal verða honum til vegsemdar. Honum
sé dýrð um alla eilífð!

12

Lifandi fórn til Guðs

1 Kæru vinir, bræður og systur, ég minni ykkur á að fyrst Guð hefur miskunnað
ykkur þá skuluð þið gefast Guði heilshugar sem lifandi, heilög og honum þóknanleg
fórn. Það er skynsamleg guðsdýrkun.
2 Takið ekki framkomu og lífsvenjur heimsins ykkur til fyrirmyndar. Lifið sem nýir
menn! Látið orð Guðs og anda hans móta hugarfar ykkar og alla framkomu ykkar,
orð og verk. Ef þið gerið þetta, þá munuð þið fá að reyna og þekkja vilja Guðs sem
er hið góða, fagra og fullkomna.

Þjónið Guði með andlegum gjöfum

3 Nú ætla ég, sem er sendiboði Guðs, að gefa ykkur hverju og einu þessa viðvörun:
Metið hæfileika sjálfra ykkar af réttsýni, í samræmi við þann trúarstyrk sem Guð
hefur gefið ykkur. 4-5 Eins og líkami ykkar hefur marga limi, eins er líkami Krists.
Öll erum við hlutar af honum, og ef hann á að vera heill, þá verðum við að standa
saman, því að hvert um sig höfum við mismunandi verk að vinna. Þannig tilheyrum
við hvert öðru, og hvert um sig þarf á öllum hinum að halda.
6 Guð hefur gefið okkur hverju og einu hæfileika til ákveðinna hluta. Ef Guð hefur
gefið þér hæfileika til að spá – flytja öðrum boð frá sér – spáðu þá hvenær sem þú
getur, eins oft og trú þín er nægilega sterk til að taka á móti boðum frá honum. 7 Hafir
þú fengið þá náðargjöf að þjóna öðrum, gerðu það þá vel. Ef þú kennir, gerðu það þá
af kostgæfni. 8 Sértu predikari, gættu þess þá að predikanir þínar séu þróttmiklar
og öðrum til hjálpar. Ef Guð hefur falið þér ábyrgð á efnislegum gæðum, vertu þá
gjafmildur og notaðu þau öðrum til gagns. Hafi Guð gefið þér stjórnunarhæfileika og
sett þig sem leiðtoga yfir aðra, ræktu þá hlutverk þitt og ábyrgð af alúð. Þeir sem
hafa það hlutverk að hugga og sýna miskunnsemi, geri það með gleði.

Hegðið ykkur sem kristnum sæmir

9 Talið ekki bara um að þið elskið hvert annað, heldur sýnið það í verki. Hatið
hið illa en styðjið hið góða. 10 Elskið hvert annað með djúpri umhyggju og verið
hvert öðru fyrra til að veita hinum virðingu. 11 Verið aldrei löt við vinnu, heldur
þjónið Drottni með gleði og í krafti heilags anda. 12 Gleðjist yfir öllu því sem Guð
hefur gefið ykkur. Sýnið þolinmæði í mótlæti og biðjið án afláts. 13 Takið þátt í að
sinna efnislegum þörfum annarra og stundið gestrisni. 14 Blessið þá sem ofsækja
ykkur vegna trúarinnar en bölvið þeim ekki. 15 Gleðjist með þeim sem eru glaðir og
samhryggist þeim sem eru sorgbitnir. 16 Starfið saman af gleði. Þykist ekki vera vitrir
og sækist ekki eftir vinsældum þeirra sem hátt eru settir. Leitið heldur samfélags
við þá sem lægra eru settir og látið ykkur ekki detta í hug að þið vitið allt!
17 Gjaldið engum illt fyrir illt. Látið alla sjá að þið hafið hreinan skjöld. 18 Forðist
allar deilur og lifið í sátt og samlyndi við alla menn, ef mögulegt er.
19 Kæru vinir, hefnið ykkar aldrei, heldur látið Guð um slíkt. Guð hefur sagt að
hann muni endurgjalda hverjum um sig eins og hann á skilið. 20 Gefið heldur óvini
ykkar mat sé hann svangur og drykk sé hann þyrstur og þá mun hann iðrast þess
að hafa gert ykkur illt. 21 Láttu ekki hið vonda yfirbuga þig, heldur sigraðu illt með
góðu.

13

Hlýðið yfirvöldunum

1 Hlýddu yfirvöldunum, því að öll yfirvöld hafa fengið hlutverk sitt frá Guði. 2 Þeir
sem neita að hlýða landslögum, neita þar með að hlýða Guði og eiga hegningu

yfir höfði sér. 3 Hinir löghlýðnu þurfa ekki að hræðast dómstólana en þeir sem
illt aðhafast bera stöðugt ótta til þeirra. Viljir þú losna við óttann, hlýddu þá
landslögum og þér mun farnast vel. 4 Guð hefur sett dómsvaldið þér til hjálpar,
en ef þú gerir það sem rangt er, þá hefur þú sannarlega ástæðu til að óttast, því þá
vofir refsingin yfir þér. Nú skilur þú hvers vegna Guð stofnaði dómsvaldið. 5 Það eru
tvær ástæður fyrir því að þú átt að hlýða lögunum: í fyrsta lagi til þess að komast
hjá refsingu og í öðru lagi til að gera skyldu þína.
6 Af þessum sömu ástæðum ber þér einnig að greiða skatta. Yfirvöldin þarfnast
skatta til að geta unnið það verk sem Guð fól þeim og þar með þjónað þér. 7 Gjaldið
það sem ykkur er skylt: Þeim skatt sem skattur ber, þeim hlýðni sem hlýðni ber og
þeim heiður sem heiður ber.

Elskið náungann

8 Skuldið engum neitt, nema það eitt að elska hver annan og látið ekki dragast að
greiða afborganir af þeirri skuld! Með því að elska aðra, þá hlýðir þú öllum lögum
Guðs og uppfyllir kröfur hans. 9 Elskir þú meðbróður þinn jafn mikið og sjálfan
þig, þá forðastu að valda honum tjóni eða svíkja hann, ógna lífi hans eða stela frá
honum. Þá munt þú ekki heldur vilja syndga með konunni hans né öfunda hann af
eignum hans eða gera neitt annað sem boðorðin tíu segja að sé rangt. Öll boðorðin
tíu felast í þessu eina: Elskaðu meðbróður þinn eins og sjálfan þig. 10 Sá sem elskar
meðbróður sinn, mun aldrei gera honum mein og þess vegna uppfyllir hann líka
allar kröfur Guðs, sem eru í raun ekki annað en útlistanir á hinu æðsta boðorði –
kærleikanum.

Íklæðist Kristi

11 Önnur ástæða þess að við eigum að lifa heiðvirðu lífi er sú, að við vitum að
tíminn er orðinn naumur. Vaknaðu! Endurkoma Drottins er nú nær en þegar við
tókum trú. 12-13 Liðið er á nóttina og brátt mun birta af endurkomudegi hans. Leggið
því niður hin illu verk myrkursins og takið vopnin sem ljósinu tilheyra, því að það
er skylda okkar sem lifum í ljósi Krists.
Látið allt sem þið gerið bera vott um sanngirni ykkar og manngæsku, svo að öllum
líki líferni ykkar vel. Sóið ekki tíma ykkar við siðlaus samkvæmi og drykkjuskap,
ekki heldur við kynsvall og fýsn, rifrildi eða öfund. 14 Biðjið heldur Drottin Jesú Krist
að hjálpa ykkur til að lifa sómasamlegu lífi og gælið ekki við lægri hvatir ykkar, því
að þá gæti girndin náð yfirhöndinni og leitt ykkur í synd.

14

Lögmál frelsisins

1 Sýndu hverjum kristnum manni, sem til þín leitar, vinarhug og gagnrýndu hann
ekki þótt trú hans sé veik og hann hafi aðrar skoðanir en þú um hvað sé rétt eða
rangt. 2 Þú ættir til dæmis ekki að deila við hann um hvort leyfilegt sé að borða
kjöt, sem notað hefur verið í fórn til skurðgoðanna, eða ekki. Slíkt er þér ef til vill
ekkert vandamál, en trú hans er veikari en þín og honum finnst það vera rangt og því
neytir hann alls ekki kjöts, sé það fórnarkjöt, heldur grænmetis. 3 Þeir sem ekkert sjá
athugavert við það að borða slíkt kjöt, mega ekki líta niður á þá sem láta þess óneytt
og sért þú einn þeirra, þá skaltu ekki gagnrýna þá sem hafa aðra skoðun, því að Guð
hefur tekið þá að sér sem sín börn. 4 Þeir eru þjónar Guðs en ekki ykkar. Látið Guð
um að segja þeim hvort þeir hafi á réttu eða röngu að standa, því hann er fullkomlega
fær um að gera það. 5 Sumum finnst að kristnir menn eigi að líta á helgidaga Gyðinga
sem sína tilbeiðsludaga, en aðrir segja það rangt og finnst heimskulegt að fara eftir
reglum Gyðinga að því leyti, því að allir dagar séu jafnir fyrir Guði. Hver og einn

verður að taka eigin ákvörðun um slíka hluti. 6 Notir þú ákveðna daga til að tilbiðja
Drottin, þá er það gert honum til heiðurs og slíkt er góður siður. Sama er að segja
um þann sem neytir kjöts sem fórnað hefur verið skurðgoðunum, hann þakkar Guði
fyrir kjötið og er það rétt. Þeim, hins vegar, sem ekki vill snerta slíkt kjöt, er einnig
umhugað um að þóknast Drottni og hann er þakklátur. 7 Við lifum ekki aðeins sjálfra
okkar vegna og getum því ekki lifað og dáið eins og okkur þóknast. 8 Hvort sem við
lifum eða deyjum, þá tilheyrum við Drottni, því hans erum við. 9 Kristur dó og reis
síðan upp til að vera Drottinn okkar og konungur, bæði í lífi og dauða.

10 Þú hefur engan rétt til að gagnrýna trúbróður þinn né líta niður á hann. Minnstu
þess að við verðum hvert um sig að standa frammi fyrir dómstóli Guðs. 11 Í Gamla
testamentinu stendur:

„Svo sannarlega sem ég lifi,“ segir Drottinn, „mun hver maður verða að krjúpa á
kné fyrir mér og sérhver tunga viðurkenna að ég er Guð.“

12 Sérhvert okkar verður að standa Guði reikningsskil á lífi sínu, 13 hættið því
að gagnrýna hvert annað! Reynið heldur að lifa þannig að þið verðið aldrei
trúsystkinum ykkar að falli og látið þau því ekki sjá ykkur gera neitt það sem þau
álíta vera rangt.

Lögmál kærleikans

14 Ég er þess fullviss, vegna samfélags míns við Drottin Jesú, að ekkert er rangt
við það að neyta kjöts sem fórnað hefur verið skurðgoðunum, en ef einhver álítur
það rangt, þá ætti hann ekki að neyta þess trúar sinnar vegna. 15 Viljir þú halda
áfram að neyta þess matar sem þú veist að veldur trúsystkini þínu hugarangri, þá
framgengur þú ekki í kærleika. Láttu ekki neysluvenjur þínar verða þeim til tjóns,
sem Kristur dó fyrir. 16 Forðastu að gera það sem þú veist að verður gagnrýnt, enda
þótt þú vitir að sú gagnrýni sé ósanngjörn. 17 Þegar allt kemur til alls, þá skiptir
það okkur kristna menn ekki mestu hvað við borðum eða drekkum, heldur að lifa í
kærleika, friði og fögnuði heilags anda. 18 Ef þú gerir Krist að húsbónda í lífi þínu að
því er þetta varðar, þá mun það bæði gleðja Guð og menn. 19 Keppum því eftir að efla
frið og sameiginlega uppbyggingu kirkjunnar, 20 og rífum ekki niður verk Guðs fyrir
einn kjötbita! 21 Bindindi á kjöt og vín er rétt ef neysla þess hneykslar trúsystkini
okkar og leiðir þau í synd. 22 Haltu fast við trúarsannfæringu þína, en notaðu hana
samt ekki til að storka öðrum. 23 Sá sem fær slæma samvisku af að hafa borðað kjöt,
ætti að láta það ógert, því að sá syndgar sem gerir eitthvað gegn betri vitund.

15

Berið byrðar annarra

1 Þótt við álítum að Drottni sé sama hvort við gerum það sem ég var að tala um
eða látum það ógert, þá getum við samt ekki haldið því áfram til að þóknast sjálfum
okkur, því að við verðum að bera þá „byrði“ að taka tillit til viðhorfa þeirra, sem álíta
að rangt sé að snerta þessa hluti. 2 Við ættum því að þóknast hinum en ekki sjálfum
okkur og gera það sem þeim er fyrir bestu og efla þá þannig í Drottni. 3 Kristur reyndi
aldrei að þóknast sjálfum sér. Um það segir í Davíðssálmi:

„Hann kom til að þjást og þola fyrirlitningu andstæðinga Drottins.“

4 Þessi orð Gamla testamentisins voru skrifuð fyrir löngu og eiga að kenna okkur
þolinmæði og vera til uppörvunar, svo að við getum horft full eftirvæntingar fram
til þess tíma er Guð hefur sigrað synd og dauða að fullu.

5 Guð, sem uppörvar og eykur þolinmæði og staðfestu, hann hjálpi ykkur til að
vera samhuga svo að þið getið umgengist hvert annað með hugarfari Krists. 6 Þá

munuð þið getað lofað Drottin einum rómi og gefið Guði föður og Drottni Jesú Kristi dýrðina.

Vegsamið Guð sameiginlega

7 Takið því hvert annað að ykkur, eins og Kristur tók ykkur að sér, því að slíkt er
Guði að skapi. 8 Munið að Jesús Kristur kom til að hjálpa Gyðingunum og sanna að
Guð stendur við loforðin sem hann gaf þeim. 9 Munið og að hann kom einnig til
þess að heiðingjarnir gætu frelsast og vegsamað Guð fyrir miskunnina sem hann
auðsýndi þeim. Þessu lýsti sálmaskáldið svo:

„Ég mun vegsama þig meðal heiðingjanna og lofsyngja nafn þitt.“

10 Á öðrum stað stendur:

„Fagnið þið heiðingjar ásamt þjóð hans, Ísrael.“

11 Og enn segir hann:

„Lofið Drottin allar þjóðir og vegsamið hann allir lýðir!“ 12 Jesaja spámaður lýsti
þessu svo:

„Sá mun fæðast af ætt Ísaí sem verða mun konungur allra þjóða og honum einum
munu þeir treysta.“

13 Með þetta í huga bið ég fyrir ykkur, heiðingjunum, að Guð vonarinnar fylli ykkur
fögnuði og friði trúarinnar, svo að von ykkar styrkist æ meira í krafti heilags anda.

Frá Jerúsalem til Illyríu

14 Ég veit, vinir mínir, að þið eruð skynsamir og kærleiksríkir og þess vegna skiljið
þið þetta vel og eruð færir um að uppfræða hver annan. 15-16 Samt sem áður ræddi
ég að leggja áherslu á sum þessara atriða, því að ég vissi að þið þörfnuðust einmitt
þessara áminninga minna. Guð hefur nefnilega veitt mér þá náð að vera sérlegur
sendiboði Jesú Krists til ykkar, sem ekki eruð Gyðingar. Ég flyt fagnaðarerindið og
ber ykkur síðan fram fyrir Guð sem fórn, honum velþóknanlega, því að þið eruð
orðin hrein og honum að skapi, fyrir áhrif heilags anda. 17 Mér er því heimilt að
vera dálítið hróðugur af öllu því sem Kristur Jesús hefur notað mig til að gera. 18 Ég
dirfist ekki að dæma um með hve miklum árangri hann hefur notað aðra en eitt veit
ég: Hann hefur notað mig til að leiða heiðingjana til Guðs. 19 Ég hef unnið þá með
boðskap mínum og líferni, sem þeir hafa veitt eftirtekt, með kraftaverkum sem Guð
hefur látið mig gera, en þau eru tákn frá honum og allt er þetta fyrir kraft heilags
anda. Þannig hef ég predikað allan fagnaðarboðskap Krists, allt frá Jerúsalem og
sem leið liggur til Illyríu.

Ferð til Rómar

20 En allan þennan tíma hef ég þráð að komast enn lengra og predika þar sem nafn
Krists hefur ekki enn heyrst, fremur en á stöðum þar sem aðrir hafa þegar stofnað
söfnuði. 21 Ég hugfesti orð Jesaja, en hann segir að þeir sem aldrei hafi heyrt nafn
Krists, muni sjá og skilja, 22 og það er reyndar ástæða þess hve ég hef þráð að koma
til ykkar.

23 Nú er ég loks tilbúinn að koma eftir öll þessi ár, því verki mínu hér er lokið. 24 Nú
er ég að ráðgera ferð til Spánar og þegar að henni kemur, mun ég koma við hjá ykkur
í Róm. Þegar við höfum notið þess að vera saman um stund, getið þið fylgt mér á leið.
25 En áður en ég kem, verð ég fyrst að fara til Jerúsalem með gjöf til Gyðinganna,
sem þar eru kristnir. 26 Söfnuðirnir í Makedóníu og Akkeu hafa safnað fé handa þeim
í Jerúsalem, því að þeir hafa þolað mikla erfiðleika. 27 Þetta gerðu þeir með glöðu
geði, því þeim finnst þeir vera í mikilli skuld við kristna söfnuðinn í Jerúsalem. Hvers
vegna? Vegna þess að fréttirnar um Krist bárust þessum heiðingjum frá kirkjunni
í Jerúsalem. Og fyrst þessi mikla gjöf, gleðiboðskapurinn, hefur borist þeim þaðan,

þá finnst þeim ekki nema sjálfsagt að veita fjárhagslega aðstoð. 28 Þegar ég hef
afhent þeim peningana og þar með komið góðverki þeirra í höfn, mun ég koma við
hjá ykkur á leiðinni til Spánar. 29 Ég er viss um að þegar ég kem, mun Drottinn nota
mig til að veita ykkur ríkulega blessun.
30 Kæru vinir, ég bið þess að þið berjist með mér í bæn til Guðs, fyrir mér og starfi
mínu vegna Drottins Jesú Krists, og kærleika heilags anda. 31 Biðjið Guð að hann
varðveiti mig fyrir andstæðingum Krists í Jerúsalem. Biðjið þess einnig að hinir
kristnu þar taki fúslega við peningunum sem ég færi þeim, 32 og að ég síðan, ef Guð
lofar, geti komið til ykkar glaður í anda og við uppörvast sameiginlega.
33 Guð friðarins sé með ykkur öllum. Amen.

16

Mælt með Föbe

1 Innan skamms kemur kristin kona, að nafni Föbe, í heimsókn til ykkar. Hún hefur
lagt mikið á sig fyrir söfnuðinn í Kenkreu og nú bið ég ykkur að taka vel á móti henni,
eins og hæfir systur í Drottni. 2 Veitið henni alla þá aðstoð sem ykkur er unnt, því að
mörgum hefur hún hjálpað og þar á meðal mér. 3 Berið Prisku og Akvílasi kveðju
mína. Þau hafa starfað með mér við verk Jesú Krists. 4 Þau hættu lífi sínu mín vegna
og ég er ekki sá eini sem stend í þakkarskuld við þau, það gera allir söfnuðirnir
meðal heiðingjanna.

Kveðjur til trúaðra í Róm

5 Gjörið svo vel að flytja einnig kveðjur mínar þeim sem koma saman til
guðsþjónustu á heimili þeirra. Ég bið að heilsa Epænetusi vini mínum. Hann var sá
fyrsti sem tók kristna trú í Asíu. 6 Skilið kveðju til Maríu, hún lagði á sig mikið erfiði
til að geta hjálpað okkur. 7 Skilið einnig kveðju til Andróníkusar og Júníasar, ættingja
minna sem voru með mér í fangelsi. Þeir urðu kristnir á undan mér og postularnir
virða þá mikils – ég bið kærlega að heilsa þeim. 8 Skilið kveðju til Amplíatusar, en
hann elska ég sem barn Guðs, 9 og einnig til Urbanusar, samstarfsmanns okkar, og
Stakkýss okkar elskaða vinar. 10 Apellesi, honum sendi ég kveðju mína en hann er
góður maður og reyndur í Guði. Ég bið einnig kærlega að heilsa heimamönnum
Aristóbúls. 11 Skilið kveðju til Heródíons ættingja míns. Berið heimilisfólkinu hjá
Narkissusi kveðju mína. 12 Skilið kveðju til Trýfænu og Trýfósu, samverkamanna
Drottins, og kæru Persis, sem lagt hefur mikið á sig fyrir Drottin. 13 Ég bið að heilsa
Rúfusi, sem Drottinn tók að sér, og móður hans, en hún var mér sem móðir. 14 Ég
bið einnig að heilsa Asýnkritusi, Flegon, Hermes, Patróbasi, Hermasi og bræðrunum
sem með þeim eru.
15 Skilið kærum kveðjum til Fílólógusar, Júlíu, Nerevs og systur hans, einnig til
Ólympasar og allra hinna kristnu sem með þeim eru. 16 Heilsið hvert öðru innilega.
Allir söfnuðirnir hér um slóðir senda ykkur kveðju sína.

Forðist þá sem valda sundrungu

17 Eitt á ég eftir að segja ykkur áður en ég lýk þessu bréfi og það er: Forðist þá
sem valda klofningi og sundurþykkju, þá sem fara með rangar kenningar um Krist.
18 Slíkir kennarar starfa ekki fyrir Drottin Jesú, heldur skara þeir eld að eigin köku.
Þessir menn eru mælskir og oft láta einfeldningar glepjast af því sem þeir segja. 19 En
altalað er að þið séuð áreiðanleg og hlýðin og slíkt gleður mig mjög. Ég vil að þið
haldið ykkur áfram að því sem rétt er og takið engan þátt í hinu illa. 20 Guð friðarins
mun brátt merja Satan undir fótum ykkar! Blessun Drottins Jesú Krists sé yfir ykkur.

Kveðja frá vinum Páls

21 Tímóteus, samstarfsmaður minn, Lúkíus, Jason og Sósípater, ættmenn mínir
biðja kærlega að heilsa ykkur.
22 Ég, Tertíus, sem hef skrifað þetta bréf fyrir Pál, sendi ykkur einnig vinarkveðju.
23 Gajus bað mig að skila kveðju til ykkar frá sér. Ég gisti hjá honum og söfnuðurinn
kemur saman hér á heimili hans. Erastus, gjaldkeri borgarinnar, biður að heilsa, svo
og Kvartus, en hann er bróðir í Kristi.
24 Verið þið sæl. Náð Drottins Jesú Krists sé með ykkur öllum.

Blessunaróskir

25-27 Ég fel ykkur Guði, honum sem megnar að styrkja ykkur og staðfesta í trúnni,
eins og talað er um í gleðiboðskapnum sem ég flyt. Sá boðskapur er leiðin sem
Guð hefur opnað öllum mönnum til hjálpræðis og sem öldum saman hefur legið í
þagnargildi. En nú hefur það gerst samkvæmt skipun Guðs, eins og spámennirnir
sögðu fyrir, að þessi boðskapur er fluttur meðal allra þjóða, svo að fólk um víða
veröld trúi Kristi og hlýði honum. Guði, sem þekkir alla hluti, sé dýrð að eilífu fyrir
Drottin Jesú Krist. Amen.

I. Korintubréf

1 Frá: Páli, sem Guð hefur kjörið sendiboða Jesú Krists, og bróður Sósþenesi.
2 Til: Kristinna manna í Korintu sem Guð hefur kallað sér til eignar og Jesús Kristur hefur helgað honum; og til: Allra kristinna manna, hvar sem þeir eru, þeirra sem ákalla nafn Jesú Krists, sem er Drottinn okkar allra.
3 Guð, faðir okkar, og Drottinn Jesús Kristur blessi ykkur og veiti frið í hug og hjarta.
Fyrst Guð hefur blessað ykkur, hvers vegna eruð þið þá ósátt?
4 Ég get ekki látið af að þakka Guði fyrir alla þá náð sem hann hefur gefið ykkur í Jesú Kristi. 5 Hann hefur auðgað allt líf ykkar, gert ykkur kleift að bera honum vitni og aukið ykkur skilning á sannleikanum. 6 Það sem ég sagði að Kristur gæti gert fyrir ykkur, hefur gerst! 7 Nú njótið þið blessunar hans í ríkum mæli og skortir enga náðargjöf meðan þið bíðið endurkomu Drottins Jesú Krists. 8 Og Guð mun gera ykkur staðföst svo að enginn geti ásakað ykkur á endurkomudegi hans. 9 Guð, sem kallaði ykkur til samfélags við son sinn, Jesú Krist, Drottin okkar, mun standa við allt sem hann hefur lofað ykkur – hann er vissulega trúfastur.
10 En, kæru vinir, ég bið ykkur í nafni Drottins Jesú Krists. Hættið þessum deilum ykkar í milli en gætið þess að lifa í sátt og samlyndi, svo að ekki sé klofningur í söfnuðinum. Ég grátbið ykkur: Verið einhuga – sameinuð í hugsun og verki.
11 Nokkrir þeirra sem búa heima hjá Klóe hafa sagt mér frá rifrildi ykkar og deilum, kæru vinir. 12 Sum ykkar segja: „Ég fylgi Páli!“ Aðrir segjast fylgja Apollós eða Pétri, og enn aðrir Kristi. 13 Þannig hafið þið í reynd skipt Kristi í marga hluta!
Hef ég, Páll, þá dáið fyrir syndir ykkar? Eða var nokkurt ykkar skírt í mínu nafni? 14 Ég er mjög feginn því að ég skuli ekki hafa skírt neitt ykkar, nema þá Krispus og Gajus, 15 því annars gæti einhver haldið að ég hafi verið að stofna nýjan söfnuð, „Pálssöfnuðinn!“ 16 Jú, reyndar skírði ég líka fjölskyldu Stefanasar, en ekki man ég til að hafa skírt fleiri. 17 Því að Kristur sendi mig ekki til að skíra, heldur til að flytja gleðiboðskapinn. Og predikun mín einkennist ekki af skrúðmælgi eða háfleygum orðum, því að þá ætti ég á hættu að draga úr þeim mikla mætti sem boðskapurinn um krossdauða Krists býr yfir.
18 Mér er vel ljóst hve þeim sem glatast finnst heimskulegt að heyra að Jesús Kristur hafi dáið til að frelsa þá. En við, sem frelsumst, fáum að reyna að þessi boðskapur er sjálfur kraftur Guðs. 19 Því Guðs orð segir: „Ég mun gera að engu allar mannlegar tilraunir til að frelsast; hversu skynsamlegar sem þær virðast vera, og láta mig engu varða bestu hugmyndir manna, jafnvel þær snilldarlegustu.“
20 Og hvað um þessa spekinga, þessa lærðu menn og snjöllu, sem vit hafa á öllu milli himins og jarðar? Guð hefur gert þá alla hlægilega og sýnt fram á að speki þeirra er tóm vitleysa. 21 Því að Guð kom því svo fyrir af visku sinni að menn gætu aldrei fundið hann með mannlegri snilli. Síðan greip hann sjálfur inn í og frelsaði alla þá sem trúðu boðskap hans, sem heimurinn telur heimskulegt þvaður. 22 Gyðingum finnst hann fávíslegur, því að þeir vilja tákn frá himni sem sönnun þess að það sem boðað er sé satt. Heiðingjum hins vegar finnst hann þvaður, af því að þeir trúa því einu sem er í samræmi við heimspeki þeirra og það sem þeir kalla skynsemi. 23 Svo þegar við boðum að Kristur hafi dáið til að frelsa mennina, þá hneykslast Gyðingar, en heiðingjarnir segja að slíkur boðskapur nái ekki nokkurri átt. 24 En Guð hefur opnað augu þeirra sem kallaðir eru til að frelsast, bæði Gyðinga og heiðingja, svo að nú sjá þeir að Kristur er kraftur Guðs, þeim til hjálpræðis. Kristur

er sjálfur þungamiðja hinnar máttugu fyrirætlunar Guðs þeim til bjargunar. 25 Þessi svokallaða „heimskulega fyrirætlun Guðs“ er mun skynsamlegri en gáfulegasta úrræði hinna mestu spekinga. Guð í vanmætti sínum – þegar Kristur dó á krossinum – er stórum máttugri en nokkur maður.

26 Takið eftir, vinir mínir, að fá ykkar sem fylgið Kristi eruð fræg, voldug eða rík. 27 Þess í stað hefur Guð af ásettu ráði kosið að nota það, sem heimurinn telur heimsku og fánýti, til að láta þá verða sér til minnkunar, sem heimurinn telur skynsama og mikla. 28 Hann hefur valið það, sem heimurinn fyrirlítur og metur einskis, og notar það til að gera að engu það sem heimurinn hrósar sér af, 29 svo að enginn geti nokkurn tíma hreykt sér frammi fyrir Guði.

30 Það er Guði að þakka að þið eigið samfélag við Jesú Krist og í Jesú hafið þið öðlast þekkingu á Guði. En Jesús gerði meira en það, hann hefur líka réttlætt ykkur, helgað og leyst ykkur frá afleiðingum syndafallsins. 31 Ég tek því undir orð Biblíunnar: „Vilji einhver hrósa sér, þá hrósi hann sér aðeins af því sem Guð hefur gert.“

2

„Heimskuleg“ fyrirætlun Guðs

1 Kæru bræður og systur, þegar ég kom til ykkar fyrst, þá notaði ég ekki háleit orð og snilldarlegar hugmyndir til að flytja ykkur boðskap Guðs. 2 Ég ákvað að tala eingöngu um Jesú Krist og dauða hans á krossinum. 3 Ég kom til ykkar í vanmætti, feiminn og hræddur. 4 Boðun mín var mjög fábrotin. Hún var ekki með mælskusnilld og mannlegri speki, heldur var kraftur heilags anda í orðum mínum og sannaði fyrir þeim, sem þau heyrðu, að boðskapurinn var frá Guði. 5 Þetta gerði ég af því að ég vildi að trú ykkar væri byggð á Guði einum, en ekki á háleitum hugsjónum einhvers manns.

6 En þegar ég er meðal þroskaðra, kristinna manna þá nota ég vísdómsorð, þó ekki mannlegan vísdóm eða þann sem höfðar til stórmenna þessa heims, sem dæmd eru til að falla. 7 Orð okkar eru skynsamleg af því að þau eru frá Guði og þau segja frá skynsamlegri fyrirætlun Guðs, um að leiða okkur inn í dýrð himinsins. Þessi fyrirætlun var hulin forðum daga enda þótt hún hafi verið gerð okkur til hjálpar og það áður en heimurinn varð til. 8 En stórmenni þessa heims hafa ekki skilið hana, annars hefðu þeir ekki krossfest konung dýrðarinnar.

9 Það er þetta sem átt er við þegar Biblían segir að enginn maður hafi nokkurn tíma séð, heyrt eða jafnvel ímyndað sér allt það dásamlega sem Guð hefur í hyggju handa þeim sem elska Drottin. 10 Þetta vitum við af því að Guð hefur sent anda sinn til að segja okkur það og andi hans þekkir og sýnir okkur allar leyndustu hugsanir Guðs. 11 Enginn getur vitað með vissu hvað einhver annar hugsar eða hvernig sá er í raun og veru, heldur þekkir hver og einn aðeins sjálfan sig. Og enginn getur þekkt hugsanir Guðs nema andi Guðs sjálfs. 12 Guð hefur sent okkur anda sinn (ekki anda heimsins) til að segja okkur frá þeim dýrlegu gjöfum náðar og blessunar sem hann hefur gefið okkur. 13 Þegar við segjum frá þessum gjöfum, þá höfum við notað sömu orð og heilagur andi hefur gefið okkur en ekki orð sem við menn hefðum valið. Þannig notum við orð heilags anda til að útskýra verk heilags anda. 14 Sá maður, sem ekki hefur anda Guðs, getur hvorki skilið né meðtekið þær hugsanir Guðs, sem heilagur andi kennir okkur. Þær eru fáránlegar í augum hans, því að þeir einir sem eiga heilagan anda geta skilið hvað heilagur andi á við. Aðrir botna hreint ekkert í því. 15 Sá maður sem hefur heilagan anda, hefur innsýn í allt. Það veldur undrun og heilabrotum þess sem ekki er kristinn, 16 og hvernig ætti hann líka að geta skilið það? Sá maður er alls ekki fær um að þekkja hugsanir Drottins eða ræða þær við

hann. Það er undarlegt en satt, að við kristnir menn, skulum eiga hlutdeild í hugsun og huga Krists!

3

Afleiðing vanþroska

1 Kæru systkini, nú hef ég talað við ykkur eins og þið væruð enn ungbörn í trúnni eða eins og þeir sem ekki fylgja Drottni, heldur sínum eigin hvötum. Ég get ekki talað við ykkur eins og ég myndi tala við þroskaða menn, sem fylltir eru anda Guðs. 2 Ég hef orðið að næra ykkur á mjólk en ekki á kjarngóðum mat, af því að hann hafið þið ekki þolað og þið verðið jafnvel enn að láta ykkur nægja mjólkina. 3 Þið eruð enn eins og smábörn og látið stjórnast af hvötum ykkar eingöngu, en ekki vilja Guðs. Þið eruð ennþá börn, sem fara sínu fram. Það sýnir afbrýðisemi ykkar hvers í annars garð og það að þið skiptið ykkur í deiluhópa. Satt að segja látið þið eins og fólk sem alls ekki tilheyrir Drottni. 4 Þarna eruð þið og rífist um hvort ég sé meiri en Apollós og kljúfið þar með söfnuðinn. Sýnir þetta ekki hve lítið þið hafið þroskast í Drottni?

5 Hver er ég, og hver er Apollós, að við skulum vera deiluefni ykkar? Við erum aðeins þjónar Guðs, hvor um sig með sína sérstöku hæfileika, og með hjálp okkar komust þið til trúar. 6 Mitt verk var að sá fræinu, orði Guðs, í hjörtu ykkar og verk Apollóss var að vökva það en það var Guð, en ekki við, sem lét það vaxa. 7 Þeir sem sá og þeir sem vökva skipta ekki máli, en Guð skiptir öllu máli því að hann gefur vöxtinn. 8 Við Apollós vinnum saman að sama markmiði, þótt hvor okkar um sig muni hljóta laun í samræmi við erfiði sitt. 9 Við erum samverkamenn Guðs. Þið eruð akur Guðs en ekki okkar. Þið eruð hús Guðs en ekki okkar.

10 Guð hefur af gæsku sinni kennt mér hvernig á að byggja. Ég lagði grunninn en Apollós byggði ofan á, og sá sem byggir ofan á verður að gæta vel að hvernig hann byggir. 11 Annan grundvöll getur enginn lagt en þann sem þegar er lagður og er Jesús Kristur. 12 En margs konar efni er hægt að nota til að byggja ofan á þennan grunn. Sumir nota gull, silfur og dýra steina en aðrir nota tré, hey eða strá. 13 Þegar Kristur kemur að dæma heiminn, mun reyna á, hvers konar efni það er sem hver um sig hefur notað. Verk hvers og eins verður reynt í eldi, svo að allir geti séð hvort það stenst og hvort eitthvert gagn var að því. 14 Þá mun hver sá hljóta laun, sem stenst prófið, það er að segja sá sem hefur byggt ofan á grunninn úr réttu efni. 15 Brenni hins vegar það sem einhver hefur reist, þá mun hann verða fyrir miklu tjóni. Sjálfur mun hann þó frelsast eins og sá sem bjargast úr eldi.

16 Skiljið þið ekki að þið eruð öll hús Guðs og andi Guðs býr með ykkur í því húsi? 17 Ef einhver óhreinkar eða spillir húsi Guðs, þá mun Guð eyða honum, því að hús Guðs er heilagt og hreint og slíkt hús eruð þið.

18 Hættið að blekkja sjálf ykkur! Ef þið teljið ykkur vel greind, eftir mati þessa heims, leggið þá allt slíkt sjálfsmat á hilluna og teljið ykkur vankunnandi, annars missið þið af hinni sönnu visku frá Guði. 19 Viska þessa heims er heimska í augum Guðs. Eins og Jobsbók segir þá notar Guð snilli mannsins til að veiða hann í gildru. Hann hrasar um sína eigin speki og dettur. 20 Og í Davíðssálmum er okkur sagt að Drottinn viti fullvel hvernig mannleg speki bregst við og hversu heimskuleg og fánýt þau viðbrögð séu.

21 Stærið ykkur ekki af visku einhverra spekinga. Guð hefur þegar gefið ykkur allt sem þið þurfið. 22 Hann hefur gefið ykkur Pál og Apollós til hjálpar. Hann hefur gefið ykkur allan heiminn til afnota. Einnig lífið og dauðinn eru ykkur til þjónustu. Hann hefur gefið ykkur allt hið liðna og alla framtíð. Allt tilheyrir ykkur 23 og þið tilheyrið Kristi, og Kristur er Guðs.

4

1 Við Apollós erum þjónar Krists sem miðla blessun Guðs með því að útskýra
leyndardóma hans. 2 Það sem mestu máli skiptir varðandi þjóna, er að þeir séu
trúir og geri það, sem húsbóndi þeirra segir þeim. 3 Hvað um mig? Hef ég verið
góður þjónn? Reyndar varðar mig ekkert um hvað ykkur finnst um það eða hvað
aðrir hugsa. Ég treysti ekki einu sinni mínu eigin mati í því efni. 4 Samviska mín
er hrein, en það sannar ekkert. Það er Drottinn sjálfur sem mun rannsaka mig og
dæma.
5 Gætið þess því að fella ekki dóma áður en Drottinn kemur, um það hvort einhver
er góður þjónn eða ekki. Þegar Drottinn kemur, mun hann varpa ljósi á allt, svo að
hver og einn geti séð greinilega hvernig við erum innst inni. Þá munu allir sjá og
vita hvers vegna við höfum verið að vinna verk Drottins. Á þeim degi mun Guð veita
hverjum manni það hrós sem hann á skilið.

Farið ekki í manngreinarálit

6 Ég hef notað Apollós og sjálfan mig sem dæmi til að skýra nánar það, að þið megið
ekki taka einn þjón Guðs fram yfir annan. 7 Af hverju eruð þið að stæra ykkur? Hvað
hafið þið, sem þið hafið ekki þegið af Guði? Og fyrst allt sem þið hafið, er frá Guði,
hvers vegna látið þið þá eins og þið séuð miklir menn og hafið afrekað eitthvað af
eigin rammleik?
8 Þið virðist halda að þið séuð andleg ofurmenni! Þið eruð saddir og andlega mettir,
ríkir kóngar á hásætum ykkar, komnir langt fram úr okkur vesalingunum! Ég vildi
óska að þið væruð nú þegar orðnir kóngar, því þá mundum við vissulega ríkja með
ykkur. 9 Stundum virðist mér sem Guð hafi sett okkur postulana alveg neðst á listann
– eins og dauðadæmda fanga, sem hafðir eru aftast í skrúðgöngu sigurvegarans, til
sýnis englum og mönnum.
10 „Trúin hefur gert ykkur heimska,“ segið þið. En þið? Þið eruð auðvitað vitrir og
skynsamir kristnir menn! Við erum máttlausir en ekki þið! Þið eruð vinsælir, en við
athlægi allra. 11 Allt til þessa höfum við orðið að þola hungur, þorsta og klæðleysi.
Okkur er misþyrmt og við erum heimilislausir. 12 Við höfum unnið fyrir okkur með
erfiði og striti. Við höfum blessað þá sem okkur bölva og sýnt þolinmæði þeim sem
ofsækja okkur. 13 Árásum höfum við svarað með hógværð, en samt erum við allt til
þessarar stundar eins og fótþurrka allra, eins og úrhrök.
14 Þetta skrifa ég ykkur ekki til blygðunar, heldur til að aðvara ykkur og áminna
eins og elskuð börn. 15 Því að ég einn er andlegur faðir ykkar, þótt þið hafið tíu
þúsund aðra til þess að kenna ykkur um Krist. Það var ég sem leiddi ykkur til Krists
þegar ég flutti ykkur gleðiboðskapinn. 16 Ég bið ykkur því að líkja eftir mér og gera
eins og ég. 17 Ástæðan fyrir því að ég sendi Tímóteus var að hann skyldi hjálpa
ykkur til þess. Tímóteus er einn þeirra sem ég leiddi til Krists og hann er Drottni
elskað og hlýðið barn. Hann mun minna ykkur á það sem ég kenni í allri kirkjunni,
hvar sem ég fer.
18 Ég veit að sum ykkar eru hreykin og halda að ég þori ekki að koma til ykkar í
eigin persónu. 19 En ég mun koma, og það fljótlega, ef Drottinn leyfir mér, og þá mun
ég komast að raun um, hvort þeir sem stæra sig, hafa kraft Guðs eða hvort þeir eru
aðeins orðhákar. 20 Guðsríki er ekki innantómt orð heldur líf í krafti Guðs. 21 Hvort
viljið þið heldur að ég komi með hirtingu og ávítur eða ástúð og mildi?

5

Páll krefst brottreksturs úr söfnuðinum

1 Það er á allra vörum að viðbjóðslegir hlutir eigi sér stað á meðal ykkar, já verri
en meðal nokkurra heiðingja – að í söfnuði ykkar sé maður sem lifir í synd með
konu föður síns. 2 Eruð þið enn jafn montin og „andleg“? Hvers vegna fyllist þið
ekki heldur hryggð og blygðun og gerið gangskör að því að víkja þessum manni úr
söfnuði ykkar?
3-4 Þótt ég sé ekki hjá ykkur, þá hef ég hugsað mikið um þetta og í nafni Drottins
Krists, hef ég nú þegar ákveðið hvað gera skal, rétt eins og ég væri þarna hjá ykkur.
Kallið saman fund safnaðarins – kraftur Drottins Jesú mun vera með ykkur er þið
komið saman, og ég mun verða viðstaddur í andanum – 5 og víkið þessum manni úr
samfélagi kirkjunnar í hendur Satans, honum til refsingar, í þeirri von að sál hans
frelsist við endurkomu Jesú Krists.
6 Það er þokkalegt eða hitt þó heldur að þið skulið vera að hrósa ykkur af dyggðum
ykkar og látið slíkt samt eiga sér stað! Vitið þið ekki að sé einum manni leyft að
halda áfram að syndga, munu brátt allir flekkast? 7 Fjarlægið þetta illkynjaða mein
úr ykkar hópi svo að þið getið verið hrein. Kristi, guðslambinu, hefur verið slátrað
fyrir okkur. 8 Höldum því hátíð með honum og styrkjumst í kristilegu líferni. Snúum
algjörlega baki við hinu sýkta, gamla líferni með öllu þess hatri og illsku. Höldum
hátíð með hreinu, ósýrðu brauði hreinleikans og sannleikans.
9 Í bréfinu, sem ég skrifaði ykkur, sagði ég að þið skylduð halda ykkur frá vondu
fólki. 10 En þegar ég sagði það, átti ég ekki við trúleysingja, sem lifa í synd eða
ágjarna svindlara og hjáguðadýrkendur, því það er útilokað að lifa í þessum heimi
án þess að eiga einhver samskipti við slíkt fólk. 11 Ég átti við að þið eigið ekki að
blanda geði við neinn sem telur sig vera bróður í trúnni, en er saurlífismaður eða
svindlari, hjáguðadýrkari eða drykkjumaður eða ágjarn. Þið ættuð ekki einu sinni
að neyta matar með þess háttar manni.

Við eigum sjálf að dæma í okkar málum

12 Það er ekki okkar að dæma þá sem utan kirkjunnar eru. En vissulega er það
okkar að dæma þá sem eru í kirkjunni og sem syndga á þennan hátt. 13 Guð einn
dæmir þá sem eru utan kirkjunnar en þið verðið sjálf að dæma þennan mann og
reka hann úr söfnuðinum.

6

1 Hvernig stendur á því að ef þið eigið eitthvað sökótt við annan safnaðarbróður,
þá kærið þið og látið heiðinn dómstól dæma í málinu, í stað þess að láta aðra kristna
menn skera úr um það hvor hafi á réttu að standa. 2 Vitið þið ekki, að við kristnir
menn eigum að dæma heiminn og stjórna honum? Hvers vegna getið þið þá ekki
gert út um svona smámál ykkar í milli? 3 Vitið þið ekki að við kristnir menn munum
dæma og launa sjálfum englum himinsins? Ykkur ætti því að vera í lófa lagið að
leysa vandamál ykkar hér á jörðu. 4 Hvers vegna leitið þið þá til utanaðkomandi
dómara, sem eru ekki einu sinni kristnir? 5 Ég segi þetta svo að þið blygðist ykkar.
Er enginn í kirkjunni nógu vitur til að setja niður þessar deilur? 6 Þið eruð kristin
en ákærið samt hvert annað og það í áheyrn trúleysingja!
7 Slík málaferli eru flest algjör ósigur ykkar sem kristins fólks. Hvers vegna þolið
þið ekki heldur órétt? Látið heldur hafa af ykkur, það væri Drottni þóknanlegra.
8 En þess í stað hafið þið rangt við og níðist jafnvel á systkinum ykkar í trúnni.

Ekki er guðsríki allra

9-10 Vitið þið ekki, að þeir sem svona hegða sér eiga engan hlut í guðsríki? Látið ekki
blekkjast! Þeir sem lifa siðlausu lífi – hjáguðadýrkendur, hórkarlar, kynvillingar –
munu engan hlut eiga í ríki Guðs, ekki heldur þjófar eða ágjarnir, drykkjumenn,

rógberar eða ræningjar. 11 Þetta voruð þið sumir hverjir eitt sinn, en nú eru syndir
ykkar burt þvegnar og þið eruð helgaðir og teknir frá handa Guði. Hann hefur sýknað
og viðurkennt ykkur sem sín börn, vegna þess sem Drottinn Jesús Kristur og andi
Guðs hafa gert fyrir ykkur. 12 Ég get gert hvað sem ég vil, hafi Kristur ekki bannað
það, en sumt er mér ekki til góðs. Þótt það sé leyfilegt, þá mun ég standa gegn því,
ef ég held að það geti náð þeim tökum á mér að ég ætti erfitt með að hætta því.
13 Takið til dæmis matinn. Guð hefur gefið okkur matarlyst og maga til að melta. En
það þýðir ekki að við eigum að borða meira en við þurfum. Fæðan er ekki mikilvæg,
því að Guð mun á sínum tíma gera að engu bæði mat og maga. Saurlífi á aldrei rétt
á sér. Líkamar okkar voru ekki skapaðir til þess, heldur handa Drottni, og Drottinn
vill sjálfur helga líkama okkar. 14 Guð mun sjálfur reisa líkama okkar frá dauðum,
með mætti sínum á sama hátt og hann reisti Drottin Jesú Krist. 15 Vitið þið ekki að
líkamar ykkar eru limir Krists – hlutar af honum? Ætti ég þá að taka hluta Krists
og sameina hann skækju? Nei. 16 Vitið þið ekki að hafi maður mök við vændiskonu,
verður hann hluti af henni og hún hluti af honum? Guð segir í orði sínu að í augum
hans verði þau eitt hold. 17 En ef þú gefst Drottni, þá ert þú og Kristur samtengdir
sem einn maður.
18 Haldið ykkur því frá öllu kynferðislegu lauslæti. Engin synd hefur jafnmikil
áhrif á líkamann og sú. Ef þið syndgið á þennan hátt, þá er það gegn ykkar eigin
líkama. 19 Hafið þið ekki skilið að líkami ykkar er híbýli heilags anda, sem Guð gaf
ykkur og lifir í ykkur? Þið eigið ekki líkama ykkar! 20 Guð hefur keypt ykkur dýru
verði. Vegsamið því Guð með líkama ykkar.

7

Spurningar um hjónabandið

1 Svo við víkjum nú að spurningum ykkar, þá er svar mitt það, að það sé gott að
vera ógiftur. 2 Að öllu jöfnu er þó best að vera giftur og hver maður hafi sína konu
og hver kona sinn mann, svo að þið leiðist ekki í synd.
3 Karlmaðurinn á að veita konu sinni það sem henni ber og konan manninum.
4 Stúlka sem giftist hefur ekki lengur fullan rétt yfir eigin líkama, því eiginmaður
hennar hefur einnig sinn rétt til hans. Á sama hátt hefur eiginmaðurinn ekki lengur
fullt vald yfir sínum líkama, því að hann tilheyrir konu hans. 5 Samkvæmt þessu
skulu hjón ekki neita hvort öðru um rétt hins, nema þau séu sammála um það stuttan
tíma, til að geta helgað sig bæninni. Síðan ættu þau að koma saman á ný, svo að
Satan freisti þeirra ekki vegna veikleika þeirra.
6 Ég er ekki að segja að það sé skylda að giftast, en þið megið það vissulega ef þið
óskið. 7 Sjálfur vildi ég að allir gætu lifað ógiftir eins og ég, en við erum ekki öll
eins. Guð gefur sumum að giftast og öðrum að geta lifað ógiftum. 8 Því segi ég við
þá sem ógiftir eru og ekkjumenn, betra væri að vera ógiftur eins og ég er. 9 En ef
þið getið ekki haft fullt vald á sjálfum ykkur, þá skuluð þið giftast, því að betra er að
giftast en brenna af girnd.
10 En ég hef ekki aðeins ábendingar til þeirra sem giftir eru, heldur einnig
fyrirmæli. Og það eru ekki bara fyrirmæli frá mér, heldur sjálfum Drottni: Eiginkona
má ekki skilja við mann sinn. 11 En hafi hún skilið við hann, þá á hún að vera áfram
ógift eða fara til hans aftur. Eiginmaður má ekki heldur skilja við konu sína.
12 Við þetta hef ég nokkrum atriðum að bæta; það eru að vísu ekki bein fyrirmæli
Drottins, en mér virðist þau samt eiga rétt á sér. Ef kristinn maður á konu, sem ekki
er kristin, en vill þó búa með honum, þá má hann ekki skilja við hana eða fara frá
henni. 13 Og ef kristin kona er gift manni, sem ekki er kristinn og hann vill að hún

búi með honum, þá má hún ekki skilja við hann. 14 Hinn trúlausi maður færist nær
Guði vegna kristinnar konu sinnar og trúlaus kona færist nær Guði vegna kristins
eiginmanns. Ef svo væri ekki, teldust börn ykkar yfirleitt trúlaus, en nú eru þau
álitin heilög – frátekin Guði til handa.
15 En ef sá aðilinn, sem ekki er kristinn, vill skilja, þá er það leyfilegt. Í þeim
tilvikum ætti kristinn eiginmaður eða kona ekki að standa fast gegn skilnaði, því að
Guð vill að við börnin hans lifum í sátt og samlyndi. 16 Konur, þegar allt kemur til
alls, er engin trygging fyrir því að menn ykkar taki trú, og sama er að segja um konur
ykkar, eiginmenn.
17 En ef þið ákveðið þessa hluti, verið þá viss um að þið lifið eins og Guð hefur
ætlast til, gift eða ógift, í samræmi við leiðsögn og hjálp Guðs og sættið ykkur við
þær aðstæður sem Guð hefur leitt ykkur í. Þetta eru fyrirmæli mín í allri kirkjunni.
18 Hafi til dæmis einhver látið umskerast samkvæmt siðum Gyðinga, áður en hann
tók kristna trú, þá ætti hann ekki að láta það ónáða sig. Hafi hins vegar einhver látið
hjá líða að umskerast, þá skyldi hann ekki gera það nú. 19 Það skiptir alls engu máli
hvort kristinn maður hefur fylgt þessari siðvenju eða ekki, það sem skiptir öllu máli
er að hann þóknist Guði og haldi boðorð hans. Það er mikilvægast.
20 Að öllu jöfnu ætti maður að halda sig við það starf sem hann hafði þegar Guð
kallaði hann. 21 Sértu þræll, þá sættu þig við það – en hafirðu tækifæri til að verða
frjáls þá skaltu auðvitað notfæra þér það. 22 Ef þú ert þræll þegar Drottinn kallar
þig, skaltu muna að Kristur hefur frelsað þig frá fjötrum syndarinnar. Hafir þú hins
vegar verið frjáls þegar Kristur kallaði þig, skaltu minnast að nú ert þú þræll Krists.
23 Kristur hefur keypt ykkur dýru verði, svo þið eruð hans eign – verið því frjáls frá
öllu jarðnesku stolti og ótta. 24 Sem sagt, kæru vinir, sérhver kristinn maður ætti að
vera kyrr í þeirri stöðu sem hann var í, þegar hann tók trú, því að nú er Drottinn
þar hjá honum til hjálpar.
25 Nú vil ég svara hinni spurningunni. Hvað um stúlkur sem enn eru ógiftar? Ættu
þær að giftast? Sem svar við þeirri spurningu hef ég enga skipun frá Drottni. En af
miskunn sinni hefur Drottinn veitt mér að vera trúr sínu heilaga orði og ég skal með
gleði segja ykkur álit mitt.
26 Sem stendur, horfumst við kristnir menn í augu við mikla hættu og því tel ég
vera best að lifa ógiftur á tímum sem þessum. 27 Ef þið eruð þegar gift, þá skuluð þið
auðvitað alls ekki skilja, en sért þú ekki í hjónabandi, skaltu ekki flana að neinu eins
og nú standa sakir. 28 Ef þið karlmenn ákveðið að ganga í hjónaband þrátt fyrir allt,
er það meinalaust og þótt stúlka giftist á hættutímum sem þessum, er það vissulega
engin synd. En hjónaband mun hafa í för með sér ýmis vandamál, sem ég vildi forða
ykkur frá.
29 Munið umfram allt að við höfum nauman tíma (og tækifærum til að vinna verk
Drottins fækkar). Giftir menn ættu því að vera eins frjálsir og unnt er til að vinna
verk Drottins. 30 Hvorki sorg, gleði né auður ættu að hindra neinn í starfi fyrir Drottin.
31 Þeir sem umgangast gæði þessa heims og notfæra sér þau í ríkum mæli, ættu að
umgangast þau með það í huga að heimurinn í sinni núverandi mynd, mun líða
undir lok.
32 Verið þó áhyggjulaus með öllu. Ókvæntur maður getur nýtt tíma sinn til að
vinna verk Drottins og reynt að þóknast honum. 33 Kvæntur maður á ekki eins
auðvelt með það, hann verður að hugsa um jarðneska ábyrgð sína og hvernig hann
geti þóknast konu sinni. 34 Áhugamálum hans er skipt. Sama er að segja um stúlku
sem giftist. Hún verður að horfast í augu við sama vanda. Gift stúlka leggur sig fram
um að þóknast Drottni í öllu sem hún er og gerir. Gift kona verður hins vegar að taka
tillit til annarra hluta, svo sem húshalds og að þóknast manni sínum.

35 Þetta segi ég ekki til að ráða ykkur frá hjónabandi, heldur til að hjálpa ykkur.
Ég vil að þið gerið það eitt sem auðveldar ykkur að þjóna Drottni sem best og að sem
fæst dreifi athyglinni frá honum.
36 En finnist einhverjum að hann ætti að giftast vegna þess að hann á í erfiðleikum
með að hemja hvatir sínar, þá er rétt að hann giftist, slíkt væri engin synd. 37 Haldi
maður það hins vegar út að vera ógiftur, þá hefur hann tekið skynsamlega ákvörðun.
38 Þannig gerir sá vel sem giftist, þótt sá sem ekki giftist geri jafnvel enn betur.
39 Kona er bundin eiginmanni sínum svo lengi sem hann lifir, en deyi hann, má
hún giftast á ný, þó aðeins kristnum manni. 40 Hún yrði þó hamingjusamari að mínu
áliti, ef hún giftist ekki og ég tel að ég flytji ykkur ráð heilags anda er ég segi þetta.

8

Matur sem fórnað er skurðgoðunum

1 Næst er það spurning ykkar um neyslu þess sem fórnað hefur verið skurðgoðum.
Um þetta mál finnst öllum sitt svar vera hið eina rétta. En þótt við þykjumst hafa
vit á öllu, þá er kærleikurinn nauðsynlegur til að efla kirkjuna.
2 Telji einhver sig vita svör við öllu, þá sýnir hann með því fáfræði sína. 3 Sá einn,
sem elskar Guð, er opinn og móttækilegur fyrir þekkingu frá Guði.
4 Nú, hvað um það? Ættum við að neyta kjöts sem fórnfært hefur verið
skurðgoðum? Við vitum öll að skurðgoð er ekki raunverulegur Guð, það er aðeins
einn Guð og enginn annar. 5 Sumir segja að til séu fjölmargir guðir, bæði á himni og
jörðu. 6 En við vitum að Guð er aðeins einn, faðirinn, sem skapaði alla hluti, okkur
líka, og einn Drottinn Jesús Kristur, sem allt var skapað fyrir og gefur okkur líf.
7 Samt gera sumir kristnir menn sér ekki grein fyrir þessu. Alla sína ævi hafa þeir
vanist því að hugsa sér skurðgoð sem lifandi máttarvöld og trúað því að kjöti, sem
fórnað er skurðgoðunum, sé raunverulega fórnað lifandi guðum. Þegar þeir svo
neyta slíks kjöts, veldur það þeim áhyggjum og særir viðkvæma samvisku þeirra.
8 Gleymið því ekki, að Guð lætur sig engu skipta hvort við borðum slíkt kjöt eða ekki,
það gerir okkur hvorki gott né illt. 9 En gætið þó að er þið notið frelsi ykkar og borðið
þennan mat, að þið leiðið ekki afvega einhvern kristinn bróður, eða systur, sem hefur
viðkvæmari samvisku en þið.
10 Sjáið nú til, þetta getur gerst: Einhver sem telur rangt að neyta fórnarkjöts,
sér þig – sem veist að það er skaðlaust borða það, þá mun hann líkja eftir þér,
þótt honum finnist það vera rangt. 11 Með þekkingu þinni (um að neysla þess sé
skaðlaus) veldur þú viðkvæmum trúbróður miklum andlegum skaða, manni sem
Kristur dó fyrir. 12 Það er synd gegn Kristi, að syndga gegn trúbróður með því að
hvetja hann til einhvers sem honum finnst rangt. 13 Ef neysla kjöts, sem fórnað
hefur verið skurðgoðum, leiðir trúbróður afvega, mun ég ekki neyta þess svo lengi
sem ég lifi, til þess að ég valdi honum ekki slíku tjóni.

9

Páll útskýrir postulahlutverk sitt

1 Ég er postuli, sendiboði Guðs, og ábyrgur gagnvart honum einum. Ég hef séð
Drottin Jesú, konung okkar, með eigin augum og trú ykkar á hann er árangur erfiðis
míns fyrir hann. 2 Finnist öðrum ég ekki vera postuli, þá er ég það samt í ykkar
augum, því þið hafið gefist Kristi vegna starfs míns. 3 Þetta er svar mitt til þeirra
sem efast um rétt minn.
4 Hef ég kannski engan rétt? Get ég ekki krafist sömu réttinda og hinir postularnir
til að njóta gestrisni ykkar? 5 Ef ég ætti kristna eiginkonu, gæti ég þá ekki tekið

hana með mér í ferðir mínar alveg eins og postularnir, bræður Drottins, og Pétur?
6 Verðum við Barnabas einir að vinna fyrir okkur, á meðan þið haldið hinum uppi?
7 Hvaða hermaður verður að greiða kostnaðinn við herþjónustuna úr eigin vasa?
Hafið þið nokkru sinni heyrt um bónda sem hirðir tún sín en er síðan meinað að
nýta heyið til eigin þarfa? Og hvaða sjómaður er ráðinn á bát án þess að fá hlut?
8 Hér er ég ekki aðeins að vitna í skoðanir manna um hvað sé rétt, heldur í lög Guðs,
því þau segja þetta sama. 9 Í lögunum, sem Guð birti Móse, segir hann að ekki megi
múlbinda uxa sem þreskir korn og meina honum þannig að eta af korninu. Haldið
þið að Guð hafi eingöngu verið að hugsa um uxana er hann sagði þetta? 10 Var hann
ekki líka með okkur í huga er hann gaf þessi fyrirmæli? Vitaskuld! Hann sagði þetta
til þess að sýna að þeir sem vinna, skuli fá borgað fyrir störf sín. Þeir sem plægja
og þreskja, ættu að fá hluta uppskerunnar.
11 Við höfum sáð andlegu sæði í sálir ykkar. Er þá of mikið að fara fram á fæði og
klæði að launum? 12 Þetta veitið þið öðrum sem predika yfir ykkur, enda ber ykkur
að gera slíkt, en ættum við ekki að hafa jafnvel meiri rétt en þeir? Samt höfum við
aldrei krafist þess, heldur sjáum við fyrir þörfum okkar án hjálpar ykkar. Við höfum
aldrei krafist launa, af ótta við að ef við gerðum það þá hefðuð þið minni áhuga á
boðskap okkar um Krist.
13 Vitið þið ekki að Guð lagði svo fyrir að þeir sem vinna við musterið, skuli njóta
hluta þeirra gjafa sem berast til musterisins? Og þeir sem starfa við fórnaraltarið fá
hluta þess matar sem fórnað er Guði? 14 Á sama hátt hefur Drottinn gefið fyrirmæli
um að þeir sem flytja gleðiboðskapinn, skuli hljóta lífsviðurværi sitt frá þeim sem
við honum taka. 15 Samt hef ég aldrei beðið ykkur um eina einustu krónu, hvað þá
meira. Þetta skrifa ég ekki til að gefa í skyn að ég hafi slíkt í hyggju. Satt að segja
vildi ég frekar deyja úr hungri en að verða af þeirri ánægju, sem ég fæ við að flytja
ykkur gleðiboðskapinn án endurgjalds. 16 Það eitt að flytja gleðiboðskapinn er mér
ekkert hrósunarefni. Ég gæti ekki hætt þótt ég vildi. Þá yrði ég ófær til alls. Ég væri
búinn að vera ef ég hætti að boða Guðs orð.
17 Ef ég væri í sjálfboðavinnu af eigin frumkvæði og vilja þá mundi Guð launa mér
ríkulega, en þannig er því ekki farið. Því að Guð hefur kallað mig til þessa verks,
falið mér þetta trúnaðarstarf, og ég á hreint ekkert val. 18 Fyrst svo er, hvað hlýt ég
þá að launum? Jú, þá gleði og fögnuð sem fylgir því að flytja boðskapinn öðrum að
kostnaðarlausu og án þess að krefjast þess sem mér ber.
19 Það hefur einnig þann mikla kost að ég er engum háður vegna launanna, þó
hef ég af fúsum og frjálsum vilja gerst allra þjónn, svo ég geti unnið þá fyrir
Krist. 20 Þegar ég er með Gyðingum er ég sem einn þeirra, svo þeir vilji hlusta
á boðskapinn og ég geti leitt þá til Krists. Þegar ég er meðal þeirra sem ekki eru
Gyðingar, en fylgja þó siðum þeirra og venju, þá deili ég ekki við þá, jafnvel þótt ég
sé þeim ekki sammála, því ég vil geta hjálpað þeim. 21 Þegar ég er meðal heiðingja
er ég þeim sammála að svo miklu leyti sem ég get, þó auðvitað verð ég sem kristinn
maður að gera alltaf það sem rétt er. Þannig vinn ég traust þeirra og þá get ég líka
hjálpað þeim.
22 Þegar ég er með þeim sem viðkvæmir eru og óstyrkir, þá læt ég ógert að finna
að við þá, til þess að ég geti orðið þeim til góðs. Hvernig sem maðurinn er þá reyni
ég alltaf að vera honum sammála að einhverju leyti, til að ég geti nálgast hann, sagt
honum frá Kristi og Kristur frelsi hann. 23 Þetta geri ég til þess að ég geti komið
gleðiboðskapnum að og einnig vegna þeirra blessunar er ég sjálfur hlýt við að sjá
fólk koma til Krists.

Leggið hart að ykkur – og vinnið sigur!

24 Í kapphlaupi hlaupa allir en aðeins einn fær gullið. Hlaupið þannig að þið getið
sigrað! 25 Til að vinna keppni verður þú að neita þér um ýmislegt, sem hindrað
gæti árangur þinn. Íþróttamaður leggur hart að sér, til þess eins að vinna fánýtan
verðlaunagrip, en við til að vinna himnesk laun, sem vara að eilífu. 26 Ég stefni því
beint á markið og hvert skref færir mig nær sigrinum – ég keppi til sigurs! Ég er
ekki að þessu til að leika mér eða eyða tímanum. 27 Ég leik sjálfan mig hart eins og
íþróttamaður. Ég aga mig og þjálfa til þess að ég, sem hef lagt öðrum lífsreglurnar,
verði ekki sjálfur dæmdur úr leik!

10

1 Gleymum aldrei, vinir mínir, því sem kom fyrir þjóð okkar í eyðimörkinni forðum.
Guð vísaði þeim veginn með skýi sem fór á undan þeim, og leiddi þá heilu og höldnu
yfir Rauðahafið. 2 Þetta mætti kalla skírn þeirra til fylgdar við Móse – því þeir
voru skírðir bæði í hafinu og skýinu. 3-4 Og á yfirnáttúrlegan hátt sendi Guð þeim
fæðu að eta og vatn að drekka þarna í miðri eyðimörkinni – þeir drukku vatnið sem
Kristur gaf þeim. Hann var þar hjá þeim eins og klettur og veitti andlega svölun og
endurnæringu. 5 En þrátt fyrir allt þetta, þá óhlýðnuðust flestir þeirra Guði og hann
lét þá falla í eyðimörkinni.

6 Af þessu sjáum við að við eigum ekki að girnast það sem illt er, eins og þeir
gerðu, 7 né tilbiðja hjáguði, eins og þeir. Biblían segir: Fólkið settist niður til að eta
og drekka og stóð upp til að dansa – kring um gullkálfinn.

8 Önnur aðvörun felst í því sem gerðist þegar sumir þeirra drýgðu hór. Afleiðing
þess var að 23.000 þeirra dóu á einum degi! 9 Misbjóðið ekki heldur þolinmæði
Drottins, það gerðu þeir og dóu því af höggormsbitum. 10 Kvartið ekki gegn Guði og
verkum hans, eins og þeir gerðu, munið að Guð sendi engil sinn til að eyða þeim.
11 Allt þetta henti þá, okkur til viðvörunar. Þessir atburðir voru færðir í letur til
þess að við gætum lesið um þá og lært af þeim nú er endalok heimsins nálgast.

12 Gætið því að ykkur. Hugsið ekki sem svo: Þannig mundi ég aldrei hegða mér,
þetta kemur aldrei fyrir mig! Látið þetta ykkur að kenningu verða, því þið gætuð
líka gert rangt. 13 En munið þetta: Þær girndir sem þið þurfið að takast á við í
lífi ykkar, eru ekkert nýtt eða einstakt. Margir hafa áður orðið að kljást við sömu
vandamál og þið. En engin freisting er óyfirstíganleg. Þið getið treyst því að Guð
muni ekki leyfa freistingunni að sigra ykkur. Þessu hefur hann lofað og hann stendur
við orð sín. Hann mun sýna ykkur leið til að komast undan freistingunni, til þess að
þið getið staðist hana ef þið viljið. 14 Gætið þess, vinir mínir umfram allt, að forðast
hvers konar hjáguðadýrkun.

Þið getið ekki leikið tveim skjöldum

15 Þið eruð skynsemdarfólk. Dæmið því um það sem ég ætla nú að segja:
16 Þegar við biðjum um blessun Guðs yfir bikarinn, sem við drekkum af við heilaga
kvöldmáltíð, þýðir það þá ekki að allir, sem drekka af honum, njóti saman blessunar
af blóði Krists? Og þegar við brjótum brauðið og neytum þess saman, þá sýnir það
að við njótum öll sameiginlega gjafa líkama hans. 17 Ekki skiptir máli hve mörg við
erum, við neytum öll af sama brauði og sýnum þar með að við erum öll limir á líkama
Krists. 18 Eins er með Gyðingana, allir sem borða fórnarkjötið eru sameinaðir, bæði
innbyrðis og í Guði, í þeirri athöfn.

19 Hvað er ég að reyna að segja? Er ég að segja að skurðgoðin, sem heiðingjarnir
færa fórnir, séu lifandi og raunverulegir guðir og að kjöt, þeim fórnað, verði fyrir
illum áhrifum? Nei, alls ekki. 20 Ég á við að þeir, sem fórna til þessara skurðgoða,

eru sameinaðir í því að fórna til illra anda en alls ekki Guðs og ég vil ekki að neitt ykkar eigi samfélag við illa anda. 21 Þið getið ekki drukkið af bikar Drottins og einnig af bikar Satans. Þið getið ekki meðtekið brauð við máltíð Drottins og einnig við borð illra anda.

22 Eigum við að reita Drottin til reiði? Erum við öflugri en hann? 23 Auðvitað megið þið borða mat sem fórnað hefur verið skurðgoðum, ef þið viljið. Neysla slíks kjöt er ekki brot á lögum Guðs, en það þýðir þó ekki að þið eigið að gera það. Það getur verið leyfilegt en kann þó að vera óráðlegt. 24 Hugsið ekki aðeins um ykkur sjálf. Reynið líka að hugsa um meðbróður ykkar og systur og hvað þeim sé fyrir bestu.

25 Farið þannig að: Kaupið það kjöt sem selt er á torginu. Spyrjið ekki hvort það sé fórnarkjöt. 26 Jörðin og öll hennar gæði tilheyra Guði og eru ykkur til gagns og gleði.

27 Ef einhver, sem ekki er kristinn, býður þér í kvöldmat, þá skaltu hiklaust þiggja boðið ef þú vilt. Borðaðu allt sem fyrir þig er sett og spurðu einskis. Þá veistu ekki hvort maturinn hefur verið notaður til fórna eða ekki, og átt því ekki á hættu að fá samviskubit. 28 En ef einhver aðvarar þig og segir að þetta sé fórnarkjöt, skaltu ekki borða það, af tillitssemi við þann sem varaði þig við og samvisku hans. 29 Í þessu tilviki er það hans afstaða sem máli skiptir en ekki þín.

Nú finnst þér ef til vill undarlegt hvers vegna þér ber að láta skoðanir annarra hafa áhrif á og stjórna gerðum þínum. 30 Geti ég þakkað Guði fyrir matinn og notið hans, hvers vegna á ég þá að láta einhvern annan eyðileggja allt, bara af því að honum finnst ég hafa rangt fyrir mér? 31 Jú, sjáið til. Það er vegna þess að allt sem þið gerið á að vera Drottni til dýrðar, jafnvel matur ykkar og drykkur. 32 Verið því ekki öðrum til hneykslunar, hvort sem það eru Gyðingar, heiðingjar eða trúbræður. 33 Þannig fer ég að: Ég reyni að þóknast öllum í öllu sem ég geri, og hugsa þá ekki aðeins um það sem mér fellur best eða gagnast mest, heldur um það sem getur orðið þeim fyrir bestu, svo að þeim verði bjargað – þeir frelsist.

11

Staða konunnar

1 Fylgið því fordæmi mínu eins og ég fylgi fordæmi Jesú Krists. 2 Það gleður mig mjög, kæru vinir, að þið hafið munað og iðkað allt sem ég kenndi ykkur. 3 En ég vil að þið vitið að eiginkona ber ábyrgð gagnvart manni sínum, eiginmaðurinn er ábyrgur gagnvart Kristi, og Kristur gagnvart Guði. 4 Ef karlmaður ber höfuðfat, meðan hann biður eða predikar, vanvirðir hann því Krist. 5 Af sömu ástæðu mun sú kona, er biður opinberlega eða spáir, það er, flytur boðskap frá Guði, án þess að hafa á höfðinu, vanvirða eiginmann sinn, því að höfuðbúnaður hennar er tákn undirgefni hennar. 6 Ef hún neitar að hafa á höfðinu, gæti hún eins vel rakað af sér hárið. Og fyrst það er niðurlægjandi fyrir konu að vera sköllótt, þá ætti hún að hylja höfuð sitt. 7 Karlmaður ætti hins vegar ekkert að hafa á höfðinu er hann biðst fyrir, því að hlutverk hans sem yfirvalds er að vera ímynd vegsemdar Guðs. Konan er hins vegar vegsemd mannsins. 8 Fyrsti karlmaðurinn kom ekki af konu, heldur kom konan af karlinum. 9 Adam – karlmaðurinn – var ekki skapaður vegna Evu, heldur Eva handa Adam. 10 Konan ætti því að bera höfuðbúnað, sem tákn þess að hún lýtur yfirráðum manns sín á sama hátt og englarnir lúta vilja og valdi Guðs.

11 En minnist þess að samkvæmt vilja Drottins, þarfnast maður og kona hvers annars, 12 því að þótt fyrsta konan hafi komið frá manninum, eru allir karlmenn síðan fæddir af konum og bæði konur og karlmenn koma frá Guði, skaparanum.

13 Hvað finnst ykkur sjálfum? Er rétt að kona biðjist opinberlega fyrir berhöfðuð? 14-15 Höfum við það ekki á tilfinningunni að höfuð kvenna eigi að vera hulin? Konur

eru nefnilega stoltar af síðu hári sínu en síðhærður karlmaður er langt frá því að vera karlmannlegur. 16 En vilji einhver gera þetta að deilumáli, þá vil ég segja eitt, að við höfum ekki þann sið, né kirkja Guðs yfirleitt, að setja þess konar mál á oddinn.

Spurningar um heilaga kvöldmáltíð

17 Næst vil ég taka fyrir annað atriði sem ég felli mig ekki við hjá ykkur. Það virðist vera frekar til tjóns en gagns er þið komið saman til heilagrar kvöldmáltíðar. 18 Mér er sagt að við slíkar guðsþjónustur séu flokkadrættir og deilur á meðal ykkar og því trúi ég vel. 19 Ég geri ráð fyrir að ykkur finnist slíkt nauðsynlegt, svo að þið, sem alltaf hafið rétt fyrir ykkur, fáið athygli annarra og viðurkenningu.

20 Þegar þið hegðið ykkur á þennan hátt, þá er það ekki kvöldmáltíð Drottins sem þið neytið, 21 heldur ykkar eigin máltíð. Mér hefur nefnilega verið sagt að hver og einn hrifsi til sín það sem hann getur, án þess að bíða eftir hinum. Þannig fær einn ekki nóg meðan annar fær of mikið. 22 Er þetta ekki satt? Getið þið ekki borðað og drukkið að vild heima hjá ykkur, til að forðast það að vanvirða söfnuðinn og valda þeim blygðun sem fátækir eru og ekkert geta tekið með sér að heiman? Hvað á ég að segja við þessu? Á ég að hrósa ykkur? Nei, það get ég ekki.

23 Drottinn sjálfur sagði þetta um heilaga kvöldmáltíð, og ég hef reyndar sagt ykkur það áður: Á þeirri nótt, sem hann var svikinn, tók hann brauð, 24 og er hann hafði þakkað Guði, braut hann það og gaf lærisveinum sínum og sagði: „Takið og etið. Þetta er líkami minn sem fyrir ykkur er gefinn. Gerið þetta í mína minningu.“ 25 Á sama hátt tók hann eftir kvöldverðinn bikarinn með víninu og sagði: „Þessi bikar er hinn nýi sáttmáli milli Guðs og ykkar, sem gerður hefur verið og staðfestur með dauða mínum – blóði mínu. Gerið þetta ætíð er þið drekkið í mína minningu.“ 26 Því að hvert sinn sem þið etið þetta brauð og drekkið af þessum bikar, þá boðið þið dauða Drottins og allt það sem hann hefur gert, allt til þess er hann kemur aftur.

27 Hver sem borðar því þetta brauð og drekkur af þessum bikar á óverðugan hátt, verður sekur um synd gegn líkama og blóði Drottins. 28 Þess vegna ætti sérhver að skoða hug sinn rækilega, sem hyggst neyta brauðsins og drekka af bikarnum. 29 Hver sá sem etur brauðið og drekkur af bikarnum án þess að minnast líkama Krists og hvað hann merkir, hann etur og drekkur dóm Guðs yfir sig, því að hann óvirðir dauða Krists. 30 Þetta er ástæða þess hve margir eru veikir og lasburða á meðal ykkar og að margir hafa dáið.

31 Ef við hins vegar gætið vel að sjálfum ykkur áður en við neytið kvöldmáltíðarinnar, þá er ekki þörf á að ykkur sé refsað. 32 Þó er það svo að þegar Drottinn dæmir okkur, þá er hann að aga okkur til þess að við verðum ekki fordæmd ásamt heiminum. 33 Þess vegna skuluð þið bíða hvert eftir öðru, kæru vinir, þegar þið komið saman til kvöldmáltíðar Drottins. 34 Sé einhver sársvangur, þá borði hann heima hjá sér, svo hann leiði ekki yfir sig refsingu er þið komið saman.

Önnur mál mun ég ræða nánar þegar ég kem til ykkar.

12

Um gjafir heilags anda

1 Vinir, nú langar mig að minnast á þá sérstöku hæfileika – náðargjafir – sem heilagur andi gefur hverju og einu ykkar, því að ég vil ekki að neinn misskilningur sé um þau efni. 2 Þið munið að áður en þið urðuð kristin, eltust þið við hvern hjáguðinn á fætur öðrum og enginn þeirra gat sagt eitt einasta orð. 3 Nú kynnist þið hins vegar fólki sem telur sig flytja boð frá anda Guðs. Hvernig getið þið þekkt hvort boðin eru

frá heilögum anda eða fölsuð? Það getið þið á þessu: Enginn, sem bölvar Jesú eða lítilsvirðir hann, getur talað af innblæstri heilags anda og enginn getur sagt:
„Jesús er konungurinn, hann er Drottinn,“ og meint það, án hjálpar heilags anda.
4 Guð gefur okkur margvíslegar náðargjafir og þær eru allar komnar frá einum
og sama andanum – heilögum anda. 5 Hægt er að þjóna Guði á marga vegu. 6 Guð
starfar á ýmsan hátt í lífi okkar, en samt er það hinn eini sanni Guð, sem vinnur
verkið. 7 Heilagur andi opinberar kraft Guðs í hverjum og einum, með þeim hætti
sem helst verður kirkju hans til eflingar.
8 Einum gefur andi Guðs hæfileika til að veita góð ráð – tala vísdómsorð. Öðrum
er gefið að geta talað af þekkingu og það kemur frá sama anda. 9 Öðrum gefur hann
mikla trú og enn öðrum kraft til að lækna sjúka. 10 Sumum gefur hann hæfileika til
að gera kraftaverk, öðrum að geta spáð og predikað af innblæstri. Aðrir fá hæfileika
til að skynja hvort illir andar tali í gegnum þá um það sem þeir ekki vita. Enn aðrir
geta talað tungumál, sem þeir hafa aldrei lært – talað tungum – og öðrum sem ekki
kunna viðkomandi tungumál, er gefið að skilja hvað hinn segir. 11 Hinn sami heilagi
andi gefur allar þessar gjafir og hann ákveður hvað hver og einn okkar skuli hljóta.
12 Margir líkamshlutar mynda saman einn líkama. Þannig er einnig með líkama
Krists – kirkjuna. 13 Hvert og eitt okkar er hluti af líkama Krists. Sumir eru Gyðingar,
aðrir Grikkir, sumir eru þrælar, aðrir frjálsir, en heilagur andi hefur í skírninni tengt
okkur öll saman í líkama Krists og öll höfum við fengið hlutdeild í sama heilaga anda.
14 Líkaminn hefur marga líkamshluta, ekki aðeins einn. 15 Ef fóturinn segði:
„Ég er ekki hönd, og mig varðar því ekkert um líkamann“ þá yrði hann samt ekki
líkamanum óviðkomandi. 16 Og hvað fyndist þér ef þú heyrðir eyrað segja: „Ég
tilheyri ekki þessum líkama, því að ég er aðeins eyra en ekki auga!“ Væri það þá
laust við líkamann? 17 Ef líkaminn væri allur eitt auga, hvernig gæti hann þá heyrt?
Eða væri hann aðeins eitt stórt eyra, gæti hann þá fundið lykt?
18 Nei, þannig skapaði Guð okkur ekki. Hann skapaði okkur með marga
líkamshluta og hver hluti er á réttum stað. 19 Það væri furðulegur líkami, sem væri
aðeins einn limur! 20 Guð gerði því marga líkamshluta – marga limi – sem saman
mynda einn líkama. 21 Augað getur aldrei sagt við höndina: „Ég þarf ekkert á þér
að halda!“ Og höfuðið getur ekki sagt við fótinn: „Ég hef enga þörf fyrir þig!“
22 Sumir þeir líkamshlutar sem virðast veikbyggðastir, eru jafnvel
nauðsynlegastir. 23 Já, við erum ánægð yfir að hafa vissa hluta sem skrýtnir
eru. Og þá sem við viljum ekki að aðrir sjái og sem við blygðumst okkar fyrir,
hyljum við vandlega, 24 meðan þeir líkamshlutar, sem allir mega sjá, krefjast ekki
slíkrar umhyggju. Guð kom því þannig fyrir að meiri umhyggja og virðing er
sýnd þeim sem gætu virst minni háttar. 25 Þetta hefur það í för með sér að allir
líkamshlutarnir eru ánægðir og bera sömu umhyggju hver fyrir öðrum og þeir
bera fyrir sjálfum sér. 26 Ef einn limur þjáist, finna allir til með honum og veitist
einhverjum sæmd, samgleðjast allir hinir.
27 Jæja, ég er að reyna að segja þetta: Þið eruð öll sameiginlega líkami Krists og
hver um sig sérstakur og nauðsynlegur hluti hans.
28 Í kirkju sinni, sem er líkami hans, hefur hann í fyrsta lagi postula, í öðru lagi
spámenn – þá sem af innblæstri heilags anda flytja boðskap frá Guði – og í þriðja lagi
kennara. Sumir gera kraftaverk, aðrir hafa hæfileika til að lækna, enn aðrir helga
sig líknarstörfum. Sumir hafa skipulagsgáfu, – eiga gott með að láta menn vinna
saman, – og tala tungum – tala tungumál sem þeir hafa ekki lært. 29 Eru allir postular?
Auðvitað ekki! Eru allir postular og spámenn? Nei. Eru allir kennarar? Gera allir
kraftaverk? 30 Fást allir við lækningar? Vitaskuld ekki! Tala allir tungum? Útlista

allir tungutal? 31 Nei, en keppist öll eftir því að eignast þá af þessum hæfileikum sem mikilvægastir eru.

Hið mikilvægasta af öllu

Leyfið mér nú að segja ykkur frá öðru sem er betra en allir þessir hæfileikar.

13

1 Þótt ég hefði hæfileika til að tala tungum og talaði öll tungumál, bæði jarðnesk
og himnesk, en elskaði ekki aðra, þá væri það ómerkilegt glamur – tilgangslaus
orðaflaumur. 2 Ef ég hefði spádómsgáfu og vissi allt um framtíðina, vissi bókstaflega
allt um allt, en hefði ekki kærleika, hvaða gagn væri þá í því? Og jafnvel þó að ég
hefði svo mikla trú að ég gæti skipað fjöllum að færast úr stað, þá væri ég einskis
virði án kærleika. Ef ég elskaði ekki meðbræður mína, þá væri ég engu bættari.
3 Þótt ég gæfi fátækum aleiguna eða yrði brenndur á báli fyrir trúna á Jesú, en hefði
ekki kærleika, væri ég ekkert betri.
4 Kærleikurinn er þolinmóður og góðviljaður. Hann er hvorki öfundsjúkur,
montinn né hrokafullur. 5 Hann er aldrei yfirlætislegur, eigingjarn eða ókurteis.
Hann krefst ekki réttar síns, reiðist ekki og er ekki langrækinn né smámunasamur.
6 Hann gleðst aldrei yfir ranglæti, heldur fagnar þegar sannleikurinn nær fram að
ganga. 7 Sá sem hlýðir rödd kærleikans, breiðir yfir mistök annarra, treystir orðum
þeirra, umber þá og væntir góðs frá þeim.
8 Kærleikurinn mun aldrei falla úr gildi, en hæfileikinn til að spá og tala tungum,
og þekkingargáfa, allt mun þetta líða undir lok. 9 Þekking okkar nær skammt, og
spádómar okkar líka, 10 en þegar við verðum orðin fullkomin í eilífðinni, þá þurfum
við ekki lengur á þessum sérstöku hæfileikum að halda, og þá munu þeir hverfa.
11 Þegar ég var barn, þá talaði ég, hugsaði og ályktaði eins og barn, en þegar
ég varð fullorðinn þá óx ég frá því öllu og lagði niður barnaskapinn. 12 Á sama hátt
skiljum við Guð aðeins á takmarkaðan hátt, enn sem komið er, rétt eins og við sæjum
spegilmynd hans í lélegum spegli. En sú stund mun koma að við fáum að sjá hann
augliti til auglitis, eins og hann er. Nú er þekking mín og skilningur í molum, en þá
mun ég sjá allt skýrt og greinilega, á sama hátt og Guð sér mig nú og allar mínar
hugsanir og þrár.
13 Það sem nú skiptir máli er þetta þrennt: Trúin, vonin og kærleikurinn, og þeirra
er kærleikurinn mestur.

14

1 Keppið eftir kærleikanum og sækist eftir gjöfum og hæfileikum heilags anda, sér
í lagi spádómsgjöfinni, en hún gerir okkur kleift að flytja öðrum boðskap og skilaboð
frá Guði.

Tungutal

2 Hafir þú hlotið þá náðargjöf að tala tungum – tala orð sem heilagur andi leggur
þér í munn – þá talar þú við Guð en ekki menn, því þeir munu ekkert skilja. Þú talar
í krafti andans, en það er öðrum óskiljanlegt og leyndardómsfullt. 3 En sá sem spáir
– það er flytur boðskap frá Drottni – hjálpar öðrum að vaxa í trúnni á Guð, hann
uppörvar þá og huggar. 4 Sá sem talar tungum, hjálpar sjálfum sér til andlegs þroska,
en sá sem flytur orð Guðs, spáir, hjálpar öllum söfnuðinum til að vaxa að helgun og
gleði trúarinnar.
5 Ég vildi óska að þið gætuð öll talað tungum, þó vildi ég enn frekar að þið gætuð
spáð, því að það er meiri og gagnlegri hæfileiki en að tala tungum – nema ef þið getið
túlkað það fyrir öðrum, til að söfnuðurinn hafi gagn og fræðslu af.

6 Kæru vinir, ef ég kæmi til ykkar og talaði tungumál sem þið skilduð ekki – hvaða
gagn væri ykkur að því? Það sem kemur ykkur að raunverulegu gagni er að ég greini
ykkur skilmerkilega frá því sem Guð hefur opinberað mér. Segi ykkur frá því sem
ég þekki og líka því sem á eftir að gerast, hlutum sem verða ykkur til leiðbeiningar
í trúnni. 7 Ég ætla að taka dæmi: Ef dauðir hlutir eins og flauta eða harpa gefa frá
sér óskýran eða falskan tón, hver þekkir þá lagið sem leikið er? 8 Sama er að segja
um herlúðurinn. Sé blásið rangt í hann, þá vita hermennirnir ekki hvort verið sé að
kalla þá til orustu. 9 Eins er ef þú talar við mann á máli sem hann skilur ekki, hann
veit ekki hvað þú ert að segja. Þú gætir þá alveg eins talað út í bláinn!

10 Öll tungumál sem menn tala í heiminum eru gagnleg þeim sem þau skilja, 11 en
þeim sem ekki skilur, eru þau algjörlega marklaus. Sá sem talaði við mig á slíku
máli, væri jafn ókunnugur eftir sem áður. 12 Fyrst þið sækist eftir gjöfum heilags
anda, biðjið hann þá um þá mikilvægustu – þá sem getur orðið kirkjunni í heild að
sem mestu gagni.

13 Sá sem hefur hæfileika til að tala tungum, ætti líka að biðja um hæfileika til að
túlka það sem hann hefur sagt, til þess að hann geti útskýrt það fyrir fólki, vel og
greinilega. 14 Ef ég bið í tungum, þá biður andi minn, en sjálfur skil ég ekki hvað ég
segi. 15 Hvað á ég þá að gera? Hvort tveggja. Ég vil biðja í tungum og líka á venjulegu
máli, sem allir skilja. Ég vil syngja í tungum, en líka á venjulegu máli, svo ég geti
skilið lofgjörð þá sem ég flyt. 16 Því ef þú aðeins lofar og þakkar Guði í andanum
og talar tungum, hvernig geta þá þeir, sem ekki skilja þig, tekið þátt í lofgjörðinni?
Hvernig geta þeir tekið undir þakkargjörð þína ef þeir vita ekki hvað þú ert að segja?
17 Þú myndir vissulega þakka afar fallega, en þeir sem heyra njóta þess ekki.

18 Ég er þakklátur Guði fyrir að í einrúmi tala ég tungum meira en þið öll. 19 Í
guðsþjónustu vil ég þó frekar segja fimm orð sem allir skilja og verða til gagns, en
tíu þúsund á óskiljanlegu máli.

20 Kæru vinir, verið ekki barnaleg í skilningi ykkar á þessum hlutum. Verið sem
saklaus börn þegar ráðið er illráðum, en fullþroska að dómgreind í þessum málum.
21 Í Biblíunni er sagt að Guð muni senda þjóð sinni útlenda menn, sem tala óskiljanleg
mál, en samt muni þjóð hans ekki hlusta. 22 Af þessu sjáið þið að tungutalið er
tákn þeim sem ekki trúa – þeir skilja ekki það sem Guðs er. Spádómsgáfan er hins
vegar það sem kristnir menn þurfa sérstaklega á að halda. Hún er þeirra tákn.
Hún opinberar þeim vilja Guðs. 23 Segjum að einhver, sem ekki trúir eða þekkir
þessa hæfileika sem Guðs andi gefur, kæmi til guðsþjónustu og heyrði ykkur öll
tala tungum, þá myndi hann líklega halda að þið væruð gengin af vitinu! 24 En ef
allir flyttu opinberun frá Guði – spádómsorð og einhver sem ekki trúir eða fáfróður
kæmi þangað inn, þá mundi boðskapurinn sannfæra hann um synd hans og vekja
samvisku hans. 25 Hann mundi finna augu Guðs rannsaka hjarta sitt, falla á kné og
vegsama Guð og segja, að Guð væri sannarlega á meðal ykkar.

Reglur um guðsþjónustuhald

26 Jæja, vinir mínir, við skulum þá draga saman þetta sem ég hef verið að segja.
Þegar þið komið saman þá mun einhver syngja, annar kenna, einhver segja frá
hlutum sem Guð hefur opinberað honum, annar mun tala tungum og einn annar
túlka tungutalið. Munið að allt sem þið gerið verður að vera til uppbyggingar í trúnni.
27 Ekki ættu fleiri en tveir eða þrír að tala tungum, og þá aðeins einn í einu, og einhver
verður að vera þar til að túlka. 28 Sé enginn viðstaddur sem getur túlkað tungutalið,
mega þeir sem tala tungum ekki gera það upphátt, heldur skulu þeir þá aðeins tala
lágt við sjálfa sig og Guð.

29-30 Tveir eða þrír mega spá á samkomunni, og þá einn í einu en allir aðrir hlusti.
Sé einn að spá og einhver annar fær boðskap á meðan, eða sérstaka innsýn í eitthvað
frá Guði, þá má hann ekki grípa fram í, heldur skal hann leyfa þeim sem er að tala
að ljúka máli sínu. 31 Þannig geta allir, sem hafa fengið spádóm, talað og þá hver á
eftir öðrum og allir munu læra af og hljóta uppörvun og hjálp. 32 Munið að sá sem
fær boðskap frá Guði, hefur líka mátt til að halda aftur af sér uns röðin er komin að
honum. 33 Guð vill ekki skipulagsleysi í söfnuði ykkar, heldur að þar ríki friður og
regla. Þannig er það líka í öllum kristnum söfnuðum.
34 Konur skulu ekki tala í guðsþjónustunum. Það er regla alls staðar. Þær skulu
vera mönnum sínum undirgefnar eins og Biblían kennir. 35 En þurfi þær að spyrja
um eitthvað sem fram fer í guðsþjónustunni, þá spyrji þær eiginmenn sína heima,
því það er ekki viðeigandi að konur tali í guðsþjónustu.
36 Eruð þið ósammála? Haldið þið kannski að orð Guðs komi frá ykkur,
Korintumenn, eða sé ykkur einum ætlað? 37 Þið sem teljið ykkur geta spáð eða hafa
aðra sérstaka hæfileika frá heilögum anda, ættuð manna fyrstir að gera ykkur grein
fyrir því að það sem ég segi, eru fyrirmæli frá Drottni sjálfum. 38 Ef einhver er enn
ósammála, þá hann um það.
39 Vinir mínir, sækist því eftir spádómsgáfunni til þess að þið getið boðað orð
Guðs hreint og ómengað, og ekkert fari milli mála. Komið ekki í veg fyrir að talað
sé í tungum og 40 gætið þess að allt fari skipulega og sómasamlega fram.

15

Kjarni málsins

1 Kæru vinir, nú vil ég minna ykkur á kjarna fagnaðarerindisins. Hann hefur
ekki breyst – það er sami góði boðskapurinn sem ég flutti ykkur forðum. Þið tókuð
við honum með fögnuði og gerið enn, því að trú ykkar er grundvölluð á þessum
dásamlega boðskap. 2 Hann mun verða ykkur til hjálpræðis ef þið haldið fast í
trúna, annars ekki til neins.
3 Ég sagði ykkur þegar frá byrjun, eins og mér hafði verið kennt, að Kristur dó
vegna synda okkar – alveg eins og Biblían hafði sagt fyrir. 4 Hann var grafinn og reis
á þriðja degi frá dauðum, eins og spámennirnir höfðu talað um. 5 Eftir það birtist
hann Pétri og því næst hinum postulunum. 6 Síðan sáu hann meira en fimm hundruð
trúbræður okkar í einu og eru flestir þeirra á lífi enn í dag. 7 Þá birtist hann líka
Jakobi og loks postulunum öllum. 8 Síðast allra birtist hann svo mér, löngu síðar –
eins og ég hefði fæðst of seint – 9 því að ég er síðastur allra postulanna og reyndar ætti
ég alls ekki að kallast postuli, því að ég ofsótti söfnuðinn – kirkju Guðs.
10 En það sem ég er nú, er allt því að þakka að Guð veitti mér óverðskuldaða
miskunn og náð. Það varð ekki heldur til einskis, því ég hef lagt harðar að mér en
nokkur hinna postulanna. Slíkt er þó ekki mér að þakka heldur hefur Guð komið því
til leiðar. 11 Það skiptir ekki máli hver hefur unnið mest, ég eða þeir, mikilvægast er
að við fluttum ykkur gleðiboðskapinn og að þið trúðuð honum.
12 En bíðið nú við! Hvernig stendur á því að sum ykkar segja að hinir dauðu muni
ekki lifna á ný, fyrst þið trúið boðskap okkar um að Kristur sé upprisinn frá dauðum?
13 Ef ekki er til upprisa dauðra, þá hlýtur Kristur að liggja dáinn í gröf sinni. 14 Og sé
hann ekki upprisinn, þá höfum við predikað til ónýtis og þá er trú ykkar og traust á
Guði einskis virði, og allt vonlaust! 15 Þá erum við postularnir allir lygarar, því að við
höfum staðhæft að Guð hafi reist Krist úr gröfinni – það er þá auðvitað ósatt ef dauðir
geta ekki risið upp. 16 Ef þeir geta það ekki, þá er Kristur ekki heldur upprisinn. 17 Þá
er líka trú ykkar, að Guð geti hjálpað ykkur og frelsað, tóm vitleysa og þið þar með

enn ofurseld bölvun syndarinnar. 18 Þá eru þeir allir glataðir, sem dáið hafa í trú á
upprisu Krists, 19 og við sem nú trúum vonlaus og aumust allra manna.
20 Nei og aftur nei! Kristur er svo sannarlega upprisinn! Hann er hinn fyrsti allra
þeirra sem eiga eftir að rísa upp frá dauðum.
21 Dauðinn kom inn í þennan heim vegna syndar eins manns Adams, en fyrir
tilverknað Krists er nú til upprisa dauðra. 22 A sama hátt og allir deyja vegna þess
að þeir eru afkomendur Adams, svo munu og allir þeir sem tilheyra Kristi, rísa upp
frá dauðum. 23 Þó hver í réttri röð: Kristur fyrst, og síðan – er Kristur kemur aftur –
munu allir sem honum tilheyra rísa upp til lífsins á ný.
24 Þegar hann hefur lagt að velli alla óvini sína, koma endalokin og hann afhendir
Guði föður konungsvald sitt.
25 Kristur mun verða konungur uns hann hefur sigrað alla óvini sína, 26 þar á meðal
síðasta óvininn, dauðann. 27 Guð gefur Kristi allt vald á himni og jörðu, en Kristur
ríkir þó auðvitað ekki yfir Guði föður, sem gaf honum þetta vald og ráð. 28 Þegar
Kristur hefur loks unnið sigur á öllum óvinum sínum, mun hann, sonur Guðs, fela
allt undir vald föðurins, svo að Guð, sem hefur gefið honum sigur yfir öllu, mun
verða allsráðandi og æðstur.
29 Til hvers eru menn að láta skíra sig fyrir þá dánu, ef dánir menn rísa alls ekki
upp?
30 Og hvers vegna ættum við þá sífellt að leggja líf okkar í hættu? 31 Dag hvern er
ég í bráðri lífshættu. Það er eins satt og ég er hreykinn af því að hafa leitt ykkur til
trúar á Drottin, Jesú Krist. 32 Og hvaða vit væri þá í því að berjast við óargadýr, eins
og í Efesus, ef það væri aðeins til þess að hljóta ávinning í þessu lífi? Ef Drottinn
vekur okkur ekki upp frá dauðum þá skulum við bara borða, drekka, vera glöð og
njóta líðandi stundar, því að á morgun deyjum við og þá er allt búið!
33 Nei, látið ekki þá sem svona tala blekkja ykkur. Ef þið hlustið á þá, þá farið þið
fljótlega að líkja eftir þeim. 34 Verið á verði og syndgið ekki. Ykkur til blygðunar segi
ég: Sum ykkar eru hreint ekki kristin og hafa aldrei kynnst Guði í raun og veru.

Upprisa okkar – nýr líkami

35 Nú kann einhver að spyrja: „Hvernig munu dauðir rísa upp? Hvers konar líkama
munu þeir fá?“ 36 Svona spurning er óþörf. Líttu á garðinn þinn. Þegar þú sáir fræi í
mold, þá verður það ekki að jurt nema það deyi fyrst. 37 Græni sprotinn, sem springur
út úr fræinu, er harla ólíkur fræinu sem þú sáðir. Það sem þú sáðir í moldina var
örsmátt korn – hvort sem það var hveiti eða eitthvað annað. 38 Síðan gefur Guð því
nýjan líkama, einmitt af þeirri gerð sem hann sjálfur vill. Af hverri frætegund vex
sérstök jurt, ólík öðrum tegundum. 39 Rétt eins og til eru mismunandi tegundir jurta,
þannig eru til mismunandi gerðir holds: Menn, dýr, fiskar, fuglar – allt er þetta sitt
með hverju móti.
40 Englarnir á himnum hafa líkama, sem eru gjörólíkir okkar. Fegurð þeirra og
vegsemd er önnur en fegurð og vegsemd okkar. 41 Sólin er dýrleg í ljóma sínum, og
tunglið og stjörnurnar eru það líka, en þó á annan hátt, og innbyrðis ber stjarna af
stjörnu í birtu og ljóma.
42 Á sama hátt eru jarðneskir líkamar okkar, sem deyja og rotna, ólíkir þeim
líkömum sem við fáum í upprisunni, því að þeir munu aldrei deyja. 43 Þeir líkamar
sem við höfum nú, valda okkur oft erfiðleikum, því að þeir sýkjast, hrörna og deyja,
en í upprisunni munu þeir breytast á dýrlegan hátt. Nú eru þeir veikbyggðir og
dauðlegir, en þá verða þeir þrungnir lífskrafti. 44 Í dauðanum eru þeir mannlegir
líkamar, en í upprisunni himneskir líkamar.

45 Biblían segir að hinum fyrsta manni, Adam, hafi verið gefinn jarðneskur líkami
en Kristur er meira en það, því að hann er lífgefandi andi.
46 Sem sagt: Fyrst höfum við jarðneskan líkama, en síðan gefur Guð okkur
andlegan, himneskan líkama. 47 Adam var myndaður af efnum jarðar, en Kristur
kemur af himnum. 48 Sérhver maður hefur líkama af sömu gerð og Adam, úr
jarðnesku efni, en allir sem Kristi tilheyra, munu hljóta sams konar líkama og hann
– himneskan líkama. 49 Eins og við nú höfum sams konar líkama og Adam, munum
við í upprisunni fá sams konar líkama og Kristur.
50 Því segi ég ykkur, kæru vinir, jarðneskur líkami úr holdi og blóði getur ekki
komist inn í guðsríki, því að okkar dauðlegu líkamar geta ekki lifað að eilífu. 51 En
nú segi ég ykkur furðulegan og dásamlegan leyndardóm: Við munum ekki öll deyja,
en þó munum við öll fá nýjan líkama – við munum umbreytast! Allt mun þetta gerast
á svipstundu, þegar síðasti lúðurinn hljómar. 52 Þá munu allir kristnir menn, sem
dánir eru, rísa upp, íklæddir nýjum líkömum, sem aldrei hrörna eða deyja. Þeir
sem þá verða enn á lífi, munu allt í einu umbreytast og fá nýjan líkama eins og hinir.
53 Þessir jarðnesku dauðlegu líkamar okkar, sem við berum nú, verða að umbreytast
í himneska líkama sem aldrei deyja.
54 Þegar þetta gerist, munu rætast þessi orð Biblíunnar: „Dauðinn er uppsvelgdur
í sigur. 55-56 Dauði, hvar er sigur þinn? Hvar er broddur þinn?“ Syndin – broddurinn
sem veldur dauða – verður þá orðin að engu og lögmálið, sem afhjúpar syndir okkar,
mun ekki lengur dæma okkur.
57 Þökkum Guði fyrir allt þetta. Það er Guð sem gefur okkur sigurinn fyrir Drottin,
Jesú Krist.
58 Kæru vinir – framtíðarsigurinn er tryggður! Verið því sterk, óbifanleg,
sístarfandi fyrir Drottin, og vitið að ekkert, sem þið gerið fyrir hann, er til einskis.

16

Lokaorð

1 Varðandi peningana, sem þið eruð að safna handa söfnuðinum í Jerúsalem, þá
skuluð þið fara eins að og ég hef sagt söfnuðinum í Galatíu. 2 Hvern sunnudag
skuluð þið, hvert og eitt, leggja til hliðar þá upphæð sem efni leyfa. Látið þetta ekki
dragast þangað til ég kem. 3 En þegar ég kem, mun ég senda kærleiksgjöf ykkar til
Jerúsalem, ásamt bréfi mínu, með traustum sendiboðum, sem þið hafið sjálf valið
til fararinnar. 4 Hafi ég sjálfur tíma til að fara, þá geta þeir orðið mér samferða.
5 Ég kem til ykkar frá Makedóníu, en þar mun ég aðeins hafa stutta viðdvöl. 6 Ef til
vill mun ég dvelja nokkuð hjá ykkur, jafnvel allan veturinn, og eftir það getið þið sent
mig áfram til næsta ákvörðunarstaðar. 7 Í þetta sinn ætla ég sem sagt að vera lengur
með ykkur, ef Drottinn leyfir. 8 Hér í Efesus ætla ég að dveljast fram að hvítasunnu,
9 því að hér hef ég nóg að gera við að predika og kenna. Hér er mikið um að vera,
en andstæðingarnir eru líka margir.
10 Ef Tímóteus skyldi koma, sjáið þá til þess að honum líði vel, því að hann vinnur
verk Drottins eins og ég. 11 Látið engan lítilsvirða hann vegna þess hve ungur hann
er og þegar hann hefur lokið sér af hjá ykkur, sendið hann þá ánægðan til mín. Ég
hlakka til að sjá hann, svo og hina bræðurna, sem væntanlegir eru. 12 Ég bað Apollós
að verða samferða bræðrunum til ykkar, en hann fékkst ekki til þess nú, hann kemur
seinna, ef tækifæri býðst.
13 Vakið! Standið stöðug í trúnni. Verið djörf og sterk 14 og látið kærleikann leiða
ykkur í öllu.

15 Þið munið eftir Stefanasi og fjölskyldu hans, en þau voru fyrst til að taka trú í
Grikklandi. Þau hafa helgað sig starfinu til hjálpar kristnum mönnum. 16 Verið þeim
hjálpleg og fylgið ráðleggingum þeirra, svo og öðrum þeim er vinna meðal ykkar
af sömu alúð og dugnaði og þau. 17 Það gleður mig mjög að Stefanas, Fortúnatus og
Akkaíkus hafa heimsótt ykkur. 18 Þeir hafa veitt mér mikla hjálp og bætt mér upp
fjarveru ykkar. Þeir hafa verið mér til mikillar uppörvunar og styrktar, og ég er viss
um að þið hafið sömu reynslu af þeim og ég.
19 Söfnuðirnir hér í Litlu-Asíu senda ykkur kærar kveðjur. Akvílas og Priska biðja
að heilsa, svo og söfnuðurinn sem kemur saman á heimili þeirra. 20 Allir vinirnir hér
senda ykkur kveðjur. Heilsið hvert öðru hjartanlega.
21 Þessi kveðjuorð rita ég eigin hendi: 22 Sá sem ekki elskar Drottin, er útilokaður
frá samfélaginu við Guð og þar með undir bölvun. Kom þú Drottinn Jesús!
23 Kærleikur og náð Drottins Jesú sé með ykkur. 24 Mínar innilegustu kveðjur til
ykkar allra sem tilheyrið Kristi Jesú. Amen.
Páll

II. Korintubréf

1 Kæru vinir.
Þetta bréf er frá mér, Páli, sem Guð sendi sem boðbera Jesú Krists, og frá okkar kæra bróður, Tímóteusi. Bréfið er til allra kristinna í Korintu og Grikklandi öllu.
2 Guð faðir og Drottinn Jesús Kristur blessi ykkur með náð sinni og friði.

Guð hefur hjálpað okkur

3-4 Lofaður sé Guð, faðir Drottins Jesú Krists. Hann er uppspretta allrar miskunnar og sá sem huggar okkur og styrkir í þrengingum og mótlæti. Þess vegna getum við, sem höfum hlotið huggun hans og hjálp, huggað og uppörvað aðra, sem eiga í erfiðleikum. 5 Það er öruggt, að því meiri þjáningar sem við þolum vegna Krists, því ríkulegar mun hann hugga og uppörva. 6-7 Það hefur kostað okkur miklar þrengingar að flytja ykkur huggun og hjálpræði Guðs. En Guð hefur gefið okkur nýjan styrk í erfiðleikunum. Það hefur hann einnig gert ykkar vegna, því að hann vill nota reynslu okkar, ykkur til huggunar, þegar þið lendið í sams konar raunum. Hann mun veita ykkur styrk svo að þið gefist ekki upp.
8 Kæru vinir, ég álít rétt að þið fáið að vita um allar þær þrengingar sem við urðum að þola í Litlu-Asíu. Við vorum að því komnir að gefast upp og óttuðumst að það væri úti um okkur. 9 Okkur fannst við vera dauðans matur, sáum enga undankomuleið. En þetta varð til góðs, því að þá lögðum við allt í hendur Guðs, hans sem einn gat hjálpað og getur jafnvel lífgað hina dauðu. 10 Hann bjargaði okkur úr klóm dauðans og við trúum því að hann muni gera það á ný. 11 En þið verðið einnig að hjálpa okkur með fyrirbæn og þá munuð þið hafa ástæðu til að þakka og lofa Guð, þegar þið sjáið undursamlegt svar hans við bænum ykkar.
12 Okkur finnst gott að geta sagt í fullkominni hreinskilni, að í öllu okkar starfi höfum við gert það eitt sem rétt var og treyst á hjálp Drottins, en ekki eigin hæfileika. Þetta á sérstaklega við um framkomu okkar við ykkur.
13-14 Bréf mín hafa verið skrifuð í einlægni og hreinskilni – þar er ekkert hægt að lesa á milli lína! Ég vona að þið verðið hreykin af mér, þegar þið kynnist mér betur, á sama hátt og ég verð hreykinn af ykkur á endurkomudegi Drottins Jesú.
15-16 Ég hafði ákveðið að koma við og hitta ykkur á leið minni til og frá Makedóníu, vegna þess að ég var viss um trúnað ykkar og skilning. Þannig hefði ég orðið ykkur til tvöfaldrar blessunar og þið getað aðstoðað mig við förina til Júdeu.

Hvað tefur mig?

17 „Já, en hvers vegna breyttirðu áætlun þinni?“ gætuð þið spurt. Hafði ég þá ekki enn tekið ákvörðun? Er ég ef til vill eins og sumir sem segja já, en meina nei. 18 Nei, alls ekki! Slíkur maður er ég ekki, það er eins víst og að Guð er sannorður. Þegar ég segi já, þá meina ég já.
19 Við þrír – Tímóteus, Silvanus og ég – höfum sagt ykkur frá Jesú Kristi syni Guðs. Hann er ekki einn þeirra sem segja já þegar þeir meina nei. Hann stendur við orð sín. 20 Hann framkvæmir og uppfyllir öll loforð Guðs, hversu mörg sem þau eru. Við höfum sagt frá trúfesti hans og heiðrað nafn hans. 21 Þessi Guð hefur gert ykkur, ásamt mér, að traustum kristnum mönnum og valið okkur til að útbreiða fagnaðarerindið. 22 Hann hefur sett á okkur innsigli sitt – tákn eignarréttar síns – og blásið okkur heilögum anda í brjóst, sem tryggingu þess að við tilheyrum honum. Þetta er aðeins upphaf alls þess sem hann ætlar að gefa okkur.

23 Ég kalla Guð til vitnis gegn mér, ef það sem ég nú segi er ekki sannleikanum
samkvæmt. Ástæðan fyrir því að ég hef enn ekki komið til ykkar er sú, að ég vildi
hlífa ykkur við hörðum áminningum. 24 En þótt trú ykkar styrkist ekki við komu
mína, því hún er þegar orðin sterk, þá langar mig samt að gera eitthvað til að gleðja
ykkur. Því ég vil að þið séuð glöð, en ekki döpur.

2

1 „Nei,“ sagði ég við sjálfan mig, „ég skal ekki fara aftur og hryggja þau með annarri
heimsókn, því að hún mun aðeins valda þeim sársauka.“ 2 Ef ég hryggi ykkur, hver
mun þá geta hughreyst mig? Aðeins þið. En hvernig ættuð þið að geta það, ef ég
hryggi ykkur? 3 Ástæðan fyrir því að síðasta bréfið mitt var eins og það var, er sú, að
mig langaði til að þið leystuð vandann sjálf áður en ég kæmi. Þegar ég svo loksins
kæmi, þyrfti ég ekki að verða fyrir vonbrigðum vegna þeirra sem ættu að gleðja
mig. Mér fannst gleði ykkar svo nátengd gleði minni. Mér fannst að ef ég kæmi til
ykkar dapur í bragði, þá gætuð þið ekki glaðst.
4 Þið getið ekki ímyndað ykkur hve erfitt það var fyrir mig að skrifa ykkur fyrra
bréfið. Það olli mér mjög miklum sársauka og ég grét yfir því. Ég ætlaði ekki að
særa ykkur – heldur gera ykkur grein fyrir því hversu annt mér var um ykkur. 5-6 Sá
sem hefur hryggt ykkur hefur líka hryggt mig, þótt í minna mæli sé. Ég vil ekki vera
strangari við hann en ástæða er til. Vanþóknun ykkar hefur orðið honum nægileg
refsing. 7 Nú er kominn tími til að veita honum fyrirgefningu og huggun, því að
verði það ekki gert, þá getur hann orðið svo bitur og miður sín að hann eigi sér ekki
viðreisnar von. 8 Leyfið honum nú að finna að ykkur sé enn hlýtt til hans.

Hver er hæfur til þessa verks?

9 Fyrra bréfið skrifaði ég ykkur til að komast að raun um heilindi ykkar og hlýðni.
10 Þegar þið fyrirgefið einhverjum, þá geri ég það líka. Hafi ég fyrirgefið eitthvað (að
því leyti sem það hefur varðað mig), þá er það gert með vilja Krists og ykkur til góðs.
11 Okkur ber einnig að fyrirgefa svo að Satan geti ekki beitt okkur brögðum – við
þekkjum fyrirætlanir hans. 12 Þegar ég kom til Tróas, gaf Drottinn mér mikilvægt
tækifæri til að boða fagnaðarerindið. 13 Títus, okkar kæri bróðir, var ekki staddur
þar þá til að taka á móti mér og ég var órólegur, því að ég vissi ekki hvar hann var
eða hvað hefði komið fyrir hann. Ég kvaddi því og fór rakleitt til Makedóníu til að
reyna að hafa upp á honum.
14 Þökk sé Guði fyrir sigur hans í Kristi og að hann skuli hafa leyft okkur að taka
þátt í sigurgöngu hans, og segja öðrum frá honum. Boðskapurinn um hann berst
eins og sætur reykelsisilmur út um allan heiminn. 15 Við erum eins og góðilmur
reykelsis, sem Kristur brennir frammi fyrir Guði og berst ilmur þess jafnt til frelsaðra
og ófrelsaðra. 16 Hinir ófrelsuðu skelfast, því að þeim finnst ilmurinn minna á dauða
og dóm, en okkur hinum frelsuðu er hann ilmur lífsins. Hverjir eru hæfir til að boða
fagnaðarerindið? 17 Við erum ekki eins og þeir sem predika Guðs orð launanna
vegna, heldur tölum við af einlægni hjartans það sem Guð vill að við segjum, af því
að við erum þjónar Krists og störfum fyrir augliti Guðs.

3

Trú ykkar vitnar um verk ykkar

1 Erum við nú orðnir eins og falskennendur sem eru alltaf að tala um sjálfa sig,
og hafa með sér löng meðmælabréf? Ég held þið þarfnist þess ekki að neinn skrifi
ykkur bréf um líferni okkar – eða hvað? Við þurfum ekki heldur meðmælabréf frá

ykkur. 2 Eina bréfið sem ég þarf, eruð þið sjálf. Ef fólk skoðar þá góðu breytingu sem orðið hefur á ykkur, þá sér það að við höfum unnið gott verk á meðal ykkar. 3 Menn sjá ljóslega að þið eruð eins og bréf frá Kristi, skrifað af okkur. Það er ekki skrifað með penna og bleki, heldur með anda hins lifandi Guðs. Ekki er það höggvið í stein, heldur í hjörtu manna.

4 Við þorum að tala svona vel um okkur sjálf vegna þess að við treystum því að Guð hafi velþóknun á okkur, vegna trúar okkar á Krist. Við treystum því að hann hjálpi okkur að standa við orð okkar. 5 Við álítum okkur sjálfa, í eigin mætti, ekki færa um að gera neitt það sem hefur varanlegt gildi. Allur árangur okkar og máttur er Guði einum að þakka. 6 Hann einn hefur gert okkur kleift að kunngjöra fagnaðarerindið – nýja sáttmálann – sem hann gaf mönnunum til frelsis. Við erum ekki að boða lögmál Gyðinga, heldur líf í heilögum anda. Gamla leiðin – sú að reyna að frelsast með því að halda lög Gyðinga – endar með dauða, en ef við förum nýju leiðina, þá gefur andi Guðs okkur hið sanna líf.

Hin nýja dýrð – dýrð Krists

7 Gamli sáttmálinn – þetta gamla lagakerfi sem leiddi til dauða – byrjaði í slíkri dýrð að fólk þoldi ekki að horfa framan í Móse þegar hann færði því lög Guðs, því að andlit hans ljómaði af dýrð Guðs. Samt fölnaði sá ljómi brátt. 8 Eigum við þá ekki að vænta meiri dýrðar nú þegar heilagur andi hefur sjálfur gefið okkur lífið? 9 Fyrst ráðstöfunin sem leiddi til dóms var dýrleg, þá hlýtur hin ráðstöfunin að vera mun dýrlegri, sú sem helgar mennina í augum Guðs. 10 Staðreyndin er sú að í samanburði við yfirgnæfandi dýrð nýja sáttmálans, þá er hin fyrri dýrð, sem skein af andliti Móse, einskis virði. 11 Og fyrst það, sem varaði aðeins skamma stund, ljómaði af himneskri dýrð, mun þá ekki hin nýja áætlun Guðs um hjálpræði mannanna vera miklu stórfenglegri, því hún varir að eilífu!

12 Fyrst við treystum því að þessi nýja dýrð muni aldrei hverfa, þá getum við predikað með mikilli djörfung. 13 Þá gerum við ekki eins og Móse, sem setti blæju fyrir andlit sér til að Ísraelsmenn gætu ekki séð hvernig ljóminn hvarf smátt og smátt. 14 Andlit Móse var ekki aðeins hulið, heldur var einnig hugur og skilningur fólksins blindaður. Þannig er það jafnvel enn þegar Gyðingar lesa Gamla testamentið. Þá virðist sem hugur þeirra og hjarta sé hulið þykkri blæju, enda koma þeir hvorki auga á né skilja hið raunverulega innihald textans. Eina leiðin til að fjarlægja þessa blæju skilningsleysis, er að þeir taki trú á Krist. 15 Þess vegna er svo enn í dag að þegar þeir lesa rit Móse, þá eru hjörtu þeirra blind og þeir trúa að leiðin til hjálpræðis sé sú að hlýða lögmálinu.

16 Í hvert skipti sem einhver snýr sér frá syndum sínum og til Drottins, er þessi blæja tekin frá. 17 Drottinn er andinn sem gefur þeim líf, og þar sem hann er, þar er frelsi (frá þeirri kvöð að þurfa að hlýða lögmálinu í einu og öllu til þess að geta þóknast Guði). 18 Við sem kristin erum höfum enga blæju fyrir andlitum okkar. Við getum verið eins og speglar sem endurvarpa dýrð Drottins og þegar andi hans starfar í okkur, þá líkjumst við honum sífellt meira.

4

1 Sjálfur Guð hefur af miskunn sinni fengið okkur þetta mikla hlutverk (að flytja öðrum gleðiboðskapinn) og þess vegna gefumst við aldrei upp. 2 Við reynum ekki að fá fólk til að trúa með því að beita það brögðum – við höfum ekki áhuga á að blekkja neinn. Við reynum aldrei að telja neinum trú um að Biblían kenni eitthvað sem hún alls ekki kennir. Við forðumst alla slíka pretti. Þegar við tölum, þá stöndum við

frammi fyrir augliti Guðs og því segjum við sannleikann – um það eru allir sammála sem okkur þekkja.
3 Ef einhverjir skilja ekki fagnaðarerindið sem við flytjum, þá eru það þeir sem
ganga veg hins eilífa dauða. 4 Satan, – guð þessa heims, sem sneri baki við
Drottni – hefur blindað þá og komið í veg fyrir að þeir sæju birtuna sem stafar af
fagnaðarerindinu. Þeir skilja ekki heldur hinn stórkostlega boðskap sem við flytjum,
boðskapinn um dýrð Krists, hann sem birtir okkur Guð.
5 Við ferðumst ekki um til að predika um okkur sjálfa, heldur til að boða að Jesús
Kristur sé Drottinn. Við segjum að við séum þjónar ykkar, vegna þess sem Jesús hefur
gert fyrir okkur. 6 Guð sagði: „Ljós skal skína í myrkrinu.“ – Hann lét það skína inn í
sálir okkar til þess að þaðan bæri birtu af dýrð Guðs, eins og hún birtist í Jesú Kristi
sjálfum.

Brothætt ílát

7 Við sem höfum þennan mikla fjársjóð – ljósið og kraftinn sem nú skín innra með
okkur – erum bara eins og brothætt ílát, leirker, til að öllum verði ljóst að þessi
dýrlegi kraftur, sem í okkur er, hlýtur að vera frá Guði en ekki frá sjálfum okkur.
8 Erfiðleikar þrengja að á báða bóga, en samt höfum við ekki látið undan síga. Við
erum oft spyrjandi, því við skiljum alls ekki hvers vegna margt fer eins og það fer,
en samt hættum við hvorki né gefumst upp. 9 Við erum ofsóttir eins og frekast er
unnt, en Guð sleppir samt aldrei af okkur hendi sinni. Við erum felldir til jarðar,
en rísum þó aftur á fætur og höldum leiðar okkar. 10 Við horfumst sífellt í augu við
dauðann, eins og Jesús, og því er augljóst mál að það er aðeins hinn upprisni Kristur,
sem heldur í okkur lífinu og verndar okkur.
11 Já, við erum í stöðugri lífshættu vegna þess að við þjónum Drottni, en þannig
fáum við ný tækifæri til að sýna kraft Jesú Krists í dauðlegum líkömum okkar.
12 Vegna predikunar okkar horfumst við í augu við dauðann, en það sem við berum
úr býtum er eilíft líf ykkur til handa.
13 Við tölum djarflega um trú okkar á sama hátt og sálmaskáldið gerði, þegar
hann sagði: „Ég trúi – þess vegna tala ég.“ 14 Við vitum að sá sami Guð sem reisti
Drottin Jesú upp frá dauðum, mun einnig reisa okkur frá dauðum ásamt Jesú og
leiða okkur fram fyrir hann ásamt ykkur. 15 Þjáningar okkar verða ykkur til góðs og
því fleiri sem vinnast fyrir Krist ykkar á meðal, því fleiri þakka honum og því meira
verður nafn Drottins vegsamað. 16 Þetta er ástæða þess að við gefumst aldrei upp.
Þótt líkamar okkar hrörni smátt og smátt, þá vex styrkur okkar í Drottni dag frá
degi. 17 Erfiðleikar okkar eru smámunir einir, sem vara munu stuttan tíma. Þessir
skammvinnu erfiðleikar leiða þó ríkulega blessun Guðs yfir líf okkar – blessun sem
vara mun til eilífðar! 18 Þess vegna horfum við ekki á það sem við sjáum þessa
stundina, erfiðleikana sem eru allt í kring um okkur, heldur fram til þeirrar gleði
á himnum sem við munum sjá. Þrengingarnar eru skammvinnar en fögnuðurinn,
sem í vændum er, mun aldrei taka enda.

5

1 Við vitum að þegar tjaldið sem við nú búum í – okkar jarðneski líkami – verður
fellt, en það gerist þegar við deyjum, þá munum við fá nýja líkama á himnum –
bústað sem endist okkur um alla eilífð. Sá bústaður verður ekki gerður af manna
höndum, heldur af Guði sjálfum. 2 Við þreytumst í þessu lífi og því hlökkum við
til þess dags er við fáum hina himnesku líkama, sem við íklæðumst eins og nýjum
fötum, 3 því að ekki munum við vera andar án líkama. 4 Í þessu lífi er mæða og strit
en samt kvíðum við dauðanum, af því að allt hið líkamlega og jarðneska er okkur

svo kært. En við viljum íklæðast nýju líkömunum, svo að þessir deyjandi líkamar umbreytist til eilífs lífs. 5 Þessu hefur Guð lofað okkur og því til staðfestingar hefur hann gefið okkur sinn heilaga anda.

6 Nú horfum við glöð fram til þess tíma er við fáum þessa himnesku líkama okkar. En minnumst þess jafnframt að hvert andartak, sem við lifum í jarðnesku líkömunum, er tími sem við eyðum fjarri okkar eilífa heimili á himnum hjá Jesú. 7 Þetta sjáum við ekki með líkamlegum augum, heldur með augum trúarinnar. 8 Við erum alls óhrædd við dauðann, því að þá fáum við að fara heim til Drottins. 9 Markmið okkar er því ávallt að þóknast honum í öllu sem við gerum, hvort sem það er í líkamanum, á jörðu, eða á himnum hjá Drottni. 10 Öll verðum við að standa frammi fyrir dómstóli Krists. Hann mun rannsaka líf okkar og kveða upp sinn dóm. Þá mun sérhver fá endurgoldið eins og hann hefur til unnið, eftir því hvort hann hefur gert gott eða illt meðan hann lifði hér á jörðu.

Erindrekar Krists

11 Vegna þess að við óttumst Drottin – elskum hann, virðum og heiðrum – þá leggjum við hart að okkur við að ávinna menn til trúar á hann. Guð þekkir hjörtu okkar og einlægni í þessu efni og ég vona að þið gerið það einnig.

12 Erum við nú enn að reyna að hæla sjálfum okkur? Nei, en ég er að fá ykkur í hendur ágætt vopn. Þetta vopn getið þið notað gegn predikurum þeim sem stæra sig af útliti sínu og ræðum og láta stjórnast af óhreinu hugarfari. En hvað sem því líður, þá getið þið verið hreykin af heiðarleika okkar og góðum ásetningi. 13-14 Sumir telja okkur ruglaða, en allt sem við gerum er vegna Guðs, vegna þess að kærleikur Krists knýr okkur. Fyrst við trúum því að Kristur hafi dáið fyrir okkur öll, þá eigum við einnig að trúa því að við séum dáin því lífi sem við lifðum. 15 Hann dó fyrir alla til að allir sem lifa – og hafa eignast eilíft líf hjá honum – lifi ekki framar til að þóknast sjálfum sér, heldur honum sem dó og reis upp þeirra vegna. 16 Hættið því að vega og meta kristna menn eftir því hvað heimurinn segir um þá eða eftir útliti þeirra. Áður fyrr leit ég á Krist aðeins frá mannlegu sjónarmiði, en þar urðu mér á mikil mistök. Nú hef ég svo sannarlega aðra skoðun. 17 Sá sem verður kristinn, verður nýr maður. Hann er ekki lengur sá sami, því hann hefur eignast nýtt líf!

18 Allt þetta nýja er frá Guði, sem leiddi okkur aftur til sín með því sem Kristur Jesús gerði. Því næst veitti Guð okkur þau forréttindi að fá að hvetja alla menn til að koma og sættast við hann. 19 Guð sætti heiminn við sig í Kristi og hann ákærir mennina ekki lengur fyrir syndir þeirra, heldur fyrirgefur þeim. Þennan stórkostlega boðskap hefur hann falið okkur að flytja öllum mönnum. 20 Við erum erindrekar Krists. Við biðjum í Krists stað: Sættist við Guð! 21 Guð lagði syndir okkar á Krist, sem var syndlaus, en í staðinn jós hann kærleika sínum yfir okkur.

6

1 Sem samstarfsmenn Guðs biðjum við ykkur að láta ekki þessi góðu skilaboð, um kærleika hans ganga ykkur úr greipum. 2 Guð hefur sagt: „Þegar þið hrópuðuð, þá heyrði ég, og hjálp mín stóð ykkur til boða, því að þá var hjálpræðisdagur.“ Já, einmitt nú er Guð reiðubúinn að svara ykkur. Í dag vill hann frelsa ykkur! 3 Við kappkostum að lifa þannig að hegðun okkar hneyksli engan né hindri í því að finna Drottin. 4 Látum það sjást að við séum sannir þjónar Guðs í öllu sem við gerum. Þolinmæði okkar stendur af sér allar þjáningar, þrengingar og erfiðleika. 5 Við höfum verið barðir, okkur hefur verið stungið í fangelsi og oft höfum við horfst í augu við trylltan múg. Við höfum unnið meðan kraftar entust, vakað margar nætur og liðið hungur. 6 Við höfum staðið við orð okkar og lifað heilbrigðu lífi. Þessu

hefur þrautseigja og skilningur okkar á fagnaðarerindinu komið til leiðar. Við höfum iðkað góðsemi og sannan kærleika og verið leiddir af heilögum anda. 7 Við höfum talað sannleikann og máttur Guðs hefur hjálpað okkur í öllu sem við höfum gert. Við höfum íklæðst herklæðum hins kristna manns – og notað vopnin til sóknar og varnar. 8 Við höfum verið Drottni trúir, hvort sem aðrir heiðra okkur eða forsmá, lasta eða lofa. Við erum heiðarlegir, þótt þeir kalli okkur lygara. 9 Heimurinn lætur sér fátt um okkur finnast, en Guð þekkir okkur. Við erum í stöðugri lífshættu, en þó lifum við enn. Við höfum hlotið sár, en þó haldið lífi. 10 Við erum hryggir, en þó alltaf glaðir í Drottni. Við erum fátækir, en auðgum þó marga með andlegum gjöfum. Við erum allslausir, en eigum þó allt.

11 Kæru vinir í Korintu. Ég hef talað af hreinskilni og ég elska ykkur af öllu hjarta. 12 Ef einhver kuldi er enn okkar á milli, þá er hann ekki vegna skorts á kærleika af minni hálfu, heldur vegna þess að kærleikur ykkar nær ekki til mín og megnar því ekki að draga mig til ykkar. 13 Nú tala ég við ykkur eins og þið væruð mín eigin börn. Opnið hjörtu ykkar fyrir okkur. Endurgjaldið kærleika okkar.

Forðist alla málamiðlun

14 Forðist félagsskap við þá sem ekki elska Drottin, því hvað eiga börn Guðs sameiginlegt með börnum syndarinnar? Hvernig er hægt að sameina ljós og myrkur? 15 Hvað á Kristur saman við Satan að sælda? Hvernig getur kristinn maður átt samfélag við þann sem ekki trúir? 16 Getur nokkurt samband verið milli musteris Guðs og skurðgoðanna? Þið eruð musteri Guðs, bústaður hins lifandi Guðs, og um ykkur segir hann: „Ég vil búa hjá þeim og ganga um meðal þeirra. Ég mun vera þeirra Guð og þeir munu vera mitt fólk.“ 17 Af þessari ástæðu segir Drottinn: „Yfirgefið þá! Farið burt frá þeim. Snertið ekkert óhreint og þá mun ég taka ykkur með mér. 18 Þá mun ég vera faðir ykkar og þið munuð vera synir mínir og dætur.“

7

1 Kæru vinir, fyrst við eigum slík loforð sem þessi, snúum þá baki við öllu sem rangt er, hvort sem það er líkamlegt eða andlegt. Hreinsum okkur, lifum í sannri trú og gefum okkur Guði einum á vald.

2 Því segi ég ykkur: Opnið hjörtu ykkar á ný fyrir okkur, því að ekkert ykkar hefur orðið að þola neitt rangt af okkar hendi. Ekkert ykkar leiddum við afvega. Ekki höfum við svikið neitt ykkar eða rænt ykkur neinu. 3 Þetta segi ég ekki í ávítunartón eða til að ásaka ykkur, því – eins og ég hef áður sagt – þá elska ég ykkur í lífi og dauða. 4 Ég ber mikið traust til ykkar og er mjög hreykinn af ykkur. Þið hafið orðið mér til mikillar uppörvunar og glatt mig stórlega í öllum þrengingum mínum.

Sársauki getur einnig orðið til góðs

5 Þegar við komum til Makedóníu, höfðum við enga eirð. Erfiðleikar mættu okkur hvert sem litið var. Bæði ytra og innra var ótti og barátta. 6 En sá Guð, sem huggar niðurbeygða, styrkti okkur einmitt þá með því að senda Títus til okkar. 7 En heimsókn Títusar var ekki eina uppörvunin, heldur einnig fréttirnar, sem hann flutti okkur, um þá yndislegu dvöl sem hann átti hjá ykkur. Mikið gladdist ég þegar hann sagði mér hversu mjög þið hlökkuðuð til að sjá mig og hve leitt ykkur þótti það sem fyrir kom. Já, það gladdi mig að heyra um tryggð ykkar og hlýhug til mín. 8 Nú er ég ekki lengur hryggur út af þessu bréfi sem ég sendi ykkur. Ég var mjög hryggur um tíma, því að ég vissi að bréfið mundi valda ykkur miklum sársauka, þó aðeins um skamma hríð. 9 Nú finnst mér gott að ég skyldi hafa sent það, ekki vegna þess að það særði ykkur, heldur vegna þess að sársaukinn leiddi ykkur til Guðs. Hryggðin sem náði tökum á ykkur, varð til góðs. Það er sú hryggð sem Guð vill finna meðal barna sinna

og því þarf ég ekki að vera strangur við ykkur þegar ég kem. 10 Stundum notar Guð hryggð okkar til að leiða okkur frá syndinni og til eilífs lífs og þá verður hún okkur til blessunar. Hryggð hinna er hins vegar ekki sú sem fylgir sannri iðrun og forðar því ekki frá eilífum dauða.

11 Sjáið nú til: Þessi hryggð frá Guði varð ykkur til góðs. Kæruleysið hvarf, en í staðinn urðuð þið grandvör og einlæg og vilduð umfram allt losna við syndina, sem ég benti ykkur á í bréfi mínu. Þið urðuð hrædd vegna þess sem gerst hafði og þráðuð að ég kæmi og hjálpaði ykkur. Þið sneruð ykkur strax að því að leysa vandann og upplýsa málið. Þið hafið gert allt, sem í ykkar valdi stóð, til að koma þessu í lag.

12 Ég skrifaði ykkur til þess að umhyggja ykkar fyrir okkur yrði Guði augljós. Sá var tilgangur minn með bréfinu, miklu fremur en sá að hjálpa manninum sem syndgaði eða þeim sem var órétti beittur.

13 Auk þeirrar uppörvunar, sem þið veittuð okkur með kærleika ykkar, þá glöddumst við enn meir vegna Títusar, vegna þess hve hann varð glaður og hve vel þið tókuð á móti honum. 14 Ég sagði honum hvernig allt ætti að vera. Ég sagði honum líka hve hreykinn ég væri af ykkur, áður en hann lagði af stað – og ég varð ekki fyrir vonbrigðum með ykkur. Ég hef alltaf sagt ykkur sannleikann og hrós það, sem ég veitti ykkur í áheyrn Títusar, hefur einnig reynst rétt. 15 Kærleikur hans til ykkar er meiri nú en nokkru sinni fyrr, einmitt vegna þess að hann minnist þess hve fús þið voruð að hlusta á orð hans og hve áhugi ykkar og einlægni ristu djúpt. 16 Nú er ég glaður! Nú veit ég að allt er komið í lag okkar á milli. Enn einu sinni get ég sagt: Ég ber fullkomið traust til ykkar.

8

1 Nú langar mig að segja ykkur frá því sem Guð hefur gert af náð sinni fyrir söfnuðina í Makedóníu. 2 Enda þótt hinir kristnu þar hafi reynt mikla erfiðleika og þrengingar, þá hafa þeir haldið gleði sinni mitt í allri fátæktinni. Þetta hefur vakið hjá þeim mikla umhyggju fyrir þörfum annarra. 3 Þeir hafa gefið ríkulega – reyndar miklu meira en þeir höfðu efni á. Ég get staðfest hér, að þetta gerðu þeir af fúsum vilja. 4 Þeir báðu okkur fyrir þessa peninga, því að þeir vildu einnig fá að vera með í því að hjálpa hinum kristnu í Jerúsalem. 5 Það besta var að þetta fór langt fram úr okkar vonum, því að það fyrsta sem þeir gerðu var að fórna sér algjörlega fyrir Drottin og síðan fyrir okkur, samkvæmt vilja Guðs. 6 Þeir voru svo áhugasamir um þetta að nú höfum við hvatt Títus, hann sem hóf verkið, til að heimsækja ykkur og biðja ykkur að bæta við því sem á vantar í þessa kærleiksgjöf. 7 Kæru vinir, þið hafið forystu í mörgu: Þið hafið mikla trú, marga góða predikara, mikla fræðslu, mikinn áhuga og mikinn kærleika til okkar. Nú langar mig einnig til að þið hafið forystu í því að gefa, og það með gleði. 8 Ég er ekki að skipa fyrir. Ég er ekki að segja að þið verðið að gera þetta, heldur er ég að prófa kærleika ykkar með samanburði við dugnað annarra. Þetta gefur ykkur tækifæri til að sanna kærleika ykkar í verki og sýna að hann sé ekki aðeins orðin tóm. 9 Því að þið þekkið kærleika Drottins Jesú Krists: Þótt hann væri ríkur, þá gerðist hann fátækur ykkar vegna svo að þið auðguðust af fátækt hans.

10 Mig langar að leggja til að þið ljúkið því sem þið byrjuðuð á í fyrra. Reyndar var þetta ekki ykkar hugmynd, en þið voruð fyrst til að gera eitthvað í málinu. 11 Þið komuð þessu af stað og ættuð því að hafa mikinn áhuga á að koma því í höfn, með því að gefa eins og efni standa til. 12 Ef þið hafið áhuga á að gefa, þá skiptir ekki öllu máli hve mikið þið gefið. Guð vill að þið gefið af því sem þið eigið, en ekki af því sem ekki er til. 13 Auðvitað á ég ekki við að þeir sem fá gjafir ykkar eigi að hafa

það náðugt, á ykkar kostnað, en við skulum stuðla að jöfnuði. Nú sem stendur hafið þið nóg af öllu og ættuð því að geta rétt þeim hjálparhönd. 14 Síðar meir geta þeir svo aðstoðað ykkur á sama hátt þegar þið hafið þörf fyrir hjálp. Á þennan hátt geta báðir haft nóg. 15 Munið þið hvað Biblían segir um þetta? Hún segir: „Sá sem miklu safnaði, átti ekkert afgangs, en sá sem litlu safnaði, hafði nóg.“ Af þessari ástæðu ættuð þið einnig að veita þeim hjálp sem hjálpar eru þurfi.

16 Ég þakka Guði sem vakti hjá Títusi sömu umhyggju fyrir ykkur og hann hefur gefið mér. 17 Samkvæmt uppástungu minni vill hann fúslega fara til ykkar á ný – ég held reyndar að hann hefði gert það hvort sem var, því að hann hefur mikinn áhuga á að hitta ykkur. 18 Ég mun einnig senda annan vel þekktan bróður með honum. Sá maður er rómaður af öllum söfnuðunum sem góður boðberi fagnaðarerindisins. 19 Sannleikurinn er sá að söfnuðirnir kusu hann til að verða mér samferða og fara með gjöfina til Jerúsalem. Þetta mun verða Drottni til dýrðar og jafnframt sýna löngun okkar til að hjálpa hvert öðru. 20 Með því að hafa samflot, verjumst við allri tortryggni annarra. Okkur er nefnilega mjög umhugað um að enginn geti fundið neitt ámælisvert við vinnubrögð okkar varðandi þessa miklu gjöf. 21 Guð veit að við erum heiðarlegir, en ég vil einnig að aðrir viti það og því höfum við unnið að þessu á þennan hátt.

22 Ég sendi þar að auki enn einn bróður til ykkar. Af eigin reynslu vitum við að hann er einlægur maður og eftir að ég sagði honum frá löngun ykkar til að veita hjálp, þá hlakkar hann mjög til ferðarinnar.

23 Ef einhver spyr hver Títus sé, segið þá að hann sé samstarfsmaður minn, sem aðstoði ykkur við að hjálpa öðrum. Auk þess getið þið sagt að hinir tveir bræðurnir séu fulltrúar kirkjunnar hér og séu báðir til fyrirmyndar í trúnni á Drottin. 24 Sýnið þessum mönnum kærleika og látið söfnuðina sjá að það var ekki að ástæðulausu sem ég hrósaði ykkur.

9

1 Ég veit reyndar að það er óþarfi að nefna við ykkur þessa aðstoð við söfnuði Guðs. 2 Mér er ljóst að áhugi ykkar fyrir þeim er óskiptur. Ég hrósaði ykkur fyrir vinunum í Makedóníu og sagði að fyrir ári hefðuð þið verið reiðubúin að senda gjöf. Sannleikurinn er sá að það var áhugi ykkar, sem varð hinum hvatning til að veita aðstoð. 3 Nú sendi ég þessa menn til þess eins að ganga úr skugga um að þið séuð reiðubúin, eins og ég sagði þeim að þið væruð, og hvort söfnunarféð lægi þegar fyrir. Ég vona að sú verði ekki reyndin, að í þetta sinn hafi ég tekið of djúpt í árinni með hrósyrðum mínum um ykkur. 4 Mikið myndi ég blygðast mín – og þið reyndar líka – ef einhverjir þeirra frá Makedóníu yrðu mér samferða og sæju, að þegar allt kæmi til alls, þá væruð þið ekki tilbúin þrátt fyrir allt lofið sem ég hef borið á ykkur.

Gefið og þá mun ykkur gefið verða

5 Við töldum því nauðsynlegt að hvetja bræðurna til að fara á undan til ykkar og undirbúa þessa gjöf, sem þið höfðuð áður lofað, svo að hún gæti verið til taks þegar á þyrfti að halda. Ég vil svo gjarnan að hér sé um raunverulega gjöf að ræða, gjöf sem ekki hafi á sér nískublæ. 6 Nú ætla ég að minna ykkur á eitt: Ef þið gefið lítið, þá fáið þið lítið. Bóndi sem sáir sparlega fær rýra uppskeru, en sái hann miklu, fær hann mikla uppskeru. 7 Hver um sig verður að ákveða hve mikið hann gefur. Reynið ekki að þvinga neinn til að gefa meira en hann sjálfur vill. Guð elskar glaðan gjafara. 8 Guð mun uppfylla þarfir ykkar með því að veita ykkur allt sem þið þurfið, og meira til, svo að þið hafið nóg fyrir ykkur sjálf og getið gefið öðrum með gleði. 9 Um þetta

segir Biblían: „Hinn guðrækni gefur fátækum með gleði. Góðverk hans munu verða
honum til heiðurs í eilífðinni.“
10 Guð, sem gefur bóndanum útsæði og síðan góða uppskeru honum til framfæris,
mun einnig gefa ykkur útsæði og margfalda uppskeru, svo að þið getið gefið æ meira.
11 Hann mun gefa ykkur mikið til þess að þið getið verið rausnarleg við aðra. Þegar
við afhendum gjöf ykkar þeim sem hana eiga að fá, þá mun streyma fram lofgjörð og
þökk til Guðs fyrir hjálp hans. 12 Þið sjáið að tvennt gott hlýst af gjöf ykkar. Í fyrsta
lagi fá þeir sem þurfandi eru hjálp og í öðru lagi fyllast þeir þakklæti til Guðs. 13 Þeir
sem fá aðstoð ykkar, gleðjast ekki aðeins vegna þessarar miklu gjafar, heldur munu
þeir einnig lofa Guð, því að þetta mun sanna að verk ykkar eru í samræmi við orð
ykkar. 14 Þeir munu einnig biðja fyrir ykkur og hugsa hlýtt til ykkar vegna þess hve
Guð hefur verið ykkur góður.
15 Guði séu þakkir fyrir son sinn – þá gjöf sem engin orð fá lýst.

10

Páll gerir grein fyrir valdi sínu

1 Nú bið ég ykkur – já, ég Páll – og það af einlægni og mildi eins og Kristur mundi
gera. Sum ykkar segja reyndar að ég sé harðorður í bréfum mínum en þori svo ekki
að opna munninn þegar á hólminn er komið!
2 Ég vona að ég þurfi ekki að sýna ykkur myndugleika og hörku þegar ég kem.
Ég hef ekki áhuga á að láta til skarar skríða gegn þeim ykkar sem virðast halda
að orð mín og verk séu rétt eins og gerist hjá fólki almennt. 3 Satt er það, ég er
ósköp venjulegur, veikburða maður, en ég nota þó ekki mannleg áform og mannlegar
aðferðir til að vinna mína sigra. 4 Ég nota ekki mannleg vopn, heldur hin öflugu
vopn Guðs og með þeim brýt ég niður vígi Satans. 5 Þessi vopn kveða niður öll
hrokafull stóryrði sem beint er gegn Guði og ryðja öllum þeim hindrunum úr vegi,
sem settar eru upp til að útiloka menn frá Guði. Með vopnum þessum get ég
yfirbugað uppreisnarseggi, leitt þá fram fyrir Guð og breytt þeim í menn sem þrá
það eitt að hlýðnast Kristi. 6 Ég mun nota þessi vopn gegn ykkur til að þið gefist upp
fyrir Kristi og ekki hætta fyrr en síðasti andófsmaðurinn fellur.
7 Gallinn við ykkur er sá að þegar þið horfið á mig, þá sjáið þið aðeins hið veika
og vanmáttuga. Af hverju gægist þið ekki inn fyrir skinnið? Ef nokkur telur sig
hafa mátt Krists og myndugleika, þá er það ég! 8 Sumum finnst ég kannski hrósa
mér meira en góðu hófi gegnir, af valdi því sem ég hef yfir ykkur – og nota ykkur
til hjálpar en ekki til tjóns – en ég skal standa við hvert orð. 9 Þetta segi ég svo þið
haldið ekki að ég sé að hræða ykkur með áminningum í bréfum mínum.
10 „Kærið ykkur kollótt um þessi bréf hans,“ segja sumir. „Hann er að vísu
stórorður en það er ekkert að marka. Þegar hann kemur, þá getið þið séð að þar
er ekki stórmenni á ferð og lélegri predikara þekkjum við ekki!“ 11 Ég skal segja
ykkur eitt: Næst þegar ég kem verð ég strangur, jafn strangur og ég hef verið í
bréfum mínum.
12 En verið ekki áhyggjufull! Ég mun ekki dirfast að bera mig saman við fjálglegar
lýsingar þeirra á sjálfum sér. Þeir eru því miður alltaf að bera sig saman hver við
annan. Þeir vega sjálfa sig og meta á sinn eigin smáa mælikvarða. Ja, hvílík heimska!
13 En við? – við hrósum okkur ekki meira en efni standa til. Okkur er efst í huga
að ná markinu sem Guð setti okkur, og starf okkar á meðal ykkar er unnið með það
í huga. 14 Við tökum ekki of djúpt í árinni þótt við segjumst hafa vald yfir ykkur, því
að við vorum þeir fyrstu sem fluttu ykkur gleðifréttirnar um Krist. 15 Við hrósum
okkur ekki fyrir eitthvað sem aðrir hafa gert á meðal ykkar. Nei, en við vonum að

trú ykkar vaxi og sömuleiðis starf okkar, ykkar á meðal, þó innan þeirra marka sem Drottinn hefur sett okkur.
16 Eftir það getum við farið og predikað gleðiboðskapinn annars staðar, í borgum
sem standa enn fjær, þar sem enginn hefur enn hafið starf. Þar verður engin hætta
á að við fiskum á annarra miðum. 17 Í Biblíunni stendur: „Vilji einhver hrósa sér,
þá hrósi hann því, sem Drottinn hefur gert, en ekki hann sjálfur.“ 18 Hrósi einhver
sjálfum sér og verki sínu, þá er af litlu að státa, en mæli Drottinn með honum, horfir
öðruvísi við.

11

1 Ég vona að þið umberið mig þótt ég haldi áfram að tala eins og heimskingi.
Umberið mig og leyfið mér að segja það sem mér liggur á hjarta. 2 Mér stendur ekki
á sama um ykkur – ég ber sömu umhyggju fyrir ykkur og Guð. Ó, hve ég þrái að
kærleikur ykkar beinist að Kristi einum, á sama hátt og ung og hrein stúlka geymir
ást sína handa þeim sem hún elskar, og síðar giftist. 3 En eitt óttast ég og það er að
hugsanir ykkar spillist og einlægni ykkar gagnvart Drottni fari dvínandi, rétt eins
og þegar Satan tældi Evu í Edensgarði. 4 Þið virðist svo auðtrúa! Þið trúið öllu sem
ykkur er sagt. Þið trúið jafnvel mönnum sem koma og boða annan Jesú en þann
sem við boðum, annan anda en heilagan anda sem þið tókuð á móti og aðra leið til
hjálpræðis en þá sem við sýndum ykkur. Þið gleypið við öllu.

Þessir menn eru svikarar!

5 Mér finnast þessir „stórkostlegu sendimenn Guðs“, eins og þeir kalla sig, ekki
standa mér framar í neinu. 6 Þótt ég sé lélegur ræðumaður þá veit ég þó hvað ég
segi, það vona ég að ykkur sé ljóst.
7 Ég flutti ykkur fagnaðarerindið en ég krafðist einskis af ykkur í staðinn. Voru
það mistök hjá mér? Átti ég að fara fram á einhverja þóknun og var rangt af mér
að auðmýkja mig? 8-9 Ég rúði aðra söfnuði og lifði á því sem þeir sendu mér, einnig
þann tíma sem ég var hjá ykkur. Þannig þjónaði ég ykkur án þess að það kostaði
ykkur neitt. Og þótt allt þryti og ég liði skort, þá bað ég ykkur samt ekki um neitt,
því að hinir kristnu í Makedóníu færðu mér aðra gjöf. Ég hef aldrei beðið ykkur um
krónu og mun aldrei gera það. 10 Þetta skal ég standa við og segja öllum í Grikklandi.
11 Hvers vegna? Er það vegna þess að mér þyki ekki vænt um ykkur? Nei, Guð veit
að mér þykir það. 12 En þetta geri ég til að kippa fótunum undan þeim sem stæra
sig og segjast vinna verk Guðs eins og við.
13 Þessir menn eru ekki sendir af Guði, það er áreiðanlegt. Þeir eru svikarar sem
hafa fengið ykkur til að halda að þeir séu postular Krists. 14 Það undrar mig reyndar
ekki. Satan getur brugðið sér í gervi ljósengils. 15 Verum því ekki hissa þótt þjónar
hans geti gert það sama og látist vera þjónar Guðs. Þessir menn munu þó að lokum
verða að súpa seyðið af illverkum sínum, rétt eins og þeir eiga skilið.

16 Ég bið ykkur enn, og það vegna þessara orða, að halda ekki að ég sé búinn
að missa vitið. En þótt þið haldið að svo sé, þá hlustið samt á mig – glórulausan
manninn – heimskingjann. Nú ætla ég að hrósa mér dálítið á sama hátt og þeir.
17 Slíkt grobb er ekki að vilja Guðs og því tala ég nú eins og algjör fáviti. 18 Þessir
menn eru sífellt að ræða við ykkur um hæfileika sína. 19-20 Þið álítið ykkur skynsöm,
en hlustið samt með ánægju á þessa heimskingja. Ykkur er alveg sama þótt þeir geri
ykkur að þrælum, taki frá ykkur allt sem þið eigið, græði á ykkur og setji síðan upp
merkissvip og slái ykkur utan undir. 21 Mér þykir leitt, en ég mundi aldrei áræða að
gera slíkt. En hverju sem þeir stæra sig af – og nú tala ég aftur eins og bjáni – þá get
ég það líka. Jæja, lítum nú á hvað þeir segja.

22 Þeir hrósa sér af því að vera Hebrear. Gott og vel, það er ég líka. Þeir segjast vera
Ísraelsmenn og tilheyra Guðs útvöldu þjóð, ekki satt? Ég líka. Segjast þeir ekki vera
afkomendur Abrahams? Sama er að segja um mig. 23 Þeir halda því fram að þeir þjóni
Kristi. Ég hef þjónað honum betur en þeir allir. (Nú tala ég eins og vitfirringur!) Ég
hef lagt á mig meira erfiði en þeir, verið oftar í fangelsi, verið húðstrýktur mörgum
sinnum og horfst í augu við dauðann hvað eftir annað. 24 Fimm sinnum létu Gyðingar
húðstrýkja mig, þrjátíu og níu högg í hvert sinn. Það var hræðilegt. 25 Þrisvar hef ég
verið barinn með prikum. Eitt sinn grýttur, þrisvar hef ég liðið skipbrot og eitt skiptið
var ég sólarhring í sjó. 26 Það er mörg leiðin og erfið sem ég hef orðið að ganga. Oft
hef ég komist í hann krappan. Ég hef þurft að vaða vatnsmiklar ár. Ræningjar hafa
verið á leið minni og lent hef ég í kasti við landa mína Gyðinga jafnt sem heiðingja.
Margsinnis hef ég verið í lífshættu. Víða í borgum hef ég verið umkringdur af æstum
múg. 27 Ég hef verið útslitinn, sárþjáður, og margar andvökunæturnar hef ég átt.
Oft hef ég þurft að þola hungur og þorsta, verið klæðlítill og þjáðst af kulda.
28 Auk alls þessa hef ég sífelldar áhyggjur af því hvernig söfnuðunum líður. 29 Hver
gerir mistök án þess að ég verði hryggur? Hver fellur án þess að ég hafi áhuga á að
reisa hann á fætur?
30 Ef ég á annað borð verð að hrósa mér, þá vil ég heldur hrósa mér af veikleika
mínum. 31 Guð, faðir Drottins Jesú Krists, hann sem lofaður verður um aldir alda,
veit að ég segi satt. 32 Í Damaskus lét til dæmis landshöfðingi Areta konungs setja
varðmenn við borgarhliðin til að handsama mig. 33 En þá var ég látinn síga í körfu
út um gat á borgarmúrnum og þannig slapp ég. (Eftirsóttur? Já, það má nú segja!)

12

Kraftur Guðs í veikleikanum

1 Allt slíkt sjálfshól er heimskulegt, en leyfið mér þó að halda aðeins áfram. Leyfið
mér að segja ykkur frá opinberunum þeim sem Drottinn hefur gefið mér.
2-3 Fyrir fjórtán árum var ég hrifinn upp til himna. Spyrjið mig ekki hvort líkami
minn var með í för eða aðeins andi minn, það hef ég ekki hugmynd um, það veit
Guð einn. Hvað sem því líður, þá var ég þarna í Paradís og heyrði margt undarlegt,
4 sem ekki er í mannlegu valdi að lýsa (og þar að auki er mér óheimilt að segja það
öðrum). 5 Það er hægt að stæra sig af slíkri reynslu, en það ætla ég ekki að gera.
Það eina sem ég ætla að hrósa mér af er vanmáttur minn og hve Guð er mikill að
geta notað vanmátt minn sér til dýrðar. 6 Ég get hrósað mér af ýmsu, og slíkt væri
engin firra, en ég vil ekki að neinn geri sér hærri hugmyndir um mig en þær sem
hann fær við að sjá mig og heyra.
7 Nú ætla ég að segja ykkur nokkuð: Ég hef fengið að reyna margt stórmerkilegt
og því óttaðist Guð að ég yrði stoltur. Hann lagði því á líkama minn nokkuð sem
stingur líkt og þyrnir. Þetta er sendiboði Satans og veldur hann mér sársauka og
óþægindum og kveður þannig niður stolt mitt. 8 Þrisvar hef ég beðið Guð að taka
þetta burt, 9 en í hvert sinn hefur hann svarað: „Nei, náð mín nægir þér.“ Nú gleðst
ég yfir því hve vanmegna ég er og að ég skuli fá að vera lifandi vitnisburður um
kraft Krists, og þurfi ekki að treysta á mátt minn og megin. 10 Ég veit að þetta er
vilji Krists og því felli ég mig vel við „þyrninn“ og sömuleiðis óþægindi, mannraunir,
ofsóknir og erfiðleika. Þegar ég er vanmegna, þá er ég sterkur. Því minna sem ég
hef, því meira gefur Kristur mér.
11 Ykkar vegna hef ég hegðað mér eins og kjáni með öllum þessum hrósyrðum.
Þið hefðuð átt að skrifa um mig, en ekki láta mig sjálfan þurfa að gera það. Í engu

stóð ég hinum miklu postulum að baki, jafnvel þótt ég sé ekki neitt. 12 Þegar ég var
hjá ykkur þá sannaði ég, svo ekki varð um villst, að ég var ósvikinn postuli, sendur
til ykkar af Guði sjálfum. Ég sýndi ykkur þolinmæði og gerði mörg tákn, undur og
kraftaverk á meðal ykkar. 13 Það eina sem ég lét ógert var að íþyngja ykkur. Ég bað
hvorki um mat né húsaskjól. Nú bið ég ykkur að fyrirgefa mér, því að þarna urðu
mér á mistök!

Nú kem ég til ykkar á ný

14 Nú er ég á leið til ykkar í þriðja sinn og enn ykkur að kostnaðarlausu, því að
ekki þrái ég peningana ykkar, heldur ykkur sjálf. Þið eruð reyndar börnin mín og
börn sjá ekki fyrir foreldrum sínum, heldur öfugt. 15 Mér er gleðiefni að gefa ykkur
sjálfan mig og allt sem ég á, ykkur til andlegra framfara, enda þótt svo virðist að því
heitar sem ég elska ykkur, því minna elskið þið mig.
16 Sum ykkar segja: „Satt er það, svo virtist sem heimsókn hans hafi ekki kostað
okkur neitt, en þessi Páll er slóttugur náungi. Hann gabbaði okkur. Það er engum
blöðum um það að fletta, hann hlýtur að hafa grætt á okkur á einhvern hátt.“
17 En hvernig? Hef ég notað einhvern þeirra, sem ég hef sent til ykkar, til að
hagnast á ykkur? 18 Var það gert í auðgunarskyni að hvetja Títus til að heimsækja
ykkur ásamt hinum bróðurnum? Nei, auðvitað ekki. Við framgengum allir í Guðs
anda og fórum allir eins að.
19 Þið haldið, að með þessum orðum séum við að verja okkur gagnvart ykkur. Svo
er ekki. Ég segi ykkur satt, og Guð er vitni að því, að orð mín hafa öll verið sögð
ykkur til hjálpar, kæru vinir. Ég hef viljað efla ykkur andlega, en ekki maka minn
eigin krók. 20 Þegar ég kem til ykkar, óttast ég að mér líki ekki það sem ég sé og að
ykkur mislíki það sem ég verð að gera. Ég býst við að ég muni finna ykkur ósátt,
full öfundar, reiði, hroka og talandi illa hvert um annað. Já, ég óttast að þið séuð
stolt og breiðið út óhróður um náungann. 21 Ég býst við að Guð muni auðmýkja mig
frammi fyrir ykkur og að ég muni fyllast hryggð vegna þess hve mörg ykkar hafa
syndgað. Þið hafið vanið ykkur á syndina og finnst allt í lagi að vera ánetjuð siðleysi
og girnd og halda framhjá mökum ykkar.

13

1 Þetta er nú í þriðja sinn sem ég kem til ykkar. Biblían segir að hafi tveir eða þrír
orðið vitni að rangindum, þá beri að refsa. Nú þegar ég kem vara ég ykkur við í
þriðja sinn. 2 Ég hef þegar varað þá við sem syndguðu, það gerði ég síðast þegar ég
var hjá ykkur. Nú vara ég þá aftur við og alla hina eins og ég gerði þá. Ég segi ykkur
hér með að þegar ég kem þá verð ég undir það búinn að refsa þeim harðlega og án
undanbragða.
3 Ef þið viljið, þá mun ég sanna á fullnægjandi hátt að ég tala fyrir munn Krists.
Kristur er ekki máttlaus þegar hann fer höndum um ykkur, nei, hann er sterkt afl
hið innra með ykkur. 4 Vanmegna, kvalinn og hrjáður dó hann á krossinum, en nú
lifir hann fyrir kraft Guðs. Eins og hann var, erum við líkamlega veikburða, en lifum
þó eins og hann í styrkleika. Við höfum aðgang að krafti Guðs og þann kraft munum
við nota ykkar á meðal.

Prófið sjálf ykkur

5 Prófið ykkur sjálf. Eruð þið trúuð þegar allt kemur til alls? Munuð þið standast
prófið? Finnið þið fyrir nálægð Krists? Vex máttur hans í ykkur? Eða eruð þið
kannski aðeins kristin að nafninu til? 6 Ég vona að þið séuð mér sammála um að ég
hafi staðist prófið og tilheyri Drottni, svo ekki verði um villst.

7 Ég bið til Guðs að þið lifið sómasamlegu lífi, en ekki til þess að þið verðið
skrautfjöður í hatt okkar, sem sanni kenningu okkar. Við viljum að þið gerið það
sem rétt er og jafnvel þótt við sjálfir verðum fyrirlitnir. 8 Okkar hlutverk er að hvetja
ávallt til þess sem rétt er, því hvernig færi fyrir okkur ef við ættum að standa gegn
sannleikanum? 9 Við gleðjumst þótt við séum veikburða, bara ef þið verðið styrk.
Okkar hjartans bæn og þrá er að þið verðið fullþroska í trúnni.
10 Þetta skrifa ég í þeirri von að ég þurfi ekki að ávíta ykkur eða refsa, þegar ég
kem, því að ekki langar mig til að nota það vald sem Drottinn hefur gefið mér til að
refsa, heldur það vald sem ætlað er til uppbyggingar hinum trúuðu.
11 Ég lýk bréfi mínu með þessum orðum: Verið glöð og vaxið í Kristi. Farið eftir
orðum mínum og lifið í sátt og samlyndi. Friður Guðs og kærleikur sé með ykkur.
12 Heilsið hvert öðru með hlýju og kærleika Drottins. 13 Trúsystkini ykkar hér
senda sínar bestu kveðjur. 14 Friður Drottins Jesú Krists, kærleikur Guðs og samfélag
heilags anda eflist ykkar á meðal.
Páll

Galatabréfið

1 Frá Páli, boðbera Krists, og öðrum kristnum mönnum sem hér eru.
2 Til safnaðanna í Galatalandi.
Köllun mína til kristniboðs fékk ég ekki frá hópi manna eða félagi, heldur frá Kristi
Jesú sjálfum og Guði föður sem reisti Krist upp frá dauðum. 3 Friður og blessun Guðs
föður og Drottins Jesú Krists sé með ykkur. 4 Kristur dó fyrir syndir okkar eins og Guð
faðir hafði ætlast til, og frelsaði okkur frá öllu því illa sem ræður ríkjum í þessum
heimi. 5 Dýrð sé Guði um aldir alda. Amen.

Ekkert annað fagnaðarerindi

6 Ég undrast hve fljótt þið hafið snúið ykkur frá Guði, sem af kærleika sínum og
miskunn bauð ykkur hlut í eilífa lífinu, sem hann gefur í Kristi. Þið eruð strax komin
út á annan „veg til himins“, – veg sem hreint ekki liggur til himins! 7 Það er ekki um
neina aðra leið að ræða en þá sem við bentum ykkur á. Þið hafið látið blekkjast af
þeim sem rangsnúa sannleikanum um Krist.
8 Ef einhver boðar aðra leið til Guðs en þá sem við boðuðum ykkur, þá sé hann
bölvaður, jafnvel þótt það væri ég eða engill frá himni. 9 Ég endurtek: Ef einhver
boðar annað fagnaðarerindi en það sem þið hafið tekið á móti, þá komi bölvun Guðs
yfir hann.
10 Ykkur er ljóst að ég er ekki að reyna að þóknast ykkur með fagurgala og smjaðri.
Nei, ég reyni að þóknast Guði. Ef ég væri enn að reyna að þóknast mönnum, þá gæti
ég ekki verið þjónn Krists.
11 Kæru vinir, sú leið til himins, sem ég predika, er ekki byggð á hugmyndum eða
óskhyggju manna. 12 Boðskapur minn er frá sjálfum Kristi Jesú og engum öðrum!
Það var hann sem lagði mér orð í munn. Hann einn uppfræddi mig.
13 Þið vitið hvernig ég var meðan ég var í Gyðingdómnum. Ég elti hina kristnu
miskunnarlaust, kom þeim á kné og gerði mitt besta til að útrýma þeim. 14 Ég var
einn trúhneigðasti Gyðingur landsins og reyndi eins og ég gat að fara eftir öllum
gömlu siðareglum trúar minnar.
15 En skyndilega breyttist allt! Sannleikurinn er sá, að áður en ég fæddist, hafði
Guð af miskunn sinni útvalið mig sér til eignar. 16 Síðan kallaði hann mig, því hann
ætlaði mér að bera syni sínum vitni meðal heiðingjanna og kynna þeim gleðitíðindin
um Jesú.

Fyrst í stað sagði ég engum frá þessu. 17 Ég fór ekki til Jerúsalem til að ráðgast við
þá sem höfðu orðið postular á undan mér, heldur fór ég til Arabíu. Síðan fór ég aftur
til Damaskus. 18 Og loks þrem árum síðar fór ég til Jerúsalem til að heimsækja Pétur
og dvaldist hjá honum í fimmtán daga. 19 Ég hitti aðeins einn annan postula, Jakob,
bróður Drottins. 20 Þetta sem ég nú hef sagt ykkur er satt, það veit Guð. Þannig var
þetta nákvæmlega, ég lýg ekki. 21 Eftir þessa heimsókn fór ég til Sýrlands og Kilikíu.
22 Hinir kristnu í Júdeu þekktu mig ekki persónulega. 23 Allt sem þeir vissu um mig,
voru þessi ummæli: „Sá sem áður ofsótti, boðar nú trúna.“ 24 Og þeir lofuðu Guð
vegna mín.

2

1 Fjórtán árum síðar fór ég aftur til Jerúsalem og þá með Barnabasi. Títus varð
samferða okkur. 2 Ég fór þangað eftir beinni skipun frá Guði, til að gera bræðrunum
þar grein fyrir þeim boðskap sem ég hafði flutt heiðingjunum. Ég talaði við leiðtoga

safnaðarins í þeirri von að þeir legðu blessun sína yfir boðskapinn, 3 sem þeir og
gerðu. Þeir fóru ekki einu sinni fram á að Títus, félagi minn, yrði umskorinn, en
hann var áður heiðingi.

Deilan um „lögin“

4 Slík krafa hefði ekki heldur getað komið fram þar, nema þá frá þeim sem kalla
sig kristna, en eru það ekki í reynd. Þeir – þessir falsbræður – höfðu laumast inn og
njósnað um okkur til að komast á snoðir um frelsið, sem við njótum í Kristi Jesú, og
einnig til að sjá hvort við hlýddum lögum Gyðinga eða ekki. Þeir reyndu að flækja
okkur með ýmsum lagakrókum, til að hneppa okkur í bönd eins og þræla. 5 En við
svöruðum þeim ekki, því við vildum ekki rugla ykkur með vangaveltum um hvort
hægt væri að ávinna sér hjálpræði Guðs, með því að láta umskerast og hlýða lögum
Gyðinga.

6 En hvað um það, leiðtogar safnaðarins í Jerúsalem gerðu enga athugasemd við
það sem ég predikaði. Það skiptir raunar engu máli þótt þeir væru miklir leiðtogar,
því að allir eru jafnir fyrir Guði. 7-9 Sem sagt, þegar máttarstólpum safnaðarins,
þeim Pétri, Jakobi og Jóhannesi, varð ljóst hversu Guð hafði notað mig til að ávinna
heiðingjana, á sama hátt og Pétur hafði orðið til mikillar blessunar með predikunum
sínum meðal Gyðinga – því það var Guð sem fékk okkur sitt verkefnið hvorum –
þá tókust þeir í hendur við okkur Barnabas og hvöttu okkur til að halda áfram að
starfa á meðal heiðingjanna. Sjálfir ætluðu þeir að halda áfram starfi sínu meðal
Gyðinga. 10 Það eina sem þeir tóku fram, var að við skyldum jafnan muna eftir að
rétta fátækum hjálparhönd og sjálfur hef ég reynt að kappkosta það.

11 Seinna kom Pétur frá Antíokkíu og þá varð ég að mótmæla framkomu hans
harðlega í allra áheyrn, því að hún var allsendis óverjandi. 12 Ástæðan var sú að
fyrst eftir að hann kom, þá borðaði hann með kristnum mönnum sem áður höfðu
verið heiðingjar (en höfðu hvorki verið umskornir né gengist undir lög Gyðinga).
Síðar komu nokkrir Gyðingar, vinir Jakobs, en þá vildi hann ekki lengur borða með
heiðingjunum, því að hann var hræddur um að Gyðingunum myndi ekki líka það. En
þeir voru þeirrar skoðunar að nauðsynlegt væri að láta umskerast til að geta frelsast.
13 Þá gerðist það að allir kristnu Gyðingarnir, ásamt Barnabasi, tóku að hræsna eins
og Pétur, þótt þeir vissu auðvitað betur. 14 Þegar ég sá þá breyta þannig gegn betri
vitund og fara ekki eftir sannleika fagnaðarerindisins, sagði ég við Pétur svo allir
heyrðu: „Þótt þú sért fæddur Gyðingur, er langt um liðið frá því þú lagðir lög þeirra
og siði á hilluna. Segðu mér: Hvers vegna tekur þú allt í einu upp á því núna að fá
þessa heiðingja til að fylgja siðvenjum Gyðinga? 15 Báðir erum við fæddir Gyðingar
og erum því ekki „syndugir heiðingjar“. 16 Samt vitum við vel, sem kristnir Gyðingar,
að við getum ekki orðið réttlátir í augum Guðs með því að halda lög Gyðinga. Það
er aðeins hægt með því að trúa að Jesús Kristur taki burt syndir okkar. Einmitt þess
vegna tókum við trú á Krist, til að við réttlættumst fyrir trúna, en ekki fyrir hlýðni
við lög Gyðinga. Enginn maður mun nokkru sinni frelsast fyrir slíka löghlýðni.“

17 En hvernig færi ef við sem treystum því að Kristur frelsi okkur, kæmumst að
því að við hefðum á röngu að standa og gætum ekki frelsast, nema því aðeins að
við létum umskerast og héldum lög Gyðinga? Yrðum við þá ekki að segja að trúin
á Krist hefði orðið okkur til tjóns? Nei, slíkt er fráleitt! 18 Sannleikurinn er sá að
ef við förum að endurreisa gamla kerfið, sem ég hef verið að rífa niður, og reynum
að frelsast með því að halda lög Gyðinga, þá sitjum við rækilega föst í syndinni.
19 Hvað lögin snertir, er mér ljóst að ég mundi aldrei geta unnið hylli Guðs með því
að reyna að hlýðnast þeim, því mér tækist það aldrei. Með því væri ég einungis að

undirrita minn eigin dauðadóm. Mér varð ljóst að mennirnir geta aðeins orðið Guði
velþóknanlegir fyrir trúna á Krist.
20 Þegar Kristur var krossfestur, var það vegna óhlýðni minnar og synda. Því er ég
krossfestur með honum, sjálfur lifi ég ekki framar, heldur lifir Kristur í mér. Það líf
sem ég lifi nú í líkamanum er byggt á trú minni á Guðs son, sem elskaði mig og dó
í minn stað. 21 Sumum finnst Kristur hafa dáið til einskis en það finnst mér ekki. Ef
hins vegar væri hægt að frelsast með því að halda lög Gyðinga, þá hefði Kristur dáið
til einskis.

3

Lög Gyðinga frelsa engan

1 Æ, þið heimsku Galatar! Hvaða galdrameistari hefur dáleitt ykkur og lagt á ykkur
þessi illu álög? Sú var tíðin að þið sáuð tilganginn með dauða Jesú Krists, jafn skýrt
og ég hefði sýnt ykkur mynd af Jesú á krossinum. 2 Leyfið mér að spyrja ykkur
einnar spurningar: Fenguð þið heilagan anda fyrir að halda lög Gyðinga? Nei, svo
sannarlega ekki! Heilagur andi kom ekki yfir ykkur fyrr en þið höfðuð heyrt um
Krist og tekið trú á hann. 3 Eruð þið orðin rugluð eða hvað? Í fyrra sinnið mistókst
ykkur að eignast andlegt líf, því að þið hélduð að leiðin til þess væri að halda lög
Gyðinga. Hvernig getur ykkur þá dottið í hug að nú gætuð þið þroskast í trúnni á
Krist, með því að hlýða þessum lögum? 4 Þið sem hafið orðið að líða svo mikið vegna
fagnaðarerindisins, ætlið þið nú að varpa öllu fyrir borð? Ég trúi því ekki?
5 Ég spyr aftur: Gefur Guð ykkur kraft heilags anda og lætur hann ykkur vinna
máttarverk vegna hlýðni ykkar við lög Gyðinga? Nei, auðvitað ekki! Slíkt gerist
hins vegar þegar þið trúið Kristi og treystið honum algjörlega.
6 Slík var einnig reynsla Abrahams. Guð lýsti hann réttlátan fyrir það eitt að hann
trúði loforðum Guðs. 7 Af þessu getið þið séð að hinir raunverulegu afkomendur
Abrahams eru þeir sem trúa á Guð og treysta honum heilshugar.
8-9 Auk þessa benti Biblían fram til þess tíma, er Guð mundi einnig frelsa
heiðingjana vegna trúar þeirra. Fyrir löngu sagði Guð við Abraham: „Eins og ég hef
blessað þig, svo mun ég og blessa aðra þá sem mér treysta, hverrar þjóðar sem þeir
eru.“ Af þessu er auðséð að allir sem treysta Kristi, fá hlutdeild í blessun Abrahams.
10 Þeir sem álíta að lög Gyðinga frelsi þá, eru undir bölvun Guðs. Biblían segir
skýrt og skorinort: „Bölvaður er hver sá er brýtur lögin í lögbók minni, þótt ekki
sé nema eitt ákvæði þeirra.“ 11 Af þessu er ljóst að aldrei mun neinn geta unnið
sér hylli Guðs með því að reyna að halda lög Gyðinga, því að Guð hefur sagt að
eina leiðin til að verða réttlátur í hans augum sé leið trúarinnar. Um þetta segir
spámaðurinn Habakúk: „Sá sem finnur lífið, finnur það í trúnni á Guð.“ 12 Hvílíkur
reginmunur á þessum vegi trúarinnar og vegi laganna. Vegur laganna er þessi: Ef
þú hlýðir lögunum í hverju einstöku atriði, þá muntu frelsast. 13 Nú hefur Kristur
hins vegar keypt okkur laus undan dómi þessa vonlausa lagakerfis, með því að taka
á sig bölvunina sem fylgdi óhlýðni okkar. Það gerði hann á krossinum og það minnir
ykkur eflaust á orð Biblíunnar: „Bölvaður er hver sá sem á tré hangir.“

Loforð Guðs komu fyrst

14 Nú getur Guð einnig blessað heiðingjana með sömu blessun og hann hét
Abraham. Sömuleiðis getum við öll sem kristin erum, fengið heilagan anda með
því að trúa, eins og okkur hafði verið lofað. 15 Kæru vinir, við vitum að í daglegu lífi
er það svo að gefi einhver skriflegt loforð og undirriti það, þá verður hann að halda
það. Hann getur ekki allt í einu ákveðið að ganga á bak orða sinna.

16 Nú var það svo að Guð gaf Abraham og barni hans ákveðin loforð. Takið eftir,
að ekki er sagt að loforðin væru til barna hans, eins og ef um alla syni hans hefði
verið að ræða – alla Gyðinga. – Nei, hér var talað um barn – og þar er auðvitað átt
við Krist. 17 Með þessu á ég við að loforð sem Guð gaf – ritaði og síðan staðfesti – um
að við frelsumst fyrir trú, var útilokað að fella úr gildi eða breyta fjögur hundruð
og þrjátíu árum síðar, þegar Guð birti lög sín. 18 Ef hlýðni við þau lög gæti frelsað
okkur, er augljóst að þar er um aðra leið að ræða til að ná vináttu Guðs, en þá sem
Abraham fór, því hann trúði hiklaust loforði Guðs.
19 En til hvers voru þá lögin? Jú, þeim var bætt við eftir að loforðið hafði verið
gefið, til að sýna mönnunum hversu sekir þeir væru þegar þeir brytu lög Guðs.
Þessi lög áttu aðeins að gilda þar til Kristur kæmi, en hann er barnið sem loforð
Guðs snerist um. (Á þessu tvennu er reyndar enn meiri munur: Guð lét engla færa
Móse lögin sem hann síðan færði fólkinu, 20 en þegar Guð hins vegar gaf Abraham
loforð sitt, þá gerði hann það sjálfur milliliðalaust.)
21-22 Eru þá lög Guðs í andstöðu við loforð hans? Nei, vissulega ekki! Ef við gætum
frelsast með því að halda lögin, þá hefði Guð ekki þurft að opna okkur aðra leið til að
losna úr klóm syndarinnar – en Biblían leggur áherslu á að allir séu fangar hennar.
Eina undankomuleiðin er trúin á Jesú Krist og hún er öllum opin.
23 Áður en Kristur kom, vorum við undir ströngu eftirliti laganna. Við vorum
bókstaflega í fjötrum, þar til við eignuðumst trúna á frelsarann.
24 Segja má að lögin hafi rekið okkur til Krists, sem síðan leiddi okkur með trúnni
á veginn til Guðs. 25 En fyrst Kristur er kominn, þurfum við ekki lengur á þessum
lögum að halda til að gæta okkar og leiðbeina okkur til hans. 26 Nú erum við börn
Guðs fyrir trúna á Jesú Krist, 27 og við sem skírð erum til að sameinast honum, höfum
íklæðst honum. 28 Nú skiptir engu máli hvort við erum Gyðingar eða Grikkir, frjálsir
menn eða þrælar, karlar eða konur. Við erum öll kristin og eitt í Kristi Jesú. 29 Nú
tilheyrum við Kristi og erum því sannir afkomendur Abrahams og öll þau loforð sem
Guð gaf honum, tilheyra okkur.

4

1 Þið vitið að ef faðir deyr og eftirlætur ungum syni sínum mikil auðæfi, þá er
barnið lítið betur statt en þræll meðan það vex úr grasi, enda þótt það hafi erft allar
eigur föður síns. 2 Barnið verður að gera það sem forráða- og fjárhaldsmenn þess
segja, þar til það nær þeim aldri sem faðir þess tiltók.

Guð keypti okkur frelsi

3 Við vorum í svipaðri aðstöðu áður en Kristur kom, undir lögum og reglum
Gyðinga, því við töldum það einu leiðina til hjálpræðis. 4 En þegar rétti tíminn
kom, sem Guð hafði ákveðið, þá sendi hann son sinn. Hann fæddist af konu sem
Gyðingur og varð að lúta öllum lögum Gyðinga, 5 til að kaupa okkur frelsi, okkur
sem voru þrælar laganna, svo að hann gæti ættleitt okkur – gert okkur að börnum
sínum. 6 Og fyrst við erum börn hans, þá sendi hann anda sonar síns í hjörtu okkar
og því getum við nú með sanni sagt að Guð sé faðir okkar. 7 Nú erum við ekki framar
þrælar, heldur börn Guðs! Fyrst við erum börn hans, þá erum við um leið erfingjar
að öllum eigum hans, og það var einmitt áform Guðs.
8 Áður en þið kynntust Guði, voruð þið heiðingjar. Þið voruð þrælar svokallaðra
guða sem voru ekki einu sinni til. 9 En fyrst svo var, hvers vegna viljið þið, sem
funduð Guð (eða ætti ég heldur að segja að Guð hafi fundið ykkur?), þá snúa við og
verða aftur þrælar máttvana og einskis nýtra trúarbragða og komast til himins fyrir
hlýðni við lög Guðs? 10 Þið eruð að reyna að ná hylli Guðs með verkum ykkar eða

því sem þið látið ógert tiltekna daga eða mánuði. 11 Ég óttast um ykkur. Ég óttast að allt erfiðið sem ég lagði á mig ykkar vegna, hafi verið til einskis.

Vonbrigði Páls

12 Kæru vinir, lítið á málið frá minni hlið. Ég er jafn laus við þessa lagaáþján og þið voruð. Ekki sýnduð þið mér fyrirlitningu þegar ég flutti ykkur gleðiboðskapinn um Krist í fyrsta sinn, 13 og það þrátt fyrir að ég væri sjúkur. 14 Veikindi mín hefðu getað vakið viðbjóð ykkar, en samt sneruð þið ekki við mér bakinu né senduð mig burt. Nei! Þið tókuð við mér og önnuðust mig eins og engil frá Guði eða þá sjálfan Jesú Krist. 15 Hvað varð um þann góða anda sem þá ríkti milli okkar? Ég er viss um að þið hefðuð þá verið fúsir að taka úr ykkur augun og gefa mér, í stað minna, ef einhver hjálp hefði verið í því.

16 Er ég nú orðinn óvinur ykkar vegna þess eins að ég segi ykkur sannleikann?

17 Þessir falskennendur sem leggja ofurkapp á að fá ykkur á sitt band, eru ekki að því ykkur til góðs, heldur til að komast upp á milli ykkar og mín, svo að þið takið frekar mark á þeim. 18 Það er gott og blessað að fólk sýni ykkur vinsemd, ef það er gert af góðum hug og einlægu hjarta og ekki bara til að sýnast fyrir mér. 19 Þið hafið sært mig, börnin mín! Ykkar vegna er ég enn að taka út þjáningar móðurinnar sem bíður þess að barn hennar fæðist – og mikið þrái ég þá stund er þið að lokum verðið lík Kristi. 20 Ó, hve ég vildi geta verið hjá ykkur núna, einmitt núna, og þurfa ekki að vera að rökræða svona við ykkur. Nú er langt á milli okkar og ég veit alls ekki hvað ég á til bragðs að taka.

21 Hlustið nú vinir mínir, þið sem álítið að þið þurfið að hlýða lögum Gyðinga til að frelsast. Hvers vegna reynið þið ekki að skilja tilgang laganna? 22 Í Biblíunni segir að Abraham hafi átt tvo syni, annan með Hagar, en hún var ambátt, og hinn með Söru, frjálsborinni konu sinni. 23 Það var ekkert óvenjulegt við fæðingu barnsins sem Hagar eignaðist, en barn frjálsu konunnar fæddist samkvæmt sérstöku loforði sem Guð hafði gefið. 24-25 Þessi frásaga sýnir ljóslega þær tvær leiðir sem Guð fer til að hjálpa fólki. Önnur var sú að gefa því lög til að fara eftir. Það gerði hann á Sínaífjalli þegar hann gaf Móse boðorðin tíu. Sínaífjall er reyndar kallað Hagarfjall af Aröbum. Í myndinni sem ég er að draga upp, táknar Hagar, hin þrælborna kona Abrahams, Jerúsalem, höfuðborg Gyðinga, en hún er miðstöð þeirra kenninga sem segja að við getum þóknast Guði með því að hlýða boðorðunum. Og Gyðingarnir, sem aðhyllast þessa skoðun, eru börn hennar – fædd í þrældómi. 26 Okkar höfuðborg er hins vegar hin himneska Jerúsalem og sú borg er ekki þrælkuð af lögum Gyðinga.

27 Þessu spáði Jesaja er hann sagði: „Gleðstu nú, barnlausa kona! Hrópaðu af gleði, þú sem engar hefur hríðirnar haft, því að börn hinnar yfirgefnu eru fleiri en þeirrar sem manninn á.“

28 Kæru vinir, það sama gildir um okkur og Ísak, við erum börnin sem Guð gaf loforð um að fæðast myndu. 29 Ísak, barn fyrirheitisins, var ofsóttur af Ísmael, syni þrælbornu konunnar, og á sama hátt erum við, sem fædd erum af heilögum anda, ofsótt af þeim sem vilja að við höldum lög Gyðinga. 30 Biblían segir enn fremur að Guð hafi fyrirskipað Abraham að senda ambáttina burt ásamt syni hennar, því að ekki gat sonur hennar erft eigur Abrahams ásamt syni frjálsu konunnar. 31 Kæru vinir, við erum ekki þrælabörn og því ekki skyldug að hlýða lögum Gyðinga. Við erum börn frjálsu konunnar og vegna trúarinnar erum við velþóknanleg í augum Guðs.

5

Kristur hefur frelsað okkur

1 Kristur frelsaði okkur til þess að við skyldum lifa í frelsi. Verið því staðföst og látið
ekki aftur leggja á ykkur þrældómsfjötra, sem binda ykkur föst við lög og siðvenjur
Gyðinga. 2 Takið eftir, því þetta er mikilvægt: Ef þið ætlið að verða réttlát í augum
Guðs með því að láta umskerast og hlýða lögum Gyðinga, þá getur Kristur ekki frelsað
ykkur. 3 Ég endurtek: Hver sá sem reynir að þóknast Guði með því að láta umskerast,
verður upp frá því að hlýða öllum lögum Gyðinga eða glatast ella. 4 Kristur er ykkur
gagnslaus, ef þið haldið að þið getið greitt skuld ykkar við Guð með því að halda þessi
lög – og þar með hafið þið misst af náð Guðs.

5 En með hjálp heilags anda, trúum við því hins vegar að Kristur hafi dáið til að
hreinsa burt syndir okkar og að hann komi öllu í lag milli okkar og Guðs. 6 Við, sem
höfum eignast eilíft líf hjá Kristi, þurfum hvorki að hafa áhyggjur af því hvort við
séum umskorin eða ekki, né hvort við förum eftir siðum Gyðinga eða ekki – allt sem
við þörfnumst er trú sem starfar í kærleika.

7 Þið byrjuðuð vel, en hver truflaði ykkur eða hindraði í að fylgja sannleikanum?
8 Áreiðanlega ekki Guð, því að það var hann sem kallaði ykkur til frelsis í Kristi. 9 Ef
eitt ykkar er vegvillt, þá nægir það til að villa um fyrir öllum hinum. 10 Ég treysti
því að Drottinn muni aftur koma ykkur á sömu skoðun og þá sem ég hef á þessum
hlutum. Guð mun hafa afskipti af manninum sem truflaði ykkur og olli ruglingnum.

11 Sumir segja, að ég prediki sjálfur að umskurn og hlýðni við lög Gyðinga séu
nauðsynlegir þættir í hjálpræðinu. Þá væri ég ekki lengur ofsóttur – því að slíkur
boðskapur hneykslar engan. Sú staðreynd, að ég er alltaf ofsóttur, sannar hins vegar
að ég predika enn að hjálpræðið fáist einungis fyrir trú á það verk sem Kristur vann
á krossinum.

12 Ég óska þess eins að þessir fræðimenn sem vilja umskera ykkur, skeri þess í
stað á allt samband sitt við ykkur og láti ykkur í friði.

13 Kæru vinir, þið hafið öðlast frelsi – ekki til að gera það sem rangt er, heldur til að
elska og þjóna hvert öðru. 14 Öll lög Gyðinga má draga saman í eitt boðorð: Elskaðu
aðra eins og sjálfan þig. 15 Ef þið eruð sífellt að finna að og kvarta, í stað þess að
sýna hvert öðru kærleika, þá gætið ykkar! Varið ykkur á að spilla ekki hvert fyrir
öðru.

Hlýðið heilögum anda

16 Ég hvet ykkur til að hlýða aðeins því sem heilagur andi segir ykkur. Hann mun
segja ykkur hvert þið eigið að fara og hvað þið eigið að gera, og þá munuð þið ekki
lengur hlýðnast sjálfselskunni. 17 Það er í eðli okkar að gera hið illa, einmitt það sem
heilagur andi segir okkur að láta ógert. Sama er að segja um hið góða sem heilagur
andi kemur til leiðar, þegar hann fær rúm í lífi okkar, það stendur í gegn okkar illa
eðli. Þessi tvö öfl innra með okkur eiga í stöðugri baráttu um yfirráð yfir okkur og
þau munu aldrei láta okkur afskiptalaus. 18 Þegar þið látið leiðast af heilögum anda,
þá þurfið þið ekki lengur að þvinga ykkur til hlýðni við lög Gyðinga.

19 En ef þið hins vegar látið eigingirnina leiða ykkur, þá verður afleiðingin þessi
í lífi ykkar: Óhreinar hugsanir, löngun í siðlausar nautnir, 20 hjáguðadýrkun,
andakukl, fjandskapur og deilur, afbrýðisemi, reiði, eigingirni, sundrung og
flokkadrættir. Rangkenningar munu koma fram, 21 öfund, drykkjuskapur, svall og
fleira í þeim dúr. Og enn einu sinni segi ég ykkur, eins og ég hef oft sagt áður, að sá
sem lifir slíku lífi mun ekki erfa guðsríki.

22 Ef hins vegar heilagur andi stjórnar lífi okkar, þá skapar hann eftirfarandi ávexti
í okkur: Kærleika, gleði, frið, þolinmæði, gæsku, góðvild, trúmennsku, 23 hógværð,
sjálfsstjórn og bindindi, – ekkert af þessu er í andstöðu við lög Gyðinga.
24 Þeir sem tilheyra Kristi, hafa krossfest hinar illu og holdlegu hvatir sínar á krossi
hans. 25 Ef við lifum í krafti heilags anda, þá fylgjum við einnig leiðsögn hans í einu
og öllu. 26 Þá þurfum við ekki að keppa eftir heiðri og vinsældum, því slík samkeppni
vekur aðeins afbrýðisemi og fjandskap.

6

1 Kæru trúsystkin, ef kristinn maður fellur fyrir einhverri synd, þá ber ykkur sem
guðrækin eruð, að leiða hann aftur á réttan veg og það með hógværð og auðmýkt.
Minnist þess jafnframt að næst gæti eitthvert ykkar orðið fyrir hinu sama. 2 Takist
á við vandamál og erfiðleika hvers annars og hlýðið þannig boði Drottins. 3 Finnist
einhverjum hann of mikill maður til að auðmýkja sig á þennan hátt, þá blekkir hann
sjálfan sig, því að sjálfur er hann ekkert. 4 Hver um sig gæti þess að gera sitt besta
og þá getur hann glaðst hið innra yfir vel unnu verki og þarf ekki að bera sig saman
við aðra. 5 Hver og einn verður að berjast við eigin veikleika og vandamál, því að
ekkert okkar er fullkomið.
6 Þeim sem fræðslu njóta í guðsorði, ber að veita kennurum sínum fjárhagslegan
stuðning.

Missið ekki kjarkinn

7 Forðist alla sýndarmennsku fyrir Guði, því þið munuð uppskera eins og þið sáið.
8 Sá sem vill fullnægja sínum illu hvötum, sáir illgresi í hjarta sitt og uppsker andlega
niðurlægingu og dauða. Ef hann hins vegar sáir hinu góða sæði Guðs anda, þá
uppsker hann eilíft líf sem andinn gefur honum. 9 Þreytumst ekki á að gera hið góða,
því að á sínum tíma munum við uppskera blessun, ef við gefumst ekki upp. 10 Notum
því hvert tækifæri til að sýna öðrum vináttu og þá sérstaklega trúsystkinum okkar.
11 Niðurlag bréfsins ætla ég að skrifa með eigin hendi. Sjáið hvað ég skrifa stóra
stafi! 12 Þessir fræðarar ykkar, sem leggja hart að ykkur að láta umskerast, hafa
aðeins eitt í huga. Þeir vilja ná vinsældum, svo þeir komist hjá ofsóknunum sem þeir
annars ættu í vændum, ef þeir segðu að verk Krists á krossinum nægði til hjálpræðis.
13 Þessir menn, sem fylgja umskurninni, reyna ekki einu sinni að halda lög Gyðinga
að öðru leyti. Þeir vilja að þið látið umskerast, svo að þeir geti stært sig af ykkur sem
sínum lærisveinum.
14 Guð forði mér frá því að hrósa mér af nokkru öðru en krossi Drottins Jesú Krists.
Langt er nú síðan kross þessi deyddi alla löngun mína í lystisemdir heimsins og
áhugi heimsins á mér er einnig löngu horfinn. 15 Það skiptir ekki lengur máli hvort
við erum umskornir eða ekki. Það sem máli skiptir er hvort við erum orðin ný sköpun
– nýjar manneskjur.
16 Miskunn og friður Guðs sé með ykkur öllum sem lifið eftir reglu þessari, öllum
þeim sem Guði tilheyra, hvar sem þeir eru. 17 Ég bið ykkur að mæða mig ekki framar
með þessum deilum, því að líkami minn ber ör eftir svipuhögg og sár, sem óvinir
Jesú hafa veitt mér.
18 Kæru vinir, náð Drottins Jesú Krists sé með ykkur öllum. Amen.
Páll.

Efesusbréfið

1 Páll, sem Guð valdi til að vera sendiboði Jesú Krists, sendir kveðju ykkur öllum
sem kristin eruð í Efesus. 2 Náð og friður sé með ykkur frá Guði föður og Drottni Jesú
Kristi. 3 Lofaður sé Guð, faðir Drottins Jesú Krists, sem frá himnum hefur blessað
okkur ríkulega, vegna þess að við tilheyrum Jesú.

Guð kunngerir fyrirætlun sína

4 Áður en heimurinn varð til, ákvað hann að við skyldum verða börnin hans, vegna
trúar okkar á Jesú Krist. Þá ákvað hann að gera okkur heilög og lýtalaus, okkur, sem
stöndum frammi fyrir honum umvafin kærleika hans. 5 Allt frá upphafi var það
óumbreytanleg ákvörðun hans að ættleiða okkur inn í fjölskyldu sína og það gerði
hann með því að senda Jesú Krist og láta hann deyja fyrir okkur. Þetta var hans eigin
ósk.
6 Lofaður sé Guð vegna undursamlegrar miskunnar sinnar við okkur og vegna
kærleikans sem hann hefur sýnt okkur í sínum elskaða syni. 7 Kærleikur hans er svo
takmarkalaus að hann tók burt allar syndir okkar, með dauða sonar síns, og frelsaði
okkur. 8 Hann hefur látið blessun sína streyma ríkulega yfir okkur og veitt okkur
þekkingu og skilning á fyrirætlunum sínum og leyndardómum.
9 Í upphafi tók Guð þá ákvörðun, af miskunn sinni, að senda Krist, og nú hefur
hann upplýst hvers vegna. 10 Fyrirætlun hans var þessi: í fyllingu tímans ætlar
hann að safna okkur saman úr öllum áttum – hvort sem við þá verðum á himni eða
jörðu – svo að við getum verið með Kristi að eilífu. 11 Vegna þess sem Kristur hefur
gert, erum við gjöf til Guðs, sem gleður hann, því að í upphafi valdi hann okkur til
að tilheyra sér. Allt mun þetta fara eins og Guð ákvað í upphafi. 12 Því skulum við,
sem höfum tekið trú á Krist, lofa og vegsama Guð og gefa honum dýrðina vegna þess
sem hann hefur gert fyrir okkur.
13 Eftir að þið heyrðuð gleðiboðskapinn um hvernig hægt væri að frelsast og trúðuð
Kristi, merkti Guð ykkur sem sína eign, með því að gefa ykkur heilagan anda. En því
hafði Guð fyrir löngu heitið öllum þeim sem kristnir yrðu. 14 Það að heilagur andi býr
í okkur, er trygging þess að Guð muni veita okkur allt það sem hann hefur lofað. Það
er einnig tákn þess að Guð hafi þegar keypt okkur sér til eignar og að hann ábyrgist
að taka okkur til sín. Þetta er enn ein ástæða þess að við eigum að vegsama Guð.
15 Eftir að ég heyrði um það hvernig þið treystið Jesú í öllu og um kærleika ykkar
til allra kristinna manna 16-17 hef ég ekki látið af að þakka Guði fyrir ykkur. Ég
bið Guð þess stöðugt að hann, faðir Drottins Jesú Krists, gefi ykkur visku, svo að þið
skiljið fullkomlega hver Kristur er og hvað hann hefur gert fyrir ykkur. 18 Ég bið þess
að hugur ykkar opnist fyrir ljósi hans, svo að þið getið skilið þá framtíð sem hann
vill gefa ykkur og hefur kallað ykkur til. Ég vil að þið gerið ykkur grein fyrir þeim
auðæfum sem við höfum eignast, við að taka á móti Kristi Jesú. 19 Svo bið ég þess
að skilningur ykkar opnist, svo að þið sjáið hve óendanlega mikill máttur hans er,
þeim til hjálpar, sem á hann trúa. Þetta er sami kröftugi mátturinn 20 og reisti Krist
upp frá dauðum og leiddi hann til heiðurssætis hjá Guði á himnum. 21 Vald hans er
meira en nokkurs konungs, foringja, einræðisherra eða leiðtoga, hvort heldur þessa
heims eða annars. 22 Guð hefur lagt allt að fótum hans og gert hann höfuð kirkjunnar.
23 Kirkjan er líkami hans og verkfæri – hans, sem er höfundur og gjafari alls á himni
og jörðu.

2

Þá – og nú

1 Áður voruð þið undir bölvun Guðs – þið voruð dauðadæmd vegna synda ykkar.
2 Þið bárust með straumnum og voruð eins og allir aðrir, bundin af synd og hlýðni við
hinn volduga Satan, hinn volduga, sem ríkir í andaheiminum og starfar í þeim sem
ekki trúa á Drottin. 3 Þannig var eitt sinn ástatt um okkur öll. Við létum stjórnast
af illum hvötum, og gerðum allt það sem eigingirni okkar og vondar hugsanir leiddu
okkur til – við gerðum bara eins og okkur sýndist. Þess vegna beið okkar ekki annað
en dómur Guðs. Við vorum ofurseld reiði Guðs, eins og allir sem þannig er ástatt
um.
4 En Guð er svo sannarlega auðugur að miskunn. 5 Þótt við værum andlega dauð
og dæmd vegna synda okkar, elskaði hann okkur svo heitt að hann gaf okkur lífið
á ný – það gerði hann þegar hann reisti Krist upp frá dauðum. Það er aðeins
óverðskuldaðri miskunn hans að þakka að við höfum bjargast. 6 Hann vakti okkur
til nýs lífs með Kristi, flutti okkur inn í ríki hans og bjó okkur stað með honum í
hinu himneska ríki – allt árangur af verki Jesú Krists. 7 Til þess að við gætum borið
vitni um óendanlegan kærleika hans, sem birtist í öllu því sem hann hefur gert fyrir
okkur.
8 Það var miskunn Guðs að þakka að þið frelsuðust, með því að trúa á Krist. Trú
ykkar er ekki ykkur að þakka, hún er líka gjöf frá Guði. 9 Hjálpræði Guðs er ekki
laun fyrir góðverk ykkar og þess vegna getur heldur enginn þakkað sjálfum sér það.
10 Guð einn hefur gert okkur að því sem við erum og gefið okkur nýtt líf í Kristi Jesú,
og hann ákvað fyrir löngu að þetta nýja líf skyldum við nota öðrum til hjálpar.
11 Því skuluð þið ekki gleyma að eitt sinn voruð þið heiðingjar og Gyðingarnir
kölluðu ykkur guðlaus og „óhrein“. (Hjörtu þeirra voru reyndar líka óhrein, enda
þótt þeir hefðu haldið fast við allar sínar trúarvenjur og látið umskera sig sem tákn
um guðrækni.) 12 Minnist þess að á þeim tíma þekktuð þið alls ekki Krist, þið voru
óvinir þeirra sem tilheyra Guði og vissuð ekki að Guð vildi hjálpa ykkur. Þið voru
glötuð, guðvana og vonlaus.

Kristur brúaði bilið

13 Nú tilheyrið þið Kristi Jesú! Þótt þið væruð áður fyrr langt frá Guði, eruð þið
nálæg honum nú. Allt er það því að þakka, sem Jesús Kristur gerði fyrir ykkur með
dauða sínum.
14 Jesús Kristur veitir okkur frið, og enginn annar. Hann hefur komið á friði milli
okkar sem erum Gyðingar, og ykkar heiðingjanna, með því að gera okkur öll að einni
fjölskyldu og brjóta niður vegginn, sem hafði aðskilið okkur svo lengi. 15 Með dauða
sínum batt hann enda á þann bitra fjandskap sem var okkar á milli vegna lögmáls
Gyðinganna. Lögin veittu Gyðingunum sérstöðu, en útilokuðu heiðingjana. Jesús
dó til að binda enda á þetta lagakerfi Gyðinga. Eftir það sameinaði hann þessa tvo
andstöðuhópa, með því að sameina þá sjálfum sér. Hann sameinaði okkur, svo að
við urðum öll eitt. Hann gerði okkur að nýjum mönnum og þá loks komst friður á.
16 Af því að við erum nú limir á sama líkama, getum við ekki lengur borið kala hvert
til annars, því að við höfum sæst við Guð. Þessari deilu lauk á krossinum. 17 Síðan
boðaði Guð okkur friðinn – ykkur heiðingjunum sem voruð svo fjarri honum og
einnig okkur Gyðingunum sem stóðum nær. 18 Nú eigum við öll, hvort sem við erum
Gyðingar eða heiðingjar, aðgang að Guði föður með hjálp heilags anda, vegna þess
sem Kristur hefur gert fyrir okkur.
19 Nú eruð þið ekki lengur ókunnug Guði og himinninn ekki framandi land. Nú
eruð þið meðlimir í fjölskyldu Guðs. Þið eruð ríkisborgarar og heimamenn í landi
hans, ásamt öllum öðrum sem kristnir eru. 20 Þið eruð eins og bygging sem stendur á

grunni postulanna og spámannanna, en hornsteinn byggingarinnar er sjálfur Kristur
Jesús. 21 Hann tengir okkur öll, sem trúum, saman og lætur okkur vaxa og styrkjast
sem fagran helgidóm Guðs. 22 Já, þið eruð líka, Krists vegna, bústaður fyrir anda
Guðs.

3

Kraftur Guðs í okkur

1 Ég, Páll, þjónn Krists, er hér í fangelsi ykkar vegna. Ástæðan er sú að ég boðaði
ykkur fagnaðarerindið. 2-3 Ég geri ráð fyrir að þið vitið að Guð hefur falið mér
þetta sérstaka verkefni, að kunngjöra ykkur heiðingjunum kærleika Guðs, eins og
ég hef áður skýrt tekið fram í einu bréfa minna. Það var sjálfur Guð sem birti mér
leyndarmál sitt, að heiðingjarnir fengju einnig að njóta kærleika hans. 4 Þetta segi
ég til þess að þið vitið hvaðan ég hef vitneskju mína. 5 Frá örófi alda var þessi
leyndardómur hulinn í Guði, en nú hefur hann opinberað þetta postulum sínum
og spámönnum með heilögum anda. 6 Þetta er leyndarmálið: Heiðingjarnir munu
ásamt Gyðingum, fá fulla hlutdeild í öllum þeim gæðum sem börn Guðs erfa. Kirkjan
stendur þeim opin og loforð Guðs tilheyra þeim, þegar þeir trúa gleðiboðskapnum
um Krist. 7 Guð hefur veitt mér þau miklu forréttindi að mega birta þessa áætlun
hans og hann hefur gefið mér kraft sinn, og sérstaka hæfileika, til að leysa þetta
verkefni vel af hendi.

8 Hugsið ykkur! Ekki hafði ég unnið til þess á nokkurn hátt, en samt valdi hann
mig, sem er sístur allra kristinna manna, til að verða þeirrar gæfu aðnjótandi, að fá
að flytja heiðingjunum fagnaðarerindið um þá miklu auðlegð sem þeir eiga í Kristi.
9 Mér var falið að útskýra fyrir öllum að Guð væri einnig frelsari heiðingjanna –
kunngjöra áætlun hans frá örófi alda, hans, sem allt hefur skapað.

10 Hvers vegna gerði Guð þetta? Hann gerði það til að sýna öllum valdhöfum í
himinhæðum sinn fullkomna vísdóm: Að öll fjölskylda hans – jafnt Gyðingar sem
heiðingjar – er sameinuð í kirkju hans, 11 einmitt eins og hann hugsaði sér í upphafi
að hafa það í Jesú Kristi, Drottni okkar. 12 Nú megum við ganga rakleiðis fram fyrir
Guð, án þess að hræðast, fullviss þess að hann muni taka vel á móti okkur þegar
við komum í fylgd með Kristi og í trú á hann.

13 Látið því ekki meðferðina sem ég hef hlotið hér, draga úr ykkur kjarkinn.
Ég þjáist ykkar vegna, ykkur til heiðurs og uppörvunar. 14-15 Þegar ég hugsa um
mikilleik Guðs og visku, þá krýp ég á kné og bið til föðurins fyrir þessari stóru
fjölskyldu hans – hluti hennar er þegar á himnum en hinir eru enn hér á jörðu.
16 Ég bið að hann gefi ykkur af ríkdómi sínum, sem aldrei þrýtur, svo að þið styrkist
fyrir heilagan anda hið innra með ykkur. 17 Ég bið þess einnig að Kristur fái stöðugt
meira rúm í hjörtum ykkar og megi búa í ykkur vegna trúarinnar. Ég bið þess að þið
festið djúpar rætur í kærleika Guðs – það er góður jarðvegur. 18-19 Það er einnig bæn
mín að þið fáið sjálf að reyna og skilja, eins og öll börn Guðs ættu að gera, hversu
víður og langur, djúpur og hár, kærleikur hans er. Kærleikur hans er svo mikill að
þið munuð aldrei geta þekkt hann eða skynjað til fulls. Þannig mun Guð fylla og
auðga líf ykkar með elsku sinni og blessun.

20 Dýrð sé Guði, sem starfar í okkur með krafti sínum og getur gert langtum meira
en við munum nokkru sinni þora að biðja eða láta okkur dreyma um. 21 Dýrð sú er
hann birti heiminum í Kristi Jesú, verði augljós í söfnuði hans um alla framtíð, öld
eftir öld.

4

1 Ég, sem sit í fangelsi fyrir að þjóna Drottni – ég bið ykkur að lifa og starfa eins
og sæmir þeim sem hlotið hafa svo dýrlega köllun. 2 Verið auðmjúk og blíð. Verið
þolinmóð og umberið hvert annað í kærleika. 3 Látið heilagan anda leiða ykkur og
lifið í sátt og samlyndi.

Við höfum hvert um sig sérstaka hæfileika

4 Við erum öll hlutar af einum og sama líkama. Öll höfum við sama heilaga andann.
Við erum öll kölluð til að eiga hina sömu dýrlegu framtíð. 5 Við eigum aðeins einn
Drottin, eina trú, eina skírn, 6 og við höfum öll sama Guð og föður, sem er yfir okkur
og með okkur og býr í okkur hverju og einu. 7 En þótt við séum öll eitt, þá hefur
Kristur samt gefið okkur, hverju um sig, mismunandi hæfileika.

8 Í Davíðssálmum stendur að þegar hinn sigrandi Kristur hafi snúið aftur til himins,
eftir að hafa risið upp og yfirbugað Satan, þá hafi hann gefið mönnunum dýrmætar
gjafir. 9 Takið eftir að sagt er, að hann hafi snúið aftur til himins. Þetta sýnir að hann
steig niður frá upphæðum himnanna og alla leið niður til neðstu hluta jarðarinnar.
10 Sá sem steig niður, er hinn sami og steig upp, og þetta gerði hann til að geta fyllt
allt með sjálfum sér, hvar sem það er, allt frá því lægsta til hins hæsta.

11 Sum okkar hafa hlotið að gjöf sérstaka hæfileika til að vera postular, öðrum er
gefið að predika og flytja boðskap frá Guði, sumum að vinna fólk til trúar á Krist
og leiðbeina því fyrstu skrefin. Enn aðrir eru prestar eða hirðar og þeir fræða og
leiðbeina hinum trúuðu á göngunni með Guði.

12 Þeir sem hafa hlotið þessa hæfileika, eiga að fullkomna þá sem trúa og þjóna
þeim. Það er til þess að líkami Krists, söfnuðurinn, styrkist og þroskist, 13 þar til
við að lokum verðum öll einhuga í trúnni á frelsara okkar, Guðs son, og fullvaxta í
Drottni – fyllumst lífi, blessun og kærleika Krists.

14 Þá verðum við ekki lengur sem börn. Börn skipta sífellt um skoðun. Menn koma
og segja þeim eitthvað nýtt eða blekkja þau vísvitandi og þá trúa þau því sem þeim
er sagt. 15-16 Nei, við þráum að fylgja sannleikanum og segja sannleikann, gera það
sem rétt er og lifa heiðvirðu lífi, Með því líkjumst við Kristi meir og meir, honum sem
er höfuð líkamans, en líkaminn er kirkjan. Þegar líkaminn – söfnuðurinn – er undir
hans stjórn, þá er hann allur samtengdur á fullkominn hátt. Hver líkamshluti vinnur
sitt sérstaka starf og hjálpar hinum hlutum líkamans, þannig að allur líkaminn vex
og uppbyggist í kærleika.

Lifið nýju lífi

17-18 Mig langar að segja ykkur nokkuð og það eru boð frá Drottni: Héðan í frá
skuluð þið ekki lifa eins og guðleysingjar, því að þeir eru blindir og á villuvegi. Hjörtu
þeirra eru lokuð og full af myrkri. Þeir eru fjarlægir lífinu í Guði, því að þeir hafa
snúið við honum bakinu og geta því hvorki skilið vilja hans né verk. 19 Þeir eru
hættir að gera greinarmun á réttu og röngu og hafa ofurselt sig óhreinleika. Þeir
eru andlega sljóir, knúðir áfram af girnd og illum hugsunum og svífast einskis.

20 Kristur ætlaði ykkur ekki að lifa slíku lífi. 21 Þið sem hafið lært að þekkja
sannleikann um Krist, 22 eigið að leggja af ykkar gömlu hegðun. Þá var líf ykkar
rotið og spillt af tælandi girndum. 23 Héðan í frá verða viðhorf ykkar og hugsanir að
breytast til hins betra. 24 Þið eigið að vera sem nýir menn. Menn sem lifa allt öðru
lífi en þið lifðuð áður – heilagir og góðir menn. Klæðist þessu nýja lífi eins og nýrri
flík.

25 Hættið að ljúga en segið sannleikann. Við erum eitt, og ef við ljúgum hvert að
öðru, þá spillum við fyrir okkur sjálfum. 26 Ef þið reiðist, þá syndgið ekki með því

að ala á reiðinni. Leggið reiðina af áður en sólin sest, 27 því að reiður maður er gott
skotmark hins vonda.
28 Sá sem hefur vanið sig á að stela, hætti því og noti þess í stað hendur sínar við
heiðarleg störf, svo að hann hafi eitthvað að gefa þeim sem þurfandi eru. 29 Forðist
allt óhreint tal. Segið það eitt sem gott er, og getur orðið til hjálpar og blessunar þeim
sem á hlusta.
30 Hryggið ekki heilagan anda með líferni ykkar. Hann hefur innsiglað okkur Guði,
til þess að við varðveitumst allt til endurlausnardagsins, er við losnum við syndina
fyrir fullt og allt.
31 Sýnið hér eftir hvorki beiskju, ofsa né reiði. Rifrildi, grófyrði og baktal ætti ekki
að vera til á meðal ykkar. 32 Verið þess í stað vingjarnleg hvert við annað, góðhjörtuð
og fús að fyrirgefa hvert öðru, rétt eins og Guð hefur fyrirgefið ykkur í Kristi.

5

Reynið að þóknast Guði

1 Takið Guð til fyrirmyndar í öllu, eins og barn sem elskar föður sinn og hlýðir
honum. 2 Lifið í kærleika og fylgið þannig fordæmi Krists, sem elskaði ykkur og
fórnaði sjálfum sér frammi fyrir Guði til að taka burt syndir ykkar. Kærleikur Krists
til ykkar var Guði mjög að skapi, rétt eins og sætur ilmur.
3 Lauslæti, óhreinleiki eða ágirnd á ekki að nefnast á nafn á meðal ykkar. 4 Klúrar
sögur, heimskulegt tal og grófir brandarar – slíkt hæfir ykkur ekki. Í stað þess skuluð
þið minna hvert annað á gæsku Guðs og verið þakklát. 5 Eitt getið þið verið viss um:
Sá sem er lauslátur og lifir í óhreinleika og ágirnd mun ekki fá inngöngu í ríki Krists
og Guðs. Hinn ágjarni er í raun og veru hjáguðadýrkandi – hann elskar og tignar
lífsgæðin í stað Guðs. 6 Látið ekki blekkjast af þeim sem afsaka þessar syndir, því
að reiði Guðs kemur yfir alla sem þær drýgja. 7 Hafið ekkert samband við slíkt fólk,
8 því að þótt myrkrið hafi eitt sinn ríkt í hjörtum ykkar, þá eru þau nú böðuð ljósi
Drottins. Líferni ykkar ætti að bera því gleggstan vott! 9 Í ljósi Drottins eflist góðvild,
réttlæti og sannleikur.
10 Reynið að skilja hver er vilji Drottins. 11 Takið engan þátt í því sem illt er –
verkum myrkursins, þau leiða aðeins til spillingar. Bendið heldur á þau og flettið
ofan af þeim. 12 Það sem hinir óguðlegu leggja stund á í leyndum, er svo svívirðilegt,
að mér er jafnvel ómögulegt að nefna það á nafn! 13 Þegar þið flettið ofan af þessum
hlutum, skín ljósið á syndir þeirra og þær verða augljósar. En þegar þeir sem þannig
lifa, sjá hve illa þeir eru á vegi staddir, snúa sumir þeirra sér ef til vill til Guðs og
verða börn ljóssins. 14 Um þetta segir Guðs orð: „Vakna þú sem sefur og rís upp frá
dauðum og þá mun Kristur lýsa þér.“
15-16 Gætið vel að hegðun ykkar, því við lifum á erfiðum tímum. Verið ekki
óskynsöm, heldur skynsöm! Notið til fullnustu hvert það tækifæri sem þið fáið til að
gera hið góða. 17 Gerið ekkert í hugsunarleysi en reynið að skilja hver er vilji Drottins
og framkvæmið hann. 18 Drekkið ykkur ekki drukkin af víni, því að drykkjuskapur
leiðir aðeins til ills, fyllist heldur heilögum anda og látið stjórnast af honum.
19 Ræðið saman um Drottin, vitnið í sálma og söngva, syngið andlega söngva.
Syngið og leikið Drottni lof í hjörtum ykkar 20 og þakkið Guði föður fyrir alla hluti í
nafni Drottins Jesú Krists.

Reglur fyrir hamingjusamt heimili

21 Verið hvert öðru undirgefin, slíkt hugarfar er Drottni velþóknanlegt.
22 Eiginkonur, lútið eiginmönnum ykkar eins og um Drottin væri að ræða.
23 Eiginmaður ber ábyrgð á konu sinni, á sama hátt og Kristur ber ábyrgð á líkama

sínum, kirkjunni, en hann gaf líf sitt til að vernda hana og frelsa. 24 Eiginkonur, lútið mönnum ykkar í öllu og það fúslega, á sama hátt og söfnuðurinn er undirgefinn Kristi. 25 Eiginmenn! Sýnið konum ykkar sömu ást og umhyggju og Kristur söfnuðinum, þegar hann dó fyrir hann, 26 til að helga, hreinsa og þvo hann í skírninni og orði Guðs. 27 Þetta gerði hann til að geta leitt til sín fullkominn söfnuð, án bletts eða hrukku, heilagan og lýtalausan. 28 Á sama hátt eiga eiginmenn að koma fram við konur sínar. Þeir eiga að elska þær sem hluta af sjálfum sér. Fyrst eiginmaðurinn og eiginkonan eru eitt, þá er maðurinn í raun og veru að gera sjálfum sér greiða og elska sjálfan sig, þegar hann elskar eiginkonu sína! 29-30 Enginn hatar sinn eigin líkama, heldur gæta menn hans af mikilli umhyggju. Eins er með Krist, hann gætir líkama síns, safnaðarins, en við erum hvert um sig limir á þeim líkama.

31 Biblían sýnir ljóslega með eftirfarandi orðum að eiginmaður og eiginkona séu einn líkami: „Þegar maðurinn giftist verður hann að yfirgefa föður sinn og móður, svo að hann geti að fullu og öllu sameinast konunni og þau tvö orðið eitt.“ 32 Ég veit að þetta er torskilið, en sambandið milli Krists og safnaðar hans hjálpar okkur þó að skilja það. 33 Ég endurtek því: Maðurinn verður að elska konu sína sem hluta af sjálfum sér og konan verður að gæta þess að heiðra mann sinn og hlýða honum.

6

1 Þið börn, hlýðið foreldrum ykkar! Það skuluð þið gera, því að Guð hefur falið þeim að bera ábyrgð á ykkur. 2 „Heiðra skaltu föður þinn og móður.“ Þetta er fyrsta boðorðið af hinum tíu boðorðum Guðs sem endar á loforði. 3 Hvert er þá loforðið? Það er þetta: „Þá muntu lifa langa og blessunarríka ævi.“

4 Foreldrar, hér eru nokkur orð til ykkar. Venjið ykkur ekki á að skamma börn ykkar og jagast í þeim, því þá verða þau afundin og bitur. Alið þau heldur upp í kærleika og með aga, á sama hátt og Drottinn, og þá með ábendingum og góðum ráðum.

5 Þrælar, hlýðið húsbændum ykkar. Leitist við að sýna þeim allt hið besta. Þjónið þeim eins og þið væruð að þjóna Kristi. 6-7 Vinnið vel, ekki aðeins meðan yfirmaður ykkar fylgist með, til þess að svíkjast síðan um þegar hann snýr sér að öðru. Vinnið alltaf samviskusamlega og með gleði, eins og þið væruð að vinna fyrir Krist og þá gerið þið vilja Guðs. 8 Munið að Drottinn mun launa ykkur allt sem þið hafið gert vel, hvort sem þið eruð þrælar eða frjálsir menn.

9 Þrælaeigendur! Komið vel fram við þræla ykkar, eins og ég sagði þeim að koma fram við ykkur. Hafið ekki í hótunum við þá og munið að þið eruð sjálfir þrælar Krists. Þið hafið sama yfirmann og þeir, og sá fer ekki í manngreinarálit.

Styrkur okkar er frá Guði

10 Að síðustu ætla ég að minna ykkur á að styrkur ykkar verður að koma frá Drottni og hans volduga mætti, sem er hið innra með ykkur. 11 Klæðist alvæpni Guðs, svo að þið getið staðist öll þau svik og blekkingar sem Satan beitir í árásum sínum gegn ykkur. 12 Barátta okkar er alls ekki gegn holdiklæddu fólki, heldur gegn ósýnilegum öflum eyðingar og upplausnar, hinum máttugu og illu myrkraöflum sem ríkja í þessum fallna heimi. Barátta okkar er einnig við mikinn fjölda illra anda í andaheiminum.

13 Notið öll þau vopn sem Guð hefur gefið okkur til að verjast árásum óvinarins, því að þá munuð þið standa sem sigurvegarar að átökunum loknum.

14 Ef þetta á að takast, þá þurfið þið belti sannleikans og réttlætisbrynju Guðs. 15 Verið skóuð fúsleik til að flytja öðrum gleðiboðskapinn um frið við Guð. 16 Beitið trú í hverri orrustu, því að hún er skjöldur sem getur stöðvað þær glóandi örvar sem

Satan skýtur að ykkur. 17 Gleymið ekki hjálmi hjálpræðisins og sverði heilags anda,
sem er Guðs orð.
18 Verið ávallt í bæn. Biðjið um allt það sem heilagur andi minnir ykkur á og látið
hann leiða ykkur í bæninni. Minnið Guð á þarfir ykkar og biðjið stöðugt fyrir öllum
kristnum mönnum, hvar sem þeir eru. 19 Biðjið einnig fyrir mér, að Guð gefi mér rétt
orð og djörfung, þegar ég tala við aðra um Drottin og skýri fyrir þeim, að hjálpræði
hans sé einnig ætlað heiðingjunum. 20 Nú er ég hér hlekkjaður fyrir að hafa boðað
þetta. Biðjið að mér auðnist enn að boða það sama með djörfung, eins og mér ber
hér í fangelsinu.
21 Týkíkus, heittelskaður bróðir og trúr aðstoðarmaður minn í verki Drottins, mun
flytja ykkur fréttir af mér. 22 Ástæða þess að ég sendi hann til ykkar, er einmitt sú
að láta ykkur vita hvernig okkur líður og að uppörva ykkur.
23 Kristnu vinir! Friður Guðs sé með ykkur, ásamt kærleika og trú frá Guði föður
og Drottni Jesú Kristi. 24 Náð og blessun Guðs sé með öllum sem í einlægni elska
Drottin Jesú Krist.
Páll

Filippíbréfið

1 Frá Páli og Tímóteusi, þjónum Krists.
Til leiðtoga safnaðanna, aðstoðarfólks þeirra og allra annarra sem kristnir eru í Filippí.
2 Guð blessi ykkur öll. Ég bið þess að Guð faðir okkar og Drottinn Jesús Kristur blessi ykkur ríkulega, eitt og sérhvert, og að friður hans umlyki ykkur.
3 Ég lofa Guð í hvert sinn sem ég bið fyrir ykkur. 4 Hjarta mitt er gagntekið gleði, 5 vegna þeirrar miklu aðstoðar sem þið hafið veitt mér við útbreiðslu gleðiboðskaparins, allt frá því er þið heyrðuð hann fyrst og fram á þennan dag. 6 Eitt er víst, Guð, sem byrjaði í ykkur góða verkið, mun halda því áfram þar til það fullkomnast á endurkomudegi Jesú Krists.

Kærleikur Páls til Filippímanna

7 Það er eðlilegt að ég beri slíkan hug til ykkar, því að þið eigið sérstakt rúm í hjarta mínu. Við höfum notið blessunar Guðs sameiginlega, bæði þegar ég var í fangelsi og einnig meðan ég var frjáls og barðist fyrir sannleikanum, og sagði öðrum frá Kristi. 8 Guð einn veit hve heitt ég elska ykkur og þrái ykkur með ástúð Krists. 9 Ég bið þess að kærleikurinn sem þið berið til annarra, komi æ betur í ljós og að andlegur skilningur ykkar og þekking vaxi jafnt og þétt.
10 Ég vil að ykkur sé ætíð ljós munurinn á réttu og röngu, og að þið varðveitið hreinleik huga ykkar og vilja, svo að héðan í frá og til endurkomu Drottins geti enginn ásakað ykkur um neitt. 11 Ég bið þess að þið gerið það eitt sem gott er og sýnið að þið séuð börn Guðs, því að það mun verða Drottni til lofs og dýrðar.
12 Kæru vinir, mig langar að segja ykkur eitt: Allt sem ég hef orðið að reyna hér, hefur stórlega stuðlað að útbreiðslu gleðiboðskaparins um Krist. 13 Allir sem hér eru, þar á meðal hermennirnir sem búa hér, vita nú að eina ástæðan fyrir fangavist minni er, að ég er kristinn. 14 Fangavistin hefur einnig orðið til þess að margir hinna kristnu sem hér búa, virðast ekki lengur hræðast hlekkina. Þolinmæði mín hefur orðið þeim hvatning og þeir eru djarfari en áður að vitna um Krist.
15 Sumir predika að vísu gleðiboðskapinn vegna þess eins að þeir öfunda mig af því hvernig Guð hefur notað mig. Þeir vilja að fólk tali um sig sem djarfa predikara, sem bjóða öllu birginn! Aðrir hafa hins vegar hreinan skjöld, 16-17 og þeir predika af kærleika til mín, því að þeir vita að Drottinn hefur leitt mig hingað til að standa vörð um sannleikann. Sumir predika til að gera mig afbrýðisaman. Þeir halda að vinsældir þeirra og árangur valdi mér hugarangri hér í fangelsinu. 18 En hvert svo sem viðhorf þeirra er, þá er það staðreynd að gleðiboðskapurinn um Krist heyrist og það gleður mig.

Þess vegna verð ég að lifa áfram

19 Gleði mín er ekki á þrotum, því ég veit að þið biðjið fyrir mér og heilagur andi hjálpar mér, og þá verður þetta allt mér til góðs. 20 Það segi ég satt, að ég vona að ég geri aldrei neitt það sem ég þurfi að skammast mín fyrir, heldur að ég fái framvegis, eins og hingað til, að vera reiðubúinn að vitna um Krist, með djörfung, að ég fái að verða honum til dýrðar, hvort sem ég lifi eða dey. 21 Ég lifi með Kristi og fyrir hann og því veit ég að dauðinn færir mér þá blessun að vera með honum. 22 En ef það að lifa færir mér fleiri tækifæri til að ávinna Kristi fólk, þá veit ég satt að segja ekki hvort ég ætti að kjósa að lifa eða deyja. 23 Stundum langar mig að lifa lengur, en

stundum ekki, því mig langar einnig til að fara héðan og vera með Kristi. Það væri miklu betra fyrir mig að deyja, en að þurfa að vera hér. 24 Staðreyndin er hins vegar sú að verði ég hér áfram, þá get ég orðið ykkur til enn meiri hjálpar.

25 Enn er þörf fyrir mig hér og því er ég viss um að ég muni lifa hér á jörðinni, enn
um sinn, til að efla vöxt ykkar og auka gleði ykkar í trúnni. 26 Það gleður ykkur að
ég skuli verða hér áfram og gefur ykkur tilefni til að lofa Jesú fyrir að hann varðveiti
mig, svo að ég geti heimsótt ykkur á ný.

27 En hvað sem um mig verður, þá skiptir mestu að líferni ykkar sé í samræmi
við fagnaðarerindið. Þannig að hvort sem ég hitti ykkur aftur eða ekki, þá fái
ég áfram góðar fréttir um að þið standið saman sem einn maður við að útbreiða
gleðiboðskapinn, 28 og það óttalaust, hvað svo sem óvinir ykkar gera. Það verður
þeim tákn um eigin ósigur, en ykkur verður það greinilegt tákn frá Guði um að hann
sé með ykkur og að hann hafi gefið ykkur eilíft líf með sér. 29 Þið hafið hlotið þau
forréttindi að trúa á hann, og ekki aðeins það, heldur einnig að þjást hans vegna.
30 Stöndum saman í þessari baráttu. Þið hafið séð mig þjást þennan tíma sem liðinn
er og eins og þið vitið, þá á ég nú í mikilli baráttu.

2

Kærleikur Krists – ykkar fyrirmynd

1 Eiga kristnir menn ekki að uppörva hver annan? Elskið þið mig svo mikið að þið
viljið hjálpa mér? Hefur það einhverja þýðingu fyrir ykkur að við erum systkini í
Drottni og eigum öll heilagan anda? Finnst einhver ástúð og meðaumkun hjá ykkur?
2 Ef svo er, þá gleðjið mig með því að elska hvert annað og standa saman sem einn
maður, einhuga með sameiginlegt takmark.

3 Verið ekki eigingjörn! Sækist ekki eftir því að vaxa í áliti hjá öðrum. Verið
auðmjúk. Haldið ykkur ekki betri en aðra. 4 Hugsið ekki aðeins um eigin hag, heldur
sýnið öðrum áhuga og því sem þeir hafa fyrir stafni.

5 Hafið sama huga og Jesús Kristur hafði. 6 Þótt hann væri Guð, þá krafðist hann
þess ekki að fá að halda rétti sínum sem Guð, 7 heldur lagði til hliðar mátt sinn og
dýrð, varð maður og gekk um sem þjónn.

8 En auðmýkingu hans var ekki þar með lokið. Hann gekk svo langt að deyja á
krossi, eins og glæpamaður. 9 Einmitt þess vegna hóf Guð hann upp til hæstu himna
og gaf honum nafn, sem hverju öðru nafni er æðra. 10 Svo að fyrir nafni Jesú skuli
hvert kné krjúpa, á himni, jörðu eða undir jörðinni, 11 og hver tunga játa að Jesús
Kristur er Drottinn, Guði föður til dýrðar.

12 Kæru vinir, ég man að meðan ég var hjá ykkur, þá fóruð þið fúslega eftir
ráðleggingum mínum. Og fyrst þið eruð frelsuð, þá hljótið þið nú, að mér
fjarverandi, að ástunda hið góða af enn meiri áhuga en áður. Þið hljótið einnig
að heiðra Guð og hlýða honum heilshugar og halda ykkur frá öllu því sem honum er
á móti skapi. 13 Guð hefur þau áhrif á ykkur að þið bæði viljið og framkvæmið það
sem honum er þóknanlegt.

14 Hvert sem starf ykkar er, þá gætið þess að kvarta hvorki né deila, 15 því að þá
hefur enginn ástæðu til að tala illa um ykkur. Lifið hreinu, saklausu lífi, eins og börn
Guðs, í myrkum heimi óheiðarleika og miskunnarleysis. Þið eruð leiðarljós sem á
að vísa öðrum veginn til himins.

16 Ég hvet ykkur til að halda fast við orð lífsins, því þá hef ég tilefni til að gleðjast
þegar Kristur kemur aftur. Þá hefur starf mitt og erfiði ykkar á meðal, ekki verið til
einskis. 17 Jafnvel þótt blóði mínu yrði úthellt við þjónustu mína, við trú ykkar og
mér fórnað – svo ég noti líkingu, það er að segja ef ég ætti að deyja fyrir ykkur – þá

mundi ég samt geta glaðst og samglaðst ykkur. 18 Þið ættuð einnig að gleðjast yfir
slíku og samgleðjast mér, að ég skuli hafa þau forréttindi að mega deyja fyrir ykkur.

Páll þráir að sjá vini sína

19 Sé það vilji Drottins, þá sendi ég bráðlega Tímóteus til ykkar. Þegar hann síðan
kemur aftur, mun hann geta uppörvað mig með fréttum af ykkur. 20 Tímóteus
er sérlega áhugasamur um hagi ykkar. 21 Allir aðrir virðast niðursokknir í sín
eigin áhugamál og hafa því engan tíma til að spyrja um vilja Jesú Krists. 22 Þið
þekkið Tímóteus, hann hefur verið mér sem sonur og aðstoðað mig við útbreiðslu
gleðiboðskaparins. 23 Ég vona að ég geti sent hann til ykkar strax og ég veit hvað
um mig verður. 24 Ég treysti því að Drottinn muni einnig leyfa mér að koma til ykkar
áður en langt um líður.

25 Mér fannst rétt af mér að senda Epafrodítus aftur til ykkar. Þið senduð hann
til að bæta úr þörf minni og ég get sagt ykkur að við urðum góðir vinir, störfuðum
saman og stóðum hlið við hlið í baráttunni. 26 Ég sendi hann nú aftur til ykkar, því
að hann hefur orðið svo mikla heimþrá og langar að sjá ykkur á ný. Hann varð mjög
leiður þegar hann vissi að þið hefðuð frétt að hann hefði veikst. 27 Reyndar varð
hann svo hættulega veikur að hann var nær dauða en lífi, en Guð miskunnaði bæði
honum og mér, svo að ég þyrfti ekki að bera sorg hans vegna, ofan á allt annað.

28 Þrá ykkar eftir honum varð mér því sterk hvatning til að senda hann aftur heim.
Ég veit að þið fagnið honum og það gleður mig. 29 Takið á móti honum með fögnuði í
nafni Drottins og sýnið honum heiður. 30 Hann hætti lífi sínu í þjónustu Krists og var
í dauðann kominn er hann reyndi að gera fyrir mig, það sem þið gátuð ekki vegna
fjarveru ykkar.

3

1 Kæru vinir, verið glaðir vegna samfélagsins við Drottin. Ég þreytist ekki á að
segja þetta og þið hafið gott af slíkri hvatningu.

Gætið ykkar á falskennendum

2 Gætið ykkar á þessum vondu mönnum – ég kalla þá hunda – þeim sem segja
að þið verðið að láta umskerast til að geta frelsast. 3 Við verðum ekki börn Guðs
með því að skera í líkama okkar, heldur með því að tilbiðja hann í anda okkar –
það er hin eina og sanna „umskurn“. Hrós okkar kristinna manna er það sem Jesús
Kristur hefur gert fyrir okkur og okkur er ljóst að við getum ekkert gert sjálf til eigin
frelsunar.

4 Ef einhver hefði nokkru sinni minnstu von um að geta frelsað sjálfan sig, þá
væri það ég. Ef aðrir gætu frelsast fyrir það sem þeir hafa gert, þá gæti ég það
áreiðanlega! 5 Ég var umskorinn, og þar með vígður gyðingdómnum átta daga
gamall. Ég er fæddur Gyðingur – kominn af hinni gömlu Benjamínsætt – og er
þar með ósvikinn Gyðingur, ef hægt er að taka svo til orða. En það sem meira
er, ég tilheyrði flokki farísea og þeir kröfðust skilyrðislausrar hlýðni við öll lög og
siðvenjur Gyðinga. 6 Skyldi ég hafa tekið það alvarlega? Já, hvort ég gerði! Ég ofsótti
hina kristnu hatrammlega og reyndi að hlýða hverri einustu reglu og lagagrein út í
ystu æsar.

7 En hvað er nú orðið um allt þetta sem mér þótti svo mikils virði? Ég fleygði
því burt, svo að ég gæti sett allt mitt traust á Krist og hann einan. 8 Samanborið við
þekkinguna á Kristi Jesú Drottni mínum, er allt annað rusl í mínum augum. Ég hef
ýtt öllu öðru til hliðar og met það einskis, til þess að ég geti verið með Kristi og orðið
eitt með honum. 9 Nú treysti ég ekki lengur á það, að eigin góðverk eða hlýðni við lög

Guðs frelsi mig, heldur treysti ég Kristi einum til þess. Hvernig eignumst við rétta
afstöðu til Guðs? Með því að trúa – trúa og treysta Kristi einum. 10 Nú hef ég varpað
öllu öðru fyrir borð, það var eina leiðin til að kynnast Kristi í raun og veru, og því
feiknar afli sem reisti hann upp frá dauðum. Að yfirgefa allt var líka eina leiðin til að
skilja hvað það er að þjást og deyja með honum. 11 Ég vil verða einn þeirra sem fá
hlut í upprisu lífsins hvað sem það kostar. 12 Ég er ekki að segja að ég sé fullkominn.
Enn hef ég ekki lært allt það sem ég á að læra, en ég stefni að því að verða það sem
Kristur frelsaði mig til og vill að ég sé.
13 Nei, kæru vinir, enn er ég ekki fullkominn, en þetta er mér efst í huga: Að gleyma
fortíðinni og horfa fram á við til þess sem í vændum er. 14 Ég tek á öllu sem ég á
til að ná markinu og fá verðlaunin sem Guð hefur heitið okkur á himnum, og allt er
það Kristi Jesú að þakka.
15 Ég vona að þið sem þroskuð eruð í trúnni, séuð mér sammála, en ef þið
eruð ósammála um eitthvert atriði, þá trúi ég því að Guð muni leiða ykkur í allan
sannleikann 16 – það er að segja ef þið breytið samkvæmt þeim sannleika sem þið
hafið lært.
17 Kæru vinir, takið líferni mitt til fyrirmyndar og veitið þeim athygli sem feta
í mín fótspor. 18 Ég hef sagt ykkur það oft áður og ég segi það enn og nú með
tárin í augunum: Margir sem telja sig kristna eru í raun og veru óvinir kross Krists.
19 Glötunin bíður þeirra því að þeir hafa ofurselt sig ágirndinni. Þeir stæra sig af því
sem þeir ættu að blygðast sín fyrir og jarðlífið er það eina sem þeir hugsa um. 20 En
föðurland okkar er á himnum og þar er Drottinn okkar og frelsari, Jesús Kristur, sem
við væntum. 21 Þegar hann kemur, mun hann breyta stöðugt hrörnandi líkömum
okkar í dýrðarlíkama, eins og þann sem hann sjálfur hefur, með guðdómskrafti
sínum, sem hann beitir er hann leggur allt undir sig.

4

Nokkur hvatningarorð að lokum – og bæn

1 Kæru vinir í Kristi, ég elska ykkur og þrái að sjá ykkur, því að þið eruð gleði
mín og kóróna, verkalaun mín. Elsku vinir, verið stöðug í Drottni framvegis eins og
hingað til.
2 Nú langar mig að biðja ykkur, Evódídu og Sýntýke, um eitt: Gerið það fyrir mig,
með hjálp Drottins, að sættast og standa saman.
3 Ég bið þig, kæri samherji, að hjálpa þessum konum, því að þær unnu við hlið mér
að flytja öðrum gleðitíðindin. Þær störfuðu einnig með Klemens og öðrum félögum
mínum, sem eiga nöfn sín rituð í lífsins bók.
4 Verið ávallt glöð vegna samfélagsins við Drottin. Ég endurtek: Verið glöð!
5 Ljúflyndi ykkar verði öllum kunnugt. Munið að Drottinn kemur skjótt! 6 Hafið
ekki áhyggjur af neinu. Segið Guði frá öllum þörfum ykkar og gleymið ekki að
þakka honum, því að hann svarar bænum. 7 Þá mun friður Guðs, sem er ofar öllum
skilningi, fylla hjörtu ykkar og hugsanir, vegna þess að þið tilheyrið og treystið Kristi
Jesú.
8 Vinir mínir, nú fer ég að ljúka þessu bréfi, en mig langar þó að nefna eitt enn:
Venjið ykkur á að hugsa um það sem er satt, gott og rétt. Festið í huga ykkar hið
fagra og hreina og það sem gott er í fari annarra. Hugsið um allt það sem þið getið
glaðst yfir og lofað Guð fyrir. 9 Venjið ykkur á að gera það sem þið lærðuð af mér og
sáuð mig gera, og Guð friðarins mun vera með ykkur.
10 Ég er glaður og þakklátur og lofa Guð fyrir að þið skylduð aftur veita mér aðstoð.
Ykkur hefur alltaf verið umhugað að senda mér það sem þið gátuð, en ég veit að um

tíma höfðuð þið ekki aðstöðu til þess. 11 Þið megið ekki halda að ég hafi alltaf liðið
skort, því að ég hef lært að komast af með það sem ég hef og gleðjast yfir því, hvort
sem það er mikið eða lítið. 12 Ég kann að lifa af því sem lítið er og einnig því sem
mikið er. Ég hef lært þann leyndardóm að láta mér nægja það sem ég hef, hvort
sem það er magafylli eða hungur, allsnægtir eða skortur. 13 Með hjálp Krists get ég
gert allt sem Guð biður mig um. Kristur gefur mér styrk og kraft. 14 En hvað sem því
líður, þá var fallega gert af ykkur að hjálpa mér í erfiðleikum mínum.
15 Ykkur er vel ljóst að þegar ég kom fyrst með gleðitíðindin til ykkar og einnig
eftir að ég yfirgaf Makedóníu, þá voruð þið þeir einu sem hjálpuðu mér, bæði við
að gefa og þiggja. Þið voruð eini söfnuðurinn sem slíkt gerði. 16 Og þegar ég var í
Þessaloníku, þá senduð þið mér tvívegis pakka. 17 Ég kann vel að meta gjafir ykkar,
en það sem gleður mig mest eru launin sem þið munuð uppskera og fyrir þeim hafið
þið vissulega unnið.
18 Nú sem stendur hef ég allt sem ég þarf og meira en það! Gjafirnar sem
Epafrodítus kom með frá ykkur voru ríkulegar. Þær eru eins og ilmandi fórnir og
eru Guði þóknanlegar. 19 Guð mun veita ykkur ríkulega allt sem þið þarfnist vegna
samfélags ykkar við Krist Jesú. 20 Guði föður sé dýrð um aldir alda. Amen.
Páll
P.S. 21 Skilið kærri kveðju frá mér til allra kristinna í Filippí. Bræðurnir sem með
mér eru, biðja að heilsa. 22 Allir aðrir sem kristnir eru hér, biðja einnig að heilsa
ykkur, sérstaklega þeir sem starfa í höll keisarans. 23 Blessun Drottins Jesú Krists sé
með anda ykkar.

Kólossubréfið

1 Frá Páli, sem Guð hefur valið til að vera boðberi Jesú Krists, og frá bróður
Tímóteusi.
2 Til ykkar, trúuðu vinir – fólks Guðs – í Kólossu.

Ég bið þess að Guð faðir úthelli blessun sinni yfir ykkur og fylli ykkur friði sínum.
3 Í hvert sinn sem við biðjum fyrir ykkur þökkum við Guði, föður Drottins Jesú Krists,
4 því að við höfum heyrt um traust ykkar til Drottins og innilegan kærleika til þeirra
sem á hann trúa. 5 Það er auðséð að þið hlakkið til að komast til himins! Það var í
fagnaðarerindinu sem þið fyrst heyrðuð um þann yndislega stað. 6 Fagnaðarerindið,
sem þið heyrðuð, berst nú um allan heim og breytir hvarvetna lífi fólks, alveg eins
og það breytti lífi ykkar strax fyrsta daginn sem þið heyrðuð það – þegar ykkur varð
ljós sá mikli kærleikur sem Guð ber til syndugra manna.
7 Það var Epafras, okkar heittelskaði samstarfsmaður, sem flutti ykkur
gleðiboðskapinn. Nú er þessi þjónn Jesú Krists hér í ykkar stað til að hjálpa okkur.
8 Hann hefur sagt okkur frá kærleika ykkar til annarra manna og þann kærleika
hefur heilagur andi gefið ykkur. 9 Þess vegna höfum við haldið áfram að biðja Guð,
allt frá því er við fréttum fyrst af ykkur, að hann hjálpi ykkur að skilja vilja sinn og
breyta eftir honum. Við höfum beðið hann að auka andlegan skilning ykkar 10 og
helga líferni ykkar, svo að þið verðið honum til dýrðar og stundið það eitt sem gott
er, öðrum til hjálpar.
11 Þar að auki biðjum við hann að styrkja ykkur og fylla af sínum dýrlega mætti.
Þá getið þið haldið áfram, á hverju sem gengur, 12 og þakkað föðurnum, sem hefur
gefið okkur hlutdeild í öllum þeim gæðum sem tilheyra ríki ljóssins. 13 Hann hefur
hrifið okkur frá valdi myrkursins, úr ríki Satans, og leitt okkur inn í ríki síns elskaða
sonar, 14 sem keypti okkur frelsi með krossdauða sínum og fyrirgaf okkur syndirnar.

Hið dýrlega verk Krists

15 Kristur er sýnileg mynd hins ósýnilega Guðs. Hann var til áður en Guð skapaði
heiminn. 16 Það var reyndar hans vegna sem allt var skapað á himni og jörðu, bæði
það sem sést og einnig hið ósýnilega – hinn andlegi heimur með tignum sínum og
völdum. Krists vegna varð allt þetta til, honum til dýrðar og þjónustu. 17 Hann var
á undan öllu öðru og það er hans kraftur sem viðheldur því.
18 Hann er höfuð líkamans, en líkaminn er fólk hans – söfnuðurinn, kirkjan.
Kirkjan á upphaf sitt í honum og hann er leiðtoginn – hinn fyrsti sem rís upp frá
dauðum. Þannig er hann fremstur í öllu. 19 Það var vilji Guðs að allir eiginleikar
guðdómsins væru í syninum.
20 Með lífi Jesú og starfi opnaði Guð allri sköpun sinni – bæði á himni og jörðu –
leið til sín. Með krossdauða sínum, blóði sínu, kom hann á friði milli Guðs og alls á
himni og jörðu – ykkar líka. 21 Því að þið voruð eitt sinn fjarri Guði og óvinir hans.
Þið vilduð ekkert af honum vita. Hugsanir ykkar og verk voru eins og veggur milli
ykkar og hans. En þrátt fyrir það hefur Jesús leitt ykkur til sín sem vini sína. 22 Það
gerði hann með því að deyja á krossi sem raunverulegur, sannur maður og því næst
hefur hann leitt ykkur til samfélags við Guð. Þar standið þið nú, helguð og að fullu
sýknuð í hans augum. 23 Það eina sem Guð krefst, er að þið trúið sannleikanum eins
og hann er. Standið föst og óhagganleg í þeirri sannfæringu að gleðiboðskapurinn
um að Jesús hafi dáið fyrir ykkur sé sannur og að þið hvikið aldrei frá þeirri trú að
hann hafi frelsað ykkur. Þennan undursamlega boðskap fenguð þið að heyra hvert

og eitt og nú breiðist hann út um allan heiminn, og hef ég, Páll, verið svo gæfusamur að fá að taka þátt í því.
24 Einn þáttur í starfi mínu er að þjást ykkar vegna og ég gleðst yfir að fá að gera það, því að þannig hjálpa ég til við að fullkomna það, sem enn vantar á þjáningar Krists, vegna líkama hans, safnaðarins.

Leyndarmálið kunngert!

25 Guð hefur sent mig til að hjálpa söfnuði sínum – kirkjunni – og birta ykkur fyrirætlun sína, sem enginn þekkti. 26-27 Aldir liðu, kynslóðir komu og fóru, og hann gætti leyndarmálsins; en nú hefur honum þóknast að segja það þeim sem elska hann og lifa fyrir hann. Þið voruð heiðingjar en hans dýrlega áætlun nær einnig til ykkar! Og þetta er leyndarmálið: Kristur, sem nú lifir í hjörtum ykkar, er ykkar eina von um eilíft líf.
28 Þess vegna segjum við líka öllum sem vilja hlusta, hvar sem er, frá Kristi og leiðbeinum þeim og fræðum eins vel og við getum. Við þráum að geta leitt hvern mann fullkominn fram fyrir Guð og það er hægt vegna þess sem Kristur gerði. 29 Að þessu erfiða ég og kraftinn – og hann er ekki lítill – fæ ég frá Kristi.

2

1 Ég vil gjarnan að þið vitið hve mikið ég hef barist í bæn fyrir ykkur og fyrir söfnuðinum í Laódíkeu. Einnig fyrir mörgum öðrum vinum mínum, sem aldrei hafa kynnst mér persónulega. 2 Þetta er bæn mín fyrir ykkur: Að þið mættuð hljóta uppörvun, tengjast sterkum kærleiksböndum og eignast þá dýrmætu reynslu að kynnast Kristi náið og af eigin raun. Hann er sjálfur þetta leyndarmál Guðs, sem nú loks hefur verið kunngert. 3 Í honum er að finna alla fjársjóði vísdóms og þekkingar.

Látið engan trufla trú ykkar

4 Þetta segi ég vegna þess að ég óttast að einhver reyni að blekkja ykkur með áróðri. 5 Þótt ég nú sé fjarri ykkur, þá er ég hjá ykkur í anda, og gleðst yfir velgengni ykkar og staðfestu í trúnni á Krist. 6 Nú skuluð þið, sem tókuð á móti Kristi, einnig treysta honum til að ráða fram úr vandamálum líðandi stundar og lifa í stöðugu samfélagi við hann. 7 Verið staðföst í honum, eins og jurt sem skýtur rótum og sýgur til sín næringu. Gætið þess að halda áfram að vaxa í Drottni, svo að þið styrkist í sannleikanum. Látið líf ykkar geisla af gleði og þakklæti fyrir allt, sem hann hefur gert.
8 Látið engan villa um fyrir ykkur með heimspekilegum vangaveltum. Þessi heimskulegu svör þeirra eru byggð á hugmyndum og ályktunum manna, en ekki á orðum Krists. 9 Í Kristi sjáum við Guð holdi klæddan og í honum einum er hina sönnu visku og þekkingu að finna. 10 Þegar þið lifið með Kristi, þá hafið þið allt sem þið þarfnist, því þá eruð þið í samfélagi við sjálfan Guð. Kristur er æðstur allra valdhafa og öll máttarverk eru honum undirgefin.
11 Þegar þið komuð til Krists, frelsaði hann ykkur frá hinum illu hvötum ykkar. Þetta gerði hann ekki með líkamlegum uppskurði eða umskurn, heldur með andlegum uppskurði – skírninni. 12 Í skírninni dó ykkar gamla, eigingjarna eðli og var grafið með honum. Síðan risuð þið upp frá dauðum ásamt honum og hófuð nýtt líf í trú á orð hins almáttuga Guðs, sem vakti Krist frá dauðum.
13 Þið voruð dáin í syndinni, en Guð gaf ykkur hlutdeild í lífi Krists, fyrirgaf ykkur syndirnar, 14 ógilti allar kröfur á hendur ykkar og strikaði yfir öll ykkar brot gegn boðorðunum. Hann tók þessa sakaskrá og eyðilagði hana með því að negla hana á kross Krists. 15 Á þennan hátt ógilti Guð þær ákærur, sem Satan bar fram gegn

okkur vegna synda okkar, og kunngjörði öllum heiminum sigur Krists á krossinum, þar sem allar okkar syndir voru afmáðar.

16 Látið því engan ásaka ykkur fyrir það sem þið borðið eða drekkið, né fyrir
að halda ekki gyðinglega hátíðis- og tyllidaga, tunglkomuhátíðir eða hvíldardaga
Gyðinga. 17 Þetta voru aðeins tímabundnar reglur, sem féllu úr gildi þegar Kristur
kom. Þær voru aðeins ímynd raunveruleikans – Krists. 18 Látið engan segja ykkur að
þið glatist ef þið tilbiðjið ekki engla, eins og sumir halda fram. Þeir segjast hafa fengið
vitrun um þetta og því beri ykkur að hlýða. Þetta veldur því einu að menn hrokast
upp 19 og missa tengslin við Krist, höfuðið, sem við öll, líkami hans, tengjumst. Líkami
Krists – söfnuðurinn – er tengdur saman og styrktur með taugum og sinum, og vex
því aðeins að hann fái næringu og styrk frá Guði.

20 Þið dóuð með Kristi og þurfið því ekki að fylgja hugmyndum heimsins um hvernig
eigi að frelsast. Vinna góðverk og fara eftir alls konar reglum. En hvers vegna haldið
þið samt áfram að fylgja þessum hugmyndum og hvers vegna eruð þið ennþá bundin
af reglum 21 sem banna ykkur að borða, smakka eða snerta vissan mat? 22 Slíkar
reglur eru ekki annað en mannaboðorð, því að maturinn er ætlaður til neyslu.
23 Þessar reglur kunna að virðast góðar, því að þær krefjast mikillar sjálfsafneitunar,
eru auðmýkjandi og valda líkamlegum óþægindum. En þær veita mönnum engan
kraft til að sigrast á illum hugsunum og eigingjörnum hvötum, heldur auka aðeins á
stolt þeirra.

3

Hugsið um himininn!

1 Þið eigið hlutdeild í upprisu Krists. Beinið því augum ykkar að því sem er á
himnum, þar sem Kristur situr á heiðurs- og valdastóli við hlið Guðs. 2 Hugsið um
himininn og hafið ekki áhyggjur af hinu jarðneska. 3 Þið ættuð að hafa svipaðan
áhuga á veraldarvafstrinu og þeir sem eru dauðir! Líf ykkar er fólgið með Kristi í
Guði 4 og þegar Kristur – lífgjafi okkar – kemur aftur, þá munuð þið fá hlutdeild í allri
hans dýrð. 5 Snúið því baki við syndinni. Deyðið allar illar hvatir sem leynast hið
innra með ykkur. Eigið engan þátt í lauslæti, siðleysi eða svívirðilegri girnd. Verið
ekki bundin af veraldlegum gæðum, það er skurðgoðadýrkun. 6 Reiði Guðs er yfir
þeim sem það gera. 7 Þið voruð áður í þeim hópi og það var ykkur eðlilegt, 8 en nú
er kominn tími til að segja skilið við bræði, vonsku og formælingar.

9 Ljúgið ekki framar hvert að öðru. Það tilheyrði ykkar gamla og óhreina lífi, sem
er dautt og grafið. 10 Nú lifið þið nýju lífi, sem felst í því að læra að þekkja vilja Guðs
og líkjast Kristi meir og meir. 11 Nú skiptir þjóðerni ekki lengur máli, né litarháttur,
menntun eða þjóðfélagsstaða – það skiptir engu. Nú skiptir máli hvort viðkomandi
lifir í trúnni á Krist og það stendur öllum til boða.

12 Fyrst Guð hefur elskað ykkur svo heitt og útvalið, þá ættuð þið að kappkosta að
sýna öllum góðvild og miskunnsemi. Reynið ekki að þykjast öðrum fremri, heldur
verið fús að þola mótlæti með þögn og þolinmæði. 13 Verið hógvær og fljót að
fyrirgefa og berið ekki kala til nokkurs manns. Minnist þess að Drottinn hefur
fyrirgefið ykkur og því verðið þið einnig að fyrirgefa öðrum.

14 En umfram allt, látið kærleikann ráða í lífi ykkar, því að þá verður fullkomið
samstarf og eining í söfnuðinum. 15 Látið frið Krists búa í hjörtum ykkar, það er
skylda ykkar og jafnframt forréttindi sem hluta af líkama hans. Verið þakklát.

16 Minnist alls þess sem Kristur kenndi, því að orð hans lífga og auka skilning
og hyggindi. Uppfræðið hvert annað í orði hans og flytjið það í sálmum, söngvum,

andlegum ljóðum og lofsyngið Drottni með þökk í huga. 17 Hvað sem þið gerið eða segið, þá gerið allt vegna Drottins Jesú og þakkið Guði föður fyrir hann.

Kristið heimili

18 Eiginkonur, verið undirgefnar mönnum ykkar, því það er vilji Drottins. 19 Og eiginmenn, elskið konur ykkar! Sýnið þeim nærgætni en ekki beiskju og hörku.

20 Börn! Hlýðið foreldrum ykkar í öllu, því það hæfir þeim sem tilheyra Drottni. 21 Og þið foreldrar, verið ekki harðir við börn ykkar, því þá missa þau sjálfstraust og fyllast vanmáttarkennd.

22 Þrælar, hlýðið ykkar jarðnesku yfirmönnum undanbragðalaust og reynið ávallt að geðjast þeim, en ekki aðeins meðan þeir sjá til. Hlýðið þeim fúslega vegna kærleika ykkar til Drottins og vegna þess að þið viljið þóknast honum. 23 Hvað sem þið gerið, þá vinnið af samviskusemi og gleði, eins og þið væruð að vinna fyrir Drottin en ekki menn. 24 Og munið að þið eruð erfingjar Guðs – við öll, sem þjónum honum. 25 En ef þið svíkist undan í verki hans, þá verða launin öðruvísi en þið hefðuð kosið – því hann fer ekki í manngreinarálit og þar kemst enginn upp með svik.

4

1 Þrælaeigendur! Verið sanngjarnir og heiðarlegir við þræla ykkar. Munið að þið hafið sjálfir húsbónda á himnum sem fylgist vel með ykkur.

2 Þreytist ekki á að biðja en haldið því áfram uns þið fáið svar frá Guði og gleymið þá ekki að þakka honum. 3 Gleymið ekki heldur að biðja fyrir okkur, að Guð gefi mörg tækifæri til að boða fagnaðarerindið um Krist, en þess vegna er ég í fangelsi. 4 Biðjið þess að ég fái djörfung til að tala opinskátt, óhindrað og á einfaldan hátt, eins og mér ber að gera.

5 Umgangist viturlega þá sem ekki trúa og notið sérhvert tækifæri til að boða þeim fagnaðarerindið. 6 Verið nærgætin en markviss í samtölum ykkar við fólk, svo að þið getið gefið því rétt svör við spurningum þess.

Kveðjur

7 Týkíkus, okkar heittelskaði bróðir, mun segja ykkur allt sem er að frétta af mér. Hann er duglegur samstarfsmaður í þjónustu Drottins. 8 Það var ég sem sendi hann í þessa ferð, vegna þess að mig langaði að fá að vita hvernig ykkur liði og einnig að hugga ykkur og uppörva. 9 Ég sendi einnig Onesímus, kæran og trúan bróður, en hann er einn af ykkur. Hann og Týkíkus munu segja ykkur allar nýjustu fréttir héðan.

10 Aristarkus er hér í fangelsinu ásamt mér. Hann sendir ykkur kæra kveðju og einnig Markús, en hann er ættingi Barnabasar. Eins og ég hef áður sagt, bið ég ykkur að taka sérlega vel á móti honum, ef hann kemur við hjá ykkur. 11 Júdas Justus sendir einnig kæra kveðju. Þetta eru einu kristnu Gyðingarnir sem starfa hér með mér og þeir hafa sannarlega uppörvað mig.

12 Epafras, þjónn Jesú Krists – hann er frá Kólossu eins og þið – sendir ykkur kærar kveðjur. Hann biður Guð að styrkja ykkur og fullkomna og sýna ykkur vilja sinn í öllu. 13 Það segi ég satt, að hann hefur barist fyrir ykkur í bænum sínum og þeim í Laodíkeu og Híerapólis.

14 Lúkas, læknirinn kæri, sendir innilega kveðju og sömuleiðis Demas.

15 Viljið þið skila kveðju frá mér til kristnu vinanna í Laodíkeu og einnig til Nýmfu og þeirra sem koma saman á heimili hennar.

16 Þegar þið hafið lesið þetta bréf, þá sendið það til safnaðarins í Laodíkeu. Þið ættuð svo að lesa bréfið sem ég sendi þeim. 17 Segið við Arkippus: „Gættu þess að vinna vel það verk sem Drottinn hefur falið þér.“

18 Ég rita kveðju mína með eigin hendi. Minnist þess að ég er fangi. Blessun Guðs
umvefji ykkur!
Páll

I. Þessaloníkubréf

1 Frá Páli, Sílasi og Tímóteusi.
Til safnaðarins í Þessaloníku – ykkar, sem tilheyrið Guði föður og Drottni Jesú Kristi. Guð faðir og Jesús Kristur, Drottinn okkar, blessi ykkur ríkulega og gefi ykkur frið í hug og hjarta.
2 Mikið erum við þakklátir Guði fyrir ykkur. Og við biðjum fyrir ykkur. 3 Þegar við tölum við Guð föður okkar, þá minnumst við kærleiksverka ykkar, sterkrar trúar og hve óhagganleg þið eruð í voninni um endurkomu Drottins Jesú Krists.

Lifandi trú

4 Kæru vinir, við vitum að Guð hefur kallað ykkur og að hann elskar ykkur. 5 Þetta segjum við vegna þess að þegar við fluttum ykkur gleðiboðskapinn, þá lituð þið ekki á hann sem eitthvert blaður, heldur hlustuðuð með mikilli athygli. Orð okkar höfðu sterk áhrif á ykkur og heilagur andi gaf ykkur djúpa og einlæga sannfæringu um, að það sem við sögðum væri satt. Þið vitið einnig að framkoma okkar var í fullu samræmi við orð okkar. 6 Þannig urðuð þið fylgjendur okkar, og þar með Drottins, því að þið tókuð á móti boðskapnum með gleði heilags anda, þrátt fyrir ofsóknir og erfiðleika sem það færði ykkur.
7 Þið urðuð fyrirmynd kristnu fólki um alla Makedóníu og Akkeu. 8 Nú hefur orð Drottins borist frá ykkur, langt út fyrir landamæri ykkar. Það er sama hvert við förum, alls staðar hittum við fólk sem talar um ykkar sterku trú. Við þurfum ekki að segja neitt, 9 því það segir okkur að fyrra bragði frá þeim stórkostlegu móttökum sem við fengum hjá ykkur. Hvernig þið sneruð ykkur frá skurðgoðunum og til Guðs, og í dag er hann – hinn lifandi og sanni Guð – húsbóndinn í lífi ykkar.
10 Fólk hefur einnig sagt okkur hve mjög þið væntið endurkomu Guðs sonar frá himnum – Jesú sem Guð reisti frá dauðum. Hann einn getur frelsað ykkur frá reiði Guðs, vegna syndarinnar.

2

1 Þið vitið vel, kæru vinir, að heimsókn okkar til ykkar var sannarlega ekki árangurslaus. 2 Þið þekkið hve hart við vorum leiknir í Filippí, rétt áður en við komum til ykkar! Þrátt fyrir það gaf Guð okkur kjark til að flytja ykkur sama boðskap, meira að segja með djörfung, enda þótt við værum umkringdir óvinum.
3 Af þessu getið þið séð að við predikuðum ekki á fölskum forsendum eða með illt í huga. Við vorum einlægir og komum til dyranna eins og við vorum klæddir.

Sendiboði Guðs

4 Við erum sendiboðar Guðs og þannig tölum við. Guð hefur treyst okkur fyrir sannleikanum og honum breytum við ekki til að þóknast mönnum. Við þjónum Guði einum. Hann rannsakar hjörtu okkar og þekkir okkar leyndustu hugsanir. 5 Hvenær reyndum við að vinna traust ykkar með smjaðri? Aldrei, það vitið þið vel. Og Guð veit að ekki sóttumst við eftir vináttu ykkar til að græða á ykkur. 6 Nei, það getum við talið okkur til lofs að aldrei höfum við beðið ykkur, né neinn annan, um peninga, enda þótt við sem postular Krists hefðum fullan rétt á að fara fram á fjárhagsstuðning eða viðurkenningu. 7 Við sýndum ykkur eins mikla nærgætni og móðir barni sínu.
8 Okkur þótti svo vænt um ykkur, að við gáfum ykkur ekki aðeins orð Guðs, heldur einnig líf okkar.
9 Kæru vinir, munið þið hvernig við strituðum meðan við vorum hjá ykkur? Við unnum dag og nótt til að hafa í okkur og á, svo að þið þyrftuð ekki að bera kostnað

okkar vegna, meðan við fluttum ykkur fagnaðarerindið. 10 Þið getið sjálf borið vitni
um það – ásamt Guði – að við höfum hreinan skjöld gagnvart ykkur öllum. 11 Við
töluðum við ykkur eins og faðir við börn sín – munið þið það? Við áminntum,
hvöttum og jafnvel grátbændum eitt og sérhvert ykkar, 12 svo að líferni ykkar yrði
Guði ekki til skammar – honum sem kallaði ykkur inn í dýrðarríki sitt.

13 Við erum Guði eilíflega þakklátir, því að þið lituð ekki á boðskap okkar sem
okkar eigin orð, heldur sem Guðs orð, sem það vissulega er. Þegar þið tókuð við því
og trúðuð, þá breytti það lífi ykkar!

14 Síðan fenguð þið, kæru vinir, að reyna sömu þjáningar og kristnu söfnuðirnir
í Júdeu. Þið þolduð ofsóknir af hendi samlanda ykkar, rétt eins og þeir í Júdeu
meðal sinnar eigin þjóðar, Gyðinga. 15 Gyðingarnir líflétu sína eigin spámenn og
síðan tóku þeir af lífi Drottin Jesú og nú hafa þeir ofsótt okkur hatrammlega og rekið
okkur burt. Þeir rísa bæði gegn Guði og mönnum 16 og reyna að hindra okkur í að
ná til heiðingjanna, af ótta við að einhverjir þeirra muni frelsast. Með þessu bæta
þeir gráu ofan á svart og auka enn við syndir sínar. En reiði Guðs nær til þeirra að
lokum.

17 Kæru vinir, það leið ekki langur tími frá því við fórum frá ykkur (hjörtu okkar
yfirgáfu ykkur reyndar aldrei!), þar til við reyndum að snúa til ykkar á ný. 18 Okkur
langaði mjög mikið til að hitta ykkur og ég, Páll, reyndi það hvað eftir annað, en
Satan hindraði okkur. 19 Til hvers haldið þið að við lifum? Hvað haldið þið að sé von
okkar, gleði og kóróna, – hrósunarefni okkar? Það eruð þið. Þið munuð verða gleði
okkar þegar við stöndum hlið við hlið frammi fyrir Drottni Jesú Kristi, við endurkomu
hans. 20 Þið eruð gleðiefni okkar og staðfesting á sigri okkar.

3

Góðar fréttir frá Tímóteusi

1 Þegar ég gat ekki afborið þetta lengur, ákvað ég að verða eftir í Aþenu. 2-3 Ég
sendi Tímóteus, bróður okkar og þjón Guðs, til ykkar, til að styrkja ykkur og uppörva
í trúnni og koma í veg fyrir að þið misstuð kjarkinn vegna allra erfiðleikanna sem þið
mættuð. Auðvitað vitið þið að slíkir erfiðleikar eru þáttur í áætlun Guðs með okkur
kristna menn. 4 Meðan við vorum hjá ykkur, þá sögðum við ykkur að þið mynduð
brátt mæta ofsóknum og það stóð heima.

5 En sem sagt, þegar ég þoldi ekki lengur þessa óvissu, þá sendi ég Tímóteus til að
komast að því hvort þið væruð staðföst í trúnni. Ég var hræddur um að Satan hefði
ef til vill fellt ykkur og erfiði okkar væri allt unnið fyrir gýg. 6 En nú er Tímóteus
nýkominn aftur með þær gleðifréttir, að trú ykkar sé sterkari og kærleikurinn dýpri
en nokkru sinni. Hann sagði einnig að þið hefðuð minnst heimsóknar okkar með
gleði og þráð jafn heitt og við að við gætum hist á ný.

7 Kæru vinir, þessar fréttir, að þið séuð stöðug í Drottni, hafa huggað okkur stórlega
í þeim erfiðleikum og þjáningum sem við verðum að þola hér. 8 Við getum þolað hvað
sem er, svo framarlega sem við vitum að þið séuð staðföst í trúnni á Jesú Krist.

9 Hvernig getum við nógsamlega þakkað Guði fyrir gleðina sem þið hafið veitt
okkur í samfélaginu við Drottin? 10 Við biðjum Guð þess dag og nótt að við fáum
að heimsækja ykkur á ný, svo að við getum aukið enn meir við trú ykkar. 11 Ég bið
þess að sjálfur Guð, faðir okkar, og Drottinn Jesús, opni okkur leið til ykkar á ný.
12 Auk þess bið ég Drottin að kærleikur ykkar hvers til annars og til allra, aukist æ
meir, eins og kærleikurinn sem við berum til ykkar. 13 Þannig mun Guð, faðir okkar,
styrkja ykkur og helga, og hreinsa hjörtu ykkar af allri synd, svo að þið getið staðið

hrein frammi fyrir honum þann dag, er Drottinn Jesús Kristur kemur aftur ásamt öllum þeim er honum tilheyra.

4

Kappkostið að lifa í fullkomnum hreinleika

1 Kæru vinir, núorðið vitið þið hvernig við eigum að lifa okkar daglega lífi svo að
Guði líki. 2 Þið þekkið þau boðorð sem við fluttum ykkur frá sjálfum Drottni Jesú. Nú
biðjum við ykkur, og það af öllu hjarta og í nafni Drottins Jesú, að þið fetið dyggilega
í fótspor hans og hlýðið honum. 3-4 Því að Guð vill að þið séuð heilög og hrein og
forðist allt lauslæti. Sérhver umgangist maka sinn í heilagleik og sæmd, 5 en ekki í
brennandi girnd eins og heiðingjarnir, sem hvorki þekkja Guð né vilja hans.
6 Annað langar mig að nefna í þessu sambandi og það er líka vilji Guðs. Beitið
engan þeim órétti að taka frá honum konu hans, því að fyrir slíkt mun Drottinn
refsa harðlega, eins og við höfum áður sagt. 7 Guð kallaði okkur ekki til að lifa í
óhreinleika og girnd, heldur í hreinleika og helgun. 8 Ef einhver neitar að lifa eftir
þessum boðum, þá óhlýðnast hann ekki boðum manna, heldur Guðs, sem gefur
heilagan anda og vill að þið séuð heilög.
9 En um bróðurkærleikann sem á að ríkja meðal Guðs fólks, get ég verið stuttorður,
því ég þekki ykkur! Guð hefur sjálfur kennt ykkur að elska hvert annað. 10 Kærleikur
ykkar til kristinna samlanda ykkar er orðinn mjög rótgróinn. En jafnvel þótt svo sé,
kæru vinir, þá er það innileg bæn okkar að þið takið enn meiri framförum. 11 Það er
ykkur til sóma að lifa kyrrlátu lífi, vera skyldurækin og stunda störf ykkar, eins og
við höfum áður sagt. 12 Þannig hegðið þið ykkur með sóma gagnvart þeim sem ekki
eru trúaðir og verðið upp á engan komin.

Hvað gerist þegar kristinn maður deyr?

13 Kæru vinir, nú langar mig að segja ykkur hvað verður um þann sem kristinn er,
eftir að hann deyr, svo að þið séuð ekki kvíðafull eins og þeir sem ekki hafa tekið
á móti hjálpræði Guðs. 14 Fyrst við trúum því að Jesús hafi dáið og risið upp, þá
getum við einnig treyst því að þegar hann kemur aftur, þá muni Guð vekja til lífs alla
þá sem dáið hafa í trú á hann. 15 Það sem ég nú segi byggir á orðum Drottins. Við
sem verðum á lífi þegar Drottinn kemur, munum ekki rísa upp til fundar við hann á
undan þeim sem þegar eru dánir.
16 Þegar kall erkiengilsins hljómar og básúna Guðs gellur, þá mun Drottinn stíga
niður af himni og kristnir menn rísa upp til fundar við hann – fyrst hinir dánu, 17 en
síðan við, sem þá verðum á lífi. Við verðum hrifin upp á skýjum ásamt þeim, til
að vera með Drottni um alla eilífð. 18 Huggið og uppörvið hvert annað með þessum
orðum.

5

1 Hvenær verður þetta? Reyndar er óþarfi fyrir mig að ræða það, kæru vinir, 2 því
að ykkur er sjálfum ljóst að það veit enginn. Dagur Drottins kemur fyrirvaralaust –
eins og þjófur um nótt. 3 Fólk segir: „Nú er friður og ró og allt í besta lagi,“ – en þá
mun skelfingin dynja yfir, eins og fæðingarhríðir hjá konu sem er að því komin að
ala barn. Fólk þetta mun ekki sjá neina undankomuleið – hvergi mun skjól að finna.
4 Kæru vinir, ég veit að ykkur er þetta ljóst og þegar dagur Drottins kemur, kemur
hann ykkur ekki í opna skjöldu eins og óvinur, 5 því að öll eruð þið börn ljóssins
og börn dagsins. Þið heyrið ekki nóttunni til né myrkrinu. 6 Verið því allsgáð og
sofið ekki á verðinum eins og sumir. Vakið og væntið komu Drottins! 7 Nóttina nota
menn til svefns og sumir til að drekka sig fulla, 8 en við, sem lifum í ljósinu skulum

vera allsgáð, vernduð brynju trúar og kærleika og með hjálm hjálpræðisins á höfði.
9 Guð hefur ekki kallað okkur til refsingar, 10 heldur til eilífs lífs með sér, hvort sem
við verðum lífs eða liðin þann dag er Drottinn kemur aftur. 11 Uppörvið því hvert
annað og hjálpist að, hér eftir sem hingað til.

Ýmsar áminningar

12 Kæru vinir, sýnið leiðtogum safnaðar ykkar tilhlýðilega virðingu. Þeir leggja
hart að sér ykkar vegna og vara ykkur við öllu því sem rangt er. 13 Hugsið vel til
þeirra og berið umhyggju fyrir þeim, því að þeir gera sitt besta til að hjálpa ykkur.
Haldið svo frið hvert við annað.
14 Kæru vinir, áminnið þá sem latir eru og uppörvið þá sem kjarklitlir eru. Sýnið
nærgætni og umhyggjusemi þeim sem viðkvæmir eru og verið þolinmóð hvert við
annað. 15 Gætið þess að enginn gjaldi illt fyrir illt, en reynið í hvívetna að gera hvert
öðru gott og einnig þeim sem ekki eru kristnir. 16 Verið ávallt glöð. 17 Verið stöðug í
bæninni. 18 Þakkið Guði í öllum kringumstæðum, því það er vilji Guðs með þá sem
Kristi tilheyra.
19 Hindrið ekki heilagan anda 20 með því að ávíta þá sem koma með spádóm frá
Guði, 21 en sannprófið það sem þeir segja í ljósi Guðs orðs, til að ganga úr skugga
um hvort það sé rétt, og ef svo er, þá takið við því. 22 Haldið ykkur frá öllu sem
illt er. 23 Ég bið þess að Guð friðarins hreinsi ykkur algjörlega og varðveiti líkama
ykkar, sál og anda, allt til þess dags er Drottinn Jesús Kristur kemur aftur. 24 Guð,
sem kallaði ykkur til að verða börn sín, mun koma þessu til leiðar, eins og hann
lofað.
25 Kæru vinir, biðjið fyrir okkur. 26 Skilið kveðju frá mér til allra bræðranna.
27 Ég bið þess og krefst í nafni Drottins að þið látið lesa þetta bréf upp fyrir öllum
söfnuðinum. 28 Drottinn blessi ykkur ríkulega, eitt og sérhvert.
Páll

II. Þessaloníkubréf

1 Frá Páli, Sílasi og Tímóteusi.
Til safnaðarins í Þessaloníku, sem er varðveittur í Guði föður og í Drottni Jesú
Kristi. 2 Guð, faðir Drottins Jesú Krists, blessi ykkur ríkulega og fylli hugi ykkar og
hjörtu friði sínum.

Þjáningin hefur sinn tilgang

3 Kæru vinir, það er okkur bæði rétt og skylt að þakka Guði fyrir ykkur, því að trú
ykkar hefur vaxið undursamlega og kærleikur ykkar eflst innbyrðis. 4 Það er okkur
ljúft að segja öðrum söfnuðum frá þolinmæði ykkar og trausti til Guðs, þrátt fyrir
ógnir og erfiðleika sem þið hafið orðið að þola. 5 Þetta er enn ein staðfesting þess
að Guð er sanngjarn og réttlátur í öllu. Hann notar þjáningarnar til að efla ykkur í
trúnni, 6 og samtímis vinnur hann að dómi og refsingu þeirra sem ofsækja ykkur.
7 Því segi ég við ykkur sem illt þolið: Guð mun frelsa ykkur, og okkur, úr þessum
þrengingum. Það verður þegar Drottinn Jesús kemur frá himnum ásamt sínum
voldugu englum. 8 Hann kemur í logandi eldi og mun kveða upp dóm yfir þeim sem
ekki þekkja Guð og þeim sem óhlýðnast fagnaðarerindi hans. 9 Þeir munu glatast
og þeim refsað með eilífum aðskilnaði frá Drottni. Þeir munu ekki sjá dýrð hans og
mátt, 10 er hann birtist til að hljóta lof og tilbeiðslu allra þeirra sem á hann trúa, en
þeirra á meðal verðið þið, því þið trúðuð vitnisburði okkar um hann.
11 Þess vegna biðjum við stöðugt fyrir ykkur, að Guð varðveiti ykkur og fullkomni
allt það góða sem þið vinnið að í trú og krafti hans. 12 Þá mun nafn Drottins verða
vegsamlegt í lífi ykkar og þið sjálf verða honum til dýrðar. Þessu mun kærleikur og
miskunn Guðs koma til leiðar.

2

Endurkoma Krists

1 Hvað um endurkomu Drottins Jesú Krists og samfundi okkar við hann? 2 Kæru
vinir, látið engar sögusagnir, eins og þá að dagur Drottins sé þegar runninn upp,
koma ykkur úr jafnvægi eða gera ykkur órótt. Ef þið heyrið um fólk sem séð hefur
sýnir eða fengið einhver sérstök skilaboð frá Guði um þetta, eða þá fengið bréf sem
álitin eru frá mér, þá trúið því ekki. 3 Látið ekkert slíkt rugla ykkur né blekkja, sama
hvað sagt er.
Dagur Drottins kemur ekki fyrr en tvennt hefur gerst: Fyrst kemur tími fráfalls og
andstöðu gegn Guði og síðan mun maður syndarinnar birtast – glötunarsonurinn.
4 Hann mun standa gegn öllu sem Guðs er og rífa niður allt sem dýrkað hefur verið
eða tilbeðið. Hann tekur sér stöðu í musteri Guðs og kemur fram eins og væri hann
Guð. 5 Munið þið ekki eftir þessu? Ég talaði um þetta þegar ég var hjá ykkur síðast.
6 Þið vitið hvað heldur aftur af honum: Hann fær ekki að birtast fyrr en tími hans er
kominn.
7 Vissulega eru hin illu öfl eyðingar og upplausnar nú þegar að verki, en sjálfur
mun þessi uppreisnarmaður ekki koma fyrr en öllum hindrunum hefur verið rutt
úr vegi. 8 Eftir það mun hann – maður illskunnar – vaða uppi. En þegar Drottinn
Jesús kemur aftur, mun hann blása á hann og tortíma honum með nærveru sinni.
9 Maður þessi verður verkfæri Satans. Hann verður haldinn djöfullegum krafti og
mun beita furðulegum blekkingum og kraftaverkum. 10 Þannig villir hann sýn,
þeim sem glatast. Þeir glatast af því að þeir hafa ekki tekið á móti kærleika og
sannleika Guðs sér til frelsunar, heldur hafnað því 11 og þess vegna leyfir Guð þeim

að trúa lyginni af öllu hjarta. 12 Þetta fólk verður svo réttvíslega dæmt fyrir að trúa
blekkingunni, en hafna sannleikanum, og fyrir að kasta sér út í syndina.
13 Okkur er skylt að þakka Guði fyrir ykkur, því að Drottinn elskar ykkur. Hann
hafði þegar í upphafi ætlað sér að frelsa ykkur og hreinsa fyrir verk heilags anda og
fyrir trú ykkar á sannleikann. 14 Hann notaði fagnaðarerindið til að kalla ykkur til
sín, svo að hann gæti veitt ykkur hlutdeild í dýrð Drottins.
15 Vinir! Standið stöðugir með þetta í huga og haldið fast í sannleikann sem við
kenndum ykkur, hvort heldur var munnlega eða bréflega.
16 Sjálfur Drottinn Jesús Kristur og Guð faðir okkar, sem hefur elskað okkur og gefið
okkur eilífa huggun og óverðskuldaða von, 17 huggi hjörtu ykkar og styrki ykkur í
öllu góðu, bæði í orði og verki.

3

1 Kæru vinir, er ég nú lýk þessu bréfi, langar mig að biðja ykkur um eitt: Biðjið fyrir
okkur! Biðjið fyrst að boðskapur Drottins fái að breiðast út og fara sigurför hvar sem
hann heyrist, og að menn vinnist á sama hátt og gerðist meðal ykkar. 2 Biðjið einnig
um að við frelsumst úr klóm vondra manna, því ekki elska allir Drottin. 3 Drottinn
er trúfastur! Hann mun styrkja ykkur og vernda gegn öllum árásum Satans, hvers
kyns sem þær eru.
4 Drottins vegna treystum við því að þið, bæði nú og framvegis, farið eftir því sem
við kenndum og sögðum. 5 Drottinn leiði ykkur til æ dýpri skilnings á kærleika Guðs
og langlyndi Krists.

Mikilvæg áminning

6 Kæru vinir, hér er svo boðorð sem ég gef ykkur í nafni Drottins Jesú – í umboði
hans og valdi: Forðist þá trúbræður ykkar sem, andstætt kenningu okkar, liggja í leti
daginn út og inn og nenna ekki að vinna fyrir sér. 7 Þið vitið að við gáfum ykkur gott
fordæmi. Hvenær sáuð þið okkur slæpast? Aldrei. 8 Við þáðum aldrei mat frá ykkur
án þess að greiða fyrir, heldur unnum af kappi dag og nótt til að afla lífsviðurværis,
svo að við yrðum engum ykkar byrði. 9 Vissulega höfðum við rétt til að láta ykkur
sjá fyrir okkur, en með þessu vildum við sýna hvernig þið eigið að vinna fyrir ykkur.
10 Við sögðum við ykkur: „Sá sem ekki vill vinna, á ekki heldur að fá mat.“
11 Engu að síður höfum við frétt að sumir ykkar séu óreglusamir, neiti að vinna,
en séu þess í stað að skipta sér af því sem þeim kemur ekki við. 12 Við biðjum þá
menn, í nafni Drottins Jesú Krists, að hætta öllu slóri, koma sér að verki og vinna
fyrir sér! 13 Við ykkur hin, kæru vinir, segi ég: Þreytist aldrei á því að gera það sem
gott er og rétt.
14 Neiti einhver að hlýða orðum okkar í þessu bréfi, þá fylgist með honum, en hafið
ekki samband við hann, svo að hann sjái að sér. 15 Lítið ekki á hann sem óvin, heldur
talið til hans sem bróður er fengið hefur aðvörun. 16 Guð friðarins gefi ykkur sinn
frið! Drottinn sé með ykkur.
17 Hér er kveðja mín, rituð með eigin hendi, eins og í öllum mínum bréfum, og er
það sönnun þess að bréfið sé frá mér. Þetta er mín eigin rithönd. 18 Blessun Drottins
Jesú Krists sé yfir ykkur öllum.
Páll

I. Tímóteusarbréf

1 Frá Páli, sem eftir skipun Guðs, frelsara okkar og Drottins Jesú Krists, er sendiboði
Jesú Krists – sem er von okkar.
2 Til Tímóteusar.
Tímóteus, þú sem ert mér sem sonur í trúnni á Drottin. Guð faðir og Drottinn Jesús
Kristur auðsýni þér kærleika og miskunn og gefi þér frið í hug og hjarta.

Stattu í gegn röngum kenningum

3-4 Ég endurtek það sem ég sagði áður en ég fór frá Makedóníu: Vertu kyrr í Efesus
og þaggaðu niður í þeim mönnum sem fara með rangar kenningar. Reyndu að binda
enda á þessar goðsagnir og helgisögur og þær hugmyndir þeirra, að hægt sé að
frelsast með því að vinna sér hylli hjá endalausri röð engla sem leiði menn upp til
Guðs. Þetta eru fáránlegar hugmyndir, sem aðeins vekja þrætur í stað þess að benda
fólki á leið trúarinnar, eins og Guð ætlaðist til. 5 Markmið kristinnar kenningar er
að menn fyllist sönnum kærleika, hafi góða samvisku og eignist sterka trú.
6 Þessir menn hafa misst sjónar á þessu markmiði og nú eyða þeir tímanum
í þras og heimskulegar vangaveltur. 7 Þá langar til að afla sér viðurkenningar
sem fræðimenn í lögum Móse, en þeir hafa bara ekki minnstu hugmynd um efni
þeirra. 8 Lög þessi eru góð, ef þau eru notuð eins og Guð ætlaðist til. 9 Þau voru
alls ekki skrifuð fyrir réttláta menn, sem frelsast hafa frá syndinni, heldur fyrir
syndara, sem eru óvinir Guðs. Þau voru ætluð lögleysingjum, morðingjum og öðrum
vanheilögum syndurum. 10-11 Þau voru fyrir hórkarla, kynvillinga, mannræningja,
lygara og alla aðra sem lifa í andstöðu við gleðiboðskapinn, sem góður Guð gaf okkur
og mér var falið að boða.
12 Ég þakka Drottni Jesú Kristi, að hann skyldi velja mig í hóp sendiboða sinna
og gera mig styrkan í trúnni, 13 Mig, sem margoft hafði hætt hann og spottað. Ég
ofsótti þá sem á hann trúðu og olli þeim eins miklu tjóni og ég frekast gat. En Guð
miskunnaði mér, því að ég vissi ekki hvað ég gerði, enda þekkti ég þá ekki Krist.
14 Drottinn sýndi mér mikla miskunn, því hann kenndi mér að treysta sér og síðan
fyllti hann mig kærleika sínum.
15 Það, að Jesús Kristur kom í heiminn til að frelsa synduga menn, er satt og ég
vildi að allir fengju að heyra það og trúa. Sjálfur var ég mesti syndarinn. 16 En Guð
miskunnaði mér til að Kristur Jesús skyldi sýna mér þolinmæði og langlyndi sitt, til
vitnisburðar öðrum syndurum sem eignast trú á hann. 17 Guði sé lof og dýrð um
aldir alda! Hann er hinn ódauðlegi og ósýnilegi, konungur eilífðarinnar. Enginn er
Guð nema hann. Amen.
18-19 Tímóteus, ég ætla að minna þig á spádómsorðin sem voru töluð til þín, en
samkvæmt þeim skaltu berjast hinni góðu baráttu trúarinnar og hafa góða samvisku.
Sumir hafa gert ýmislegt gegn betri vitund og syndgað af ásettu ráði. Það er reyndar
ekkert undarlegt þótt fólk sem þannig ögrar Guði, falli fljótt frá trúnni á Krist.
20 Hýmeneus og Alexander eru dæmi um slíka menn. Ég varð að gefa þá Satani
á vald til refsingar, svo að þeim lærðist að lítilsvirða ekki nafn Krists.

2

Leiðsögn í bæn

1 Hér koma svo fyrirmæli mín:

Gættu þess að beðið sé fyrir öllum mönnum. Biðjið Guð að miskunna þeim og þakkið honum fyrir það sem hann mun gera fyrir þá.
2 Þannig skaltu biðja fyrir konungum og öllu fólki í valdastöðum, eða sem hefur
mikla ábyrgð, svo að við fáum að lifa heiðvirðu lífi í friði og ró og iðka trú okkar.
3 Slíkt er gott og velþóknanlegt Guði, frelsara okkar, 4 því hann vill að allir frelsist
og læri að þekkja sannleikann. 5 En sannleikurinn er þessi: Það er aðeins til einn
Guð og sá sem vísar mönnunum veginn til hans er maðurinn Jesús Kristur, 6 – þess
vegna gaf hann líf sitt í dauðann fyrir mannkynið. Þetta er boðskapurinn, sem Guð
flutti heiminum, þegar rétti tíminn kom. 7 Síðan var ég valinn – og ég segi satt frá –
til að vera sendiboði og þjónn Guðs, flytja heiðingjunum þennan sannleika og boða
þeim áform Guðs um það hvernig við frelsumst fyrir trú. 8 Samkvæmt þessu vil
ég að karlmenn alls staðar, biðjist hvarvetna fyrir og lyfti heilögum höndum í bæn
til Guðs, án reiði og þrætu. 9-10 Sama er að segja um konurnar. Þær eiga að vera
hæglátar, næmar á góða siði og snyrtilegan klæðaburð. Trúaðar konur eiga að vekja
athygli fyrir hlýleik og góða framkomu en ekki hárgreiðslu, skartgripi eða dýran
klæðnað. 11 Konur ættu að hlusta og læra í kyrrþey og auðmýkt.
12 Ég leyfi konum ekki að uppfræða karlmenn eða taka sér vald yfir þeim. Þær eiga
að vera kyrrlátar. 13 Hvers vegna? Vegna þess að fyrst skapaði Guð Adam en síðan
Evu. 14 Og ekki var það Adam sem lét blekkjast af Satan, heldur Eva og afleiðingin
var syndin. 15 En Kristur fæddist inn í þennan heim og hann mun frelsa sálir kvenna,
ef þær treysta honum og lifa hógværu lífi í helgun og kærleika.

3

Leiðtogar safnaðarins

1 Það er rétt og satt að sækist einhver eftir prests- eða biskupsstarfi, þá girnist hann
fagurt hlutverk. 2 Slíkur maður skal vera til fyrirmyndar og lifa hreinu og heiðvirðu
lífi. Hann verður að vera eiginkonu sinni trúr, tillitssamur, reglusamur og láta jafnan
gott af sér leiða. Hann á að vera gestrisinn og góður uppfræðari. 3 Hann má ekki
vera drykkfelldur eða þrasgjarn, heldur prúður og góðgjarn og alls ekki sólginn í
fé. 4 Fjölskylda hans verður að sýna góða hegðun og börn hans eiga að hlýða strax
og athugasemdalaust, 5 því að hvernig á maður að stjórna heilum söfnuði, sem ekki
getur stjórnað eigin fjölskyldu?
6 Biskup eða safnaðarleiðtogi á ekki að vera nýr í trúnni, svo að hann ofmetnist
ekki og rógberarnir fái höggstað á honum. 7 Hann verður einnig að hafa gott orð á
sér meðal þeirra sem ekki eru kristnir, svo að Satan ásaki hann ekki og hann missi
kjarkinn til að leiða söfnuðinn.
8 Aðrir þjónar og starfsmenn safnaðarins eiga líka að vera góðir og traustir. Ekki
óáreiðanlegir, drykkfelldir eða gráðugir í peninga. 9 Þeir verða að taka hlutina
alvarlega og fylgja Kristi heils hugar, því að hann er uppspretta trúar þeirra. 10 Látið
þessa menn sinna fyrst öðrum minni háttar störfum fyrir söfnuðinn, til að reyna
staðfestu þeirra og hæfileika, áður en þeim er fengið fullt starf. Ef þeir standa sig
vel, þá má gjarnan velja þá sem safnaðarþjóna.
11 Konur eiga að vera siðprúðar, en ekki raupsamar. Þær stjórnist af hófsemi og séu
trúar í öllu. 12 Safnaðarþjónn á að vera eiginkonu sinni trúr, og reglusemi og gleði
skal ríkja á heimili þeirra. 13 Þeir sem standa sig vel sem safnaðarþjónar, munu
njóta virðingar fólksins, þeim mun aukast kjarkur og trú þeirra vaxa.
14 Mér finnst rétt að skrifa þér um þessa hluti, enda þótt ég vonist til að hitta þig
bráðlega, 15 því ef mér seinkar, þá veistu hverja þú átt að velja til leiðtogastarfa
í söfnuði Guðs – þá sem halda sannleika Guðs hátt á lofti. 16 Víst er guðrækilegt

líferni enginn leikur, en það er þó mögulegt í samfélaginu við Krist. Hann kom til jarðarinnar sem maður. Hann reyndist hreinn og syndlaus í anda sínum og englar þjónuðu honum. Hann var boðaður meðal þjóðanna, hvarvetna trúðu menn á hann og síðan var hann hafinn upp í dýrð himnanna.

4

Um villukenningar

1 Heilagur andi segir skýrt og greinilega að á síðustu tímum muni sumir snúa
baki við Kristi, hlýða lyga-öndum og fylgja kenningum sem komnar eru frá Satani.
2 Þessir kennimenn munu ljúga án þess að blikna, því þeir hafa svæft samvisku sína.
3 Þeir munu banna fólki að ganga í hjónaband og segja það rangt að borða kjöt, þótt
hvort tveggja sé frá Guði. Þetta tvennt er vissulega ætlað trúuðu fólki sem þekkir
sannleikann. Það njóti þessara gjafa og þakki Guði. 4 Allt sem Guð hefur skapað er
gott og við getum neytt þess með gleði eftir að hafa þakkað Guði. 5 Það helgast af
Guðs orði og bæn.
6 Ef þú brýnir þetta fyrir hinum trúuðu, ert þú góður þjónn Jesú Krists, sem lifir í
trú á hina réttu kenningu, sem þú hefur fylgt.
7 Eyddu ekki tíma í deilur um fánýt efni eða kjánalegar goðsagnir og helgisögur.
Kappkostaðu miklu fremur að viðhalda andlegri hæfni þinni. 8 Líkamsþjálfun getur
að vísu verið gagnleg en iðkun trúarlífsins er miklu þýðingarmeiri og er þér til
hressingar á allan hátt. Leggðu því stund á andlega þjálfun og æfðu þig í því að
verða heilsteyptari í trúnni. Það er nytsamlegt, bæði nú í þessu lífi og einnig í hinu
komandi. 9-10 Þetta er satt og eftir þessu ættu allir að fara. Við leggjum hart að okkur
og þolum miklar raunir í viðleitninni til að fá fólk til að trúa þessu, því við höfum
sett von okkar á hinn lifandi Guð, sem dó fyrir alla, en þó sérstaklega þá sem tekið
hafa við hjálpræði hans.
11 Þetta skaltu kenna og gættu þess vel að allir taki námið alvarlega. 12 Láttu engan
líta niður á þig, vegna þess hve ungur þú ert, en vertu fyrirmynd trúaðra og farðu
sjálfur eftir því sem þú kennir og þá munu þeir einnig gera það. Vertu þeim líka til
fyrirmyndar í kærleika, trú og hreinleika. 13 Ég bið þig að lesa og útskýra orð Guðs
af kostgæfni fyrir söfnuðinum og boða það þangað til ég kem.

Notaðu hæfileikana sem Guð hefur gefið þér

14 Gættu þess vel að nota hæfileikana sem Guð gaf þér, þegar leiðtogar safnaðarins
lögðu hendur yfir þig og fluttu þér spádóm frá Guði. 15 Notaðu nú þessa hæfileika
og varpaðu þér út í starfið, svo að allir geti séð hversu þér hefur farið fram. 16 Hafðu
gát á sjálfum þér og því sem þú kennir. Haltu fast við sannleikann og þá mun Guð
bæði gera þig hólpinn og áheyrendur þína.

5

1 Gættu þess að ávíta aldrei roskinn mann harðlega en fræddu hann með hógværð
og virðingu, eins og hann væri faðir þinn. Unga menn skaltu áminna sem elskaða
bræður, 2 aldraðar konur sem mæður, stúlkur sem systur og gættu þess að hugur
þinn sé hreinn gagnvart þeim.
3 Ef ekkjur hafa engan til að sjá fyrir sér, þá á söfnuðurinn að sýna þeim kærleika
og annast þær. 4 Ef þær hins vegar eiga börn eða barnabörn, þá ber þeim skylda til
að annast þær. Því að kærleikurinn á að eiga upphaf sitt á heimilunum og birtast í
aðstoð við foreldrana, það er vilji Guðs.
5 Söfnuðurinn á að annast fátækar ekkjur, sem engan eiga að, sem treysta Guði
og lifa bænalífi. 6 Hins vegar ber söfnuðinum ekki skylda til þess, ef þær nota tíma

sinn til að rápa um og segja slúðursögur, sjálfum sér til gamans en jafnframt til tjóns.
7 Þetta skaltu hafa fyrir reglu í söfnuði þínum, og í kirkju Krists yfirleitt, svo að menn
viti hvað rétt er og fari eftir því.
8 Ef einhver neitar að hjálpa ættingjum sínum sem eru hjálpar þurfi, og þá
sérstaklega ef um fjölskyldumeðlimi hans er að ræða, þá hefur hann engan rétt
á að kalla sig kristinn. Slíkur maður er verri en heiðingi!
9 Ekkja sem óskar eftir að vera á framfæri safnaðarins verður að minnsta kosti að
hafa náð sextugsaldri og hafa aðeins verið gift einu sinni. 10 Hún verður að hafa gott
orð á sér meðal fólks vegna góðra verka. Hefur hún alið börnin sín vel upp, verið
gestrisin og þjónað trúsystkinum sínum? Hefur hún hjúkrað slösuðum og sjúkum,
verið vingjarnleg og hjálpfús?
11 Ungar ekkjur ætti ekki að taka í þennan sérstaka hóp, því að þær munu líklega
áður en langt um líður, gifta sig á ný 12 og rjúfa þannig heitið sem þær gáfu Kristi.
13 Þær munu venja sig á iðjuleysi og rápa milli húsa til að segja nýjustu „söguna“ og
hnýsast í einkamál annarra. 14 Ég álít því að betra sé fyrir þessar ungu ekkjur að
gifta sig á ný, eignast börn og hugsa um sitt eigið heimili, því að þá mun enginn hafa
ástæðu til að klaga þær fyrir neitt. 15 Þetta segi ég, því ég er hræddur um að þær
hafi nú þegar villst burt frá söfnuðinum og látið Satan leiða sig afvega.
16 Ég minni þig aftur á að ættingjum ber sjálfum að annast þær ekkjur, sem þeim
eru skyldar, en ekki að koma því yfir á söfnuðinn. Söfnuðurinn á að geta notað eigið
fé til að aðstoða ekkjur, sem eru raunverulegir einstæðingar og eiga hvergi höfði sínu
að að halla.

Gerið vel við prestana

17 Prestar og forstöðumenn sem vinna störf sín vel, skulu hafðir í miklum metum og
fá þau laun sem þeir þurfa, sérstaklega þeir sem leggja hart að sér við predikun og
uppfræðslu. 18 Um þetta segir Biblían: „Bittu ekki fyrir munninn á uxanum meðan
hann þreskir kornið, heldur leyfðu honum að éta meðan hann vinnur.“ Og á öðrum
stað: „Verður er verkamaður launa sinna.“
19 Taktu ekki mark á því þótt einhver kvarti út af safnaðarleiðtoganum, nema þá
að aðrir tveir eða þrír beri einnig vitni gegn honum. 20 Og hafi hann syndgað í raun
og veru, þá skal hann ávítaður frammi fyrir öllum söfnuðinum, svo að enginn fari
að dæmi hans.
21 Ég brýni alvarlega fyrir þér, og það frammi fyrir augliti Guðs og Drottins Jesú
Krists og heilagra engla, að fara eftir þessu, hvort sem viðkomandi leiðtogi er
sérstakur vinur þinn eða ekki. Hér verður eitt yfir alla að ganga. 22 Flýttu þér aldrei
að velja prest eða safnaðarleiðtoga, því að vera kann að þú þekkir ekki syndir hans
og þá gætu menn haldið að þú takir þær ekki svo alvarlega. Gættu þess vandlega að
þú flækist ekki í syndir annarra. 23 Drekktu ekki einungis vatn, heldur líka dálítið af
víni, því það mun hafa góð áhrif á meltinguna hjá þér.
24 Mundu að sumir menn lifa syndugu lífi, og það í allra augsýn en sumar syndir
sjást ekki og dómsdagurinn einn mun leiða þær í ljós. 25 Á sama hátt eru sum
góðverk augljós, en um önnur veit enginn fyrr en löngu síðar.

6

Vinna og peningar

1 Kristnir þrælar eiga að vinna vel fyrir eigendur sína og bera virðingu fyrir þeim
– látum engan komast upp með að segja að kristið fólk sé lélegt til vinnu! Látum
hvorki nafn Guðs né boðskap hans verða fyrir lasti í þessu sambandi. 2 Ef eigandi

þrælanna er kristinn, þá er það ekki þrælunum tilefni til að svíkjast um, heldur ættu þeir að vinna af enn meira kappi, því að þannig hjálpa þeir kristnum meðbróður.

Allt þetta skaltu kenna, Tímóteus, og hvetja fólk til að fara eftir því. 3 Vera má að sumir hafni þessu en það er sannleikur þrátt fyrir það. Þetta er hin heilnæma kenning Drottins Jesú Krists og hún er undirstaða alls guðrækilegs lífernis. Þeir sem hafna henni, sýna þar með stolt sitt og heimsku. 4 Þeir lenda í endalausum þrætum um skýringar á orðum Krists og vekja deilur, öfund og reiði, sem svo endar í skömmum, klögumálum og tortryggni. 5 Hugsanir þessara orðháka eru myrkvaðar synd og þeir kunna ekki að segja satt. Fyrir þeim er trúin aðeins leið til fjár og frama. Forðastu slíka menn.

6 Hefur þú áhuga á að verða ríkur? Þú ert ríkur, ef þú óttast Guð og ert nægjusamur. 7 Ekki höfum við neitt með okkur þegar við komum í þennan heim og við tökum ekki eina einustu krónu með okkur þegar við deyjum. 8 Verum því ánægð ef við höfum í okkur og á. 9 Þeir sem ríkir vilja verða, leiðast auðveldlega út í alls konar vitleysu, ef þeir halda að þar sé gróðavon og þannig hafa margir glatað sálarheill sinni. 10 Fégræðgin er upphaf margra synda og peninganna vegna hafa sumir snúið baki við Guði og lent í ógöngum.

11 Kæri Tímóteus, þú ert Guðs maður! Forðastu allt illt, en snúðu þér í staðinn að því sem rétt er og gott. Lærðu að treysta Guði og elska aðra menn, og vertu þolinmóður og ljúfur. 12 Manstu hve djarfur þú varst þegar þú játaðir í margra votta viðurvist að þú hefðir eignast eilífa lífið? Haltu fast í það, því að það var Guð sem gaf þér það.

13 Nú skipa ég þér, þar sem þú stendur frammi fyrir augliti Guðs, sem gefur öllu líf, og frammi fyrir Kristi Jesú, sem óhræddur bar fram játningu sína frammi fyrir Pontíusi Pílatusi. 14 Framkvæm þú allt það sem Guð bauð þér að gera, svo að enginn geti fundið neitt að þér eða bent á óheiðarleika í fari þínu, allt þar til Jesús Kristur kemur aftur. 15 Þá mun Guð láta Krist birtast í dýrð sinni – hann, hinn sæla og máttuga Guð, konung konunganna, Drottin allra drottna, 16 hinn ódauðlega, sem býr í ljósi sem enginn fær nálgast. Enginn maður hefur nokkru sinni séð hann, né mun heldur sjá. Hans er mátturinn, dýrðin og valdið um aldir alda. Amen.

17 Segðu þeim sem ríkir eru að forðast allan hroka og ekki treysta á peningana, því að þeir eyðast. Segðu þeim heldur að hrósa sér af Guði og setja traust sitt á hann, því að hann veitir okkur fúslega allt sem við þörfnumst. 18 Segðu þeim að nota peningana til þess sem gott er. Menn þessir ættu að vera ríkir af góðum verkum og gefa með glöðu geði, þeim sem þurfandi eru – vera reiðubúnir að deila með öðrum því sem Guð hefur gefið þeim. 19 Þannig gætu þeir safnað sér varanlegum fjársjóði á himnum og það er eina örugga fjárfestingin, ef eilífðin er höfð í huga! Þar að auki eiga þeir svo að lifa ávaxtaríku trúarlífi hér á jörðinni.

20 Kæri Tímóteus, láttu ekki dragast að gera það sem Guð hefur falið þér. Sumir stæra sig af þekkingu sinni, en opinbera þar með fáfræði sína. Forðastu heimskulegar deilur við slíka menn. 21 Sumir þeirra hafa týnt því sem mestu máli skiptir í lífinu: Þekkingunni á Guði.

Náð Guðs sé með þér.

Páll

II. Tímóteusarbréf

1 Frá Páli, sem að vilja Guðs er sendiboði Jesú Krists, til að flytja öllum boðskapinn
um eilífa lífið, sem fæst fyrir trúna á Jesú Krist. 2 Til Tímóteusar, míns elskaða sonar.
Guð, faðir, og Kristur Jesús, Drottinn okkar, veiti þér náð, miskunn og frið.

Kærleikur Páls til Tímóteusar

3 Tímóteus, mikið er ég Guði þakklátur fyrir þig. Ég bið Guð dag og nótt að blessa
þig og veita þér allt sem þú þarfnast. Eins og forfeður mínir, þjóna ég Guði og
kappkosta að hafa hreina samvisku.
4 Ég þrái mjög að hitta þig á ný. Mikið yrði það gaman! Ég man að þú táraðist
þegar við skildum síðast.
5 Ég veit að þú treystir Drottni af heilum hug, rétt eins og móðir þín, hún Evníke,
og Lóis amma þín, og ég held að traust þitt hafi ekki minnkað.
6 Þess vegna hvet ég þig til að efla með þér þá náðargjöf Guðs sem í þér býr –
gjöfina sem þú fékkst þegar ég lagði hendur yfir þig og bað fyrir þér. 7 Heilagur
andi sem Guð gaf þér, vill ekki að við óttumst mennina, heldur vöxum í kærleika
og krafti Guðs og gætum stillingar. 8 Ef þú endurnýjast í þessum krafti frá degi til
dags, muntu aldrei blygðast þín fyrir vitnisburðinn um Drottin, eða fyrir mig, þótt ég
sé í fangelsi vegna Krists. Þá muntu líka verða reiðubúinn að þjást með mér vegna
Drottins, því að hann mun styrkja þig.
9 Það var hann sem frelsaði okkur og útvaldi til að vinna sitt heilaga verk, ekki
vegna þess að við ættum það skilið, heldur vegna eigin ákvörðunar, löngu áður
en heimurinn varð til. Hann ætlaði að auðsýna okkur kærleika sinn og gæsku í
Kristi. 10 Nú hefur hann framkvæmt þessa áætlun sína og sent okkur Jesú Krist,
frelsarann, sem braut vald dauðans á bak aftur og opnaði okkur veg til eilífs lífs fyrir
trúna á hann. 11 Síðan kaus hann mig til að flytja heiðingjunum þennan boðskap og
uppfræða þá.
12 Þess vegna þarf ég að þjást hér í fangelsinu, en ég skammast mín ekkert fyrir
það því ég veit á hvern ég trúi og er þess fullviss að hann megnar að varðveita allt
það sem mér er trúað fyrir, allt til þess dags er hann kemur á ný.
13 Haltu fast við sannleikann eins og ég kenndi þér hann, einkum það sem varðar
trúna og kærleikann, sem Jesús Kristur gefur. 14 Varðveittu vel þá góðu og guðlegu
hæfileika sem þér voru gefnir af heilögum anda sem í þér býr.
15 Eins og þú veist eru bræðurnir sem hingað komu frá Litlu-Asíu, allir farnir frá
mér og meira að segja Fýgelus og Hermogenes. 16 Drottinn blessi Ónesífórus og alla
hans fjölskyldu. Oft vitjaði hann mín og uppörvaði. Heimsóknir hans voru eins og
ferskur andblær og aldrei blygðaðist hann sín fyrir fjötra mína. 17 Sannleikurinn er
sá að þegar hann kom til Rómar, leitaði hann mín um allt og fann mig að lokum.
18 Guð blessi hann ríkulega þegar Kristur kemur aftur – þú veist manna best hversu
hann hjálpaði til í Efesus.

2

Lifðu í krafti Krists

1 Tímóteus, sonur minn, lifðu í krafti Jesú Krists! 2 Þitt hlutverk er að fræða aðra
um það, sem þú heyrðir mig tala í áheyrn margra votta. Þann sannleika skaltu
kenna mönnum sem hægt er að treysta, svo að þeir geti kennt öðrum. 3 Vertu fús að
þjást eins og sannur hermaður Jesú Krists, því að það ber okkur að gera. 4 Og sem

hermaður Krists skaltu ekki binda þig við nein aukastörf, því hvaða hermaður heldur
þú að stundi aukavinnu annars staðar? Sá kæmi varla að miklum notum! 5 Sá sem
stundar íþróttir, verður að fara eftir settum reglum til að geta sigrað, annars verður
hann dæmdur úr leik og á enga von um verðlaun. 6 Og bóndinn – hann leggur hart
að sér til að ná góðri uppskeru. Eins gerum við. 7 Hugleiddu þessi þrjú dæmi –
hermanninn, íþróttamanninn og bóndann, og Drottinn hjálpi þér að skilja hvernig
þau geta átt við þig.

8 Umfram allt, mundu eftir Jesú Kristi. Hann fæddist sem maður af ætt Davíðs
konungs og sigraði dauðann með upprisu sinni. 9 Þennan mikla sannleika hef ég
boðað. Þess vegna hef ég verið ofsóttur og setið í fangelsi eins og afbrotamaður. En
þótt ég sé fjötraður, þá verður orð Guðs ekki fjötrað! 10 Ég er fús að þjást, ef það
verður til þess að þeir, sem Guð hefur útvalið, öðlist hjálpræðið og dýrð Jesú Krists.

11 Ég veit að það er satt, að ef við deyjum fyrir Krist, þá fáum við að lifa með honum
á himnum. 12 Ef við stöndum stöðugir í trúnni og þjónustunni, þá munum við fá að
ríkja með honum. En ef við snúumst gegn Kristi og afneitum honum, þá hlýtur hann
einnig að hafna okkur. 13 En skorti okkur þrek og sé trú okkar alveg á þrotum, þá
er hann samt trúr og hjálpar, því hann getur ekki afneitað okkur – við erum hluti af
honum sjálfum. Loforð hans munu standa!

Forðastu einskisnýtar rökræður

14 Þennan sannleika skaltu minna hina trúuðu á og bjóða þeim í nafni Drottins að
deila ekki um einskisverða hluti. Slíkar rökræður rugla menn bara í ríminu. Þær
eru algjörlega gagnslausar og meira að segja skaðlegar. 15 Starfaðu af trúmennsku
svo að Guð geti gefið þér góðan vitnisburð og þú þurfir ekki að blygðast þín þegar
Guð prófar verk þín. Þú verður að þekkja orð hans, vita hvað það segir og hvað það
þýðir. 16 Forðastu heimskulegar rökræður sem leiða af sér synd og illindi manna
á milli. 17 Sum orð valda sári er seint grær. Dæmi um menn sem ánægju hafa af
slíku þrasi eru Hýmeneus og Fíletus. 18 Þeir hafa villst af vegi sannleikans og segja
upprisu dáinna þegar um garð gengna og rugla fólk þannig í trúnni.

19 En sannleikur Guðs er óhagganlegur og honum getur enginn breytt. Þar er
skráð: „Drottinn þekkir sína,“ og „sá sem telur sig kristinn, forðist ranglæti.“

20 Á ríkum heimilum eru sum ílát hver úr gulli og silfri, önnur úr tré og leir. Þau
fyrrnefndu eru notuð fyrir gesti, en hin í eldhúsinu eða undir úrgang. 21 Forðist
þú syndina, líkist þú gullkeri – því besta sem til er á heimilinu – og þá mun sjálfur
Kristur nota þig til þess sem göfugt er.

22 Haltu þig frá öllu sem vekur illar hugsanir, eins og oft sækja á unga menn,
en kepptu eftir því sem gott er. Reyndu að vaxa í trú og kærleika og sækja eftir
félagsskap þeirra sem elska Drottin og eru hjartahreinir.

23 Og enn segi ég: Láttu ekki leiða þig út í heimskulegar þrætur, sem aðeins valda
ófriði og illdeilum. 24 Þjónar Drottins mega ekki vera þrasgjarnir, heldur ljúfir og
uppfræða fólk með þolinmæði. 25 Vertu hógvær þegar þú leiðbeinir þeim sem ekki
þekkja sannleikann, og mótmæla þér. Þess meiri líkur eru á að þeir snúi sér frá villu
sinni með Guðs hjálp og trúi sannleikanum. 26 Þannig gætu þeir áttað sig og losnað
úr gildru Satans. Hann reynir sífellt að fjötra menn í þrældóm syndarinnar og fá þá
til að þjóna sér.

3

Hættur framundan

1 Eitt er það enn sem þér er nauðsynlegt að vita, Tímóteus, á hinum síðustu dögum
verður mjög erfitt að vera kristinn. 2 Þá munu menn verða sjálfselskir og ágjarnir.
Þeir verða stoltir og hrokafullir, fyrirlíta Guð og verða foreldrum sínum óhlýðnir og
vanþakklátir. Illskan mun vaxa á flestum sviðum. 3 Menn verða miskunnarlausir og
ófúsir að vægja. Þeim verður eðlilegt að ljúga og sýna ýmiskonar yfirgang. Menn
kæra sig kollótta um gott siðferði en verða óheflaðir og grimmir, og fyrirlíta það
sem gott er. 4 Þeir munu svíkja vini sína, vera framhleypnir og hrokafullir og elska
lífsgæðin meira en Guð. 5 Menn munu að vísu sækja kirkjur, en það mun hafa lítil
áhrif á þá. Haltu þér frá slíkum mönnum.
6 Úr þessum hópi koma þeir sem smeygja sér inn á heimili annarra og koma sér í
mjúkinn hjá grunnhyggnu og syndugu kvenfólki, sem lætur leiðast af fýsnum sínum.
7 Þessar konur fylgja öllum nýjum kenningum sem þær heyra en öðlast þó aldrei
skilning á sannleikanum. 8 Þessir kennimenn vinna gegn sannleikanum, rétt eins og
Jannes og Jambres börðust gegn Móse. Þeir eru afvegaleiddir, hafa óhreint hugarfar
og hafa snúist gegn kristinni trú.
9 En þeim verður ekki stætt á þessu til lengdar, því að dag einn munu svik þeirra
verða lýðum ljós, rétt eins og svik Jannesar og Jambresar.
10 Tímóteus, þú þekkir mig og veist að ég er ekki af slíku sauðahúsi. Þú veist hverju
ég trúi, hvernig ég lifi og hvert ég stefni. Þú þekkir trú mína á Krist og veist hvað ég
hef orðið að þola. Þú veist hve heitt ég elska þig og þekkir einnig þolinmæði mína.
11 Þér er kunnugt um alla erfiðleikana sem ég hef mætt vegna fagnaðarerindisins. Þú
veist vel hvað gert var við mig í Antíokkíu, Íkóníum og Lýstru en Drottinn bjargaði
mér úr því öllu. 12 Allir sem í sannleika hlýða Jesú Kristi og lifa guðrækilegu lífi,
munu ofsóttir verða. 13 Illmenni og falskennendur munu sækja í sig veðrið og leiða
marga í villu, enda sjálfir afvegaleiddir af Satan.
14 Haltu fast í trúna á það sem þér hefur verið kennt! Þú veist að það er
sannleikurinn, enda getur þú treyst okkur sem kenndum þér það. 15 Þú manst að
þegar þú varst drengur, var þér kennt að þekkja Guðs orð og þar er okkur sagt
hvernig við eignumst hjálpræði Guðs í trúnni á Jesú Krist. 16 Öll Biblían er orð Guðs,
því að hún er innblásin af heilögum anda. Hún kennir okkur sannleikann og bendir
okkur á það sem rangt er í lífi okkar. Hún leiðréttir okkur og hjálpar okkur að gera
það sem rétt er. 17 Hún er verkfæri Guðs til að móta líf okkar og gera okkur hæf til
að vinna það sem gott er.

4

Ráðleggingar Páls

1 Ég hvet þig eindregið – og það frammi fyrir augliti Guðs og Jesú Krists, sem dæma
mun lifendur og dauða, er hann kemur aftur til að stofna ríki sitt – 2 að predika Guðs
orð, í tíma og ótíma. Leiðbeindu fólki og ávítaðu það ef þörf krefur. Hvettu það til
þess sem gott er og fræddu það af þolinmæði í orði Guðs.
3 Þetta segi ég, því að þeir tímar koma að fólk vill ekki hlusta á sannleikann, heldur
kallar eftir fræðimönnum sem kenna því það sem það sjálft vill heyra. 4 Fólk mun
hafna Biblíunni, orði Guðs, og elta sínar eigin villukenningar. 5 En þú, Tímóteus,
láttu ekki haggast! Vertu ekki hræddur við að þurfa að þola illt vegna Drottins.
Leiddu aðra til Krists og fullnaðu verkið, sem þér var falið að vinna.
6 Nú er svo komið að ég er á förum og þá get ég ekki lengur hjálpað þér. Ævi mín er
á enda og brátt verð ég á leið til himna. 7 Ég hef barist lengi og af kappi fyrir Drottin,
og verið trúr. Nú er barátta mín á enda og hvíldin tekur við. 8 Á himnum bíður mín
kóróna, sem Drottinn, hinn réttláti dómari, mun gefa mér á degi endurkomu sinnar.

En ég verð ekki sá eini sem hlýtur slíka kórónu, hana fá allir sem vaka og vænta endurkomu hans.

Lokaáminningar

9 Komdu eins fljótt og þú getur, 10 því Demas er farinn frá mér. Hann elskaði
lífsgæðin og fór til Þessaloníku. Kreskes er farinn til Galatíu og Títus til Dalmatíu.
11 Lúkas er einn hjá mér. Taktu Markús með þér þegar þú kemur, því ég þarfnast
hjálpar hans. 12 (Týkíkus er ekki lengur hér, ég sendi hann til Efesus) 13 Mundu eftir,
þegar þú kemur, að taka með þér yfirhöfnina sem ég skildi eftir í Tróas hjá bróður
Karpusi, og bækurnar – sérstaklega skinnbækurnar.
14 Alexander koparsmiður hefur unnið mér mikið tjón. Drottinn mun refsa honum.
15 Varaðu þig á honum, því að hann stóð gegn öllu sem við sögðum.
16 Þegar ég var leiddur fram fyrir dómarann í fyrsta skipti var enginn hér til að
aðstoða mig, allir höfðu forðað sér. Ég vona að þeim verði ekki refsað fyrir það. 17 En
Drottinn stóð með mér og veitti mér styrk til að tala svo allir heiðingjarnir fengju að
heyra fagnaðarerindið. Hann forðaði mér líka frá því að vera kastað fyrir ljónin.
18 Drottinn mun vernda mig gegn öllu illu og leiða mig inn í sitt himneska ríki. Guði
sé dýrð um aldir alda. Amen.
19 Skilaðu kveðju frá mér til Prisku og Akvílasar og þeirra sem búa á heimili
Ónesífórusar. 20 Erastus varð eftir í Korintu en Trófímus skildi ég eftir veikan í
Míletus.
21 Reyndu að komast hingað áður en vetur gengur í garð. Evbúlus biður að heilsa
þér og sömuleiðis Púdes, Línus, Kládía og allir hinir. 22 Drottinn Jesús Kristur sé með
anda þínum.
Páll

Títusarbréfið

1 Frá Páli, þjóni Guðs og sendiboða Jesú Krists – sendur til að efla trú þeirra sem
Guð hefur útvalið og kenna þeim að þekkja sannleika Guðs. 2 Sannleikur þessi vekur
trú á Guð og leiðir til eilífs lífs. Þetta var óhagganleg fyrirætlun hans, áður en
heimurinn varð til og það heit er enn í fullu gildi, því að Guð stendur við orð sín.
3 En nú er rétti tíminn kominn, að hans mati, til að birta gleðifréttirnar og flytja þær
öllum mönnum. Guð, frelsari okkar, trúði mér fyrir orði sínu og gaf mér skipun um
að vinna að þessu verki.
4 Til Títusar, sonar míns í sameiginlegri trú.
Guð, faðirinn, og Kristur Jesús, frelsari okkar, blessi þig og veiti þér frið.

Val á prestum

5 Ég skildi þig eftir á Krít, til að gera það sem þurfti til eflingar söfnuðunum þar.
Ég bað þig að útnefna presta og leiðtoga í hverri borg – menn sem fylgja fyrirmælum
þeim sem ég gaf þér. 6 Menn þessir verða að hafa gott orð á sér. Þeir verða að vera
góðir eiginmenn og eiga trúuð, hlýðin og siðprúð börn.
7 Biskupar verða að vera óaðfinnanlegir, því að þeir eru þjónar Guðs. Þeir mega
hvorki vera drambsamir né óþolinmóðir og ekki heldur drykkfelldir, óeirðagjarnir
eða sólgnir í peninga. 8 Þeir séu gestrisnir og elski allt sem gott er, grandvarir og
heiðarlegir. Þeir verða að gæta hófs í hvívetna og hafa hreint hugarfar. 9 Þeir skulu
halda fast við sannleikann, sem þeim var kenndur, svo að þeir geti frætt aðra og
hrakið kenningar andstæðinganna.
10 Margir neita að hlýða sannleikanum og þar á ég sérstaklega við þá sem segja að
kristnir menn verði að hlýða lögum Gyðinga. Sú skoðun er út í hött. Hún hindrar
að fólk sjái sannleikann, 11 og þess vegna verður að hrekja hana. Nú þegar hefur
heilum fjölskyldum verið snúið frá náð Guðs. Þessir predikarar vilja fyrst og fremst
komast yfir peninga fólks. 12 Maður úr þeirra eigin hópi, predikari frá Krít, hefur
sagt um þá: „Þessir Kríteyingar eru allir lygarar! Þeir eru eins og latar skepnur,
sem hugsa um það eitt að kýla vömbina!“ 13 Þetta er vissulega satt og þess vegna
skaltu áminna hina kristnu alvarlega, svo að þeir verði heilbrigðir í trúnni, 14 og
hafni þessum gyðingaævintýrum og fyrirmælum þeirra, sem snúið hafa baki við
sannleikanum.
15 Sá sem hefur hreint hjarta sér hið bjarta og góða við alla hluti en sá vantrúaði sér
engan mun góðs og ills. Hugarfar hans og samviska er flekkað, eins og hann sjálfur,
og mótar allt sem hann sér og heyrir. 16 Þeir menn telja sig þekkja Guð, en á líferni
þeirra sést að svo er ekki. Hugarfar þeirra er spillt, þeir eru óhlýðnir og koma engu
góðu til vegar.

2

Ráðleggingar til leiðtoga

1 Þú átt að kenna fólki að lifa heilbrigðu trúarlífi í samræmi við Guðs orð. 2 Aldraðir
menn eiga að vera bindindissamir, heiðarlegir og hógværir. Þeim ber að þekkja
sannleikann og trúa honum, sýna kærleika og þolinmæði.
3 Segðu öldruðum konum að vera hæglátar og grandvarar í öllu, eins og trúuðum
sæmir. Þær eiga hvorki að vera rógberar né drykkfelldar, heldur til fyrirmyndar
í hinu góða. 4 Þær kenni ungum konum að vera hæglátar, elska eiginmenn sína

og börn, 5 sýna grandvarleik og hafa hreint hugarfar, hugsa um heimili sitt og sýna
eiginmönnum sínum góðvild og hlýðni, svo að fólk lasti ekki trúna þeirra vegna.
6 Á sama hátt skaltu hvetja unga menn til að hegða sér vel og vera ábyrgir. 7 Þú
verður auðvitað sjálfur að vera þeim fyrirmynd í öllu sem gott er. Allt sem þú gerir
á að bera þess vott að þú elskir sannleikann og viljir veg hans sem mestan. 8 Vertu
skynsamur og rökfastur og láttu engan veikan hlekk finnast í því sem þú segir, svo
að þeir sem gagnrýna þig verði sér til skammar.
9 Minntu þræla á að hlýða húsbændum sínum og koma vel fram við þá. Þeir
mega hvorki tala illa um yfirmenn sína 10 né vera þjófóttir, heldur skulu þeir vera
áreiðanlegir í öllu og verða þannig öðrum hvatning til að trúa Guði, frelsara okkar.
11 Því að fyrirgefning Guðs og hjálpræði hans stendur öllum til boða, og það
ókeypis. 12 Þetta sýnir að Guð vill að við snúum okkur frá guðleysi og syndsamlegum
nautnum, til góðs og guðrækilegs lífernis, 13 bíðandi þeirrar stundar er dýrð hans
birtist – dýrð hins mikla Guðs og frelsara okkar Jesú Krists, 14 sem tók á sig dóm Guðs
yfir syndum okkar og dó í okkar stað. Þetta gerði hann til að leysa okkur frá syndinni
og taka okkur að sér sem sína eigin þjóð – til að hreinsa hjörtu okkar og vekja hjá
okkur löngun til að gera öðrum gott. 15 Þetta skaltu kenna hinum kristnu. Hvettu þá
og leiðbeindu eftir þörfum og með röggsemi, því að þú hefur rétt til þess. Gættu
þess að láta engan lítilsvirða þig.

3

Áminning og viðvörun

1 Minntu hina kristnu á að hlýða yfirvöldum og embættismönnum, og vinna
fúslega öll heiðarleg störf. 2 Þeir eiga ekki að tala illa um nokkurn mann, heldur
vera friðsamir, sanngjarnir og hógværir við alla. 3 Eitt sinn vorum við líka óskynsöm,
óhlýðin og létum leiða okkur í villu og þrældóm margs konar illra fýsna og girnda.
Líf okkar var fullt af vonsku og öfund, og við hötuðum hvert annað.
4 En þegar gæska og kærleiki Guðs og frelsara okkar birtist, 5 þá frelsaði hann
okkur, ekki vegna þess hve góð við vorum, heldur vegna kærleika síns og miskunnar.
Hann þvoði burt syndir okkar og endurfæddi okkur með heilögum anda. 6 Hann
úthellti anda sínum yfir okkur, og það ríkulega, vegna Jesú Krists, frelsara okkar.
7 Þetta gerði hann til að geta úrskurðað okkur hrein og syndlaus í augum Guðs og
gert okkur að erfingjum eilífs lífs. 8 Þetta er sannleikur og þú skalt leggja áherslu á
það allt, svo að kristnir menn kappkosti að stunda góð verk, því að það er ekki aðeins
rétt, heldur einnig gagnlegt.
9 Láttu engan leiða þig út í heimskulegar rökræður um einskisnýta hluti. Forðastu
deilur og þras um lög Gyðinga, slíkt borgar sig ekki og er aðeins til tjóns. 10 Sá sem
veldur deilum og klofningi á meðal ykkar, skal áminntur einu sinni eða tvisvar ef
þörf er á. Ef það dugar ekki, skuluð þið slíta sambandi við hann, 11 því að sá maður
metur hlutina ranglega og syndgar af ásettu ráði. Hann er sjálfdæmdur.
12 Ég er að hugsa um að senda til þín Artemas eða Týkíkus, og þegar annar hvor
þeirra kemur, skaltu reyna að hitta mig í Nikópólis, því að þar ætla ég að vera í vetur.
13 Gerðu allt sem þú getur til að aðstoða Senas lögfræðing og Apollós á ferð þeirra,
og gættu þess að þá vanti ekki neitt. 14 Okkar menn verða að læra að gera öðrum
gott, svo að líf þeirra skili árangri.
15 Allir sem hér eru, biðja að heilsa. Skilaðu kveðju til allra kristnu vinanna sem
hjá þér eru. Blessun Guðs sé með ykkur öllum.
Páll

Fílemonsbréfið

1 Frá Páli, sem er í fangelsi fyrir að boða fagnaðarerindið um Jesú Krist, og frá
bróður Tímóteusi.
Til Fílemons, okkar kæra samstarfsmanns, og hinna trúuðu, sem koma saman á
heimili þínu, 2 til Appíu systur okkar og Arkippusar, sem berst fyrir málstað krossins
eins og ég. 3 Guð, faðirinn, og Drottinn Jesús Kristur blessi ykkur og gefi ykkur frið.

Páll biður Fílemon bónar

4 Kæri Fílemon, ég þakka Guði í hvert sinn sem ég bið fyrir þér, 5 því að ég hef
heyrt um traust þitt til Drottins Jesú og kærleika þinn til hinna kristnu. 6 Ég bið
þess að vitnisburður þinn nái hjörtum áheyrenda þinna og að þeir sjái hve auðugur
þú ert að góðum verkum, í trúnni á Jesú Krist. 7 Kærleikur þinn, bróðir kær, hefur
bæði glatt mig og huggað, því að góðvild þín hefur oft endurnært hjörtu þeirra sem
tilheyra Guði.
8-9 Nú langar mig að biðja þig að gera mér greiða. Ég gæti að vísu krafið þig um
þetta í nafni Jesú Krists, því að það er skylda þín. En ég elska þig og vil heldur
fara bónarveginn, því ég er nú eins og ég er, hann Páll gamli, og sit þar að auki í
fangelsi vegna Jesú Krists. 10 Bón mín er sú að þú hjálpir honum Onesímusi, barninu
mínu, sem ég leiddi til Krists hér í fangelsinu. 11 Onesímus (sem merkir „gagnlegur“)
hefur ekki komið þér að miklu gagni upp á síðkastið, en nú ætlar hann að verða
okkur báðum hjálplegur. 12 Ég sendi hann hér með aftur til þín, enda þótt hann sé
mér sem hjartað úr brjósti mínu. 13 Ég hefði svo gjarnan viljað hafa hann hjá mér á
meðan ég sit í fangelsi fyrir að predika gleðiboðskapinn. Á þann hátt gætir þú létt
undir með mér, 14 en ég vildi ekki gera þetta án samþykkis þíns. Ég vil ekki þvinga
þig til að hjálpa mér, heldur að þú gerir það af fúsum vilja.
15 Kannski getum við lýst því sem gerst hefur á þennan hátt: Hann strauk frá þér
um stund, til þess síðan að geta verið hjá þér það sem eftir er. 16 En nú er hann meira
en þræll, hann er annað og miklu betra: Elskaður bróðir – þannig er hann í mínum
augum. Framvegis verður hann þér miklu meira virði, því að hann er ekki einungis
þjónn, heldur líka bróðir þinn í Kristi.
17 Fyrst ég er vinur þinn, taktu þá á móti honum eins og það væri ég sjálfur.
18-19 Hafi hann valdið þér tjóni á einhvern hátt eða haft eitthvað af þér, skrifaðu það
þá á minn reikning, og ég skal endurgreiða þér. Ég, Páll, ábyrgist þetta persónulega
og staðfesti það hér með eigin hendi, en ég skal ekki minnast á hve mikið þú skuldar
mér. Sannleikurinn er sá að þú skuldar mér jafnvel fyrir þína eigin sál! 20 Já, kæri
bróðir, gleddu mig með slíku kærleiksverki og hresstu hjarta mitt í Drottni.
21 Ég hef skrifað þér þetta bréf vegna þess að ég álít að þú munir gera það, sem
ég bið þig um, og jafnvel enn meira!
22 Viltu hafa herbergi til reiðu handa mér þegar ég kem? Ég vona nefnilega að Guð
svari bænum ykkar og leyfi mér að koma til ykkar áður en langt um líður.
23 Epafras, samfangi minn, sem einnig er hér fyrir að predika Krist Jesú, sendir
ykkur kveðju sína. 24 Markús, Aristarkus, Demas og Lúkas, samverkamenn mínir,
senda einnig kveðjur. 25 Blessun Drottins Jesú Krists sé með anda þínum.
Páll

Hebreabréfið

Guð hefur talað

1 Fyrr á tímum talaði Guð með ýmsu móti til forfeðra okkar fyrir milligöngu
spámannanna (til dæmis í sýnum, draumum eða jafnvel augliti til auglitis) og sagði
þeim þannig smátt og smátt frá fyrirætlunum sínum.
2 Á okkar dögum hefur hann hins vegar talað til okkar með tungu sonar síns, sem
hann hefur gefið alla hluti. Sonarins vegna skapaði hann heiminn og allt sem í honum
er.
3 Sonur Guðs endurspeglar dýrð Guðs og allt, sem sonurinn er og gerir, ber þess
vitni að hann er Guð. Hann ríkir yfir alheimi með orðum sínum. Hann er sá sem
dó til að hreinsa okkur og sýkna af ákæru syndarinnar og settist síðan í hið æðsta
heiðurssæti við hlið Guðs almáttugs á himnum.
4 Þannig varð hann englunum mun æðri og það sannar líka nafnið sem faðir hans
gaf honum: „Sonur Guðs“, en það nafn er langtum æðra en nöfn og titlar englanna.
5-6 Guð hefur aldrei sagt svo við neinn af englum sínum: „Þú ert sonur minn og í dag
gef ég þér heiður þann og tign sem fylgir nafni mínu.“ Þetta sagði hann hins vegar
við Jesú og öðru sinni sagði hann: „Ég er faðir hans; hann er sonur minn.“ Þegar
Guðs eingetni sonur kom til jarðarinnar sagði hann enn fremur: „Allir englar Guðs
skulu tilbiðja hann.“
7 Um engla sína segir Guð, að þeir séu sendiboðar, skjótir sem vindurinn og líkir
eldslogum, 8 en um son sinn segir hann: „Ríki þitt, ó Guð, mun standa að eilífu og
tilskipanir þínar eru góðar og réttlátar. 9 Guð, þú elskar réttlætið en hatar ranglætið,
þess vegna hefur Guð þinn veitt þér meiri gleði en nokkrum öðrum.“
10 Guð kallaði hann einnig „Drottin“ og sagði: „Drottinn, í upphafi skapaðir þú
jörðina og himnarnir eru verk handa þinna. 11 Þeir munu leysast upp og hverfa, en
þú verður áfram. Þeir munu slitna eins og gömul flík, 12 sem þú dag einn leggur frá
þér og færð þér nýja. Sjálfur munt þú aldrei breytast og ævi þín engan endi taka.“
13 Hefur Guð nokkurn tíma sagt slíkt við engil, sem hann segir við son sinn: „Sittu
hér í heiðurssætinu við hlið mér, þar til ég hef lagt alla óvini þína að fótum þér“?
14 Nei, því englarnir eru aðeins andlegir sendiboðar Guðs, sendir til hjálpar og
aðstoðar þeim, sem erfa eiga hjálpræði hans.

2

Kristur dó fyrir alla menn

1 Munum þennan sannleika sem við höfum heyrt, svo að við villumst ekki burt frá
honum. 2 Við vitum að boðskapur englanna reyndist sannur og við vitum líka að fólk
hefur aldrei komist hjá hegningu, hafi það óhlýðnast honum. 3 Hvers vegna höldum
við þá að við getum komist upp með kæruleysi, varðandi þetta mikla hjálpræði, sem
sjálfur Drottinn Jesús flutti fyrst og þeir síðan, sem heyrðu hann tala?
4 Frá byrjun hefur Guð sýnt sannleiksgildi boðskaparins með táknum, undrun og
margvíslegum kraftaverkum. Einnig hefur hann gefið þeim sem trúa sérstakar gjafir
heilags anda, og slíkum gjöfum hefur hann úthlutað sérhverju okkar.
5 Hinn komandi heimur, sem við höfum talað um, mun ekki verða undir stjórn
engla. 6 Það sést í Sálmunum. Þar spyr Davíð Guð: „Hvers virði er maðurinn, fyrst
þú lætur þér svo annt um hann, sem raun ber vitni? Hver er þessi mannssonur
sem þú metur svo mikils? 7 Þótt þú gerðir hann englum lægri skamma stund, hefur

þú nú krýnt hann heiðri og dýrð 8 og sett hann yfir allt sem til er, og þar er ekkert
undanskilið.“
Enn höfum við ekki orðið vitni að öllu þessu, 9 en þó sjáum við Jesú – hann sem
um stund var gerður englunum lægri – krýndan heiðri og dýrð af hendi Guðs, vegna
þess að hann leið þjáningar dauðans okkar vegna. Vegna hins mikla kærleika Guðs,
gekk Jesús í dauðann fyrir alla menn á þessari jörð. 10 Það var rétt af Guði, sem
skapað hefur alla hluti sér til dýrðar, að láta Jesú þjást, því að á þann hátt fékk hann
leitt mikinn fjölda af fólki sínu til himna – þá sem honum treysta. Vegna þjáninganna
varð Jesús fullkominn leiðtogi, fær um að leiða fólkið til hjálpræðis.
11 Nú eigum við, sem Jesús hefur helgað, sama föður og hann og því blygðast Jesús
sín ekki heldur fyrir að kalla okkur bræður og systur. 12 Hann segir í Sálmunum:
„Ég vil tala við systkini mín um Guð, föður minn, og við munum lofsyngja hann
sameiginlega.“ 13 Í annað sinn sagði hann: „Ég mun halda áfram að treysta Guði.“
Og í enn eitt skipti sagði hann: „Sjá, hér er ég og börnin, sem Guð gaf mér.“
14 Fyrst við, börn Guðs, erum mannlegar verur holdi klæddar, þá varð hann einnig
hold og blóð er hann fæddist sem maður, því aðeins á þann hátt gat hann dáið og
með dauða sínum brotið vald djöfulsins, sem hafði vald dauðans. 15 Þetta var eina
leið hans til að frelsa þá, sem hafa lifað allt sitt líf í stöðugum ótta við dauðann.
16 Við vitum öll að hann kom ekki sem engill, heldur sem maður – sem Gyðingur.
17 Það var nauðsynlegt að Jesús yrði líkur okkur bræðrum sínum, til þess að hann
gæti orðið okkur trúr og miskunnsamur æðsti prestur, frammi fyrir Guði, prestur,
sem bæði væri okkur náðugur og Guði trúr í því að friðþægja fyrir syndir mannanna.
18 Sjálfur stóðst hann allar þjáningar og freistingar. Hann þekkir vel líðan okkar
þegar við þjáumst og verðum fyrir freistingum og þess vegna er hann fær um að
hjálpa þeim, sem er freistað.

3

Kristnir menn eru bústaður Guðs

1 Kæru vinir, þið sem Guð hefur kallað og helgað sér, horfið á Jesú, sendiboða Guðs
og æðsta prest trúar okkar.
2 Jesús var trúr Guði, sem hafði skipað hann æðsta prest, á sama hátt og Móse
þjónaði af trúmennsku í húsi Guðs. 3 En Jesús hlaut enn meiri dýrð en Móse, rétt
eins og sá sem byggir fallegt hús hlýtur meiri heiður en húsið sjálft. 4 Þeir eru margir
sem byggt geta hús, en aðeins einn, sem allt hefur skapað, og það er Guð.
5 Satt er það að Móse kom miklu góðu til leiðar, þann tíma sem hann starfaði í
húsi Guðs, en hann var aðeins þjónn. Starf hans var einkum að gefa hugmynd um
og lýsa því, sem síðar yrði. 6 Kristur, sonur Guðs, ber hins vegar ábyrgð á öllu húsi
Guðs. Við kristnir menn erum bústaður Guðs og Guð býr í okkur, ef við varðveitum
djörfung okkar, gleði og trúna á Drottin allt til enda.
7-8 Fyrst Kristur er svo miklu æðri, þá hvetur heilagur andi okkur til að hlusta á
hann í dag og taka eftir því sem hann segir, en ekki loka hjörtum okkar fyrir honum,
eins og Ísraelsþjóðin gerði. Þeir brynjuðu sig gegn kærleika hans og mögluðu gegn
honum í eyðimörkinni, einmitt þegar hann var að reyna þá. 9 En þolinmæði Guðs
við þá brást ekki í fjörutíu ár, enda þótt á hana reyndi til hins ýtrasta, og hann hélt
áfram að vinna hin miklu kraftaverk sín á meðal þeirra. 10 „En,“ segir Guð, „ég var
þeim reiður, því þeir voru alltaf með hugann við eitthvað annað en mig og komu
aldrei auga á leiðina sem ég ætlaði þeim að fara.“
11 Þegar reiði Guðs gegn þeim hafði náð hámarki, þá hét hann því að þeir skyldu
aldrei ná að hvílast í landinu, sem hann hafði ætlað þeim.

Forhert hjörtu

12 Gætið þess því, kæru vinir, að hjörtu ykkar séu ekki líka vond og vantrúuð, og
leiði ykkur burt frá lifandi Guði! 13 Minnið hvert annað daglega á þessa hluti meðan
tími gefst, svo að ekkert ykkar herði sig gegn Guði og blindist af táli syndarinnar. 14 Ef
við reynumst trú allt til enda og treystum Guði eins og í byrjun, þegar við tókum á
móti Kristi, munum við eignast hlutdeild í öllu sem Krists er.
15 Nú er einmitt rétti tíminn til að minna okkur á þessa aðvörun: „Ef þið heyrið
rödd Guðs tala til ykkar í dag, verið þá ekki þrjósk og óhlýðin við hann eins og
Ísraelsþjóðin, þegar hún reis gegn honum í eyðimörkinni.“
16 Hvaða menn voru þetta, sem heyrðu Guð tala til sín, en snerust gegn honum?
Það voru þeir, sem yfirgáfu Egyptaland undir forystu Móse. 17 Og hverjir reittu
Guð til reiði í fjörutíu ár? Þetta sama fólk, sem þannig syndgaði, og því dó það í
eyðimörkinni. 18 En hverjir fengu orð frá Guði um að þeir skyldu aldrei komast inn
í landið, sem hann hafði heitið þjóð sinni? Það voru allir þeir sem höfðu óhlýðnast
honum. 19 En hvers vegna komust þeir ekki inn í landið? Vegna þess að þeir trúðu
honum ekki.

4

Nýr hvíldarstaður

1 Loforð Guðs, um að öllum sé heimilt að ganga inn til hvíldarinnar, stendur enn
óhaggað, en gætum vel að! Því að svo lítur út sem sumir ykkar muni missa af
hvíldinni! 2 Þessar dásamlegu fréttir – að Guð vilji frelsa okkur – hafa borist okkur
rétt eins og þeim sem lifðu á dögum Móse. Þær komu þeim samt ekki að gagni, því
að þeir trúðu honum ekki. 3 Við, sem trúum Guði, getum ein notið hvíldar hans. Guð
hefur sagt: „Ég hef strengt þess heit í reiði minni að þeir, sem ekki trúa mér, munu
aldrei komast þangað inn.“ Þetta segir Guð, hann sem hafði allt reiðubúið, og sem
þar að auki hafði beðið eftir þeim frá því heimurinn varð til.
4 Við vitum að allt er reiðubúið af hans hálfu og hann bíður, því að skrifað stendur
að Guð hafi hvílst á sjöunda degi eftir sköpunina, er hann hafði lokið öllu sem hann
hafði ætlað sér að gera.
5 En þrátt fyrir það komust þeir ekki inn til hvíldarinnar, því að Guð átti síðasta
orðið og sagði: „Þeir skulu aldrei komast inn til hvíldar minnar.“ 6 En loforðið stendur
enn óhaggað og sumir munu komast inn – þó ekki þeir sem fengu fyrsta tækifærið,
því að þeir glötuðu því vegna óhlýðni við Guð.
7 Guð ákvað að gefa annað tækifæri til inngöngu og nú er það komið. En Guð gaf
það til kynna löngu síðar með orðum Davíðs konungs. Þessi orð Davíðs hafa reyndar
þegar verið nefnd hér, en þau eru svona: „Ef þið heyrið rödd Guðs tala til ykkar í
dag, verið þá ekki þrjósk og óhlýðin.“
8 Þessi nýi hvíldarstaður, sem hann talar um, er ekki það sama fyrirheitna land –
Ísrael – sem Jósúa leiddi fólkið inn í. Ef svo væri, hefði Guð þá ekki sagt seinna að
rétti tíminn til að fara þangað inn, væri „í dag“. 9 Hér er því um að ræða fullkomna
hvíld, sem enn stendur fólki Guðs til boða. 10 Kristur hefur þegar gengið þangað inn
og nú hvílist hann að loknu verki sínu eins og Guð gerði eftir sköpunina. 11 Keppum
nú að því að ná þessum hvíldarstað og gætum þess að óhlýðnast ekki Guði eins og
Ísraelsþjóðin gerði, því að það kom í veg fyrir að hún kæmist þangað inn.
12 Guðs orð er lifandi og máttugt. Það er beittara en tvíeggjað sverð og smýgur
á augabragði inn í innstu fylgsni hugans og sýnir okkur hvernig við erum í raun og
veru. 13 Guð veit allt um alla. Í augum hans erum við sem opin bók – ekkert fær

dulist fyrir honum og dag einn verðum við að gera honum fulla grein fyrir öllu, sem við höfum aðhafst.

Jesús er hinn mikli æðsti prestur

14 Jesús, sonur Guðs, er æðsti prestur okkar. Hann hefur sjálfur farið til himna,
okkur til hjálpar, og því skulum við aldrei glata trúnni á hann. 15 Hann er æðsti
prestur, sem skilur vel veikleika okkar, því að hann varð fyrir sömu freistingum og
við, þótt hann félli aldrei fyrir þeim og syndgaði. 16 Göngum því með djörfung að
hásæti Guðs, til þess að við getum meðtekið miskunn hans og fengið hjálp þegar við
þurfum á að halda.

5

1-3 Æðsti prestur Gyðinga er aðeins venjulegur maður, eins og hver annar, en hann
er valinn til að tala máli þeirra við Guð. Hann ber gjafir þeirra fram fyrir Guð og
einnig blóð dýra, sem fórnað er til að hylja syndir fólksins og hans sjálfs. Hann
er maður og því getur hann tekið vægt á öðrum, jafnvel þótt þeir séu heimskir
og fáfróðir, því að hann mætir sömu freistingunum og þeir og skilur því vandamál
þeirra mæta vel.
4 Annað, sem vert er að muna, er að enginn getur orðið æðsti prestur vegna þess
eins að hann hafi áhuga á því. Hann verður að hafa fengið köllun frá Guði, engu
síður en Aron.
5 Þess vegna tók Kristur sér ekki sjálfur þann heiður að verða æðsti prestur. Það
var Guð, sem útnefndi hann. Guð sagði við hann: „Sonur minn, ég er faðir þinn.“
6 Í annað sinn sagði Guð við hann: „Þú ert kjörinn til að vera prestur að eilífu og fá
sömu tign og Melkísedek.“
7 Þrátt fyrir þetta, bað Kristur til Guðs meðan hann var hér á jörðu. Grátandi og
angistarfullur bað hann til Guðs, sem einn gat frelsað sál hans frá dauða. Bænir hans
voru heyrðar, vegna þess að hann kappkostaði að hlýða Guði í einu og öllu.
8 En þótt Jesús væri sonur Guðs, varð hann samt að þola þjáningar, því að þannig
lærði hann hlýðni. 9 Og þegar Jesús hafði staðist próf hlýðninnar, varð hann öllum
þeim, sem honum hlýða, gjafari eilífs hjálpræðis. 10 Munum að Guð útnefndi hann
til æðsta prests með sömu tign og Melkísedek.

Neytið „kjarnafæðu“

11 Ég gæti sagt margt fleira um þetta, en það er ekki auðvelt að útskýra það fyrir
ykkur, því að þið eruð svo skilningssljó.
12-13 Nú hafið þið verið kristin í langan tíma og ættuð þar af leiðandi að geta kennt
öðrum. Þess í stað hefur ykkur farið aftur, svo að nú þurfið þið á kennara að halda,
til þess að rifja upp með ykkur undirstöðuatriði Guðs orðs. Þið eruð eins og börn,
sem aðeins geta drukkið mjólk en þola ekki venjulegan mat. Sá sem heldur áfram
að lifa á „mjólk“ sýnir þar með að hann er stutt kominn á vegi trúarinnar og þekkir
illa muninn á réttu og röngu. Slíkur maður er ungbarn í trúnni. 14 Þið munuð aldrei
geta borðað „andlega kjarnafæðu“ og skilið dýptina í orði Guðs, nema þið vaxið í
trúnni og lærið að greina gott frá illu, með því að leggja stund á hið góða.

6

1 Sleppum því nú að rifja enn einu sinni upp undirstöðukenningar kristindómsins.
Stígum heldur feti framar, svo að skilningur okkar og þroski aukist eins og kristnum
mönnum sæmir. Það ætti að vera óþarfi að ræða frekar um hvað það er að iðrast
og trúa á Guð. 2 Og frekari fræðslu um skírn, handayfirlagningu, upprisu dauðra og
eilífan dóm þurfið þið ekki.

3 Sem sagt, snúum okkur að öðru, ef Drottinn vill, því að ekki er eftir neinu að bíða.

Hættur fráfallsins

4-6 Ef þið hafið snúið baki við Drottni eftir að hafa öðlast skilning á
gleðiboðskapnum, fengið forsmekkinn af gæðum himnanna, öðlast hlutdeild í
heilögum anda, reynt blessunina af orði Guðs og fundið mátt hins komandi heims,
þá er þýðingarlaust að reyna að leiða ykkur aftur til Drottins. Þið getið ekki iðrast
á ný, ef þið hafið krossfest son Guðs í annað sinn með því að hafna honum og hæða
hann í allra áheyrn.
7 Þegar rignt hefur yfir akur og hann borið mikinn ávöxt, þá hefur hann fengið að
reyna blessun Guðs. 8 En ef þar vex aðeins illgresi endalaust og ekkert annað þá er
akurinn talinn ónothæfur og bíður þess eins að eldur verði látinn eyða honum.
9 Kæru vinir, þótt ég segi þetta, álít ég ekki að þessi orð mín eigi við ykkur, því
að ég hef þá trú að þið berið hinn góða ávöxt hjálpræðisins. 10 Þetta segi ég vegna
þess að Guð er ekki ósanngjarn. Hvernig ætti hann að geta gleymt erfiði ykkar og
kærleikanum sem þið sýnduð honum, og sýnið enn, er þið hjálpið þeim sem á hann
trúa? 11 Okkur er mjög umhugað að þið haldið áfram að sýna öðrum kærleika, já,
meðan ævi ykkar endist. Þá munuð þið líka hljóta full laun.
12 Nú vitið þið á hverju þið eigið von og því munuð þið ekki þreytast í trúnni né
heldur verða andlega sljó og rænulaus. Ykkur mun verða umhugað að fylgja fordæmi
þeirra, sem fá að höndla allt sem Guð hefur heitið þeim, vegna sterkrar trúar þeirra
og þolinmæði.

Fordæmi Abrahams

13 Dæmi um þetta er loforðið sem Guð gaf Abraham. Guð sór við sitt eigið nafn, þar
eð ekki var annað æðra, sem hægt var að sverja við, 14 og loforð hans var að hann
skyldi blessa Abraham ríkulega, gefa honum son og gera hann að ættföður mikillar
þjóðar. 15 Og Abraham beið í þolinmæði þar til Guð að lokum efndi loforðið og gaf
honum son – Ísak.
16 Þegar maður sver eið, þá skírskotar hann til einhvers annars, sem honum er
voldugri, svo að sá geti neytt hann til að standa við orð sín eða þá refsað honum, rjúfi
hann heit sitt. 17 Þannig batt Guð sjálfan sig með eiði, svo að þeir sem hann hafði
lofað hjálp, þyrftu engu að kvíða né ættu það á hættu að hann skipti um skoðun.
18 Guð hefur gefið okkur loforð og þar að auki lagt eið við. Þessu tvennu getum við
áreiðanlega treyst, því að það er útilokað að Guð segi ósatt. Eftir að hafa nú heyrt
um þessa tryggingu Guðs, geta allir verið vissir um að öðlast hjálpræðið, sem hann
lofaði þeim.
19 Þessi vissa um að við munum frelsast, er akkeri fyrir sálir okkar, traust og
öruggt, sem nær inn fyrir heilagt fortjald himnanna og tengir okkur sjálfum Guði!
20 Þessa leið fór Kristur á undan okkur, til að biðja fyrir okkur sem æðsti prestur,
líkur Melkísedek að mætti og dýrð.

7

Melkísedek mikli

1 Melkísedek þessi var konungur í borginni Salem og jafnframt prestur hins hæsta
Guðs. Eitt sinn, er Abraham var á heimleið eftir að hafa unnið mikla orustu við marga
konunga, kom Melkísedek til móts við hann og blessaði hann. 2 Tók þá Abraham
tíund af öllu herfanginu og gaf Melkísedek.
Nafnið Melkísedek þýðir „konungur réttlætisins“. Hann er einnig friðarkonungur,
því að Salem, nafnið á borg hans, merkir „friður“. 3 Melkísedek átti hvorki föður né

móður og ættartala hans er ekki til. Ævi hans er bæði án upphafs og endis, en líf hans er sem líf Guðs sonar – hann er prestur að eilífu.

4 Virðum nú fyrir okkur tign Melkísedeks:

(a) Tign Melkísedeks sést á því að Abraham, hinn virðulegi forfaðir Guðs útvöldu þjóðar, gaf honum tíund af herfanginu, sem hann tók af konungunum sem hann hafði barist við. 5 Þetta væri skiljanlegt hefði Melkísedek verið Gyðingaprestur, því að síðar var þess krafist með lögum af þjóð Guðs að hún legði fram gjafir til stuðnings prestunum, því að þeir tilheyrðu þjóðinni. 6 Nú var Melkísedek ekki Gyðingaættar, en þrátt fyrir það gaf Abraham honum gjafir.

(b) Melkísedek blessaði hinn volduga Abraham 7 og eins og allir vita, þá er sá meiri, sem vald hefur til að blessa, en sá er hlýtur blessunina.

8 (c) Prestar Gyðinga tóku við tíund, og það þótt dauðlegir væru, en okkur er sagt að Melkísedek lifi áfram.

9 (d) Það mætti jafnvel segja að sjálfur Leví (forfaðir allra Gyðingapresta – allra sem taka við tíund) hafi greitt Melkísedek tíund með höndum Abrahams. 10 Því að þótt Leví væri þá ekki fæddur – þegar Abraham greiddi Melkísedek tíundina – þá var efnið samt til í Abraham, sem Leví var síðar myndaður af.

11 (e) Ef Gyðingaprestarnir og lög þeirra hefðu getað frelsað okkur, hvers vegna var þá Guð að senda Krist, sem prest á borð við Melkísedek? Hefði honum ekki nægt að senda einhvern sem hefði haft sömu tign og Aron – það er að segja þá tign, sem allir Gyðingaprestarnir höfðu?

12-14 Þegar Guð stofnar nýjan prestdóm, verður hann að breyta lögum sínum til þess að slíkt sé unnt. Eins og við vitum var Kristur ekki af ætt Leví, prestaættinni, heldur af ætt Júda, en sú ætt hafði ekki verið valin til prestþjónustu; Móse hafði aldrei falið henni slíkt. 15 Af þessu getum við glögglega séð að Guð breytti til. Nýi æðsti presturinn, Kristur – prestur á borð við Melkísedek – 16 varð ekki prestur vegna þess að hann uppfyllti þau gömlu skilyrði að vera af ætt Leví, heldur vegna þess að líf og kraftur streymdu út frá honum. 17 Þetta bendir sálmaskáldið á er hann segir um Krist: „Þú ert prestur að eilífu á borð við Melkísedek.“

18 Þessi gamla prestþjónusta, sem grundvölluð var á ættartengslum, var lögð niður, því að hún dugði ekki til. Hún var vanmáttug og kom ekki að gagni við að frelsa fólk. 19 Í raun og veru gátu lögin og þessi prestþjónusta ekki réttlætt neinn mann í augum Guðs. Við eigum hins vegar betri von, því að Kristur gerir okkur þóknanleg í augum Guðs og opnar okkur leiðina til hans.

20 Guð sór þess eið að Kristur yrði prestur um alla framtíð, 21 en það hafði hann aldrei ætlað hinum prestunum. Þetta sagði hann við Krist, og aðeins hann: „Drottinn strengir þess heit og mun aldrei skipta um skoðun: Þú ert prestur að eilífu, að hætti Melkísedeks.“ 22 Á grundvelli þessa heitis, getur Kristur að eilífu tryggt árangurinn af þessu nýja og betra fyrirkomulagi.

23 Samkvæmt gamla fyrirkomulaginu þurfti marga presta, og þegar þeir dóu einn af öðrum, tóku hinir yngri við.

24 En Jesús lifir að eilífu og heldur áfram að vera prestur, þar verða engin mannaskipti. 25 Þess vegna getur hann fullkomlega frelsað alla, sem hans vegna ganga fram fyrir Guð, því að hann lifir ávallt á himni til að biðja fyrir þeim.

26 Hann er einmitt presturinn sem við þörfnumst: Hann er heilagur, lýtalaus, óflekkaður og situr ekki á bekk með syndurum, heldur í heiðurssæti á himnum. 27 Hann þarf ekki daglega að bera fram blóð úr fórnardýrunum eins og hinir prestarnir, sem þurftu að fórna fyrir sínar eigin syndir og syndir alls fólksins, því að hann bar fram eina fórn, í eitt skipti fyrir öll, er hann fórnaði sjálfum sér á krossinum. 28 Meðan hinn gamli siður var í gildi, voru æðstu prestarnir syndugir

menn, veikleika háðir eins og hverjir aðrir, en seinna skipaði Guð son sinn með eiði og sonurinn er fullkominn að eilífu.

8

Kristur ber fram fórn

1 Kjarni þess, sem við nú höfum sagt, er þetta: Kristur – en prestdómi hans vorum við rétt áðan að lýsa – er okkar æðsti prestur. Hann situr á himnum í hinu æðsta
heiðurssæti við hlið Guðs. 2 Prestsstörf sín vinnur hann í helgidómi himnanna,
hinum sanna tilbeiðslustað, sem ekki er verk manna, heldur Drottins sjálfs.
3 Starf æðsta prestsins er fólgið í því að bera fram gjafir og fórnir, og fyrst
svo er, verður Kristur einnig að bera fram fórn. 4 Fórn hans er miklu betri en
þær sem jarðneskir prestar bera fram. (Samt fengi hann ekki að vera prestur
hér á jörðu, því að hér fara prestarnir enn eftir hinum gömlu reglum lögmálsins
þegar þeir bera fram fórnir.) 5 Þeir starfa við helgidóm sem er ekki annað en
eftirlíking hins himneska helgidóms. Því að þegar Móse bjó sig undir að gera
tjaldbúðina, þá áminnti Guð hann um að fara nákvæmlega eftir fyrirmynd himneska
helgidómsins, sem honum var sýnd á Sínaífjalli. 6 En Kristur, prestur himnanna, fékk
að launum miklu mikilvægara starf en þeir sem þjóna samkvæmt gömlu lögunum.
Nýi sáttmálinn, sem hann færði okkur frá Guði, hefur að geyma miklu stórkostlegri
loforð en hinn gamli.
7 Gamli sáttmálinn reyndist einfaldlega ónothæfur. Ef hann hefði komið að gagni,
hefði ekki þurft að koma annar nýr í hans stað. 8 Það var sjálfur Guð sem kom auga
á gallana í þeim gamla og því sagði hann: „Sá dagur mun koma er ég geri nýjan
sáttmála við Ísraelsmenn og við Júdamenn. 9 Nýi sáttmálinn verður ólíkur þeim
gamla, sem ég gaf feðrum þeirra daginn sem ég leiddi þá burt úr Egyptalandi. Um
gamla sáttmálann er það að segja, að þeir stóðu ekki við sinn hlut og því varð ég að
nema hann úr gildi. 10 Nýi sáttmálinn, sem ég mun gera við Ísraelsmenn, hljóðar
svo: Ég mun grópa lög mín í hugi þeirra, svo að þeir þekki vilja minn og viti hvað
þeir eigi að gera, án þess að ég þurfi að segja þeim það. Ég mun rita þessi lög í
hjörtu þeirra svo að þá langi til að hlýða þeim. Ég mun verða Guð þeirra og þeir
munu verða mitt fólk. 11 Þá mun enginn þurfa að segja við vin sinn, nágranna eða
bróður: „Þú ættir að kynnast Drottni“, því að þá munu allir þekkja mig, bæði stórir
og smáir. 12 Ég mun sýna þeim miskunn og fyrirgefa þeim syndir þeirra.“

Gamli sáttmálinn

13 Guð segir um þessi nýju loforð og þennan nýja sáttmála að þau eigi eftir að taka
sæti gamla sáttmálans, því að sá sé orðinn úreltur og hafi verið lagður til hliðar fyrir
fullt og allt.

9

1 Í fyrri sáttmálanum milli Guðs og Ísraelsmanna voru reglur um tilbeiðslu og þar
var einnig rætt um heilagt tjald hér á jörðu. 2 Í þeim helgidómi – tjaldinu – voru tvö
herbergi. Í fremra herberginu, sem kallað var hið heilaga, var borð ásamt ljósastjaka
úr gulli. Á borðinu voru sérstök brauð, sem notuð voru við helgiathafnir. 3 Síðan tók
við fortjald og innan við það var annað herbergi, sem kallaðist „hið allra helgasta“.
4 Þar inni var reykelsisaltari úr gulli og einnig kista sem kölluð var sáttmálsörkin.
Var hún lögð skíru gulli bæði að utan og innan. Í kistunni voru steinplötur, sem á
voru rituð boðorðin tíu, gullkrukka með dálitlu af manna og stafur Arons, sem hafði
blómgast. 5 A loki kistunnar voru styttur af englum, svokallaðir kerúbar, sem standa

áttu vörð um dýrð Guðs. Þeir þöndu vængi sína yfir hið gullna lok arkarinnar, sem kallaðist náðarstóllinn, en nóg um það.

6 Þegar tjaldið var fullbúið, sinntu prestarnir störfum sínum í fremra herberginu
hvenær sem þeir þurftu, 7 en aðeins æðsti presturinn fékk að fara inn í innra
herbergið. Þangað fór hann aðeins einu sinni á ári, aleinn, og þá með blóð sem
hann stökkti á náðarstólinn. Það var fórn til Guðs, til þess að gjalda fyrir eigin
syndir og mistök og einnig fyrir syndir alls fólksins.
8 Þetta bendir heilagur andi á, til að sýna okkur að alþýða manna fékk ekki að
ganga inn í hið allra helgasta á dögum gamla sáttmálans, þegar fremra herbergið
og það sem þar fór fram, var í fullu gildi.
9 Þetta segir okkur, sem nú lifum, býsna merkilega hluti. Meðan gamla lagakerfið
var í gildi voru gjafir og fórnir bornar fram, en þær dugðu ekki til að hreinsa hjörtu
fólksins. 10 Gamla kerfið snerist allt um vissar reglur. Þar voru reglur um hvað ætti
að borða og hvað ætti að drekka, reglur um hvernig og hvenær ætti að þvo sér; já,
reglur um þetta og reglur um hitt. Fólkið var skyldugt að fara eftir þessum reglum,
allt þar til Kristur kom og opnaði nýja og betri leið til hjálpræðis.
11 Kristur kom sem æðsti prestur nýs og betri sáttmála og þann sáttmála höfum
við nú. Hann gekk inn í hina miklu og fullkomnu tjaldbúð himnanna, sem hvorki er
gerð af manna höndum né úr jarðnesku efni. 12 Hann fór með blóð inn í hið allra
helgasta, í eitt skipti fyrir öll, og stökkti því á náðarstólinn. Blóð þetta var ekki blóð
úr geitum eða kálfum, heldur hans eigið blóð og með því tryggði hann okkur eilíft
hjálpræði.

Nýi sáttmálinn

13 Fyrst blóð úr nautum og geitum og aska af kvígum gat hreinsað manninn af synd,
samkvæmt gamla sáttmálanum, 14 þá getið þið rétt ímyndað ykkur hvort blóð Krists
muni ekki breyta hjörtum okkar og lífi! Fórn hans leysir okkur undan þeirri kvöð
að þurfa að hlýða gömlu reglunum og kemur því jafnframt til leiðar að við þráum
að þjóna lifandi Guði. Kristur lagði líf sitt af frjálsum vilja í hendur Guðs, með hjálp
heilags anda, til að deyja fyrir syndir okkar. Hann var fullkominn og syndlaus –
algjörlega lýtalaus. 15 Kristur færði okkur þennan nýja sáttmála til þess að allir
þeir, sem boðnir eru, geti komið og notið um eilífð þeirrar blessunar sem Guð hefur
heitið þeim. Kristur dó til að forða okkur undan refsingunni, sem við höfðum kallað
yfir okkur, vegna syndanna sem við drýgðum meðan gamli sáttmálinn var í gildi.
16 Þegar maður deyr og skilur eftir sig erfðaskrá, þá fær enginn neitt af arfinum
fyrr en sannast hefur að sá, er gerði erfðaskrána, sé dáinn. 17 Erfðaskráin gengur
ekki í gildi fyrr en sá er látinn, sem hana gerði, og meðan hann er á lífi, getur enginn
notfært sér hana til að komast yfir þær eignir sem honum eru ánafnaðar.
18 Þetta skýrir hvers vegna blóði fórnardýranna var úthellt (en það bendir einmitt
fram til dauða Krists) og það meira að segja áður en fyrri sáttmálinn tók gildi. 19 Eftir
að Móse hafði afhent fólkinu lögbók Guðs, tók hann blóð kálfa og geita ásamt vatni
og stökkti því með ísópsgrein og skarlatsrauðri ull yfir sjálfa bókina og allt fólkið.
20 Síðan sagði hann: „Blóð þetta er tákn þess að sáttmálinn milli ykkar og Guðs
hefur tekið gildi, en þennan sáttmála bauð Guð mér að gera milli ykkar og sín.“
21 Síðan stökkti hann á sama hátt blóði á hið heilaga tjald og á öll áhöldin sem notuð
voru til helgihaldsins. 22 Það má með sanni segja, að nálega allt sem tilheyrði gamla
sáttmálanum, hafi verið helgað með því að stökkva á það blóði, því að ekki fæst
fyrirgefning án úthellingar blóðs.
23 Hjá því varð ekki komist að Móse yrði þannig að hreinsa þetta heilaga, en
jafnframt jarðneska tjald og allt sem í því var – allt gert eftir himneskri fyrirmynd

– með því að stökkva á það dýrablóði. Himnesk fyrirmynd þessa tjalds var einnig hreinsuð og helguð, en þó með miklu dýrlegri fórn.

24 Kristur gekk inn í sjálfan himininn til að koma fram fyrir Guð sem talsmaður
okkar. Það gerðist ekki í jarðneska helgidómnum, því að hann var aðeins eftirmynd
hins himneska. 25 Og ekki fórnfærði Kristur sjálfum sér, hvað eftir annað, eins og
jarðneskur æðsti prestur, sem ber árlega fram dýrablóð að fórn í hinu allra helgasta.
26 Þá hefði hann orðið að deyja margsinnis, allt frá því heimurinn varð til. Nei, það
hefði verið óhugsandi! Hann kom í eitt skipti fyrir öll, á hinum síðustu tímum, til
að brjóta vald syndarinnar á bak aftur að eilífu. Það gerði hann með því að deyja
fyrir okkur.

27 Eins og það liggur fyrir manninum að deyja einu sinni og koma síðan fyrir
dóminn, 28 þannig dó Kristur líka einu sinni sem fórn fyrir syndir margra. Eftir
það mun hann koma á ný, ekki til að deyja fyrir syndir, heldur til að flytja þeim
hjálpræði sitt, sem hans bíða.

10

Andstæður gamla og nýja sáttmálans

1 Hið gamla lagakerfi Gyðinga gaf aðeins óljósa hugmynd um allt hið góða, sem
Kristur ætlaði að veita okkur. Fórnirnar, sem færðar voru samkvæmt þessu gamla
lagakerfi, voru endurteknar sí og æ, ár eftir ár, en samt sem áður gátu þær ekki
frelsað neinn sem lifði eftir lögunum. 2 Ef svo hefði verið, þá hefði ein fórn verið
nóg, menn hefðu hreinsast í eitt skipti fyrir öll og sektarkennd þeirra þar með verið
fjarlægð. 3 En það var öðru nær. Í stað þess að létta á samvisku manna, minnti þessi
árlega fórn þá á óhlýðni þeirra og sekt. 4 Það er útilokað að blóð nauta og geita geti
hreinsað burt syndir nokkurs manns.

5 Þetta er ástæða þess, sem Kristur sagði þegar hann kom í heiminn: „Guð, þú
lætur þér ekki nægja blóð nauta og geita, og því hefur þú gefið mér þennan líkama,
til þess að ég leggi hann sem fórn á altari þitt. 6 Þú gerðir þig ekki ánægðan með
dýrafórnir – að dýrum væri slátrað og þau síðan brennd frammi fyrir þér sem
syndafórn. 7 Sjá, ég er kominn til að hlýða vilja þínum, til að fórna lífi mínu, eins og
spádómar Biblíunnar sögðu fyrir um.“

8 Fyrst sagði Kristur að Guð gerði sér ekki að góðu hinar ýmsu fórnir og gjafir, sem
krafist var samkvæmt lögmálinu. 9 Síðan bætti hann við: „Hér er ég. Ég er kominn
til að fórna lífi mínu.“

Þá afnam hann gamla kerfið og innleiddi þess í stað annað miklu betra.
10 Samkvæmt þessari nýju hjálpræðisleið fáum við fyrirgefningu og hreinsun í
eitt skipti fyrir öll, vegna þess að Kristur dó fyrir okkur. 11 Samkvæmt gamla
sáttmálanum stóðu prestarnir frammi fyrir altarinu dag eftir dag og báru fram fórnir,
sem alls ekki gátu tekið burt syndir okkar. 12 Kristur fórnaði hins vegar sjálfum sér
fyrir syndir okkar frammi fyrir Guði í eitt skipti fyrir öll. Að því loknu settist hann
við hægri hönd Guðs, í æðsta heiðurssæti sem til er, 13 og bíður þess þar að óvinir
hans verði lagðir að fótum hans. 14 Með þessari einu fórn fullkomnaði hann þá sem
helga sig Guði.

15 Þetta staðfestir heilagur andi er hann segir: 16 „Þennan sáttmála vil ég gera
við Ísraelsmenn, enda þótt þeir hafi rofið fyrri sáttmálann: „Lög mín vil ég grópa
í hugskot þeirra svo að þeir þekki vilja minn. Ég mun rita lög mín í hjörtu þeirra,
svo að þeir þrái að hlýða mér“.“ 17 Síðan bætir hann við: „Aldrei framar mun ég
minnast synda þeirra né afbrota.“

18 Af því að syndirnar eru nú fyrirgefnar og gleymdar að eilífu, þá er fórnanna ekki
lengur þörf. 19 Nú er svo komið, kæru vinir, að við getum gengið með djörfung inn í
hið allra helgasta, þar sem Guð er, og er það dauða Jesú að þakka. 20 Þetta er hinn
nýi og lifandi vegur, sem Kristur opnaði okkur þegar hann klauf í sundur fortjaldið
– sinn jarðneska líkama – svo að við gætum gengið fram fyrir auglit heilags Guðs.
21 Fyrst þessi mikli æðsti prestur okkar hefur með höndum stjórnina á húsi Guðs,
22 þá skulum við ganga rakleitt fram fyrir Guð. Verum einlæg, með hreina samvisku
og treystum því að hann taki á móti okkur, vegna þess að blóði Krists hefur verið
„stökkt á okkur“ og líkamar okkar verið þvegnir hreinu vatni.
23 Nú getum við með öruggri vissu horft fram til þess sem Guð hefur heitið okkur.
Ekki er lengur rúm fyrir efann. Nú getum við óhikað sagt að við eigum hjálpræðið,
og það samkvæmt orði Guðs.

Einbeitið ykkur að því að gera hið góða

24 Gætum hvert að öðru og hvetjum hvert annað til að sýna hjálpsemi og að gera
öðrum gott.
25 Vanrækjum ekki söfnuð okkar eins og sumir gera, heldur hvetjum og áminnum
hvert annað, sérstaklega nú er endurkoma Jesú nálgast.
26 Ef við syndgum af ásettu ráði, eftir að hafa kynnst sannleikanum um
fyrirgefningu Guðs, þá gagnar dauði Krists okkur ekki, og ekki er lengur um neina
undankomuleið að ræða frá syndinni. 27 Þá tekur aðeins við hræðileg bið eftir dómi,
því að reiði Guðs mun þurrka út alla óvini hans. 28 Hver sá, sem neitaði að hlýða
lögum Móse, var skilyrðislaust tekinn af lífi, ef tvö eða þrjú vitni voru að synd hans.
29 Hugsið ykkur þá hve miklu þyngri refsingu sá hlýtur, sem fótum treður son Guðs
og lítilsvirðir blóð hans – metur það vanheilagt – og hryggir þar með og smánar
heilagan anda, sem boðar mönnunum miskunn Guðs.
30 Við þekkjum þann sem sagði: „Réttvísin er í mínum höndum og mitt er að
refsa.“ Hann sagði einnig: „Drottinn mun sjálfur dæma í málum þessara manna.“
31 Hræðilegt er að falla í hendur hins lifandi Guðs.
32 Gleymið ekki þeim dýrlega tíma er þið fyrst heyrðuð um Krist. Munið hversu
fast þið hélduð ykkur að Drottni, þrátt fyrir erfiðleikana sem ykkur mættu, 33 og þótt
hlegið væri að ykkur eða þið barin. Þið studduð aðra, sem urðu fyrir sama aðkasti,
34 og þjáðust með þeim sem varpað var í fangelsi. Og jafnvel þótt allt, sem þið ættuð,
væri tekið frá ykkur, hélduð þið samt gleði ykkar, því að þið vissuð að á himnum
ættuð þið í vændum það sem betra var, nokkuð sem enginn gæti nokkru sinni tekið
frá ykkur.
35 Látið nú ekkert, hvað sem á dynur, ræna ykkur gleði ykkar og traustinu á Drottni.
Minnist launanna, sem ykkar bíða. 36 Ef þið ætlist til að Guð standi við loforðin, sem
hann hefur gefið ykkur, þá verðið þið einnig að sýna úthald og fara eftir hans vilja.
37 Endurkomu Drottins er ekki langt að bíða. 38 Þeir, sem öðlast hafa réttlæti Guðs
fyrir trú, verða að lifa í trú og treysta honum í einu og öllu. Ef þeir hins vegar skjóta
sér undan, þá eru þeir ekki Guði að skapi.
39 En við erum ekki menn sem snúa baki við Guði og hjálpræði hans. Nei, við erum
menn trúarinnar og munum erfa hjálpræði hans.

11

Að trúa er að treysta

1 Hvað er trú? Það er örugg vissa um að von okkar verði að veruleika. Trúin er
sannfæring um að við fáum það sem við vonum, enda þótt við sjáum það ekki. 2 Fyrr

á tímum urðu margir frægir fyrir trú sína. 3 Með því að trúa – treysta orðum Guðs – þá skiljum við hvernig alheimurinn hefur orðið til úr engu, eftir skipun Guðs.

4 Fyrir trú hlýddi Abel Guði og bar fram fórn, sem Guði líkaði betur en fórn Kains. Abel var maður Guði að skapi og það staðfesti Guð með því að taka fórn hans gilda. Þótt Abel sé löngu dáinn, getum við enn lært af honum hvernig á að treysta Guði.

5 Enok treysti Guði og því tók Guð hann til sín, án þess að láta hann deyja fyrst. Skyndilega var hann horfinn, því að Guð nam hann burt. Áður en þetta gerðist, hafði Guð látið í ljós velþóknun sína á Enok. 6 Það er ekki hægt að þóknast Guði nema trúa honum og treysta. Sá sem leitar Guðs, verður að trúa því að hann sé til og að hann launi þeim sem til hans leita.

7 Nói var einn þeirra sem treystu Guði. Þegar hann heyrði viðvörun Guðs um framtíðina, trúði hann honum, þótt þess sæjust engin merki að flóð væri í aðsigi. Hann beið ekki boðanna, heldur byggði örkina og frelsaði fjölskyldu sína. Traustið, sem Nói bar til Guðs, var algjör andstæða syndar þeirrar og vantrúar, sem einkenndi heiminn – þann heim sem neitaði að hlýða Guði. Guð tók Nóa að sér vegna trúar hans.

8 Abraham treysti Guði. Þegar Guð sagði honum að yfirgefa heimili sitt og fara til fjarlægs lands, sem hann ætlaði að gefa honum, þá hlýddi Abraham og lagði af stað án þess einu sinni að vita hvert leiðin lá. 9 Þegar hann kom á áfangastað – til landsins sem Guð hafði lofað honum – þá bjó hann þar í tjöldum eins og hann væri gestkomandi. Hið sama gerðu Ísak og Jakob, en þeir höfðu einnig fengið sama loforð hjá Guði. 10 Hvers vegna gerði Abraham þetta? Vegna þess að hann beið þess í trú að Guð flytti hann til hinnar voldugu borgar, sem Guð hefur reist á himnum.

11 Sara trúði einnig og þess vegna gat hún orðið móðir, þrátt fyrir háan aldur. Henni var orðið ljóst að Guð hafði gefið henni loforð, sem hann var fær um að standa við. 12 Þannig varð Abraham, sem orðinn var of gamall til að geta eignast barn, forfaðir heillar þjóðar, sem skipti milljónum eins og stjörnur himinsins og sandkorn á sjávarströnd.

13 Þetta fólk trúarinnar, sem ég hef nú nefnt, dó án þess að fá að reyna allt, sem Guð hafði lofað, en það vissi hvað það átti í vændum og gladdist, því að það leit á sig sem útlendinga og gestkomandi á þessari jörð. 14 Af því má sjá að það hefur vænst raunverulegs heimilis á himnum.

15 Ef þau hefðu viljað, þá hefðu þau getað snúið aftur til þeirra gæða, sem heimurinn hafði að bjóða, 16 en það vildu þau ekki. Takmark þeirra var himinninn. Guð blygðast sín því ekki fyrir að kallast Guð þeirra og nú hefur hann reist þeim borg á himnum.

17 Guð reyndi trú Abrahams og hún stóðst. Abraham treysti Guði og loforðum hans. Guð bauð honum að fórna Ísak, syni sínum. Hann hlýddi, 18 og var alveg að því kominn að lífláta Ísak, sem Guð hafði þó lofað að yrði forfaðir heillar þjóðar. 19 Abraham trúði því að ef Ísak dæi, þá mundi Guð reisa hann upp frá dauðum. Það má segja að Ísak hafi verið dauðans matur frá sjónarmiði Abrahams, en þó var lífi hans bjargað. 20 Síðar blessaði Ísak Jakob og Esaú, hann vissi að Guð mundi blessa framtíð þeirra beggja.

21 Það var í trú sem Jakob, þá ellihrumur og deyjandi, blessaði báða syni Jósefs, þar sem hann hallaði sér fram á staf sinn og bað.

22 Það var einnig í trú að Jósef, þá kominn að leiðarlokum ævi sinnar, sagði að Guð mundi leiða Ísraelsmenn burt frá Egyptalandi. Hann var svo viss að hann tók loforð af fólkinu um að það hefði bein hans meðferðis þegar það færi.

23 Foreldrar Móse gengu einnig fram í trú. Þegar þeim varð ljóst að barnið, sem
Guð hafði gefið þeim, var óvenjulegt, þá voru þau viss um að Guð mundi forða því
frá þeim dauðdaga, sem Faraó hafði fyrirskipað. Þau voru alls óhrædd og leyndu
drengnum í þrjá mánuði.
24-25 Síðar, þegar Móse var orðinn fullorðinn, hafnaði hann því í trú að vera
talinn dóttursonur Faraós og kaus fremur að þola illt með þjóð Guðs en að njóta
skammvinns syndaunaðar. 26 Hann áleit betra að þjást fyrir Krist, sem koma átti, en
að eignast öll auðævi Egyptalands, því að hann hugsaði um launin sem hann mundi
fá hjá Guði. 27 Hann yfirgaf Egyptaland í trausti á Guð, jafnvel þótt Faraó reiddist og
væri því andsnúinn. Móse hélt sínu striki rétt eins og hann sæi Guð fara á undan
sér. 28 Hann trúði að Guð mundi frelsa þjóð sína og því fyrirskipaði hann fólkinu
að slátra lambi, eins og Guð hafði boðið og dreifa blóðinu á dyrastafi húsa sinna,
svo hinn skelfilegi engill dauðans snerti ekki elsta barnið í hverri fjölskyldu, eins og
gerðist meðal Egypta.
29 Ísraelsþjóðin treysti Guði og hélt rakleiðis gegnum Rauðahafið, eins og þurrt
land væri. Egyptar veittu þeim eftirför og reyndu að fara sömu leið, en þeir
drukknuðu allir.
30 Það var trú sem kom því til leiðar að múrar Jeríkó hrundu, eftir að Ísraelsmenn
höfðu gengið hringinn í kringum þá í sjö daga, samkvæmt skipun Guðs. 31 Það var
einnig fyrir trú á mátt Guðs að vændiskonan Rahab hélt lífi, því að hún tók vel
á móti njósnurum Ísraelsmanna. Aðrir íbúar borgarinnar fórust hins vegar allir
vegna þess að þeir óhlýðnuðust Guði.

Slíka menn átti heimurinn ekki skilið

32 Finnst ykkur þörf á fleiri dæmum? Það tæki langan tíma ef ég ætti að rifja
upp sögurnar um trú Gídeons, Baraks, Samsonar, Jefta, Davíðs, Salómons og allra
spámannanna. 33 Menn þessir treystu Guði og þess vegna unnu þeir orrustur,
sigruðu konungsríki, stjórnuðu þjóð sinni með sóma og báru úr býtum það sem Guð
hafði lofað þeim. Þeir björguðust úr ljónagryfjum 34 og logandi eldsofnum. Sumir
björguðust frá sverðseggjum vegna trúar sinnar. Aðrir, sem verið höfðu máttfarnir
eða sjúkir, öðluðust nýtt þrek fyrir trú. Sumir fylltust eldmóði og stökktu heilum
herjum á flótta – í trú, 35 og konur heimtu ástvini sína úr helju vegna trúar sinnar.
Þeir voru einnig til sem treystu Guði og voru barðir til dauða, því að þeir vildu
heldur deyja en kaupa sér frelsi með því að afneita Guði. Þessir menn treystu því að
síðar meir mundu þeir rísa upp til nýs og betra lífs.
36 Sumir voru hæddir og húðstrýktir, svo að bak þeirra varð eitt flakandi sár, en
aðrir lágu fjötraðir í dýflissum. 37-38 Sumir voru grýttir til dauða og aðrir sagaðir í
sundur. Sumum var heitið frelsi, ef þeir afneituðu trúnni – þeir voru síðan drepnir
með sverði. Sumir reikuðu um fjöll og firnindi, klæddir gærum og geitaskinnum og
földu sig í sprungum og hellisskútum. Þeir voru hungraðir, sjúkir og illa haldnir.
Slíka menn átti heimurinn ekki skilið. 39 En þótt menn þessir, menn trúarinnar, hafi
treyst Guði og verið honum að skapi, þá fékk þó enginn þeirra að sjá öll fyrirheitin
rætast. 40 Því að Guð ætlaði þeim að bíða og deila með okkur fullkomnum launum.

12

1 Virðum nú fyrir okkur þessar trúarhetjur og látum þær verða okkur til
hvatningar. Losum okkur við allt, sem hindrar okkur og fjötrar. Þá á ég sérstaklega
við syndir, sem vafist hafa um fætur okkar og hindrað okkur í að ganga áfram veg
trúarinnar. Hlaupum þolgóð skeiðið, sem Guð hefur ætlað okkur.

2 Horfum stöðugt á Jesú, höfund og leiðtoga trúar okkar. Hann var fús að deyja
smánardauða á krossi, vegna gleðinnar, sem hann vissi að biði hans, og nú situr hann
í heiðurssæti við hástól Guðs. 3 Ef þið viljið komast hjá því að missa kjarkinn og gefast
upp, minnist þá þolinmæði hans er hann þjáðist af völdum syndugra manna. 4 Enn
hafið þið ekki þurft að berjast svo gegn synd og freistingum að sviti ykkar hafi orðið
að blóðdropum.

Refsing Guðs verður okkur til góðs

5 Hafið þið alveg gleymt þessum hvatningarorðum sem Guð sagði við ykkur, börnin
sín: „Sonur minn, reiðstu ekki þótt Drottinn refsi þér. Misstu ekki kjarkinn, þótt
hann bendi þér á mistök þín, 6 því að refsing hans sannar að hann elskar þig. Ef
hann hirtir þig, þá sýnir það aðeins að þú ert í raun og veru barn hans.“
7 Leyfðu Guði að aga þig, því að það gera allir feður sem elska börnin sín. Hafið
þið nokkru sinni heyrt talað um son sem aldrei hlaut umvöndun? 8 Ef Guð lætur hjá
líða að refsa ykkur, þegar þið eigið það skilið – eins og feður almennt refsa börnum
sínum – þá er það merki þess að þið séuð alls ekki hans börn og tilheyrið þar af
leiðandi ekki fjölskyldu hans. 9 Við virðum okkar jarðnesku feður, enda þótt þeir
refsi okkur, ættum við þá ekki enn frekar að taka ögun Guðs, svo við lærum að
lifa lífinu á réttan hátt? 10 Okkar jarðnesku feður öguðu okkur aðeins í nokkur ár
og aðeins í góðum tilgangi. Ögun Guðs er alltaf rétt og okkur fyrir bestu, því að
hún veitir okkur hlutdeild í heilagleika hans. 11 Refsing er óþægileg meðan á henni
stendur, og jafnvel sársaukafull! En hver er árangurinn? Persónuleiki og skilningur
mannsins vex og þroskast.
12 Herðið nú tökin, þið lúnu hendur, og réttið úr ykkur, magnþrota hné! 13 Ryðjið
öllum hindrunum úr vegi svo að þeir sem á eftir koma, veikir og vanmegna, hrasi
ekki á göngunni, heldur styrkist í hverju skrefi.
14 Forðist allar deilur og leitist við að lifa hreinu og heilögu lífi, því að án helgunar
mun enginn sjá Drottin. 15 Gefið gætur hvert að öðru, svo að þið missið ekki af blessun
Guðs. Gætið þess að verða ekki beisk hvert við annað, því að beiskjan er trúnni til
mikils tjóns. 16 Hafið gát a að enginn lifi lauslæti eða fjarlægist Guð, eins og Esaú.
Hann mat frumburðarrétt sinn til jafns við einn málsverð. 17 Síðar, þegar hann vildi
endurheimta réttindi sín, var allt um seinan og beisk iðrunartár hans fengu engu
breytt. Munið þetta og gætið ykkar vel.

Mikilleiki Guðs

18 Þið hafið ekki þurft að horfast í augu við ógnir, æðandi eld, sorta, myrkur og
óveður, eins og Ísraelsmenn á Sínaífjalli, þegar Guð gaf þeim lögmálið. 19 Þá kvað
við skær lúðurhljómur og rödd sem flutti þvílíkan boðskap að fólkið bað Guð að
hætta að tala. 20 Og þegar Guð sagði að sérhver skepna sem snerti fjallið myndi
deyja, þá hopaði fólkið á hæl. 21 Sjálfur Móse varð svo hræddur við þessa sýn að
hann skalf af ótta.
22 Nú eruð þið komin að Síonfjalli, til borgar lifandi Guðs, hinnar himnesku
Jerúsalem, til fundar við óteljandi engla, 23 til kirkju Krists, sem telur alla sem skráðir
eru á himnum, til Guðs, sem alla dæmir, til hinna endurleystu anda, sem fullkomnir
eru orðnir, 24 til sjálfs Jesú, sem færði okkur nýjan og dásamlegan sáttmála sinn,
og til blóðsins, sem úthellt var og veitir náð og fyrirgefningu í stað þess að hrópa á
hefnd, eins og blóð Abels.

25 Gætið þess að hlýða honum, sem talar til ykkar. Ísraelsmönnum varð ekki
bjargað eftir að þeir neituðu að hlýða á Móse, sem þó var aðeins maður. Við erum
ekki síður í skelfilegri hættu, ef við óhlýðnumst Guði, sem talar til okkar frá himnum.
26 Þegar Guð talaði frá Sínaífjalli var rödd hans svo sterk að jörðin skalf. „En næst,“

segir hann, „mun ég ekki aðeins hrista jörðina, heldur einnig himininn!“ 27 Með
þessu á hann við að hann muni fjarlægja allt, sem ekki fær staðist, svo einungis það
sem stenst verði eftir.
28 Fyrst ríki okkar er ósigrandi, skulum við þóknast Guði með því að þjóna honum
með þakklátum hjörtum, heilögum ótta og lotningu, 29 því að Guð er eyðandi eldur.

13

Hvatningarorð og kveðjur

1 Haldið áfram að elska hvert annað með fórnfúsum kærleika. 2 Gleymið ekki
gestrisninni því að sumir hafa, óafvitandi, tekið á móti englum. 3 Gleymið ekki
föngunum, heldur takið þátt í þjáningum þeirra eins og þið sjálf væruð í þeirra
sporum. Samhryggist þeim sem illt þola, því að sjálf hafið þið líkama. 4 Hjónabandið
sé í heiðri haft og öll þau heit sem því fylgja. Lifið siðferðislega hreinu lífi, því að
Guð mun sannarlega refsa öllum sem lifa í siðleysi og drýgja hór.
5 Varist alla ágirnd og látið ykkur nægja það sem þið hafið. Guð hefur sagt: „Ég
mun aldrei, aldrei bregðast þér né yfirgefa þig.“ 6 Við getum því sagt, óttalaust og án
efasemda: „Drottinn hjálpar mér og því óttast ég hvorki mennina né verk þeirra.“
7 Minnist leiðtoga ykkar, sem hafa frætt ykkur um orð Guðs. Hugsið um allt hið
góða, sem þeir komu til leiðar, og reynið að treysta Drottni á sama hátt og þeir.
8 Jesús Kristur er hinn sami í gær og í dag og að eilífu. 9 Látið því engar nýjar
og framandi kenningar hafa áhrif á ykkur. Styrkur ykkar kemur frá Guði, en ekki
vissum reglum um mataræði – sú leið hefur reynst gagnslaus þeim er hana fóru.
10 Við höfum okkar altari – kross Krists – en það kemur þeim ekki að gagni, sem
reyna að frelsast með hlýðni við lög Gyðinga. 11 Samkvæmt lögum Gyðinga, bar
æðsti presturinn blóðið úr fórnardýrunum inn í helgidóminn – hið allra helgasta –
sem syndafórn, og síðan voru hræin af þeim brennd fyrir utan borgina. 12 Þetta
skýrir hvers vegna Jesús þjáðist og dó fyrir utan borgina. Þar afmáði hann syndir
okkar með blóði sínu.
13 Göngum því út til hans, út fyrir borgina (það er að segja snúum baki við því sem
heimurinn hefur mætur á og verum reiðubúin að þola fyrirlitningu) til að þjást þar
með honum og bera smán hans. 14 Við erum aðeins gestir á þessari jörð, sem horfa
fram á veginn til himins, því að þar munum við eiga heima að eilífu. 15 Með hjálp
Jesú munum við enn bera lofgjörðarfórn fram fyrir Guð, með því að játa nafn hans
meðal fólksins. 16 Gleymið ekki að gera öðrum gott og deila eigum ykkar með þeim
sem þurfandi eru, slíkar fórnir eru Guði mjög að skapi.
17 Hlýðið ykkar andlegu leiðtogum með glöðu geði. Hlutverk þeirra er að vaka yfir
sálum ykkar og Guð mun dæma þá eftir gerðum þeirra. Stuðlið að því að þeir geti
minnst ykkar með gleði frammi fyrir Drottni, en ekki með hryggð, því að það yrði
ykkur til ógagns. 18 Biðjið fyrir okkur að við höfum góða samvisku og breytum vel í
öllum hlutum. 19 Ég þarfnast fyrirbæna ykkar á sérstakan hátt, einmitt nú, til þess
að ég geti komist til ykkar sem fyrst.
20-21 Guð friðarins, sem vakti Drottin Jesú upp frá dauðum, annist allar þarfir
ykkar, svo að þið getið gert vilja hans. Ég bið hann, hinn mikla hirði sauðanna, sem
undirritaði eilífan sáttmála milli ykkar og Guðs með blóði sínu, að hann fullkomni
ykkur í öllu góðu fyrir kraft Krists, svo að þið gerið hans vilja og séuð honum
þóknanleg. Honum sé dýrðin að eilífu. Amen.
22 Vinir, ég bið ykkur að lokum að fara eftir því sem ég hef sagt í þessu bréfi. Það
er ekki langt og ætti því að vera fljótlesið. 23 Ég vil gjarnan að þið vitið að bróðir
Tímóteus er laus úr fangelsinu. Ef hann kemur hingað bráðlega, munum við verða

samferða til ykkar. 24-25 Skilið kveðjum frá mér til leiðtoga ykkar og annarra trúaðra.
Mennirnir frá Ítalíu, sem hér eru ásamt mér, senda ykkur kærar kveðjur. Náð Guðs
sé með ykkur öllum. Amen.

Jakobsbréf

1 Frá Jakobi, þjóni Guðs og Drottins Jesú Krists.
Til kristinna Gyðinga, hvar sem þeir eru. Sæl verið þið!

Mótlæti styrkir skapgerð ykkar

2 Kæru vinir, hafið þið mætt miklum freistingum og erfiðleikum? Ef svo er, gleðjist þá! 3 En hvers vegna? Vegna þess að trú ykkar og þolinmæði vex ekki nema þið þolið mótlæti. 4 Leyfið henni að vaxa! Reynið ekki að flýja vandamálin, því að þegar þolinmæði ykkar hefur náð fullum þroska, getur ekkert sett ykkur úr jafnvægi. Þá hafið þið eignast stöðuga skapgerð.
5 Ef ykkur langar til að vita hver er vilji Guðs með ykkur, þá spyrjið hann og hann mun fúslega segja ykkur það. Hann er reiðubúinn að miðla vísdómi sínum, þeim sem um það biðja. 6 Þegar þið biðjið, þá verðið þið að vænta bænheyrslu. Ef þið efist, eruð þið eins og sjávaralda, sem rís og hrekst fyrir vindi.
7-8 Þá verða líka allar ákvarðanir ykkar óákveðnar og þið vitið varla í hvorn fótinn þið eigið að stíga. Ef þið biðjið ekki í trú, skuluð þið ekki heldur vænta svars frá Drottni.
9 Kristnu vinir, sé einhver ykkar lítils metinn í þessum heimi, hefur hann ástæðu til að gleðjast, því að hann er mikils virði í augum Drottins. 10-11 Og sá ríki gleðjist af því að Drottinn er ekki háður auðæfum hans. Innan skamms er hann dáinn, eins og blómið, sem skrælnar í sólarbreiskjunni og missir fegurð sína. Þannig fer fyrir hinum ríku, þeir lifa um stund, en deyja svo frá öllu sínu amstri.
12 Sæll er sá sem stenst freistingu, það styrkir hann gegn hinu illa. Að launum mun hann hljóta kórónu lífsins, sem Guð hefur lofað þeim sem elska hann. 13 Munið að Guð freistar aldrei nokkurs manns, enda verður hann sjálfur aldrei fyrir freistingu hins illa. 14 Freistingarnar spretta af illum ásetningi og óhreinum hugsunum. 15 Slíkar hvatir leiða til illverka og refsingin, sem af þeim leiðir, er dauðinn. 16 Kæru vinir, gætið þess að villast ekki af leið!

Hið góða kemur frá Guði

17 Allt, sem gott er og fullkomið, kemur frá Guði, skapara ljóssins. Ljómi hans er eilífur og óumbreytanlegur og á hann fellur ekki skuggi. 18 Með krafti orða sinna kveikti hann nýtt líf í hjörtum okkar – endurfæddi okkur og þar með urðum við fyrstu börnin í hans nýju fjölskyldu.
19 Kæru vinir, hér er góð regla: Hlustið og takið vel eftir öllu, segið fátt og reiðist ekki. 20 Guð vill að við séum góð, en reiðin er aðeins til ills.
21 Leggið nú af allt illt, hvort sem það er í orði, verki eða hugsun, en gleðjist heldur yfir þeim mikla boðskap sem við höfum meðtekið, því að nái hann tökum á okkur, getur hann frelsað sálir okkar.
22 Og munið: Ekki nægir aðeins að hlusta á boðskapinn, honum verður einnig að hlýða, athugið það! 23 Sá sem lætur sér nægja að hlusta, en fer ekki eftir því sem hann heyrir, er líkur manni sem horfir á sjálfan sig í spegli, 24 en gleymir svo útliti sínu jafnskjótt og hann er genginn frá speglinum. 25 En sá sem sífellt rannsakar orð Guðs og hjálpræðisverk hans og fer eftir því, mun hljóta blessun við allt sem hann gerir.
26 Sá sem telur sig kristinn, en hefur ekki taumhald á tungu sinni, blekkir sjálfan sig og trú hans er einskis virði. 27 Í augum Guðs birtist sönn trú í því að annast ekkjur og munaðarlausa, og vera Drottni trúr – og óhreinka sig ekki af hinu illa.

2

Forðist manngreinarálit

1 Kæru vinir, hvernig getið þið sagst tilheyra Jesú Kristi, Drottni dýrðarinnar, ef þið
upphefjið ríka á kostnað fátækra?
2 Segjum svo að inn í kirkjuna ykkar komi maður, ríkmannlega klæddur, með
dýrmæta gullhringi á fingrum sér, og um leið kæmi annar fátækur og illa til fara.
3 Þá dekrið þið við ríka manninn og látið hann setjast á besta stað, en segið við þann
fátæka: „Þú getur staðið þarna fjær ef þú vilt eða setið úti í horni.“ 4 Þið farið í
manngreinarálit ef þið vegið og metið menn eftir eigum þeirra.
5 Takið eftir, kæru vinir: Guð hefur valið hina fátæku til að auðgast í trúnni og
erfa ríki himnanna. Það er gjöfin, sem Guð hefur heitið öllum þeim sem elska hann.
6 En í dæminu um mennina tvo, hafið þið lítilsvirt fátæka manninn. Vitið þið ekki að
það eru venjulega þeir ríku, sem troða á rétti ykkar og draga ykkur fyrir dómstóla?
7 Það eru oftast þeir sem hæðast að Jesú Kristi og hans göfuga nafni, sem nefnt var
yfir ykkur.
8 Vissulega er gott að þið hlýðið þannig þessari skipun Drottins: „Elskið og hjálpið
meðbræðrum ykkar eins og þið elskið og annist ykkur sjálfa,“ 9 en ef þið farið í
manngreinarálit, þá brjótið þið þetta boðorð og syndgið.
10 Þótt einhverjum tækist að halda allt lögmálið, en hrasaði í einu atriði, þá yrði
hann jafnsekur þeim sem brýtur þau öll. 11 Sá Guð, sem sagði að þið mættuð ekki
ganga að eiga gifta konu, sagði einnig að óheimilt væri að fremja morð. Og þótt þú
hafir ekki brotið hjúskaparlögin með því að drýgja hór, en þess í stað myrt einhvern,
þá hefur þú fótum troðið lög Guðs.
12 Þið verðið dæmd eftir því hvort þið gerið, eða látið ógert, það sem Kristur býður
ykkur. Gætið því að hvað þið hugsið og gerið, 13 því að þeim sem er miskunnarlaus
við aðra, verður engin miskunn sýnd. En ef þið miskunnið, þurfið þið ekki að óttast
dóm Guðs.

Trú og verk

14 Kæru vinir, hvað gagnar það þótt þið segist eiga trú og vera kristnir, ef það sést
ekki í hjálpsemi við aðra? Mun slík trú geta frelsað nokkurn? 15 Þú segir við vin
þinn, sem skortir bæði fæði og klæði: 16 „Hafðu það gott og borðaðu þig saddan.
Vertu sæll og Guð blessi þig!“ Hvaða gagn er í slíku, ef þú gefur honum hvorki föt
né mat?
17 Þið skiljið af þessu að trúin ein nægir ekki. Þið verðið einnig að gera öðrum gott
til þess að sanna að þið eigið trúna. Trú, sem ekki birtist í góðum verkum, er alls
engin trú. Slík trú er dauð og gagnslaus.
18 Þú segir kannski: „Já, en trúin er eina leiðin til Guðs.“ Því svara ég: „Góð verk
eru líka mikilvæg, því að án þeirra getur þú ekki sýnt að þú trúir. Verkin sanna
trúna.“
19 Eru fleiri á meðal ykkar, sem segja að það nægi „bara að trúa“? Trúa hverju?
Því að aðeins sé til einn Guð? Því trúa illu andarnir líka og skjálfa við tilhugsunina!
20 Fávísi maður! Hvenær ætlar þú að láta þér skiljast, að trúin er gagnslaus nema
þú gerir Guðs vilja? Trú, sem ekki birtist í góðum verkum, er dauð trú.
21 Þið munið að Abraham, faðir okkar, var einmitt úrskurðaður réttlátur vegna
þess sem hann gerði, eftir að hann ákvað að hlýða Guði, jafnvel þótt það fæli í
sér að hann þyrfti að fórna Ísaki syni sínum. 22 Skiljið þið þetta? Abraham bar slíkt
traust til Guðs að hann var fús að hlýða honum í einu og öllu. Trú hans fullkomnaðist
í verkum hans. 23 Gamla testamentið orðar þetta svo: Abraham trúði Guði og það

réttlætti hann í augum Guðs. Abraham var meira að segja kallaður „vinur Guðs“.
24 Af þessu sjáið þið að maðurinn frelsast af verkum, sem hann vinnur í trú.
25 Skækjan Rahab er enn eitt dæmið um þetta. Hún bjargaðist vegna þess sem hún
gerði. Hún faldi sendiboðana og kom þeim síðan undan. 26 Eins og líkaminn deyr
þegar andinn yfirgefur hann, þannig er trúin líka dauð, ef hún birtist ekki í góðum
verkum.

3

Gætið tungunnar

1 Kæru vinir, verið ekki of fljótir á ykkur að setja ofan í við aðra, 2 því að öll gerum
við mistök, og ef við, sem uppfræðum aðra í trúnni, gerum rangt, þá munum við fá
þyngri refsingu en hinir.
Sá sem hefur stjórn á tungu sinni, sýnir að hann hefur fullkomið vald á sjálfum sér.
3 Með beislinu einu getum við látið sterkan hest hlýða okkur og fara hvert sem við
viljum. 4 Með litlu stýri getur stýrimaðurinn snúið stóru skipi hvert sem hann vill,
jafnvel í stormi.
5 Tungan er einnig lítil, en getur valdið miklu tjóni! Skógareld má kveikja með
einum litlum neista. 6 Tungan er logandi eldur. Hún er full illsku og eitrar allan
líkamann. Tungan er tendruð af sjálfu helvíti og hún getur leitt ógn og eyðingu yfir
líf okkar.
7 Menn geta tamið alls konar skepnur og fugla, skriðkvikindi og fiska, 8 en tunguna
ræður enginn mannlegur máttur við. Hún er sífellt reiðubúin að spýta banvænu
eitri. 9 Aðra stundina lofar hún Guð á himnum, en hina formælir hún mönnunum
sem skapaðir eru í hans mynd. 10 Þannig kemur bæði blessun og bölvun af sömu
vörum. Kæru vinir, slíkt er rangt og á ekki að eiga sér stað! 11 Úr hvaða lind streymir
ferskt vatn, en síðan beiskt? 12 Hver tínir ólífur af fíkjutré eða fíkjur af vínviði?
Enginn, og úr saltri lind fær enginn ferskan sopa.
13 Sértu hygginn, þá vendu þig á að gera hið góða, svo að allt sé gott, sem frá þér
kemur, en ef þú stærir þig af því, er auðséð að þú ert óskynsamur. 14 Ef þú ert bitur,
afbrýðisamur og eigingjarn, stærðu þig þá ekki af því að vera góður og gáfaður – verri
mótsögn er ekki til. 15 Afbrýðisemi og sjálfselska eru ekki hyggindi frá Guði. Slíkt
er jarðneskt, í andstöðu við Guð og innblásið af djöflinum. 16 Þar sem afbrýðisemi
og eigingirni ræður ríkjum, logar allt í ófriði. 17 Þekking sú, sem Guð gefur okkur,
er hins vegar hrein og ljúf, friðsöm, kærleiksrík og kurteis. Hún hlustar fúslega á
skoðanir annarra og tekur tillit til þeirra. 18 Hún er sönn og miskunnsöm og þeir
sem hana ástunda; sá friði og uppskera hið góða.

4

Hvað veldur ósamkomulaginu?

1 Hvað veldur öllum þessum deilum og rifrildi á meðal ykkar? Eru það ekki hinar
illu hvatir sem reyna að ná valdi yfir ykkur? 2 Þið heimtið, en fáið samt ekki, þið
drepið og öfundið – girnist eigur annarra, þið hafið ekki ráð á að eignast slíkt og
beitið síðan ofbeldi til að ná því. Ástæða þess að þið fáið ekki það sem þið girnist,
er einfaldlega sú að þið biðjið ekki Guð um það. 3 En jafnvel þótt þið biðjið, þá fáið
þið það ekki, því þið biðjið með röngu hugarfari, já, viljið njóta þessara hluta af
eigingirni.
4 Þið líkist ótrúrri konu, sem elskar óvin manns síns. Skiljið þið ekki að vinátta við
heiminn – illar nautnir þessa heims – er óvinátta við Guð. Ég endurtek: Ef markmið
ykkar er að fá notið allra nautna þessa óguðlega heims, þá getið þið ekki samtímis

verið vinir Guðs. 5 Eða hvað haldið þið að Biblían eigi við þegar hún segir að heilagur
andi, sem Guð hefur sent í hjörtu okkar, vaki yfir okkur og sé umhugað um velferð
okkar? 6 Heilagur andi styrkir okkur gegn öllum illum hvötum. Og Biblían segir líka:
„Guð stendur gegn dramblátum, en blessar og hjálpar hinum auðmjúku.“
7 Beygið ykkur því undir vald Guðs. Standið gegn djöflinum og þá mun hann flýja
ykkur. 8 Nálgist Guð og þá mun hann nálgast ykkur. Þvoið hendur ykkar, syndarar,
og gefið Guði einum rúm í hjörtum ykkar, svo að þau verði heil og hrein. 9 Grátið yfir
syndum ykkar og iðrist af öllu hjarta. Hláturinn snúist í hryggð og gleðin í dapurleik.
10 Þegar þið auðmýkið ykkur fyrir Drottni, mun hann upphefja ykkur, hughreysta og
hjálpa.
11 Verið ekki aðfinnslusöm og talið ekki illa hvert um annað, vinir. Ef þið gerið það,
brjótið þið boðorð Guðs að elska hvert annað. Þetta boðorð var okkur ekki gefið til
að vega það og meta, heldur til að við hlýddum því. 12 Hann sem gaf þessa skipun,
er sá eini, sem getur dæmt mál okkar mannanna með réttvísi. Hann einn ákveður
hvort við frelsumst eða glötumst, og hvaða rétt hafið þið þá til að gagnrýna aðra og
dæma?
13 Takið eftir, þið sem segið: „Í dag eða á morgun förum við til þessa eða hins
bæjarins og þar ætlum við að dveljast í eitt ár og græða á viðskiptum.“ 14 Vitið
þið nokkuð hvað morgundagurinn ber í skauti sínu? Líf ykkar er jafn hverfult og
morgunþokan, sem sést um stund, en hverfur síðan. 15 Segið heldur: „Ef Drottinn
vill, þá lifum við og gerum þetta eða hitt.“ 16 Nú stærið þið ykkur af eigin áformum
og slíkt stærilæti er Guði á móti skapi. 17 Sá sem hefur vit á að gera hið góða, en gerir
það samt ekki, drýgir synd.

5

Viðvörun til ríkra

1 Hlustið nú auðmenn! Þið ættuð að gráta og kveina yfir ógæfunni sem bíður
ykkar. 2 Auður ykkar er orðinn fúinn og skartklæði ykkar verða að mölétnum ræflum.
3 Jafnvel gullið og silfrið mun falla í verði og valda ykkur skömm og hugarangri.
Þið hafið safnað auðæfum handa sjálfum ykkur, safnað í varasjóð á hinum síðustu
tímum. 4 Hlustið á kvein verkamannanna sem þið arðrænduð. Hróp þeirra hafa náð
eyrum Drottins hersveitanna.
5 Þið hafið alið sjálfa ykkur eins og sláturfé – eytt tíma ykkar við skemmtanir og
látið allt eftir duttlungum ykkar. 6 Með þessu athæfi hafið þið sakfellt og deytt hinn
réttláta og góða, sem ekki ver hendur sínar.

Við bíðum endurkomu Drottins

7 Kæru vinir, verið þolinmóð meðan þið bíðið endurkomu Drottins, eins og bóndinn
bíður þess þolinmóður að dýrmæt uppskeran nái fullum þroska. 8 Verið þolinmóð
og hugrökk, því að koma Drottins er í nánd.
9 Vinir mínir, kvartið ekki hvert yfir öðru. Eruð þið sjálf gallalaus? Sjá! Dómarinn
mikli er að koma. Hann er rétt ókominn. Látið hann um að dæma.
10 Spámenn Drottins sýndu þolinmæði í þrengingunum og eru okkur því góð
fyrirmynd. 11 Nú njóta þeir gleði, því að þeir voru honum trúir, þrátt fyrir
þrengingarnar sem það kostaði þá. Job er dæmi um mann, sem treysti Drottni mitt í
þjáningunni. Reynsla hans sýnir hvernig áform Drottins varð til góðs, því að Drottinn
er ríkur af miskunn og mildi.
12 En umfram allt, kæru vinir, sverjið hvorki við himininn né jörðina né nokkuð
annað. Látið nægja að segja já eða nei, svo að þið syndgið ekki og hljótið dóm.

Lækning og hjálp

13 Ef einhver ykkar þjáist, þá biðji hann, og sá sem glaður er, syngi lofsöng.
14 Sé einhver ykkar veikur, þá kalli hann til sín presta eða leiðtoga safnaðarins,
og þeir skulu bera á hann jurtaolíu í nafni Drottins og biðja fyrir honum. 15 Sé bæn
þeirra beðin í trú, mun hann læknast, því að Drottinn mun gefa honum heilsuna á
ný. Hafi synd verið orsök sjúkdómsins, þá mun Drottinn fyrirgefa hana.
16 Játið syndir ykkar hvert fyrir öðru og biðjið hvert fyrir öðru, svo þið verðið
heilbrigð. Einlæg og kröftug bæn réttláts manns megnar mikið. 17 Elía var
venjulegur maður eins og við, en þegar hann bað þess í einlægni að ekki rigndi,
kom ekki dropi úr lofti í þrjú og hálft ár! 18 Hann bað öðru sinni, en þá um regn. Og
regnið kom, svo að grasið grænkaði og jörðin bar ávöxt.
19-20 Kæru vinir, ef einhver villist burt frá Guði og hættir að treysta Drottni, þá
skuluð þið vita að sá sem leiðir hann aftur til Guðs og hjálpar honum til að skilja
sannleikann að nýju, bjargar vegvilltri sál frá dauða og verður til þess að margar
syndir fást fyrirgefnar.
Jakob

I. Pétursbréf

1 Frá Pétri, sendiboða Jesú Krists.

Til ykkar, kristnu Gyðingar, sem hröktust frá Jerúsalem og settust að í Pontus, Galatíu, Kappadókíu, Asíu og Bitýníu.

2 Kæru vinir, Guð valdi ykkur samkvæmt áætlun sinni til að verða börn sín og helgaði ykkur með heilögum anda til að fylgja Jesú Kristi og fá fyrirgefningu syndanna vegna krossdauða hans. Guð blessi ykkur ævinlega og gefi ykkur frið sinn í ríkum mæli.

Gleði – og erfiðleikar

3 Við skulum þakka Guði, föður Drottins Jesú Krists, sem af mikilli miskunn sinni endurfæddi okkur inn í fjölskyldu sína og gaf okkur lifandi von um nýtt, eilíft líf vegna upprisu Jesú Krists frá dauðum. 4 Guð hefur ætlað okkur börnum sínum dýrlega gjöf, sem er eilíft líf. Þessi gjöf er hrein og flekklaus og hún er geymd ykkur á himnum, þar sem hún mun hvorki skemmast né rýrna. 5 Þetta ætlar Guð ykkur, sem treystið honum. Hann, í mætti sínum, mun gæta þess að ykkur verði að trú ykkar og að þið öðlist hjálpræðið. Á efsta degi mun hann kunngera það öllum. 6 Gleðjist og fagnið, því að okkar bíður dásamleg gleði, enda þótt við um stund þurfum að mæta erfiðleikum hér á jörðu.

7 Erfiðleikar þessir eru aðeins til að reyna trú ykkar – til að prófa hvort hún sé sterk og hrein eins og gull, sem hreinsað hefur verið og reynt í eldi. Trú ykkar er samt miklu dýrmætari en skíragull í augum Guðs. Ef trú ykkar stenst slíka eldraun, mun hún verða ykkur til mikils heiðurs og dýrðar þegar Jesús kemur aftur.

8 Þið hafið aldrei séð hann en elskið hann þó. Og þótt þið hafið aldrei séð hann, trúið þið á hann. Þið munuð fyllast óumræðilegri og himneskri gleði, 9 þegar þið náið takmarkinu með trú ykkar: Frelsun sálna ykkar. 10 Spámennirnir skildu ekki þetta hjálpræði til fulls og þótt þeir hafi skrifað um það, fengu þeir aldrei svör við sumum spurningum sínum. 11 Þeir undruðust það sem heilagur andi, sem í þeim bjó, sagði, því að hann bauð þeim að skrifa niður og lýsa atburðum, sem síðar áttu eftir að gerast í lífi Krists: Þjáningum hans og dýrðinni er hann hlyti að lokum. Þeir hugleiddu hvenær þetta yrði og í lífi hvers.

12 Að lokum fengu þeir að vita að þessir atburðir myndu ekki gerast meðan þeir lifðu, heldur löngu seinna – einmitt á ykkar dögum. Nú loks höfum við fengið að heyra þessi gleðitíðindi flutt á skýran og einfaldan hátt í krafti heilags anda, þess sama anda sem talað hafði til spámannanna. Allt er þetta svo undarlegt og dýrlegt að jafnvel englarnir á himnum þrá að kynnast því betur. 13 Verið því allsgáð og horfið örugg fram til endurkomu Jesú Krists. Þá munuð þið fá að njóta blessunar Guðs í ríkari mæli en nokkru sinni fyrr.

14 Hlýðið Guði, því að þið eruð börn hans. Gætið þess að lenda ekki aftur í sama farinu – ykkar gamla líferni – þegar þið lögðuð stund á hið illa vegna þess að þið þekktuð ekkert betra. 15 Verið nú heilög í öllu sem þið gerið, rétt eins og Drottinn, sem kallaði ykkur í barnahópinn sinn. 16 Það var hann sem sagði: „Verið heilög, því að ég er heilagur.“

17 Munið einnig að faðirinn himneski, sem þið biðjið til, fer ekki í manngreinarálit þegar hann kveður upp dóm sinn. Hann mun dæma allt sem þið gerið af fullkominni réttvísi. Lifið því frammi fyrir honum í auðmýkt og ótta, allt þar til þið farið til himna.

Lausnargjaldið hefur verið greitt

18 Guð hefur greitt lausnargjaldið, til þess að leiða ykkur af þeirri vonlausu leið sem
feður ykkar reyndu að fara til himins. Lausnargjald þetta var ekki greitt í silfri eða
gulli, það vitið þið vel. 19 Guð greiddi fyrir ykkur með dýrmætu lífi guðslambsins,
sem var óflekkað – án syndar. 20 Það var einmitt til þess verks, sem Guð valdi Krist
löngu áður en veröldin varð til, en það var fyrst nú fyrir stuttu, á þessum síðustu
tímum, sem heimurinn fékk að sjá hann og það var ykkar vegna.
21 Af þessari ástæðu getið þið einmitt treyst Guði, sem reisti Krist frá dauðum og
hóf hann í dýrð. Nú getið þið sett von ykkar og trú á hann einan. 22 Og við það að
trúa að Kristur gæti frelsað ykkur, hafa sálir ykkar hreinsast af eigingirni og hatri og
því getið þið elskað hvert annað innilega af hjarta.
23 Nú lifið þið nýju lífi! Þetta nýja líf var ekki gjöf frá foreldrum ykkar, því að það
líf sem þau gáfu ykkur, mun fjara út. Nýja lífið mun vara að eilífu, því að það er frá
Kristi, honum sem er orð lífsins, boðskapur Guðs til mannanna. 24 Hið jarðneska
líf okkar mun visna eins og grasið, sem gulnar og deyr. Jarðnesk fegurð er eins og
blóm, sem visnar og fellur, 25 en orð Drottins mun vara að eilífu. Boðskapur Guðs er
fagnaðarerindið, sem þið hafið fengið að heyra.

2

Einkalýður Guðs

1 Burt með allt hatur úr hugum ykkar! Látið ykkur ekki nægja að aðrir haldi að þið
séuð kærleiksrík! Látið óheiðarleika og öfundsýki lönd og leið og hættið að baktala
náungann. 2-3 Ef þið hafið fengið að kynnast góðvild og kærleika Drottins, biðjið þá
um meira af slíku – rétt eins og ungbarnið sem sækist eftir meiri mjólk – svo að þið
vaxið og styrkist í Drottni. 4 Komið til Krists, hins lifandi kletts, sem Guð byggir á.
Þótt menn hafi hafnað honum er hann óumræðilega dýrmætur í augum Guðs og
Guð hefur tekið hann fram yfir alla aðra.
5 Nú eruð þið orðin að lifandi hleðslusteinum, sem Guð notar í byggingu sína og
meira en það, þið eruð helguð honum til prestsþjónustu. Gangið því fram fyrir Guð
– þið eruð velkomin vegna þess sem Jesús hefur gert – og fórnið honum því sem
honum fellur vel. 6 Um þetta segir Biblían: „Sjá ég sendi Krist sem hinn dýrmæta
og útvalda hornstein í kirkju mína. Þennan stein hef ég valið af mikilli kostgæfni og
þeir, sem honum treysta, munu aldrei verða fyrir vonbrigðum.“
7 Ykkur, sem trúið, er hann mjög dýrmætur, en þeim, sem hafna honum, er
hann einskis virði. Þessu lýsir Biblían svo: „Steinninn, sem byggingameistararnir
höfnuðu, er orðinn að hornsteini, mikilvægasta steini byggingar minnar, þeim er
mestrar virðingar nýtur.“ 8 Biblían segir enn fremur: „Um þennan stein munu sumir
hrasa. Hann er kletturinn, sem þeim verður að falli.“ Þeir munu hrasa vegna þess
að þeir vilja hvorki hlusta á orð Guðs né hlýða því og þess vegna hlýtur að fylgja sú
hegning að þeir falli.
9 En þið eruð ekki þannig, því að sjálfur Guð hefur valið ykkur. Þið eruð prestar
hins æðsta konungs. Þið eruð heilög og hrein. Þið eruð þjóð Guðs, hans eigið fólk. Þið
eigið að segja öðrum hvernig Guð kallaði ykkur út úr myrkrinu og inn í undursamlegt
ljós sitt. 10 Áður voruð þið einskis nýt, en nú eruð þið fólk Guðs. Áður voru þið fáfróð
um gæsku Guðs, en nú hefur hún breytt lífi ykkar.
11 Kæru vinir, þið eruð aðeins gestir á þessari jörð, því að hið raunverulega heimili
ykkar er á himnum. Þess vegna bið ég ykkur að forðast allar illar nautnir þessa
heims, því að þær spilla hjörtum ykkar.

12 Gætið þess hvernig þið hegðið ykkur meðal nágranna ykkar, sem ekki eru
frelsaðir, svo að þeir lofi Guð fyrir góðverk ykkar á þeirri stund er Guð vitjar þeirra,
enda þótt þeir tortryggi ykkur nú og tali illa um ykkur. 13 Hlýðið Drottins vegna
lögunum sem yfirvöldin setja, bæði þeim sem konungurinn setur sem æðsti maður
ríkisins 14 og einnig þeim sem embættismenn konungsins setja, því að þeim ber, sem
fulltrúum hans, að refsa öllum sem lögin brjóta, en jafnframt að heiðra þá sem rétt
gera.
15 Guð vill að líferni ykkar og breytni verði til þess að þagga niður í þeim, sem í
fáfræði sinni fordæma fagnaðarerindið. Þessir menn vita ekki að hvaða gagni það
gæti komið þeim, því að þeir hafa aldrei reynt kraft þess. 16 Þið eruð frjálst fólk, en
það táknar ekki að þið eigið að nota frelsi ykkar til að gera það sem rangt er, notið
það einungis til þess sem er vilji Guðs.
17 Sýnið öllum virðingu og elskið alla kristna menn. Óttist Guð og hlýðið
yfirvöldunum.
18 Þjónar, þið verðið að sýna húsbændum ykkar virðingu og gera það sem þeir
segja ykkur – ekki aðeins þeim sem eru tillitssamir og góðir, heldur einnig hinum
freku og ruddalegu. 19 Lofið Drottin, ef ykkur er refsað fyrir að gera það sem rétt er!
20 „Hvers vegna?“ spyrjið þið. Hver haldið þið að hrósi ykkur fyrir að sýna þolinmæði
á stundu refsingar, ef þið eigið refsinguna skilið? Hafið þið hins vegar gert rétt, en
þó verið barðir og tekið höggunum með þolinmæði, eruð þið Guði að skapi.
21 Þjáningar sem þessar, eru hluti þess sem Guð ætlaði ykkur að þola. Kristur
þjáðist fyrir ykkur og hann er fyrirmynd ykkar; fetið í hans fótspor! 22 Hann syndgaði
ekki og aldrei sagði hann ósatt. 23 Væri honum hallmælt, svaraði hann aldrei í sömu
mynt og ekki hótaði hann kvölurum sínum hefnd heldur lagði mál sitt í hendur Guðs,
sem allt dæmir af réttvísi. 24 Hann bar syndir okkar á sínum eigin líkama og dó fyrir
þær á krossinum, svo að við gætum frelsast frá þeim og lifað guðrækilega upp frá
því. Sárin hans læknuðu sárin okkar. 25 Þið voruð eins og lömb sem höfðu villst burt
frá Guði, en nú hafið þið snúið aftur til þess hirðis, sem leiðir sálir ykkar og verndar
ykkur gegn öllum hættum.

3

Reglur fyrir hamingjusamt heimili

1 Eiginkonur, hlýðið eiginmönnum ykkar. Það skuluð þið gera, jafnvel þótt þeir láti
sér fátt um finnast þegar þið segið þeim frá Drottni, 2 því að síðar meir kunna þeir
að ávinnast vegna vandaðs lífernis ykkar.
3 Hugsið ekki of mikið um skartgripi, hárgreiðslu og glæsileg föt. 4 Fegurð ykkar á
að vera innri fegurð hjartans, en hún birtist í hógværri og blíðri lund, sem er dýrmæt
í augum Guðs. 5 Það var slík fegurð sem einkenndi heilagar konur fyrri alda. Þær
treystu Guði og hlýddu eiginmönnum sínum.
6 Sara er dæmi um slíka konu. Hún hlýddi eiginmanni sínum Abraham og bar
virðingu fyrir honum sem húsbónda heimilisins. Ef þið farið eins að, fetið þið í
fótspor hennar eins og þið væruð dætur hennar og gerið það sem rétt er. Þá eigið
þið ekki á hættu að reita menn ykkar til reiði.
7 Eiginmenn, hugsið vel um konur ykkar! Sjáið þeim fyrir þörfum þeirra og berið
virðingu fyrir þeim sem hinu veikara kyni. Munið að þið og konur ykkar meðtakið
sameiginlega blessun Guðs. Ef þið komið fram við þær öðruvísi en ykkur ber, er hætt
við að bænir ykkar beri engan árangur.
8 Hér eru svo nokkur orð til ykkar allra: Verið sem ein stór og hamingjusöm
fjölskylda. Sýnið hvert öðru fyllstu tillitssemi, elskið hvert annað af öllu hjarta og

verið auðmjúk. 9 Gjaldið ekki illt fyrir illt. Svarið ekki í sömu mynt, ef hreytt er í
ykkur ónotum, biðjið heldur Guð að hjálpa þeim sem í hlut á, því að við eigum að
vera góð við aðra og þá mun Guð blessa okkur.
10 Gætið tungu ykkar, ef þið viljið lifa hamingjusömu og góðu lífi, og forðist öll
ósannindi. 11 Forðist hið illa, en leggið stund á hið góða. Ástundið frið og kappkostið
að varðveita hann, svo að þið missið ekki af honum! 12 Drottinn verndar börnin sín
og hlustar á bænir þeirra, en hann snýr augliti sínu frá þeim sem illt gera.
13 Hver mun gera ykkur illt, ef þið leggið ykkur fram um að gera gott? 14 Jafnvel
þótt ykkur sé gert illt eruð þið gæfusöm, því að Guð mun launa ykkur. 15 Takið öllu
með ró og stillingu og treystið Drottni, Jesú Kristi. Ef einhver spyr ykkur hvers vegna
þið gerið það, verið þá reiðubúin að svara með hógværð og sýnið virðingu þeim sem
spyr.
16 Gerið það sem rétt er, en tali menn illa um ykkur þrátt fyrir það og kalli ykkur
illum nöfnum, þá verða þeir aðeins sjálfum sér til minnkunar fyrir slíkt, því að þið
hafið ekkert rangt aðhafst. 17 Munið að ætli Guð ykkur að þjást, er betra að líða fyrir
að hafa gert rétt, heldur en rangt!

Gildi þjáningarinnar

18 Kristur varð einnig að þjást. Hann dó eitt sinn fyrir syndir okkar allra. Sjálfur
var hann algjörlega saklaus og hafði aldrei drýgt neina synd, en hann dó eigi að
síður fyrir okkur, seka syndarana, svo að hann gæti leitt okkur heilu og höldnu heim
til Guðs. Líkami Jesú dó, en andi hans lifði áfram. 19 Þannig fór hann til andanna
sem voru í varðhaldi, og predikaði fyrir þeim. 20 Þetta voru andar þeirra, sem fyrir
löngu – á dögum Nóa – höfðu óhlýðnast Guði, enda þótt hann biði þeirra með mikilli
þolinmæði meðan Nói var að smíða örkina. Í örkinni björguðust síðan aðeins átta
manns úr flóðinu hræðilega. 21 Þetta er einmitt fyrirmynd skírnarinnar, sem nú
frelsar ykkur. Í skírninni sýnum við fram á frelsi okkar frá dauða og dómi fyrir
upprisu Krists, ekki vegna þess að við höfum þvegið af okkur óhreinindi í vatninu,
heldur snúum við okkur í henni til Guðs og biðjum hann um að hreinsa hjörtu okkar
af syndinni. 22 Nú er Kristur á himnum og situr þar í heiðurssæti við hlið Guðs föður
og allir englar og kraftar himnanna lúta honum og hlýða.

4

1 Fyrst Kristur þurfti að líða og þjást, þá skuluð þið einnig hafa sama hugarfar
og vera reiðubúin að þjást. Þjáningin veldur því að syndin missir mátt sinn 2 og þá
hættið þið að sækjast eftir hinu illa, en takið að þrá að hlýða Guðs vilja. 3 Tímann sem
liðinn er notuðuð þið til ills og nú er nóg komið af slíku. Þið voruð líka heiðingjar og
höfðuð nautn af kynsvalli, drykkjuskap, siðlausum samkvæmum, skurðgoðadýrkun
og öðrum hræðilegum syndum.
4 Gamla vini ykkar mun reka í rogastans, þegar þeir sjá að þið hafið misst áhugann
á að taka þátt í þessum syndum þeirra. Þeir munu senda ykkur tóninn og hæðast
að ykkur. 5 En minnist þess þá að þeir munu verða að standa reikningsskap gerða
sinna augliti til auglitis við hann sem er dómari allra manna, lifandi og dauðra.
6 Gleðifréttirnar voru fluttar þeim sem dauðir voru, til þess að þeir gætu lifað í
andanum í samræmi við vilja Guðs, enda þótt líkömum þeirra – eins og reyndar
líkömum allra manna – hafi verið refsað með dauða.

Kærleikurinn hylur margar yfirsjónir

7 Endir veraldar er í nánd. Verið því vakandi í öllu og staðföst í bæninni. 8 En
umfram allt berið brennandi kærleika hvert til annars, því að kærleikurinn getur

breitt yfir margt sem miður fer. 9 Opnið heimili ykkar með gleði fyrir þeim sem þarf
á matarbita eða næturskjóli að halda.
10 Guð hefur gefið ykkur hverju fyrir sig vissar gjafir. Gætið þess nú að nota þær
hvert öðru til hjálpar og skila þar með blessun Guðs áfram til annarra. 11 Hafir þú
fengið köllun til að predika, predikaðu þá eins og það væri sjálfur Guð sem talaði í
gegnum þig. Hafir þú köllun til að hjálpa öðrum, skaltu gera það af heilum hug og af
þeim krafti sem Guð gefur þér, svo að hann hljóti heiðurinn vegna Jesú Krists. Hans
er mátturinn og dýrðin að eilífu. Amen.
12 Kæru vinir, látið það hvorki rugla ykkur né hræða, er þið mætið þeim raunum
sem framundan eru, því að þær eiga ekki að koma ykkur á óvart. 13 Verið þess í stað
gagntekin gleði, því að með þessum raunum fáið þið að taka þátt í þjáningum Krists.
Gleði ykkar mun verða mikil er þið, að þeim loknum, eignist hlutdeild í dýrð hans,
sem opinberast á degi endurkomunnar.
14 Gleðjist þegar menn formæla ykkur og smána fyrir trúna, því að heilagur andi
hvílir yfir ykkur í dýrð sinni. 15 Látið mig ekki þurfa að fá fréttir um að ykkur líði
illa vegna þess að þið hafið framið morð eða stolið, eða þá að þið hafið orðið til
óþæginda vegna forvitni um það, sem ykkur kemur ekki við. 16 Það er hins vegar
engin skömm að þurfa að líða fyrir að vera kristinn. Lofum Guð fyrir þau forréttindi
að fá að tilheyra fjölskyldu Krists og fyrir að fá að bera hans undursamlega nafn og
vera kölluð kristin!
17 Stund dómsins er runnin upp og hann hefst á fólki Guðs. Ef við, sem kristin
erum, hljótum dóm, hlýtur eitthvað óttalegt að bíða þeirra sem aldrei hafa viljað
trúa á Drottin. 18 Hvaða möguleika hafa guðleysingjarnir, ef hinir réttlátu bjargast
naumlega?
19 Sem sagt, ef þið þjáist að vilja Guðs; felið þá málefni ykkar Guði skapara ykkar
og haldið áfram að gera hið góða. Guð er trúr og hann mun ekki bregðast ykkur.

5

Nokkur orð til leiðtoganna

1 Prestar og leiðtogar, nú tala ég til ykkar sem samstarfsmaður. Ég sá Krist með
eigin augum deyja á krossinum og ég mun einnig fá hlutdeild í dýrð hans og vegsemd
þegar hann kemur aftur.
Kæru samstarfsmenn, ég minni ykkur á 2 að annast hjörð Guðs. Gætið hennar af
fúsleika, en ekki með nauðung; ekki launanna vegna, heldur vegna þess að ykkur
er umhugað að þjóna Drottni. 3 Stjórnið ekki söfnuðinum með harðri hendi, heldur
gangið á undan með góðu fordæmi 4 og þegar Jesús Kristur – yfirhirðirinn – kemur,
mun hann launa ykkur og launin verða hlutdeild í hans eilífu dýrð.
5 Ungu menn, verið leiðtogum ykkar undirgefnir. Þjónið hver öðrum í auðmýkt,
því að Guð er andstæðingur dramblátra en blessar og hjálpar auðmjúkum. 6 Ef þið
auðmýkið ykkur fyrir Guðs voldugu hönd, mun hann á sínum tíma upphefja ykkur.
7 Varpið öllum áhyggjum ykkar á hann, því að hann ber umhyggju fyrir ykkur.
8 Verið á verði – gætið ykkar á árásum Satans, því að hann er versti óvinur ykkar.
Hann æðir um og öskrar, eins og hungrað ljón sem leitar að bráð. 9 Verið viðbúin
árásum hans. Treystið Drottni. Munið að kristnir menn um allan heim þola sömu
þjáningar og þið.
10 En eftir að þið hafið þjáðst skamma hríð, mun Guð, sem birtir kærleika sinn í
Kristi, veita ykkur af sinni eilífu dýrð. Hann mun koma sjálfur til að sækja ykkur og
leiða ykkur inn í dýrð sína og gera ykkur sterkari en nokkru sinni fyrr. 11 Hans er
mátturinn um alla framtíð, öld eftir öld. Amen.

12 Þetta stutta bréf hef ég skrifað ykkur með hjálp Silvanusar, en hann er traustur
bróðir að mínu áliti. Ég vona að bréfið verði ykkur til uppörvunar, því að með því
hef ég reynt að benda ykkur á leiðina að blessun Guðs og ég vona einnig að það
hjálpi ykkur til að vera staðföst í kærleika hans.
13 Söfnuðurinn hér í Róm sendir ykkur kveðjur sínar og það gerir einnig sonur
minn, hann Markús. 14 Heilsið hvert öðru á kærleiksríkan hátt. Friður sé með ykkur
öllum, sem Kristi tilheyrið.
Pétur

II. Pétursbréf

1 Frá Símoni Pétri, þjóni og sendiboða Jesú Krists. Til ykkar allra, sem hafið öðlast
sömu dýrmætu trú og við, trúna sem Jesús Kristur, Guð okkar og frelsari, gefur. Mikil
er miskunn hans og réttlæti að hann skuli hafa gefið okkur öllum þessa trú.

Kynnumst honum betur

2 Langar ykkur til að eignast enn meira af friði og kærleika Guðs? Sækist þá eftir
að kynnast honum betur. 3 Þegar þið gerið það mun hann af mætti sínum gefa ykkur
allt sem þið þurfið, til að geta lifað sönnu og góðu lífi. Og það sem meira er, hann
leyfir okkur að fá hlutdeild í sínum eigin mætti og dýrð. 4 Fyrir sinn volduga mátt,
gat hann gefið okkur öll dýrlegu loforðin, sem við höfum fengið frá honum. Þar á
meðal er loforðið um að frelsa okkur frá allri girnd og spillingu, sem alls staðar er,
og gefa okkur hlutdeild í sínu eigin guðlega eðli.

5 En trúin ein nægir ekki til að fá þessar gjafir. Þið verðið einnig að kappkosta
að lifa heiðvirðu lífi og það dugir jafnvel ekki til, því auk þess verðum við að læra
að þekkja Guð betur og fá skilning á því sem hann vill að við gerum. 6 Því næst
þurfið þið að læra að neita ykkur um ýmislegt, til þess að þið verðið þolinmóð og
guðrækin og leyfið Guði fúslega að framkvæma vilja sinn í lífi ykkar. 7 Þegar þessu
marki er náð, getið þið tekið næsta skref og það er að láta ykkur þykja vænt um
annað fólk og gleðjast yfir því, en þá munuð þið að lokum elska það af öllu hjarta.
8 Eftir því sem þið farið lengra á þessari braut, því sterkari verðið þið andlega og
munuð bera ávöxt og verða að gagni fyrir Drottin Jesú Krist. 9 Sá sem ekki vill taka
þessi viðbótarskref trúarinnar, er áreiðanlega blindur eða þá að minnsta kosti mjög
skammsýnn og hefur gleymt að Guð leysti hann frá fyrra lífi hans, svo að hann gæti
lifað helguðu lífi í krafti Drottins.

10 Kæru systkini, leitist nú við að sýna að þið séuð í raun og veru meðal þeirra sem
Guð hefur kallað og valið, og þá munuð þið aldrei hrasa eða falla. 11 Þá mun Guð
opna hlið himnanna fyrir ykkur upp á gátt, svo að þið getið gengið inn í hið eilífa
ríki Drottins okkar og frelsara Jesú Krists.

12 Ég hef hugsað mér að halda áfram að minna ykkur á þessi atriði, enda þótt
þið þekkið þau nú þegar og farið eftir þeim. 13-14 Drottinn Jesús Kristur hefur sýnt
mér að jarðvistardagar mínir séu brátt á enda og að ég muni deyja innan skamms.
En svo lengi sem ég verð hér, hef ég hugsað mér að halda áfram að senda ykkur
áminningar sem þessar. 15 Ég vona að þær hafi svo sterk áhrif á ykkur, að þið munið
þær löngu eftir að ég er horfinn af sjónarsviðinu.

16 Ekki voru það ævintýri sem við sögðum ykkur, þegar við skýrðum ykkur frá
krafti Drottins Jesú Krists og endurkomu hans. Ég sá tign hans með eigin augum.
17-18 Ég var með honum á fjallinu helga, þegar hann ummyndaðist í dýrðinni sem
Guð, faðir hans, hafði gefið honum. Ég heyrði hina dýrlegu og hátignarlegu rödd
kalla frá himnum og segja: „Þessi er minn elskaði sonur, sem ég hef velþóknun á.“

19 Við höfum orðið vitni að því að orð spámannanna hafa ræst. Það er rétt af ykkur
að athuga vel allt sem þeir hafa skrifað, því að eins og ljós lýsir upp dimmt herbergi,
hjálpa rit þeirra okkur til að skilja ýmislegt, sem annars væri illskiljanlegt. Þegar
þið hafið kynnt ykkur hin miklu sannindi sem standa í ritum spámannanna, mun
renna upp fyrir ykkur ljós, og Kristur, morgunstjarnan, mun skína inn í hjörtu ykkar.
20-21 Biblíuspádómarnir eru ekki uppfinning spámannanna, heldur var það heilagur
andi, sem í þeim bjó, sem flutti þeim sannleiksboðskap frá Guði.

2

Falsspámenn – og svarið við þeim

1 Falsspámenn komu einnig fram í þá daga og hið sama mun gerast hjá ykkur. Þeir
munu beita kænsku við að breiða út lygi um Guð. Þeir munu jafnvel ganga svo langt
að afneita Drottni sínum, sem frelsaði þá, og þegar svo er komið eru afdrif þeirra
augljós: Bráð glötun. 2 Margir munu aðhyllast villukenningar þeirra og þeir munu
fá fólk til að hlæja að Kristi og kenningum hans.
3 Þessir fræðarar munu segja ykkur allt sem þeim dettur í hug, til þess eins að
græða á ykkur og komast yfir peningana ykkar. Langt er síðan Guð fordæmdi slíka
menn og nú bíður þeirra ekkert nema glötun. 4 Ekki hlífði Guð englunum sem
syndguðu, heldur varpaði hann þeim niður til heljar, þar sem þeir bíða dómsdags,
læstir inni í dimmum og drungalegum hellum. 5 Ekki hlífði hann heldur fólkinu sem
lifði fyrr á öldum, á dögum flóðsins, að Nóa undanskildum, manninum sem játaði
trú sína á Guð ásamt sjö öðrum í fjölskyldu sinni. Í þessu gífurlega flóði eyddi Guð
hinum óguðlega heimi.
6 Síðar gerði hann borgirnar Sódómu og Gómorru að rjúkandi rúst. Hann þurrkaði
þær út af yfirborði jarðarinnar og setti þær sem víti til varnaðar, öllum óguðlegum
mönnum framtíðarinnar, svo að þeir mættu minnast þeirra og skelfast.
7-8 En á sama tíma bjargaði Drottinn Lot út úr Sódómu, vegna þess að hann var
góður maður. Öll sú hræðilega illska, sem Lot varð vitni að dag eftir dag, olli honum
sárri kvöl. 9 Fyrst Drottinn gat bjargað Lot, þá getur hann einnig bjargað þér og mér
út úr þeim freistingum sem umkringja okkur, og hann getur einnig refsað hinum
óguðlegu, allt til þess dags er lokadómurinn verður kveðinn upp. 10 Drottinn mun
kveða upp þungan dóm yfir þeim sem láta leiðast af girnd sinni og illum hugsunum;
einnig þeim sem eru stoltir og einþykkir og dirfast að hæðast að dýrð hans. 11 Þetta
gera þessir falskennendur enda þótt englarnir, sem standa frammi fyrir Drottni á
himnum – og eru þeir miklu æðri að tign og mætti – fari aldrei niðrandi orðum um
þessi illu máttarvöld.
12 Þessir falskennendur eru heimskir. Þeir eru engu betri en dýrin, sem aðeins láta
stjórnast af hvötum sínum og eru fædd til þess eins að verða slátrað. Þeir hlæja að
hinum voldugu, sem þeir þekkja ekki hót. Slíkir menn munu fá það sem þeir eiga
skilið fyrir illverk sín – glötun.
13 Það verða launin sem þeir munu fá fyrir syndir sínar, því að þeir eru
munaðarseggir sem sækjast stöðugt eftir því sem illt er. Þeir eru til skammar
og svívirðingar á meðal ykkar. Þeir draga ykkur á tálar, því að bæði lifa þeir í
viðbjóðslegri synd og svo taka þeir þátt í kærleiksmáltíðum ykkar eins og allt væri í
besta lagi. 14 Engin kona kemst hjá syndsamlegum augnagotum þeirra og af hórdómi
fá þeir aldrei nóg. Þeir leika sér að því að tæla óstöðugar konur og æsa þar með upp
í sér girndina – bölvun dómsins bíður þeirra. 15 Þeir hafa yfirgefið hinn rétta veg og
villst eins og Bíleam, sonur Beórs, sem elskaði rangfenginn gróða. 16 En Bíleam var
stöðvaður á villubraut sinni, er asninn hans tók að tala við hann mannamál og ávíta
hann.
17 Þessir menn eru eins og lindir sem þornað hafa upp. Þeir lofuðu góðu, en svo
brugðust þeir. Þeir eru eins og ský sem hrekjast fyrir vindi. Þeir eru dæmdir til að
falla í hin eilífu hyldýpi myrkursins. 18 Þeir hrósa sér fjálglega af syndum sínum og
árangri í kvennamálum og nota girnd sína sem beitu til að draga þá, sem nýsloppnir
eru úr slíku spillingarfeni, aftur út í syndina.
19 Þeir segja: „Fagnaðarerindið gefur þér rétt til að gera hvað sem þig langar til.
Vertu frjáls!“

Fræðarar, sem bjóða slíkt „frelsi“ frá boðorðunum, eru sjálfir þrælar syndar og spillingar. Sérhver maður er þræll þess sem hefur vald yfir honum. 20 Sá sem hefur sloppið úr greipum hins illa í þessum heimi, með því að kynnast Drottni okkar og frelsara Jesú Kristi, en flækist síðan aftur í neti syndarinnar og verður þræll hennar að nýju, er verr staddur en áður en hann varð kristinn. 21 Betra hefði verið fyrir hann að kynnast aldrei Kristi, en að kynnast honum og snúa síðan bakinu við hinum heilögu boðorðum, sem honum voru gefin. 22 Gamall málsháttur hljóðar svo: „Hundur snýr aftur til spýju sinnar og þvegið svín veltir sér í saur.“ Þannig fer fyrir þeim sem snúa sér aftur að syndinni.

3

Kristur mun koma á ný

1 Kæru vinir, þetta er annað bréfið sem ég skrifa ykkur, og í þeim báðum hef ég reynt að minna ykkur – ef ég má – á þann sannleika, sem þið þekkið nú þegar: 2 Sannleikann sem þið lærðuð af hinum heilögu spámönnum og okkur postulunum, sem fluttum ykkur orð Drottins okkar og frelsara.

3 Í fyrsta lagi vil ég minna ykkur á að á síðustu tímum munu koma fram lastmælendur, sem reyna að valda öllu því tjóni sem þeir geta, og hæðast að sannleikanum. 4 Röksemdir þeirra verða á þessa leið: „Jesús lofaði að koma aftur, ekki satt? En hvað er orðið af honum? Ha? Hann mun aldrei koma! Eins langt og menn muna stendur allt við það sama, allt frá því að heimurinn varð til.“

5-6 Viljandi gleyma þeir því að Guð eyddi jörðinni í gífurlegu flóði, löngu eftir að hann hafði skapað heiminn með orði sínu – eftir að hann hafði notað vatnið til að mynda jörðina og umlykja hana. 7 Guð hefur sagt að himinn og jörð skuli bíða eldsins á degi dómsins og þá muni allir óguðlegir menn farast.

8 En gleymið því nú ekki, kæru vinir, að í augum Drottins er einn dagur jafn langur og þúsund ár og þúsund ár sem einn dagur. 9 Hann er því alls ekki seinn að efna loforðið um endurkomu sína, jafnvel þótt sumum virðist svo. Það veldur bið hans að hann vill ekki að neinir glatist og því gefur hann syndurunum enn frest til að iðrast.

10 Dagur Drottins mun vissulega koma. Hann mun koma óvænt, líkt og þjófur, og þá munu himnarnir líða undir lok með miklum gný og frumefni alheimsins brenna upp í eldi. Þá mun jörðin eyðast og allt sem á henni er.

11 Skyldum við ekki þurfa að lifa heilögu og guðrækilegu lífi, fyrst allt umhverfis okkur leysist upp á þennan hátt? 12 Horfið fram til þess dags með eftirvæntingu og flýtið fyrir honum, deginum er Guð lætur himnana brenna, frumefnin bráðna og leysast upp í logum. 13 Samkvæmt loforði Guðs væntum við nýs himins og nýrrar jarðar, þar sem allt er í samræmi við vilja Guðs.

14 Kæru vinir, meðan við bíðum þessara hluta og komu hans, kappkostið þá að vera án syndar. Haldið frið við alla menn, svo að Drottni líki við ykkur er hann kemur aftur.

15-16 Munið hvers vegna hann bíður. Hann gerir það til þess að við getum flutt hjálpræðisboðskap hans út til allra manna. Páll, hinn elskaði og skynsami bróðir okkar, hefur rætt um þetta í mörgum bréfa sinna. Sumt af því sem hann segir er torskilið, og til eru menn, sem af ásettu ráði hegða sér heimskulega og vilja snúa út úr því sem hann segir. Þeir hafa mistúlkað bréf hans svo hrapallega að þau fá allt aðra merkingu en til var ætlast og þannig fara þeir með margt annað í Biblíunni. Afleiðingin er sú að þeir leiða tortímingu yfir sjálfa sig.

17 Kæru vinir, ég vara ykkur við í tíma, svo að þið fylgist vel með öllu og látið ekki leiðast afvega af mistökum þessara vondu manna, því að þá gætuð þið sjálf

orðið eins og þeir. 18 Vaxið heldur andlega og lærið að þekkja betur Drottin okkar og
frelsara, Jesú Krist. Honum sé heiður og dýrð, bæði nú og um alla framtíð. Amen.
Pétur

I. Jóhannesarbréf

Guð er ljós

1 Kristur hefur verið til frá upphafi. Ég hef séð hann með eigin augum og heyrt
hann tala. Ég hef líka snert hann með höndum mínum og ég veit að hann hefur flutt
okkur boðskap Guðs um lífið. 2 Hann er lífið frá Guði og hann hefur birst okkur. Það
er sannleikur að við höfum séð hann. Ég er að tala um Krist, hann sem er eilífa lífið.
Í upphafi var hann hjá föðurnum, en síðan fengum við að sjá hann. 3 Og það, sem
við sáum og heyrðum, segjum við ykkur, svo að þið getið átt samfélag við okkur og
tekið þátt í þeirri gleði sem við eigum með föðurnum og syni hans, Jesú Kristi. 4 Ef
þið gerið eins og ég segi ykkur í þessu bréfi, munuð þið eignast fullkomna gleði eins
og við.
5 Þetta er boðskapurinn sem Guð sendi okkur með til ykkar: Guð er ljós og myrkur
er alls ekki í honum. 6 Ef við segjum að við séum vinir hans, en höldum samt áfram
að lifa í andlegu myrkri og synd, þá ljúgum við. 7 En ef við lifum í ljósi Guðs á sama
hátt og Kristur, þá getum við glaðst og átt dásamlegt samfélag hvert við annað og
blóð Jesú, sonar hans, hreinsar okkur af allri synd.
8 Ef við segjum að við séum ekki syndarar, þá blekkjum við sjálf okkur og viljum
ekki horfast í augu við sannleikann. 9 En ef við játum syndir okkar fyrir Guði, getum
við treyst því að hann fyrirgefi þær og hreinsi okkur af öllu ranglæti. Í þessu gerir
Guð rétt, því að Kristur dó til þess að taka burt syndir okkar. 10 Ef við höldum því
fram að við höfum ekki syndgað, þá ljúgum við og köllum Guð lygara, því að það er
hann sem segir að við höfum syndgað.

2

1 Börnin mín, þetta segi ég til þess að þið haldið ykkur frá syndinni. En ef einhver
syndgar, þá skuluð þið vita að við höfum talsmann hjá Guði föður, sem biður fyrir
okkur. Þessi talsmaður er Jesús Kristur. Hann er óaðfinnanlegur í öllu og Guði
velþóknanlegur. 2 Það er hann sem tók á sig reiði Guðs vegna synda okkar og leiddi
okkur til samfélags við Guð. Hann er fyrirgefning synda okkar, og ekki aðeins okkar
synda, heldur einnig alls heimsins.

Þannig prófum við trúna

3 Hvernig getum við verið viss um að við tilheyrum Guði? Með því að rannsaka
okkur sjálf og komast að því hvort við hlýðum hans vilja í raun og veru.
4 Sá sem segir: „Ég er kristinn. Ég á eilíft líf,“ en hlýðir þó ekki boðum hans og vilja
er lygari. 5 Þeir sem gera hins vegar það sem Kristur býður þeim, vaxa í kærleika
til Guðs og á því er hægt að sjá hvort þeir eru kristnir eða ekki. 6 Sá sem segist vera
kristinn á að breyta eins og Kristur breytti.
7 Kæru vinir, það er ekki nýtt boðorð sem ég ætla að gefa ykkur. Þið kunnið það.
Það er gamalt boðorð og þið hafið þekkt það frá öndverðu. 8 Samt er það alltaf nýtt
og gildir eins fyrir ykkur og Krist, en það er svona: Elskið hvert annað. Þegar við
hlýðum þessu boðorði hverfur myrkrið úr lífi okkar og hið nýja ljós – ljós Krists –
skín inn í sál okkar.
9 Ef einhver segist ganga í ljósi Krists, en ber illan hug til meðbróður síns, þá er
hann enn í myrkrinu. 10 En sá sem elskar meðbróður sinn og gengur í ljósi Krists,
kemst leiðar sinnar án þess að hrasa í myrkri og synd. 11 Hafi einhver óbeit á

meðbróður sínum, er hann í andlegu myrkri og veit ekki hvert hann fer. Þá hefur myrkrið blindað hann svo að hann sér ekki veginn.

12 Þetta skrifa ég ykkur öllum, börnin mín, vegna þess að syndir ykkar eru nú
þegar fyrirgefnar, í nafni Jesú frelsara okkar. 13 Við ykkur sem eldri eruð segi ég
þetta, af því að þið þekkið Krist, hann, sem hefur verið til frá upphafi. Og þið ungu
menn, ég beini orðum mínum til ykkar, því að þið hafið unnið sigur á Satan. Ungu
drengir og stúlkur, ykkur skrifa ég einnig, því að þið þekkið Guð, föðurinn.

Elskið ekki heiminn

14 Nú ávarpa ég ykkur, feður, sem þekkið hinn eilífa Guð, og ykkur ungu menn,
sem eruð styrkir vegna orðs Guðs, sem er í hjörtum ykkar, – þið hafið sigrað Satan.
15 Elskið ekki þennan vonda heim og það sem í honum er, því að ef þið gerið það, þá
elskið þið ekki Guð af heilum hug. 16 Heimurinn er fullur af illsku – illum nautnum,
spilltu kynlífi, lífsgæðakapphlaupi og hroka sem fylgir auðæfum og upphefð – ekkert
af þessu er frá Guði. 17 Þessi heimur mun líða undir lok og með honum allt það illa
sem í honum er, en sá sem gerir Guðs vilja, mun lifa að eilífu.

18 Kæru börn, þessi heimur á stutt eftir. Þið hafið heyrt að andkristurinn – sá sem
berst gegn Kristi – muni koma. Margir slíkir eru þegar komnir fram og það styrkir þá
vissu okkar að endir þessa heims er skammt undan. 19 Þessir menn – andkristarnir
– voru í söfnuðum okkar, en aðeins að nafninu til, annars hefðu þeir verið kyrrir.
Þeir yfirgáfu okkur og það sannaði best að þeir voru af allt öðru sauðahúsi.

20 Því er öðruvísi varið með ykkur. Heilagur andi hefur komið yfir ykkur, þið þekkið
sannleikann, 21 og því skrifa ég ykkur ekki eins og þeim sem ekki þekkja sannleikann.
Ég veit að þið þekkið muninn á réttu og röngu og þess vegna skrifa ég ykkur á
þennan hátt.

22 Hver er lygari ef ekki sá sem segir að Jesús sé ekki Kristur? Slíkur maður er
andkristur, því að hann trúir hvorki á Guð föður né son hans. 23 Sá sem ekki trúir
á Krist, Guðs son, getur ekki haft samfélag við Guð föður, en sá sem hefur samfélag
við Krist, Guðs son, hefur einnig samfélag við Guð föður.

24 Haldið áfram að trúa því sem ykkur var kennt í upphafi, því að ef þið gerið það,
munuð þið eiga náið samfélag bæði við Guð föður og son hans. 25 Guð hefur heitið
okkur gjöf og sú gjöf er eilíft líf. 26 Þessum skrifum mínum um andkrist, er beint gegn
þeim sem reyna að blekkja ykkur og leiða í villu. 27 Þið hafið tekið á móti heilögum
anda, hann býr í ykkur og því þarf enginn að segja ykkur hvað sé rétt. Heilagur andi
fræðir ykkur um allt. Hann er sannleikurinn. Hann lýgur ekki og því verðið þið, eins
og hann sagði, að lifa í Kristi og halda ykkur fast við hann.

28 Börnin mín, rækið samfélagið við Drottin, svo að þið getið verið viss um að ykkur
vegni vel þegar hann kemur og að þið þurfið þá ekki að blygðast ykkar eða fara í
felur. 29 Við vitum að Guð er góður og gerir aðeins rétt. Þess vegna ályktum við
réttilega að allir aðrir, sem það gera, séu hans börn.

3

Kærleikurinn – einkenni Guðs barna

1 Sjáið hvílíkan kærleika faðirinn á himnum hefur sýnt okkur, að við megum kallast
hans börn og það erum við sannarlega! En fáir þekkja Guð og því skilur fólk ekki
að við erum börnin hans. 2 Kæru vinir, nú erum við Guðs börn, einmitt núna, og
við getum ekki ímyndað okkur hvað við eigum í vændum. Eitt vitum við þó: Þegar
hann kemur verðum við eins og hann, því að þá munum við sjá hann eins og hann
raunverulega er. 3 Sá sem þráir þetta í einlægni reynir að varðveita hreinleika sinn,
því að Kristur er hreinn.

4 En þeir, sem halda áfram að syndga, standa í gegn Guði, því að öll synd er andstæð
vilja hans. 5 Þið vitið að hann gerðist maður til að geta tekið burt syndir okkar og í
honum finnst engin synd. 6 Ef við höldum okkur nálægt honum og hlýðum honum,
munum við forðast að syndga. Þeir sem halda áfram að syndga, gera það vegna þess
að þeir hafa aldrei kynnst Guði í raun og veru né orðið börn hans.
7 Börnin mín, látið engan villa um fyrir ykkur varðandi þetta: Ef þið haldið áfram
að gera það sem rétt er, þá er það vegna þess að þið eruð réttlát eins og Guð. 8 En
ef þið haldið áfram að syndga er það merki þess að þið tilheyrið Satani, honum, sem
haldið hefur áfram að syndga allt frá því hann drýgði sína fyrstu synd. Sonur Guðs
kom til að brjóta niður verk djöfulsins – syndina. 9 Sá sem er fæddur inn í fjölskyldu
Guðs, syndgar ekki af ásettu ráði, því að Guð lifir í honum. Hann getur ekki haldið
áfram í synd, því að hann hefur öðlast nýtt líf frá Guði. Guð hefur vakið það innra
með honum og stjórnar honum, hann hefur endurfæðst.

Próf sem leiðir hið sanna í ljós

10 Á þessu getum við séð hver er Guðs barn og hver tilheyrir hinum vonda. Hver
sem lifir syndugu lífi og er illa við meðbróður sinn, sýnir að hann tilheyrir ekki
fjölskyldu Guðs, 11 því að boðskapurinn sem við fengum í upphafi, var sá að við
ættum að elska hvert annað.
12 Verum ekki eins og Kain, sem tilheyrði Satani og drap bróður sinn. Hvers vegna
myrti Kain Abel? Vegna þess að Kain hafði vanið sig á að gera það sem rangt var
og vissi að líferni bróður síns var betra en hans. 13 Kæru vinir, undrist því ekki þótt
heimurinn hati ykkur.
14 Ef við elskum meðbræður okkar, þá er ljóst að okkur hefur verið gefið eilíft líf
og forðað frá helvíti. Sá sem ekki ber kærleika til annarra, stefnir í eilífan dauða.
15 Sá sem hatar meðbróður sinn er í raun og veru morðingi og sá sem hyggur á morð,
getur ekki átt eilíft líf. 16 Við vitum að sannur kærleikur birtist í því að Kristur dó
fyrir okkur, við ættum því einnig að fórna lífi okkar fyrir meðbræðurna.
17 Segjum svo að einhver telji sig kristinn og hafi allt til alls, en horfi svo á þurfandi
bróður sinn án þess að rétta honum hjálparhönd. Hvernig getur slíkur maður átt
í sér kærleika Guðs? 18 Börnin mín, það dugir ekki lengur að segja að við elskum
fólk. Við verðum að elska það í raun og veru og sýna það í verki. 19 Ef við gerum
það, þá getum við verið viss um að við tilheyrum Guði – vegna verka okkar – og þá
höfum við hreina samvisku gagnvart Drottni. 20 En ef við höfum slæma samvisku og
finnum að við höfum gert rangt, þá veit Drottinn enn betur, því að hann þekkir öll
okkar verk.
21 Elskulegu vinir, sé samviska okkar hrein, getum við komið til Drottins í djörfung
22 og fengið allt, sem við biðjum hann um, vegna þess að við hlýðum honum og gerum
það sem honum er þóknanlegt. 23 Þetta vill Guð að við gerum: Trúum á nafn sonar
hans, Jesú Krists, og elskum hvert annað. 24 Þeir, sem hlýða Guði, lifa með Guði og
hann með þeim. Við vitum að þetta er satt, því að heilagur andi, sem hann hefur
gefið okkur, hefur sagt okkur það.

4

Elskið hvert annað

1 Elsku vinir, trúið ekki öllu sem þið heyrið, enda þótt menn segi að það sé
boðskapur frá Guði. Sannprófið það fyrst. Margir falskennendur eru nú á ferð um
heiminn. 2 Til að vita hvort boðskapur þeirra sé frá heilögum anda, skulum við
spyrja hvort Jesús Kristur, sonur Guðs, hafi orðið maður og komið í mannslíkama.
Ef þeir viðurkenna það, þá er boðskapur þeirra frá Guði, 3 ef ekki, þá er hann frá

andstæðingi Krists – andkristinum – sem þið hafið heyrt að koma muni, og áhrifa hans gætir nú þegar í heiminum.
4 Kæru ungu vinir, þið tilheyrið Guði og hafið þegar unnið sigur á andstæðingum Krists, því að sá sem er í ykkur, er máttugri en allir falskennendur þessa óguðlega heims. 5 Þeir eru af þessum heimi og hafa þess vegna allan hugann við það sem heimsins er, og heimurinn hefur áhuga á þeim. 6 En við erum Guðs börn og þess vegna vilja þeir einir hlusta á okkur, sem hafa samfélag við Guð. Aðrir hafa ekki áhuga. Við höfum einnig aðra leið til að sannprófa hvort einhver boðskapur sé frá Guði: Ef hann er frá Guði, vill heimurinn ekki hlusta.
7 Kæru vinir, elskum hvert annað, því kærleikurinn er frá Guði. Þeir sem iðka kærleika og umhyggju, sýna að þeir eru börn Guðs og þekking þeirra á honum fer vaxandi. 8 Sá sem ekki sýnir kærleika, þekkir ekki Guð, því að Guð er kærleikur.
9 Guð hefur sýnt kærleika sinn með því að senda einkason sinn, í þennan hrjáða heim, til að deyja fyrir okkur og gefa okkur eilíft líf. 10 Kærleikurinn birtist ekki í því að við elskuðum Guð, heldur í því að hann elskaði okkur og sendi son sinn til að afplána refsingu fyrir syndir okkar.
11 Kæru vinir, fyrst Guð hefur elskað okkur svo heitt, ber okkur einnig að elska hvert annað, 12 Enginn hefur nokkru sinni séð Guð eins og hann er í raun og veru, en samt lifir hann í okkur, það er að segja, þegar við elskum hvert annað og leyfum kærleika hans að vaxa í okkur. 13 Guð hefur einnig gefið okkur heilagan anda og það sýnir að við lifum í samfélagi við hann. 14 Við höfum séð með eigin augum og vitnum fyrir öllum heiminum, að Guð sendi son sinn til að verða frelsara allra manna. 15 Hver sá sem trúir og játar að Jesús sé sonur Guðs, á Guð í hjarta sínu og lifir í samfélagi við hann.
16 Við vitum að Guð elskar okkur – við höfum fundið kærleika hans! Við vitum það einnig vegna þess að við trúum orðum hans, að hann elski okkur. Guð er kærleikur og sá sem sýnir kærleika í verki, lifir í Guði og Guð í honum. 17 Ef við lifum í Kristi, vex kærleikur okkar og nær fullkomnun og þá verðum við okkur ekki til skammar eða háðungar á degi dómsins. Þá getum við glöð og hugrökk horfst í augu við hann, því að hann elskar okkur og við elskum hann.
18 Okkur er óþarft að óttast þann, sem elskar okkur, því að hans fullkomni kærleikur rekur burt allan ótta. Ef við erum hrædd, þá er það vegna þess að við höldum að Guð muni refsa okkur – við erum ekki fyllilega sannfærð um að hann elski okkur. 19 Af þessu má sjá að kærleikur okkar til hans er afleiðing af kærleika hans til okkar.
20 Ef einhver segir: „Ég elska Guð,“ og heldur áfram að hata bróður sinn, sem hann umgengst og sér, hvernig getur hann þá elskað Guð, sem hann hefur aldrei séð? 21 Boðorð Guðs er svona: „Sá, sem elskar Guð, á einnig að elska bróður sinn.“

5

Þetta verðið þið að skilja

1 Þið eruð Guðs börn, ef þið trúið því að Jesús sé Kristur – að hann sé sonur Guðs og frelsari ykkar. Þeir sem elska föðurinn, eiga einnig að elska börnin hans. 2 Hversu heill ert þú í kærleika þínum og hlýðni við Guð? Það getur þú séð á því hversu þú elskar börn Guðs. 3 Að elska Guð er að hlýða honum og það er létt. 4 Hvert einasta Guðs barn getur hlýtt Guði, sigrað syndina og allar illar girndir, með því að treysta hjálp Krists.
5 Enginn getur barist til sigurs í þessu stríði, nema hann trúi því að Jesús sé í sannleika sonur Guðs. 6-8 Við vitum að Jesús er sonur Guðs, því að svo sagði rödd Guðs, sem hljómaði frá himnum, þegar hann var skírður og er hann stóð andspænis

dauðanum. Sama segir heilagur andi, andi sannleikans. Þar með höfum við þrjú vitni: Rödd heilags anda í hjörtum okkar, röddina af himni þegar Jesús var skírður og röddina sem hljómaði er hann gekk í dauðann. Vitnin þrjú – andinn, vatnið og blóðið – eru öll sammála. „Jesús Kristur er sonur Guðs.“ 9 Fyrst við trúum vitnisburði manna fyrir dómstólum getum við óhikað trúað öllu sem Guð segir. Guð segir að Jesús sé sonur sinn 10 og allir sem því trúa, finna innra með sér að það er satt. Sá sem vill ekki trúa þessu, segir þar með að Guð sé lygari, þar sem hann ekki trúir því sem Guð hefur sagt um son sinn.

11 Hvað hefur Guð sagt? Að hann hafi gefið okkur eilíft líf og að þetta líf sé í syni hans. 12 Sá, sem trúir á son Guðs, á lífið, en sá, sem ekki trúir, á ekki lífið.

13 Þetta hef ég skrifað ykkur, sem trúið á son Guðs, til þess að þið vitið að þið eigið eilíft líf. 14 Við vitum einnig með vissu að hann hlustar á okkur hvenær sem við biðjum hann eftir hans vilja. 15 Og fyrst við erum viss um að hann hlusti þegar við tölum við hann og biðjum, megum við einnig treysta því að hann svari okkur.

16 Ef þið sjáið kristinn mann drýgja synd, sem ekki leiðir til dauða, þá biðjið Guð að fyrirgefa honum og Guð mun gefa honum líf, nema því aðeins að hann hafi drýgt þá synd sem veldur dauða. Til er dauðasynd og hafi hann drýgt hana er tilgangslaust að biðja fyrir honum. 17 Allt ranglæti er synd, en hér á ég ekki við þessar venjulegu syndir, ég er að tala um þá synd sem endar með dauða.

18 Enginn, sem tilheyrir fjölskyldu Guðs, heldur áfram að syndga af ásettu ráði, heldur gætir hann sín og djöfullinn nær engu taki á honum. 19 Við vitum að við erum Guðs börn og við vitum einnig að heimurinn er á valdi Satans og undir hans stjórn. 20 Við vitum að Kristur, sonur Guðs, kom til að hjálpa okkur til þess að skilja og finna hinn eina sanna Guð. Nú tilheyrum við honum vegna þess að við erum í Jesú Kristi, syni hans. Hann er hinn eini sanni Guð – hann er eilífa lífið.

21 Börnin mín, forðist allt sem getur leitt hjörtu ykkar burt frá Guði.

Jóhannes

II. Jóhannesarbréf

1 Frá Jóhannesi, öldungi kirkjunnar.
Til hennar, sem Guð útvaldi, og barna hennar, sem ég og allir aðrir í kirkjunni
elska af hjarta. 2 Við höldum fast við sannleikann 3 og því mun Guð, faðirinn, og
sonur hans, Jesús Kristur, blessa okkur með miskunn sinni og friði, sannleika og
elsku.

Gætið ykkar á falsleiðtogum

4 Það var mjög ánægjulegt að hitta nokkur barna þinna hér og sjá að þau lifa lífinu
eins og ætlast er til, í fylgd með sannleikanum og hlýðni við boð Guðs.
5 Kæru vinir, ég minni ykkur alvarlega á gamla boðorðið sem Guð gaf okkur þegar
í öndverðu: Kristnir menn eiga að elska hver annan. 6 Ef við elskum Guð gerum við
það sem hann býður okkur – í upphafi sagði hann okkur að elska hvert annað.
7 Gætið ykkar á falsleiðtogum – og nóg er af þeim – sem trúa því ekki að Jesús
Kristur hafi komið til jarðarinnar sem maður í líkama, eins og þeim, sem við höfum.
Slíkir menn eru í andstöðu við sannleikann og einnig við Krist. 8 Gætið þess að verða
ekki eins og þeir, því að þá glatið þið því, sem þið hafið þegar öðlast í samfélaginu
við Guð. Látið ekkert koma í veg fyrir að þið fáið full laun frá Drottni. 9 Ef þið farið
út fyrir kenningu hans, snúið þið baki við Guði, en ef þið hlýðið orðum Krists, eigið
þið samfélag við Guð, já, bæði föðurinn og soninn.
10 Ef einhver, sem ekki trúir orðum Krists, kemur til þess að uppfræða ykkur, þá
bjóðið honum hvorki inn á heimili ykkar né hvetjið hann á nokkurn hátt, 11 því að
ef þið gerið það, þá verðið þið þátttakendur í illverkum hans.
12 Ég hefði gjarnan viljað segja ýmislegt fleira, en ég ætla ekki að gera það í þessu
bréfi. Ég vona að ég geti fljótlega komið til ykkar og þá getum við rætt saman og átt
góðar stundir.
13 Börn systur þinnar – en hún er líka Guðs barn – biðja að heilsa þér.
Jóhannes

III. Jóhannesarbréf

1 Frá Jóhannesi – öldungnum.
Til míns kæra Gajusar, sem ég elska í sannleika.
2 Kæri vinur, það er bæn mín að þér líði vel, að þú sért jafn hraustur líkamlega og
þú ert andlega. 3 Sumir bræðranna, sem komu hér við, glöddu mig stórlega þegar
þeir sögðu mér að þú lifðir hreinu og góðu lífi eftir orði Guðs. 4 Það er ekkert sem
gleður mig jafnmikið og slíkar fréttir af börnum mínum.

Farðu eftir því sem gott er

5 Kæri vinur, þú vinnur Guði gott verk með því að sjá fyrir kennurum þeim og
kristniboðum, sem leið eiga um hjá þér. 6 Þeir hafa sagt söfnuðinum frá hlýhug
þínum og kærleiksverkum. Það gleður mig að þú skulir leysa þá út með gjöfum, 7 því
að Drottins vegna ferðast þeir um og þiggja hvorki mat, föt, húsaskjól né peninga
af heiðingjunum, enda þótt þeir hafi flutt þeim Guðs orð. 8 Af þessari ástæðu ber
okkur að annast þá og með því verðum við samstarfsmenn þeirra í verki Drottins.
9 Ég sendi söfnuðinum stutt bréf um þessa hluti, en hinn stolti Díótrefes, sem
sækist eftir að verða leiðtogi kristinna manna þar, viðurkennir ekki vald mitt og
neitar að hlusta á mig. 10 Þegar ég kem mun ég segja þér hvað hann hefur gert,
hvernig hann rægir mig og einnig hvers konar orðbragð hann notar. Það er ekki
aðeins að hann neiti sjálfur að taka á móti kristniboðunum, sem þar fara um, heldur
bannar hann líka öðrum að gera það og hlýði þeir ekki, reynir hann að reka þá úr
söfnuðinum.
11 Kæri vinur, láttu þetta illa fordæmi ekki hafa áhrif á þig, heldur fylgdu því einu
sem gott er.
Mundu að þeir, sem gera rétt, sanna með því að þeir séu Guðs börn, en hinir, sem
leggja stund á hið illa, sýna að þeir þekkja ekki Guð.
12 Demetríus fær hins vegar gott orð hjá öllum og einnig hjá sjálfum sannleikanum.
Sama segi ég, og þú veist að ég fer með rétt mál.
13 Það er margt sem ég þyrfti að segja þér, en um þá hluti vil ég ekki skrifa, 14 því
að ég vona að ég muni sjá þig fljótlega og þá getum við rætt saman. 15 Ég kveð þig
hér með í þetta sinn. Vinirnir, sem hér eru, biðja kærlega að heilsa þér. Skilaðu
sérstakri kveðju frá mér til allra vinanna, hvers um sig.
Jóhannes

Júdasarbréf

1 Frá Júdasi, þjóni Jesú Krists og bróður Jakobs.
Til kristinna manna, hvar sem þeir eru, þeirra, sem Guð faðir hefur kallað og varðveitast í Jesú Kristi. 2 Ég bið þess að náð Guðs og friður, ásamt kærleika hans veitist ykkur í æ ríkari mæli.

Til varnar sannleikanum
3 Elsku vinir, ég hafði hugsað mér að skrifa ykkur nokkrar línur um hjálpræðið, sem Guð hefur gefið okkur, en finn nú að ég á að skrifa um annað. Ég á að hvetja ykkur til að berjast af alefli fyrir sannleikanum, sem Guð hefur gefið okkur, börnum sínum. 4 Þetta segi ég vegna þess að nokkrir menn, sem ekki þekkja Guð, hafa smeygt sér inn í ykkar hóp. Þeir segja að þegar við séum orðin kristin, getum við gert það sem okkur sýnist, án þess að þurfa að óttast dóm Guðs. Örlög slíkra manna voru ráðin þegar í byrjun, því að þeir snerust gegn leiðtoga okkar og konungi, Jesú Kristi.

5 Ég vil segja við þessa menn: Gleymið ekki þeirri staðreynd – og hana þekkið þið – að Drottinn bjargaði heilli þjóð frá Egyptalandi, en síðan tortímdi hann hverjum þeim einstaklingi, meðal hennar, sem ekki treysti honum og hlýddi. 6 Ég minni ykkur einnig á englana sem áður voru heilagir og hreinir, en steyptu sér síðan sjálfviljugir út í syndina. Nú geymir Guð þá í myrkrinu og þar bíða þeir dómsdags. 7 Gleymið ekki heldur borgunum Sódómu og Gómorru og nágrannabæjum þeirra. Þar ríkti siðleysi og mikil kynvilla. Þessar borgir eyðilögðust í eldi og þær munu vera okkur stöðug viðvörun um refsinguna sem bíður syndaranna.

8 Þrátt fyrir það halda þessir falskennendur áfram. Þeir lítilsvirða líkama sína og spotta öll yfirvöld, jafnvel þau sem eru á himnum. 9 Mikael, einn voldugasti engillinn, vogaði sér ekki einu sinni að ákæra Satan né hæða hann, þegar þeir deildu um líkama Móse, hann sagði aðeins: „Drottinn refsi þér!“ 10 En þessir menn hæðast að öllu og bölva því sem þeir skilja ekki. Þeir eru eins og skepnurnar. Þeir gera allt sem þá langar til, og spilla þar með sjálfum sér.

11 Vei þessum mönnum! Þeir fylgja dæmi Kains, sem drap bróður sinn, og eins og Bíleam gera þeir allt fyrir peninga. Þeir hafa óhlýðnast Guði og fetað í fótspor Kóra, en fyrir það munu þeir deyja undir sömu bölvun og hann.

12 Þessir menn eru til skammar við kærleiksmáltíðir kirkjunnar. Hlæjandi ryðjast þeir áfram og troða í sig án þess að taka tillit til annarra. Þeir eru eins og regnský sem fara yfir skrælnað land, án þess að gefa frá sér svo mikið sem eina einustu skúr. Þeir lofa öllu fögru, en standa ekki við neitt. Þeir líkjast ávaxtatré sem engan ávöxt ber. Þeir eru visnaðir, dauðir, því að þeir hafa verið rifnir upp með rótum og nú bíður þeirra ekkert nema eldurinn.

13 Allt, sem þeir skilja eftir, er skömm og svívirðing – eins og óhrein froða, sem öldur bera á land. Þeir reika um líkt og stjörnur á myrkum brautum himinsins.

14 Enok – en hann var uppi eftir daga Adams – sá fyrir sér þessa menn og sagði: „Sjá, Drottinn kemur, ásamt þúsundum sinna heilögu. 15 Hann mun stefna til sín þjóðum heimsins og dæma þær með réttvísi. Allt hið illa, sem þær hafa gert í uppreisn sinni gegn Guði, mun hann draga fram í dagsljósið og opinbera allt sem þær hafa sagt gegn honum.“ 16 Menn þessir finna að öllu, þeir eru aldrei ánægðir og þeir gera allt illt, sem þeim kemur í hug. Þeir eru hávaðasamir gortarar, sem sýna þeim einum virðingu, sem þeir geta hagnast á.

Byggið á réttum grunni

17 Kæru vinir, minnist þess að postular Drottins Jesú Krists sögðu ykkur, 18 að á
síðustu tímum mundu þessir spottarar koma fram og eina markmið þeirra í lífinu
væri að fara leið illskunnar, til að svala eigin nautnum. 19 Þeir vekja deilur, elska hið
illa og heilagan anda eiga þeir ekki.
20 En þið, kæru vinir, uppbyggið sjálfa ykkur í hinni heilögu trú og lærið að biðja í
krafti heilags anda.
21 Forðist allt sem hindrar líf ykkar í kærleika Guðs og bíðið með þolinmæði eilífa
lífsins, sem Drottinn Jesús Kristur ætlar að gefa ykkur af miskunn sinni. 22 Verið
mild við þá sem efagjarnir eru. 23 Bjargið öðrum eins og þið væruð að hrífa þá úr
eldi. Hjálpið enn öðrum til að finna Drottin, með því að sýna þeim vináttu, en gætið
þess að þið dragist ekki sjálf með þeim út í syndina. Hatið syndir þeirra og forðist
allt sem óhreint er.
24-25 Dýrð sé Guði, því að hann einn er Guð og hann frelsar okkur með hjálp Jesú
Krists, Drottins okkar. Honum tilheyrir dýrð, hátign, máttur og vald frá upphafi, í
dag og um ókomna tíma. Hann er þess megnugur að varðveita ykkur frá hrösun og
leiða ykkur fagnandi, lýtalaus og heilög inn í dýrð sína. Amen.
Júdas.

Opinberun Jóhannesar

1 Þetta rit er opinberun frá Jesú Kristi og bregður ljósi á nokkra atburði sem í
vændum eru. Guð leyfði Kristi að birta Jóhannesi, þjóni sínum, þetta í sýn og eftir
það var engill sendur frá himnum til að útskýra sýnina. 2 Allt, sem Jóhannes sá og
heyrði, skrifaði hann niður og það eru orð frá Guði og Jesú Kristi.
3 Lesir þú þennan spádóm upphátt fyrir söfnuðinn, munt þú hljóta blessun Drottins
og sömuleiðis þeir sem hlusta og fara eftir því, sem lesið er, því að atburðir þessir
eru í nánd.
4 Frá Jóhannesi.
Til safnaðanna sjö í Litlu-Asíu.
Kæru vinir!
Náð sé með ykkur og friður frá Guði, sem er og var og kemur og frá hinum
sjöfalda anda, sem er frammi fyrir hásæti hans, 5 og frá Jesú Kristi, hinum trúa votti
sannleikans. Hann var sá fyrsti sem reis upp frá dauðum, og hann mun aldrei deyja
í annað sinn. Hann er æðri öllum konungum jarðarinnar. Dýrð sé honum! Hann
elskar okkur og úthellti blóði sínu til að frelsa okkur frá syndinni. 6 Hann hefur
safnað okkur saman inn í ríki sitt og gert okkur að prestum Guðs, föður síns. Lofið
hann og gefið honum dýrðina – alla dýrðina! Hann mun ríkja að eilífu! Amen.
7 Sjá! Hann kemur í skýjunum og hvert auga mun sjá hann – jafnvel þeir, sem
stungu hann. Þegar hann kemur munu þjóðirnar gráta af hryggð og skelfingu. Amen.
Þannig mun það verða.
8 „Ég er Alfa og Ómega, upphaf og endir alls,“ segir Drottinn Guð, hinn alvaldi,
sem er og var og kemur.
9 Það er ég, Jóhannes bróðir ykkar, sem skrifa ykkur þetta bréf. Ég hef þurft að
þjást eins og þið vegna málefnis Drottins. Jesús hefur einnig gefið mér þolinmæði,
eins og ykkur, og saman eigum við konungsríki hans.

Jóhannes sér stórkostlega sýn

Ég var fangi á eyjunni Patmos. Þar var ég í útlegð fyrir að predika orð Guðs og
bera vitni um Jesú Krist. 10 Einn Drottins dag – sunnudag – var ég á bæn. Allt í
einu heyrði ég sterka rödd, líka lúðurhljómi að baki mér: 11 „Ég er hinn fyrsti og
hinn síðasti! Skrifaðu niður allt, sem þú sérð, og sendu bréfið til safnaðanna sjö í
Litlu-Asíu: Safnaðarins í Efesus, Smýrnu, Pergamos, Þýatíru, Sardes, Filadelfíu og
Laódíkeu.“
12 Þegar ég sneri mér við til að sjá þann sem talaði, sá ég sjö lampa úr gulli.
13 Á milli þeirra stóð einhver sem var eins og Jesús, mannssonurinn. Hann var
klæddur síðum kyrtli og bar gullkeðju á brjóstinu. 14 Hár hans var hvítt sem snjór
og augun brunnu eins og eldur. 15 Fæturnir glóðu eins og fægður eir og röddin var
líkust brimgný. 16 Í hægri hendi hélt hann á sjö stjörnum og út af munni hans gekk
tvíeggjað sverð. Andlit hans var sem sólin, þegar hún skín í allri sinni dýrð.
17-18 Við þessa sýn féll ég að fótum hans sem dauður væri, en þá lagði hann hægri
hönd sína á mig og sagði: „Vertu ekki hræddur. Ég er hinn fyrsti og hinn síðasti! Ég
var lifandi, síðan dó ég, en nú lifi ég að eilífu. Óttastu ekki, ég hef lykla dauðans
og heljar! 19 Skrifaðu niður það sem þú sást, og það sem þér verður sýnt innan
skamms. 20 Stjörnurnar sjö, sem þú sást í hægri hendi minni, og gulllamparnir sjö
tákna þetta: Stjörnurnar sjö eru leiðtogar safnaðanna sjö og lamparnir sjö eru sjálfir
söfnuðirnir.“

2

1 Skrifaðu bréf til leiðtoga safnaðarins í Efesus og segðu honum þetta:

Ég skrifa þér orðsendingu frá honum sem gengur á milli safnaðanna sjö og heldur leiðtogum þeirra uppi með hægri hendi sinni.

Hann segir við þig: 2 Ég þekki allt hið góða sem þú hefur gert. Ég hef fylgst með erfiði þínu og þekki þolinmæði þína. Ég veit að þú sættir þig ekki við vonda menn í söfnuðinum og hefur rannsakað fullyrðingar þeirra sem telja sig vera postula, en eru það ekki. Þú hefur komist að því að þeir eru lygarar. 3 Þú hefur þolað illt mín vegna, en þó ekki gefist upp.

4 En eitt er að: Kærleikur þinn til mín er ekki sá sami og áður. 5 Manstu hvernig þú elskaðir mig í upphafi? Sérðu breytinguna? Snúðu þér aftur til mín og farðu eins að og í byrjun, annars kem ég og fjarlægi lampann þinn.

6 En þú hatar verk þessara ósvífnu Nikólaíta, rétt eins og ég, og það fellur mér vel.

7 Taktu eftir því sem andinn segir nú við söfnuðina: „Þeim sem sigrar, mun ég gefa ávöxt af lífsins tré, sem vex í paradís Guðs.“

8 Leiðtoga safnaðarins í Smýrnu skaltu skrifa þetta:

Þetta er boðskapur frá honum sem er hinn fyrsti og hinn síðasti, honum, sem var dauður, en lifnaði við.

9 Ég veit hversu mjög þú þarft að líða vegna Drottins og ég þekki fátækt þína en mundu að þú átt himnesk auðæfi! Ég veit að þeir, sem segjast vera Gyðingar og Guðs börn, tala illa um þig, en þeir eru ekki Guðs börn, heldur fulltrúar Satans. 10 Innan skamms mun djöfullinn varpa sumum ykkar í fangelsi til þess að reyna ykkur, en vertu þó ekki hræddur vegna þjáninganna sem bíða þín. Þið munuð verða ofsótt í tíu daga. En gefist ekki upp, jafnvel þótt þið þurfið að horfast í augu við dauðann. Vertu trúr allt til dauða og þá mun ég gefa þér kórónu lífsins – dýrlega framtíð, sem aldrei tekur enda. 11 Takið eftir því sem andinn segir nú við söfnuðina: „Þeim sem sigrar mun hinn annar dauði ekki granda.“

12 Þetta skaltu skrifa leiðtoga safnaðarins í Pergamos:

Þetta bréf er frá honum, sem berst með hinu beitta og tvíeggjaða sverði. 13 Ég veit vel að í borginni þar sem þú býrð, er hásæti Satans og að hann er tilbeðinn þar af miklu kappi. En samt hefur þú verið mér trúr og ekki viljað afneita mér, jafnvel þótt áhangendur Satans tækju Antípas, minn trúa vott, af lífi mitt á meðal ykkar.

14 Samt finn ég eitt athugavert hjá þér. Þú umberð menn í ykkar hópi, sem feta í fótspor Bíleams, sem sagði Balak hvernig ætti að tæla Ísraelsmenn – fá þá til að drýgja hór – og hvetja þá til að taka þátt í heiðnum hátíðum til heiðurs skurðgoðunum. 15 Slíkir menn, fylgjendur Bíleams, finnast á meðal ykkar!

16 Afstaða þín til þessara manna verður að breytast, annars kem ég fyrirvaralaust og berst við þá með sverði munns míns.

17 Allir, sem heyrn hafa, taki eftir því sem andinn segir söfnuðunum: „Þeir sem sigra, fá að eta hið hulda manna – hina leyndu fæðu himnanna. Ég mun gefa hverjum um sig hvítan stein, sem á verður grafið nýtt nafn, sem viðtakandinn einn þekkir.“

18 Þetta skaltu skrifa leiðtoga safnaðarins í Þýatíru:

Þessi boðskapur er frá syni Guðs. Augu hans loga sem eldur og fætur hans eru eins og fægður eir.

19 Ég þekki þín góðu verk: Umhyggju þína fyrir fátæklingum – allar gjafirnar og þjónustuna, sem þú hefur veitt þeim. Ég veit líka um kærleika þinn, trú þína og þolinmæði og ég sé að þér fer stöðugt fram.

20 Eitt finnst mér samt aðfinnsluvert hjá þér: Þú leyfir Jessabel, konunni sem telur
sig hafa spádómsgáfu, að segja þjónum mínum að siðleysi sé ekki alvarlegt mál. Hún
hvetur þá til að drýgja hór og borða kjöt sem fórnað hefur verið skurðgoðunum. 21 Ég
gaf henni frest til að skipta um skoðun og taka nýja stefnu, en hún vildi það ekki.
22 Taktu nú eftir því sem ég segi: Ef hún og þeir, sem fylgt hafa siðleysi hennar, iðrast
ekki synda sinna, mun ég láta þau öll leggjast á sóttarsæng 23 og börn hennar mun
ég deyða. Með þessu munu söfnuðirnir skilja, að ég er sá sem rannsaka leyndustu
hugsanir mannsins og geld hverjum um sig eins og hann á skilið.
24-25 Þið í Þyatíru, sem ekki hafið fylgt þessari fölsku kenningu (sem þau kalla
„Hinn djúpa sannleika“ – og sem í raun og veru er runnin undan rifjum Satans), ég
krefst einskis frekar af ykkur. Haldið aðeins fast við það sem þið hafið, þangað til
ég kem.
26 Þeim sem sigra – þeim sem gera minn vilja allt til enda – mun ég gefa vald yfir
þjóðunum. 27 Þið munuð stjórna þeim með járnsprota á sama hátt og ég – slíkt vald
gaf faðir minn mér – og þær munu brotna eins og leirkrukka, sem fer í þúsund mola.
28 En ykkur færi ég morgunstjörnuna að gjöf!
29 Þið sem heyrið, hlustið á það sem Guðs andi segir söfnuðunum.

3

1 Þetta skaltu skrifa leiðtoga safnaðarins í Sardes:
Þetta segir sá sem hefur hinn sjöfalda anda Guðs og stjörnurnar sjö.
Ég veit að fólk segir að þú sért lifandi og starfandi söfnuður, en þú ert dauður!
2 Vaknaðu! Hleyptu lífi í það litla sem eftir er – því að jafnvel það er að deyja. Verk
þín eru lítils virði í augum Guðs. 3 Komdu til mín og snúðu þér aftur að því sem þú
heyrðir og trúðir í upphafi og haltu fast við það. Ef þú gerir það ekki, mun ég koma
til þín áður en þú veist af – óvænt – eins og þjófurinn og refsa þér.
4 Þarna í Sardes eru samt fáeinir sem ekki hafa óhreinkað sig á heiminum, og þeir
munu ganga við hlið mér í hvítum klæðum, því að það eiga þeir sannarlega skilið.
5 Sá er sigrar, mun fá hvít klæði og nafnið hans mun ég ekki fjarlægja úr lífsbókinni.
Ég mun viðurkenna hann frammi fyrir föður mínum og englum hans. 6 Þið sem
heyrið, hlustið á það sem andi Guðs segir söfnuðunum.
7 Eftirfarandi bréf skaltu senda leiðtoga safnaðarins í Fíladelfíu:
Þennan boðskap færð þú frá honum sem er heilagur og sannur. Ég hef lykil Davíðs
og get opnað, svo að enginn fái læst og læst get ég, svo enginn opni.
8 Ég þekki þig – að þú hefur lítinn mátt, en hefur þó reynt að hlýðnast og ekki
afneitað nafni mínu. Þess vegna hef ég opnað fyrir þér dyr sem enginn getur lokað.
9 Taktu nú eftir: Ég mun láta þá, sem vinna fyrir. Satan – þeir segjast reyndar
tilheyra mér, en það er lygi því það gera þeir ekki – falla að fótum þér og viðurkenna
að þú ert sá sem ég elska.
10 Þið hafið hlýtt mér, þrátt fyrir ofsóknir, og því mun ég hlífa ykkur við þeirri
miklu þrengingu sem koma mun yfir heiminn – en þá munu mennirnir verða reyndir.
11 Taktu eftir! Ég kem skjótt! Haltu fast því sem þú hefur, svo að enginn taki kórónu
þína.
12 Þann sem sigrar mun ég gera að máttarstólpa í musteri Guðs míns. Þar mun
hann standa að eilífu og ekki haggast og á hann mun ég rita nafn Guðs míns. Hann
mun tilheyra borg Guðs, hinni nýju Jerúsalem, sem kemur niður af himni frá Guði,
og á hann mun verða skráð mitt nýja nafn.
13 Þið sem heyrið, hlustið á það sem andi Guðs segir söfnuðunum.
14 Þetta skaltu skrifa leiðtoga safnaðarins í Laódíkeu:

Þetta segir sá sem stöðugur stendur, votturinn trúi og sanni, upphafið að sköpun Guðs:
15 Ég þekki þig – þú ert hvorki heitur né kaldur. Heldur vildi ég að þú værir annað
hvort, 16 en fyrst þú ert aðeins volgur, þá mun ég skyrpa þér út úr munni mínum!
17 Þú segir: „Ég er ríkur. Ég á allt sem ég þarf, mig skortir ekkert.“ Þú veist ekki
að þú hefur liðið andlegt skipbrot og að þú ert fátækur vesalingur, bæði blindur og
nakinn.
18 En ég ráðlegg þér að kaupa hreint gull af mér, gull sem er hreinsað í eldi. Það
er eina leiðin fyrir þig til að eignast sönn auðæfi. Ég ráðlegg þér einnig að kaupa
hjá mér hvít klæði, hrein og flekklaus, svo að þú verðir þér ekki til skammar með
nekt þinni. Þú ættir líka að fá hjá mér smyrsl til að lækna í þér augun, svo að þú
fáir aftur sjónina. 19 Ég aga þá sem ég elska og refsa þeim – einnig þér. Vertu því
skynsamur og gjörðu iðrun.
20 Taktu eftir! Ég stend fyrir utan og ber að dyrum. Ef einhver heyrir til mín og
opnar, mun ég fara inn til hans og setjast til borðs með honum og hann með mér.
21 Þann sem sigrar, mun ég láta sitja mér við hlið í hásæti mínu, á sama hátt og ég
sigraði og settist við hlið föður míns í hásæti hans. 22 Þeir sem heyra, hlusti á það
sem andi Guðs segir söfnuðunum.

4

Opnar dyr inn í himininn

1 Síðan leit ég upp og sá opnar dyr á himninum. Rödd sem ég hafði heyrt áður,
sú sem líktist voldugum lúðurhljómi, talaði til mín og sagði: „Komdu hingað upp og
ég mun sýna þér hvað framtíðin ber í skauti sér!“ 2 Á sömu stundu var ég staddur
í andanum á himnum – hvílík dýrð! Ég sá hásæti og einhvern, sem sat í hásætinu.
3 Mikilli geisladýrð stafaði frá honum, eins og frá glitrandi demanti eða skínandi
rúbín, og regnbogi, sem glóði eins og smaragður, var yfir hásæti hans. 4 Umhverfis
hásætið voru önnur tuttugu og fjögur minni hásæti og í þeim sátu tuttugu og fjórir
öldungar, sem allir voru hvítklæddir og með gullkórónur á höfði. 5 Þrumur og
eldingar gengu stöðugt út frá hásætinu og í þrumunum heyrðust raddir. Beint fyrir
framan hásætið voru sjö logandi lampar og táknuðu þeir hinn sjöfalda anda Guðs.
6 Þar fyrir framan var glerhaf, kristaltært. Hásætið hafði fjórar hliðar og við hverja
hlið stóð lifandi vera, alsett augum. 7 Fyrsta veran var eins og ljón, önnur líktist
nauti, sú þriðja hafði mannsandlit og fjórða var eins og örn. 8 Hver vera um sig hafði
sex vængi og var miðhluti vængjanna þakinn augum. Verurnar endurtóku þessi orð
hvíldarlaust, dag og nótt: „Heilagur, heilagur, heilagur er Drottinn Guð hinn alvaldi
– sá sem var og er og kemur.“
9 Verurnar gjalda honum, sem í hásætinu situr, dýrð, heiður og þökk, honum, sem
lifir um aldir alda, 10 og þá falla öldungarnir tuttugu og fjórir fram fyrir auglit hans og
tilbiðja hann. Þeir varpa kórónum sínum fram fyrir hásætið og syngja: 11 „Drottinn,
þú ert verður þess að hljóta dýrð, heiður og mátt, því samkvæmt vilja þínum hefur
þú skapað allt sem er.“

5

Lambið og bókin

1 Sá sem í hásætinu sat, hélt á uppvafinni bók í hægri hendi og var hún skrifuð
bæði að utan og innan, auk þess var hún lokuð með sjö innsiglum. 2 Sterklegur engill
hrópaði nú hárri röddu og sagði: „Hver er þess verður að brjóta innsigli bókarinnar

og opna hana?“ 3 En enginn slíkur fannst, hvorki á himni né jörðu né heldur meðal
hinna dauðu, sem leyft var að opna hana og lesa.
4 Þá grét ég af vonbrigðum, vegna þess að hvergi nokkurs staðar fannst neinn, sem
var verður þess að opna hana og segja okkur hvað í henni stæði.
5 Þá sagði einn af öldungunum tuttugu og fjórum við mig: „Hættu að gráta og
taktu eftir! Ljónið af Júda ætt, afkomandi Davíðs, hefur sigrað og sannað að hann er
verðugur þess að brjóta þessi sjö innsigli og opna bókina.“
6 Þá leit ég upp og sá lamb sem stóð frammi fyrir öldungunum tuttugu og fjórum,
frammi fyrir hásætinu og verunum fjórum og ég sá að á lambinu voru sár, sem eitt
sinn höfðu leitt það til dauða. Það hafði sjö horn og sjö augu, táknuðu þau hinn
sjöfalda anda Guðs, sem sendur er út um allan heiminn. 7 Lambið gekk nú fram og
tók við bókinni úr hægri hendi þess sem sat í hásætinu, 8 og þá krupu öldungarnir
tuttugu og fjórir frammi fyrir því. Hver öldungur um sig hafði hörpu og gullskál fulla
af reykelsi – en það eru bænir þeirra sem trúa á Guð. 9 Og þeir sungu nýjan söng
með þessum orðum: „Þú ert verðugt að taka við bókinni, brjóta innsigli hennar og
opna hana, því að þér var slátrað og með blóði þínu keyptir þú fólk af öllum þjóðum,
Guði til eignar. 10 Allt þetta fólk hefur þú leitt inn í ríki Guðs og gert það að prestum
hans og þeir munu ráða ríkjum á jörðinni.“
11 Þá heyrði ég í milljónum engla, sem voru umhverfis hásætið, verurnar fjórar
og öldungana, 12 og þeir sungu af miklum þrótti: „Lambið er verðugt! Lambið,
sem slátrað var, er verðugt að fá máttinn, ríkdóminn, viskuna, kraftinn, heiðurinn,
dýrðina og lofgjörðina.“
13 Þá heyrði ég alla, sem eru á himni og jörðu og einnig hina dauðu sem eru
í jörðinni og hafinu, hrópa og segja: „Blessunin, heiðurinn, dýrðin og mátturinn
tilheyra honum, sem í hásætinu situr, og lambinu um alla eilífð.“ 14 Verurnar fjórar
sögðu: „Amen!“ Og öldungarnir tuttugu og fjórir féllu fram og tilbáðu.

6

Innsiglin rofin

1 Nú sá ég að lambið rauf fyrsta innsiglið af bókinni og opnaði hana. Þá sagði ein
af verunum fjórum, og rödd hennar líktist þrumugný: „Kom þú!“
2 Ég sá hvítan hest og sá sem á honum sat hafði boga og honum var fengin kóróna.
Síðan reið hann út til að vinna mikla sigra. 3 Þegar lambið rauf annað innsiglið sagði
önnur veran: „Kom þú!“
4 Í þetta skipti kom rauður hestur í ljós. Þeim sem hann sat var fengið langt sverð,
og auk þess gefið vald til að spilla friði og leiða ógnaröld yfir jörðina. Þá blossuðu
upp styrjaldir og menn voru teknir af lífi.
5 Þegar lambið hafði rofið þriðja innsiglið, heyrði ég þriðju veruna segja: „Kom
þú!“ Þá sá ég svartan hest og hélt knapi hans á vog í hendi sér. 6 Þá heyrðist rödd
mitt á milli veranna fjögurra, sem sagði: „Brauðið kostar daglaun og þrjú pund af
byggi kosta daglaun, en láttu olíuna og vínið standa í stað.“
7 Þegar fjórða innsiglið rofnaði heyrði ég fjórðu veruna segja: „Kom þú!“ 8 Þá sá
ég fölbleikan hest og sá sem hann sat hét Dauði. Á hæla hans kom annar hestur og
hét knapi hans Hel. Þeim var gefið vald yfir fjórðungi jarðarinnar, svo að þeir gætu
eytt lífi með styrjöldum, hungursneyðum, drepsóttum og villidýrum.
9 Þegar lambið hafði rofið fimmta innsiglið, sá ég altari og fyrir neðan það voru
sálir þeirra, sem deyddir höfðu verið fyrir að predika orð Guðs og fyrir vitnisburð
sinn. 10 Þessir hrópuðu hárri röddu til Drottins og sögðu: „Konungur konunganna,
þú sem ert sannur og heilagur, hvað mun líða langur tími þar til þú dæmir íbúa

jarðarinnar fyrir það sem þeir hafa gert okkur? Hvenær ætlar þú að hefna blóðs
okkar á þeim sem lifa á jörðinni?“ 11 Hver þeirra um sig fékk nú hvíta skikkju og var
þeim sagt að hvílast enn um stund eða þar til bræður þeirra, sem einnig þjóna Jesú,
væru dánir fyrir trú sína og hefðu slegist í hóp þeirra.
12 Nú sá ég lambið brjóta sjötta innsiglið. Þá varð mikill jarðskjálfti, sólin
myrkvaðist og varð lík svörtu klæði og tunglið varð blóðrautt. 13 Þá virtust stjörnur
himinsins hrapa til jarðar – eins og þegar grænar fíkjur falla af fíkjutré, sem hristist í
vindi. 14 Himinhvolfið sviptist burt líkt og þegar blöð eru vafin saman, og fjöll og eyjar
færast úr stað. 15 Þá földu konungar jarðarinnar sig í hellum og klettum fjallanna,
ásamt leiðtogum heimsins, auðmönnum hans, herforingjum og öllum öðrum, háum
og lágum, frjálsum og ánauðugum. 16 Og þeir hrópuðu til fjallanna og grátbændu
þau: „Hrynjið yfir okkur og felið okkur fyrir ásjónu hans sem situr í hásætinu, og
fyrir reiði lambsins, 17 því að nú er dagur reiðinnar runninn upp, og hver fær þá
staðist?“

7

Guðs sanni þjónn

1 Eftir þetta sá ég fjóra engla sem stóðu á fjórum skautum jarðarinnar og héldu
vindunum fjórum í skefjum, svo að þeir gátu ekki blásið. Lauf trjánna bærðust ekki
og hafið varð spegilslétt. 2 Þá sá ég annan engil, hann kom úr austurátt og hélt á
innsigli hins lifandi Guðs. Hann kallaði til englanna fjögurra sem fengið höfðu vald
til að granda jörðinni og hafinu, og sagði: 3 „Bíðið! Skaðið hvorki jörðina, hafið né
heldur trén. Gerið ekkert að svo stöddu, ekki fyrr en við höfum sett innsigli Guðs á
enni þeirra sem honum þjóna.“
4-8 Hve margir fengu þetta innsigli? Það fékk ég að vita, þeir voru 144.000. Hinir
innsigluðu voru af öllum tólf ættkvíslum Ísraels eins og hér segir: Júda 12.000, Rúben
12.000, Gað 12.000, Asser 12.000, Naftalí 12.000, Manasse 12.000, Símeon 12.000, Leví
12.000, Íssakar 12.000, Sebúlon 12.000, Jósef 12.000 og Benjamín 12.000.
9 Eftir þetta sá ég mikinn mannfjölda, sem enginn gat talið. Þetta fólk var af
öllum þjóðum og tungum og stóð fyrir framan hásætið, frammi fyrir lambinu. Það
var í hvítum skikkjum og hélt á pálmagreinum. 10 Og það hrópaði hárri röddu:
„Hjálpræðið kemur frá Guði, sem situr í hásætinu, og lambinu!“
11 Þá söfnuðust allir englarnir umhverfis hásætið, öldungana og verurnar fjórar
og féllu fram á ásjónur sínar, frammi fyrir hásætinu og tilbáðu Guð. 12 „Amen!“
sögðu þeir. „Lofgjörðin, dýrðin, viskan, þakkargjörðin, heiðurinn, krafturinn og
máttur inn sé Guði okkar um alla eilífð. Amen!“
13 Þá spurði mig einn af öldungunum tuttugu og fjórum: „Veistu hverjir þetta eru,
þessir hvítklæddu, og hvaðan þeir koma?“
14 „Nei, herra,“ svaraði ég, „segðu mér það.“ „Þetta eru þeir sem komnir eru úr
þrengingunni miklu,“ sagði hann. „Þeir þvoðu skikkjur sínar skjannahvítar í blóði
lambsins og 15 þess vegna eru þeir hér frammi fyrir hásæti Guðs og þjóna honum
dag og nótt í musterinu. Sá sem situr í hásætinu mun gæta þeirra. 16 Þá mun aldrei
framar hungra né heldur þyrsta og sólarhitinn mun ekki brenna þá, 17 því að lambið,
sem stendur frammi fyrir hásætinu, mun fæða þá og vera hirðir þeirra. Það mun
leiða þá að lind lífsvatnsins og Guð mun þerra tárin af augum þeirra.“

8

1 Þegar lambið hafði rofið sjöunda innsiglið, varð þögn á himni um það bil hálfa
stund. 2 Eftir það sá ég að englunum sjö, sem standa frammi fyrir Guði, voru fengnir
sjö lúðrar.

Komandi dómur

3 Þá kom enn einn engill, hélt sá á glóðarkeri úr gulli, og tók hann sér stöðu við
altarið. Honum var fengið mikið af reykelsi, sem hann blandaði við bænir Guðs
barna, til að fórna á gullaltarinu frammi fyrir hásætinu. 4 Ilmurinn af reykelsinu
blandaðist bænunum og steig upp til Guðs úr hendi engilsins sem stóð við altarið.
5 Engillinn fyllti nú glóðarkerið af eldi frá altarinu og fleygði því niður á jörðina.
Þá komu þrumur og eldingar og jörðin nötraði.
6 Englarnir sjö bjuggu sig síðan undir að blása í lúðrana.
7 Fyrsti engillinn blés og kom þá hagl og eldur, blóði blandað, og var því varpað
niður á jörðina. Eldurinn læsti sig um þriðjung jarðarinnar og þriðjungur trjánna
brann, og grasið eyddist.
8-9 Næsti engill þeytti lúðurinn og þá var einhverju, sem líktist stóru brennandi
fjalli, varpað í hafið og eyddi það þriðjungi allra skipa. Þriðjungur hafsins varð
rauður sem blóð og þriðjungur fiskanna drapst.
10 Nú blés þriðji engillinn í sinn lúður og þá féll stór brennandi stjarna af himni.
Kom hún yfir þriðjung allra fljóta og yfir uppsprettur vatnanna. 11 Stjarnan var kölluð
„Remma," því að hún mengaði þriðjung alls vatns á jörðinni og margir dóu.
12 Fjórði engillinn blés og jafnskjótt myrkvaðist þriðjungur sólarinnar, sömuleiðis
þriðjungur tunglsins og stjarnanna. Við þetta minnkaði dagsbirtan um þriðjung og
nóttin varð enn dimmari en áður. 13 Meðan ég var að virða þetta fyrir mér, sá
ég örn sem flaug um himininn, og sagði hann hárri röddu: „Vei! Vei! Vei, íbúum
jarðarinnar, því að þegar englarnir, sem eftir eru, hafa blásið í lúðra sína munu
hryllilegir atburðir gerast og þeir eru skammt undan."

9

Botnlausa hyldýpið

1 Nú blés fimmti engillinn. Þá sá ég einhvern, sem hafði fallið frá himnum og niður
til jarðarinnar, og var honum fenginn lykillinn að hinum botnlausu undirdjúpum.
2 Þegar hann opnaði þau gaus upp reykur, eins og úr stórum ofni, svo að sólin og
loftið myrkvuðust.
3 Allt í einu flugu engisprettur út úr reyknum og settust á jörðina. Þeim var gefið
vald til að stinga á sama hátt og sporðdrekar. 4 Þeim var sagt að hlífa grasi, plöntum
og trjám, en ráðast hins vegar á fólk sem ekki hafði innsigli Guðs á enni sér. 5 Þeim
var bannað að drepa, en þær máttu kvelja fólkið í fimm mánuði og líkjast kvalir
þess, sviða eftir sporðdrekabit. 6 Þá munu menn reyna að fremja sjálfsmorð, en án
árangurs – dauðinn mun forðast þá! Menn munu óska þess að deyja, en dauðann
verður hvergi að finna.
7 Engisprettur þessar líktust hestum búnum til bardaga. Á höfðinu báru þær
eitthvað sem líktist gullkórónum og andlit þeirra voru eins og mannsandlit. 8 Þær
höfðu sítt hár eins og konur, en tennur þeirra voru líkastar ljónstönnum. 9 Þær
voru klæddar brynjum, sem virtust vera úr járni, og vængjaþytur þeirra var eins og
gnýr frá vögnum sem bruna fram til orrustu. 10 Þær höfðu hala sem gat stungið eins
og broddar á sporðdrekum. Þar bjó valdið sem þeim hafði verið gefið til að kvelja
mennina í fimm mánuði. 11 Foringi þeirra er konungur undirdjúpanna. Nafn hans
er Abaddón á hebresku. Á grísku heitir hann Apollýón – eyðandinn.
12 Hér endar fyrsti þáttur hörmunganna, en tveim er enn ólokið!

Fjórir illir andar

13 Þegar sjötti engillinn þeytti lúðurinn, heyrði ég rödd sem kom frá fjórum
hornum gullaltarisins, sem stendur fyrir framan hásæti Guðs. 14 Röddin sagði við

sjötta engilinn: „Slepptu hinum fjórum illu og voldugu öndum sem eru í haldi við fljótið mikla Evfrat.“ 15 Þar höfðu þeir beðið þessarar stundar og talið mánuðina og dagana, en nú var þeim sleppt svo að þeir gætu drepið þriðjung alls mannkynsins. 16 Þeir stjórnuðu her sem í voru 200 milljónir manna – mér var sögð talan.

17-18 Það næsta sem ég sá í sýninni, var að hestar þeirra geystust fram. Flestir riddaranna voru í eldrauðum brynjum, en þó voru sumir í bláum og aðrir í gulum. Höfuð hestanna líktust mest ljónshöfðum og reykur, eldur og glóandi brennisteinn vall út úr skoltum þeirra, svo að þriðjungur mannkynsins lét lífið. 19 Þeir notuðu ekki aðeins kjaftinn til þess að drepa, heldur einnig töglin og þau líktust helst eitruðum höggormum, sem valda banvænum sárum.

20 En þrátt fyrir þessar plágur vildu þeir, sem lifðu þær af, ekki enn snúa sér til Guðs. Þeir vildu ekki hætta að tilbiðja illu andana né skurðgoð úr gulli, silfri, eir, steini og tré – sem hvorki geta séð, heyrt né gengið. 21 Þeir vildu ekki iðrast og hætta manndrápum, kuldi, göldrum, lauslæti og þjófnaði.

10

Fyrirætlun Guðs nær fram að ganga

1 Þá sá ég annan voldugan engil stíga niður af himnum. Hann var umlukinn skýi og regnbogi var yfir höfði hans. Andlit hans skein sem sólin og fætur hans voru líkastir eldsúlum. 2 Hann hélt á lítilli bók í annarri hendi og var hún opin. Hann steig hægri fæti á hafið og þeim vinstri á jörðina, 3 og hrópaði hárri röddu – það var eins og ljónsöskur – og sjö þrumur svöruðu honum. 4 Ég ætlaði að fara að skrifa niður það sem þrumurnar sögðu, en þá var kallað til mín frá himni: „Gerðu þetta ekki. Orð þeirra mega ekki berast út.“

5 Þá lyfti engillinn voldugi, sem stóð á hafinu og jörðinni, hægri hendi til himins, 6 og sór við þann sem lifir um alla eilífð, hann sem skapaði himin og allt sem þar er, jörðina og allt sem á henni er, hafið og allt sem í því er, og sagði: „Nú er fresturinn á enda! 7 Þegar sjöundi engillinn blæs í lúður sinn, mun leyndardómur Guðs birtast og verða að veruleika, eins og hann boðaði þjónum sínum, spámönnunum, forðum daga.“

8 Röddin frá himni talaði aftur til mín og sagði: „Farðu og taktu opnu bókina úr hendi volduga engilsins, sem stendur á hafinu og jörðinni.“

9 Ég gekk til hans og bað hann að afhenda mér bókina. „Já, taktu hana og borðaðu hana,“ sagði hann. „Fyrst mun hún bragðast eins og hunang, en þegar þú hefur rennt henni niður finnst þér hún beisk.“

10 Þá tók ég við bókinni úr hendi hans og át hana. Það fór eins og hann hafði sagt, fyrst var hún sæt, en þegar ég hafði rennt henni niður fann ég sáran sviða.

11 Þá sagði hann við mig: „Þú átt eftir að bera fram marga aðra spádóma um fólk, þjóðir, ættkvíslir og konunga.“

11

Spámenn Guðs líflátnir

1 Nú var mér fengin mælistika og mér sagt að fara og mæla musteri Guðs, þar með talið svæðið umhverfis altarið. Auk þess átti ég að telja þá sem þar biðjast fyrir.

2 „Þú skalt ekki mæla forgarðinn fyrir utan musterið,“ var sagt við mig, „því að hann er fyrir heiðingjana og þeir munu fótum troða borgina heilögu í fjörutíu og tvo mánuði. 3 Vottana mína tvo mun ég láta spá, tötrum klædda, í 1.260 daga.“

4 Þessir tveir spámenn eru ólífutrén tvö og lamparnir tveir, sem standa frammi fyrir Guði allrar jarðarinnar. 5 Eldtungurnar, sem ganga út af munni þeirra, munu deyða

hvern þann sem reynir að valda þeim tjóni. 6 Þeir hafa vald til að loka himninum,
svo að ekki rigni þau þrjú og hálft ár sem þeir eru að spá. Þeir mega líka breyta ám
og höfum í blóð og leiða alls konar plágur yfir jörðina, eins oft og þeir vilja.
7 Þegar þeir hafa borið vitni í þrjú og hálft ár, mun harðstjórinn, sem stígur upp
úr undirdjúpunum, lýsa yfir stríði gegn þeim, sigra þá og drepa. 8-9 Líkamar þeirra
munu verða til sýnis í Jerúsalem í þrjá og hálfan dag – borginni þar sem Drottinn
þeirra var krossfestur (en henni má líkja við Sódómu eða Egyptaland). Enginn
mun fá að jarða þá og fólk frá mörgum þjóðum mun þyrpast að til að skoða líkin.
10 Fagnaðarlæti munu brjótast út um allan heim. Fólk mun gleðjast hvarvetna, gefa
hvert öðru gjafir og halda hátíð vegna dauða spámannanna tveggja, sem svo mikið
höfðu kvalið það.
11 En þegar þessir þrír og hálfi dagur eru liðnir, mun lífsandi frá Guði koma í þá
og þeir munu rísa á fætur. Þá mun mikil skelfing grípa um sig meðal allra. 12 Þá
mun kallað frá himni sterkri röddu: „Komið hingað upp!“ Mennirnir tveir munu þá
stíga upp til himna í skýi og óvinir þeirra horfa á eftir þeim.
13 Á sömu stundu mun gífurlegur jarðskjálfti verða og tíundi hluti borgarinnar
jafnast við jörðu. Sjö þúsund manns munu láta lífið. Mikil skelfing grípur um sig
meðal þeirra sem komast af og þeir munu gefa Guði himnanna dýrðina.
14 Önnur hörmungin er liðin hjá, en sú þriðja er skammt undan. 15 Rétt í því
blés engillinn í lúðurinn. Þá heyrðist hrópað hárri röddu frá himnum: „Nú er allur
heimurinn á valdi Drottins og í hendi Krists og hann mun ríkja um aldir alda.“
16 Öldungarnir tuttugu og fjórir, sem sitja í hásætum sínum frammi fyrir Guði,
fleygðu sér nú fram í tilbeiðslu og sögðu: 17 „Við þökkum þér, Drottinn Guð, þú
hinn almáttki, sem ert og varst, því að nú hefur þú tekið völdin í þínar hendur og
gjörst konungur að eilífu. 18 Þjóðirnar reiddust þér, en nú er röðin komin að þér
að reiðast! Nú er kominn tími til að dæma þá dauðu og gefa þjónum þínum launin
– spámönnunum og þeim sem þú hefur helgað þér, stórum og smáum, öllum sem
hlýða þér – og eyða þeim sem spillt hafa jörðinni.“
19 Nú var musteri Guðs á himnum opnað og þar gat að líta sáttmálsörk hans! Og
þrumur og eldingar komu og mikið hagl dundi yfir. Heimurinn nötraði í hrikalegum
jarðskjálfta.

12

Konan og barnið

1 Nú sá ég mikla sýn á himnum og var hún tákn hins ókomna.
Ég sá konu sem klæddist ljóma sólarinnar og hafði tunglið undir fótum. Hún bar
kórónu með tólf stjörnum á höfðinu. 2 Hún var þunguð og hljóðaði af sársauka, því
að komið var að fæðingu.
3 Allt í einu birtist rauður dreki. Hann hafði sjö höfuð, tíu horn og kórónu á hverju
höfði. 4 Hann dró á eftir sér þriðjung stjarnanna á halanum og fleygði þeim niður
á jörðina. Síðan nam hann staðar frammi fyrir konunni sem var að því komin að
fæða. Hann var reiðubúinn að gleypa barnið jafnskjótt og það sæi dagsins ljós. 5 Og
konan fæddi dreng. Þessum dreng var ætlað að stjórna öllum þjóðum með voldugri
hendi og því var hann hrifinn upp til Guðs – að hásæti hans. 6 En konan flýði út í
eyðimörkina, þar sem Guð hafði búið henni stað, og þar yrði hennar gætt í 1.260
daga.
7 Þá hófst stríð á himni: Mikael stjórnaði englum Guðs og barðist við drekann og
alla þá hirð fallinna engla sem honum fylgdi. 8 Drekinn beið ósigur og var rekinn
burt af himnum. 9 Honum var síðan fleygt niður til jarðar, ásamt öllum her sínum.

Þessi voldugi dreki er gamli höggormurinn, sem kallast djöfull eða Satan, og það er hann sem leiðir allan heiminn afvega.

10 Þá heyrði ég hrópað hárri röddu um himininn: „Loksins! Loksins er hjálpræði
Guðs komið, svo og máttur, ríki og vald Krists. Þeim sem ákærði okkur, dag og nótt
frammi fyrir Guði, hefur nú verið varpað af himnum og niður til jarðar. 11 Þeir
sigruðu hann með blóði lambsins og vitnisburði sínum. Þeir elskuðu ekki eigið líf,
heldur gáfu það lambinu. 12 Gleðjist, himnar, og þið sem í þeim búið! Fagnið og verið
glaðir! En þið, íbúar jarðarinnar, vei ykkur: Djöfullinn er stiginn niður til ykkar í
miklum móði, því að hann veit að hann hefur nauman tíma.“

13 Þegar drekinn sá að honum hafði verið varpað niður á jörðina, ofsótti hann
konuna sem fætt hafði barnið. 14 En konunni voru gefnir tveir vængir, eins stórir
og arnarvængir, svo að hún gæti flogið út í auðnina, til þess staðar sem henni var
búinn, og þar var hennar gætt fyrir höggorminum – drekanum – í þrjú og hálft ár.

15 Drekinn spýtti miklu vatnsflóði á eftir konunni og átti það að hrífa hana með
sér. 16 En jörðin kom henni til hjálpar með því að opna munn sinn og svelgja flóðið.
17 Þá varð drekinn óður og hélt brott til þess að ráðast á önnur börn hennar – öll þau
sem halda boðorð Guðs og játa trú á Jesú. 18 Og drekinn nam staðar á ströndinni.

13

Drekinn vinnur kraftaverk

1 Í sýn minni sá ég nú einkennilegt dýr, sem reis upp úr hafinu. Það hafði sjö
höfuð og tíu horn og á hornunum voru tíu kórónur. Á hvert höfuð um sig voru
skráð guðlöstunar nöfn. Nöfn þessi áttu að ögra Guði og smána hann. 2 Dýrið líktist
hlébarða, en samt hafði það bjarnarfætur og ljónsgin. Drekinn gaf dýrinu mátt sinn,
hásæti og mikið vald.

3 Ég sá að eitt höfuð dýrsins virtist helsært – en svo varð það alheilt! Allur
heimurinn varð gagntekinn undrun og fylgdi dýrinu með óttablandinni lotningu.
4 Fólkið tilbað drekann fyrir að gefa dýrinu slíkt vald og það tilbað einnig þetta
einkennilega dýr. „Hver getur jafnast á við það eða barist við það?“ hrópuðu menn.

5 Þá hvatti drekinn dýrið til að lastmæla Drottni, og hann gaf því vald til starfa á
jörðinni í fjörutíu og tvo mánuði. 6 Allan þann tíma formælti það nafni Guðs, musteri
hans og öllum þeim sem á himni búa. 7 Drekinn gaf dýrinu vald til að berjast gegn
mönnum Guðs og sigra þá, og til að stjórna öllum þjóðum og þjóðarbrotum, hvar
sem er á jörðinni. 8 Og allir menn tilbáðu dýrið, allir þeir sem ekki höfðu verið
skráðir í lífsbók lambsins frá upphafi heimsins – þess lambs sem slátrað var. 9 Sá
sem hefur eyra, hann heyri! 10 Sá, sem ætlað er að fara í útlegð, mun fara í útlegð
og sá, sem ætlað er að falla fyrir sverði, verður felldur með sverði. Í þessu reynir á
trú og þolgæði hinna kristnu.

11 Nú sá ég annað undarlegt dýr, það kom upp úr jörðinni. Á höfði þess voru
tvö lítil horn, eins og lambshorn, en rödd þess var ógnþrungin líkt og rödd drekans.
12 Dýr þetta fer með allt vald fyrra dýrsins, sem læknaðist, og fær allan heiminn til að
tilbiðja það. 13 Það vinnur ótrúleg kraftaverk. Það lætur til dæmis eld falla til jarðar
af himni í augsýn allra. 14 Með þessum kraftaverkum leiðir það íbúa heimsins í villu.
Þegar fyrra dýrið er nálægt til að fylgjast með, getur hitt gert öll þessi furðuverk.
Nú skipaði dýrið íbúum heimsins að búa til stóra styttu af fyrra dýrinu – því sem
verið hafði sært, en læknast. 15 Þegar því verki var lokið var dýrinu leyft að blása
lífi í styttuna og láta hana tala. Styttan skipaði svo fyrir að hver sá, sem neitaði að
tilbiðja hana, skyldi deyja!

16 Styttan krafðist þess að allir, bæði stórir og smáir, ríkir og fátækir, ánauðugir
og frjálsir, skyldu auðkenndir sérstöku merki á hægri hönd eða enni. 17 Sá sem ekki
hafði þetta merki – sem var einkennisstafur eða nafn dýrsins – fékk enga vinnu og
jafnvel ekki að versla í neinni búð. 18 Þetta er erfitt að skilja, en þeir sem geta, reikni
einkennisstafi dýrsins: Tala þess er 666.

14

Nýr söngur

1 Eftir þetta sá ég lamb sem stóð á Síonfjalli í Jerúsalem og með því voru 144
þúsundir, sem höfðu nafn þess og föður þess skrifuð á enni sér. 2 Ég heyrði hljóð
frá himnum, líkast miklum fossdrunum eða þrumum – þetta var kór sem söng við
undirleik á hörpu.
3 Þessi stórkostlegi kór – en hann var 144.000 raddir – söng nýjan og dásamlegan
söng frammi fyrir hásæti Guðs og frammi fyrir öldungunum tuttugu og fjórum.
Enginn gat sungið þennan söng nema þessar 144 þúsundir, sem keyptar höfðu verið
burt af jörðinni. 4 Fólk þetta er endurleyst úr hópi mannanna og það er án syndar,
sem hreinar meyjar. Það fylgir lambinu hvert sem það fer. Það er sem fórn, helguð
Guði og lambinu, 5 og hjá því er enga lygi að finna, það er gallalaust.
6 Þá sá ég engil sem flaug um himininn. Hann var með eilífan gleðiboðskap
til þeirra sem búa á jörðinni. Boðskapur þessi var ætlaður öllum þjóðum og
þjóðarbrotum, öllum mönnum, hvaða tungumál sem þeir töluðu.
7 „Óttist Guð!“ kallaði engillinn, „tignið nafn hans! Nú er stund dómsins runnin
upp og hann er dómarinn! Tilbiðjið hann, því að hann skapaði himin, jörð og haf og
allt sem í því er.“
8 Á eftir þessum engli kom annar engill, sem flaug um himininn og sagði: „Babýlon
– borgin mikla – er fallin, hún sem tældi þjóðir heimsins til að drekka vín sem mengað
var óhreinleika og synd.“
9 Þá kom þriðji engillinn og hann kallaði: „Hver sá, sem tilbiður dýrið, sem reis
upp úr hafinu, og líkneski þess og lætur setja merki þess á enni sitt eða hönd sína,
10 verður látinn drekka reiðivín Guðs – þetta vín er í reiðibikar Guðs og það er
óblandað. Þeir sem það drekka, munu kvaldir í eldi og logandi brennisteini í augsýn
heilagra engla og lambsins. 11 Reykurinn af kvölum þeirra mun stíga upp um alla
eilífð. Þeir fá enga hvíld, hvorki dag né nótt, vegna þess að þeir tilbáðu dýrið og
líkneski þess og eru merktir einkennisstöfum þess. 12 Þetta ætti að hvetja börn Guðs
til að gefast ekki upp, þótt þau mæti ofsóknum og erfiðleikum. Börn Guðs – hinir
heilögu – eru þeir sem varðveita trúna á Jesú allt til enda og hlýða orðum hans.“
13 Nú heyrði ég rödd uppi yfir mér á himnum sem sagði: „Skrifaðu niður þessar
setningar: Nú geta píslarvottarnir loksins gengið inn og tekið við launum sínum. Já,
segir andi Guðs, blessun Guðs er yfir þeim, því að nú fá þeir að hvílast frá öllum
sínum raunum og striti. Góðverk þeirra fylgja þeim til himins!“ 14 Þessi sýn hvarf,
en nú sá ég hvítt ský og á því sat einhver sem líktist Jesú, mannssyninum. Á höfði
bar hann kórónu úr skíra gulli og í hendinni hafði hann beitta sigð.

Uppskera jarðarinnar er fullþroskuð

15 Þá kom engill út úr musterinu og kallaði til hans: „Nú skaltu bregða sigðinni, því
að uppskerutíminn er kominn og uppskera jarðarinnar er fullþroskuð.“ 16 Sá sem sat
á skýinu brá þá sigðinni á jörðina og uppskerunni var safnað saman. 17 Að þessu
loknu kom annar engill út úr musterinu á himnum, hann hélt einnig á beittri sigð.

18 Þá hrópaði engillinn, sem hefur vald til að eyða jörðinni í eldi, til engilsins
með beittu sigðina og sagði: „Notaðu nú sigðina og skerðu vínþrúgurnar af vínviði
jarðarinnar, því að þær eru fullþroska og hæfar til dóms.“ 19 Engillinn brá þá sigðinni
á jörðina og safnaði vínþrúgunum saman í hina miklu reiðivínpressu Guðs. 20 Í
vínpressu þessari, sem er fyrir utan borgina, voru vínþrúgurnar síðan kramdar.
Blóðflaumurinn frá vínpressunni varð um 300 kílómetra langur og svo djúpur að
hann náði upp undir beisli hestanna.

15

Söngur Móse og lambsins

1 Nú sá ég aðra mikilfenglega sýn á himnum og átti hún að sýna ókomna atburði.
Sjö englum var falið að leiða síðustu sjö plágurnar yfir jörðina og þá loks yrði reiði
Guðs fullnægt.
2 Framundan mér var eitthvað sem líktist glerhafi og var eins og eldur léki um það.
Á hafinu stóðu allir þeir, sem unnið höfðu sigur á dýrinu, á líkneski þess og merki
þess. Allt þetta fólk hélt á hörpum Guðs 3-4 og það söng ljóð Móse, þjóns Guðs, og
söng lambsins:
Mikil og stórkostleg eru verk þín,
Drottinn Guð hinn alvaldi.
Vegir þínir eru réttlátir og sannir,
þú ert konungur aldanna!
Drottinn! Hver er sá sem ekki tignar
og óttast nafn þitt?
Þú einn ert heilagur!
Allar þjóðir munu koma og
tilbiðja þig
því öllum eru augljós
réttlætisverk þín.
5 Þá leit ég upp og sá að herbergið, sem kallast hið allra helgasta í musterinu, var
opið!
6 Englarnir sjö, sem falið hafði verið að leiða fram plágurnar sjö, komu nú út úr
musterinu. Þeir voru klæddir skjannahvítum fötum og höfðu gullbelti um brjóst sér.
7 Verurnar fjórar réttu þeim hverjum um sig eina gullskál. Skálarnar voru fullar af
reiði Guðs, hans sem lifir um aldir alda. 8 Reykurinn af dýrð Guðs og mætti hans
fyllti musterið, en þangað inn fékk enginn að fara, fyrr en englarnir sjö höfðu lokið
við að hella úr reiðiskálunum sjö.

16

Englarnir sjö

1 Næst heyrði ég volduga rödd hrópa frá musterinu til englanna sjö: „Farið og
hellið úr þessum sjö reiðiskálum Guðs yfir jörðina.“
2 Þá yfirgaf fyrsti engillinn musterið og hellti úr sinni skál yfir jörðina. Þá brutust
út ljót og illkynja sár á þeim sem báru merki dýrsins og tilbáðu líkneski þess.
3 Annar engillinn hellti úr sinni skál yfir höfin. Þau urðu eins og blóð úr dauðum
manni og lífvana.
4 Þriðji engillinn tæmdi sína skál í fljótin og uppspretturnar og þá breyttist vatnið
í þeim í blóð. 5 Þá heyrði ég engil vatnanna segja: „Þú hinn heilagi, þú sem ert
og sem varst, það er rétt af þér að senda þennan dóm, 6 því að blóði heilagra og

spámannanna hefur verið úthellt á jörðinni. En nú hefur þú svarað með því að gefa þeim, sem myrtu þá, blóð að drekka og það eiga þeir sannarlega skilið.“
7 Þá heyrði ég engilinn við altarið segja: „Já, Drottinn Guð, þú hinn almáttki, þínir
dómar eru réttlátir og sannir.“
8 Fjórði engillinn hellti úr sinni skál yfir sólina og olli því að hún brenndi mennina
með eldi. 9 Þessi hræðilegi hiti brenndi þá, en þeir formæltu Guði sem hafði sent
þessar plágur. Mennirnir sáu ekki að sér og gáfu ekki heldur Guði dýrðina.
10 Fimmti engillinn tæmdi úr sinni skál yfir hásæti dýrsins, sem reis upp úr hafinu
og ríki þess myrkvaðist. Þeir sem fylgdu dýrinu, bitu þá í tungur sínar af kvöl. 11 Og
þeir formæltu Guði himnanna sem hafði leitt þessar plágur yfir þá. En ekki vildu
þeir láta af illverkum sínum.
12 Sjötti engillinn hellti úr sinni skál yfir fljótið mikla Evfrat, svo að það þornaði upp.
Eftir þetta gátu konungar austursins farið með heri sína vesturyfir, án nokkurrar
hindrunar. 13 Þá sá ég þrjá illa anda, sem líktust froskum, stökkva út úr gini drekans,
dýrsins og falsspámannsins sem þjónaði því. 14 Þessir illu andar, sem höfðu vald til
að gera kraftaverk, ráðguðust nú við leiðtoga heimsins um að safna liði til að berjast
við Drottin á hinum mikla degi, er Guð, hinn alvaldi, mun dæma heiminn.
15 „Taktu eftir: Ég kem öllum að óvörum eins og þjófur! Þeir sem bíða mín, hljóta
blessun, þeir sem eru klæddir og viðbúnir. Þeir þurfa ekki að ganga um naktir sér
til blygðunar.“
16 Og þeir söfnuðu öllum herjum heimsins saman á stað, sem kallast á hebresku
Harmageddón – eða Meggiddófjallið.
17 Sjöundi engillinn hellti úr sinni skál yfir loftið og heyrðist þá hrópað hárri röddu
frá hásæti musterisins á himnum: „Það er fullkomnað!“ 18 Þá komu þrumur og
eldingar og svo miklir jarðskjálftar að aldrei hefur annað eins orðið í sögu mannkyns.
19 Stórborgin Babýlon klofnaði í þrjá hluta og borgir um víða veröld jöfnuðust við
jörðu. Þá minntist Guð allra synda Babýlonar og refsaði henni. Hann lét hana drekka
bikar heiftarreiði sinnar í botn, já, til hins síðasta dropa. 20 Þá hurfu eyjar og fjöllin
jöfnuðust út. Síðan kom gífurlegt hagl frá himni – hvert korn vóg fimmtíu kíló – og
féll á fólkið sem þá formælti Guði.

17

Skarlatsklædda konan

1 Þá kom til mín einn af englunum sjö, sem leitt hafði plágurnar yfir jörðina, og
sagði: „Komdu með mér, ég ætla að sýna þér afdrif skækjunnar miklu sem situr
uppi yfir vötnum heimsins – þjóðunum. 2 Konungar jarðarinnar hafa drýgt hór með
henni og þjóðir heimsins hafa orðið drukknar af ólifnaðarvíni hennar.“
3 Engillinn fór nú með mig í anda út í eyðimörkina. Þar sá ég konu sitja á
skarlatsrauðu dýri. Dýrið hafði sjö höfuð og tíu horn og voru hornin alskrifuð
formælingum um Guð. 4 Föt konunnar voru purpuri og skarlat og hún bar skartgripi
úr gulli, gimsteinum og perlum. Í hendinni hafði hún gullbikar, fullan af viðbjóði.
5 Þessi einkennilega setning var skrifuð á enni hennar: „Babýlon, hin mikla, móðir
hórkvenna og skurðgoðadýrkenda um allan heim.“
6 Ég sá að hún var ölvuð. Hún var drukkin af blóði þeirra sem dáið höfðu vegna
nafns Jesú – þeirra sem hún hafði drepið. Ég starði á hana með hryllingi.
7 „Af hverju ertu undrandi?“ spurði engillinn, „ég skal segja þér hver hún er og
hvaða dýr þetta er sem hún situr á. 8 Það var lifandi, en er það ekki lengur, og
bráðlega mun það koma upp úr undirdjúpunum og fara til eilífrar glötunar. Þeir

íbúar heimsins, sem ekki hafa fengið nöfnin sín skráð í bók lífsins frá því heimurinn varð til, munu undrast að dýrið skuli lifna við eftir dauðann.

9 Nú reynir á skilninginn: Höfuðin sjö tákna ákveðna borg, sem byggð er á sjö hæðum, og þar er aðsetur konunnar. 10 Höfuðin tákna líka sjö konunga. Fimm eru þegar fallnir, sá sjötti er nú við völd, en sá sjöundi er enn ekki kominn fram. Hann mun aðeins ríkja stuttan tíma. 11 Skarlatsrauða dýrið, sem dó, er áttundi konungurinn, en hann var áður við völd – einn af þessum sjö. Þegar hann hefur ríkt í seinna skiptið, mun hann fá sinn dóm eins og hinir. 12 Hornin tíu eru tíu konungar sem hafa ekki enn komist til valda. Þeir munu aðeins ríkja skamma hríð og þá með dýrinu. 13 Þeir munu lýsa því sameiginlega yfir að dýrið sé leiðtogi þeirra. 14 Síðan munu þeir sameinast og heyja stríð gegn lambinu, en lambið mun sigra þá, því að það er konungur konunganna og þeir sem því fylgja, eru hinir kölluðu, útvöldu og trúföstu.

15 Höfin, vötnin og fljótin, sem skækjan situr á, tákna þjóðir og fólk af öllum tungum jarðarinnar.

16 Skarlatsrauða dýrið og hornin tíu sem á því eru – en þau tákna tíu konunga, sem ríkja munu ásamt dýrinu – sameinast í hatri til konunnar. Þeir munu ráðast á hana, hrekja hana í einsemd, svipta hana klæðum og brenna á báli. 17 Guð mun vekja með þeim ákveðnar hugsanir, til þess að koma áformum sínum í framkvæmd. Þeir munu verða sammála um að afhenda skarlatsrauða dýrinu öll sín völd og það mun leiða til þess að orð Guðs rætist. 18 Konan, sem þú sást í sýninni, táknar borgina miklu sem ríkir yfir konungum jarðarinnar.“

18

Borgin volduga fellur

1 Eftir þetta sá ég annan engil koma niður af himni. Hann hafði mikið vald og dýrð hans varpaði ljóma á jörðina.

2 Hann kallaði hárri röddu: „Babýlon hin mikla er fallin, hún er fallin! Hún er orðin bæli illra anda, samastaður djöfla og alls þess sem illt er. 3 Ástæðan er sú að hún gaf öllum þjóðum að drekka sitt hræðilega saurlifnaðarvín. Konungar jarðarinnar nutu blíðu hennar og kaupsýslumenn um allan heim græddu á eyðslusemi hennar.“

4 Nú heyrði ég aðra rödd kalla frá himni: „Gangið út úr henni, fólk mitt, og takið ekki þátt í syndum hennar, annars mun ykkur verða refsað ásamt henni. 5 Syndir hennar hafa hlaðist upp allt til himins og Guð er reiðubúinn að dæma hana fyrir glæpi hennar. 6 Gjaldið henni í sömu mynt og hún galt ykkur, jafnvel enn ríkulegar – gjaldið henni tvöfalt fyrir öll ódæðisverk hennar. Hún leiddi bölvun yfir marga, gefið henni því tvöfaldan skammt. 7 Hún var hrokafull og lifði í munaði, mælið henni nú sem því nemur af kvölum og sorg. Hún sagði í hroka sínum: „Ég er drottningin. Ég sit í hásætinu. Ég er ekki vesæl ekkja – nei, ógæfan forðast mig!“ 8 Vegna þessara orða munu sorg og dauði koma yfir hana á sama degi og hún mun eyðast í eldi. Vald Drottins er mikið og hann er dómari hennar.“

9 Leiðtogar heimsins, sem þátt tóku í siðleysi hennar og nutu blíðu hennar, munu fyllast angist þegar þeir sjá hana brenna og reykinn stíga upp af ösku hennar. 10 Þeir munu standa langt frá, skjálfandi af ótta og hrópa: „Æ, þú Babýlon, borgin mikla! Dómur þinn kom eins og þruma úr heiðskíru lofti.“

11 Kaupmenn jarðarinnar gráta og kveina yfir henni, því nú finnst enginn til að kaupa vörur þeirra framar. 12 Hún var þeirra besti viðskiptavinur. Hún keypti af þeim gull, silfur, gimsteina, perlur, dýran vefnað, purpura, silki og skarlat og alls konar ilmvið, fílabein og dýrmætan útskorinn við, eir, járn og marmara. 13 Þeir

seldu henni einnig krydd, ilmefni og reykelsi, smyrsl, vín, olífuolíu, fínmalað korn, hveiti, nautgripi, sauðfé, hesta, vagna og þræla – jafnvel mannssálir.

14 „Nú er allt þetta góss, sem þú sóttist eftir, orðið að engu!“ hrópa þeir. „Framvegis
munt þú ekki augum líta allan þennan dýrindismunað og allt þetta skraut sem þú
sóttist eftir, því að það er farið veg allrar veraldar.“
15 Kaupmennirnir, sem auðguðust af viðskiptum sínum við hana, munu standa
langt frá, skelfingu lostnir, því að þeir óttast afkomu sína í framtíðinni. Þeir munu
gráta og kveina og segja: 16 „Æ, æ, borgin mikla. Þú varst eins og fögur kona sem
klæddist dýrum purpura og skarlatslitu líni, hlaðin skartgripum úr gulli, gimsteinum
og dýrum perlum. 17 Á einni svipstundu urðu öll þín miklu auðæfi að engu!“

Eigendur kaupskipa, skipstjórar þeirra og áhafnir, munu horfa úr fjarlægð á
reykinn stíga til himins 18 og segja með grátstafinn í kverkunum: „Engin borg í öllum
heiminum jafnaðist á við þessa!“ 19 Þeir munu kveina hátt, viti sínu fjær af sorg og
segja: „Hvílík ógæfa kom yfir þessa miklu borg! Það voru auðæfi hennar sem gerðu
okkur ríka, en nú er allt orðið að engu á einu augabragði.“
20 En þú, himinn, þú skalt fagna örlögum hennar og sömuleiðis þið, börn Guðs,
spámenn og postular. Guð hefur leitað réttar ykkar gegn henni.
21 Þá tók voldugur engill upp stóran stein, líkan kvarnarsteini, fleygði honum í
hafið og hrópaði: „Babýlon, borgin mikla, henni mun verða fleygt burt eins og ég
fleygði þessum steini. Hún mun hverfa svo að hvorki sjáist tangur né tetur af henni
upp frá því. 22 Framvegis mun engin tónlist heyrast í henni, hvorki hörpusláttur né
lúðurhljómur. Enginn iðnaður mun þrífast þar framar og ekkert korn verður malað.
23 Nætur hennar verða dimmar, niðdimmar, og þar mun aldrei framar sjást ljós
í glugga. Þar verða engar klingjandi brúðkaupsbjöllur né glaðværar raddir brúðar
og brúðguma. Kaupmenn hennar voru heimskunnir og hún leiddi þjóðirnar afvega
með kukli sínu og göldrum. 24 Hún bar ábyrgð á dauða spámanna og margra helgra
manna.“

19

Fjöldinn fagnar á himnum

1 Eftir þetta heyrði ég mikinn fjölda á himnum hrópa og segja: „Hallelúja! Dýrð sé
Guði! Hjálpin kemur frá Guði. Hans er mátturinn og dýrðin, 2 því að dómar hans eru
réttlátir og sannir. Hann refsaði skækjunni miklu, sem spillti jörðinni með syndum
sínum, og hann hefur hefnt fyrir morðin á þjónum sínum.“
3 Aftur og aftur var endurtekið: „Dýrð sé Guði! Reykurinn frá rústum hennar mun
stíga upp um alla eilífð!“
4 Öldungarnir tuttugu og fjórir og verurnar fjórar féllu fram og tilbáðu Guð, sem
sat í hásætinu, og sögðu: „Amen! Hallelúja! Dýrð sé Guði!“
5 Þá sagði rödd, sem kom frá hásætinu: „Lofið Guð allir þjónar hans, stórir og
smáir, allir þið, sem óttist hann.“
6 Síðan heyrði ég undursamlegan hljóm, eins og söng frá miklum mannfjölda,
líkastan brimgný við klettótta strönd eða þrumugný: „Lofið Drottin! Nú hefur
Drottinn Guð hinn almáttki tekið völdin. 7 Gleðjumst, fögnum og tignum hann, því
að nú er brúðkaupsveisla lambsins að hefjast og brúðurin hefur búið sig. 8 Hún á
rétt á að klæðast því hreinasta, hvítasta og dýrasta líni sem til er.“ Dýra línið táknar
góðverkin sem börn Guðs hafa unnið.
9 Engillinn bað mig nú að skrifa eftirfarandi setningu: „Sælir eru þeir, sem boðnir
eru í brúðkaupsveislu lambsins.“ Síðan sagði hann: „Þetta eru orð Guðs sjálfs.“

10 Þá féll ég til fóta honum til þess að tilbiðja hann, en hann sagði: „Nei! Gerðu
þetta ekki! Ég er þjónn Guðs, rétt eins og þú og hinir kristnu meðbræður þínir sem
vitna um trú sína á Krist. Tilbið Guð einan, því að tilgangur spádómanna og alls
þess, sem ég hef sýnt þér, er sá að benda á Jesú.“

Konungur konunganna

11 Síðan sá ég himininn opinn og hvítan hest standa þar. Sá sem á hestinum sat
heitir „trúr og sannur“ og hann berst og refsar með réttvísi. 12 Augu hans eru sem
eldslogar og á höfðinu ber hann margar kórónur. Nafn er á enni hans, en hann einn
veit merkingu þess. 13 Föt hans eru blóði drifin og hann er nefndur „orð Guðs“.
14 Hersveitir himnanna fylgdu honum á hvítum hestum, en þær voru klæddar dýru
líni, hvítu og hreinu.
15 Í munni sínum hefur hann beitt sverð til þess að höggva þjóðirnar með og
hann stjórnar þeim með járnaga. Hann treður og pressar vínþrúgurnar í þró, sem
kallast „heiftarreiði Guðs hins útvalda“. 16 Á skikkju hans og mitti er skrifað nafn:
KONUNGUR KONUNGA OG DROTTINN DROTTNA.
17 Þá sá ég engil sem stóð á sólinni. Hann kallaði hárri röddu til fuglanna: „Komið!
Komið hingað til kvöldmáltíðar hins mikla Guðs! 18 Komið og etið hold konunga,
kappa og háttsettra hershöfðingja, hesta og knapa þeirra og allra manna, bæði hárra
og lágra, frjálsra og ánauðugra.“
19 Eftir það sá ég að dýrið, hið illa, safnaði saman valdamönnum heimsins og
herjum þeirra til stríðs gegn honum, sem á hestinum sat, og hersveitum hans. 20 Og
dýrið var handtekið ásamt falsspámanninum, þeim sem gat gert mikil kraftaverk,
ef dýrið var viðstatt – kraftaverk sem blekktu þá sem höfðu látið setja á sig merki
dýrsins og tilbáðu líkneski þess. Þeim báðum – dýrinu og falsspámanninum – var
fleygt lifandi í eldsdíkið, sem kraumar af logandi brennisteini. 21 Herir þeirra voru
stráfelldir með beitta sverðinu sem gekk út af munni þess, sem sat á hvíta hestinum,
og fuglar himinsins átu sig sadda af hræjum þeirra.

20

Djöfullinn fangelsaður

1 Eftir þetta sá ég engil koma frá himni og hélt hann á lykli sem gekk að
undirdjúpunum. Auk þess hafði hann meðferðis þunga hlekki. 2-3 Hann greip
drekann, gamla höggorminn, djöfulinn, – Satan – hlekkjaði hann og fleygði honum
í botnlausa hyldýpið. Síðan lokaði hann því og læsti og þar varð Satan að dúsa í
þúsund ár. Þetta gerði engillinn til þess að Satan gæti ekki leitt þjóðirnar afvega
fyrr en að þessum þúsund árum liðnum, en þá átti að láta hann lausan í stuttan
tíma.
4 Eftir þetta sá ég hásæti, sem í sátu einhverjir er fengið höfðu vald til að dæma.
Ég sá sálir þeirra sem líflátnir höfðu verið fyrir að vitna um Jesú og predika Guðs
orð. Þeir höfðu hvorki tilbeðið dýrið né líkneski þess né heldur fengið merki þess á
enni sín eða hendur. Þessir höfðu vaknað aftur til lífsins og nú ríktu þeir með Kristi
í þúsund ár.
5 Þetta er fyrri upprisan. Aðrir dauðir lifnuðu ekki fyrr en þúsund árin voru á enda.
6 Blessaðir og heilagir eru þeir, sem hlut eiga í fyrri upprisunni, því hinn annar dauði
hefur ekkert vald yfir þeim. Þeir munu verða prestar Guðs og Krists og ríkja með
honum í þúsund ár.
7 Að þúsund árum liðnum mun Satan verða leystur úr haldi. 8 Þá mun hann fara af
stað til að leiða þjóðirnar afvega um alla jörðina og stefna þeim saman, ásamt Gog
og Magog, til stríðs. 9 Mikill grúi mun safnast saman á sléttunni miklu og umkringja

fólk Guðs og Jerúsalem, borgina elskuðu. En Guð mun láta eld falla af himni yfir árásarliðið og eyða því.
10 Þá mun djöflinum, honum sem leiddi þjóðirnar afvega, aftur verða fleygt í díkið,
sem logar af eldi og brennisteini, þar sem bæði dýrið er og falsspámaðurinn og þessir
munu kveljast dag og nótt um alla eilífð.
11 Eftir þetta sá ég stórt, hvítt hásæti og þann sem í því sat. Jörðin og himinhvolfið
hurfu fyrir augliti hans, svo að þau sáust ekki. 12 Síðan sá ég hina dauðu, bæði stóra
og smáa, þar sem þeir stóðu frammi fyrir Guði. Bækurnar voru opnaðar, þar á meðal
bók lífsins, og hinir dauðu voru dæmdir eftir því sem skráð var í bókunum, hver og
einn eftir verkum sínum. 13 Höfin skiluðu aftur þeim sem þar voru geymdir og jörðin
og undirheimarnir þeim sem þar voru. Hver og einn var dæmdur samkvæmt verkum
sínum. 14 Síðan var dauðanum og hel varpað í eldsdíkið. Þetta er hinn annar dauði:
Eldsdíkið. 15 Sérhverjum þeim, sem ekki fannst skráður í lífsins bók, var fleygt í
eldsdíkið.

21

Nýr himinn og ný jörð

1 Eftir þetta sá ég nýjan himin og nýja jörð. Hinn fyrri himinn og hin fyrri jörð voru
horfin og höfin voru ekki lengur til. 2 Þá sá ég, Jóhannes, borgina helgu, hina nýju
Jerúsalem! Hún kom niður af himninum frá Guði. Þetta var dýrleg sjón! Borgin var
fögur eins og brúður á brúðkaupsdegi.
3 Þá heyrði ég kallað hárri röddu frá hásætinu: „Sjá! Bústaður Guðs er meðal
mannanna. Hann mun búa hjá þeim og þeir munu verða fólk hans – Guð mun
sjálfur vera hjá þeim. 4 Hann mun strjúka hvert tár af augum þeirra og dauðinn
mun ekki framar verða til. Þar verður engin sorg, enginn grátur og engin kvöl, allt
slíkt er horfið og kemur aldrei aftur.“
5 Þá sagði sá sem í hásætinu sat: „Sjá, ég geri alla hluti nýja!“ Síðan sagði hann
við mig: „Nú skaltu skrifa, því að þessi orð eru sönn: 6 Það er fullkomnað! Ég er
Alfa og Ómega, upphafið og endirinn. Ég gef þeim ókeypis, sem þyrstur er, lífsins
vatn. 7 Þeir sem sigra, munu erfa blessunina og ég mun vera Guð þeirra og þeir munu
vera börnin mín. 8 Eldsdíkið sem logar af brennisteini, er staðurinn fyrir bleyður sem
snúa við mér bakinu, þá sem eru mér ótrúir, hrakmenni, morðingja, saurlífismenn,
þá sem hafa samskipti við illu andana, skurðgoðadýrkendur og alla þá sem iðka lygi
– þar er hinn annar dauði.“
9 Þá kom einn af englunum sjö, sem tæmt höfðu skálarnar með síðustu sjö
plágunum, og sagði við mig: „Komdu með mér og ég skal sýna þér brúðina, eiginkonu
lambsins.“

Borgin dýrlega

10 Ég sá í sýninni að hann fór með mig upp á hátt fjall og þaðan sá ég borgina
dýrlegu, hina heilögu Jerúsalem, koma niður af himni frá Guði. 11 Hún var full af
dýrð Guðs og glóði eins og gimsteinn. Það glampaði á hana eins og slípaðan jaspis.
12 Múrarnir voru háir og breiðir og tólf englar gættu hliðanna tólf, sem á þeim voru.
Nöfn hinna tólf ættkvísla Ísraels voru rituð á hliðin. 13 Borgin hafði fjórar hliðar
og voru þrír inngangar á hverri hlið, en hliðarnar sneru í norður, suður, austur og
vestur. 14 Múrarnir höfðu tólf undirstöðusteina og á þá voru rituð nöfn hinna tólf
postula lambsins.
15 Engillinn hélt á mælistiku í annarri hendinni og ætlaði að mæla hlið og veggi
borgarinnar. 16 Þegar hann hafði lokið því sá hann að borgin var ferhyrnd, hliðarnar
voru allar jafnlangar, reyndar var hún líkust teningi því að hæðin sem var 2.400

kílómetrar, var jöfn lengdinni og breiddinni. 17 Síðan mældi hann þykkt veggjanna
og komst þá að því að þeir voru 65 metrar í þvermál (engillinn kallaði til mín þessi
mál og notaði mælieiningar sem allir þekkja).
18-20 Sjálf var borgin úr skíru og gegnsæju gulli, líkustu gleri. Múrinn var úr
jaspis og byggður á tólf lögum undirstöðusteina og var hvert þeirra um sig skreytt
þessum gimsteinum: Hið fyrsta jaspis, annað safír, þriðja kalsedón, fjórða smaragð,
fimmta sardónix, sjötta sardis, sjöunda krýsólít, áttunda beryl, níunda tópas, tíunda
krýsópras, ellefta hýasint og tólfta ametýst.
21 Hliðin tólf voru úr perlum – hvert um sig úr einni perlu. Aðalgatan var úr skíru
gegnsæju gulli sem líktist gleri.
22 Musteri sá ég ekkert í borginni, því að Drottinn Guð hinn almáttki og lambið
eru tilbeðin um alla borgina. 23 Borgin þarf hvorki á sólarljósi né tunglskini að
halda, því að dýrð Guðs og lambsins lýsa hana upp. 24 Ljós hennar mun lýsa
þjóðum jarðarinnar og konungar jarðarinnar munu koma og færa henni dýrð sína.
25 Hliðunum er aldrei lokað, þau standa opin allan daginn, því að nótt þekkist þar
ekki. 26 Menn munu færa borginni dýrð og vegsemd þjóðanna 27 og ekkert illt mun
komast inn í hana – engin illmenni eða lygarar. Þar munu þeir einir verða, sem eiga
nöfnin sín innrituð í lífsbók lambsins.

22

Fljót lífsvatnsins

1 Síðan benti hann mér á fljót lífsvatnsins. Það rann silfurtært frá hásæti Guðs
og lambsins 2 og niður aðalgötuna. Sitt hvoru megin við fljótið óx lífsins tré og ber
það ávöxt tólf sinnum á ári, eina uppskeru í mánuði hverjum, og blöðin eru notuð
til lækninga fyrir þjóðirnar.
3 Í borginni finnst ekkert illt, því að þar er hásæti Guðs og lambsins og þjónar hans
munu tilbiðja hann. 4 Þeir munu sjá auglit hans og nafn hans mun vera skrifað á
enni þeirra. 5 Þar verður aldrei nótt og því engin þörf fyrir lampa eða sól, því að
Drottinn Guð mun lýsa þeim og þeir munu ríkja um alla eilífð.
6-7 Þá sagði engillinn við mig: „Það sem ég segi nú er áreiðanlegt og satt: „Ég kem
skjótt!“ Guð, sem segir spámönnum sínum hvað framtíðin ber í skauti, hefur sent
engil sinn til að segja ykkur að þetta muni verða innan skamms. Blessaður er sá,
sem trúir því, og öllu öðru, sem skráð er í þessa bók.“
8 Ég, Jóhannes, sá þetta allt og heyrði og ég féll að fótum engilsins til þess að
tilbiðja hann, því að hann hafði opinberað mér þetta. 9 En hann sagði aftur: „Nei,
gerðu þetta ekki. Ég er líka þjónn Jesú eins og þú og bræður þínir, spámennirnir, og
allir þeir sem varðveita sannleikann, sem skráður er í þessa bók. Þú skalt tilbiðja
Guð, hann einan.“
10 Síðan gaf hann mér þessi fyrirmæli: „Innsiglaðu ekki það, sem þú hefur skrifað,
því að það mun rætast innan skamms. 11 Þegar sá tími kemur, munu illgjörðamenn
verða önnum kafnir í illsku sinni. Vondir menn munu versna, en góðir batna og hinir
heilögu munu helgast enn meira.

Ég kem skjótt

12 Sjá, ég kem skjótt og launin hef ég með mér til að gjalda hverjum og einum eftir
verkum hans. Ég er upphafið og endirinn, hinn fyrsti og hinn síðasti. 13 Blessaðir
eru þeir að eilífu sem þvo skikkjur sínar. 14 Þeir komast um hliðin inn í borgina og
borða ávextina, sem vaxa á lífsins tré.

15 Úti fyrir borginni eru þeir sem snúið hafa baki við Guði, töframenn,
saurlífismenn, morðingjar, skurðgoðadýrkendur og allir þeir sem elska og iðka lygi.
16 Ég, Jesús, hef sent engil minn til ykkar, til þess að segja kirkjunni – söfnuði trúaðra
– frá öllu þessu. Ég er hvort tveggja: Forfaðir Davíðs og afkomandi hans. Ég er
stjarnan skínandi, morgunstjarnan.“
17 Andi Guðs og brúðurin segja: „Kom þú!“ Komi sá, sem þyrstur er! Hver sem
vill, komi og drekki lífsvatnið endurgjaldslaust. 18 Ég segi í fyllstu alvöru við hvern
þann sem les þessa bók: Ef einhver bætir einhverju við það, sem hér er skráð, þá
mun Guð bæta við líf hans þeim plágum sem þar er lýst. 19 Ef einhver tekur burt
einhvern af þessum spádómum, þá mun Guð taka frá honum hlut hans í lífsins tré
og borginni helgu sem áður var lýst.
20 Sá, sem þetta hefur sagt, segir: „Já, ég kem skjótt!“
Amen! Kom þú Drottinn Jesús!
21 Náð Drottins Jesú Krists sé með öllum þeim sem hann hefur helgað.
Amen.